

Sejm
Rzeczypospolitej Polskiej
Kadencja VI

Sprawozdanie Stenograficzne
z 88 posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

w dniach 24 i 25 marca 2011 r.

ANEKS

**Interpelacje i zapytania poselskie
oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania**

Warszawa
2011

T R E Ś Ć

Aneksu do Sprawozdania Stenograficznego z 88. posiedzenia Sejmu w dniach 24 i 25 marca 2011 r.

	<i>str.</i>		<i>str.</i>
Załącznik nr 1 – Informacja marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania		Posel Edward Siarka	73
Załącznik nr 2 – Teksty interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania		Posel Janusz Chwierut	74
Interpelacje		Posel Edward Siarka	75
Posel Arkady Fiedler oraz grupa posłów	18	Posel Jan Religa	75
Poslowie Adam Żyliński i Tadeusz Naguszewski	19	Posel Krzysztof Lipiec	76
Posel Ryszard Kalisz	19	Posel Alicja Olechowska	77
Posel Barbara Marianowska	20	Posel Henryk Milcarz	77
Posel Łukasz Borowiak	21	Posel Józef Piotr Klim	79
Posel Krystyna Łybacka	22	Posel Jerzy Polaczek	80
Posel Elżbieta Zakrzewska	22	Posel Marek Łatas	81
Posel Dawid Jackiewicz	23	Posel Andrzej Pałys	82
Posel Włodzimierz Karpiński	24	Posel Wojciech Szarama	83
Posel Jerzy Polaczek	24	Posel Wojciech Wilk	84
Posel Grażyna Ciemniak	25	Posel Anna Bańkowska	85
Posel Jerzy Budnik	26	Posel Krystyna Łybacka	85
Posel Stanisław Chmielewski	26	Posel Wiesław Andrzej Szczepański	86
Posel Andrzej Szlachta	27	Elżbieta Zakrzewska	87
Posel Ryszard Kalisz	29	Posel Andrzej Walkowiak	87
Posel Teresa Piotrowska	32	Posel Jarosław Katulski	88
Posel Elżbieta Zakrzewska	34	Poslowie Stanisław Szwed i Jadwiga Wiśniewska	89
Poslowie Krzysztof Brejza i Tomasz Lenz	35	Posel Grzegorz Napieralski	89
Posel Mariusz Grad	37	Odpowiedzi na interpelacje	
Posel Kazimierz Moskal	38	Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	91
Poslowie Kazimierz Moskal i Zbigniew Chmielowiec	52	Sekretarz stanu Jakub Szulc	92
Posel Tomasz Kamiński	53	Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	100
Posel Roman Kaczor	55	Sekretarz stanu Jakub Szulc	102
Posel Mieczysław Marcin Łuczak	56	Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	110
Posel Jarosław Matwiejuk	57	Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	112
Posel Stanisław Stec	59	Sekretarz stanu Jakub Szulc	113
Posel Andrzej Pałys	59	Minister Jolanta Fedak	115
Posel Jadwiga Zakrzewska	59	Sekretarz stanu Jakub Szulc	118
Posel Wiesław Kilian	60	Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	119
Posel Adam Wykręt	60	Sekretarz stanu Jakub Szulc	121
Posel Tadeusz Arkit	61	Sekretarz stanu Czesław Piątas	123
Posel John Abraham Godson	62	Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	125
Poslowie Tadeusz Arkit i Jarosław Gowin	64	Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk	126
Posel Aldona Młynczak oraz grupa posłów	65	Podsekretarz stanu Radosław Stepień	127
Posel Arkady Fiedler oraz grupa posłów	66	Podsekretarz stanu Andrzej Butra	128
Posel Henryk Siedlaczek	66	Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski	130
Posel Marek Polak oraz grupa posłów	69	Sekretarz stanu Jarosław Duda	132
Posel Adam Lipiński	70	Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	133
Posel Barbara Bartuś oraz grupa posłów	70	Podsekretarz stanu Marek Haber	133
Posel Jarosław Zieliński	71	Podsekretarz stanu Andrzej Massel	134
		Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk	135
		Podsekretarz stanu Marek Bucior	136
		Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	142
		Podsekretarz stanu Marek Bucior	144
		Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	148

Podsekretarz stanu Dominik Radziwiłł	150
Minister Adam Giersz	153
Podsekretarz stanu Igor Działuk	155
Minister Barbara Kudrycka	156
Minister Andrzej Kraszewski	157
Sekretarz stanu Adam Zdziebło	158
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	159
Podsekretarz stanu Marek Bucior	160
Minister Cezary Grabarczyk	161
Minister Jolanta Fedak	163
Podsekretarz stanu Dominik Radziwiłł	164
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	165
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	167
Podsekretarz stanu Marek Bucior	168
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	169
Sekretarz stanu Czesław Piątas	170
Minister Jolanta Fedak	171
Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk	171
Minister Cezary Grabarczyk	173
Sekretarz stanu Czesław Piątas	174
Minister Barbara Kudrycka	176
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	179
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	181
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	182
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	183
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	185
Sekretarz stanu Jan Borkowski	187
Minister Barbara Kudrycka	187
Minister Cezary Grabarczyk	189
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	190
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	191
Sekretarz stanu Adam Zdziebło	194
Sekretarz stanu Jakub Szulc	195
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk	196
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	196
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	197
Sekretarz stanu Czesław Piątas	198
Podsekretarz stanu Marek Haber	199
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	201
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski	202
Minister Marek Sawicki	204
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	204
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczyk	205
Sekretarz stanu Jarosław Duda	206
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	208
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski	209
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	210
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	212
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	212
Sekretarz stanu Mieczysław Kasprzak	213
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	215
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	217
Podsekretarz stanu Piotr Kołodziejczyk	219
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	219
Sekretarz stanu Jan Borkowski	220
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	221
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	222
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	223
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski	224

Podsekretarz stanu Dominik Radziwiłł	225
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczyk	226
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	227
Minister – członek Rady Ministrów	
Michał Boni	228
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski	228
Podsekretarz stanu Marek Bucior	230
Zapytania	
Poseł Jan Kochanowski	231
Poseł Artur Dunin	231
Poseł Włodzimierz Karpiński	231
Poseł Czesław Hoc	232
Poseł Anna Zalewska	234
Poseł Jerzy Budnik	236
Poseł Wiesław Janczyk	236
Poseł Grzegorz Napieralski	237
Poseł Ryszard Zbrzyzny	237
Poseł Jarosław Matwiejuk	237
Poseł Tadeusz Tomaszewski	238
Poseł Grzegorz Napieralski	241
Poseł Tadeusz Arkit	241
Poseł Bogdan Bojko	242
Poseł Edward Siarka	242
Poseł Jan Religa	242
Poseł Stanisława Prządka	243
Poseł Sławomir Kopyciński	244
Poseł Włodzimierz Karpiński	245
Poseł Czesław Hoc	245
Poseł Paweł Arndt	246
Poseł Andrzej Pałys	247
Poseł Krystyna Łybacka	247
Poseł Krzysztof Brejza	247
Poseł Zbigniew Dolata oraz grupa posłów	248
Poseł Jerzy Polaczek	248
Poseł Edward Siarka	249
Odpowiedzi na zapytania	
Sekretarz stanu Jakub Szulc	251
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	253
Prezes Urzędu Zamówień Publicznych	
Jacek Sadowy	254
Sekretarz stanu Czesław Piątas	256
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	256
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	257
Podsekretarz stanu Marek Bucior	257
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	258
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	259
Sekretarz stanu Jakub Szulc	259
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	261
Minister Aleksander Grad	262
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	263
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	263
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	264
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	265
Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	266
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	268
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	270
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	270
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	271

Informacja Marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania

INTERPELACJE

Informuję, że wpłynęły następujące interpelacje:

1) poseł Arkadego Fiedlera oraz grupy posłów w sprawie możliwości naprawienia szkód wyrządzonych chronionym przez prawo gatunkom ptaków i nietoperzy podczas renowacji i modernizacji zabytków oraz przestrzegania obowiązujących ustaw związanych z ochroną środowiska naturalnego – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego, ministra infrastruktury oraz ministra środowiska – ponowna (19525),

2) posłów Adama Żylińskiego i Tadeusza Naguszewskiego w sprawie rządowej inicjatywy ustawodawczej zmierzającej do wprowadzenia korzystnych dla rolników rozwiązań w zakresie ustawy Prawo łowieckie – do ministra środowiska – ponowna (19713),

3) poseł Ryszarda Kalisza w sprawie zaniechań przy realizacji zadań teleinformatycznych związanych z prezydencją Rzeczypospolitej Polskiej w UE oraz organizacją Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012 – do ministra spraw wewnętrznych i administracji – ponowna (19829),

4) poseł Barbary Marianowskiej w sprawie postępowań konkursowych na udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej na 2011 r. w Małopolskim Oddziale Wojewódzkim NFZ w Krakowie – do ministra zdrowia – ponowna (20074),

5) poseł Łukasza Borowiaka w sprawie prowadzonych postępowań administracyjnych dotyczących unieważnienia decyzji komunalnych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji – ponowna (20138),

6) poseł Krystyny Łybackiej w sprawie opodatkowania usług pogrzebowych – do ministra finansów (21285),

7) poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia cukrzycy lekami inkretynowymi – do ministra zdrowia (21286),

8) poseł Dawida Jackiewicza w sprawie projektu ustawy o świadczeniu substytucyjnym przysługującym osobom represjonowanym w latach 1939–1956 przez ZSRR – do prezesa Rady Ministrów (21287),

9) poseł Włodzimierza Karpińskiego w sprawie prac legislacyjnych zmierzających do uregulowania stanu prawnego wspólnot gruntowych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (21288),

10) poseł Jerzego Polaczka w sprawie wyjaśnienia przez rząd wybranych zagadnień związanych z decyzją Rady Ministrów z lutego 2011 r. o prywatyzacji większościowego pakietu akcji PKP Cargo SA – do prezesa Rady Ministrów (21289),

11) poseł Grażyny Ciemniak w sprawie włączenia Portu Lotniczego im. I. Paderewskiego w Bydgoszczy do transeuropejskiej sieci transportowej TEN-T – do ministra infrastruktury (21290),

12) poseł Jerzego Budnika w sprawie sytuacji, w jakiej znalazły się stacje sanitarno-epidemiologiczne po wejściu w życie ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych – do ministra zdrowia (21291),

13) poseł Stanisława Chmielewskiego w sprawie znacznego ograniczenia środków z Funduszu Pracy na 2011 r. przeznaczonych na refundację wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne opłacanych za młodocianych pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego – do ministra pracy i polityki społecznej (21292),

14) poseł Andrzeja Szlachty w sprawie funkcjonowania prywatnych domów pomocy społecznej na terenie woj. dolnośląskiego – do ministra pracy i polityki społecznej (21293),

15) poseł Andrzeja Szlachty w sprawie funkcjonowania prywatnych domów pomocy społecznej na terenie woj. kujawsko-pomorskiego – do ministra pracy i polityki społecznej (21294),

16) poseł Andrzeja Szlachty w sprawie funkcjonowania prywatnych domów pomocy społecznej na terenie woj. lubelskiego – do ministra pracy i polityki społecznej (21295),

17) poseł Andrzeja Szlachty w sprawie funkcjonowania prywatnych domów pomocy społecznej na terenie woj. lubuskiego – do ministra pracy i polityki społecznej (21296),

18) poseł Andrzeja Szlachty w sprawie funkcjonowania prywatnych domów pomocy społecznej na terenie woj. łódzkiego – do ministra pracy i polityki społecznej (21297),

19) poseł Andrzeja Szlachty w sprawie funkcjonowania prywatnych domów pomocy społecznej na terenie woj. małopolskiego – do ministra pracy i polityki społecznej (21298),

20) posła Andrzeja Szlachty w sprawie funkcjonowania prywatnych domów pomocy społecznej na terenie woj. mazowieckiego – do ministra pracy i polityki społecznej (21299),

21) posła Andrzeja Szlachty w sprawie funkcjonowania prywatnych domów pomocy społecznej na terenie woj. opolskiego – do ministra pracy i polityki społecznej (21300),

22) posła Andrzeja Szlachty w sprawie funkcjonowania prywatnych domów pomocy społecznej na terenie woj. podkarpackiego – do ministra pracy i polityki społecznej (21301),

23) posła Andrzeja Szlachty w sprawie funkcjonowania prywatnych domów pomocy społecznej na terenie woj. podlaskiego – do ministra pracy i polityki społecznej (21302),

24) posła Andrzeja Szlachty w sprawie funkcjonowania prywatnych domów pomocy społecznej na terenie woj. pomorskiego – do ministra pracy i polityki społecznej (21303),

25) posła Andrzeja Szlachty w sprawie funkcjonowania prywatnych domów pomocy społecznej na terenie woj. śląskiego – do ministra pracy i polityki społecznej (21304),

26) posła Andrzeja Szlachty w sprawie funkcjonowania prywatnych domów pomocy społecznej na terenie woj. świętokrzyskiego – do ministra pracy i polityki społecznej (21305),

27) posła Andrzeja Szlachty w sprawie funkcjonowania prywatnych domów pomocy społecznej na terenie woj. warmińsko-mazurskiego – do ministra pracy i polityki społecznej (21306),

28) posła Andrzeja Szlachty w sprawie funkcjonowania prywatnych domów pomocy społecznej na terenie woj. wielkopolskiego – do ministra pracy i polityki społecznej (21307),

29) posła Andrzeja Szlachty w sprawie funkcjonowania prywatnych domów pomocy społecznej na terenie woj. zachodniopomorskiego – do ministra pracy i polityki społecznej (21308),

30) posła Ryszarda Kalisza w sprawie likwidacji wydziałów gospodarczych w Sądach Okręgowych w Koszalinie, Bielsku-Białej, Częstochowie, Toruniu, Zielonej Górze, Świdnicy, Warszawie-Pradze oraz w sądach rejonowych w okręgu gliwickim, katowickim, lubelskim, łódzkim, plockim, poznańskim, świdnickim i przekazania spraw do właściwości miejscowej innych sądów – do ministra sprawiedliwości (21309),

31) posła Ryszarda Kalisza w sprawie kar nakładanych przez organy podatkowe na dystrybutorów lekkiego oleju opałowego oraz niejednolitego stosowania przepisów przy prowadzonych kontrolach w zakresie oświadczeń odbiorców o przeznaczeniu zakupionego oleju opałowego – do ministra finansów (21310),

32) posła Ryszarda Kalisza w sprawie roszczeń posiadaczy obligacji Skarbu Państwa II Rzeczypospolitej Polskiej oraz wykonania wyroku TK SK 49/05 – do ministra finansów (21311),

33) poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie zablokowania środków Funduszu Pracy na wypłatę refundacji wynagrodzeń – do ministra pracy i polityki społecznej (21312),

34) poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie szczegółowego sposobu klasyfikacji tytułów dłużnych zaliczanych do państwowego długu publicznego – do ministra finansów (21313),

35) poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie uznania osób głuchoniewidomych za grupę z odrębną niepełnosprawnością – do ministra pracy i polityki społecznej (21314),

36) poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie procesu przekształceń SPZOZ w Olkusz – do ministra zdrowia (21315),

37) posłów Krzysztofa Brejzy i Tomasza Lenza w sprawie ustawy o podatku akcyzowym – do ministra finansów (21316),

38) posła Mariusza Grada w sprawie przywrócenia działalności Akademii Zamoyskiego w Zamościu – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (21317),

39) posła Mariusza Grada w sprawie postępów w realizacji budowy Oddziału Celnego w Tomaszowie Lubelskim – do ministra finansów (21318),

40) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. żywieckiego – do prezesa Rady Ministrów (21319),

41) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. zawierciańskiego – do prezesa Rady Ministrów (21320),

42) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. wodzisławskiego – do prezesa Rady Ministrów (21321),

43) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. tarnogórskiego – do prezesa Rady Ministrów (21322),

44) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. rybnickiego – do prezesa Rady Ministrów (21323),

45) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. raciborskiego – do prezesa Rady Ministrów (21324),

46) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. pszczyńskiego – do prezesa Rady Ministrów (21325),

47) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. myszkowskiego – do prezesa Rady Ministrów (21326),

48) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. mikołowskiego – do prezesa Rady Ministrów (21327),

49) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. lublinieckiego – do prezesa Rady Ministrów (21328),

50) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. kłobuckiego – do prezesa Rady Ministrów (21329),

51) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. grodzkiego Żory – do prezesa Rady Ministrów (21330),

52) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. grodzkiego Zabrze – do prezesa Rady Ministrów (21331),

53) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. grodzkiego Tychy – do prezesa Rady Ministrów (21332),

54) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. grodzkiego Świętochłowice – do prezesa Rady Ministrów (21333),

55) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. grodzkiego Sosnowiec – do prezesa Rady Ministrów (21334),

56) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. grodzkiego Siemianowice Śląskie – do prezesa Rady Ministrów (21335),

57) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. grodzkiego Rybnik – do prezesa Rady Ministrów (21336),

58) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powo-

dzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. grodzkiego Ruda Śląska – do prezesa Rady Ministrów (21337),

59) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. grodzkiego Piekary Śląskie – do prezesa Rady Ministrów (21338),

60) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. grodzkiego Mysłowice – do prezesa Rady Ministrów (21339),

61) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. grodzkiego Katowice – do prezesa Rady Ministrów (21340),

62) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. grodzkiego Jaworzno – do prezesa Rady Ministrów (21341),

63) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. grodzkiego Jastrzębie-Zdrój – do prezesa Rady Ministrów (21342),

64) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. grodzkiego Gliwice – do prezesa Rady Ministrów (21343),

65) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. grodzkiego Dąbrowa Górnicza – do prezesa Rady Ministrów (21344),

66) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. grodzkiego Częstochowa – do prezesa Rady Ministrów (21345),

67) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. grodzkiego Bytom – do prezesa Rady Ministrów (21346),

68) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. grodzkiego Chorzów – do prezesa Rady Ministrów (21347),

69) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. grodzkiego Bielsko-Biała – do prezesa Rady Ministrów (21348),

70) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzie-

laniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. tarnobrzeskiego – do prezesa Rady Ministrów (21421),

143) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. strzyżowskiego – do prezesa Rady Ministrów (21422),

144) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. bieszczadzkiego – do prezesa Rady Ministrów (21423),

145) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. brzozowskiego – do prezesa Rady Ministrów (21424),

146) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. dębickiego – do prezesa Rady Ministrów (21425),

147) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. grodzkiego Krosno – do prezesa Rady Ministrów (21426),

148) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. grodzkiego Zamość – do prezesa Rady Ministrów (21427),

149) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. grodzkiego Lublin – do prezesa Rady Ministrów (21428),

150) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. grodzkiego Chełm – do prezesa Rady Ministrów (21429),

151) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. grodzkiego Biała Podlaska – do prezesa Rady Ministrów (21430),

152) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. grodzkiego Tarnów – do prezesa Rady Ministrów (21431),

153) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. grodzkiego Nowy Sącz – do prezesa Rady Ministrów (21432),

154) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzie-

laniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. grodzkiego Kraków – do prezesa Rady Ministrów (21433),

155) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. grodzkiego Kielce – do prezesa Rady Ministrów (21434),

156) posłów Kazimierza Moskala i Zbigniewa Chmielowca w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. kolbuszowskiego – do prezesa Rady Ministrów (21435),

157) posłów Kazimierza Moskala i Zbigniewa Chmielowca w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. niżańskiego – do prezesa Rady Ministrów (21436),

158) posłów Kazimierza Moskala i Zbigniewa Chmielowca w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. stalowowolskiego – do prezesa Rady Ministrów (21437),

159) posłów Kazimierza Moskala i Zbigniewa Chmielowca w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. grodzkiego Tarnobrzeg – do prezesa Rady Ministrów (21438),

160) posłów Kazimierza Moskala i Zbigniewa Chmielowca w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. mieleckiego – do prezesa Rady Ministrów (21439),

161) posła Tomasza Kamińskiego w sprawie włączenia leków inkretynowych – inhibitorów DPP IV do obecnie przygotowywanego programu terapeutycznego dotyczącego analogów insuliny – do ministra zdrowia (21440),

162) posła Tomasza Kamińskiego w sprawie refundacji przez NFZ kosztów terapii choroby układu nerwowego (SM) – do ministra zdrowia (21441),

163) posła Tomasza Kamińskiego w sprawie refundacji pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne opłacanych za młodocianych pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego – do ministra pracy i polityki społecznej (21442),

164) posła Romana Kaczora w sprawie konsekwencji wydania przez wrocławskich urzędników zakazu poruszania się tirów w mieście Wrocławiu – do ministra infrastruktury (21443),

165) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie redukcji etatów policyjnych w komendach powiatowych Policji oraz likwidacji posterunków i komisa-

riatów Policji – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21444),

166) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie braku dotacji na XVI Festiwal Wielu Kultur i Narodów „Z wiejskiego podwórza” – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (21445),

167) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie nadmiernej ilości napojów energetycznych spożywanych przez uczniów – do prezesa Rady Ministrów (21446),

168) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie nadmiernej liczby przypadków odchodzenia z armii wykwalifikowanych żołnierzy – do prezesa Rady Ministrów (21447),

169) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie prognozowanych wpływów z podatku dochodowego PIT i CIT – do prezesa Rady Ministrów (21448),

170) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zmiany zasad dotyczących udzielania nocnej pomocy medycznej – do prezesa Rady Ministrów (21449),

171) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie przewidywanego wzrostu cen węgla – do prezesa Rady Ministrów (21450),

172) posła Stanisława Steca w sprawie pomocy dla spółek wodnych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (21451),

173) posła Stanisława Steca w sprawie gospodarki prowadzonej przez PGL Lasy Państwowe – do ministra środowiska (21452),

174) posła Andrzeja Pałysa w sprawie postępowania administracyjnego dotyczącego projektowania drogi ekspresowej S7 na odcinku Chęciny – Jędrzejów – do ministra infrastruktury (21453),

175) poseł Jadwigi Zakrzewskiej w sprawie zmian w zakresie udzielania nocnej i świątecznej pomocy lekarskiej – do ministra zdrowia (21454),

176) posła Wiesława Kiliana w sprawie wprowadzenia systemu opłat za przejazd pojazdów obwodnicą Oleśnicy – do ministra infrastruktury (21456),

177) posła Adama Wykręta w sprawie ograniczenia wydatków na wspomaganie pracodawców zatrudniających młodocianych w celu przygotowania zawodowego – do ministra pracy i polityki społecznej (21457),

178) posła Adama Wykręta w sprawie konieczności dokonania zmian w definicji biomasy – do ministra gospodarki (21458),

179) posła Tadeusza Arkita w sprawie egzekwowania przepisu art. 79a ust. 1 ustawy o odpadach – do ministra środowiska (21459),

180) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie długości urlopu wypoczynkowego przysługującego nauczycielom – do ministra edukacji narodowej (21460),

181) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie cen leków – do ministra zdrowia (21461),

182) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie wysokości zasiłku pielęgnacyjnego – do ministra pracy i polityki społecznej (21462),

183) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie drogi wojewódzkiej nr 713 – do ministra infrastruktury (21463),

184) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie warsztatów zajęć terapeutycznych – do ministra pracy i polityki społecznej (21464),

185) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie kwalifikacji zawodowych lekarzy orzeczników ZUS – do ministra pracy i polityki społecznej (21465),

186) posłów Tadeusza Arkita i Jarosława Gowina w sprawie rozporządzenia ministra środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku – do ministra środowiska (21467),

187) poseł Aldony Młyńczak oraz grupy posłów w sprawie nowelizacji ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa w celu właściwego zagospodarowania obiektów zabytkowych należących do ANR – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (21468),

188) posła Arkadego Fiedlera oraz grupy posłów w sprawie finansowania praktycznej nauki zawodu dla młodzieży uczącej się w szkołach zawodowych – do ministra pracy i polityki społecznej (21470),

189) posła Henryka Siedlaczka w sprawie likwidacji Urzędu Pocztowego w miejscowości Chałupki – do ministra infrastruktury (21471),

190) posła Henryka Siedlaczka w sprawie zbiornika retencyjnego Racibórz Dolny – do ministra środowiska (21472),

191) posła Henryka Siedlaczka w sprawie modernizacji linii kolejowej E65 – Południe, odcinek Grodzisk Mazowiecki – Kraków – Zwardoń/Zebrzydowice – granica państwa, w rejonie gminy Świerklany – do ministra infrastruktury (21473),

192) posła Marka Polaka oraz grupy posłów w sprawie sytuacji w szkoleniu zawodowym i braku fachowców w zakresie rzemiosła – do ministra pracy i polityki społecznej (21474),

193) posła Adama Lipińskiego w sprawie zabezpieczenia zbiornika odpadów poflotacyjnych „Żelazny Most” należącego do KGHM Polska Miedź SA – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21475),

194) poseł Barbary Bartuś oraz grupy posłów w sprawie utworzenia Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Sądzie Rejonowym w Gorlicach – do ministra sprawiedliwości (21476),

195) posła Jarosława Zielińskiego w sprawie wyżywiania się przez rząd koalicji PO-PSL odpowiedzialności za edukację narodową i polską szkołę – do prezesa Rady Ministrów (21477),

196) posła Edwarda Siarki w sprawie likwidacji urzędów pocztowych na terenie woj. małopolskiego – do ministra infrastruktury (21478),

197) posła Janusza Chwieruta w sprawie ustawy o kierujących pojazdami – do ministra infrastruktury (21479),

198) posła Edwarda Siarki w sprawie Funduszu Solidarności Unii Europejskiej – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21480),

199) posła Jana Religi w sprawie art. 14a i art. 17 ustawy o systemie oświaty – do ministra edukacji narodowej (21481),

200) posła Jana Religi w sprawie projektu ustawy o działalności leczniczej – do ministra zdrowia (21482),

201) posła Krzysztofa Lipca w sprawie zaprojektowanej przez ministra rozwoju regionalnego „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” i nieuwzględnienia w tej koncepcji miasta Kielce w krajowym systemie metropolii – do prezesa Rady Ministrów (21483),

202) poseł Alicji Olechowskiej w sprawie drogi wojewódzkiej nr 718 na odcinku między Pruszkowem a Ożarowem Mazowieckim – do ministra infrastruktury (21484),

203) posła Henryka Milcarza w sprawie przyznania doktorantom prawa do ulgi na przejazdy publicznymi środkami komunikacyjnymi – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (21485),

204) posła Henryka Milcarza w sprawie wprowadzenia jasnych zapisów w ustawie o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków odnośnie do definicji przyłącza i prowadzenia działalności z wykorzystaniem majątku niebędącego własnością przedsiębiorstw wodno-kanalizacyjnych – do ministra infrastruktury (21486),

205) posła Józefa Piotra Klimy w sprawie stworzenia specjalnego rządowego programu walki z cukrzycą – do ministra zdrowia (21487),

206) posła Jerzego Polaczka w sprawie wykonywania nadzoru właścicielskiego przez Skarb Państwa w związku z praktykami Zarządu PLL LOT SA – do prezesa Rady Ministrów (21488),

207) posła Marka Łatasę w sprawie kontraktów pielęgniarstwa powszechnie stosowanych w ZOZ-ach w ostatnim czasie – do ministra zdrowia (21489),

208) posła Andrzeja Pałysa w sprawie projektu „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” – do ministra rozwoju regionalnego (21490),

209) posła Wojciecha Szaramy w sprawie konieczności przygotowania programu terapeutycznego dotyczącego leków inkretynowych stosowanych w nowoczesnym leczeniu cukrzycy – do ministra zdrowia (21491),

210) posła Wojciecha Szaramy w sprawie różnej interpretacji przez oddziały ZUS przepisów dotyczących wypłaty deputatu węglowego na podstawie ustawy o ekwiwalencie pieniężnym z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robót górniczych – do ministra gospodarki (21492),

211) posła Wojciecha Wilka w sprawie usunięcia przyczyn osłabienia wałów wiślanych – do ministra środowiska (21493),

212) poseł Anny Bańkowskiej w sprawie braku regulacji prawnych dotyczących nowoczesnych reklam świetlnych – do ministra infrastruktury (21494),

213) poseł Krystyny Łybackiej w sprawie planów prywatyzacji przedsiębiorstwa energetycznego ENEA SA – do prezesa Rady Ministrów (21495),

214) poseł Krystyny Łybackiej w sprawie nierównego traktowania pracowników cywilnych zatrudnionych w służbach mundurowych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21496),

215) posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie orzekania przez lekarzy o niepełnosprawności w ZUS w Ostrowie – do ministra pracy i polityki społecznej (21497),

216) posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie uprawnień zawodowych w dziedzinie geodezji i kartografii – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21498),

217) poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie przygotowań do likwidacji urzędów pocztowych w gminach powiatu jeleniogórskiego – do ministra infrastruktury (21499),

218) posła Andrzeja Walkowiaka w sprawie badań lekarskich, jakim podlegają pracownicy, w których zakresie obowiązków jest prowadzenie samochodu – do ministra zdrowia (21500),

219) posła Jarosława Katulskiego w sprawie zwrotu nadpłat z tytułu wydawania kart pojazdu w latach 2004–2006 – do ministra finansów (21501),

220) posłów Stanisława Szweda i Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie nabycia prawa do zasiłku dla bezrobotnych przez osoby, które pracowały w niepełnym wymiarze czasu pracy – do ministra pracy i polityki społecznej (21502),

221) posła Grzegorza Napieralskiego w sprawie warunków pobierania krwi od kandydatów na dawców krwi i od dawców krwi – do ministra zdrowia (21503).

Interpelacje te – zgodnie z art. 192 ust. 6 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na ponowną interpelację posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie radykalnego zmniejszenia środków na budowę i modernizację dróg (na przykładzie obwodnicy Olsztyna i modernizacji drogi krajowej nr 16) (19835),

2) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Barbary Bartuś oraz grupy posłów w sprawie drastycznego ograniczenia dostępu do bezpłatnych świadczeń stomatologicznych dla mieszkańców Małopolski (19978),

3) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie finansowania leczenia nowotworów przez NFZ (20084),

4) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Wiesława Janczyka i Arkadiusza Mularczyka w sprawie potrzeby podjęcia pilnych działań w celu zniesienia ograniczeń stosowanych przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ w przyznawaniu

kontraktów na usługi medyczne dla poradni specjalistycznych i rehabilitacyjnych na terenie sądecki, limanowszczyzny i Gorlic (20111),

5) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbysława Owczarskiego w sprawie znaczącego utrudnienia dostępu do usług medycznych na terenie pow. miechowskiego (20112),

6) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbysława Owczarskiego w sprawie nieprawidłowości w przyjętym przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ trybie zawierania umów na udzielanie świadczeń zdrowotnych w 2011 r. (20113),

7) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie wartości nadwykonań, za które nie zapłacił NFZ (20118),

8) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Pisalskiego w sprawie ograniczenia mieszkańcom Sosnowca przez NFZ dostępu do niektórych świadczeń medycznych (20130),

9) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie jakości opieki stomatologicznej w Polsce (20172),

10) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Jadwigi Wiśniewskiej i Stanisława Szweda w sprawie kontrowersyjnych rozstrzygnięć dotyczących przydzielania kontraktów dla poradni specjalistycznych na 2011 r. w woj. śląskim (20228),

11) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Barbary Bartuś oraz grupy posłów w sprawie konieczności zwiększenia środków finansowych z budżetu państwa na realizację zadań z zakresu ochrony przeciwpowodziowej (20233),

12) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczyk – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jana Widackiego w sprawie kosztów poniesionych przez budżet państwa w związku z katastrofą smoleńską (20267),

13) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie finansowania z NFZ świadczeń okulistycznych z zakresu chirurgii jednego dnia (20293),

14) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie wprowadzenia ulg na przejazdy środkami transportu publicznego dla emerytów i rencistów (20379),

15) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie działań rządu RP wobec zagrożeń masowymi wyjazdami młodych ludzi z Polski w związku z finansowy-

mi formami zachęt do nauki zawodu stworzonych przez Niemcy dla polskiej młodzieży (20384),

16) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie zwiększenia aktywności uczniów chorujących na astmę na zajęciach sportowych (20436),

17) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Tadeusza Arkita i Andrzeja Ryszki w sprawie zmiany przepisów ustawy o księgach wieczystych i hipotece wprowadzonych ustawą z dnia 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw (20442),

18) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Wity w sprawie kolejnego obniżenia kontraktów dla szpitali i przychodni woj. śląskiego (20448),

19) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie ochotników do zawodowej służby wojskowej (20483),

20) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Bronisława Dutki w sprawie ujęcia rzeki Łososinka w „Programie ochrony przed powodzią dorzecza górnej Wisły” (20492),

21) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Warzechy w sprawie kryteriów dostępu do pomocy w ramach działania: Przywracanie potencjału produkcji rolnej zniszczonego w wyniku wystąpienia klęsk żywiołowych oraz wprowadzenie odpowiednich działań zapobiegawczych, objętego PROW na lata 2007–2013 (20498),

22) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie planowanych zmian w realizacji inwestycji drogowych w woj. podlaskim w ramach „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” (20499),

23) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Roberta Telusa oraz grupy posłów w sprawie trudnej sytuacji hodowców drobiu (20508),

24) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie stosowania zapisów ustawy o ochronie zdrowia psychicznego (20511),

25) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie likwidacji barier utrudniają-

cych osobom niepełnosprawnym pełne uczestnictwo w życiu publicznym i zawodowym (20520),

26) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Suchowiejko w sprawie ułatwień w zakresie ubiegania się o prawo jazdy (20534),

27) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Zuby w sprawie zagrożenia upadłością placówek specjalistycznej opieki ambulatoryjnej wykonujących kruszenie kamieni nerkowych wskutek wprowadzenia przez NFZ wymogu posiadania bloku operacyjnego do wykonywania bezoperacyjnych zabiegów (20537),

28) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Woźniaka w sprawie modernizacji dworca kolejowego w Łowiczu (20542),

29) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Woźniaka w sprawie zwracania przez rolników dopłat bezpośrednich wypłacanych przez ARiMR w ramach wspólnej polityki rolnej UE w związku ze sprzedażą gruntów pod budowę autostrady (20544),

30) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Woźniaka w sprawie prowadzenia polityki prorodzinnej (20545),

31) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie obowiązków organów państwa w zakresie pomocy osobom znajdującym się jednocześnie w trudnej sytuacji zdrowotnej i materialnej (20549),

32) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Paluch oraz grupy posłów w sprawie konsekwencji ewentualnego niewypełnienia przez Polskę zobowiązań w zakresie oczyszczania ścieków komunalnych (20558),

33) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów w sprawie działań dokonywanych przez rząd, polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego kosztem przyszłych emerytur Polaków, oszczędzających wypracowane przez siebie środki finansowe w OFE, oraz kosztów funkcjonowania resortów w obecnym rządzie, na przykładzie Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej (20562),

34) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów w sprawie działań dokonywanych przez rząd, polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego kosztem przyszłych emerytur Polaków, oszczędzających wypracowane

przez siebie środki finansowe w OFE, oraz kosztów funkcjonowania resortów w obecnym rządzie, na przykładzie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji (20563),

35) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dominika Radziwiłła – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów w sprawie działań dokonywanych przez rząd, polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego kosztem przyszłych emerytur Polaków, oszczędzających wypracowane przez siebie środki finansowe w OFE, oraz kosztów funkcjonowania resortów w obecnym rządzie, na przykładzie Ministerstwa Finansów (20564),

36) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów w sprawie działań dokonywanych przez rząd, polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego kosztem przyszłych emerytur Polaków, oszczędzających wypracowane przez siebie środki finansowe w OFE, oraz kosztów funkcjonowania resortów w obecnym rządzie, na przykładzie Ministerstwa Sportu i Turystyki (20565),

37) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Igora Działuka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów w sprawie działań dokonywanych przez rząd, polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego kosztem przyszłych emerytur Polaków, oszczędzających wypracowane przez siebie środki finansowe w OFE, oraz kosztów funkcjonowania resortów w obecnym rządzie, na przykładzie Ministerstwa Sprawiedliwości (20566),

38) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów w sprawie działań dokonywanych przez rząd, polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego kosztem przyszłych emerytur Polaków, oszczędzających wypracowane przez siebie środki finansowe w OFE, oraz kosztów funkcjonowania resortów w obecnym rządzie, na przykładzie Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego (20573),

39) ministra środowiska Andrzeja Kraszewskiego na interpelację posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów w sprawie działań dokonywanych przez rząd, polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego kosztem przyszłych emerytur Polaków, oszczędzających wypracowane przez siebie środki finansowe w OFE, oraz kosztów funkcjonowania resortów w obecnym rządzie, na przykładzie Ministerstwa Środowiska (20574),

40) sekretarza stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Adama Zdziebio – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów w sprawie działań dokonywanych przez rząd, polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego kosztem przyszłych emerytur Polaków, oszczędzających wypracowane przez siebie środki finansowe w OFE, oraz kosztów funkcjonowania resortów

w obecnym rządzie, na przykładzie Ministerstwa Rozwoju Regionalnego (20575),

41) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie przesunięcia terminu realizacji obwodnicy Bełchatowa (20580),

42) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie zmiany ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (20588),

43) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka na interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie sytuacji panującej na kolei (20603),

44) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka na interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie pociągu „Łodzianin” (20604),

45) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Macieja Orzechowskiego w sprawie reformy systemu emerytalnego (20614),

46) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dominika Radziwiłła – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Macieja Orzechowskiego w sprawie funkcjonowania samorządów w aspekcie znowelizowanej ustawy o finansach publicznych (20616),

47) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Macieja Orzechowskiego i Cezarego Tomczyka w sprawie trudnej sytuacji hodowców trzody chlewnej i drobiu w Polsce (20617),

48) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie rozliczania PIT na preferencyjnych zasadach (20620),

49) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie becikowego dla rodziców adopcyjnych (20621),

50) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Artura Gierady oraz grupy posłów w sprawie niedoprecyzowania przepisów w procedurze zatrzymywania prawa jazdy kierowcom, wobec których zachodzi podejrzenie kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości lub w stanie po użyciu alkoholu (20623),

51) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Michała Jarosa w sprawie włączenia lotniska w Oleśnicy do wykazu lotnisk wojskowych, które mogą być wykorzystane na potrzeby lotnictwa cywilnego (20624),

52) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie urlopów na żądanie (20627),

53) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Sławomira Zawisłaka i Jarosława Żaczka w sprawie odmowy przyznania rent strukturalnych kilkudziesięciu procentom występujących o nie rolników (20628),

54) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Żaczka w sprawie planowanych zmian w rządowym programie „Rodzina na swoim” (20629),

55) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Żaczka w sprawie realizacji przez rząd „Strategii konsolidacji i wspierania polskiego przemysłu obronnego w latach 2007–2012”, na przykładzie Wojskowych Zakładów Inżynieryjnych SA w Dęblinie (20630),

56) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację posła Jarosława Żaczka w sprawie efektów ratyfikacji porozumienia dotyczącego Środkowoeuropejskiego Programu Wymiany Uniwersyteckiej – CEEPUS III (20631),

57) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Sławomira Zawisłaka i Jarosława Żaczka w sprawie utrzymującego się od dłuższego czasu spadku opłacalności hodowli trzody chlewnej (20633),

58) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Roberta Telusa oraz grupy posłów w sprawie likwidacji urzędów pocztowych (20634),

59) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Czesława Hoca w sprawie niewywiązywania się Ministerstwa Zdrowia z ustawowego obowiązku nowelizacji listy refundowanych leków i wyrobów medycznych (20636),

60) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Kwitka w sprawie drastycznego ograniczenia w budżecie na 2011 r. wydatków związanych z Funduszem Pracy (20639),

61) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Kwitka oraz grupy posłów w sprawie problemów polskich przewoźników z realizacją transportu na terytorium Federacji Rosyjskiej oraz negocjacji polskiego rządu dotyczących liczby zezwoleń transportowych (20641),

62) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Artura Górskiego w sprawie zatrzymania i przesłuchania pracowników „Naszego Dziennika” przez FSB Rosji (20648),

63) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację posła Henryka Mil-

carza w sprawie przeznaczenia dodatkowych środków na naukę i szkolnictwo wyższe w budżecie na 2011 r. oraz nowelizacji ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i aktów towarzyszących (20649),

64) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka na interpelację posłanek Ewy Malik i Anny Paluch w sprawie luki w ustawie Prawo telekomunikacyjne powodującej brak możliwości wyegzekwowania przez użytkowników sieci odpowiedniej jakości usług od dostawców Internetu (20651),

65) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Budnika w sprawie zwolnienia służby radioamatorskiej stałej z opłaty administracyjnej związanej ze zgłoszeniem instalacji antenowych (20652),

66) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Barbary Marianowskiej w sprawie opinii wobec stanowiska konsultantów wojewódzkich z dnia 10 stycznia 2011 r. dotyczącego skutków postępowań konkursowych oraz zagrożenia bezpieczeństwa zdrowotnego mieszkańców Małopolski (20653),

67) sekretarza stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Adama Zdziebło – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie umieszczenia na liście inwestycji priorytetowych w Programie Operacyjnym „Infrastruktura i środowisko” realizacji projektu modernizacji dworca PKP Bydgoszcz Główna (20656),

68) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie likwidacji gabinetów stomatologicznych w szkołach (20662),

69) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Jurgiela w sprawie gminnych komisji rozwiązywania problemów alkoholowych (20663),

70) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Joanny Muchy w sprawie zmian w formularzach, które utrudniają przekazywanie 1% podatku dochodowego organizacjom pożytku publicznego (20665),

71) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Karpińskiego w sprawie ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (20667),

72) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Wilka w sprawie planów utworzenia międzynarodowej brygady polsko-litewsko-ukraińskiej z siedzibą w Lublinie (20671),

73) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie skutków uchwalenia przez Sejm RP ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obsza-

rach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych (20674),

74) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie realizacji „Narodowego programu leczenia hemofilii na lata 2005–2011” (20675),

75) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie wykazu chorób kwalifikujących do opieki paliatywnej oraz skreślenia z hospicyjnych świadczeń poradni obrzęku limfatycznego (20684),

76) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego na interpelację poseł Mirosławy Nykiel w sprawie opóźnień w wydaniu rozporządzenia wykonawczego, o którym mowa w art. 2 ustawy z dnia 12 lutego 2010 r. o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy Prawo ochrony środowiska (20690),

77) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego na interpelację posła Piotra Walkowskiego w sprawie zmiany ustawy o izbach rolniczych (20713),

78) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka na interpelację posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie niewywiązywania się większości dostawców Internetu z ustaleń dotyczących szybkości transferu określonej w umowach z klientami (20720),

79) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Siedlacza w sprawie refundowania terapii preparatem Myozyme osobom po ukończeniu 18. roku życia (20727),

80) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mariusza Grada w sprawie utworzenia strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie Poleskiego Parku Narodowego (20741),

81) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Barbary Bartuś w sprawie poprawy warunków finansowych pracowników zatrudnionych w domach pomocy społecznej (20750),

82) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Polaczka w sprawie zmiany odcinków zwolnionych z opłat za przejazd autostradami A1 i A4 w woj. śląskim, w związku z projektem rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającym rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych (20751),

83) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Mikołaja Dery w sprawie budowy drogi ekspresowej S5 Poznań – Wrocław, odcinka Poznań (A2 węzeł Głuchowo) – węzeł Kaczkowo, a także odcinka Mielno – Gniezno (20754),

84) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Rząsy

w sprawie zniesienia refundacji wynagrodzenia uczniów szkolonych przez rzemieślników (20770),

85) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Milcarza w sprawie zmian w rządowym programie „Rodzina na swoim” (20772),

86) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie egzekwowania zakazu palenia papierosów (20774),

87) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie nauczania języków obcych w gimnazjach (20775),

88) sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mieczysława Kasprzaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra van der Coghena w sprawie stosowanego masowo proceduru zalegania z zapłatą za faktury VAT powodującego bankructwo firm (20808),

89) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie ulg i zwolnień podatkowych sklepów wielkopowierzchniowych (20827),

90) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Warzechy w sprawie problemów oświatowych gmin (20828),

91) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Kołodziejczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Stuligrosza w sprawie dostępności elektronicznej Platformy Usług Administracji Publicznej (20835),

92) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Arkadego Fiedlera oraz grupy posłów w sprawie wycinki drzew w Puszczy Białowieskiej (20841),

93) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Arkita w sprawie zmian w ustawie o Karcie Polaka (20845),

94) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka na interpelację posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie zmiany Prawa telekomunikacyjnego w zakresie ustalenia minimalnej prędkości przesyłu pakietów danych, określonej w umowach pomiędzy dostawcami połączeń internetowych a klientami (20847),

95) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie podniesienia stawki podatku VAT na rehabilitację osób niepełnosprawnych (20850),

96) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Stanke

w sprawie kierunków zmian w transeuropejskiej sieci transportowej TEN-T (20881),

97) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Ożoga w sprawie przepisów ustawy o podatku od towarów i usług w odniesieniu do kosztów rehabilitacji osób niepełnosprawnych (20891),

98) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Ożoga w sprawie zaniechań rządu na polu kształcenia zawodowego młodzieży (20892),

99) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dominika Radziwiłła – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Ożoga w sprawie zmian zasad udzielania dotacji do posiłków w barach mlecznych (20894),

100) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szczęsnego Zarzyckiego w sprawie wzrostu kosztów eksploatacji kotłowni olejowych (20895),

101) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Rygła w sprawie propozycji zmiany art. 22 ust. 1 ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (20896),

102) ministra – członka Rady Ministrów Michała Boniego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie ofensywy legislacyjnej (20906),

103) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego na interpelację poseł Ireny Tomaszak-Zesiuk w sprawie pozbawienia wierzyciela uprawnień do wyboru innego komornika niż właściwy miejscowo w sprawach dotyczących egzekucji z nieruchomości (20945),

104) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie wysokości świadczenia pielęgnacyjnego (20963).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 193 ust. 2 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

Informuję również, że w regulaminowym terminie nie wpłynęły odpowiedzi na następujące interpelacje:

1) posła Lecha Kołakowskiego w sprawie funkcjonowania samorządu zawodowego w świetle ustawy o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów – od ministra pracy i polityki społecznej (20446) – 15 dni,

2) posła Dariusza Seligi w sprawie prawnokarnej oceny postępowania pracowników Ministerstwa Finansów w związku z zaniechaniami związanymi z implementacją do krajowego porządku prawnego dyrektyw UE – od ministra sprawiedliwości (20596) – 13 dni,

3) posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów w sprawie działań dokonywanych przez rząd, polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego kosztem przyszłych emerytur Polaków, oszczędzających wypracowane przez siebie środki finansowe w OFE, oraz kosztów funkcjonowania KPRM w obecnym rządzie – od prezesa Rady Ministrów (20570) – 12 dni,

4) poseł Mirosławy Nykiel w sprawie dofinansowania kościelnych domów pomocy społecznej – od ministra pracy i polityki społecznej (20689) – 5 dni,

5) posła Jerzego Borowczaka w sprawie wyrażenia zgody na działalność jako polski związek sportowy w dyscyplinie sport taneczny – od ministra sportu i turystyki (20693) – 5 dni.

ZAPYTANIA

Informuję, że wpłynęły następujące zapytania:

1) posła Jana Kochanowskiego w sprawie likwidacji szkół – do ministra edukacji narodowej (8964),

2) posła Artura Dunina w sprawie automatycznego odrolnienia działek w granicach miast – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (8965),

3) posła Włodzimierza Karpińskiego w sprawie utworzenia strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie Poleskiego Parku Narodowego – do ministra środowiska (8966),

4) posła Włodzimierza Karpińskiego w sprawie Wojskowych Zakładów Inżynieryjnych SA w Dęblinie w kontekście realizacji przez rząd „Strategii konsolidacji i wspierania rozwoju polskiego przemysłu obronnego w latach 2007–2012” – do ministra obrony narodowej (8967),

5) posła Czesława Hoca w sprawie pozbawienia 78-letniej mieszkanki Sarbinowa prawa do mieszkania, jak i ustawowego prawa pierwszeństwa do jego nabycia, wraz z krzywdzącym i sprzecznym z zasadami współżycia społecznego wypowiedzeniem jej umowy najmu tego mieszkania – do ministra sprawiedliwości (8968),

6) poseł Anny Zalewskiej w sprawie funkcjonowania i działalności Wałbrzyskich Zakładów Koksowniczych Victoria SA – do ministra skarbu państwa (8969),

7) posła Jerzego Budnika w sprawie zwiększenia środków na realizację zadań mających na celu ochronę, zachowanie i rozwój tożsamości kulturowej mniejszości narodowych i etnicznych oraz zachowanie i rozwój języka regionalnego – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8970),

8) posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości związanych z likwidacją urzędów pocztowych w miejscowościach Tropie, Rożnów i Gródek nad Dunajcem – do ministra infrastruktury (8971),

9) posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości związanych z likwidacją urzędu pocztowego w miejscowości Muszyna w pow. nowosądeckim w woj. małopolskim – do ministra infrastruktury (8972),

10) posła Grzegorza Napieralskiego w sprawie przyszłości Szczecińskiej Stoczni Remontowej Gryfia – do ministra skarbu państwa (8973),

11) posła Ryszarda Zbrzyznego w sprawie procesu prywatyzacji PPKS Zgorzelec sp. z o.o. – do ministra skarbu państwa (8974),

12) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zmiany zasad dotyczących udzielania nocnej pomocy medycznej i likwidacji takich placówek w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (8975),

13) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie likwidacji placówki pocztowej w miejscowości Płaska w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (8976),

14) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych – do ministra zdrowia (8977),

15) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych – do ministra finansów (8978),

16) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych – do ministra sportu i turystyki (8979),

17) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych – do ministra rozwoju regionalnego (8980),

18) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (8981),

19) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych – do ministra obrony narodowej (8982),

20) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (8983),

21) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (8984),

22) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych – do ministra infrastruktury (8985),

23) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych – do ministra gospodarki (8986),

24) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych – do ministra edukacji narodowej (8987),

25) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8988),

26) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych – do ministra sprawiedliwości (8989),

27) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych – do ministra spraw zagranicznych (8990),

28) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych – do ministra skarbu państwa (8991),

29) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych – do ministra środowiska (8992),

30) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych – do ministra pracy i polityki społecznej (8993),

31) posła Grzegorza Napieralskiego w sprawie realizacji porozumienia na szczepku ministrów infrastruktury Polski i Niemiec dotyczącego uruchomienia szybkiego bezpośredniego połączenia kolejowego Szczecin – Berlin – do ministra infrastruktury (8994),

32) posła Tadeusza Arkita w sprawie zbiornika odpadów niebezpiecznych i szkodliwych po Zakładzie Surowców Ogniotrwałych Górka w Trzebini – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8995),

33) posła Bogdana Bojki w sprawie rozporządzeń do nowelizacji ustawy Prawo o ruchu drogowym – do ministra infrastruktury (8996),

34) posła Edwarda Siarki w sprawie odpowiedzialności organów administracyjnych za stan i modernizację wałów przeciwpowodziowych po ubiegłorocznej powodzi oraz wiążącego się z tym problemu kompetencyjno-decyzyjnego – do ministra środowiska (8997),

35) posła Jana Religi w sprawie kryteriów przyznawania dofinansowania w ramach programów kordynowanych przez PFRON – do ministra pracy i polityki społecznej (8998),

36) poseł Stanisławy Prządki w sprawie wydania decyzji środowiskowej dotyczącej budowy drogi S17 na odcinku węzeł Lubelska – Garwolin – granica woj. mazowieckiego – do ministra infrastruktury oraz ministra środowiska (8999),

37) posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie postępującego ograniczania działalności spółek kolejowych na terenie woj. świętokrzyskiego – do ministra infrastruktury (9000),

38) posła Włodzimierza Karpińskiego w sprawie likwidacji ambulatorium opieki zdrowotnej w Świdniku funkcjonującego w strukturach Zakładu Opieki Zdrowotnej MSWiA w Lublinie – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9001),

39) posła Czesława Hoca w sprawie zamiaru sprzedaży sanatoriów podlegających Ministerstwu Spraw Wewnętrznych i Administracji, w tym sanatorium MSWiA w Kołobrzegu – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9002),

40) posła Pawła Arndta w sprawie możliwości zakończenia w 2011 r. modernizacji drogi krajowej nr 15 na odcinku Gniezno – Września – do ministra infrastruktury (9003),

41) posła Andrzeja Pałysa w sprawie dofinansowania przebudowy miejskiego odcinka drogi nr 73 w Kielcach – do ministra infrastruktury (9004),

42) poseł Krystyny Łybackiej w sprawie przyszłości przedsiębiorstwa Stomil Poznań SA – do ministra skarbu państwa (9005),

43) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie przypadku znęcania się nad dzieckiem – do ministra sprawiedliwości (9006),

44) posła Zbigniewa Dolaty oraz grupy posłów w sprawie przesunięć środków finansowych z paragrafów płacowych na inne cele w budżetach komend PSP w woj. wielkopolskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9007),

45) posła Jerzego Polaczka w sprawie niektórych aspektów zarządzania bezpieczeństwem pasażerów na przykładzie decyzji personalnych podjętych przez Zarząd PLL LOT SA – do prezesa Rady Ministrów (9008),

46) posła Edwarda Siarki w sprawie sytuacji szkół i przedszkoli, które ucierpiały w wyniku powodzi w 2010 r. – do ministra edukacji narodowej (9009).

Zapytania te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Witolda Gintowt-Dziewałtowskiego w sprawie umieszczenia przejścia granicznego w Grzechotkach w woj. warmińsko-mazurskim w wykazie przejść granicznych właściwych do przeprowadzania granicznej kontroli sanitarnej środków spożywczych oraz materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością (8677),

2) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Andrzeja Sztorca w sprawie ograniczenia i utrudnienia przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ dostępu mieszkańców Tarnowa i powiatu do świadczeń zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych (8683),

3) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Stanisława Kalemby w sprawie zmiany przepisów w zakresie terminu pozyskiwania ślimaków winniczków na terenie całego kraju (8687),

4) prezesa Urzędu Zamówień Publicznych Jacka Sadowego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie finansowania i procedur związanych z realizacją inwestycji w ramach programu „Moje boisko – Orlik 2012” (8692),

5) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Sławeckiego w sprawie ograniczenia stanów osobowych pododdziałów Wojska Polskiego w garnizonie w Chełmie (8694),

6) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Krystyny Łybackiej w sprawie ograniczenia zakresu świadczeń opieki paliatywnej wykonywanych przez poznańskie Hospicjum Paliu (8701),

7) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie likwidacji pociągu EIC „Słowacki” (8704),

8) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Henryka Milcarza w sprawie uznania wykonywanej pracy za pracę w warunkach szczególnych (8708),

9) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tomasza Garbowskiego w sprawie planów inwestycyjnych w zakresie modernizacji i remontów sieci kolejowej na terenie woj. opolskiego (8714),

10) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Suchowiejko w sprawie opóźnień w realizacji budowy nowej siedziby Komendy Powiatowej Policji w Szczecinku (8719),

11) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Barbary Bartuś w sprawie uzasadnienia rozstrzygnięć konkursowych w zakresie poradni kardiologicznej dla pow. gorlickiego (8722),

12) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majaczyk – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbysława Owczarskiego w sprawie zakupu na potrzeby realizacji zadań statutowych niepublicznej placówki oświatowej środka trwałego, od którego należy dokonywać odpisów amortyzacyjnych (8726),

13) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie prywatyzacji jeleniogórskiego przedsiębiorstwa Dolfamex sp. z o.o. (8731),

14) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Leszka Cieślaka i Ro-

berta Tyszkiewicza w sprawie możliwości przeznaczenia środków finansowych na budowę drogi krajowej S8 na odcinku Wyszków – Białystok (8739),

15) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie działań rządu w celu modyfikacji limitów produkcji cukru w związku z brakiem cukru na światowych rynkach oraz wstrzymania demontażu polskich cukrowni (8741),

16) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Grzegorza Pisalskiego w sprawie propozycji wydłużenia strefy wolnej od opłat na autostradzie A1 w woj. śląskim (8746),

17) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Rygla w sprawie dużych dysproporcji w cenach biletów lotniczych sprzedawanych przez PLL LOT SA na przeloty relacji Rzeszów – Warszawa i Kraków – Warszawa (8749),

18) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie budowy obwodnicy Łapczycy w woj. małopolskim (8774),

19) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie usterek na drodze ekspresowej S8 (8775),

20) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Izabelli Sierakowskiej w sprawie dofinansowania działalności gospodarczej w zakresie hodowli ryb (8779),

21) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Kuriaty w sprawie kształcenia nauczycieli języków obcych (8798),

22) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej (8804),

23) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Kazimierza Gwiazdowskiego i Zbigniewa Chmielowca w sprawie zmiany przepisów dotyczących parków narodowych (8864),

24) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jerzego Polaczka w sprawie nowelizacji rozporządzenia dotyczącego opłat za badania techniczne pojazdów (8888).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

**Teksty interpelacji i zapytań poselskich
oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania**

INTERPELACJE

Interpelacja
(nr 19525)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego,
ministra infrastruktury
oraz
ministra środowiska

**w sprawie możliwości naprawienia szkód
wyrządzonych chronionym przez prawo
gatunkom ptaków i nietoperzy podczas
renowacji i modernizacji zabytków
oraz przestrzegania obowiązujących ustaw
związanych z ochroną środowiska
naturalnego – ponowna**

Po zapoznaniu się z treścią odpowiedzi ministra środowiska, ministra infrastruktury i ministra kultury i dziedzictwa narodowego na interpelację nr 19525 w sprawie możliwości naprawienia szkód wyrządzonych chronionym przez prawo gatunkom ptaków i nietoperzy podczas renowacji zabytków, termomodernizacji różnych budynków oraz przestrzegania obowiązujących ustaw związanych z ochroną środowiska naturalnego z przykrością stwierdzam, że otrzymana odpowiedź nie jest w pełni satysfakcjonująca. Nie zawiera bowiem wniosków dotyczących wprowadzenia uregulowań skutecznie zabezpieczających chronione gatunki przed wyginieniem.

Ponieważ poruszony temat dotyczy kompetencji aż trzech ministerstw, kompleksowe rozwiązanie problemu wymaga współdziałania ministra środowiska, ministra infrastruktury i ministra kultury i dziedzictwa narodowego. W związku z tym pytam:

Czy kierowane przez Panów Ministrów urzędy przewidują wprowadzenie konkretnych uregulowań prawnych zabezpieczających chronione gatunki już na etapie planowania inwestycji i wydawania stosownych zezwoleń, a następnie obowiązek ich monitorowania, a po zakończeniu kontroli stanu zapewnienia faktycznej ochrony środowiska?

Uzasadnienie. Prawdą jest, że w naszym kraju obowiązują ustawy dotyczące ochrony środowiska naturalnego. Nie podlega też dyskusji, że w wyniku różnego rodzaju inwestycji środowisko naturalne jest

wielokrotnie bezpowrotnie niszczone. Mam świadomość, że zachwianie delikatnej równowagi w ekosystemie może skutkować wyginieniem niektórych gatunków zwierząt i ptaków.

Z drugiej strony ww. urzędy państwowe przywiązują większą uwagę do swych celów podstawowych, w tym wypadku do dociepleń budynków, konserwacji zabytków czy ogólnej ochrony środowiska naturalnego. Stąd sprawy znajdujące się na styku kompetencji tych organów winny być niezwykle konkretnie określone ze wskazaniem obowiązków każdego z nich. W obowiązujących przepisach prawnych brakuje m.in. obowiązku dokonania tzw. inwentaryzacji przyrodniczej z udziałem specjalistów dot. konserwowanych czy ocieplanych budynków wraz ze sporządzeniem odpowiedniej dokumentacji, która może stanowić dowód w sprawie ewentualnych zniszczeń i wskazać sprawcę zaniedbań.

Niewątpliwie konieczne jest również monitorowanie przebiegu inwestycji przez specjalistów, a po jej zakończeniu przygotowanie raportu ze stanu końcowego. Tylko jasne określenie obowiązków oraz udowodnienie zaniedbań i ich skutków może być podstawą do roszczeń odszkodowawczych. Bez nałożenia ww. obowiązków na konkretne organy, zabezpieczenie chronionych gatunków będzie iluzoryczne.

Zadaniem Ministerstwa Środowiska winno być wskazanie możliwych siedlisk zagrożonych gatunków, by ich ochrona była brana pod uwagę przed planowaniem inwestycji.

W tym stanie rzeczy oczekuję na podjęcie czynności, które faktycznie chronić będą w przyszłości środowisko naturalne.

Działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora z dnia 9 maja 1996 r. (t.j. Dz. U. Nr 221/2003, poz. 2199), realizując uprawnienia posła RP, uprzejmie proszę o odpowiedź na niniejszą interpelację.

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkady Fiedler
oraz grupa posłów

Poznań, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 19713)

do ministra środowiska

**w sprawie rządowej inicjatywy
ustawodawczej zmierzającej
do wprowadzenia korzystnych dla rolników
rozwiązań w zakresie ustawy
Prawo łowieckie – ponowna**

Szanowny Panie Ministrze! Dziękując za obszerną odpowiedź udzieloną w dniu 14 stycznia 2011 r. na interpelację złożoną przeze mnie i posła Tadeusza Naguszewskiego (dot. sprawy znak SPS-023-19713/10), pozwalam sobie na złożenie ponownej interpelacji.

Wyjaśnienia Ministerstwa Środowiska dotyczące podjętych przez resort działań na rzecz przeciwdziałania szkodom wyrządzanym przez zwierzęta łowne na obszarach rolnych skonsultowałem z rolnikami z terenu powiatu iławskiego. W trakcie tych konsultacji właściciele gospodarstw rolnych podnieśli problem, według ich dotychczasowych doświadczeń, najbardziej kluczowy, bo dotyczący procedury ustalania wysokości odszkodowania za wyrządzone szkody. Rolnicy stoją na stanowisku, że sposób szacowania szkód powinien mieć wyjątkowo przejrzysty charakter, oparty na jasno sprecyzowanych zasadach dotyczących doboru personalnego składu komisji orzekającej o wysokości wyrządzonej szkody. W ich ocenie każdy końcowy protokół, ustalający rozmiary szkody, powinien być podpisany przez przedstawiciela Polskiego Związku Łowieckiego, reprezentanta wójta (burmistrza) właściwej gminy oraz zainteresowanego rolnika.

W przeświadczeniu rolników głównym źródłem nieporozumień na linii koła łowieckie – właściciele gospodarstw rolnych jest bardzo duża dowolność, często przejawiająca się zwyczajną nonszalancją, w zakresie ustalenia szkody wyrządzonej przez zwierzę łowną.

Ponadto trudno nie zgodzić się z opinią środowisk rolniczych, iż po niedbale sporządzonym szacunku wyrządzonej szkody proponowane w dotychczasowym rozporządzeniu mediacje z udziałem wójta czy w dalszej perspektywie występowanie na drogę sądową zawsze będą działaniami spóźnionymi i nieefektywnymi, skazującymi rolników na długotrwałe, uciążliwe dochodzenie swych roszczeń

W świetle powyższych uwag kieruję do Pana Ministra pytanie: Czy resort środowiska rozważy znowelizowanie rozporządzenia ministra środowiska z dnia 8 marca 2010 r., które uregulowałoby w sposób zrozumiały i do przyjęcia dla wszystkich stron postępowanie przy szacowaniu szkód łowieckich i wy-

placie odszkodowań za szkody w uprawach i płodach rolnych?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Adam Żyliński
i Tadeusz Naguszewski

Warszawa, dnia 8 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 19829)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zaniezań przy realizacji
zadań teleinformatycznych związanych
z prezydencją Rzeczypospolitej Polskiej
w UE oraz organizacją Mistrzostw Europy
w Piłce Nożnej Euro 2012 – ponowna**

Szanowny Panie Ministrze! W nawiązaniu do interpelacji nr 19829 w sprawie zaniezań przy realizacji zadań teleinformatycznych związanych z prezydencją Rzeczypospolitej Polskiej w UE oraz organizacją Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012 zwracam się do Pana Ministra z prośbą o uzupełnianie udzielonej odpowiedzi o następujące zagadnienia:

1. Memorandum of Understanding nakłada na państwo członkowskie UE obowiązek realizacji zadań zgodnie z harmonogramem opracowanym przez grupę roboczą Komisji Europejskiej, w kompetencji której leżą zadania związane z budową europejskiej domeny s-TESTA. W związku z powyższym proszę o przedstawienie harmonogramu prac związanych z budową narodowego komponentu s-TESTA (domena PL) wraz z podaniem podmiotów, które zadania wynikające z tego harmonogramu realizują, oraz na jakim etapie zaawansowania one są wdrażane. Tym bardziej, że w odpowiedzi na moje zapytanie podano termin zakończenia przedmiotowego zadania na koniec pierwszego kwartału br.

2. Na podstawie decyzji administracyjnej prezesa UR TiP prawo użytkowania wyróżnika AB=47 przydzielono na potrzeby całego resortu spraw wewnętrznych i administracji. To dlatego wdrożenie tego projektu skierowane jest tylko do jednostek Policji? W dobie kryzysu finansów publicznych działania związane z optymalizacją wydatków na administrację publiczną winny dotyczyć jak największej liczby podmiotów, które mogą obniżyć koszty swojej działalności. Jako były minister spraw wewnętrznych i administracji bez potrzeby przeprowadzania bardzo szczegółowej analizy wiem, że efekt ekonomiczny o odczuwalnym znaczeniu jest możliwy do osiągnięcia przy udziale w tym przedsięwzięciu wszystkich służb resortu (Policja, PSP, SG, BOR, urząd ministra SWiA).

3. W odniesieniu do budowy systemu łączności rządowej niejawnej z dużym niepokojem obserwuję od dłuższego czasu brak skutecznych działań w tym zakresie. Pomimo medialnych deklaracji przedstawicieli MSWiA system, który jakoby jest budowany od roku 2006, pozostaje nadal jedynie w sferze deklaracji i projektowania. Prawo telekomunikacyjne, do którego odwołuje się rozporządzenie prezesa Rady Ministrów z dnia 16 września 2010 r. w sprawie szczegółowych zasad wykonywania działalności telekomunikacyjnej w sieci łączności rządowej (Dz. U. Nr 177, poz. 1192), jako urząd odpowiedzialny za zapewnienie łączności na potrzeby m.in. Kancelarii Sejmu wskazuje ministra właściwego ds. wewnętrznych.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniem: W jaki sposób następuje egzekwowanie realizacji zadań nałożonych przez ten urząd w zakresie organizacji systemu łączności rządowej – niejawnej od ABW?

4. Ostatnia kontrola NIK wykazała szereg zaniedbań w zakresie realizacji zadań dotyczących tworzenia infrastruktury teleinformatycznej niezbędnej do obsługi przewodnictwa Polski w Radzie Europejskiej. Z udzielonej odpowiedzi wynika, że wiodącą rolę w zapewnieniu prawidłowego obiegu informacji, w tym niejawnych, podczas prezydencji Polski w II połowie br. odgrywa zespół składający się m.in. z przedstawicieli MSWiA i ABW.

W związku z powyższym proszę o przekazanie informacji, jakie zadania i przedsięwzięcia zostały przez wzmiankowany zespół do chwili obecnej skutecznie zrealizowane.

Z poważaniem

Poseł Ryszard Kalisz

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 20074)

do ministra zdrowia

**w sprawie postępowań konkursowych
na udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej
na 2011 r. w Małopolskim Oddziale
Wojewódzkim NFZ w Krakowie – ponowna**

Szanowna Pani Minister! Interpelacja ponowna w sprawie postępowań konkursowych na udzielenie świadczeń opieki zdrowotnej na 2011 r. w Małopolskim Oddziale Wojewódzkim Narodowego Funduszu Zdrowia w Krakowie.

Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonej interpelacji. Odpowiedź, która została udzielona przez sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia pana Ja-

kuba Szulca na moją interpelację nr 20 074 w sprawie postępowań konkursowych na udzielenie świadczeń opieki zdrowotnej na 2011 r. w Małopolskim Oddziale Wojewódzkim Narodowego Funduszu Zdrowia w Krakowie, była przedmiotem wnikliwej analizy, a także konsultacji społecznej. W oparciu o wspomniane konsultacje oraz liczne uwagi środowisk zainteresowanych należy uznać tę odpowiedź za dalece niesatysfakcjonującą.

Zakres kompetencji dyrektora Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia jest mi znany, tak samo jak kontrowersje wokół procesu negocjacji z zakładami opieki zdrowotnej.

Oskarżycielski ton odpowiedzi na interpelację, cytując: dyrektor Małopolskiego OW NFZ poinformował, że prowadzony po raz pierwszy od kilku lat konkurs ofert, oznaczający otwarcie się rynku na nowe podmioty, a tym samym konieczność zmierzenia się z wymaganiami konkurencyjności przez dotychczasowych świadczeniobiorców pewnych swoich kontaktów, spotkał się z negatywnym ich nastawieniem, wyrażającym się nawet próbami zablokowania prac komisji konkursowych poprzez akcję masowych protestów oraz bojkot negocjacji – jest być może dopuszczalny w polemikach prasowych, jednak nie na szczeblu parlamentarno-ministerialnym!

Twierdzenie jakoby, cytując: powyższa procedura nie dopuszczała elementu uznaniowości – nie znajduje swojego potwierdzenia w faktach, gdyż w dalszym ciągu istnieje spór Okręgowej Izby Lekarskiej w Krakowie z prezesem Narodowego Funduszu Zdrowia co do zasad przeprowadzenia konkursu ofert, zwłaszcza w procedurze odwoławczej. Ściśle rzecz ujmując, sporną kwestią jest dostęp strony odwołującej się do dokumentacji oferty, która została przyjęta. Odmowa udostępnienia tych dokumentów jest niezgodna z orzecznictwem sądów administracyjnych.

W wyroku z dnia 21 grudnia 2009 r. WSA w Warszawie VI SA/Wa 1479/09 sąd podkreślił, iż takie działanie jak uniemożliwienie zapoznania się podmiotu odwołującego z ofertą innego świadczeniodawcy – traktowaną bezspornie jako części materiałów postępowania administracyjnego – narusza zasadę względnej jawności akt sprawy administracyjnej, będącej jedną z podstawowych zasad postępowania, a także pozostającą z nią w związku zasadą czynnego udziału strony w postępowaniu (art. 10 K.p.a.) oraz zasadę pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa (art. 8 K.p.a.). Działanie takie bezpodstawnie pozbawia stronę rzeczywistej obrony swoich praw. W konsekwencji strona, nie mając możliwości zapoznania się z aktami, w toku postępowania administracyjnego nie mogła precyzyjnie sformułować swoich zastrzeżeń i odnieść się do argumentacji organu. Nie zmienia tej oceny przedstawienie całości akt w postępowaniu sądowym, gdzie skarżąca mogła się zapoznać nie tylko z aktami postępowania, ale posiadać również wiedzę, co do danych tzw. wrażliwych, skoro strona pozbawiona wglądu do akt nie może sformułować swojego stanowiska i podjąć polemiki z

rozstrzygnięciem organu, w tym nie ma możliwości zbadania, czy wydane rozstrzygnięcie w sprawie zainicjowanej jej odwołaniem jest zasadne.

Jednocześnie należy zaakcentować, iż okręgowa rada lekarska jest przedstawicielem całego środowiska lekarskiego, nie jedynie tych placówek, które nie zostały wybrane w procedurze konkursowej, w związku z czym zastrzeżenia gremium wyrażone względem procedury wylaniania podmiotów mających świadczyć opiekę medyczną w Małopolsce wymagają dogłębnej analizy i rozwiania wszelkich wątpliwości. Przypomnę, iż zdaniem Okręgowej Izby Lekarskiej w Krakowie istnieje podejrzenie, że wybór oferentów był podyktowany nie jakością i kompleksowością świadczonych usług, a jedynie ich ceną. Wątpliwości te nie zostały rozwiane przez udzieloną mi odpowiedź.

W związku z powyższym interpeluję:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa w świetle przywołanego orzecznictwa w kwestii uporczywego odmawiania stronom dostępu do pełnej dokumentacji przeprowadzanych procedur konkursowych przez dyrektora OW NFZ?

2. Szanowna Pani Minister, w odpowiedzi możemy przeczytać, co następuje: Z uwagi na powstałe po konkursach zmiany w strukturze umów na rok 2011 MOW NFZ zamierza szczególnie ściśle monitorować dostęp pacjentów do świadczeń opieki zdrowotnej.

Czy ta sama kwestia będzie też przedmiotem monitoringu ze strony Ministerstwa Zdrowia?

Z poważaniem

Poseł Barbara Marianowska

Tarnów, dnia 7 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 20138)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie prowadzonych postępowań administracyjnych dotyczących unieważnienia decyzji komunalnych – ponowna

Szanowny Panie Ministrze! W nawiązaniu do udzielonej odpowiedzi na moją interpelację z dnia 18 lutego 2011 r. w sprawie nr BMP-0713-3-7/11/JD, dot. postępowań w sprawie uchylecia komunalizacji policyjnych nieruchomości w Lesznie, uprzejmie proszę o poinformowanie, czyją własnością oraz w czym trwałym zarządzie (w myśl przepisu art. 10 ust. z dnia 15 grudnia 2000 r. o zasadach zbywania mieszkań Skarbu Państwa; Dz. U. z dnia 23 stycznia 2001

r.) pozostawała i pozostaje policyjna nieruchomość Skarbu Państwa w Lesznie. Sprawa ta była przedmiotem postępowania w Departamencie Administracji Publicznej w roku 2008 w ramach sprawy nr DAP. O.42015-8/08/ICH).

Powyższe pozostaje w bezpośrednim związku z realizacją złożonych w roku 2008 wniosków o nabycie mieszkań służbowych zgodnie z przepisami cytowanej ustawy.

W dniach 11 i 22 grudnia 2008 r. Pan Minister wydał dwie decyzje: nr 786 i nr 803 o uchyleniu decyzji wojewodów leszczyńskiego i wielkopolskiego w związku z petycją mieszkańców policyjnego budynku w Lesznie z dnia 10 maja 2008 r. w sprawie przekazania tej nieruchomości na rzecz gminy Leszno. Na mocy decyzji Pana Ministra przywrócona została Skarbowi Państwa (Policji) własność nieruchomości. W tych okolicznościach większość lokatorów złożyła zgodnie z przepisami cyt. ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. wnioski o nabycie zajmowanych mieszkań służbowych. Wnioski te od grudnia 2008 r. pozostają bez rozpoznania, bowiem poddano w wątpliwość tzw. trwały zarząd Policji – do policyjnej nieruchomości.

Z uzasadnienia wspomnianych decyzji Pana Ministra wynika, że w toku przeprowadzonego postępowania administracyjnego zbadano szczegółowo status prawny wspomnianej nieruchomości. W przeciwnym razie nie byłoby możliwe podjęcie decyzji w zakresie przywrócenia Skarbowi Państwa własności wspomnianej nieruchomości, pozostającej faktycznie stale w zarządzie Policji.

Z relacji osób ubiegających się o wykup mieszkań służbowych wynika, że do sprawy toczącego się w roku 2008 postępowania administracyjnego przedłożono Panu Ministrowi m.in.:

– rozliczenie inwestycji, z którego wynika, że WUSW w Lesznie za grunt pod budowę zapłacił kwotę 6 525 000 zł; kwota ta była ujmowana również w finansowym rozliczeniu rocznego bilansu WUSW,

– decyzję Wydziału Urbanistyki, Architektury i Nadzoru Budowlanego z dnia 17 czerwca 1985 r. w sprawie zatwierdzenia planu budowy; z planu budowy wynika, że decyzja ta utraciłaby moc, gdyby inwestor nie uzyskał prawa do terenu (działki),

– decyzję Wydziału Urbanistyki UM Leszno z dnia 31 lipca 1985 r. – pozwolenie na budowę dla wykonawcy zastępczego – Wojewódzka Dyrekcja Inwestycji w Lesznie; warto dodać, że pozwolenie to nie zostałoby wydane, gdyby WUSW nie wykupił działki,

– decyzje przydziału mieszkań szefa WUSW (później komendantów Policji).

W świetle powyższego nie wydaje się, aby tzw. policyjny budynek dla 60 rodzin był wynikiem tzw. samowoli budowlanej.

Funkcjonariusze Policji zajmujący mieszkania w omawianym budynku w Lesznie wskazują, że nadal nie wdrożono działań związanych ze sprzedażą mieszkań osobom uprawnionym.

W związku z powyższym proszę o udzielenie mi odpowiedzi na wskazane przeze mnie powyższej wątpliwości.

Z wyrazami szacunku

Poseł Łukasz Borowiak

Leszno, dnia 3 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21285)

do ministra finansów

w sprawie opodatkowania usług pogrzebowych

Szanowny Panie Ministrze! Branża usług pogrzebowych jest jednym z najbardziej konkurencyjnych obszarów działalności gospodarczej. Działające w niej podmioty wykonują szereg usług związanych zarówno w pochówkiem, jak i towarzyszącymi mu okolicznościami. Jedną z podstawowych sfer działalności zakładów pogrzebowych jest transport zwłok. W naturalny sposób należy je zaliczyć do kategorii usług zakładów pogrzebowych, przewidzianych w grupie 96.03.Z PKD, objętych 8-procentową stawką podatku VAT. Jednakże urzędy skarbowe kwalifikują tę usługę do kategorii transportu lądowego pasażerskiego, gdzie indziej nieklasyfikowanego, przewidzianych w grupie 49.39.Z. Kwestia ta wydaje się być dyskusyjna, ponieważ wyżej wymieniona grupa działalności gospodarczych w sposób naturalny wiąże się z przewozem żywych pasażerów. Wydaje się, że transport pośmiertny, będący elementem „ostatniej drogi”, powinien być definiowany jako usługa zakładów pogrzebowych, o ile jest przez nie wykonywana.

Przedstawiciele branży pogrzebowej wskazują również na problem zróżnicowanego traktowania podatkowego usług oferowanych przez zarejestrowane podmioty gospodarcze i tożsamyh prac wykonywanych przez pracowników zatrudnionych przez parafię. Taki stan rzeczy może być uznany za naruszenie zasad uczciwej konkurencji, ponieważ parafie, nie będąc przedsiębiorcami, zwolnione są z konieczności płacenia podatku VAT. Powoduje to, że zainteresowany pozyskaniem usługi w sposób naturalny wybierze tańszego wykonawcę.

Bardzo proszę Pana Ministra o odpowiedź, czy znane są Panu opisane powyżej zjawiska, a także, czy Ministerstwo Finansów przewiduje możliwość wprowadzenia zmian w przepisach regulujących przedmiotowe kwestie podatkowe.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Krystyna Łybacka

Poznań, dnia 24 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21286)

do ministra zdrowia

w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia cukrzycy lekami inkretynowymi

Szanowna Pani Minister! Zostałam poinformowana, że Ministerstwo Zdrowia prowadzi prace nad wprowadzeniem w życie programu terapeutycznego dla analogów insuliny. Jestem przekonana, że aby zrealizować długofalowe cele związane z zapewnieniem chorym na cukrzycę dostępu do nowoczesnego i skutecznego leczenia, a jednocześnie ograniczyć całkowite koszty leczenia cukrzycy, program ten nie powinien być ograniczony wyłącznie do refundacji analogów insuliny – powinien umożliwiać zastosowanie u chorych leków, które zapewnią im największą korzyść terapeutyczną. Dla jednych będzie to insulina, dla innych analogi insuliny, a dla jeszcze innych – dostępne leki inkretynowe. Pacjenci wymagający leczenia poszczególnymi lekami oraz spełniający kryteria włączenia do programu, określone przez konsultanta krajowego w dziedzinie diabetologii, powinni otrzymać całkowicie bezpłatny dostęp także do leczenia DPP IV inhibitorami i GLP-1 analogami.

Szacuje się, że w Polsce cukrzycę ma ok. 2,5 mln osób, ale o chorobie wie tylko 60% z nich. Cukrzyca jest przyczyną wielu zgonów rocznie, głównie z powodu powikłań sercowo-naczyniowych (udary mózgu i zawały serca), istotnie skraca długość życia i pogarsza jego jakość, jest wiodącą przyczyną amputacji nóg, niewydolności nerek i istotną przyczyną utraty wzroku.

Na koszty związane z cukrzycą składają się bezpośrednie: leki, opieka lekarska i szpitalna oraz pośrednie, związane ze zgonami, trwałym inwalidztwem, zmniejszoną wydajnością w pracy, rentami itp. A podstawowym czynnikiem wpływającym na wzrost kosztów opieki medycznej związanym z cukrzycą typu II jest konieczność leczenia powikłań cukrzycy.

Rozwiązaniem, które w długofalowej perspektywie może przyczynić się do ograniczenia wszystkich powyższych kosztów, jest zapewnienie chorym dostępu do odpowiedniego leczenia, którego celem powinno być dążenie do jak najlepszego wyrównania glikemii we wczesnej fazie choroby. Aby ten cel osiągnąć, większość chorych na cukrzycę wymaga terapii skojarzonej, w tym farmakoterapii.

Obecnie dostępnych jest szereg leków, należących do różnych klas, m.in. metamorfna, pochodne sulfonylomocznika, insulina, analogi insuliny i leki inkretynowe (grupa GLP-1 i DDP-4). Niestety, mimo dostępności na rynku, z powodu wysokiej ceny nie wszystkie one są w rzeczywisty sposób dostępne dla chorych. Przykładem tego są analogi insuliny oraz

leki inkretynowe, które wciąż nie są objęte refundacją. A przecież skuteczne leczenie cukrzycy, które umożliwia zapobieganie powikłaniom, wymaga indywidualnego podejścia do chorego i zastosowaniu leków, które konkretnemu choremu przyniosą największe korzyści. Ministerstwo Zdrowia powinno zapewnić refundację tych leków.

Obecnie stosowane leczenie cukrzycy nie jest pozabawione wad. Dla przykładu metformina – tania i uznana metoda leczenia – w ok. 25% przypadków nie jest tolerowana przez pacjentów, co wymusza stosowanie innych grup leków, takich jak pochodnych sulfonilomoczników i insuliny. Powikłania ich stosowania są z kolei częstą przyczyną drugiego „koszyka” kosztów związanych z koniecznością leczenia polekowych hipoglikemii i ich następstw. Terapia insuliną, jak również pochodnymi sulfonilomocznika, może powodować przyrost masy ciała, co negatywnie wpływa na dalsze leczenie cukrzycy. Tworzy się więc błędne koło, które zmusza do zwiększania dawek insuliny celem przełamania insulinooporności. Podnosi to koszty leczenia cukrzycy.

Tymczasem na rynku dostępne są leki, które mogą odsunąć w czasie rozpoczęcie insulinoterapii – nowej klasy inhibitory DPP IV. Uzyskały one pozytywną rekomendację Agencji Oceny Technologii Medycznych wyrażone w stanowisku nr 1 l/4/2010 z dnia 15 lutego 2010 r. w sprawie finansowania ze środków publicznych eksenatytu (Byetta®) w leczeniu cukrzycy typu II; stanowisku Rady Konsultacyjnej nr 20/6/2010 dnia 15 marca 2010 r. w sprawie zasadności zakwalifikowania leku liraglutidum (Victoza®) w leczeniu cukrzycy typu II jako świadczenia gwarantowanego; stanowisku Rady Konsultacyjnej nr 23/8/2010 dnia 29 marca 2010 r. w sprawie zasadności zakwalifikowania leku saksagliptyna (Onglyza®) w leczeniu cukrzycy typu II, stanowisku Rady Konsultacyjnej nr 24/9/2010 z dnia 12 kwietnia 2010 r. w sprawie zasadności zakwalifikowania leku wildagliptyna (Galvus®) w leczeniu cukrzycy typu II jako świadczenia gwarantowanego. Niestety, do tej pory Ministerstwo Zdrowia nie podjęło decyzji o ich refundacji.

Biorąc powyższe pod uwagę, proszę o informację, czy Ministerstwo Zdrowia przygotowuje program terapeutyczny dla leków inkretynowych, a jeśli nie, to czym to uzasadnia, tym bardziej że włączenie leków inkretynowych do obecnie przygotowywanego programu terapeutycznego dla analogów insuliny pozwoliłoby udostępnić więcej opcji leczenia w ramach tego samego budżetu.

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Zakrzewska

Jelenia Góra, dnia 3 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21287)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie projektu ustawy o świadczeniu
substytucyjnym przysługującym osobom
represjonowanym w latach 1939–1956
przez ZSRR**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 12 lutego 2009 r. śp. prezydent Lech Kaczyński przedstawił projekt ustawy o świadczeniu substytucyjnym przysługującym osobom represjonowanym w latach 1939–1956 przez Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich. Projekt ten (druk nr 1855) wpłynął dzień później do łaski marszałkowskiej.

Po uzyskaniu opinii Biura Analiz Sejmowych, w dniu 3 kwietnia 2009 r. projekt ustawy skierowano do pierwszego czytania na posiedzeniu Sejmu, a następnie do Komisji Polityki Społecznej i Rodziny. W dniu 24 września 2009 r. doszło do ukonstytuowania się podkomisji nadzwyczajnej do rozpatrzenia przedstawionego przez prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej projektu ustawy (druk nr 1855). W pracach Komisji Polityki Społecznej i Rodziny na grudzień 2010 r. zaplanowane było rozpatrzenie sprawozdania podkomisji nadzwyczajnej o przedstawionym przez prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej projekcie ustawy o świadczeniu substytucyjnym przysługującym osobom represjonowanym w latach 1939–1956 przez Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich (druk nr 1855), do dziś brak jest jednak publicznie dostępnych informacji na temat prac podkomisji i komisji nad przedmiotowym projektem.

Pragnę zaznaczyć, iż projekt ustawy, o którym mowa, spotkał się z powszechną przychylnością i bardzo pozytywnym odbiorem wielu organizacji skupiających polskie środowiska repatriantkie i kombatanckie. Wartością projektu jest m.in. to, iż w jego świetle rozumienie represji jest zasadnie pojemne znaczeniowo, obejmuje bowiem osoby przebywające w latach 1939–1956 zarówno w obozach internowanych, więzieniach oraz poprawczych obozach pracy i poprawczych koloniach pracy, jak i na przymusowym zesłaniu lub deportacji w ZSRR. Znaczenie i wagę projektu ustawy – co podkreśla jego uzasadnienie – podkreśla dodatkowo fakt, iż polskie ofiary nazizmu uzyskały już pewne świadczenia ze środków przekazanych przez rząd RFN w 1991 r., natomiast do tej pory nie została rozwiązana kwestia odszkodowań dla Polaków represjonowanych w Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w latach 1939–1956, w przypadku gdy spadkobiercą ZSRR jest Federacja Rosyjska.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera z następującym pytaniem: Jako że przedstawiony przez śp. prezydenta Lecha Kaczyńskiego projekt ustawy o świadczeniu substytucyjnym przysługującym osobom represjonowanym w latach 1939–

–1956 przez Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich (druk nr 1855) nie spotkał się z aprobatą Pana Premiera ani Rady Ministrów (krytyczne stanowisko Rady Ministrów z dnia 24 czerwca 2009 r., wnoszącej o odrzucenie omawianego projektu ustawy), jak również w szeregach Platformy Obywatelskiej i Komisji Polityki Społecznej i Rodziny, czy mógłby Pan Premier poinformować, w jaki sposób (i czy w ogóle) ma Pan Premier zamiar i zamysł doprowadzić do zadośćuczynienia ofiarom represji, o których traktuje wspomniany projekt ustawy? Proszę także o wskazanie, czy na poziomie ministerialnym toczą się jakiegokolwiek prace zmierzające do wspomnianego zadośćuczynienia.

Z poważaniem

Poseł Dawid Jackiewicz

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21288)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie prac legislacyjnych zmierzających do uregulowania stanu prawnego wspólnot gruntowych

Szanowny Panie Ministrze! Znaczna część nieruchomości, które uznaje się za wspólnoty gruntowe, nie ma niestety w dalszym ciągu uporządkowanego, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 czerwca 1963 r. o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych (Dz. U. Nr 28, poz. 169, z późn. zm.), stanu prawnego. Konsekwencją tego stanu pozostają trudności z opodatkowaniem takich gruntów oraz z pozyskiwaniem ich przez samorządy gminne na cele związane z realizacją miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Sytuacja ta jest również niekorzystna dla samych rolników, zwłaszcza przy ubieganiu się o płatności bezpośrednie do posiadanych gruntów rolnych.

Ten temat, tj. uregulowanie stanu prawnego wspólnot gruntowych, to temat, który często pojawia się w trakcie spotkań z obywatelami. O wadze i istocie zagadnienia świadczą również interpelacje składane przez posłów wszystkich formacji. Sam w ubiegłym roku na prośbę rolników jednej z gmin zwróciłem się z interpelacją do ministra rolnictwa w sprawie podziału wspólnoty gruntowej. Otrzymałem wówczas odpowiedź, że faktycznie jest potrzeba uregulowania tego specyficznego rodzaju współwłasności i że w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi zostały opracowane założenia do projektu ustawy o zmianie ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych będące na etapie uzgodnień międzyresortowych. Ponadto uzyskałem informację, że ww. założe-

nia znalazły się w programie prac legislacyjnych Rady Ministrów na I półrocze 2010 r. Również komisja samorządu terytorialnego w planach pracy od sierpnia 2010 do stycznia 2011 umieściła temat ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych.

W związku z licznymi pytaniami i zainteresowaniem rolników w przedmiotowej kwestii, chciałbym zapytać: Na jakim etapie prac jest wspomniana ustawa o wspólnotach gruntowych? Kiedy projekt znajdzie się w parlamencie, tak aby można było uregulować tę sprawę jeszcze w obecnie trwającej kadencji Sejmu?

Z poważaniem

Poseł Włodzimierz Karpiński

Warszawa, dnia 7 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21289)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wyjaśnienia przez rząd wybranych zagadnień związanych z decyzją Rady Ministrów z lutego 2011 r. o prywatyzacji większościowego pakietu akcji PKP Cargo SA

Panie Premierze! Zagadnienie prywatyzacji PKP Cargo SA regulowane jest następującymi przepisami prawa oraz w następujących dokumentach programowych kolejnictwa:

1) w ustawie z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego PKP; ustawa ta w szczególności stanowi, że:

— do zbywania akcji PKP Cargo SA (art. 20 ust. 3 ww. ustawy) należących do Skarbu Państwa, PKP SA lub państwowych osób prawnych stosuje się przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych,

— akcje PKP Cargo SA należące do Skarbu Państwa, PKP SA lub do państwowych osób prawnych zbywa (art. 20 ust. 4 ww. ustawy) minister właściwy do spraw transportu lub PKP SA na podstawie pełnomocnictwa udzielonego przez ministra właściwego do spraw transportu;

2) w „Strategii dla transportu kolejowego do roku 2013”, przyjętej uchwałą nr 66/2007 Rady Ministrów z dnia 17 kwietnia 2007 r.; strategia ta była następnie zmieniona uchwałą nr 61/2008 Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2008 r.

W związku z decyzją kierowanej przez Pana Premiera Rady Ministrów o sprzedaży większościowego pakietu akcji drugiego pod względem wielkości przewozów towarowych w Europie przewoźnika, jakim jest PKP Cargo SA, a także w kontekście wyżej wy-

mienionych podstaw prawnych i programowych oraz aktualnych informacji w mediach wyjaśnienia wymagają przedstawione poniżej kwestie, co do których wnoszę o zajęcie stanowiska przez Pana Premiera i udzielenie odpowiedzi.

Od roku 2009 minister infrastruktury prowadził prace zmierzające do opracowania i przyjęcia Programu Rozwoju Transportu Kolejowego do roku 2015. W dniu 11 sierpnia 2010 r. na stronach internetowych Ministerstwa Infrastruktury opublikowano informację o skierowaniu projektu programu do konsultacji społecznych, które miały trwać do 15 września 2010 r. Do dnia dzisiejszego nie został opublikowany rezultat przeprowadzonych konsultacji i ostateczna wersja programu po konsultacjach. W tej sytuacji zasadne jest pytanie o wyniki przeprowadzonych konsultacji programu w części odnoszącej się do prywatyzacji PKP Cargo SA oraz o stanowiska przedstawione w toku konsultacji przez zainteresowane podmioty, organizacje zawodowe, organizacje pracodawców i związki zawodowe.

Tymczasem, jak wynika z komunikatów, w dniu 1 marca 2011 r. Rada Ministrów, na wniosek ministra infrastruktury, dokonała zmian w obowiązującej „Strategii dla transportu kolejowego do roku 2013”, wprowadzając zapisy, które mają legitymizować przygotowany wcześniej plan prywatyzacji PKP Cargo SA, i zmieniając wartość spodziewanych wpływów z tej prywatyzacji, w sytuacji kiedy jeszcze nikt nie złożył oferty cenowej. Co więcej, te zmiany w najważniejszym dokumencie programowym polskiego kolejnictwa, jakim jest „Strategia dla transportu kolejowego do roku 2013”, zostały wprowadzone bez wymaganych prawem konsultacji społecznych.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy akcje PKP Cargo SA będą zbywane przez ministra infrastruktury, przez PKP SA czy też przez samo PKP Cargo SA?

2. Czy i komu minister infrastruktury udzielał pełnomocnictw dotyczących prowadzenia przygotowań do prywatyzacji PKP Cargo SA, obejmujących w szczególności: wybór doradców prywatyzacyjnych, wykonanie analiz przedprywatyzacyjnych i określenie strategii prywatyzacji PKP Cargo SA?

3. Dla kogo pracowała oraz kto finansował działania firmy doradczej – konsorcjum firm z liderem McKinsey Company Poland sp. z o.o.? Czy jest to doradca ministra infrastruktury? Czy jest to doradca PKP SA? Czy jest to doradca PKP Cargo SA?

4. Jaki był szczegółowy zakres merytoryczny oraz wartość zleceń doradczych realizowanych przez konsorcjum firm, których liderem był McKinsey Company Poland sp. z o.o. na rzecz PKP Cargo SA w latach 2008–2010 i kto był zamawiającym te prace?

5. Dlaczego wybrano tryb zbycia akcji PKP Cargo SA na rzecz inwestora branżowego i/lub finansowego, jeśli żaden podmiot w tej branży działający na rynku polskim nie jest większy od PKP Cargo SA, a

wszyscy najwięksi europejscy przewoźnicy kolejowi są to nadal firmy państwowe?

6. Jaki jest „los” projektu Programu Rozwoju Transportu Kolejowego do 2015 r., przygotowywanego przez ministra infrastruktury, którego termin konsultacji społecznych minął 15 września 2010 r. w tej jego części, która dotyczy zagadnień prywatyzacji PKP Cargo SA?

7. Na jakiej podstawie prawnej Rada Ministrów (w lutym 2011 r.) bez wymaganych prawem konsultacji społecznych wprowadziła w „Strategii dla transportu kolejowego do 2013 r.” (przyjętej przez Radę Ministrów 17 kwietnia 2007 r.) zapisy w zakresie większościowej sprzedaży akcji PKP Cargo SA w ramach planu jego prywatyzacji?

Z poważaniem

Posel Jerzy Polaczek

Piekary Śląskie, dnia 8 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21290)

do ministra infrastruktury

**w sprawie włączenia Portu Lotniczego
im. I. Paderewskiego w Bydgoszczy
do transeuropejskiej sieci transportowej
TEN-T**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra w sprawie bardzo ważnej dla rozwoju portu lotniczego w Bydgoszczy i całego regionu kujawsko-pomorskiego, a także istotnej dla spójności ekonomicznej, społecznej i terytorialnej w ramach Unii Europejskiej.

Sprawa dotyczy włączenia portu lotniczego w Bydgoszczy do transeuropejskiej sieci transportowej. Port Lotniczy w Bydgoszczy w 2008 r. i 2009 r. obsłużył 250 tys. pasażerów, co jest dotychczas jednym z niezbędnych warunków włączenia do transeuropejskiej sieci transportowej TEN-T. W 2010 r. obsłużył 270 tys. pasażerów.

Jestem zaniepokojona informacjami o planowanych zmianach kryterium kwalifikującego do włączenia do sieci TEN-T, tj. liczby obsłużonych pasażerów przez port lotniczy. Z odpowiedzi na moje wcześniejsze interpelacje do ministra transportu wynikało, iż zgodnie z regulacjami unijnymi w 2010 r. planowana była rewizja sieci TEN-T.

Komisja Europejska w swoim komunikacie – wtycznych wspólnotowych dotyczących finansowania portów lotniczych i pomocy państwa na rozpoczęcie działalności dla przedsiębiorstw lotniczych oferujących przeloty z regionalnych portów lotniczych podkreśla, że „przepływ pasażerów i obsługa ładunków

lotniczych mają zasadnicze znaczenie dla konkurencyjności i rozwoju regionów”.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Jaka jest strategia rozwoju portów lotniczych w Polsce?

2. Jaki jest stan prac nad rewizją transeuropejskiej sieci transportowej i włączeniem Portu Lotniczego im. Ignacego Paderewskiego w Bydgoszczy do sieci TEN-T?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Grażyna Ciemniak

Bydgoszcz, dnia 9 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21291)

do ministra zdrowia

w sprawie sytuacji, w jakiej znalazły się stacje sanitarno-epidemiologiczne po wejściu w życie ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych

Szanowna Pani Minister! Stosownie do postanowień zawartych w art. 93 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241, z późn. zm.) zlikwidowane zostały rachunki bieżące dochodów państwowych jednostek budżetowych. Sytuacja ta dotyczy także stacji sanitarno-epidemiologicznych. Od 1 stycznia 2011 r. dochody ze sprzedaży usług zleconych stacji sanitarno-epidemiologicznych stanowią dochody budżetu państwa. Środki z tego tytułu nie wracają z powrotem do stacji, co jest powodem ich lawinowo rosnących problemów. Wynikają one z tego, że w latach poprzednich stacje te w dużym stopniu (niektóre w 90%) utrzymywały się z wypracowanego dochodu własnego. Plany finansowe, w oparciu o które stacje działają od 1 stycznia 2011 r., pozostały na poziomie z roku ubiegłego, tj. nie zostały uzupełnione o przekazywane obecnie do budżetu państwa dochody własne. W związku z powyższym stacje w miesiącach styczniu i lutym utrzymywały się wyłącznie ze środków budżetowych, które na dzień dzisiejszy są wykorzystane prawie w stu procentach. Brak finansowania działalności stacji zmusi je do ograniczenia działalności statutowej, co może stwarzać zagrożenie dla stanu bezpieczeństwa sanitarnego w poszczególnych powiatach. Wyjściem z tej sytuacji byłoby uruchomienie rezerwy celowej, na co jednak, jak wynika ze znanej mi korespondencji ministra finansów z wojewodą pomorskim, się nie zanoszą.

W związku z powyższą sytuacją mam do Pani Minister następujące pytania:

1. Czy znana jest Pani Minister dramatyczna sytuacja, w jakiej znalazły się stacje sanitarno-epidemiologiczne po wejściu w życie ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych?

2. Jakie działania zamierza Pani Minister podjąć, by zapewnić stacjom ciągłość wykonywania przez nich zadań statutowych?

Będę wdzięczny Pani Minister za udzielenie odpowiedzi na ww. pytania.

Z poważaniem

Poseł Jerzy Budnik

Wejherowo, dnia 7 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21292)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie znacznego ograniczenia środków z Funduszu Pracy na 2011 r. przeznaczonych na refundację wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne opłacanych za młodocianych pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego

Szanowna Pani Minister! W nawiązaniu do niepokojących informacji płynących z Wielkopolskiej Izby Rzemieślniczej w Poznaniu, z Wojewódzkiej Rady Zatrudnienia w Poznaniu, z Zarządu Cechu Rzemiosł Różnych w Złotowie oraz od przedsiębiorców chciałbym zwrócić uwagę Pani Minister na dramatyczną wręcz sytuację w sprawdzonym i do tej pory sprawnie funkcjonującym systemie szkolenia zawodowego.

Trudna sytuacja spowodowana jest radykalnym zmniejszeniem środków przekazywanych z Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu. Powyższe działanie spowodowało, iż Ochotnicze Hufce Pracy wstrzymały zawieranie z pracodawcami umów o refundację ponoszonych przez nich wydatków na wynagrodzenie i składkę ubezpieczeniową młodocianych pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego, tłumacząc się brakiem środków na ten cel. Konsekwencją czego jest brak otrzymania przez pracodawców refundacji na szkolenie uczniów. Co ważne, decyzja o tak radykalnym zmniejszeniu środków z Funduszu Pracy zapadła już po zakończeniu procesu zawierania przez pracodawców umów z młodocianymi pracownikami. Zmieniono zatem warunki już po przyjęciu uczniów w naukę zawodu. Trudna sytuacja dotknęła szczególnie małe i średnie przedsiębiorstwa, w tym rzemieślników, zajmujących się świadczeniem usług, często w firmach rodzinnych, które wręcz alarmują, że nie stać ich na przyjęcie młodocianych na naukę zawodu na obecnych warunkach. Pracodawcy czują się po-

krzywdzeni i świadomie wprowadzeni w błąd, tym bardziej że ostatnia rekrutacja młodocianych pracowników (przeprowadzona we wrześniu 2010 r.) została – tak jak wymagają tego przepisy – zatwierdzona przez Ochotnicze Hufce Pracy, które w imieniu ministerstwa pracy nadzorują wspieranie nauki zawodu w zakładach pracy.

Mając na uwadze powyższe, proszę o udzielenie odpowiedzi:

1. Czy i kiedy ministerstwo planuje podjąć działania umożliwiające realizację dotychczasowych form wsparcia pracodawców zatrudniających młodocianych pracowników w celu przygotowania zawodowego?

2. Czy istnieje możliwość uruchomienia rezerw z budżetu na refundację pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne opłacanych za młodocianych pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego?

3. Czy istnieje możliwość „odblokowania” środków Funduszu Pracy przeznaczonych m.in. na kształcenie młodocianych i zawarcia umów z tymi pracodawcami, którzy złożyli wnioski w ustalonym przepisami terminie, spełniając określone prawem warunki?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Chmielewski

Złotów, dnia 8 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21293)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie funkcjonowania
prywatnych domów pomocy społecznej
na terenie woj. dolnośląskiego**

Szanowna Pani Minister! W Polsce, oprócz domów pomocy społecznej podlegających samorządom powiatowym, działają prywatne domy pomocy społecznej. W związku z tym kieruję do Pani Minister następujące pytania:

1. W jakim zakresie działalność prywatnych domów pomocy społecznej podlega kontroli ze strony Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej?

2. Ile prywatnych domów pomocy społecznej działa w województwie?

3. Ilu pensjonariuszy przebywa w prywatnych domach pomocy społecznej na terenie województwa?

4. Ile wynosi średni miesięczny koszt pobytu pensjonariusza w prywatnym domu pomocy społecznej na terenie województwa?

5. Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej może ocenić poziom funkcjonowania prywatnych domów pomocy społecznej na terenie województwa?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Szlachta

Rzeszów, dnia 9 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21294)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie funkcjonowania
prywatnych domów pomocy społecznej
na terenie woj. kujawsko-pomorskiego**

Patrz interpelacja nr 21293, str. 27.

Interpelacja
(nr 21295)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie funkcjonowania
prywatnych domów pomocy społecznej
na terenie woj. lubelskiego**

Patrz interpelacja nr 21293, str. 27.

Interpelacja
(nr 21296)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie funkcjonowania
prywatnych domów pomocy społecznej
na terenie woj. lubuskiego**

Patrz interpelacja nr 21293, str. 27.

Interpelacja
(nr 21297)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie funkcjonowania
prywatnych domów pomocy społecznej
na terenie woj. łódzkiego**

Patrz interpelacja nr 21293, str. 27.

Interpelacja
(nr 21298)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie funkcjonowania
prywatnych domów pomocy społecznej
na terenie woj. małopolskiego**

Patrz interpelacja nr 21293, str. 27.

Interpelacja
(nr 21299)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie funkcjonowania
prywatnych domów pomocy społecznej
na terenie woj. mazowieckiego**

Patrz interpelacja nr 21293, str. 27.

Interpelacja
(nr 21300)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie funkcjonowania
prywatnych domów pomocy społecznej
na terenie woj. opolskiego**

Patrz interpelacja nr 21293, str. 27.

Interpelacja
(nr 21301)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie funkcjonowania
prywatnych domów pomocy społecznej
na terenie woj. podkarpackiego**

Patrz interpelacja nr 21293, str. 27.

Interpelacja
(nr 21302)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie funkcjonowania
prywatnych domów pomocy społecznej
na terenie woj. podlaskiego**

Patrz interpelacja nr 21293, str. 27.

Interpelacja
(nr 21303)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie funkcjonowania
prywatnych domów pomocy społecznej
na terenie woj. pomorskiego**

Patrz interpelacja nr 21293, str. 27.

Interpelacja
(nr 21304)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie funkcjonowania
prywatnych domów pomocy społecznej
na terenie woj. śląskiego**

Patrz interpelacja nr 21293, str. 27.

Interpelacja
(nr 21305)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie funkcjonowania
prywatnych domów pomocy społecznej
na terenie woj. świętokrzyskiego**

Patrz interpelacja nr 21293, str. 27.

Interpelacja
(nr 21306)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie funkcjonowania
prywatnych domów pomocy społecznej
na terenie woj. warmińsko-mazurskiego**

Patrz interpelacja nr 21293, str. 27.

Interpelacja
(nr 21307)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie funkcjonowania
prywatnych domów pomocy społecznej
na terenie woj. wielkopolskiego**

Patrz interpelacja nr 21293, str. 27.

Interpelacja
(nr 21308)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie funkcjonowania
prywatnych domów pomocy społecznej
na terenie woj. zachodniopomorskiego**

Patrz interpelacja nr 21293, str. 27.

Interpelacja
(nr 21309)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie likwidacji wydziałów
gospodarczych w Sądach Okręgowych
w Koszalinie, Bielsku-Białej, Częstochowie,
Toruniu, Zielonej Górze, Świdnicy,
Warszawie-Pradze oraz w sądach rejonowych
w okręgach gliwickim, katowickim,
lubelskim, łódzkim, plockim, poznańskim,
świdnickim i przekazania spraw
do właściwości miejscowej innych sądów**

Szanowny Panie Ministrze! Wejście w życie ustawy z dnia 24 maja 1989 r. o rozpoznawaniu przez sądy spraw gospodarczych (Dz. U. z 1989 r. Nr 33, poz. 175, z późn. zm.) należy uznać za punkt przełomowy w procesie przemiany prawa gospodarczego w polskim systemie prawnym. Ustawa ta przewidywała utworzenie w sądach powszechnych wydziałów gospodarczych. Dodatkową podstawą funkcjonowania sądów gospodarczych w Polsce są przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2001 r. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.), która stanowi, iż w sądzie rejonowym mającym siedzibę w mieście będącym siedzibą sądu okręgowego tworzy się wydział gospodarczy albo wydziały gospodarcze. Ponadto wydział gospodarczy można utworzyć także w sądzie rejonowym mającym siedzibę w mieście na prawach powiatu (art. 12 § 3 ustawy). Podobna regulacja dotyczy sądów okręgowych, w których także wyodrębnia się wydziały gospodarcze (art. 16 § 1 ust. 5 ustawy). Pamiętać należy, że sądy gospodarcze funkcjonują jako wyodrębnione jednostki organizacyjne w ramach sądów powszechnych. Organizacja i tworzenie sądów gospodarczych są regulowane przez odpowiednie przepisy wykonawcze, obecnie rozporządzenie ministra sprawiedliwości z dnia 27 września 2001 r. w sprawie utworzenia sądów gospodarczych (Dz. U. z 2001 r. Nr 116, poz. 1247, z późn. zm.)

W obliczu wciąż wysokiej stopy bezrobocia i trudnej sytuacji gospodarczej w kraju szczególne znaczenie u podstaw funkcjonowania sądów gospodarczych w Polsce zyskuje aspekt, jak postępowania prowadzone przed tymi sądami wpływają na kondycję przedsię-

biorycy, ile czasu musi im poświęcić oraz czy sprawy sądowe mają taki skutek, że przedsiębiorca musi ograniczyć znacząco swoją działalność gospodarczą. W tym ostatnim kontekście istotną kwestia są duże odległości pomiędzy miejscem zamieszkania przedsiębiorcy (lub miejscem prowadzenia przez niego działalności) a miejscowością, w której znajduje się właściwy sąd.

Problematyka powyższa znajduje szerokie odzwierciedlenie również w Konstytucji RP, która wskazuje wzorce normatywne dla ustawodawcy zwykłego oraz stosujących prawo organów władzy publicznej, w tym władzy wykonawczej. Przywołać zwłaszcza należy, zgodnie z art. 45 ust. 1 i art. 175 ust. 1 Konstytucji RP, prawo do sądu – w rozumieniu prawa do odpowiedniego ukształtowania procedury sądowej, zgodnie z wymogami sprawiedliwości, procedury rzetelnej i prowadzącej do rozpoznania istoty sprawy przez organ wymiaru sprawiedliwości, rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki – w związku z wynikającą z art. 32 ust. 1 konstytucji zasadą równości wszystkich podmiotów wobec prawa, określoną w art. 64 ust. 2 konstytucji zasadą równej ochrony praw majątkowych, wyrażoną w art. 2 konstytucji zasadą państwa prawa, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, a także przewidzianą w art. 31 ust. 3 konstytucji możliwością wprowadzenia ograniczeń w zakresie korzystania z konstytucyjnych praw tylko wtedy, gdy są one konieczne oraz nie naruszają istoty tych praw.

Prawo do sądu, prawo do odpowiedniego ukształtowania procedury oraz prawo do wyroku sądowego mają głębszy sens, gdy u ich podstaw leży zabezpieczenie zasady sprawiedliwości. Jest ono jednym z podstawowych praw każdego (osoby fizycznej, prawnej czy innej jednostki organizacyjnej), a zarazem jedną z fundamentalnych gwarancji praworządności. Prawo do sądu staje się pojęciem pustym i przeradza się w sztukę dla sztuki, kiedy mamy do czynienia z dużą odległością do sądu (właściwego do rozpoznania sprawy) od miejsca prowadzenia działalności gospodarczej.

Likwidacja w wyżej powołanych sądach wydziałów gospodarczych jest zatem działaniem na szkodę przedsiębiorców w zakresie dostępności do sądu i doprowadzi do znaczącego wydłużenia oczekiwania na orzeczenia i skuteczną egzekucję.

Konsekwencją zniesienia wydziałów gospodarczych jest również konieczność zmiany oddelegowania sędziów czy też wypłata ekwiwalentów pieniężnych w sytuacji, kiedy sędziowie dojeżdżają ze swojego miejsca zamieszkania do sądu oddalonego o kilkadziesiąt kilometrów.

Jak wynika z doniesień prasowych w opracowaniu Biura Analiz i Etatyżacji Sądownictwa Powszechnego Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 13 grudnia 2010 r. w sprawie rozważenia likwidacji wydziałów gospodarczych w ww. sądach oraz pisma dyrektora Departamentu Organizacyjnego w Ministerstwie Sprawiedliwości z dnia 21 grudnia 2010 r. nr DO-I-011-30/10, zawierającego propozycje zniesienia wydziałów gospodarczych, była mowa o likwidacji

wydziałów gospodarczych m.in. w Sądzie Rejonowym w Pile oraz Sądzie Rejonowym w Wałbrzychu, jednak na skutek interwencji polityków Platformy Obywatelskiej: posła Adama Szejnfelda oraz posłanki Izabeli Katarzyny Mrzygłockiej, wycofał się Pan z likwidacji tych wydziałów, zastępując je innymi. Nie wchodząc w zasadność tych decyzji, podkreślam jeszcze raz, iż likwidowanie wydziałów gospodarczych w sądach okręgowych oraz rejonowych, o których mowa wcześniej, powstałych z takim trudem organizacyjnym i często przy wsparciu finansowym samorządów lokalnych, jest decyzją niezasadną.

Sama statystyka, odnosząca się w selektywny sposób do poszczególnych kategorii spraw, a będąca jakoby podstawą decyzji o zniesieniu wydziałów gospodarczych w sądach, nie może być argumentem przemawiającym za pochopnym decydowaniu o zmianach w organizacji sądownictwa gospodarczego. Pragnę podkreślić, iż jeszcze tak niedawno sądownictwo gospodarcze było priorytetem w działaniach kolejnych rządów, począwszy od 2001 r., a dziś jest systematycznie likwidowane.

Iluzoryczne oszczędności uzyskane dzięki zniesieniu kolejnych wydziałów gospodarczych w sądach nie mogą przesłonić podstawowych praw obywatelskich zagwarantowanych w Konstytucji RP. Dostępność do sądownictwa gospodarczego – ta rzeczywistość, a nie polegająca na przejęciu do właściwości przez sąd pierwszoinstancyjny spraw przedsiębiorców, których siedziba oddalona jest od niego np. o 160 km – stanowi jeden z fundamentów funkcjonowania gospodarki rynkowej jako ustroju gospodarczego Rzeczypospolitej Polskiej. Osiągnięcie przez Ministerstwo Sprawiedliwości oszczędności w wymiarze kilku tysięcy złotych rocznie – bo takie są rzeczywiste oszczędności z likwidacji poszczególnych wydziałów gospodarczych w przypadkach, które miały miejsce w 2010 r. – w zestawieniu z koniecznością dojazdu do znacznie oddalonych sądów, do których właściwości przekazane zostaną sprawy, spowoduje zwielokrotnienie kosztów związanych z obsługą tych spraw i uciążliwości dla osób biorących w nich udział. Duże odległości do przebycia dla stron w celu stawiennictwa na sprawę, łącznie z czasem spędzonym w sądzie, powodować będą, iż danego dnia nie będzie możliwe już zajęcie się normalną działalnością.

Zniesienie wydziałów gospodarczych spowoduje powstanie kolejnych barier dla prowadzących działalność gospodarczą, wielokrotny wzrost kosztów firm oczekujących na rozstrzygnięcia sądowe oraz stratę czasu i pieniędzy. Nie bez znaczenia jest również wpływ likwidacji wydziałów gospodarczych na rozwój gospodarczy poszczególnych regionów – ośrodki lokalne pozbawione sądownictwa gospodarczego są zdecydowanie mniej konkurencyjne w procesie pozyskiwania nowych inwestycji.

Szanowny Panie Ministrze! W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie wyjaśnień i odpowiedzi na następujące zagadnienia:

1. Czym Ministerstwo Sprawiedliwości argumentuje ewentualną likwidację wydziałów gospodarczych?

2. Czy w Ministerstwie Sprawiedliwości dokonano szczegółowej kalkulacji finansowej, na podstawie której możliwe jest określenie rzeczywistej wysokości oszczędności, które zostałyby uzyskane w wyniku zniesienia wydziałów gospodarczych w sądach, o których mowa w piśmie dyrektora Departamentu Organizacyjnego w Ministerstwie Sprawiedliwości z dnia 21 grudnia 2010 r. nr DO-I-011-30/10?

3. Proszę o przedstawienie szczegółowej kalkulacji finansowej, na podstawie której możliwe jest określenie rzeczywistej wysokości oszczędności uzyskiwanych w wyniku zniesienia wydziałów gospodarczych w sądach, o których mowa w projekcie rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie ministra sprawiedliwości z dnia 27 września 2001 r. w sprawie utworzenia sądów gospodarczych (Dz. U. z 2001 r. Nr 116, poz. 1247, z późn. zm.).

4. Czy podczas selekcjonowania wydziałów przeznaczonych do likwidacji stosowano jednakowe kryteria, na podstawie których podjęto decyzje o ich zniesieniu, oraz czy zostały one zachowane przy ostatecznym kształcie projektu rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie ministra sprawiedliwości z dnia 27 września 2001 r. w sprawie utworzenia sądów gospodarczych (Dz. U. z 2001 r. Nr 116, poz. 1247, z późn. zm.), będącego podstawą prawną ich likwidacji?

5. Czy uwzględniono wszystkie opinie i stanowiska prezesów sądów co do zasadności dalszego funkcjonowania wymienionych wydziałów, a jeśli nie, to które z nich nie zostały uwzględnione i dlaczego?

6. Czy w pracach nad projektem rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie ministra sprawiedliwości z dnia 27 września 2001 r. w sprawie utworzenia sądów gospodarczych (Dz. U. z 2001 r. Nr 116, poz. 1247, z późn. zm.) zakładającego zniesienie niektórych wydziałów gospodarczych zasięgnięto opinii zainteresowanych organów samorządu terytorialnego oraz środowisk skupiających przedsiębiorców?

7. Czy Ministerstwo Sprawiedliwości ma zamiar uwzględnić negatywne stanowiska w sprawie likwidacji wydziałów gospodarczych, które wpłynęły lub wpłyną do Pana od przedstawicieli samorządu terytorialnego oraz środowisk skupiających przedsiębiorców?

8. Czy prawdziwe są stwierdzenia zawarte w publikacjach prasowych co do wycofania się ministerstwa z decyzji o likwidacji wydziałów gospodarczych m.in. w Sądzie Rejonowym w Pile oraz Sądzie Rejonowym w Wałbrzychu wskutek interwencji polityków Platformy Obywatelskiej: posła Adama Szejnfelda oraz posłanki Izabeli Katarzyny Mrzygłockiej?

9. Czy w związku z projektowanym zniesieniem wydziałów gospodarczych w niektórych sądach przeprowadzono odrębnie analizę skutków społecznych i ekonomicznych planowanej likwidacji wydziałów gospodarczych, jej wpływu na realizację praw obywateli oraz jej znaczenia dla funkcjonowania życia gospodarczego w poszczególnych zainteresowanych regionach? Jeśli tak, to proszę o przedstawienie takiej analizy.

10. Czy w Ministerstwie Sprawiedliwości prowadzone są prace lub planuje się prace dotyczące kolejnych likwidacji sądów lub wydziałów, a jeśli tak, to jakich i dlaczego?

11. Czy planowana likwidacja wydziałów gospodarczych nie narusza zagwarantowanej w Konstytucji RP zasady równego dla wszystkich obywateli dostępu do sądu, która uzasadnia istnienie zarówno dużych, jak i małych sądów gospodarczych, oraz czy w konsekwencji Pan Minister podziela pogląd, że zróżnicowana struktura organizacyjna sądownictwa stanowi ogólny koszt społeczny funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości, na który godzą się społeczeństwa wszystkich cywilizowanych krajów?

Z poważaniem

Poseł Ryszard Kalisz

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21310)

do ministra finansów

w sprawie kar nakładanych przez organy podatkowe na dystrybutorów lekkiego oleju opałowego oraz niejednolitego stosowania przepisów przy prowadzonych kontrolach w zakresie oświadczeń odbiorców o przeznaczeniu zakupionego oleju opałowego

Szanowny Panie Ministrze! Podstawową działalnością dystrybutorów lekkiego oleju opałowego jest dostarczanie paliwa grzewczego m.in. odbiorcom prywatnym, szpitalom, szkołom i urzędom. Codziennie z usług dystrybutorów korzysta 500 tys. bezpośrednich klientów, a 3 mln osób ogrzewa w ten sposób swoje domy. Lekki olej opałowy jest używany również w budownictwie i produkcji.

Obecnie ponad 95% firm działających w branży dystrybucji lekkiego oleju opałowego ma problemy z kontrolami przeprowadzanymi przez organy podatkowe.

Przedsiębiorcy sprzedający lekki olej opałowy mają obowiązek uzyskać od kupującego oświadczenie potwierdzające, że będzie go używał zgodnie z przeznaczeniem. Muszą również zebrać dane osobowe klienta, m.in. nazwisko danej osoby, PESEL, NIP, adres i rodzaj oraz pojemność pieca, który chce opałać olejem. Takie wymogi wynikają z rozporządzenia ministra finansów z marca 2002 r. Przez długi okres przedsiębiorcy nie mieli narzędzia prawnego do skontrolowania swoich odbiorców. W ustawie o podatku akcyzowym z marca 2004 r. został zlikwidowany wcześniejszy zapis, zgodnie z którym sprzedawca oleju opałowego mógł zażądać od nabywcy wylegitymowania się dowodem. Dopiero od stycznia 2009 r. zaczęły obowiązywać przepisy, które pozwalają przedsiębiorcom legitymować nabywcę. Natomiast organy

podatkowe mogą na 5 lat wstecz prowadzić postępowania kontrolne. W przypadku błędów formalnych w oświadczeniu lub podaniu przez kupującego nieprawidłowych informacji karany jest dystrybutor.

Dystrybutorzy lekkiego oleju opałowego ponoszą finansową odpowiedzialność za nieuczciwość nabywców, którzy w składanych przez siebie oświadczeniach o przeznaczeniu zakupionego oleju opałowego podają nieprawdę. Znalezienie błędu w oświadczeniu oznacza dla urzędnika brak oświadczenia. Kara w tym przypadku wynosi 2 tys. zł za 1 m³ sprzedanego oleju opałowego. Sprzedawcy, nie mając żadnej prawnej możliwości weryfikacji tych danych, zostali przez administrację państwową automatycznie postawieni w jednym szeregu z firmami działającymi na szkodę Skarbu Państwa. Jednocześnie nieuczciwi nabywcy wykorzystujący olej opałowy do celów napędowych nie ponoszą z tego tytułu żadnej odpowiedzialności.

W wyniku przeprowadzonych kontroli zablokowano konta kilkudziesięciu firmom, a częściowa blokada kont lub innego mienia dotyczy kilkuset przedsiębiorstw. Obecnie w Polsce w branży dystrybucji lekkiego oleju opałowego działa ponad 1000 firm, z czego większość jest objętych kontrolami skarbowymi lub celnymi.

Szanowny Panie Ministrze! W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie działania zamierza Pan podjąć, aby pomóc dystrybutorom lekkiego oleju opałowego w rozwiązaniu ich problemów opisanych w treści interpelacji?

2. Czy Ministerstwo Finansów wydało interpretację przepisów dotyczących oświadczeń składanych przez indywidualnych odbiorców lekkiego oleju opałowego?

Z poważaniem

Poseł Ryszard Kalisz

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21311)

do ministra finansów

w sprawie roszczeń posiadaczy obligacji Skarbu Państwa II Rzeczypospolitej Polskiej oraz wykonania wyroku TK SK 49/05

Szanowny Panie Ministrze! Obligacje I i II emisji wyemitowano na mocy ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o upoważnieniu ministra skarbu do wypuszczenia wewnętrznej pożyczki inwestycyjnej (Dz. U. R.P. Nr 21, poz. 122) oraz rozporządzeń ministra skarbu z dnia 29 marca 1935 r. o wypuszczeniu 3-procentowej Premiowej Pożyczki Inwestycyjnej (Dz. U. R.P. Nr 23, poz. 154) i z dnia 29 maja 1935 r. o ustaleniu kwoty

imiennej 3-procentowej Premiowej Pożyczki Inwestycyjnej oraz ilości i wysokości emisji tej pożyczki (Dz. U. R.P. Nr 39, poz. 273), natomiast obligacje 4-procentowej pożyczki konsolidacyjnej wypuszczono na mocy dekretu prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o konwersji państwowych pożyczek wewnętrznych (Dz. U. R.P. Nr 3, poz. 10) oraz rozporządzenia ministra skarbu z dnia 17 lutego 1936 r. o wypuszczeniu 4-procentowej Pożyczki Konsolidacyjnej i o warunkach konwersji państwowych pożyczek wewnętrznych (Dz. U. R.P. Nr 12, poz. 114).

Wartość jednego złotego w złocie określono jako równowartość 900/5332 grama czystego złota zgodnie z postanowieniem art. 16 ust. 1 rozporządzenia prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R.P. Nr 97, poz. 855) i art. 36 ust. 2 rozporządzenia prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R.P. Nr 59, poz. 509). Obligacje te miały zostać wykupione i umorzone odpowiednio do 1 maja 1985r. (dla obligacji 3-procentowej premiowej pożyczki inwestycyjnej wartości imiennej 100 zł w złocie I emisji z dnia 1 maja 1935 r. i obligacji 3-procentowej premiowej pożyczki inwestycyjnej wartości imiennej 100 zł w złocie II emisji z dnia 1 maja 1935 r.) oraz do 15 maja 1982 r. (w przypadku obligacji 4-procentowej pożyczki konsolidacyjnej wartości imiennej 50 zł w złocie dnia 15 maja 1936 r.), jednak Skarb Państwa do dziś nie wywiązał się z tego obowiązku.

Pieniądże pozyskane od obywateli zostały wykorzystane na rozbudowę infrastruktury kraju, która, mimo działań wojennych i przemian ustrojowych, w wielu przypadkach istnieje i funkcjonuje do dziś, dając państwu przychody (w postaci m.in. dywidend bądź podatków). Obywatele zaufali państwu, powierzając mu często oszczędności całego życia. Do dziś jednak nie wywiązano się ze swoich zobowiązań, powodując, że posiadacze obligacji (bądź ich spadkobiercy) czują się oszukani przez państwo. Poczucie krzywdy nasila dodatkowo fakt, iż dokonano wykupu tych obligacji tylko od obywateli oraz instytucji z obcych państw oraz brak jakichkolwiek działań władz III RP w celu naprawienia tego błędu.

W związku z ciągłością prawną między II Rzeczpospolitą Polską a III Rzeczpospolitą Polską (stwierdzoną m.in. uchwałą Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 16 kwietnia 1998 r. o ciągłości prawnej między II a III Rzeczpospolitą Polską (M.P. Nr 12, poz. 200), a co za tym idzie – także jej zobowiązań, oraz uznaniem przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodne z konstytucją (uzasadnienie wyroku z dnia 24 kwietnia 2007 r. dotyczącego wykupu przez Skarb Państwa obligacji wydanych przed 1939 r., sygn. SK 49/05; Z. U. 2007 / 4A / 39; Dz. U. Nr 81, poz. 554 z dnia 10 maja 2007 r.) przepisów powodujących pozbawienie wartości praw majątkowych i uniemożliwienie ich dochodzenia w realnej wysokości, Skarb Państwa bezpodstawnie uchyła się od zrealizowania zobowią-

zań (tj. wykupu obligacji i wypłaty odsetek z ich posiadania wynikających).

W związku z powyższym chciałbym uzyskać informacje na temat postępu prac rządu RP, które zgodnie z wyrokiem TK SK 49/05 powinny zakończyć się w maju 2008 r.) mających na celu zadośćuczynienie roszczeniom posiadaczy obligacji II RP.

Szanowny Panie Ministrze, w związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie wyjaśnień i odpowiedzi na następujące zagadnienia:

1. Proszę o informację na temat prac rządu RP odnośnie do realizacji roszczeń posiadaczy obligacji Skarbu Państwa II RP oraz wykonania wyroku Trybunału Konstytucyjnego uznającego za niezgodne z konstytucją przepisy powodujące pozbawienie wartości praw majątkowych i uniemożliwiające ich dochodzenia w realnej wysokości przez posiadaczy ww. obligacji (uzasadnienie wyroku z dnia 24 kwietnia 2007 r. dotyczącego wykupu przez Skarb Państwa obligacji wydanych przed 1939 r., sygn. SK 49/05; Z.U. 2007 / 4A / 39; Dz. U. Nr 81, poz. 554 z dnia 10 maja 2007)?

2. Czy w Ministerstwie Skarbu Państwa przeprowadzono analizę w przedmiocie skutków finansowych dla Skarbu Państwa co do realizacji roszczeń posiadaczy obligacji Skarbu Państwa II RP, o których mowa powyżej? Jeśli tak, to proszę o podanie tej wartości.

Z poważaniem

Poseł Ryszard Kalisz

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21312)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie zablokowania środków Funduszu Pracy na wypłatę refundacji wynagrodzeń

Kujawsko-Pomorska Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Bydgoszczy jest organizacją samorządu gospodarczego reprezentującą rzemieślników z regionu zrzeszonych w cechach i izbach. Skupia ona także ok. 2500 zakładów, które szkolą młodocianych pracowników. Szkolenie odbywa się w dwóch etapach: etap teoretyczny, który odbywa się w szkołach, oraz praktyczny, opierający się na wdrażaniu zdobytej wiedzy u pracodawcy rzemieślnika. Daje to możliwość kontroli i wpływania na zdobywanie właściwej wiedzy oraz kontroli nad procesem jej zdobywania, a co za tym idzie, wykształcenie doskonałych fachowców wciąż poszukiwanych na rynku pracy. Wiąże się to jednak z wieloma obowiązkami, spełnieniem określonych wymogów i dostosowaniem zasad funkcjonowania zakładu pracy do określonych przepisów. Sąd utworzenie instrumentu finansowego wspomagają-

cego pracodawców w zakresie dofinansowania pracodawcom kosztów kształcenia młodocianych pracowników, refundacji kosztów ich wynagrodzenia i składek na ubezpieczenie społeczne.

Na rok szkolny 2010/2011 nie podpisano ok. 30 tys. umów. Przyczyną tego niepokojącego stanu rzeczy jest m.in. wstrzymanie refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników, nierozpatrywanie wniosków o zawarcie umów w wyznaczonym terminie oraz zmiany w planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011. Należy zaznaczyć, iż liczna grupa pracodawców składających wnioski spełniła kryteria zapisane w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz rozporządzeniach wykonawczych, ustalające warunki, aby umowa o refundacji mogła zostać podpisana.

Istotny jest fakt, iż ponad połowa przyszłych rzemieślników zdobywa swoje kwalifikacje, podejmując praktykę właśnie u pracodawców. Jest to również wskazana przez Unię Europejską forma pomocy publicznej udzielanej przedsiębiorcom. W Polsce mikro-, małe i średnie przedsiębiorstwa działające w sferze usług i produkcji stanowią ponad 95% potencjału gospodarczego. Zatem wstrzymanie środków na finansowanie kształcenia zawodowego jest wbrew interesom środowiska pracodawców.

W związku z tym mam do Pani Minister następujące pytania:

1. Czy ministerstwo planuje na kolejny rok szkolny przywrócić refundacje wynagrodzeń młodocianych pracowników?

2. Jakie, zdaniem Pani Minister, są szanse na ewentualne zmiany planu finansowego Funduszu Pracy na najbliższe lata?

3. Czy ministerstwo nie obawia się znacznego zmniejszenia zatrudnienia młodocianych pracowników oraz spadku poziomu wykonywanych przez nich w przyszłości usług?

Poseł Teresa Piotrowska

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21313)

do ministra finansów

**w sprawie szczegółowego sposobu
klasyfikacji tytułów dłużnych zaliczanych
do państwowego długu publicznego**

Ministerstwo Finansów dnia 23 grudnia podpisało rozporządzenie w sprawie szczegółowego sposobu klasyfikacji tytułów dłużnych zaliczanych do państwowego długu publicznego, w tym do długu Skarbu Państwa. Prowadzi to do rozszerzenia katalogów tytułów dłużnych o umowy o partnerstwie publiczno-prywatnym i inne zobowiązania o terminie zapłaty

dłuższym niż rok, co w drastyczny sposób wpłynie na zahamowanie rozwoju jednostek samorządu terytorialnego.

Do tej pory partnerstwo publiczno-prywatne dawało szansę na przyspieszenie gospodarcze oraz wpływało na postępowość miast. Niestety na skutek nowych przepisów na wykorzystywanie PPP samorządy nie mogą sobie już pozwolić. 4-procentowy udział deficytu w dochodach w roku 2010 oraz planowane zmniejszenie go do 1% stanie się przyczyną rezygnacji z realizacji zaplanowanych zamierzeń inwestycyjnych, ale także uniemożliwi finansowanie zadań już rozpoczętych. Konieczne jest bowiem obniżenie wydatków na inwestycje o kilka miliardów złotych. Wiele miast poniosło już koszty prac przygotowawczych oraz podpisało umowy o dofinansowanie. Niestety w związku z wprowadzonymi zmianami samorządy nie mogą spełnić wymogów dotyczących wkładu własnego, zatem zmuszone są do odstąpienia od realizacji oraz rezygnacji z unijnych dotacji, oraz utraty środków publicznych wydanych na prace przygotowawcze.

W związku z tym mam do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jakie, zarówno pozytywne, jak i negatywne, skutki – zdaniem ministerstwa – mają przynieść wprowadzone zmiany?

2. Czy nie uważa Pan Minister, że samorządy powinny mieć możliwość zrealizowania inwestycji, które już pochłonęły znaczne koszty oraz otrzymały dotacje finansowe z Unii Europejskiej?

3. Dlaczego ministerstwo uniemożliwiło pozyskiwanie środków na rozwój miast w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego?

Poseł Teresa Piotrowska

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21314)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie uznania osób głuchoniewidomych
za grupę z odrębną niepełnosprawnością**

Standardy orzekania odnoszą się do 12 przypadków niepełnosprawności. Głuchoślepotą ma się stać jednym z dwóch, które podlegać będą pod sztywne programy medyczne. Pozostałe należą do grupy schożeń mieszczących się w standardach orzekania.

Stowarzyszenie pomocy głuchoniemym obawia się o losy osób dotkniętych tego rodzaju niepełnosprawnością, gdyż definicja głuchoślepoty dotyczy tych osób, które nie widzą i nie słyszą niemal w 100%. Tymczasem już 50% uszkodzenia narządu wzroku i słuchu uniemożliwia korzystanie z udogodnień dla osób jedynie głuchych i niewidomych. Problem sta-

nowi brak wzajemnej kompensacji zmysłów, zatem ich uszkodzenie w kilkudziesięciu procentach nie powoduje, iż niepełnosprawność jest w znacznie mniejszym stopniu.

Zdaniem członków stowarzyszenia wprowadzenie kodu głuchoślepoty pozwoli na stworzenie instrumentów pomocowych dla osób, które do tej pory pozostawały wykluczone, którym państwo nie może bez podstaw formalnych udzielić aktywnej pomocy lub które z racji zaniżonego w stosunku do swojej sytuacji stopnia niepełnosprawności lub braku możliwości uzyskania orzeczenia nie mają szans na pomoc, która jest reglamentowana.

Należy zwrócić uwagę na fakt, iż Parlament Europejski już kilka lat temu uchwalił Deklarację Praw Osób Głuchoniewidomych, która zaleca państwom członkowskim uznanie w systemach prawnych głuchoślepoty.

W związku z tym mam do Pani Minister następujące pytania:

1. Czy ministerstwo planuje wprowadzenie odrębnej grupy osób niepełnosprawnych – grupy głuchoniewidomych?

2. Jaka definicję schorzenia resort planuje uznać za właściwą do orzekania wskazanego rodzaju niepełnosprawności?

Poseł Teresa Piotrowska

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21315)

do ministra zdrowia

**w sprawie procesu przekształceń SPZOZ
w Olkuszu**

Szanowna Pani Minister! Proces przekształceń szpitala w Olkuszu budzi mój niepokój. Mówi się, że prywatyzacja tego szpitala przebiegała w bardzo dziwnych okolicznościach. Starosta olkuski na spotkaniu 6 kwietnia 2009 r. z pracownikami szpitala stwierdził, że optuje za szpitalem publicznym, tego samego dnia zarząd powiatu podczas posiedzenia Komisji Promocji i Ochrony Zdrowia Rady Powiatu Olkuskiego zaprezentował kilka projektów uchwał mających na celu wydzielenie ze struktur ZOZ w Olkuszu laboratorium, pogotowia ratunkowego, rehabilitacji i działu higieny, twierdząc, iż w tej sprawie jest po konsultacji z załogą, czym kompletnie zaskoczył przedstawicieli załogi obecnych na posiedzeniu tej komisji, a przecież ustawa o informowaniu pracowników i przeprowadzaniu z nimi konsultacji nakłada taki obowiązek na pracodawcę w przypadku planowania tak istotnych zmian.

Starosta Olkuski wraz z dwoma radnymi nieposiadającymi niezbędnej wiedzy w sprawie zarządza-

nia placówkami ochrony zdrowia, bez udziału przedstawicieli kierownictwa, załogi i Rady Pracowników ZOZ w Olkuszu, odwiedzał szpitale prowadzone przez Grupę Nowe Szpitale w różnych miastach. w tym i w Nakle.

Zarząd Powiatu w Olkuszu zaproponował radzie powiatu uchwałę o kierunkach przekształcenia olkuskiego ZOZ. Uchwała została przyjęta w dniu 13 maja 2009 r. W komisji konkursowej mającej wyłonić podmiot prowadzący niepubliczny zakład opieki zdrowotnej nie było przedstawicieli wskazanych przez załogę SPZOZ w Olkuszu. 31 lipca 2009 r. została podpisana przez powiat olkuski umowa o współpracy z Grupą Nowe Szpitale i Zakładem Usług Konsultingowych Know-How ze Szczecina, chociaż uchwała o przekształceniu ZOZ w Olkuszu została podjęta przez Radę Powiatu w Olkuszu dopiero 9 września 2009 r.

Do wyrażenia opinii w sprawie przekształcenia ZOZ w Olkuszu przez samorządy, wojewodę i związki zawodowe został skierowany projekt uchwały rady powiatu przyjęty nie przez radę powiatu, tylko przez zarząd powiatu w Olkuszu. Na dodatek został skierowany w czasie wakacji, kiedy frekwencja na posiedzeniach rad była niska. W przypadku jednej z większej gmin powiatu olkuskiego została przedstawiona opinia tylko komisji a nie rady.

Największa w powiecie oluskim gmina Olkusz wydała jednogłośnie opinię negatywną w sprawie takiego przekształcenia olkuskiego szpitala, zobowiązując zarazem burmistrza do zorganizowania spotkania z radnymi powiatowymi w sprawie ewentualnego utworzenia spółki powiatu i gminy zarządzającej szpitalem w Olkuszu. Jednak w ciągu trzech tygodni nie doszło do zorganizowania tego spotkania.

Skierowany do zaopiniowania projekt uchwały zawierał wady, które wskazał urząd nadzoru wojewodzie małopolskiego. Usunięto je dopiero na sesji w dniu 9 września 2009 r., ale już bez ponownego skierowania poprawionej uchwały celem zasięgnięcia odnośnych opinii. Powiat olkuski nabył 30% udziałów w spółce Nowy Szpital 6 sp. z o. o., chociaż przedmiotem działania tej spółki jest 37 różnych działalności, na dodatek w zdecydowanej większości niezwiązanych z zadaniami powiatu, co zgodnie z ustawą o samorządzie powiatowym i ustawą o gospodarce komunalnej jest niedopuszczalne. I mimo składanych w tej sprawie skarg, uchwała o nabyciu przez powiat olkuski udziałów w takiej spółce nie została uchylona.

Od stycznia br. zadanie ochrony zdrowia w powiecie realizuje spółka Nowy Szpital w Olkuszu, w której powiat olkuski ma 30% udziałów – brak pełnego nadzoru nad spółką, a tym samym nad realizacją zadania powiatu w zakresie ochrony zdrowia jego mieszkańców.

31 grudnia 2009 r. powiat olkuski wydzierżawił spółce ogromny majątek byłego ZOZ, bez określenia jego wartości rynkowej na ten dzień (istnieje tylko wartość księgową), na okres 25 lat za stałą kwotę dzierżawy wynoszącą zaledwie 70 000 zł miesięcznie.

Dla porównania podaje, że olkuski szpital ma prawie 400 łóżek, a w Blachowni tylko 176 i tam kwota dzierżawy wynosi 120 000 zł. miesięcznie.

Zwracam uwagę na fakt, że SPZOZ w Olkuszu od 3 lat przynosił zysk, a powiat zainwestował w szpital w ostatnich latach prawie 10 mln zł.

Wątpliwości budzą kryteria, w oparciu o które ustalono tak niską kwotę dzierżawy, skoro w drugiej turze postępowania konkursowego pozostał tylko jeden podmiot – Grupa Nowe Szpitale ze Szczecina, bo spółka Ujastek z Krakowa do drugiej tury nie złożyła oferty, gdyż jak donosiła „Gazeta Krakowska” z 3 lipca 2009 r., cytując: Nie ma do dziś jasno określonych warunków współpracy ze starostwem. Nie poinformowano nas nawet o tym, w jakim stanie finansowym jest placówka – mówi wiceprezes Zarządu Centrum Medycznego Ujastek, zaś spółka ze Szczecina otrzymała od SPZOZ w Olkuszu, ogrom informacji o jego działalności za ostatnie 5 lat przed przekształceniem.

Pomimo że NZOZ i spółka Nowy Szpital w Olkuszu jest jednostką dysponującą środkami publicznymi przeznaczonymi na ochronę zdrowia mieszkańców, realizującą w imieniu powiatu te zadania, uzyskanie informacji o jej działalności ani dla radnego, ani pracownika zakładu, ani mieszkańca powiatu jest niemożliwe, chociaż gwarantuje to konstytucja i ustawa o dostępie do informacji publicznej, a także umowa zawarta z powiatem 31 lipca 2009 r.

Docierają sygnaly, że NZOZ Nowy Szpital w Olkuszu ma bardzo wysokie koszty tzw. usług materialnych (konsultacje i doradztwo w zakresie zarządzania oraz strategii) oraz koszty reprezentacyjne, a jednocześnie zaplanował bardzo niskie kwoty na zakup leków w 2010 r. (1 193 000 zł) i wprowadził limity na oddziałach (46% kosztów zakupu leków z 2009 r.).

Ani starosta olkuski jako przedstawiciel powiatu w zgrupowaniu wspólników, ani sekretarz powiatu jako członek rady nadzorczej spółki Nowy Szpital w Olkuszu z ramienia powiatu nie chcą udzielić rzetelnych informacji w tej sprawie radnym bezpośrednio na sesji, jak też odpowiadać na pytania i interpelacje składane na piśmie. Sekretarz powiatu twierdziła na sesji rady powiatu, że miesięczne koszty tzw. usług doradczych dla szpitala to kwota tylko 20 000 zł, a w „Przeglądzie Olkuskim” czytam, że to kwota 36 000 zł, a prawdopodobnie jest to kwota sięgająca 100 000 zł miesięcznie. Na dodatek umowy na te usługi są bezterminowe i podobno zawarte już w styczniu 2010 r. i podpisane przez tę samą osobę występującą raz jako prezes spółki Nowy Szpital w Olkuszu i zarazem dyrektor NZOZ Nowy Szpital w Olkuszu, a raz jako prezes spółki Grupa Nowe Szpitale w Szczecinie. Czy aby nie mamy tu do czynienia z działaniem na szkodę NZOZ i spółki Nowy Szpital w Olkuszu? Czy aby nie mamy tu do czynienia z sytuacją, w której osoby pełniące obowiązki nadzorcze nie wywiązują się z nich należycie? Można by przytoczyć jeszcze więcej przykładów pozwalających na negatywną odpowiedź na postawione wyżej pytanie.

Biorąc powyższe pod uwagę, zwracam się z pytaniem: Czy przy prywatyzacji szpitala w Olkuszu nie naruszono obowiązujących w tym zakresie aktów prawa oraz reguł celowości i przyzwoitości?

Z poważaniem

Posel Elżbieta Zakrzewska

Jelenia Góra, dnia 7 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21316)

do ministra finansów

w sprawie ustawy o podatku akcyzowym

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie ustawą z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym sprzedawca wyrobów akcyzowych nieobjętych zwolnieniem od akcyzy ze względu na ich przeznaczenie jest obowiązany, w przypadku sprzedaży osobom prawnym, jednostkom organizacyjnym niemającym osobowości prawnej oraz osobom fizycznym prowadzącym działalność gospodarczą, do uzyskania od nabywcy oświadczenia, że nabywane wyroby są przeznaczone do celów opałowych lub będą sprzedane z przeznaczeniem do celów opałowych. Przedmiotowe oświadczenie powinno być dołączone do kopii faktury oraz powinno zawierać dane dotyczące nabywcy, w tym nazwę oraz adres siedziby lub zamieszkania, a także NIP lub REGON, określenie ilości i rodzaju oraz przeznaczenia nabywanych wyrobów, wskazanie rodzaju, typu oraz liczby posiadanych urządzeń grzewczych oraz miejsca (adresu), gdzie znajdują się te urządzenia, datę i miejsce złożenia oświadczenia oraz czytelny podpis składającego oświadczenie.

W przypadku sprzedaży osobom fizycznym nieprowadzącym działalności gospodarczej sprzedawca wyrobów akcyzowych nieobjętych zwolnieniem od akcyzy ze względu na ich przeznaczenie jest obowiązany do uzyskania od nabywcy oświadczenia, że nabywane wyroby są przeznaczone do celów opałowych, a oświadczenie to powinno zawierać: imię i nazwisko, numer dowodu osobistego lub nazwę i numer innego dokumentu stwierdzającego tożsamość, NIP lub numer PESEL (jeżeli został nadany) nabywcy lub pełnoletniej osoby zameldowanej pod tym samym adresem co nabywca; adres zameldowania nabywcy oraz adres zamieszkania, jeżeli jest inny od adresu zameldowania; określenie ilości, rodzaju oraz przeznaczenia nabywanych wyrobów; określenie liczby posiadanych urządzeń grzewczych, w których mogą być wykorzystane te wyroby, oraz miejsc (adresów), gdzie znajdują się te urządzenia; wskazanie rodzaju i typu urządzeń grzewczych; datę i miejsce sporządzenia oświadczenia oraz czytelny podpis składającego oświadczenie.

Sprzedawca wyrobów akcyzowych osobom fizycznym nieprowadzącym działalności gospodarczej jest obowiązany zastosować wyższą stawkę akcyzy (art. 89 ust. 4 pkt 1) lub odmówić sprzedaży tych wyrobów w przypadku, gdy:

1) osoba nabywająca te wyroby odmawia okazania dokumentu potwierdzającego tożsamość;

2) dane zawarte w oświadczeniu są niekompletne, nieczytelne lub nie zgadzają się z danymi wynikającymi z dokumentu potwierdzającego tożsamość;

3) adres, pod który sprzedawca dostarczył wyroby akcyzowe, jest inny niż wskazane w oświadczeniu nabywcy miejsce (adres), gdzie znajdują się urządzenie grzewcze;

4) ilość i rodzaj nabywanych wyrobów akcyzowych są inne niż wskazane w oświadczeniu.

Dystrybutorzy lekkiego oleju opałowego zrzeszeni w Polskiej Izbie Paliw Płynnych, dokonując analizy przedmiotowej ustawy, wskazują, że w obecnie obowiązującym stanie prawnym podatnikiem akcyzy jest osoba fizyczna, osoba prawna oraz jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, która dokonuje czynności podlegających opodatkowaniu akcyzą (art. 13 ust. 1), a więc w odniesieniu do oleju opałowego używa wyrobów akcyzowych objętych zwolnieniem od akcyzy ze względu na ich przeznaczenie albo określoną stawką akcyzy związaną z ich przeznaczeniem:

a) niezgodne z przeznaczeniem uprawniającym do zwolnienia od akcyzy albo zastosowania tej stawki akcyzy lub

b) bez zachowania warunków uprawniających do zastosowania tej stawki akcyzy (art. 8 ust. 2).

Stawkę w stosunku do wyrobów, o których mowa w art. 89 ust. 1 pkt 9, 10 i 15, w wysokości 1822 zł/1000 l, a w przypadku gdy ich gęstość w temperaturze 15°C jest równa lub wyższa od 890 kg/m³ – 2047 zł/1000 kg, w sytuacji użycia do napędu silników spalinowych lub gdy nie spełniają warunków określonych w szczególnych przepisach w zakresie prawidłowego znakowania i barwienia, a także ich posiadania w zbiorniku podłączonym do odmierzacza paliw lub sprzedaży z takiego zbiornika, stosuje się wobec podatników akcyzy (art. 89 ust. 4). Paradoksalnie tylko sprzedawca obarczony jest sankcją w postaci stawki określonej w art. 89 ust. 4 pkt 1 zarówno za użycie oleju opałowego niezgodnie z przeznaczeniem, jak i za niespełnienie warunków określonych w art. 89 ust. 5–15.

Obecny stan prawny, a przede wszystkim niejednolite rozumienie i stosowanie przepisów przez organy podatkowe prowadzi niejednokrotnie do niesłusznego nakładania na firmy wielomilionowych domiarów za drobne uchybienia w posiadanej dokumentacji, tzn. w oświadczeniach o przeznaczeniu zakupionego oleju opałowego składanych dystrybutorom przez nabywców, co finalnie często prowadzi do bankructwa tych podmiotów. Powszechne jest uznawanie przez organy podatkowe najdrobniejszych braków formalnych w oświadczeniach woli składanych przez

nabywców za jednoznaczne z tym, że zakup oleju opałowego dokonany został na inne cele niż opałowe – w domyśle na cele napędowe.

Należy też podkreślić, że sprzedawca uprawniony i zarazem zobowiązany do weryfikacji danych zawartych w dokumencie tożsamości nabywcy nie ma wpływu na autentyczność pozostałych danych zawartych w oświadczeniu. Nie ma np. możliwości zażądania od nabywcy dokumentu o nadaniu numeru identyfikacji podatkowej. Zakładając, że nabywca pomyłkowo wpisze w oświadczeniu błędny NIP, wówczas – jak wskazują dystrybutorzy – sprzedawca poniesie sankcję podatkową. Brak jakiejkolwiek informacji w oświadczeniu, bez względu na jej prawdziwość i bez względu na sposób użycia oleju opałowego przez nabywcę, powoduje zastosowanie wobec sprzedawcy stawki określonej w art. 89 ust. 4 pkt 1 przedmiotowej ustawy.

Pozostawienie nabywcy swobody w zakresie prawdziwości zawartych danych w oświadczeniu dotyczących ilości, rodzaju, typu posiadanych urządzeń grzewczych, miejsca ich instalacji, a nawet nr NIP, który nie jest podawany w dokumencie tożsamości, a więc nie może zostać przez sprzedawcę zweryfikowany, stwarza wręcz nieograniczoną możliwość nadużyć nabywców, którzy w równym stopniu jak sprzedawcy korzystają z uprzywilejowanej stawki podatku akcyzowego w odniesieniu do oleju opałowego.

Takie rozwiązania mogą budzić obawy, że stoją one w sprzeczności z zasadą równości wobec prawa i z zakazem dyskryminacji w życiu gospodarczym, a więc z wartościami zagwarantowanymi konstytucyjnie (art. 32 Konstytucji RP), i automatycznie pozostaje w opozycji do art. 2 wersji skonsolidowanej Traktatu o Unii Europejskiej.

Należy też wspomnieć, że niejednokrotnie postępowania podatkowe w sprawie określenia zobowiązania w podatku akcyzowym z tytułu sprzedaży oleju opałowego lekkiego wszczynane są m.in. z powodu kilkudniowych opóźnień w przesłaniu do właściwego miejscowo naczelnika urzędu celnego prawidłowo sporządzonych miesięcznych zestawień oświadczeń nabywców oleju lub z powodu kwestionowania czytelności podpisu osoby sporządzającej prawidłowe zestawienie, lub też z braku wskazania miejsca sporządzenia prawidłowego pod względem formalnym zestawienia. Rozwiązania systemowe, których celem było zapobieganie wykorzystywaniu oleju opałowego na cele napędowe, a tym samym ochrona Skarbu Państwa przed realnymi stratami, obecnie z tymi założeniami niewiele mają wspólnego, ponieważ sposób wykorzystania tego wyrobu nie ma żadnego znaczenia, skoro organy podatkowe nie weryfikują sposobu wykorzystania przez nabywców zakupionego oleju. Przy tak rygorystycznych przepisach dotyczących gromadzenia dokumentacji, z jednoczesną olbrzymią swobodą oceny przez organy podatkowe prawidłowości dokumentacji, odbiór społeczny panującej sytuacji jest taki, że organy państwowe tworzą tylko iluzoryczny obraz państwa szanującego demokrację

i równość obywateli wobec prawa, a poczucie sprawiedliwości, bezpieczeństwa i zaufania obywateli do organów władzy publicznej nie znajduje odzwierciedlenia w realiach funkcjonowania tychże instytucji.

Należy też podkreślić, że podatnicy korzystający z preferencyjnej stawki podatku akcyzowego w odniesieniu do oleju opałowego traktowani są w sposób odmienny, w zależności od tego, na jakim etapie obrotu olejem opałowym występują, tzn. czy są pośrednikami czy nabywcami końcowymi. Podatnik niedokonujący sprzedaży wyrobu opodatkowany jest według niepreferencyjnej stawki akcyzy w przypadku użycia oleju opałowego niezgodnie z przeznaczeniem uprawniającym do zwolnienia od akcyzy, zaś podatnik dokonujący sprzedaży tego wyrobu opodatkowany jest według niepreferencyjnej stawki akcyzy zarówno w przypadku użycia oleju opałowego niezgodnie z przeznaczeniem uprawniającym do zwolnienia od akcyzy, jak i w przypadku niespełnienia dodatkowych warunków, w tym przypadku złożenia niekompletnego oświadczenia przez nabywcę.

Panie Ministrze:

Jakie jest Pana stanowisko w przedmiotowej sprawie?

Czy w Pana ocenie stosowanie wobec sprzedawcy oleju opałowego rozwiązań przewidzianych w ustawie o podatku akcyzowym za braki w oświadczeniach składanych przez nabywców, przy jednoczesnym pominięciu jakiegokolwiek odpowiedzialności nabywcy w tym zakresie, stoi w sprzeczności z art. 2 i art. 32 Konstytucji RP oraz z obowiązującymi przepisami UE?

Czy podejmie Pan działania, aby złagodzić rozwiązanie w obecnie obowiązującej ustawie o podatku akcyzowym dotyczące tylko jednej grupy podmiotów korzystających z przywileju dokonywania obrotu olejem opałowym z niższą stawką akcyzy, skoro grupa ta nie jest finalnym zużywającym wyrobu, lecz jedynie dystrybutorem, a więc nie powoduje uszczerpków w budżecie państwa z tytułu wykorzystywania oleju opałowego przez nabywców jako napęd?

Z poważaniem

Posłowie Krzysztof Brejza
i Tomasz Lenz

Toruń, dnia 1 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21317)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie przywrócenia działalności
Akademii Zamoyskiego w Zamościu**

Szanowna Pani Minister! Akademia Zamoyskiego została ufundowana przez wielkiego kanclerza w

1594 r. Była to czwarta uczelnia wyższa w Rzeczypospolitej, ale jako jedyna była uczelnią prywatną. W niedługim czasie stała się sławna w całej Europie, jednocześnie czyniąc Zamość ośrodkiem kulturalnym Rzeczypospolitej Polskiej, której okres świetności przypadał na lata XVI i XVII w. Ważną rolę przy tworzeniu tej akademii odegrał poeta Szymon Szymonowicz. Później stopniowo podupadała. Ostatecznie zlikwidowana w roku 1784, kiedy zamieniono ją w liceum. Obecnie w budynku Akademii Zamoyskiego mieści się I Liceum Ogólnokształcące im. Hetmana Jana Zamoyskiego w Zamościu i rektorat Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej. Przywrócenie działalności tak renomowanej przez lata uczelni byłoby bardzo zasadne i podniosłoby prestiż Zamościa.

W związku z powyższym pytam Panią Minister: Jakiego należy spełnić warunki, aby reaktywować działalność Akademii Zamoyskiego w Zamościu

Z poważaniem

Poseł Mariusz Grad

Tomaszów Lubelski, dnia 7 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21318)

do ministra finansów

**w sprawie postępów w realizacji budowy
Oddziału Celnego w Tomaszowie Lubelskim**

Szanowny Panie Ministrze! Mając na uwadze trudną sytuację lokalową, w jakiej znajduje się Oddział Celný w Tomaszowie Lubelskim, oraz brak towarzyszącej infrastruktury potrzebnej przy odprawach celnych, Urząd Miasta w Tomaszowie Lubelskim dokonał darowizny na rzecz Skarbu Państwa nieruchomości dwóch działek o powierzchni łącznej 1,5745 ha z przeznaczeniem na budowę infrastruktury oddziału celnego.

Z wyjaśnień, jakie otrzymałem na moją poprzednią interpelację, wynika, że w dniu 30 kwietnia 2010 r. wszczęto postępowanie przetargowe na wybór wykonawcy robót budowlanych.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy realizacja budowy Oddziału Celnego w Tomaszowie Lubelskim postępuje zgodnie z harmonogramem prac i na jakim jest etapie?

Z poważaniem

Poseł Mariusz Grad

Tomaszów Lubelski, dnia 17 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21319)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. żywieckiego**

Szanowny Panie Premierze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o przekazanie informacji w przedstawionej poniżej sprawie.

W ostatnim czasie w lokalnych mediach pojawiają się informacje o nadzwyczajnej aktywności i działaniach licznej grupy polityków (w tym niektórych parlamentarzystów) rzekomo decydujących o wysokości przyznawanej jednostkom samorządu terytorialnego pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi.

Rodzi się podejrzenie, że wsparcie i pomoc poszczególnym j.s.t. są udzielane na nie do końca przejrzystych i równych zasadach, niezgodnie z obowiązującymi przepisami prawnymi. Wiele przesłanek wskazuje na to, że podział publicznych środków finansowych dokonywany przez ministra (przy udziale wojewody) jest nierzetelny i nieuczciwy.

Tę tezę może potwierdzić brak odpowiedzi ministra na podstawowe kwestie poruszane w moich wcześniejszych interpelacjach dotyczących powodzi. Nie sądzę, że uzupełnienie prostych tabel i udzielenie jasnych odpowiedzi było zbyt skomplikowanym zadaniem dla urzędników ministerstwa. Nie chcąc wierzyć, że udzielanie pomocy rządowej j.s.t. na usuwanie skutków powodzi jest cyniczną grą polityczną, proszę o pełną i jasną odpowiedź na poniższe pytania:

1. Jakie całkowite straty (proszę podać wartość zniszczeń w zł) w wyniku powodzi poniósł powiat (2009–2010), w tym w:

- a) infrastrukturze drogowej,
- b) budynkach komunalnych?

2. Jakie wsparcie finansowe (kwota w zł) ze strony rządu uzyskał samorząd powiatu na pokrycie wszystkich strat (2009–2011), w tym w:

- a) infrastrukturze drogowej,
- b) budynkach komunalnych?

3. Proszę wymienić kryteria, które zadecydowały o wysokości przyznawanej powiatowi pomocy.

4. Czy przy podejmowaniu decyzji o przyznawanej pomocy miały wpływ nadzwyczajne działania „wpływowych” osób? Proszę wymienić konkretne działania i osoby, które zdecydowały o ostatecznym wsparciu finansowym samorządu.

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskał

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21320)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. zawierciańskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21321)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. wodzisławskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21322)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. tarnogórskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21323)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. rybnickiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38

Interpelacja
(nr 21324)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. raciborskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38

Interpelacja
(nr 21325)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. pszczyńskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38

Interpelacja
(nr 21326)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. myszkowskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21327)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. mikołowskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21328)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. lublinieckiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21329)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. kłobuckiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21330)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. grodzkiego Żory**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21331)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. grodzkiego Zabrze**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21332)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. grodzkiego Tychy**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21333)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. grodzkiego Świętochłowice**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21334)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. grodzkiego Sosnowiec**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21335)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. grodzkiego Siemianowice Śląskie**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21336)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. grodzkiego Rybnik**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21337)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. grodzkiego Ruda Śląska**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21338)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. grodzkiego Piekary Śląskie**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21339)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. grodzkiego Mysłowice**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21340)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. grodzkiego Katowice**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21341)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. grodzkiego Jaworzno**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21342)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. grodzkiego Jastrzębie-Zdrój**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21343)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. grodzkiego Gliwice**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21344)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. grodzkiego Dąbrowa Górnicza**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21345)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. grodzkiego Częstochowa**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21346)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. grodzkiego Bytom**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21347)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. grodzkiego Chorzów**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21348)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. grodzkiego Bielsko-Biała**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21349)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. gliwickiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21350)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. częstochowskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21351)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. cieszyńskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21352)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. bieruńsko-łędzkiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21353)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. bielskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21354)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. będzińskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21355)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. zamojskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21356)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. włodawskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21357)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. tomaszowskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21358)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. świdnickiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21359)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. ryckiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21360)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. radzyńskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21361)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. puławskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21362)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. parczewskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21363)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. opolskiego (woj. lubelskie)**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21364)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. łukowskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21365)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. łęczyńskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21366)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. lubelskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21367)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. lubartowskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21368)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. kraśnickiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21369)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. krasnostawskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21370)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. janowskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21371)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. hrubieszowskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21372)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. chełmskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21373)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. biłgorajskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21374)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. bialskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21375)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. wielickiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21376)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. wadowickiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21377)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. tatrzańskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21378)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. tarnowskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21379)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. proszowickiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21380)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. suskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21381)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. oświęcimskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21382)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. olkuskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21383)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. nowotarskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21384)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. nowosądeckiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21385)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. myślenickiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21386)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. limanowskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21387)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. miechowskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21388)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. krakowskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21389)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. gorlickiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21390)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. dąbrowskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21391)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. chrzanowskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21392)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. brzeskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21393)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. bocheńskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21394)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. włoszczowskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21395)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. staszowskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21396)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. starachowickiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21397)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. skarżyskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21398)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. sandomierskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21399)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. pińczowskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21400)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. ostrowieckiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21401)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. opatowskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21402)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. koneckiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21403)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. kieleckiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21404)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. kazimierskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21405)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. jędrzejowskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21406)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. grodzkiego Przemyśl**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21407)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. grodzkiego Rzeszów**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21408)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. jarosławskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21409)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. jasielskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21410)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. krośnieńskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21411)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. leskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21412)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. leżajskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21413)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. lubaczowskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21414)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. łańcuckiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21415)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. przeworskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21416)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. przemyskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21417)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. ropczycko-sędziszowskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21418)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. rzeszowskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21419)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. sanockiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21420)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. buskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21421)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. tarnobrzesckiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21422)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. strzyżowskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21423)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. bieszczadzkiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21424)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. brzozowskiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21425)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. dębickiego**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21426)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. grodzkiego Krosno**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21427)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. grodzkiego Zamość**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21428)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. grodzkiego Lublin**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21429)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. grodzkiego Chełm**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21430)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. grodzkiego Biała Podlaska**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21431)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. grodzkiego Tarnów**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21432)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. grodzkiego Nowy Sącz**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21433)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. grodzkiego Kraków**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21434)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. grodzkiego Kielce**

Patrz interpelacja nr 21319, str. 38.

Interpelacja
(nr 21435)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. kolbuszowskiego**

Szanowny Panie Premierze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), prosimy o przekazanie informacji w przedstawionej poniżej sprawie.

W ostatnim czasie w lokalnych mediach pojawiają się informacje o nadzwyczajnej aktywności i dzia-

łaniach licznej grupy polityków (w tym niektórych parlamentarzystów) rzekomo decydujących o wysokości przyznawanej jednostkom samorządu terytorialnego pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi.

Rodzi się podejrzenie, że wsparcie i pomoc poszczególnym j.s.t. są udzielane na nie do końca przejrzystych i równych zasadach, niezgodnie z obowiązującymi przepisami prawnymi. Wiele przesłanek wskazuje na to, że podział publicznych środków finansowych dokonywany przez ministra (przy udziale wojewody) jest nierzetelny i nieuczciwy.

Tę tezę może potwierdzić brak odpowiedzi ministra na podstawowe kwestie poruszane w naszych wcześniejszych interpelacjach dotyczących powodzi. Nie sądzimy, że uzupełnienie prostych tabel i udzielenie jasnych odpowiedzi było zbyt skomplikowanym zadaniem dla urzędników ministerstwa. Nie chcąc wierzyć, że udzielanie pomocy rządowej j.s.t. na usuwanie skutków powodzi jest cyniczną grą polityczną, prosimy o pełną i jasną odpowiedź na poniższe pytania:

1. Jakie całkowite straty (proszę podać wartość zniszczeń w zł) w wyniku powodzi poniósł powiat (2009–2010), w tym w:

- a) infrastrukturze drogowej,
- b) budynkach komunalnych?

2. Jakie wsparcie finansowe (kwota w zł) ze strony rządu uzyskał samorząd powiatu na pokrycie wszystkich strat (2009–2011), w tym w:

- a) infrastrukturze drogowej,
- b) budynkach komunalnych?

3. Prosimy wymienić kryteria, które zadecydowały o wysokości przyznawanej powiatowi pomocy.

4. Czy przy podejmowaniu decyzji o przyznawanej pomocy miały wpływ nadzwyczajne działania „wpływowych” osób? Prosimy wymienić konkretne działania i osoby, które zdecydowały o ostatecznym wsparciu finansowym samorządu.

Z poważaniem

Posłowie Kazimierz Moskal
i Zbigniew Chmielowiec

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21436)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. niżańskiego

Patrz interpelacja nr 21435, str. 52.

Interpelacja
(nr 21437)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. stalowowolskiego

Patrz interpelacja nr 21435, str. 52.

Interpelacja
(nr 21438)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. grodzkiego Tarnobrzeg

Patrz interpelacja nr 21435, str. 52.

Interpelacja
(nr 21439)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie pow. mieleckiego

Patrz interpelacja nr 21435, str. 52.

Interpelacja
(nr 21440)

do ministra zdrowia

w sprawie włączenia leków inkretynowych – inhibitorów DPP IV do obecnie przygotowywanego programu terapeutycznego dotyczącego analogów insuliny

Szanowna Pani Minister! Ministerstwo Zdrowia pracuje aktualnie nad przygotowaniem projektu programu terapeutycznego dla długo działających analogów insuliny. Oprócz chorych, którzy wymagają leczenia analogami insuliny, istnieje też grupa pacjen-

tów, którzy w opinii lekarzy powinni przyjmować leki inkretynowe. Leki inkretynowe – inhibitory DPP IV uzyskały pozytywne rekomendacje Agencji Oceny Technologii Medycznych wyrażone w stanowisku nr 11/4/2010 z dnia 15 lutego 2010 r. w sprawie finansowania ze środków publicznych eksenatydu (Byetta®) w leczeniu cukrzycy typu II, stanowisku Rady Konsultacyjnej nr 20/6/2010 z dnia 15 marca 2010 r. w sprawie zasadności zakwalifikowania leku lirraglutidum (Victoza®) w leczeniu cukrzycy typu II jako świadczenia gwarantowanego, stanowisku Rady Konsultacyjnej nr 23/8/2010 z dnia 29 marca 2010 r. w sprawie zakwalifikowania leku saksagliptyna (Onglyza®) w leczeniu cukrzycy typu II, stanowisku Rady Konsultacyjnej nr 24/9/2010 z dnia 12 kwietnia 2010 r. w sprawie zakwalifikowania leku wildagliptyna (Galvys®) w leczeniu cukrzycy typu II jako świadczenia gwarantowanego oraz stanowisku Rady Konsultacyjnej nr 48/14/2010 z dnia 5 lipca 2010 r. w sprawie zasadności zakwalifikowania leku sitagliptin (Januvia®) w leczeniu cukrzycy typu II w skojarzeniu z metforminą (dwuskładnikowa terapia doustna) oraz metforminą i sulfonylomocznikiem (trójskładnikowa terapia doustna), w przypadku gdy dieta i ćwiczenia fizyczne oraz stosowanie tych leków nie wystarczają do odpowiedniej kontroli glikemii, jako świadczenia gwarantowanego, w sprawie zasadności zakwalifikowania w leczeniu cukrzycy typu II. Niestety do tej pory Ministerstwo Zdrowia nie podjęło decyzji o ich sposobie refundacji.

Dodatkowym aspektem sprawy jest fakt, iż Ministerstwo Zdrowia dzieli pacjentów ze względu na wiek, jeśli chodzi o leczenie pompami insulinowymi.

Wobec powyższego proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego Ministerstwo Zdrowia nie przygotowuje programu terapeutycznego dla leków inkretynowych, skoro od roku posiadają one pozytywne rekomendacje AOTM?

2. Kiedy leki inkretynowe znajdują się na liście refundowanych?

3. Dlaczego Ministerstwo Zdrowia, przygotowując program terapeutyczny, nie podjęło działań kompleksowych, wskazując inne opcje leczenia cukrzycy?

4. Dlaczego ministerstwo stosuje dyskryminacyjną politykę refundacji pomp insulinowych ze względu na wiek?

5. Jakie Ministerstwo Zdrowia zamierza podjąć działania, aby objąć refundacją inne grupy wiekowe w leczeniu cukrzycy pompami insulinowymi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tomasz Kamiński

Rzeszów, dnia 10 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21441)

do ministra zdrowia

w sprawie refundacji przez NFZ kosztów terapii choroby układu nerwowego (SM)

Szanowna Pani Minister! Stwardnienie rozsiane nazywane też SM to nieuleczalna choroba układu nerwowego.

U każdego choroba może się objawiać inaczej. Tym bardziej szokująca jest informacja, iż NFZ refunduje tylko przez 3 lata terapię hamującą rozwój tej nieuleczalnej choroby.

Bardzo trudno dostać się na terapię. Szansę na leczenie interferonem mają tylko nieliczni pacjenci.

Wobec powyższego proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie Ministerstwo Zdrowia zamierza podjąć działania, aby zwiększyć liczbę pacjentów mogących korzystać z terapii?

2. Dlaczego terapia refundowana przez NFZ trwa tylko 3 lata?

3. Dlaczego NFZ, przyznając refundację na terapię, dokonuje dyskryminacji ze względu na wiek?

4. Jakie działania kompleksowe zamierza podjąć Pani resort, aby zwiększyć rozwiązania prawne i medyczne w dostępności do terapii hamujących rozwój choroby?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tomasz Kamiński

Rzeszów, dnia 10 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21442)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie refundacji pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne opłacanych za młodocianych pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego

Szanowna Pani Minister! Komenda Główna Ochotniczych Hufców Pracy refundująca dotychczas koszty wynagrodzenia oraz składek na ZUS młodocianych wstrzymała podpisywanie umów z pracodawcami od początku roku 2011. Dotychczas rzemieślnicy otrzymywali częściowy zwrot kosztów kształcenia zawodowego uczniów. Obecnie trwają prace nad reformą szkolnictwa zawodowego prowadzoną przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej oraz Ministerstwo Edukacji Narodowej. Rzemieślnicy byli zapewniani, że dotychczasowe mechanizmy wsparcia

pracodawców będą zachowane. Wielu pracodawców zawarło z uczniami umowy o pracę, mając świadomość, że koszty zatrudnienia pracowników zostaną zrefundowane jak dotychczas przez OHP. Brak tej refundacji powoduje nieprzewidywany wcześniej wzrost kosztów prowadzenia firmy. Wstrzymanie refundacji w ostatniej chwili jest nieuczciwym zachowaniem państwa. Pracodawcy na zachodzie Europy mają duże wsparcie ze strony państwa i szereg ulg oraz przywilejów z tego tytułu.

Wobec powyższego proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie działania ma zamiar podjąć Pański resort, aby zahamować niekorzystne rozwiązania w szkolnictwie zawodowym?
2. Dlaczego rząd nie podejmuje żadnych działań zmierzających do zapobieżenia sytuacji, w której polscy rzemieślnicy są dyskryminowani w stosunku do rzemiosła w innych krajach zachodnioeuropejskich?
3. Dlaczego ograniczenie wydatków na szkolnictwo zawodowe ma odbywać się kosztem pracodawców szkolących przyszłych wykwalifikowanych fachowców?
4. Co rząd zamierza zrobić, aby zapobiec brakowi wykwalifikowanych pracowników rzemiosła?
5. Kiedy zostanie przywrócona refundacja kosztów kształcenia zawodowego?
6. Kiedy rząd przestanie niszczyć polskie rzemiosło, zamiast je wspierać?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tomasz Kamiński

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21443)

do ministra infrastruktury

**w sprawie konsekwencji wydania przez
wrocławskich urzędników zakazu
poruszania się tirów w mieście Wrocławiu**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z interpelacją dotyczącą wydania przez wrocławskich urzędników w dniu 7 marca br. decyzji dotyczącej poprawienia ruchu drogowego poprzez wydanie zakazu poruszania się tirów powyżej 18 ton w mieście Wrocławiu.

Otóż według pomysłu urzędników, aby zwiększyć przepustowość oraz znacznie „rozkorkować” miasto, ustalono ściśle godziny, w których samochody ciężarowe mogą poruszać się po mieście. W tym celu wyznaczono 9 godzin w ciągu doby. Niestety, żaden z urzędników, przynajmniej w mojej ocenie, nie zastanowił się nad skutkami tej decyzji dla miast ościennych.

Na podkreślenie w tym miejscu zasługuje fakt, iż wydanie takiego zakazu tak naprawdę odbija się na infrastrukturze drogowej takich małych miast, jak chociażby Oława. Decyzja ta, choć wydana stosunkowo niedawno, spowodowała znaczny i zauważalny nie tylko przez władze samorządowe miasta Oławy, ale również mieszkańców wzrost ruchu samochodów ciężarowych poruszających się po Oławie.

Nie ulega także wątpliwości, iż przedmiotowa decyzja w znacznym stopniu pomogła jedynie miastu Wrocław i niestety odbywa się kosztem nie tylko miasta Oława, ale również sąsiednich, mniejszych miejscowości.

Pragnę także zaznaczyć, iż jest to już kolejna decyzja władz Wrocławia, która bezpośrednio uderza i odbywa się kosztem nie tylko powiatu oławskiego, ale również min. brzeskiego. O fatalnym stanie dróg w Oławie i okolicach już niegdyś pisałem. Jednak ze względu na istotę problemu zwracam się po raz kolejny do Pana Ministra.

Przypomnę, że pierwsze utrudnienia związane z przedmiotowym zagadnieniem pojawiły się już w 2006 r., kiedy to w rejonie Wrocławia wprowadzono ograniczenie ruchu ciężkich pojazdów spowodowane naprawą dróg krajowych, przez co większość ruchu tranzytowego została skierowana min. na Oławę, dewastując przy tym drogi w ościennych gminach i powiatach. Bardziej obrazowym przykładem dramatycznej sytuacji na oławskich drogach może być zdarzenie z 8 września 2008 r., kiedy to w wyniku zderzenia samochodu osobowego z ciężarowym została w znaczny sposób naruszona konstrukcja mostu na rzece Odrze. Podobnych przykładów można by było wymienić jeszcze kilka.

Na podkreślenie w tym miejscu zasługuje jednak fakt, iż od momentu wydania przedmiotowej decyzji, tzn. od 7 marca br., przez miasto Oława codziennie przejeżdża kilkadziesiąt tirów powyżej 18 ton. Tak duże natężenie ruchu w znaczny i widoczny sposób niszczy i zniekształca naszą infrastrukturę. Ponadto, co istotniejsze, staje się zagrożeniem dla bezpieczeństwa oławian.

Warte zaznaczenia jest także to, że samorzady w wielu przypadkach dysponują bardzo ograniczonym budżetem, w związku z czym nie są w stanie na bieżąco dokonywać napraw nawierzchni dróg rozjeżdżanych przez samochody ciężarowe, a środki przekazywane na ten cel, np. z województwa, są niewystarczające.

Panie Ministrze!

Jak długo jeszcze Oława ma być miastem, które ma ponosić koszty w związku z ratowaniem czy ulepszeniem sytuacji drogowej miasta Wrocławia?

Jakie rozwiązanie w tej sprawie mógłby zaproponować Pan Minister?

Z poważaniem

Poseł Roman Kaczor

Oława, dnia 16 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21444)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie redukcji etatów policyjnych
w komendach powiatowych Policji
oraz likwidacji posterunków i komisariatów
Policji**

Szanowny Panie Ministrze! Za pośrednictwem przedstawicieli samorządów lokalnych otrzymałem informację o zamierzonej redukcji 300 etatów policyjnych Komendy Wojewódzkiej Policji w Łodzi, a co za tym idzie redukcji etatów w komendach powiatowych, komisariatach i posterunkach.

Wynikiem redukcji etatów policyjnych w jednostkach powiatowych ma być także likwidacja niektórych komisariatów i posterunków Policji z uwagi na brak możliwości zapewnienia właściwej obsady tych jednostek.

Nadmieniam, że od roku 1999, kiedy to Komenda Główna Policji dokonała naliczeń etatowych dla komend powiatowych Policji, dokonywano systematycznie zmniejszania ilości etatów tych jednostek.

Do chwili obecnej niektóre komendy powiatowe Policji utraciły nawet 10% etatów naliczonych na 1999 r.

Dotychczas w większości przypadków utrata etatów przez komendy powiatowe odbywała się na rzecz komend wojewódzkich Policji i Komendy Głównej Policji, a nie jednostek równorzędnych, co miałyby uzasadnienie w zmianach zagrożenia przestępczością lub w przypadku innych względów z zakresu porządku i bezpieczeństwa publicznego.

W sytuacji gdy z roku na rok wzrasta obciążenie zadaniami podstawowych jednostek Policji, przy jednoczesnym wzroście wymagań społecznych w zakresie jej sprawności i fachowości funkcjonariuszy, formacja ta wymaga szczególnej troski rządu oraz wsparcia w swoich działaniach przez samorządy lokalne.

Jak Panu Ministrowi zapewne wiadomo, samorządy lokalne szczebla gminnego i powiatowego angażowały i angażują znaczne środki finansowe w budowę, modernizację i utrzymanie komend, komisariatów i posterunków, identyfikując się z zadaniami Policji i rozumiejąc jej rolę w społeczeństwie.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Wynikiem jakich uwarunkowań spowodowana jest zamierzona redukcja etatów policyjnych w jednostkach Policji szczebla podstawowego?

2. Czy ilość etatów, o jaką mają być zredukowane komendy powiatowe Policji, jest wyliczona na podstawie spadku zagrożeń na danym terenie, czy będzie dokonana proporcjonalnie do aktualnego stanu etatowego bez uwzględnienia uwarunkowań lokalnych?

3. Jak daleko zostanie posunięta redukcja etatów policyjnych w komendach powiatowych Policji mających 60–100 etatów, gdy zgodnie z wymogami prawnymi i funkcjonalnymi niektórych służb nie można zredukować? Mam tu na uwadze np. służby dyżurne KPP.

4. Czy dla zmierzonego celu konieczna jest likwidacja komisariatów i posterunków Policji?

5. W jakim stopniu redukcja etatów obejmie same komendy wojewódzkie Policji?

6. Czy ewentualnych zmian nie można dokonać, poszukując oszczędności i rezerw w inny sposób?

7. Jakie działania zostaną podjęte dla zapewnienia właściwego czasu reakcji na zdarzenie w sytuacji wzrostu odległości od jednostki Policji do miejsca zdarzenia?

8. W jaki sposób zostanie utrzymana więź ze społecznościami lokalnymi, w tym samorządami, w przypadku zniesienia jednostki Policji?

9. W jaki sposób zostanie utrzymane zaangażowanie samorządów lokalnych we wsparcie Policji w sytuacji, gdy będzie ona funkcjonować poza obszarem ich kompetencji?

10. W jaki sposób zostanie zapewnione poczucie bezpieczeństwa obywatela, jeżeli obywatel będzie miał świadomość, że może długo oczekiwać na podjęcie interwencji przez Policję?

11. Czy poczynione poprzez zmniejszenie liczby etatów policyjnych oraz kosztów utrzymania obiektów oszczędności nie dokonają się kosztem prawa obywatela do bezpieczeństwa, jego poczucia bezpieczeństwa i wreszcie stanu porządku i bezpieczeństwa publicznego?

12. Czy zamierzone działania nie spowodują wzrostu przestępczości kryminalnej i gospodarczej oraz szczególnie uciążliwych dla społeczeństwa wybryków chuligańskich i innych tego typu naruszeń prawa?

13. Czy zamierzone działania w sprawie redukcji etatów policyjnych w jednostkach szczebla podstawowego i likwidacja niektórych z nich nie spowodują znacznie większych kosztów społecznych niż doraźnie osiągnięte oszczędności?

14. Czy nie przewiduje Pan Minister, że wynikiem takich działań może być spadek zaufania obywatela do państwa?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 16 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21445)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie braku dotacji
na XVI Festiwal Wielu Kultur i Narodów
„Z wiejskiego podwórza”**

Szanowny Panie Ministrze! Festiwal muzyki folkowej „Z wiejskiego podwórza” jest coroczną imprezą odbywającą się w Czeremsze, miejscowości położonej w południowo-wschodniej części województwa podlaskiego. Głównym celem przedmiotowej imprezy jest uczenie tolerancji, poszanowania różnych kultur i narodowości oraz podtrzymywanie tradycji ludowych Podlasia i innych regionów. Niestety, w tym roku ta znamienita impreza nie otrzymała dotacji na organizację.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?

2. Jakie były rzeczywiste powody niedofinansowania festiwalu w tym roku?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 16 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21446)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie nadmiernej ilości napojów
energetycznych spożywanych przez uczniów**

Szanowny Panie Premierze! Jak wynika z opublikowanych przez Mazowieckie Centrum Profilaktyki Uzależnień badań, co piąty gimnazjalista pije napój energetyczny regularnie kilka razy w tygodniu, a każdy przynajmniej raz w życiu go spróbował. Jak podkreślają eksperci, spożywanie przez dzieci napojów, w skład których wchodzi m.in. kofeina, doprowadza do uzależnienia zarówno fizycznego, jak i psychicznego.

Dodatkowo osoby młode nadużywające w tym wieku tych środków już po 20. roku życia mogą mieć problemy z chorobą wieńcową. Ponadto przedawkowanie napojów energetycznych może powodować pobudzenie, drżenie rąk, zaburzenia rytmu serca, agresję, bezsenność, odwodnienie, drgawki, a w skrajnych przypadkach nawet zaburzenia świadomości.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Prezesa Rady Ministrów z następującymi pytaniami:

1. Jaki kroki zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?

2. Czy rozważane jest wprowadzenie zakazu sprzedaży napojów energetycznych osobom poniżej osiemnastego roku życia?

3. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 16 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21447)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie nadmiernej liczby przypadków
odchodzenia z armii wykwalifikowanych
żołnierzy**

Szanowny Panie Premierze! W 2010 r. z polskiej armii do cywila przeszło 5,5 tys. żołnierzy, w tym 1735 oficerów: 30 generałów, 1243 oficerów starszych i 462 młodszych oraz 2844 podoficerów. Dodatkowo szeregi opuściło 899 zawodowych szeregowych, na których armii szczególnie zależało. Przedmiotowe liczby są zatrważające, zważywszy na fakt, iż odchodzą ludzie, w których szkolenie armia zainwestowała duże pieniądze. Niepokojące również jest to, iż średnia ich wieku to 41 lat, co w praktyce oznacza, że odchodzą ludzie, którzy mają za sobą zaledwie 18–20 lat służby wojskowej. Tym samym trzeba im płacić należne emerytury, a na ich stanowiska wyszkolić kolejne osoby, co oczywiście wiąże się z dodatkowymi kosztami.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Prezesa Rady Ministrów z następującymi pytaniami:

1. Jaki kroki zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?

2. Jakie są powody tak znaczącego wzrostu liczby mundurowych przechodzących do cywila?

3. Czy w związku z zaistniałą sytuacją planowane jest wprowadzenie programu motywacyjnego mającego na celu zatrzymanie wykwalifikowanych żołnierzy w szeregach armii?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 16 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21448)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie prognozowanych wpływów
z podatku dochodowego PIT i CIT**

Szanowny Panie Premierze! Według ocen ekspertów oraz analityków minister finansów założył zbyt niski poziom bezrobocia, co w konsekwencji będzie powodować mniejsze wpływy do budżetu. Przedmiotowe obawy są potwierdzane poprzez informacje podawane przez resorty gospodarki oraz pracy, które przeciwnie do ministra finansów nie przewidują szybkiej poprawy stanu polskich firm, co przełożyłoby się bezpośrednio na wpływy do budżetu.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Prezesa Rady Ministrów z następującymi pytaniami:

1. Jaki kroki zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?
2. Ile mogą się zmniejszyć wpływy z tytułu z podatku dochodowego PIT i CIT?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 16 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21449)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zmiany zasad dotyczących
udzielania nocnej pomocy medycznej**

Szanowny Panie Premierze! Od 1 marca 2011 r. zmianie uległy zasady dotyczące udzielania nocnej opieki medycznej. Przede wszystkim zlikwidowano obowiązek rejonizacji, co w praktyce oznacza, że pacjent będzie mógł wybrać punkt, w którym będzie chciał skorzystać z pomocy medycznej. Wedle założeń Narodowego Funduszu Zdrowia ma to doprowadzić do zmniejszenia odległości do miejsca zamieszkania pacjenta do lecznicy, w której otrzyma poradę lekarską. W ramach przedmiotowych zmian ulegnie również zmniejszeniu ilość placówek, które będą świadczyć pomoc medyczną w nocy. Tym samym likwidacja rejonizacji w praktyce wcale nie musi oznaczać zwiększenia dostępności dla pacjentów.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Prezesa Rady Ministrów z następującymi pytaniami:

1. Czy w praktyce przedmiotowe zmiany nie doprowadzą do zmniejszenia dostępności takich punk-

tów dla pacjentów, gdyż jest zmniejszana znacząco ilość placówek?

2. Czym się kierowano przy podpisywaniu kontraktów z placówkami?

3. Ile placówek udzielających pomocy medycznej w nocy zostało zlikwidowanych w skali kraju?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 16 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21450)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie przewidywanego wzrostu cen
węgla**

Szanowny Panie Premierze! W chwili obecnej w Polsce koks i węgiel nie są obciążone akcyzą, gdyż został wynegocjowany okres przejściowy w ramach przepisów Unii Europejskiej, który pozwolił na zwolnienie z przedmiotowego podatku. Niestety, po nowym roku sytuacja ulegnie zmianie i węgiel oraz koks zostaną obłożone akcyzą. W praktyce będzie to oznaczać, iż od przyszłego roku nastąpi wzrost cen tych surowców o 30–40 zł za tonę. Tym samym podwyżka dotknie sporą grupę osób, które używają przedmiotowych surowców jako opału mieszkań w zimie.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Prezesa Rady Ministrów z następującymi pytaniami:

1. Czy w związku z możliwością wzrostu cen węgla oraz koksu będą przewidziane ulgi dla osób najbardziej potrzebujących z tej formy opału?
2. Jeśli tak, to na jakich zasadach osoby zainteresowane będą mogły z nich skorzystać?
3. Na jakich zasadach akcyza od węgla i koksu będzie pobierana?
4. Czy kopalnie będą musiały otworzyć składy podatkowe tak jak rafinerie?
5. Jak będzie określana podstawa opodatkowania?
6. Kto będzie płacił akcyzę: wytwórca, jak to się dzieje w przypadku paliw, czy dystrybutor (zakład energetyczny), jak w przypadku energii elektrycznej?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 16 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21451)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie pomocy dla spółek wodnych

Szanowny Panie Ministrze! Corocznie w budżecie państwa są przeznaczone środki na dofinansowanie spółek wodnych, których właściwe wykonywanie zadań nabiera obecnie szczególnego znaczenia.

W związku z tym proszę o informację, jakie są kryteria przyznawania pomocy finansowej ze środków budżetu państwa oraz jaki jest stopień obecnego wykorzystania.

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21452)

do ministra środowiska

w sprawie gospodarki prowadzonej przez PGL Lasy Państwowe

Szanowny Panie Ministrze! Pismem z dnia 25 stycznia br. Polska Izba Gospodarcza Przemysłu Drzewnego zwróciła się do posłów RP w sprawie systemu sprzedaży drewna przez Lasy Państwowe.

Pismem z dnia 2 lutego 2011 r. otrzymaliśmy odpowiedź dyrektora generalnego Lasów Państwowych, która nie podzielała stanowiska przemysłu drzewnego.

W związku z tym proszę o informację, czy Pan Minister podejmie działania zmierzające do przeprowadzenia spotkania mediacyjnego między zainteresowanymi stronami.

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21453)

do ministra infrastruktury

w sprawie postępowania administracyjnego dotyczącego projektowania drogi ekspresowej S7 na odcinku Chęciny – Jędrzejów

Szanowny Panie Ministrze! Jestem zaniepokojony informacjami w sprawie postępowania administra-

cyjnego dotyczącego projektowania budowy drogi ekspresowej S7 na odcinku Chęciny – Jędrzejów.

Stowarzyszenie Ekomasz we wrześniu 2010 r. złożyło odwołanie od decyzji regionalnego dyrektora ochrony środowiska w Kielcach, które po raz kolejny zostało odłożone w terminie rozpatrzenia bez informacji o przyczynach.

Wniosek ten zawiera informacje, iż przedstawiony ostateczny raport oddziaływania na środowisko unaczynia braki oraz szkodliwe rozwiązania z aspektów formalnoprawnych, ochrony życia i zdrowia, a także ochrony przyrody. Takie postępowanie hamuje realizację zadań związanych z budową drogi ekspresowej S7 na odcinku Chęciny – Jędrzejów.

W związku z powyższym bardzo proszę o przyjrzenie się sprawie i wyciągnięcie odpowiednich konsekwencji w podległej jednostce regionalnej ochrony środowiska w Kielcach.

Zwracam się również do Pana Ministra z pytaniem: Jak długo Stowarzyszenie Ekomasz będzie czekać na rozpatrzenie odwołania od decyzji Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Kielcach?

Z wyrazami szacunku

Poseł Andrzej Pałys

Kielce, dnia 15 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21454)

do ministra zdrowia

w sprawie zmian w zakresie udzielania nocnej i świątecznej pomocy lekarskiej

Szanowna Pani Minister! Od 1 marca 2011 r. obowiązują nowe zasady udzielania nocnej i świątecznej pomocy lekarskiej. Zgodnie z zamieszczoną na stronie internetowej Narodowego Funduszu Zdrowia informacją, obecnie świadczenie to nie jest związane z lekarzem podstawowej opieki zdrowotnej, do którego pacjent jest zapisany. W sytuacji pogorszenia stanu zdrowia lub nagłego zachorowania może on korzystać z pomocy lekarskiej i pielęgniarstwa w dowolnym punkcie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej. W ramach zawartych umów pacjentom przysługują również zabiegi pielęgniarstwa wynikające z ciągłości leczenia (np. zastrzyki). W przypadkach uzasadnionych medycznie porady lekarskie udzielane są w domu pacjenta. Informacja ta sugeruje, że wprowadzenie zmiany miało na celu ułatwienie pacjentom dostępu do tego świadczenia. Sami zainteresowani jednak mają co do tego poważne obawy, czego wyrazem są liczne protesty i prośby o interwencję kierowane m.in. do posłów. Być może są takie rejony kraju, województwa czy powiaty, w których zmiana będzie skutkowała pozytywnie, także w opinii pacjen-

tów. Są jednakże i takie, w których już dziś, wkrótce po wprowadzeniu nowych zasad, pacjenci protestują, twierdząc, że będą one dla nich źródłem poważnych utrudnień. Przykładem może tu być powiat nowodworski w woj. mazowieckim. Nocna i świąteczna pomoc lekarska będzie tu świadczona jedynie w punkcie zlokalizowanym w Nasielsku. Miasto to położone jest w pobliżu północno-wschodniej granicy powiatu, zatem mieszkańcy przeciwległego krańca (np. gminy Czosnów czy Leoncin) zmuszeni będą pokonywać dystans ok. 40 km, aby uzyskać pomoc medyczną w nocy lub w dzień świąteczny. Sytuację dodatkowo utrudnia fakt, iż szpital (z SOR-em) mieści się w Nowym Dworze Mazowieckim, a przecież w nagłych pogorszeniach stanu zdrowia czy wypadkach, a więc w okolicznościach, w których najczęściej korzysta się z pomocy nocnej i świątecznej, punkt jej udzielania powinien dysponować odpowiednim zapleczem diagnostycznym oraz leczniczym. Nasielsk go nie posiada. W skrajnych przypadkach może to skutkować zagrożeniem zdrowia i życia pacjentów.

W związku z powyższym bardzo proszę o odpowiedź na następujące pytania:

Jakie kryteria były stosowane przy wyborze punktu udzielania nocnej i świątecznej pomocy lekarskiej?

Jakie korzyści mogą wynikać dla pacjenta w przypadku zastosowania takich rozwiązań, jak to miało miejsce w powiecie nowodworskim?

Czy i w jaki sposób bezpośrednio zainteresowani (mieszkańcy powiatu reprezentowani przez władze samorządowe) mogą wpłynąć na zmianę niekorzystnej w ich opinii decyzji dotyczącej lokalizacji takiego punktu?

Z poważaniem

Posel Jadwiga Zakrzewska

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21456)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wprowadzenia systemu opłat
za przejazd pojazdów obwodnicą Oleśnicy**

W związku z podjętą przez generalną dyrekcję decyzją o uruchomieniu z dniem 1 lipca br. automatycznego systemu poboru opłat za przejazd pojazdów powyżej 12 ton obwodnicą Oleśnicy (droga krajowa S8) wyrażam swoje oburzenie i stanowczo przeciw tej decyzji protestuję.

Pozwolę sobie Panu przypomnieć, że obwodnica Oleśnicy została oddana do użytku niedawno, w roku 2007, a jej główną funkcją było odciążenie mieszkańców od 40 tys. pojazdów miesięcznie, które przejeź-

dzały przez centrum miasta. Na liczbę tę w dużej mierze (około 25%) składały się właśnie pojazdy powyżej 12 ton, czyli tzw. tiry. Dla miasta liczącego 38 tys. mieszkańców, kompletnie nieprzystosowanego do tego typu ruchu ulicznego, tranzyt ten (przede wszystkim tiry) był trudny do zniesienia. Kolokwialnie mówiąc, był to koszmar: hałas, korki, spaliny, wstrząsy tektoniczne, wypadki drogowe (potrącenia pieszych). Obwodnica była zatem inwestycją długo wyczekiwaną i została przyjęta przez mieszkańców z ogromną ulgą i radością. Decyzja podjęta przez generalną dyrekcję w praktyce oznacza, iż kierowcy samochodów ciężarowych, chcąc zaoszczędzić na opłatach, niechybnie będą wybierać przejazd przez Oleśnicę. Nawet jeśli nie wszyscy się na to zdecydują, to biorąc pod uwagę ogólny wzrost liczby tirów w transporcie drogowym, ich ilość w mieście prawdopodobnie będzie taka, jak przed rokiem 2007. Inna sprawa, że nawet kilka pojazdów tego typu przejeżdżających przez miasto (zwłaszcza w godzinach nocnych) byłoby dzisiaj uciążliwością nie do zaakceptowania. Na pewno jednak będzie ich więcej – przypuszczalnie co najmniej kilka tysięcy w ciągu doby.

Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy według Pana Ministra wprowadzenie opłat jest uzasadnione?

2. Kto odpowie za wypadki drogowe, których ilość niechybnie lawinowo wzrośnie?

Z poważaniem

Posel Wiesław Kilian

Wrocław, dnia 15 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21457)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie ograniczenia wydatków
na wspomaganie pracodawców
zatrudniających młodocianych w celu
przygotowania zawodowego**

Od kilku już tygodni środowiska polskich przedsiębiorców i rzemieślników wyrażają głębokie zaniepokojenie decyzją ministerstwa polegającą na wydaniu polecenia Ochotniczemu Hufcom Pracy, by wstrzymały one proces zawierania z pracodawcami umów o refundację z tytułu ponoszonych przez nich wydatków na wynagrodzenie pracowników młodocianych zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego. Dodatkowym elementem negatywnym omawianej sytuacji jest czas wydania tej decyzji. Doszło do tego już po zakończeniu procesu zawierania przez pracodawców umów z młodocianymi, czyli po ich faktycznym zatrudnieniu. Można więc kolokwialnie stwierdzić, że zmieniono zasady gry w trakcie jej trwania.

Jak mówią wiarygodne statystyki, już około 50% polskich pracodawców deklaruje, iż ma poważne problemy ze znalezieniem pracowników o odpowiednich kwalifikacjach zawodowych. Od lat doskonale sprawdza się metoda kształcenia zawodowego polegająca na nauczaniu zawodu bezpośrednio w zakładzie pracy. Jest ona efektywna i należy dołożyć wszelkich starań, by została nie tylko podtrzymana, ale wręcz wzmocniona. Tak naprawdę jedynym obowiązkiem władzy państwowej w tej materii jest zapewnienie środków finansowych służących dokonywaniu wspomnianych refundacji kosztów pracodawcom. Źródłem zaś tego finansowania jest Fundusz Pracy. Ostatnia decyzja o znacznym ograniczeniu tej pomocy dotknie szczególnie małe i mikrofirmy, głównie więc polskie rzemiosło. Ponadto może ona skutkować dalszym wzrostem bezrobocia wśród ludzi młodych właśnie z powodu niewystarczających praktycznych kwalifikacji zawodowych.

W związku z powyższym pragnę być poinformowany, czy i kiedy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej rozważy podjęcie decyzji o ponownym przekazywaniu odpowiednich do zapotrzebowania środków z Funduszu Pracy przeznaczanych na kształcenie młodocianych w celu ich przygotowania zawodowego.

Z poważaniem

Posel Adam Wykret

Bielsko-Biała, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21458)

do ministra gospodarki

**w sprawie konieczności dokonania zmian
w definicji biomasy**

Panie Ministrze! Od pewnego już czasu przedstawiciele gałęzi przemysłu zajmujących się wykorzystywaniem w swej produkcji drewna domagają się, by definicja biomasy nie obejmowała drewna okrągłego pochodzącego z terenu lasu o cechach wymiarowych i jakościowych ujętych w normach.

Problem ma polegać na tym, że w najbliższych latach polskie elektrownie podczas produkcji energii powinny w coraz większym stopniu wykorzystywać paliwa ekologiczne. Dzięki temu spełnią europejskie normy i unikną opłat zastępczych, będących de facto karą za niestosowanie paliw bardziej przyjaznych środowisku. Takim zaś jest m.in. biomasa.

Tymczasem niedawno pojawiły się informacje o pracach Ministerstwa Gospodarki nad liberalizacją przepisów idących w kierunku znacznego zwiększenia spalania drewna przez polskie zakłady energetyczne. Spowodowało to obawy szczególnie branży

meblarskiej i papierniczej, które alarmują, że może to zagrozić brakiem tego surowca na rynku i zapadnięciem tych dziedzin przemysłu, bowiem tylko w ciągu minionego roku aukcyjne ceny drewna wzrosły nawet o 100%. Dlatego środowiska te postulują dokonanie wymienionej powyżej korekty definicji biomasy. Wydaje się, że postulat ten jest słuszny nie tylko ze względów gospodarczych, ale też ekologicznych i etycznych.

W związku z tym pragnę być poinformowany, czy Ministerstwo Gospodarki popiera dokonanie opisanych powyżej zmian w definicji biomasy.

Posel Adam Wykret

Bielsko-Biała, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21459)

do ministra środowiska

**w sprawie egzekwowania przepisu
art. 79a ust. 1 ustawy o odpadach**

Stan faktyczny: Ustawa o odpadach nakłada na gminy w ramach ich zadań własnych również zadanie zapewnienia warunków ograniczenia masy odpadów komunalnych ulegających biodegradacji, kierowanych do składowania (m.in. art. 16a). Zapis ustawy mówi w tym zakresie o ograniczeniu do nie więcej niż 75% wagowo całkowitej masy odpadów komunalnych ulegających biodegradacji w terminie do dnia 31 grudnia 2010 r.

Jednocześnie m.in. art. 79a ust. 1 ustawy uprawnia wojewódzkich inspektorów ochrony środowiska - w razie stwierdzenia naruszenia przez gminną jednostkę organizacyjną lub przez przedsiębiorcę tego obowiązku - do podjęcia decyzji o nałożeniu opłaty sankcyjnej w wysokości od 40 tys. do 200 tys. zł, w zależności od stopnia niewykonania obowiązku.

Powyższe regulacje prawne wiążą się bezpośrednio z zobowiązaniami unijnymi i przestrzeganiem przez Polskę umów dotyczących recyklingu śmieci. Istnieją jednak poważne obawy o skuteczność tych regulacji na tle spełniania przez nasz standardów unijnej dyrektywy ramowej o odpadach.

Z praktycznego rozeznania sytuacji wynika, iż do wyznaczonego terminu (do końca 2010 r.) zaledwie w kilku gminach (m.in. Żywiec, Konin) bioodpady zagospodarowane były w ramach programów ich selektywnej zbiórki, natomiast w zdecydowanej większości gmin brak jest odpowiednich systemowych rozwiązań i praktyki w tym zakresie, chociaż z dotychczasowych wypowiedzi przedstawicieli ministerstwa wynika, że przepisy prawne w sposób wystarczający tworzą ramy funkcjonowania systemu gospodarowania odpadami komunalnymi, w tym ulegającymi biodegradacji.

Z drugiej strony często pojawiają się w środowisku fachowców i obserwatorów opinie o „niedomaganiach” obecnego systemu, wynikających m.in. z „akceptacji” łamania prawa przez przedsiębiorców i samorządy. Wobec powyższego (również na tle braku bieżącego monitorowania i informowania o sytuacji w sferze gospodarki odpadami) rodzi się wątpliwość co do skuteczności działań organów uprawnionych do kontroli w zakresie wykonania przepisów ustawy o odpadach.

Pytanie: Jakie są przyczyny braku reakcji służb inspekcji ochrony środowiska na ewidentne zaniechania wielu jednostek samorządu terytorialnego w zakresie ograniczania ilości odpadów komunalnych ulegających biodegradacji oraz jakie działania planowane są w przyszłości, aby poprawić skuteczność egzekucji prawa w tym względzie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Arkit

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21460)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie długości urlopu wypoczynkowego przysługującego nauczycielom

Szanowna Pani Minister! W związku z pytaniem zadany przez przedstawicieli kadry pedagogicznej województwa łódzkiego zwracam się z uprzejmą prośbą o udzielenie informacji na temat ewentualnych zmian w długości przysługującego nauczycielom urlopu wypoczynkowego.

Zdaniem nauczycieli przedszkoli, którzy zwrócili się do mnie z wnioskiem o interwencję, planowane jest wdrożenie od bieżącego roku projektu zakładającego skrócenie długości ich letniego wypoczynku.

Dlatego też zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o odpowiedź na pytanie: Czy przewiduje się i czym podyktowane są zmiany w długości urlopu wypoczynkowego przysługującego nauczycielom?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 14 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21461)

do ministra zdrowia

w sprawie cen leków

Szanowna Pani Minister! W związku z licznymi apelami obywateli w wieku emerytalnym, które dotyczą zmian wysokości cen leków, zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o zainteresowanie sprawą.

Niejednokrotnie spotkałem się z negatywną opinią wyrażaną przez emerytów dotyczącą kosztu zakupu leków. Jak powszechnie wiadomo, świadczenia emerytalne w naszym kraju niejednokrotnie nie pozwalają na pokrycie kosztu wykupu leków, przez co pacjent jest pozbawiony niezbędnych do prawidłowej egzystencji medykamentów.

Dlatego też zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o odpowiedź na pytania:

1. Jakie ulgi dla emerytów i rencistów obowiązują w naszym kraju?

2. Jakie działania podjęto, aby dotrzeć z informacją o przysługujących ulgach do jak najszerszej grupy chorych?

3. Czy w najbliższym czasie przewiduje się wprowadzenie kolejnych zmian, które w mniejszym stopniu narażałyby na uszczerbek budżet emerytów?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 14 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21462)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie wysokości zasiłku pielęgnacyjnego

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o zainteresowanie sprawą wysokości zasiłku pielęgnacyjnego przysługującego niepełnosprawnemu dziecku, osobie niepełnosprawnej w wieku powyżej 16. roku życia, jeżeli legitymuje się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności, oraz osobie, która ukończyła 75 lat.

Zgodnie z zapisami ustawy o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.) wysokość zasiłku pielęgnacyjnego, podobnie jak innych świadczeń rodzinnych, podlega weryfikacji co 3 lata, z uwzględnieniem wyników badań prognozy wsparcia dochodowego rodzin. Obecnie wynosi 153 zł.

Należy zauważyć, że proces weryfikacji wysokości zasiłku nie jest jednoznaczny z jej wzrostem. Kwota zasiłku nie podlega waloryzacji, co powoduje niewielką zmianę przyznawanej sumy na przestrzeni lat.

Dlatego zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o odpowiedź na pytanie: Czy w najbliższym czasie przewiduje się zmianę wysokości przyznawanego zasiłku pielęgnacyjnego?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21463)

do ministra infrastruktury

w sprawie drogi wojewódzkiej nr 713

Szanowny Panie Ministrze! W związku z artykułem opublikowanym w gazecie „Dziennik Łódzki” w dniu 4 marca 2011 r. dotyczącym informacji o przebudowie drogi wojewódzkiej nr 713 zwracam się do Pana Ministra z prośbą o przedstawienie rozwiązania ułatwiającego przejazd przez drogę w okresie remontu.

Zgodnie z informacją podaną w dzienniku przez cały czas trwania prac remontowych ruch trasą odbywać się będzie wahadłowo. Należy zauważyć, że jest to jedna z najczęściej użytkowanych dróg w naszym województwie. Niewątpliwie jej stan wymaga gruntownej przebudowy. Ale konieczne jest również zminimalizowanie trudów związanych z komunikacją w okresie remontu.

Dlatego też zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy na okres przeprowadzania prac remontowych na drodze wojewódzkiej nr 713 przewidziane jest wyznaczenie objazdów ułatwiających ruch komunikacyjny?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21464)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie warsztatów zajęć terapeutycznych

Szanowna Pani Minister! Artykuł opublikowany w łódzkim wydaniu „Gazety Wyborczej” w dniu 3 marca 2011 r., zatytułowany „Paweł sam w domu. Bo nie rokuje” jest dla mnie pretekstem do zwrócenia się do Pani Minister z prośbą o zainteresowanie się tematem warsztatów terapii zajęciowej prowadzonych przez wyspecjalizowane w tym celu ośrodki.

Historia przedstawiona w artykule opisuje sytuację życiową, w jakiej znalazł się 41-letni mieszkaniec Łodzi. Pan Paweł jest osobą niepełnosprawną, która od 2004 r. uczęszczała na zajęcia w ramach warsztatów terapeutycznych. Atak choroby wywołany traumą po śmierci matki spowodował absencje pana Pawła na zajęciach, co w rezultacie zakończyło się wykreśleniem go z listy uczestników warsztatów. Pan Paweł ponownie został odizolowany od społeczeństwa i skazany na samotność w swoim domu.

Wśród nas żyje wiele osób niepełnosprawnych co dzień starających się nie tylko pokonać trudności związane z egzystencją, ale również walczących o szacunek i szukających sensu życia.

Warsztaty zajęć terapeutycznych w swych zamierzeniach mają ułatwić ich uczestnikom znalezienia zatrudnienia w zakładach pracy chronionej, ale udział w terapii jest dla wielu przede wszystkim okazją do pokonania własnych słabości wynikających z zahamowań i ułomności psychofizycznych. Kilkugodzinny pobyt wśród innych osób dotkniętych podobnymi problemami staje się wystarczającą motywacją do walki ze swoimi ograniczeniami i do podnoszenia kwalifikacji w wykonywaniu codziennych obowiązków.

Dlatego też zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o odpowiedź na pytania:

1. Ile jest ośrodków w skali kraju, które oferują warsztaty zajęć terapeutycznych?
2. Jak wiele z nich usytuowanych jest w mniejszych miastach i aglomeracjach wiejskich?
3. Ilu podopiecznych korzysta z usług świadczonych przez te ośrodki?
4. Czy przewiduje się zwiększenie liczby ośrodków oferujących podobne zajęcia?
5. Na jakiej podstawie jest dokonywana selekcja lub rekrutacja uczestników?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21465)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie kwalifikacji zawodowych lekarzy
orzeczników ZUS**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister z prośbą o udzielenie informacji dotyczącej kwalifikacji zawodowych, jakie winni posiadać lekarze orzecznicy ZUS.

Moje zainteresowanie tematem wynika z zażaleń klientów łódzkich oddziałów ZUS na postawę zatrudnionych tam lekarzy orzeczników. Zgodnie z przekazem dochodzi do absurdalnych sytuacji, w

których lekarze, wydając orzeczenie w sprawie choroby, zaznaczają brak umiejętności rozpoznania każdej choroby. Cytowane przez moich rozmówców wypowiedzi lekarzy wskazują, że pomimo spoczywania na nich obowiązku wydania opinii lekarskiej w sprawie choroby podkreślają oni, że nie dysponują pełną wiedzą na temat dolegliwości, z jakimi zgłaszają się klienci ZUS.

Taka postawa lekarzy budzi dezaprobatę i niechęć społeczeństwa. Powoduje również mój niepokój i troskę o jakość usług świadczonych przez ZUS. Jeżeli wiedza lekarza zobligowanego do wydania orzeczenia nie jest wystarczająca, na jakiej podstawie osoba ta wystawia opinię lekarską w sprawie?

Dlatego też, mając na uwadze dobro obywateli, zwracam się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na pytania:

1. Jakie kwalifikacje wymagane są od lekarzy orzeczników zatrudnianych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych?

2. Czy przeprowadzana jest okresowa kontrola wiedzy i kwalifikacji posiadanych przez lekarzy orzeczników?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 14 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21467)

do ministra środowiska

**w sprawie rozporządzenia ministra
środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r.
w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu
w środowisku**

Szanowny Panie Ministrze! Na podstawie art. 191 i 192 regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej zwracamy się do Pana z zapytaniami w sprawie rozporządzenia ministra środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz. U. z 2007 r. Nr 120, poz. 826).

Wzmiankowany wyżej akt prawny reguluje średnią dopuszczalną normę emisji dźwięku (hałasu) na określonym terenie, wyliczaną jako średnia emisja hałasu w określonym czasie (zazwyczaj 8 lub 16 godzin). Zawarte w rozporządzeniu współczynniki mają być, domyślnie, wartościami pozwalającymi na określenie, czy dana emisja dźwięku jest na danym terenie dopuszczalna. Często zgłaszanym przez obywateli problemem jest fakt, iż ujęte w rozporządzeniu normy nie spełniają swojego celu – eliminowania emisji dźwięków ponad dopuszczalne normy – z trzech zasadniczych przyczyn.

Po pierwsze, rozporządzenie w ograniczonym stopniu rozróżnia rodzaj terenu, na którym ma miejsce emisja dźwięku, i tak np. przyjmuje się jednakową normę dla terenów zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej, jak i dla zabudowy mieszkaniowo-usługowej. Powyższe w praktyce doprowadza do sytuacji, w której te same normy stosuje się dla budynku mieszkalnego, w którym znajduje się lokal o charakterze usługowym, powodujący dużą emisję dźwięków (klub muzyczny, sala fitness, prywatna szkoła muzyczna), jak i dla lokalu, w którym znajdują się wyłącznie lokale mieszkaniowe względnie użytkowe.

Po drugie, rozporządzenie wskazuje na wartości średnie, wyznaczane w trakcie pomiaru w określonej jednostce czasu. W konsekwencji emisja dźwięku intensywna, ale i krótkotrwała, w ujęciu średniej arytmetycznej będzie uznawana za dopuszczalną. Jest to sytuacja również niepożądana, jeżeli weźmie się pod uwagę fakt, że niektóre typy działalności, powodujące emisję dźwięku, jak np.: okresowe zajęcia we wspomnianych klubach fitness, szkołach muzycznych czy też rozruch samochodu ciężarowego parkującego w sąsiedztwie, powodują względnie krótkotrwały hałas o dużej intensywności.

Po trzecie, z informacji przekazywanych przez obywateli wynika, że normy prawne regulujące sposób pomiaru emisji dźwięku (hałasu) nakładają na organ obowiązek zapowiedzenia pomiaru emisji z dużym wyprzedzeniem, co często powoduje ograniczenie emisji dźwięków (hałasu) w okresie kontroli, co znów powoduje, że dokonywane przez organy pomiaru nie odzwierciedlają faktycznego natężenia hałasu – uzyskane wartości są zaniżone w stosunku do faktycznego hałasu.

Wskazać nadto należy, iż ujęte w rozporządzeniu normy oraz metody pomiaru, regulowane w innych aktach prawnych, w sposób pośredni oddziałują na możliwość ochrony swoich praw przez obywateli w procesach o zaprzestanie naruszeń w postaci emisji dźwięków przed sądami powszechnymi. Obywatele podkreślają, że normy zawarte m.in. we wzmiankowanym rozporządzeniu są dla sądu faktycznie wiążące. Z uwagi na zgłaszane problemy, mając na uwadze powyższe, chcielibyśmy ustalić:

Czy spodziewane są zmiany rozporządzenia ministra środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz. U. z 2007 r. Nr 120, poz. 826) i w jakim terminie?

Mając na uwadze wskazywane postulaty, w tym przede wszystkim rozszerzenie katalogu terenów (miejsc) i dostosowania do nich norm emisji dźwięków, zmianę sposobu mierzenia (skrócenie okresu średniego pomiaru) oraz zmianę sposobu przeprowadzenia pomiarów (kontroli) emisji dźwięków (hałasu), czy Pan Minister rozważy wprowadzenie zmian w powyższym zakresie?

W razie braku planów co do zmiany przepisów wskazanego wyżej rozporządzenia uprzejmie chcielibyśmy zapytać o inne możliwości faktycznej i sku-

tecznej ochrony osób zamieszkujących na terenie, na którym występuje znaczna, jak nie duża, emisja dźwięków (hałasu) zarówno na płaszczyźnie ochrony udzielanej przez organy administracji publicznej, jak i przed sądami powszechnymi.

Mając na uwadze powyższe, z góry uprzejmie dziękujemy za udzielenie odpowiedzi na pytania, mając jednocześnie nadzieję, że wskazane przez Pana Ministra sugestie i informacje co do ewentualnych planów przyczynią się do rychłego wyeliminowania takich działań, które są źródłem emisji uciążliwego na danym terenie lub miejscu hałasu.

Łączymy wyrazy szacunku

Posłowie Tadeusz Arkit
i Jarosław Gowin

Kraków, dnia 1 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21468)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie nowelizacji ustawy
o gospodarowaniu nieruchomościami
rolnymi Skarbu Państwa w celu właściwego
zagospodarowania obiektów zabytkowych
należących do ANR**

Szanowny Panie Ministrze! W obecnym stanie prawnym nie jest możliwa sprzedaż obiektów wpisanych do rejestru zabytków budynków, które są funkcjonalnie związane z działalnością gospodarczą i nie służą wyłącznie zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych, z powodu zajmowania tych lokali/obiektów przez najemców. Zgodnie z obowiązującymi przepisami, jeżeli w skład ośrodka gospodarczego wchodzi budynek mieszkalny, w którym chociaż jeden lokal zajęty jest przez najemcę na podstawie umowy najmu zawartej na czas nieokreślony, to budynek ten i zarazem ośrodek gospodarczy nie może być przeznaczony do sprzedaży, bowiem takiemu najemcy zgodnie z ustawą z dn. 15 grudnia 2000 r. o zasadach zbywania mieszkań będących własnością przedsiębiorstw państwowych, niektórych spółek handlowych z udziałem Skarbu Państwa, państwowych osób prawnych oraz niektórych mieszkań będących własnością Skarbu Państwa przysługuje pierwszeństwo nabycia zajmowanego lokalu. W myśl ww. ustawy, jeżeli sprzedaż takiego mieszkania nastąpiłaby z naruszeniem pierwszeństwa nabycia, umowa sprzedaży byłaby nieważna z mocy samego prawa, jak również nieważna byłaby umowa sprzedaży nieruchomości/ośrodka gospodarczego, w którym znajdowałby się budynek mieszkalny, gdzie chociażby jeden lokal zamieszkały

byłby przez najemcę na podstawie umowy zawartej na czas nieokreślony.

W związku z powyższym zagwarantowane prawo pierwszeństwa nabycia nieruchomości przez najemców uniemożliwia sprzedaż nieruchomości, których nawet niewielka część substancji budynkowej zamieszkała jest przez najemców. Podobnie jest w przypadku obiektów wpisanych do rejestru zabytków (pałace, zabudowa folwarczna), zajmowanych przez najemców.

Aby uwolnić zabytkowe nieruchomości, zaspokajając jednocześnie potrzeby mieszkaniowe najemców, konieczne wydaje się przeprowadzenie nowelizacji ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa. (Dz. U. z 2007 r. Nr 231, poz. 1700, z późn. zm.) poprzez dodanie w art. 46 ww. ustawy zapisów, mówiących iż: „w celu zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych najemców, agencja może nabywać lokale i budynki mieszkalne lub realizować inwestycje w zakresie budownictwa mieszkaniowego” oraz, że „nabyte lub wybudowane lokale i budynki mieszkalne wchodzą w skład zasobu”.

Zaproponowana zmiana umożliwi trwale rozdyponować nieruchomości zasobu ANR, których aktualne zbycie nie jest możliwe, a sprzedaż nieruchomości wolnych umożliwi ich właściwe zagospodarowanie przez przyszłych właścicieli i zagwarantuje to wpływy do agencji z tytułu sprzedaży.

W szczególności dotyczy to obiektów zabytkowych w rejonach zachodniej i południowo-zachodniej Polski. Przykładowo w samym tylko oddziale wrocławskim ANR w 107 obiektach zabytkowych zamieszkuje 1120 rodzin, dlatego obiektów tych nie można sprzedać. W skali krajowej liczba mieszkań, które są wyłączone ze sprzedaży, wynosi ok. 3,5 tys. Posiadany wolny zasób mieszkaniowy agencji jest znikomy w stosunku do potrzeb, a remonty tych lokali lub adaptacje obiektów gospodarczych na mieszkania są często droższe niż budowa tanich mieszkań.

Szanowny Panie Ministrze! Czy ministerstwo w związku z przedstawioną sytuacją przewiduje zmianę ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (Dz. U. z 2007 r. Nr 231, poz. 1700, z późn. zm.), która umożliwiłaby trwale rozdyponowanie nieruchomości zasobu ANR, których aktualne zbycie nie jest możliwe oraz właściwe zagospodarowanie obiektów zabytkowych należących do ANR?

Działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora z dnia 9 maja 1996 r. (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199) i realizując uprawnienia posłów RP, uprzejmie proszę o odpowiedź na niniejszą interpelację.

Z poważaniem

Poseł Aldona Młyńczak
oraz grupa posłów

Wrocław, dnia 16 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21470)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie finansowania praktycznej nauki
zawodu dla młodzieży uczącej się w szkołach
zawodowych**

Szanowna Pani Minister! W obecnym stanie prawnym nie jest możliwa sprzedaż obiektów wpisanych do rejestru zabytków budynków, które są funkcjonalnie związane z działalnością gospodarczą i nie służą wyłącznie zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych, z powodu zajmowania tych lokali/obiektów przez najemców.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami, jeżeli w skład ośrodka gospodarczego wchodzi budynek mieszkalny, w którym chociaż jeden lokal zajęty jest przez najemcę na podstawie umowy najmu zawartej na czas nieokreślony, to budynek ten i zarazem ośrodek gospodarczy nie może być przeznaczony do sprzedaży, bowiem takiemu najemcy zgodnie z ustawą z dnia 15 grudnia 2000 r. o zasadach zbywania mieszkań będących własnością przedsiębiorstw państwowych, niektórych spółek handlowych z udziałem Skarbu Państwa, państwowych osób prawnych oraz niektórych mieszkań będących własnością Skarbu Państwa przysługuje pierwszeństwo nabycia zajmowanego lokalu. W myśl ww. ustawy jeżeli sprzedaż takiego mieszkania nastąpiłaby z naruszeniem pierwszeństwa nabycia, umowa sprzedaży byłaby nieważna z mocy samego prawa, jak również nieważna byłaby umowa sprzedaży nieruchomości / ośrodka gospodarczego, w którym znajdowałby się budynek mieszkalny, gdzie chociażby jeden lokal zamieszkały byłby przez najemcę na podstawie umowy zawartej na czas nieokreślony.

W związku z powyższym zagwarantowane prawo pierwszeństwa nabycia nieruchomości przez najemców uniemożliwia sprzedaż nieruchomości, których nawet niewielka część substancji budynkowej zamieszkała jest przez najemców. Podobnie jest w przypadku obiektów wpisanych do rejestru zabytków (pałace, zabudowa folwarczna) zajmowanych przez najemców.

Aby uwolnić zabytkowe nieruchomości, zaspokajając jednocześnie potrzeby mieszkaniowe najemców, konieczne wydaje się przeprowadzenie nowelizacji ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (Dz. U. z 2007 r. Nr 231, poz. 1700, z późn. zm.) poprzez dodanie w art. 46 ww. ustawy zapisów mówiących, iż: w celu zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych najemców, agencja może nabywać lokale i budynki mieszkalne lub realizować inwestycje w zakresie budownictwa mieszkaniowego, oraz że: nabyte lub wybudowane lokale i budynki mieszkalne wchodzi w skład zasobu.

Zaproponowana zmiana umożliwi trwale rozdysponować nieruchomości zasobu ANR, których ak-

tualne zbycie nie jest możliwe, a sprzedaż nieruchomości wolnych umożliwi ich właściwe zagospodarowanie przez przyszłych właścicieli i zagwarantuje to wpływy do agencji z tytułu sprzedaży.

W szczególności dotyczy to obiektów zabytkowych w rejonach zachodniej i południowo-zachodniej Polski. Przykładowo w samym tylko oddziale wrocławskim ANR w 107 obiektach zabytkowych zamieszkuje 1120 rodzin, dlatego obiektów tych nie można sprzedać. W skali krajowej liczba mieszkań, które są wyłączone ze sprzedaży wynosi ok. 3,5 tys. Posiadany wolny zasób mieszkaniowy agencji jest znikomy w stosunku do potrzeb, a remonty tych lokali lub adaptacje obiektów gospodarczych na mieszkania są często droższe niż budowa tanich mieszkań!

Szanowna Pani Minister! Czy ministerstwo, w związku z przedstawioną sytuacją, przewiduje zmianę ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (Dz. U. z 2007 r. Nr 231, poz. 1700, z późn. zm.), która umożliwiłaby trwałe rozdysponowanie nieruchomości zasobu ANR, których aktualne zbycie nie jest możliwe, oraz właściwe zagospodarowanie obiektów zabytkowych należących do ANR?

Działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora z dnia 9 maja 1996 r. (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199) i realizując uprawnienia posłów RP, uprzejmie proszę o odpowiedź na niniejszą interpelację.

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkady Fiedler
oraz grupa posłów

Poznań, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21471)

do ministra infrastruktury

**w sprawie likwidacji Urzędu Poczтового
w miejscowości Chałupki**

Szanowny Panie Ministrze! W imieniu mieszkańców Chałupek, a także przyległych sołectw gminy Krzyżanowice: Zabelkowa i Rudyszwałdu oraz przygranicznych miejscowości czeskich zwracam się z prośbą o rozważenie odstąpienia od planowanej likwidacji placówki Poczty Polskiej w Chałupkach i przekształcenia jej w agencję pocztową.

Placówka pocztowa ma atrakcyjne usytuowanie na terenie Rzeczypospolitej Polskiej – jest pierwszą placówką pocztową po przekroczeniu granicy Polski i Czech – w związku z tym ma niebagatelne znaczenie dla mieszkańców oraz pozytywnie wpływa na wizerunek naszego państwa. Z usług tutejszego urzę-

du pocztowego korzystają nie tylko nasi mieszkańcy, ale także Czesi zamieszkujący rejony przygraniczne oraz podróżni przebywający na terenie naszej gminy tranzytem. Klientami są nie tylko osoby fizyczne, obywatele polscy i czescy, ale też sporo firm funkcjonujących po obu stronach granicy ogromnie ceni sobie możliwość nadawania czy odbierania przesyłek właśnie w punkcie w Chałupkach. Bezdyskusyjną zaletą dla klientów poczty jest również czas pracy placówki – do godz. 18.

Zamknięcie tego typu samodzielnej placówki i przekształcenie jej w agencję pocztową prowadzoną przez inny podmiot i w innym miejscu niż dotychczas może w opinii mieszkańców pogorszyć dostępność do usług pocztowych w tym rejonie. Pozwolę sobie zwrócić uwagę na fakt, że w zabytkowym i dobrze utrzymanym budynku poczty w Chałupkach działa z powodzeniem uruchomione w 2007 r. z inicjatywy Poczty Polskiej Centrum Komunikacji Społecznej. Jego celem jest nie tylko zapewnienie mieszkańcom dostępu do usług pocztowych. To idea o wiele szersza – to również wiejska biblioteka publiczna, kawiarenka internetowa i agencja pocztowa w jednym miejscu, a także dostęp do faksu czy kserokopiarki. W obiekcie znajdują się również mieszkania byłych pracowników poczty – emerytów, którzy również są zaniepokojeni planami sprzedaży budynku po likwidacji w niej placówki pocztowej.

Biorąc pod uwagę powyższe argumenty, proszę Pana Ministra o zweryfikowanie planu restrukturyzacji sieci placówek Poczty Polskiej i rozważenie decyzji o odstąpieniu od likwidacji Urzędu Pocztoowego w Chałupkach, mając świadomość, że jest on jednym z newralgicznych tego typu punktów na mapie Polski.

Ponadto rozumiejąc, iż proces zmian i przekształceń placówek Poczty Polskiej m.in. na terenach wiejskich jest nieuchronny, wyrażam nadzieję, że będą one dalej prowadzone jak od wielu lat, to znaczy tak, aby zwiększyć ich dostępność, dając gwarancję, że godziny ich otwarcia nie będą standardowo jednakowe, lecz będą dostosowane do czasu wolnego, indywidualnie dla każdego punktu na bazie lokalnej diagnozy, łącznie z sobotami.

Szanowny Panie Ministrze! Urzędy pocztowe niejednokrotnie mieszczą się w zabytkowych obiektach, np. Chałupki, Rudy (w powiecie raciborskim). A to z kolei wymaga pełnej gwarancji ich należytego utrzymania w przyszłości w kontekście ich niewątpliwych walorów architektonicznych i historycznych.

Wobec powyższego, zważywszy na merytoryczną i ekonomiczną zasadność planowanych zmian w sieci placówek Poczty Polskiej, kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy wzięto pod uwagę – w kontekście interesu państwa – funkcjonowanie placówek pocztowych w newralgicznych miejscowościach przygranicznych, m.in. takich jak Chałupki, w ujęciu całego ciągu granicy państwowej?

2. Czy dla zwiększenia dostępności klienta godziny ich otwarcia będą dostosowane indywidualnie, tak aby zważywszy na rachunek ekonomiczny, ich usługi w miarę w pełni były dostępne?

3. Jaka jest gwarancja, że godziny ich otwarcia nie będą standardowo jednakowe, lecz będą dostosowane do czasu wolnego indywidualnie dla każdego punktu na bazie lokalnej diagnozy, łącznie z sobotami?

4. Czy zarówno resort, jak i Poczta Polska są w stanie zagwarantować należyłą przyszłość placówek Poczty Polskiej zlokalizowanych w obiektach zabytkowych, w kontekście ich niewątpliwych walorów architektonicznych i historycznych?

5. Czy – w trosce o stan tych budynków w przyszłości – Pan Minister przewiduje jakąkolwiek formę przekazania tych obiektów na przykład gminom?

Z poważaniem

Poseł Henryk Siedlaczek

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21472)

do ministra środowiska

w sprawie zbiornika retencyjnego Racibórz Dolny

Szanowny Panie Ministrze! Powódź z 1997 r. oraz powodzie nawiedzające nas coraz częściej w pierwszej dekadzie XXI doprowadziły do sytuacji, w której wielu ludzi mieszkających w gminach nad Odrą, Wisłą i innymi rzekami żyje w niepokoju o los własny, swoich najbliższych oraz o swój dobytek. Strach ten jest dodatkowo obciążony kataklizmem, którego skutki wszyscy mogliśmy obserwować na ekranach telewizorów – trzęsieniem ziemi oraz falą tsunami w Japonii. Porównując działania i zachowanie się ludzi, konieczne wydaje się podjęcie w krótkim czasie w Polsce zakrojonych na szeroką skalę działań edukacyjnych i logistycznych mających kształtować odpowiednie postawy ludzi wobec klęsk żywiołowych. Chodzi przede wszystkim o przygotowanie społeczeństwa na wypadek klęski, odpowiednie wyposażenie mieszkań i domów, o wykształcenie odpowiednich nawyków. Takie działanie może w znacznym stopniu skrócić czas ewakuacji, ograniczyć liczbę osób poszkodowanych oraz zapewnić im odpowiednie warunki życia na najcięższy okres. To sprawa ważna. Trzeba się zastanowić, co my jako parlament możemy w tym zakresie zrobić. Jakie powinniśmy podjąć środki? To dygresja odnosząca się do stosunkowo świeżych wydarzeń. Swoje wystąpienie chciałbym poświęcić innym problemom związanym z powodzią na terenie

ziemi raciborskiej oraz górnej i środkowej Odry, problemem wymagającym szybkiego rozwiązania.

W czasie powodzi w roku 2010 w rejonie Raciborza mogliśmy się przekonać, jakie efekty daje eksploatacja suchych zbiorników przeciwpowodziowych – polderów. Zlokalizowany na tym terenie polder Buków o pojemności ok. 50 mln m³ uchronił przed ponownym zalaniem Racibórz oraz ograniczył straty na odcinku Racibórz – Kędzierzyn-Koźle. Nie dało się jednak ich całkiem uniknąć. Zalaniu uległy m.in. części miejscowości Kuźnia Raciborska, Cisek, Bierawa, Rudnik itp. Przyczyną takiego stanu rzeczy jest z jednej strony brak istotnych postępów w realizacji zbiornika Racibórz Dolny o pojemności ok. 180 mln m³, z drugiej zaś – opóźnienia w realizacji budowy obwałowań nad Odrą pomiędzy Raciborzem a Kędzierzynom-Koźlem. W tej sytuacji rośnie nacisk społeczeństwa na szybką realizację tych inwestycji. Ich wykonanie pozwoliłoby zapobiec powodziom przy występujących w Odrze, w roku 1997, przepływach.

W przypadku zbiornika Racibórz przez wiele lat winą za występujące opóźnienia obarczono gminę Lubomia, a przede wszystkim mieszkańców wsi Nieboczowy. Od trzech lat sytuacja uległa wyraźnej zmianie. Władze samorządowe gminy Lubomia oraz jej mieszkańcy deklarują chęć współpracy, zaś nieobcowanie możliwość przeniesienia się na nowe miejsce w rejonie wsi Syrynia. Od trzech lat stoimy więc w miejscu z innych powodów. Główną przyczyną zawirowań są względy formalnoprawne oraz niezrozumiałe zachowanie jednostek odpowiedzialnych za realizację zbiornika.

Podstawowym problemem jest obecnie uzyskanie decyzji środowiskowej oraz pozwolenia na budowę. Z tego, co mi wiadomo, RZGW Gliwice przygotował odpowiedni raport oddziaływania na środowisko. Zgodnie z sugestiami organizacji ekologicznych inwentaryzacją przyrodniczą objęto obszar położony w strefie zalewowej Odry na długości ok. 180 km. W dokumencie tym przyjęto, że polder będzie napełniany przy wodzie 5%, a więc w przypadku wody występującej statystycznie co 20 lat. Woda niższa będzie przepływała Odrą bez zmian. Trudno mi sobie wyobrazić, że taka eksploatacja będzie miała jakikolwiek wpływ na florę i faunę poniżej polderu. Rzeczywisty wpływ ujawni się na położony w czaszy zbiornika Las Tworkowski, zaliczony do obszarów Natura 2000. Problem polega na tym, że innej lokalizacji dla polderu nie ma, zaś Lasu Tworkowskiego nie można przenieść.

Organizacje ekologiczne podnoszą także inny problem. Stawiają one zarzut, że zbiornik ten może w przyszłości być wykorzystywany jako zbiornik ze stałym zalewem. Należy się zgodzić z faktem, że zbiornik taki znacząco wpływałby na reżim hydrologiczny Odry, biorąc zaś pod uwagę działania w kierunku intensyfikacji żeglugi na Odrze, występuje niebezpieczeństwo, że administrator cieką utrzymywałby przez większość roku minimalny przepływ wody w rzece (przepływ nienaruszalny), co mogłoby mieć znaczenie dla składu biocenozy poniżej.

Problem, który dodatkowo wzbudził moje wątpliwości, to sprawa planu przesiedlenia ludności (tzw. RAP-u). Na początku obecnej kadencji parlamentu sprawa ta była dyskutowana na posiedzeniach komisji ochrony środowiska. Byłem w tym przypadku bezpośrednio w nią zaangażowany, wchodząc w skład zespołu sterującego, powołanego przez ówczesnego wojewodę. Rezultatem naszej wspólnej pracy – samorządowców, polityków oraz RZGW – było wypracowanie kompromisu, kompromisu trudnego, do którego uwagi miały obie strony, opartego o istniejący wówczas plan przesiedleń. Zapisy te przedstawiono do akceptacji jednostce koordynującej projekt we Wrocławiu oraz KZGW. Przez ponad dwa lata pojawiały się różne powody, dla których kompromis ten rzekomo był nie do przyjęcia. Jakież było ostatnio moje zdziwienie, kiedy otrzymałem do przejrzenia nowy RAP, gdzie wszystkie te sprawy zostały ponownie ujęte. Straciliśmy dwa lata, niepotrzebnie chyba wydaliśmy pieniądze, a co gorsza – co o tym mogą sądzić mieszkańcy gminy Lubomia?

Chciałbym się jeszcze na chwilę zatrzymać przy sprawie budowy obwałowań na Odrze poniżej Raciborza. Realizacja tych umocnień jest w toku. Termin ich zakończenia był już kilkakrotnie przesuwany. W imieniu mieszkańców Kuźni Raciborskiej, Ciska, Bierawy i Rudnika zwracam się z gorącą prośbą o jak najszybsze zakończenie tych prac. Czas nagli.

Na zakończenie chciałbym zadać kilka pytań.

1. Czy rzeczywiście występuje zagrożenie, że zbiornik Racibórz będzie w przyszłości zbiornikiem zalewowym mogącym znacząco wpływać na obszary ochrony przyrody położone poniżej Raciborza? Jeśli takie zagrożenie nie występuje, to w jaki sposób inwestor, a szerzej mówiąc, rząd chce o tym przekonać organizacje ekologiczne?

2. Czy rzeczywiście występuje zagrożenie dla Lasu Tworkowskiego? Jaki jest w tym układzie możliwe wyjście po wyznaczeniu w czaszy zbiornika obszaru zaliczonego do Natury 2000?

3. Czy i kiedy należy się spodziewać wydania decyzji środowiskowej oraz pozwolenia na budowę dla polderu Racibórz?

4. Jaki jest zdaniem rządu obecnie harmonogram budowy zbiornika, jakie są przyjęte źródła finansowania?

5. Kiedy zostanie ukończona budowa obwałowań na odcinku pomiędzy Raciborzem a Kędzierzynom-Koźlem?

Na koniec pytanie niezwiązane ze zbiornikiem, lecz z sygnalizowanymi w początkowej fazie problemami zwalczania klęsk żywiołowych. Czy rząd zamierza prowadzić edukację na temat zachowania w obliczu klęsk żywiołowych i innych katastrof?

Z poważaniem

Poseł Henryk Siedlaczek

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21473)

do ministra infrastruktury

**w sprawie modernizacji linii kolejowej E65
– Południe, odcinek Grodzisk Mazowiecki
– Kraków – Zwardoń/Zebrzydowice – granica
państwa, w rejonie gminy Świerklany**

Szanowny Panie Ministrze! W czerwcu 2009 r. podpisano umowę na studium wykonalności – dokumentację przedprojektową dla modernizacji linii kolejowej E65 – Południe, odcinek Grodzisk Mazowiecki – Kraków – Zwardoń/Zebrzydowice – granica państwa. Wykonawcą umowy jest konsorcjum w składzie: Halcrow Group Limited (Wielka Brytania), Scott Wilson Limited (Wielka Brytania), Egis Poland sp. z o.o., Egis Rail SA (Francja). Realizacja umowy przewidziana jest na 36 miesięcy od chwili jej podpisania.

Trasa planowanej kolei przewiduje trzy możliwe warianty. Jednym z nich jest przebieg kolei przez teren gminy Świerklany. Z dostarczonej do Urzędu Gminy Świerklany dokumentacji wynika, że trasa kolei wytyczona jest przez centrum miejscowości, w miejscu o najwyższym współczynniku zagęszczenia budownictwa indywidualnego. Ponadto trasa ta miałaby przebiegać częściowo wzdłuż strefy ochronnej dla gazu przesyłowego, wysokociśnieniowego i działek przeznaczonych na działalność przemysłową.

Rozważając ewentualną opcję lokalizacji linii kolejowej, według wariantu jego przebiegu przez Świerklany, nie sposób nie wziąć pod uwagę ogromnej inwestycji, jaką jest przebiegająca przez teren gminy nowa autostrada A1.

Szanowny Panie Ministrze, ponieważ lokalizacja na terenie Świerklan kolejnej inwestycji o znaczeniu logistycznym, jaką jest szybka kolej, z pewnością znacząco wpłynie na infrastrukturę gminy, kieruję do Pana następujące pytania:

1. Czy wiadomo w chwili obecnej, jaka technologia zostanie zastosowana do budowy szybkiej kolei?

2. Czy z uwagi na przebiegającą przez Świerklany autostradę A1 możliwa jest zmiana wariantu na taki, w którym planowana trasa szybkiej kolei przebiegać będzie poza terenem gminy Świerklany?

3. Jakie są konkretne możliwości przesunięcia trasy przebiegu kolei przez Świerklany?

Z poważaniem

Poseł Henryk Siedlaczek

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21474)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie sytuacji w szkoleniu zawodowym
i braku fachowców w zakresie rzemiosła**

W ostatnim czasie zwracają się do mnie przedstawiciele cechów rzemieślniczych, którzy są głęboko zaniepokojeni sytuacją w szkoleniu zawodowym i brakiem fachowców w zakresie rzemiosła.

Plany edukacyjne młodego pokolenia coraz częściej zakładają zdobycie wyższego wykształcenia. W konsekwencji niektóre zawody rzemieślnicze odeszły w zapomnienie, inne diametralnie zmieniły swoją formułę i społeczną funkcję. Przedstawiciele niektórych branż znaleźli się w grupie osób najbardziej cenionych i poszukiwanych na rynku pracy.

Już od wielu lat liczba osób zainteresowanych kształceniem zawodowym systematycznie maleje. Wybór zasadniczej szkoły zawodowej młodzież zastępuje alternatywną ścieżką edukacyjną: liceum ogólnokształcące, a następnie szkoła wyższa. Taki stan rzeczy powoduje, że wiele zawodów rzemieślniczych zanika, a inne już odeszły w zapomnienie. Pracodawcy nie radzą sobie z deficytem wykwalifikowanych robotników. Negatywne zjawisko, jakim jest brak rąk do pracy, urosło bowiem do niemałych rozmiarów. Jak wynika z raportu KPMG, zapotrzebowanie na kadre z wykształceniem zawodowym w 2007 r. deklarowało 72% polskich przedsiębiorstw. Dla porównania – w 2006 r. było to 20%. Z kolei według firmy Manpower w 2009 r. wykwalifikowani pracownicy fizyczni znaleźli się na pierwszym miejscu najbardziej poszukiwanych zawodów w Polsce. W obszarze zainteresowań pracodawców byli zarówno elektrycy i spawacze, jak też murarze oraz stolarze. Brak wykwalifikowanej kadry dotyczy zarówno dużych firm produkcyjnych, jak i małych zakładów usługowych.

Niepokój budzą także ostatnie doniesienia prasowe mówiące o cofnięciu przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej dotacji do szkolenia młodzieży, o czym MPiPS poinformowało przedsiębiorców już po podpisaniu umów szkoleniowych. Obecnie jest 300 tys. firm, które mają odpowiednie uprawnienia i kwalifikacje pedagogiczne do kształcenia uczniów zawodówek. Oprócz przygotowania merytorycznego takie firmy muszą mieć odpowiedni warsztat do nauki zawodu. Trzeba też spełnić wiele wymogów wynikających z Kodeksu pracy i ustawy o systemie oświaty. W wyniku decyzji ministerstwa większość pracodawców umożliwiających odbycie praktyk zawodowych nosi się z zamiarem rozwiązania umów zawartych w ubiegłym roku. W konsekwencji może to doprowadzić do likwidacji szkół, gdyż nie można uczyć teorii bez praktyki.

Dramatycznej sytuacji w szkoleniu zawodowym i braku fachowców nie poprawi z pewnością majowe otwarcie niemieckiego rynku pracy. Ponad 70% nie-

mieckich rzemieślników poszukuje wykwalifikowanych pracowników. Polskiej młodzieży oferują tam w pierwszej klasie 750 euro, a w trzeciej – już 1,5 tys. euro. W Polsce ten sam uczeń zawodu może liczyć na 150 zł i naukę zawodu na przestarzałym sprzęcie. Niedługo nawet to się skończy, bo z braku funduszy przedsiębiorstwa przestaną przyjmować ich na praktyki.

Pytanie: W jaki sposób rząd ma zamiar przeciwdziałać negatywnym zjawiskom zachodzącym na rynku pracy w zakresie rzemiosła?

Pozostajemy z wyrazami szacunku

Poseł Marek Polak
oraz grupa posłów

Andrychów, dnia 16 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21475)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie zabezpieczenia zbiornika odpadów poflotacyjnych „Żelazny Most” należącego do KGHM Polska Miedź SA

Szanowny Panie Ministrze! Na terenie Polski jest największy w Europie zbiornik odpadów poflotacyjnych należących do KGHM Polska Miedź SA. Zbiornik zlokalizowany jest na terenie częstych wstrząsów sejsmicznych, które występują w związku z pracami górnictwami na terenie powiatu polkowickiego i lubińskiego.

W październiku 2010 r. na Węgrzech doszło do wycieku substancji toksycznych ze zbiornika w zakładach Ajkai Timfoldgyar. To wydarzenie wzbudziło niepokój osób zamieszkujących obszar przy zbiorniku „Żelazny Most”.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy po wydarzeniach na Węgrzech odpowiednie służby sprawdziły zabezpieczenia zbiornika odpadów poflotacyjnych należącego do KGHM Polska Miedź SA „Żelazny Most”?

2. Czy bezpieczeństwo mieszkańców obszarów przyległych do zbiornika budzi jakiegokolwiek wątpliwości służb polskich?

3. Czy planowana jest rozbudowa zbiornika „Żelazny Most”?

Z poważaniem

Poseł Adam Lipiński

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21476)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie utworzenia Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Sądzie Rejonowym w Gorlicach

Ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych umożliwia w uzasadnionych przypadkach tworzenie wydziałów pracy i wydziałów ubezpieczeń społecznych także w sądach rejonowych z siedzibą w miejscu innym niż sąd okręgowy.

W chwili obecnej właściwy do rozpoznania spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych z obszaru właściwości Sądu Pracy w Gorlicach jest Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Nowym Sączu. Dlatego też osoby ubezpieczone z powiatu gorlickiego celem dochodzenia swoich uprawnień muszą pokonywać znaczne odległości, a tym samym ponosić koszty dojazdu do sądu w Nowym Sączu. Sytuacja ta jest nie tylko uciążliwa, ale też sprawia, iż czynności urzędowe trwają wiele miesięcy.

Utrudnienia te często dotyczą osób schorowanych, ubiegających się o prawo do świadczeń rentowych oraz dochodzących roszczeń z tytułu niezdolności do pracy. W przypadku takich osób świadczenie z ubezpieczenia społecznego stanowi nieraz jedyne źródło utrzymania, zaś długotrwałość postępowań, wynikająca w szczególności z obłożenia Sądu Rejonowego w Nowym Sączu, ma dla zainteresowanych stron daleko idące skutki, często zarówno zdrowotne, jak i społeczne.

W Gorlicach funkcjonuje Inspektorat Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i Wydział Pracy w SR, stąd utworzenie Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gorlicach spowodowałoby zwiększenie dostępności mieszkańców powiatu gorlickiego do możliwości dochodzenia swoich roszczeń względem decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Wskazać należy, że Gorlice posiadają zarówno właściwe zaplecze medyczne, konieczne dla możliwości pozyskiwania przez przedmiotowy wydział wiadomości specjalnych z zakresu opieki zdrowotnej, jak i zaplecze lokalowe.

Podstawą do powołania Wydziału Ubezpieczeń Społecznych w Sądzie Rejonowym w Gorlicach jest m.in. narastająca niewydolność sądów, która szczególnie wyraz ma w sprawach załatwianych przez Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, orzekający w sprawach odwołań od decyzji ZUS w przedmiocie rent i emerytur. Utworzenie ww. wydziału w Gorlicach z pewnością zracjonalizowałoby obciążenie sprawami Gorlic oraz Nowego Sącza, co byłoby z pewnością też uzasadnione ekonomicznie. Zasadne zatem wydaje się powierzenie spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych do rozpoznawania Sądowi Rejonowemu w Gorlicach, przy jednoczesnym ustaleniu jego właściwości miejscowej w sposób pozwalający na maksymalną racjo-

nalizację wpływów zarówno do nowego wydziału, jak i do Sądu Rejonowego w Nowym Sączu.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem: Czy jest możliwe utworzenie w Sądzie Rejonowym w Gorlicach Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych?

Z poważaniem

Poseł Barbara Bartuś
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21477)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wyzbywania się przez rząd koalicji
PO-PSL odpowiedzialności za edukację
narodową i polską szkołę**

Szanowny Panie Premierze! Działania podejmowane od kilku lat przez Pański rząd, a w szczególności ministra edukacji narodowej panią Katarzynę Hall, prowadzą do wyzbywania się odpowiedzialności władzy państwowej za edukację narodową, jakoś kształcenia i wychowania w polskich szkołach oraz realizację konstytucyjnego obowiązku zapewnienia obywatelom powszechnego i równego dostępu do wykształcenia (art. 70 ust. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej). Jednocześnie rząd i większość sejmowa wprowadza regulacje, do których wykonania zobowiązany podmiotom, a w pierwszej kolejności należą do nich jednostki samorządu terytorialnego, nie stwarza się odpowiednich warunków finansowych. Wprowadzanie innych regulacji, a często nadregulacji, z jakimi mamy do czynienia, trzeba uznać nie tylko za niepotrzebne, ale i szkodliwe. Najbardziej bulwersującym przykładem jest ostatnia próba umieszczenia w ustawie o systemie informacji oświatowej obowiązku gromadzenia zbędnych danych, w tym danych wrażliwych o uczniach i nauczycielach.

Rząd ustala siatkę płac, ustanawia wielkość jej składników, określa także wysokość i datę wprowadzanych podwyżek, przypisując sobie polityczne zasługi z tego tytułu (ujmowane zwykle w wymiarze propagandowym, dalekim od prawdy i rzeczywistych efektów – np. ogłasza się, że nauczyciele otrzymują 7-procentową podwyżkę wynagrodzeń, ale nie dodaje się, że będzie ona wdrożona od września i obejmie tylko cztery miesiące, a więc w skali całego roku należy ją podzielić przez trzy, co da wynik nie 7%, lecz niecałe 2,5%, nie mówiąc już o tym, że równoległe obciąża się nauczycieli większą liczbą obowiązkowych godzin pracy, co z kolei sprawia, że w rzeczywistości podwyżka płac jest w ogóle czymś iluzorycz-

nym). Część oświatowa subwencji ogólnej jest jednocześnie wyliczana według algorytmu, który powoduje, że jednostki samorządu terytorialnego są zmuszone do pokrywania części zobowiązań wobec nauczycieli z dochodów własnych. Zjawisko to jest szersze i coraz mocniej ugruntowywane. Znaczna część polskich samorządów nie jest w stanie finansować z subwencji budżetowej zadań oświatowych nawet na poziomie minimalnych wymagań. Państwo nie bierze więc pełnej odpowiedzialności za edukację narodową, w tym realizację ustawowego obowiązku szkolnego i obowiązku nauki, już w zakresie najbardziej podstawowym, czyli w zakresie jej finansowania.

Nie zapewniając odpowiedniego finansowania zadań edukacyjnych, państwo wycofuje się z kolejnych swoich uprawnień i obowiązków, uchylając się zarazem od odpowiedzialności za ich realizację.

Przeprowadzona w 2009 r. nowelizacja ustawy o systemie oświaty m.in. pozbawiła kuratora oświaty wpływu na kształtowanie sieci szkolnej, przekazując decyzje w sprawach likwidacji szkół w ręce samorządów. Efektem tej zmiany (wcześniej nie można było zlikwidować szkoły bez zgody kuratora oświaty) jest niekontrolowane, masowe zamykanie szkół. Z dostępnych informacji wynika, że od nowego roku szkolnego z mapy edukacyjnej w Polsce może zniknąć co najmniej kilkaset, a może nawet ponad tysiąc szkół. Decyzje o likwidacji szkół są niejednokrotnie wątpliwe ekonomicznie (choć najczęściej są przez samorządy właśnie względami ekonomicznymi uzasadniane), wydłużają drogę dziecka do szkoły, utrudniając tym samym części populacji uczniów dostęp do edukacji. Pogłębiają również, i tak już duże, różnice w dostępie młodych Polaków mieszkających w mieście i na wsi do wykształcenia.

Kuratorzy oświaty opracowali obiektywne, racjonalne kryteria oceny wniosków jednostek samorządu terytorialnego, którymi posługują się przy wypracowywaniu opinii w sprawie zamiaru likwidacji szkoły lub placówki. Nie ma to jednak żadnego znaczenia w sytuacji, gdy kurator oświaty wyraża jedynie opinię, która nie jest wiążąca dla samorządu.

W dramatycznej sytuacji, która jest wynikiem wprowadzonych przez koalicję PO-PSL rozwiązań prawnych, Klub Parlamentarny Prawo i Sprawiedliwość przedłożył do łaski marszałkowskiej projekt ustawy, który przywraca poprzednie kompetencje organu sprawującego nadzór pedagogiczny w sprawie zgody na likwidację szkoły. Nadanie przez marszałka Sejmu temu projektowi charakteru pilnego, przeprowadzenie go w Sejmie tzw. szybką ścieżką legislacyjną i poparcie przez większość sejmową mogłoby jeszcze powstrzymać aktualną falę likwidacji szkół. To byłby sprawdzian rzeczywistych intencji koalicyjnego rządu PO-PSL w dziedzinie edukacji i umiejętności przyznania się do popełnionego błędu w imię dobra publicznego. Jednak doświadczenie ponadtrzydziu lat rządów obozu politycznego, na którego czele stoi Pan, Panie Premierze, wskazuje, że apel taki i tym razem zostanie zignorowany.

Od uchwalenia obecnie obowiązującej ustawy o systemie oświaty wkrótce minie 20 lat. Była ona wielokrotnie nowelizowana. W tym okresie dopracowaliśmy się niezłe funkcjonującego w praktyce systemu swoistej równowagi pomiędzy kompetencjami, zadaniami i obowiązkami organów prowadzących szkoły (głównie samorządów) a organów sprawujących nadzór pedagogiczny (ministrem edukacji narodowej, kuratorami oświaty) wobec szkoły i edukacji. Nieodpowiedzialne i błędne działania rządu oraz większości parlamentarnej w obecnej kadencji tę równowagę zburzyły. Zmiany w zakresie powoływania i odwoływania dyrektora szkoły, składu komisji konkursowej wyłaniającej kandydata na dyrektora szkoły, oceny jego pracy, organizacji procesu dydaktycznego (arkusze organizacji pracy szkoły), awansu zawodowego nauczycieli, celów i sposobu sprawowania nadzoru pedagogicznego doprowadziły do dysproporcji w kompetencjach obu tych organów oraz degradacji i marginalizacji organu sprawującego nadzór pedagogiczny, czyli kuratora oświaty i pracowników kuratorium oświaty. Przynosi to negatywne efekty, a nawet patologie w pragmatyce życia szkolnego, ale przede wszystkim obniża jakość edukacji.

W ostatnich kilkunastu latach zasady sprawowania nadzoru pedagogicznego zmieniały się co 3–4 lata, bez rzetelnej analizy i oceny jego efektywności. Obecnie obowiązujące rozporządzenie o nadzorze pedagogicznym jest stosowane zaledwie od półtora roku. Mimo że nikt nie dokonał rzetelnej oceny jego funkcjonowania, minister edukacji narodowej kwestionuje jego skuteczność i uzyskiwane w jego ramach wyniki.

Przygotowany przez resort projekt ustawy o mierzeniu jakości edukacji wzbudził powszechną krytykę środowiska oświatowego. Jego wprowadzenie spowodowałoby duży chaos kompetencyjny, a skupienie w jednej instytucji nadzoru pedagogicznego i egzaminowania zewnętrznego byłoby krokiem wstecz, nie zapewniłoby ani sprawnego i niezależnego od innych organów systemu egzaminacyjnego, ani skutecznego nadzoru pedagogicznego. Można było mieć nadzieję, że pod wpływem racjonalnych argumentów posłów Prawa i Sprawiedliwości z sejmowej Komisji Edukacji, Nauki i Młodzieży pani minister Katarzyna Hall wycofa się ostatecznie ze swoich nieracjonalnych pomysłów dotyczących tworzenia takich instytucji jak KOJE, ROJE, NIJE i inne, ale okazuje się, że pod zmienioną nazwą ustawy nadal lansuje bezsensowne rozwiązania.

Projekt utworzenia urzędu naczelnego inspektora jakości edukacji i innych proponowanych nowych instytucji prowadziłby do kolejnego już w czasie obecnej kadencji rozrostu biurokracji i stanowiłby następny krok w wyzbywaniu się odpowiedzialności państwa za jakość edukacji poprzez próbę zdjęcia obowiązków w tej sferze z ministra edukacji narodowej.

Koalicja PO–PSL wprowadziła obniżenie wieku obowiązku szkolnego dzieci. Idea ta nie uzyskała jednak akceptacji społecznej z powodu dramatycznego

nieprzygotowania szkół i całego systemu oświatowego do wprowadzenia obowiązku szkolnego sześciolatków. Dowodem na to jest fakt, że w okresie 2 lat dobrowolnego rozpoczynania nauki szkolnej dzieci sześciolatków tylko znikoma część rodziców zdecydowała się na objęcie ich obowiązkiem szkolnym (w roku szkolnym 2009/2010 – 4,5% populacji, w roku szkolnym 2010/2011 – 8,5%).

Klub Parlamentarny Prawo i Sprawiedliwość w październiku 2010 r. złożył w Sejmie projekt ustawy przesuwałej wprowadzenie obowiązku szkolnego sześciolatków do roku 2020, aby dać szkołom, organom prowadzącym i ministrowi edukacji narodowej czas na przygotowanie systemu oświatowego do edukacji dzieci z obniżonym wiekiem obowiązku szkolnego. Okres ten powinien zostać również wykorzystany na rozbudowę sieci placówek przedszkolnych i upowszechnienie edukacji przedszkolnej jako jednego z najistotniejszych warunków umożliwiających obniżenie wieku rozpoczynania obowiązku szkolnego. Zaniedbania w tej dziedzinie wymagają zdecydowanego wsparcia samorządów ze strony państwa, co dotychczas w ogóle nie miało miejsca. Mimo różnych propagandowych statystyk podawanych przez resort edukacji nadal w 30% gmin wiejskich w Polsce nie funkcjonuje ani jedno przedszkole, a wskaźnik upowszechnienia wychowania przedszkolnego w Polsce należy do najniższych w Europie.

Klub Parlamentarny Prawo i Sprawiedliwość ogłosił kilka miesięcy temu koncepcję „Narodowego programu budowy przedszkoli” i wskazał źródła jego finansowania. Niestety, rząd nie zainteresował się tym projektem.

W budżecie państwa na 2011 r. zostały w sposób drastyczny zmniejszone środki Funduszu Pracy, który służy m.in. refundacji należnej pracodawcom przyjmującym w ramach zawartych umów młodocianych pracowników – uczniów szkół zawodowych na praktyczną naukę zawodu. Grozi to upadkiem znacznej części szkolnictwa zawodowego i utratą możliwości nauki zawodu przez kilkadziesiąt tysięcy uczniów w Polsce. Jako posłowie Prawa i Sprawiedliwości 3 marca 2011 r. na posiedzeniu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej upomnieliśmy się o odpowiednie działania w tej sprawie ze strony rządu. Charakterystyczne jest to, że odpowiadający na nasze pytania wiceminister edukacji narodowej nie wiedział nawet, że istnieje taki problem. Ostatecznie wiceminister pracy i polityki społecznej zadeklarował, że niezbędne środki na ten cel zostaną przekazane przez ministra finansów. Znając niesłowność obecnego rządu i powtarzając się zasadę składania pustych obietnic, zażądaliśmy odpowiedzi na piśmie. Oczekujemy na nią. Rząd nie zadbał o to, aby zagwarantować w budżecie państwa potrzebnych 80 mln zł, jednocześnie doprowadzając np. do wzrostu zatrudnienia w administracji, które pochłania rocznie dodatkową kwotę ponad 3,5 mld zł.

Szanowny Panie Premierze, dowodów na wyzbywanie się przez Pański rząd odpowiedzialności za edukację narodową jest znacznie więcej. Osobnego

omówienia wymagałaby sprawa redukcji nauczania historii czy rezygnacja ze wspólnego paradygmatu wykształcenia humanistycznego (dziedzictwo kulturowe, literatura polska). Trzeba to rozpatrywać w kontekście wycofywania się ministra edukacji narodowej z jego zadań w zakresie kształtowania programów szkolnych i wpływu na jakość podręczników. Przy takim pojmowaniu odpowiedzialności za edukację, jakie prezentuje pani minister Katarzyna Hall, w niedługim czasie niemożliwa będzie nawet realizacja zapisu Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, która zobowiązuje do przekazania przyszłym pokoleniom wszystkiego, co cenne z ponadtyścioletniego dorobku naszego państwa, nie da się bowiem przekazać młodym Polakom czegoś, czego się ich nie uczy i dla czego nie wzbudza się szacunku.

Biorąc pod uwagę przedstawione wyżej fakty i okoliczności, na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. Nr 73, poz. 350, z późn. zm.) proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy pański rząd jest jeszcze w stanie zrewidować swoje dotychczasowe działania wobec polskiej szkoły i edukacji narodowej oraz zaniechać błędnych i szkodliwych dla jej jakości kroków zmierzających do wyzbywania się odpowiedzialności państwa za przyszłość młodych pokoleń Polaków, ich wykształcenie i tożsamość narodową?

2. Czy rząd jest gotów podjąć dialog z opozycją i środowiskiem oświatowym w sprawie zmian ustrojowych w systemie oświatowym, np. w zakresie przywrócenia racjonalnej równowagi pomiędzy kompetencjami organu prowadzącego i kompetencjami państwa odpowiedzialnego za realizację konstytucyjnych zadań w dziedzinie edukacji narodowej oraz powszechnego i równego dostępu obywateli do wykształcenia?

3. Czy rząd ma zamiar i jest w stanie podjąć prace nad stworzeniem standardów edukacyjnych, począwszy od wychowania przedszkolnego i szkoły podstawowej, a w szczególności edukacji wczesnoszkolnej, zanim 6-letnie dzieci w sposób obowiązkowy rozpoczną naukę szkolną?

4. Jakie będzie stanowisko rządu w sprawie przywrócenia kompetencji kuratora oświaty w zakresie kształtowania sieci szkół i placówek (wymóg zgody kuratora na likwidację szkoły)?

5. Czy rząd wycofa się ostatecznie z zamierzeń rzeczywistej likwidacji państwowego nadzoru pedagogicznego, którego celem musi być troska o jakość i poziom kształcenia dzieci i młodzieży? Czy resort edukacji zaniecha wreszcie lansowania pomysłów wytwarzających zamieszanie w systemie oświaty i prowadzących do wzrostu biurokracji?

6. Jakie działania zamierza podjąć przed końcem swojej kadencji rząd w celu upowszechnienia wychowania przedszkolnego i stworzenia szansy korzystania z placówek przedszkolnych przez dzieci wiejskie, zwłaszcza w gminach, w których dotychczas nie funkcjonuje żadne przedszkole?

7. Czy rząd podejmie na nowo obowiązek właściwego kształtowania programów szkolnych, które zapewnią młodym Polakom wspólny paradygmat wykształcenia humanistycznego, pozwolą na ukształtowanie poczucia tożsamości narodowej i kulturowej oraz umożliwią realizację konstytucyjnej zasady przekazywania przyszłym pokoleniom naszego ponadtyścioletniego dorobku?

8. Czy i w jaki sposób minister edukacji narodowej zadba o jakość, a także o dostępne (niższe) ceny podręczników szkolnych?

9. Czy państwo poprzez odpowiednie działania rządu podejmie odpowiedzialność za wychowanie młodych Polaków zgodnie z systemem wartości ukształtowanym w polskiej tradycji narodowej i skodyfikowanym w konstytucji i ustawach?

10. Czy minister finansów zwiększy w 2011 r. wielkość Funduszu Pracy, tak aby możliwe było dalsze kształcenie młodocianych uczniów szkół zawodowych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Zieliński

Zambrów, dnia 12 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21478)

do ministra infrastruktury

w sprawie likwidacji urzędów pocztowych na terenie woj. małopolskiego

Szanowny Panie Ministrze! Poczta Polska SA jako operator publiczny zobowiązana jest do utrzymania określonych wskaźników dostępności powszechnych usług pocztowych.

Zgodnie z rozporządzeniem ministra infrastruktury z dnia 20 października 2009 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie warunków wykonywania powszechnych usług pocztowych Poczta Polska ma obowiązek uruchomić co najmniej jedną stałą placówkę w każdej gminie (§ 1 ust. 2 pkt 4), z zastrzeżeniem, iż w gminie poniżej 5 tys. mieszkańców placówka pocztowa może działać w sąsiedniej gminie pod warunkiem, że zapewni to sprawniejszą obsługę klienta po wcześniejszym uzgodnieniu z lokalną władzą w gminie (§ 44 ust. 5 pkt 1 i 2).

Z informacji, które do mnie docierają, wynika, iż operator publiczny, jakim jest Poczta Polska SA, zamierza na terenie województwa małopolskiego zlikwidować kolejne placówki (w 2011 r. zlikwidowano już 4 placówki pocztowe), np. Urząd Pocztowy w Gródku nad Dunajcem, mimo iż jest to jedyny urząd pocztowy w gminie liczącej ponad 9 tys. mieszkańców. Burmistrz miasta i gminy uzdrowskiej Muszyna zwraca uwagę i kierownictwo poczty podejmu-

je działania mające na celu likwidację jedyne go urzędu pocztowego na terenie gminy liczącej 11,5 tys. mieszkańców.

Również zawirowania wokół placówki Poczty Polskiej w Rabce-Zdroju wywołują niepokój mieszkańców.

Zupełnie niezrozumiała jest dla mnie odpowiedź pani Katarzyny Nowak, zastępcy dyrektora Centrum Poczty ds. sieci na moją interwencję dotyczącą sytuacji dostępności usług pocztowych na terenie powiatu nowotarskiego (znak CP/SZ1-138/2011). Pani dyrektor wyjaśniając mi działania Poczty Polskiej na terenie powiatu, powołuje się na rozporządzenie ze stycznia 2004 r., mówiące o obowiązkowej sieci placówek pocztowych na terenie kraju (tzn. w kraju ma działać co najmniej 8240 placówek pocztowych, na terenach miejskich jedna placówka na 7000 tys. mieszkańców, na terenach wiejskich jedna placówka na 85 km²), pomijając zupełnie nowelizacje tegoż rozporządzenia ze stycznia 2009 r., uściślające system rozmieszczenia placówek pocztowych. Pojawia się pytanie, dlaczego pani dyrektor podaje niepełne informacje, wprowadzające mnie jako posła i obywatela w błąd.

Równie niepokojące są pojawiające się w prasie informacje na temat nieprawidłowości w spółce i likwidacji placówek, które jako sieć są kapitałem spółki. Takie działania przynoszą spółce wielką szkodę i powodują, że zaufanie do tego największego w Polsce dostarczyciela poczty z dnia na dzień spada.

Istnym kuriozum jest dla mnie fakt, że PTK Centertel czy Telekomunikacja Polska SA dostarczają rachunki do klientów nie za pomocą Poczty Polskiej, ale prywatnej firmy In Post.

Jako reprezentant obywateli i ziemi podhalańskiej pragnę zapytać: Czy obecne działania likwidacji placówek przez spółkę Poczta Polska SA są akceptowane przez ministra?

Z wyrazami szacunku

Poseł Edward Siarka

Nowy Targ, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21479)

do ministra infrastruktury

w sprawie ustawy o kierujących pojazdami

Szanowny Panie Ministrze! Na podstawie art. 191 i 192 regulaminu Sejmu wnoszę interpelację w sprawie ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami.

Uprzejmie informuję, że w ramach mojej działalności poselskiej skierowany został do mnie wniosek Ośrodka Szkolenia Kierowców (OSK) w Oświęcimiu

w sprawie zmian zapisów przyjętej 5 stycznia br. ustawy o kierujących pojazdami.

Stowarzyszenia zrzeszone w Polskiej Federacji Stowarzyszeń Szkół Kierowców oraz Ogólnopolskie Stowarzyszenie Kierowca.pl aktywnie brały udział w pracach parlamentu Rzeczypospolitej Polskiej nad tą ustawą. Z informacji uzyskanej od przedstawiciela OSK w Oświęcimiu wynika, że wiele z postulatów i uwag zgłaszanych przez te organizacje nie zostało uwzględnionych, mimo że miały zasadniczy charakter – zgodności z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej. W związku z tymi wątpliwościami Ogólnopolskie Stowarzyszenie Kierowca.pl wystąpiło do prof. zw. dr hab. nauk prawnych Andrzeja Bałabana o przygotowanie ekspertyzy w kwestii zgodności ustawy z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej i prawem Unii Europejskiej.

Wątpliwości te dotyczą m.in.:

— podziału ośrodków szkolenia kierowców na tzw. super OSK, które mogą zmonopolizować działalność,

— wyłączności dla super OSK na działalność szkoleniową na instruktorów nauki jazdy oraz organizowania warsztatów dla wszystkich instruktorów nauki jazdy,

— dopuszczenia tylko niektórych OSK do realizacji szkolenia teoretycznego metodą na odległość, czyli internetowo (ośrodki dopuszczone do internetowego szkolenia nie muszą przygotowywać specjalistycznych sal wykładowych w przeciwieństwie do tych działających metodą tradycyjną – co nie jest spójne z rządową strategią rozwoju społeczeństwa informacyjnego),

— umożliwienia działalności tylko na terenie powiatu, w którym uzyskano wpis do rejestru, co godzi w swobodę prowadzenia działalności gospodarczej,

— obowiązku prowadzenia przez super OSK kategorii co najmniej A, B, C i D monopolizujących działalność,

— prowadzenia egzaminu praktycznego w zakresie kategorii A i B prawa jazdy wyłącznie na pojazdach znajdujących się w dyspozycji wojewódzkich ośrodków ruchu drogowego, wymuszając zmianę taboru w mniejszych ośrodkach.

Pozwalam sobie załączyć^{*)} wspomnianą ekspertyzę z prośbą o informację: Czy w świetle przedstawionych zapisów oraz załączonych dokumentów będą podjęte działania zmierzające do zmiany ustawy jeszcze przed jej wejściem w życie?

Z poważaniem

Poseł Janusz Chwierut

Oświęcim, dnia 7 marca 2011 r.

^{*)} Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21480)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie Funduszu Solidarności
Unii Europejskiej**

Szanowny Panie Ministrze! W 2010 r. w wyniku powodzi Polska poniosła straty, które według szacunków przekroczyły kwotę 12 mld zł. Odbudowa infrastruktury zniszczonej w wyniku powodzi wymaga dużego zaangażowania finansowego państwa i jednostek samorządu terytorialnego. Wsparciem w odbudowie mają być środki Funduszu Solidarności Unii Europejskiej w wysokości 105 mln euro, o które Polska wystąpiła do Komisji Europejskiej.

Pomoc z Funduszu Solidarności UE utworzonego w 2002 r. otrzymały w latach poprzednich poszkodowane państwa członkowskie. Tymczasem procedura ukierunkowania środków z tego funduszu przeciąga się w czasie, a więc przeciąga się plan odbudowy zniszczeń.

Jako reprezentant obywateli i ziemi podhalańskiej pragnę zapytać:

1. Dlaczego Komisja Europejska nie podjęła decyzji o uruchomieniu środków z funduszu dla Polski?

2. Kiedy przewidywane jest podpisanie umowy między ministrem spraw wewnętrznych i administracji a Komisją Europejską w sprawie uruchomienia środków z funduszu?

Z wyrazami szacunku

Poseł Edward Siarka

Nowy Targ, dnia 14 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21481)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie art. 14a i art. 17 ustawy
o systemie oświaty**

Szanowna Pani Minister! Wymienione artykuły ustawy o systemie oświaty regulują kwestie ustalenia sieci prowadzonych przez gminę publicznych przedszkoli i oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych oraz szkół podstawowych. Dotyczą także kwestii zabezpieczenia funkcjonowania powyższych placówek przez gminy, m.in. poprzez zapewnienie bezpłatnego transportu i opieki dzieciom sześciolatnim lub zwrot kosztów przejazdu dziecka i opiekuna środkami komunikacji publicznej, jeżeli dowożenie zapewniają rodzice. Powyższe zobowiązania gmina wypełnia wobec dzieci, których droga z domu do najbliższego przedszkola lub oddziału przedszkolnego

przekracza 3 km. W związku z obniżaniem wieku szkolnego sześciolatki także są przewożeni do szkół. Spełnia to wymagania polityki oświatowej państwa. Problemem mieszkańców i władz gminy jest w tej materii granica 3 km jako sztywna bariera prawa do rekompensaty za przewóz dzieci. W praktyce zdarza się, że miejscowości są bardziej rozległe, a ich mieszkańcy z powodu wymienionej bariery traktowani muszą być w sposób nierówny, co doprowadza do niepotrzebnych nieporozumień pomiędzy władzami administracyjnymi danej miejscowości a mieszkańcami.

Wobec powyższego należałoby rozważyć zmianę zapisów powyższej ustawy w zakresie przekazania gminom uprawnień do orzekania o wypłacie rekompensat za dowóz dzieci.

Proszę o odpowiedź: Czy możliwe są zmiany w wyżej opisanym zakresie, tak aby wykreślić obligatoryjny zapis o barierze 3 km?

Z poważaniem

Poseł Jan Religa

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21482)

do ministra zdrowia

**w sprawie projektu ustawy o działalności
lecniczej**

Szanowna Pani Minister! Otrzymuję informacje od środowisk pielęgniarek i położnych zaniepokojonych stosowaniem przez pracodawców praktyk polegających na obligowaniu ich do zmiany umowy o pracę na kontrakty cywilnoprawne. Skutkować to może niemalże patologicznym wykorzystywaniem osób posiadających kontrakty cywilnoprawne, m.in. z tego powodu, iż ich sytuację regulować ma w tym względzie Kodeks cywilny, a nie Kodeks pracy. Ogranicza to możliwości interweniowania organom takim jak Państwowa Inspekcja Pracy i związki zawodowe.

Sytuacja taka jest możliwa szczególnie w miejscowościach małych, gdzie lokalne rynki pracy są ograniczone i nie gwarantują możliwości funkcjonowania poza narzuconymi przez pracodawców warunkami. W tym stanie rzeczy pielęgniarki i położne, zgodnie z informacjami Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Pielęgniarek i Położnych, często godzą się na niekorzystne dla nich warunki, by zachować jakąkolwiek pracę.

Proszę o odpowiedź na pytanie: Czy w projekcie ustawy o działalności leczniczej przewidziano jakiegokolwiek narzędzia ochraniające pracowników kontraktowych, a w szczególności w zakresie czasu pra-

cy, wynagrodzenia, ochrony pracy, świadczeń urlopowych i innych?

Nadmieniam, iż obowiązujące aktualnie przepisy Kodeksu cywilnego wprowadziły ograniczony sposób ochrony pracowników kontraktowych w porównaniu do zatrudnionych pielęgniarek na podstawie umowy o pracę.

Z poważaniem

Poseł Jan Religa

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21483)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zaprojektowanej przez ministra
rozwoju regionalnego „Koncepcji
przestrzennego zagospodarowania kraju
2030” i nieuwzględnienia w tej koncepcji
miasta Kielce w krajowym systemie
metropolii**

Szanowny Panie Premierze! Społeczność woj. świętokrzyskiego z niepokojem przyjmuje zapisy projektu „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030”, gdzie nie uwzględniono Kielc w systemie polskich metropolii, co traktowane jest jako zapowiedź likwidacji woj. świętokrzyskiego. Już w czerwcu 2008 r. występowałem do Pana Premiera z interpelacją w sprawie marginalizowania Kielc jako stolicy regionu świętokrzyskiego i lekceważenia samorządów terytorialnych, które przygotowały koncepcję funkcjonowania Kieleckiego Obszaru Metropolitalnego. Nadal aktualny jest problem tzw. marginalizacji Kielc i regionu świętokrzyskiego, co znajduje odzwierciedlenie w koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju. Pragnę zwrócić uwagę, iż dokument ten nie jest spójny ze Strategią Rozwoju Kraju, w której uznano, że „Ważnym zadaniem polityki regionalnej jest rozwój funkcji metropolitalnych Kielc. Wspierane będą zwłaszcza działania na rzecz rozwoju szkolnictwa wyższego oraz rozwoju usług tworzących nowe miejsca pracy”.

Województwo świętokrzyskie posiada i konsekwentnie realizuje wizję rozwoju regionu, stawia na rozwój zasobów ludzkich, przedsiębiorczość i innowacyjność, rozwój społeczeństwa informacyjnego. W strategii rozwoju województwa zapisano również jako priorytet „Kreowanie rozwoju i dywersyfikacji funkcji wyższego rzędu w Kieleckim Obszarze Metropolitalnym”. Kielecki obszar funkcjonalny to część historycznie ukształtowanego, najstarszego w Polsce zespołu ośrodków przemysłowych, znanego pod nazwą Staropolskiego Okręgu Przemysłowego (SOP).

Powołany w roku 2005 Kielecki Obszar Metropolitalny (KOM) zamieszkuje ponad 330 tys. mieszkańców, a wskaźnik gęstości zaludnienia na tym obszarze przekracza 250 osób/km² i w pełni odpowiada kryteriom w stosunku do wielu ośrodków miejskich włączonych do listy 12 obszarów metropolitalnych. KOM nie jest przy tym obszarem ustalonym ostatecznie, a prowadzone wariantowe analizy powiązań funkcjonalnych wskazują na celowość jego rozszerzenia na obszar zamieszkiwany przez ponad 500 tys. mieszkańców. Za włączeniem Kielc do sieci metropolii krajowych przemawiają:

– bliskie sąsiedztwo Kielc i zespołu trzech dużych miast nad Kamienną (Skarżysko, Starachowice, Ostrowiec), otoczonych silnie zurbanizowanymi gminami i mniejszymi miastami o dominującej funkcji przemysłowo-usługowej,

– duży potencjał metropolitalny w postaci prężnego ośrodka akademickiego, dwóch uczelni państwowych o charakterze uniwersyteckim i kilkunastu uczelni niepublicznych, dynamicznego, drugiego co do wielkości w kraju, ośrodka targowo-wystawieniowego i konferencyjnego, ośrodka wysokospecjalistycznych usług medycznych, rozwijającego się międzynarodowego centrum kultur – silnie oddziaływającego na rozwój całego regionu,

– wyjątkowa atrakcyjność krajobrazu przyrodniczo-kulturowego, niespotykane w Europie zabytki geologiczne, bogata historia związana z rozwojem polskiego przemysłu oraz z walką o zachowanie niepodległości i tożsamości narodowej,

– rezerwy terenów uzbrojonych i systemów infrastruktury komunalnej pozwalające na niezakłócony wzrost ludnościowy ośrodka wojewódzkiego do 300 tys. mieszkańców,

– specyfika gospodarcza tego obszaru, który jest wyspecjalizowany w produkcji materiałów budowlanych (cementu, wapna budowlanego, kruszywa drogowego), w wykonawstwie budowlanym oraz w przemyśle maszynowym, czyli dziedzinach istotnych dla rozwoju całego kraju,

– wysoki potencjał demograficzny ośrodka funkcjonalnego Kielc przy natężeniu zjawiska suburbanizacji, co związane jest z rozwojem funkcji mieszkaniowych w ośrodkach podmiejskich, a szerokiej sfery usług w ośrodku rdzeniowym,

– niskie w porównaniu z innymi miastami wojewódzkimi obciążenie barierami i problemami urbanizacyjnymi, niewymagające wysokich nakładów inwestycyjnych w procesie sterowania rozwojem Kieleckiego Obszaru Metropolitalnego,

– usytuowanie KOM w miejscu krzyżowania się dróg szybkiego ruchu nr 7 i nr 74 o znaczeniu krajowym i międzynarodowym.

Wobec powyższego nadal aktualne i zasadne staje się pytanie: Czy kierowany przez Pana rząd, wsłuchując się w głosy protestów mieszkańców woj. świętokrzyskiego, w tym również parlamentarzystów, wojewody świętokrzyskiego, marszałka województwa świętokrzyskiego i Solidarności Świętokrzyskiej,

uwzględni słuszne postulaty usytuowania Kielec w krajowym systemie metropolitalnym, a tym samym nie dopuści do marginalizacji woj. świętokrzyskiego w realizacji polityki zrównoważonego rozwoju regionalnego?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Lipiec

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21484)

do ministra infrastruktury

**w sprawie drogi wojewódzkiej nr 718
na odcinku między Pruszkowem
a Ożarowem Mazowieckim**

Szanowny Panie Ministrze! Otrzymuję liczne zapytania od mieszkańców powiatu pruszkowskiego dotyczące stanu drogi wojewódzkiej nr 718 (DW 718). Droga ta od długiego czasu jest w stanie daleko odbiegającym od uśrednionych standardów przyjętych choćby zwyczajowo w kraju. Odpowiedzialne za obecny stan drogi są ciężkie pojazdy dojeżdżające do placu budowy autostrady A2. Przekraczający często 50 t masy sprzęt ciężki dosłownie miażdży pod swoimi kołami resztki nawierzchni, jak i konstrukcję drogi zamieniając ją w klepisko. Stan drogi uniemożliwia mieszkańcom dotarcie do swoich domów, a okolicznym przedsiębiorcom do swoich firm i zakładów. Negatywne konsekwencje tego stanu rzeczy stanowią również zagrożenia dla zdrowia i bezpieczeństwa osób korzystających z drogi nr 718.

Kwestia stanu drogi wojewódzkiej nr 718 budzi wiele kontrowersji, a bezradność mieszkańców na co dzień zmagających się tym problemem doprowadza do rozgoryczenia i frustracji. Również władze Ożarowa Mazowieckiego i Pruszkowa nie kryją swojej dezaprobaty dla obecnej sytuacji. Eskalacja napięcia może zakończyć się radykalnymi posunięciami w postaci blokad dróg dojazdowych do placu budowy. Nie widać również na tę chwilę możliwości rozwiązania.

W materiale telewizyjnym emitowanym przez TVN Warszawa (źródło: <http://www.tvnwarszawa.pl/stolica.news.beda-mieli-autostrade-ale-stracili-ulice.72234.html>, 1 marca 2011 r.) z dnia 16 lutego 2011 r. rzecznik wykonawcy, firmy Budimex, poinformował, że firma, którą reprezentuje, nie ma w kontrakcie podpisanego warunku doprowadzenia ulic Ożarowa i Pruszkowa do stanu sprzed rozpoczęcia budowy. Poinformował również, że z dróg tych sprzęt ciężki korzystać będzie do przełomu maja i czerwca, gdyż nie ma innych możliwości dojazdu do budowy.

Panie Ministrze! W związku z bardzo napiętą sytuacją bardzo proszę o udzielenie odpowiedzi na poniższe kwestie:

1. Czy w kontrakcie z wykonawcą autostrady A2, firmą Budimex, jest zawarty zapis o odpowiedzialności wykonawcy do przywrócenia drogi wojewódzkiej nr 718 do stanu przed rozpoczęciem budowy?

2. Jakie są plany dotyczące naprawy zniszczonych przez sprzęt ciężki firmy Budimex ulic w Ożarowie i Pruszkowie? Kto pokryje koszty przywrócenia nawierzchni do ładu? Jaki jest przewidywany plan prac naprawczych?

3. Dlaczego nie przewidziano w kontrakcie budowy drogi technicznej dla pojazdów dojeżdżających do placu budowy?

4. W jaki sposób zostaną zrekompensowane straty lokalnych przedsiębiorców, dla których utrudniony dojazd do swoich przedsiębiorstw miał wpływ na ich działalność?

5. Kto podejmie się odpowiedzialności za zażegnanie kryzysu zaufania wśród rozgoryczonych mieszkańców Pruszkowa i Ożarowa?

Poseł Alicja Olechowska

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21485)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie przyznania doktorantom prawa
do ulgi na przejazdy publicznymi środkami
komunikacyjnymi**

Szanowna Pani Minister! Od nowego roku wszyscy studujący w szkołach wyższych mogą skorzystać z ulgi na przejazdy pociągami oraz autobusami. Ulga dla studentów wzrosła z 37 do 51%. Zgodnie z nowymi przepisami ulga w wysokości 51% dla studentów obowiązuje przy przejazdach jednorazowych w pociągach ekspresowych, osobowych i pospiesznych. Zniżka obejmuje też przejazdy w pociągach osobowych i pospiesznych na podstawie imiennych biletów miesięcznych. Takie same ulgi obowiązują przy zakupie biletów autobusowych. Zasada ta obowiązuje nie tylko na trasie dom – szkoła. Ta ulga obejmuje wszelkie przejazdy. To jest dobra dla studentów informacja, lecz wszystkie ulgi przysługują tylko studentom do ukończenia 26. roku życia. Tym niemniej możliwości skorzystania z ulgi pozbawiona jest pewna kategoria podmiotów uczących się na uczelniach, a mianowicie doktoranci, choć za przyznaniem im ulgi przemawiają te same argumenty, co w przypadku studentów studiów pierwszego i drugiego stopnia.

W ostatnich latach coraz więcej młodych ludzi po uzyskaniu upragnionego dyplomu magistra decyduje się na kontynuację rozwoju naukowego na szczeblu

doktora. Jest to jak najbardziej pozytywna tendencja, która świadczy o tym, iż mamy w Polsce ambitną i zdolną młodzież, w wielu przypadkach też wpływ ma sytuacja na rynku pracy. Od kilku lat jesteśmy członkami Unii Europejskiej, przez co ustawodawstwo UE stało się także wewnętrznym prawem Rzeczypospolitej. Dzięki temu wprowadzono trzystopniowy system studiów. Studenci każdego z tych stopni znajdują się w analogicznej sytuacji, przez co powinni korzystać ze wszystkich praw studenckich.

W Polsce tylko studenci pierwszego i drugiego stopnia są uważani za studentów, a doktoranci, posiadający legitymację podobnie jak studenci studiów pierwszego i drugiego stopnia, nie posiadają zniżki na przejazdy polską koleją państwową, jak i przejazdy komunikacją miejską.

Doktorant zdaje egzaminy, prowadzi badania naukowe, nierzadko powiązane jest to z wyjazdami na konferencje naukowe w całej Polsce. Mają oni jednocześnie ograniczone możliwości podejmowania pracy zarobkowej, muszą bowiem prowadzić zajęcia i badania naukowe. Wydaje się, iż doktoranci ze względu na trudność tego etapu studiów częściej muszą jeździć na konferencje bądź inne uczelnie niż ich koledzy z drugiego i pierwszego stopnia studiów. Jednak w chwili obecnej niestety nie mają tego przywileju i na swoje podróże naukowe muszą kupować normalny bilet. „Konieczność ponoszenia wysokich opłat za dojazd do uczelni i z powrotem stanowi dodatkowe ograniczenie w dostępie do usług edukacyjnych. Przez mnożenie kosztów studiowania zniechęca się osoby potencjalnie zainteresowane podwyższaniem swoich kwalifikacji zawodowych przez kontynuację nauki na studiach wyższych” – argumentowało Ministerstwo Finansów, proponując podniesienie ulg dla studentów. Ta sama argumentacja odnosi się do doktorantów.

Uważam, że powinniśmy dążyć do sytuacji, gdy studenci są zachęceni do dalszego rozwoju naukowego, m.in. poprzez zapewnienie zniżek na przejazdy kolejowe i autobusowe.

Wobec powyższego proszę o odpowiedź na pytania:

1. Czy możliwe będzie w przyszłości rozszerzenie ulg studenckich również na uczestników studiów doktoranckich?

2. Jakie byłyby koszty rozszerzenia ulg dla studentów na przejazdy na uczestników studiów doktoranckich?

Z poważaniem

Poseł Henryk Milcarz

Kielce, dnia 7 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21486)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wprowadzenia jasnych zapisów
w ustawie o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę
i zbiorowym odprowadzaniu ścieków
odnośnie do definicji przyłącza
i prowadzenia działalności z wykorzystaniem
majątku niebędącego własnością
przedsiębiorstw wodno-kanalizacyjnych**

Szanowny Panie Ministrze! Przed wejściem w życie ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków przyłącza wod.-kan. mogły przechodzić na stan przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego na podstawie art. 49 Kodeksu cywilnego lub też w drodze nieodpłatnego przekazania ich przez inwestorów. Prywatni inwestorzy w dużej większości nie korzystali jednak z takiej możliwości, nie chcąc pozbywać się wybudowanego przez siebie majątku na rzecz przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego. Efektem tego jest, że większość przyłączy wod.-kan. po przyłączeniu ich do sieci pozostaje własnością inwestorów, którzy je wybudowali.

Uwzględniając uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2007 r. (III CZP 79/07), w której wskazano, że odcinek przewodu kanalizacyjnego łączący wewnętrzną instalację kanalizacyjną w nieruchomości odbiorcy z istniejącą siecią kanalizacyjną stanowi w części leżącej poza granicą nieruchomości gruntovej urządzenie kanalizacyjne (o jakim mowa w art. 31 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i odprowadzaniu ścieków), należy zadać pytanie, w jaki sposób zmienić stan prawny urządzenia kanalizacyjnego lub wodociągowego tak, aby stanowił on majątek przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego i możliwe było ponoszenie kosztów jego eksploatacji przez wymienione przedsiębiorstwo. Oczywiście jest, że przedsiębiorstwo nie może ponosić kosztów eksploatacji tego urządzenia, w przypadku gdy nie stanowi ono jego własności. W takim przypadku oprócz kosztów eksploatacji powstaje również podatek od darowizny, której dokonuje przedsiębiorstwo na rzecz właściciela urządzenia, dokonując jego eksploatacji i usuwając awarie na jego majątku. Obowiązek uiszczenia tego podatku spadnie na przedsiębiorstwo, gdyż nie ma mechanizmów umożliwiających wyegzekwowanie zapłaty tego podatku przez właściciela urządzenia. Ponoszenie przez przedsiębiorstwo takich kosztów eksploatacji, a jednocześnie brak możliwości w kalkulowaniu ich w taryfy opłat lub koszty jest działaniem na niekorzyść spółki, za które zarząd może zostać pociągnięty do odpowiedzialności. Dodatkowo pojawia się pytanie, jak księgować tego typu operacje finansowe.

Zdaniem ministra najkorzystniej byłoby przekazać urządzenie wodociągowe lub kanalizacyjne na

podstawie art. 31 ustawy przedsiębiorstwu wod.-kan., jednak takie rozwiązanie spotyka się z protestem inwestorów, którzy ponieśli koszty na jego budowę. Z uwagi na brak możliwości nakłonienia właścicieli do przeniesienia tytułu własności urządzeń na przedsiębiorstwo rozwiązanie to nie jest możliwe do zastosowania. Dodatkowo powstaje pytanie, czy za urządzenia kanalizacyjne lub wodociągowe należy przyjąć również te przyłącza, które zostały wybudowane przed wejściem w życie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i odprowadzaniu ścieków. Czy w związku z powyższym przedsiębiorstwa wod.-kan. powinny przejmować przyłącza wybudowane przed wejściem w życie ustawy, których właściciele nie dokonali przekazania w chwili wybudowania? Jeśli tak, to powstanie sytuacja, w której przedsiębiorstwo będzie zmuszone przejąć przewód często o wieloletniej historii, wyeksploatowany, na granicy śmierci technicznej. Rozwiązanie takie jest bezwzględnie niekorzystne dla przedsiębiorstwa i niczym nieuzasadnione, stanowi dodatkowo naruszenie zasady nieretroaktywności prawa. Ilość urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych, które należałoby przejąć od właścicieli, jest niemal równa ilości odbiorców. Przejęcie tych urządzeń spowodowałoby wydatkowanie ogromnej kwoty na przejęcie tych przewodów, jak również ich eksploatację i usuwanie awarii, które na przewodach o kilkudziesięcioletnim okresie eksploatacji z pewnością będą częste. Kwoty te bezwzględnie należałoby uwzględnić w taryfach, co z kolei skutkowałoby wielokrotnym wzrostem cen wody i ścieków, którymi obciążeni zostaliby wszyscy odbiorcy. Wydaje się zatem rozsądnym rozwiązaniem pozostawienie dotychczasowego stanu rzeczy, w którym eksploatacja urządzenia znajduje się po stronie właściciela, który może zlecić odpłatne usuwanie awarii dowolnej firmie, w tym również przedsiębiorstwu wod.-kan. Gdyby jednak uznać za urządzenia tylko przewody wybudowane w okresie obowiązywania ustawy, powstaje paradoksalna sytuacja, w której uprzywilejowani są odbiorcy nowo przyłączani do sieci, natomiast wieloletni odbiorcy, którzy pozostają właścicielami swoich urządzeń, będą musieli eksploatować je na dotychczasowych zasadach. Sytuacja ta narusza zasadę równego traktowania wszystkich kontrahentów.

Uwzględniając powyższe wnioski, proszę o jednoznaczne i ostateczne wyjaśnienie: w kontekście definicji przyłącza określonej w ustawie jak zdefiniować i traktować odcinek przewodu od włączenia do sieci wod.-kan. do granicy nieruchomości odbiorcy usług i kto powinien usuwać awarie na tym odcinku, przy założeniu, że został on zrealizowany zgodnie z art. 15 ust. 2 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków. Wg uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2007 r. (III CZP79/07) odcinek przewodu kanalizacyjnego łączący wewnętrzną instalację kanalizacyjną w nieruchomości odbiorcy z istniejącą siecią kanalizacyjną stanowi w części leżącej poza granicą nieruchomości gruntowej urządzenie kanalizacyjne. Wg ustawy Pra-

wo budowlane budowa urządzeń kanalizacyjnych oraz wodociągowych wymaga uzyskania pozwolenia na budowę. Należałoby więc uzyskać pozwolenie na budowę na odcinek przyłącza od włączenia do sieci do granicy nieruchomości odbiorcy. Dotychczas traktując ten odcinek jako przyłącze, inwestor przystępował do budowy na podstawie zgłoszenia we właściwym urzędzie. Uwzględniając wyrok Sądu Najwyższego, należy uznać, że wybudowane w tym trybie urządzenia zostały posadowione w gruncie bez uzyskania koniecznego pozwolenia na budowę, a więc nielegalnie.

Zatem konieczne jest wprowadzenie jasnych zapisów w ustawie o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków odnośnie do definicji przyłącza i prowadzenia działalności na majątku niebędącym własnością przedsiębiorstw wodno-kanalizacyjnych.

Kwestie poruszone w tej interpelacji są kluczowe dla przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych, dlatego wyjaśnienie ich jest niezbędne w celu prawidłowego funkcjonowania przedsiębiorstwa, zarówno pod względem prawnym, jak i ekonomicznym.

Wobec powyższego proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytania:

1. Czy przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne mają obowiązek eksploatacji wybudowanych nielegalnie urządzeń?

2. Czy za urządzenia wodociągowe i kanalizacyjne należy przyjąć również przewody wybudowane przed wejściem w życie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków?

3. Czy przedsiębiorstwo jest zobowiązane do usuwania awarii na urządzeniach, których inwestorzy nie przekazali, natomiast występują z wnioskiem o przekazanie w momencie wystąpienia awarii?

Z poważaniem

Posel Henryk Milcarz

Kielce, dnia 4 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21487)

do ministra zdrowia

w sprawie stworzenia specjalnego rządowego programu walki z cukrzycą

Szanowna Pani Minister! W Polsce na cukrzycę choruje 2,6 mln osób, z czego 750 tys. nie wie o swojej chorobie i nie jest leczona. Z badań WHO wynika, że w ciągu najbliższych 25 lat liczba chorych podwoi się. Zbyt późne rozpoznanie cukrzycy oraz jej nieskuteczne leczenie może spowodować rozwój późnych powikłań tej choroby, szczególnie naczyniowych, będących przyczyną przedwczesnego inwalidztwa i

zwiększonej umieralności tej grupy osób. Cukrzyca jest na świecie przyczyną ok. 4 mln zgonów rocznie, głównie z powodu powikłań sercowo-naczyniowych, jak udary mózgu i zawały serca. Choroba istotnie skraca długość życia i pogarsza jego jakość. Jest wiodącą przyczyną amputacji nóg, niewydolności nerek i istotną przyczyną utraty wzroku. Na koszty związane z cukrzycą składają się zarówno bezpośrednie koszty leczenia – leków, opieki lekarskiej, opieki szpitalnej, jak i koszty pośrednie – związane ze zgonami, trwałym inwalidztwem, zmniejszoną wydajnością w pracy, rentami itp.

Podstawowym czynnikiem wpływającym na wzrost kosztów opieki medycznej związanym z cukrzycą typu 2 jest konieczność leczenia powikłań cukrzycy. Bez wątplenia rozwiązaniem, które w długofalowej perspektywie może przyczynić się do ograniczenia kosztów związanych z cukrzycą, jest zapewnienie chorym dostępu do odpowiedniego leczenia.

Skuteczne leczenie cukrzycy, które umożliwia zapobieganie powikłaniom, wymaga indywidualnego podejścia do chorego i zastosowania leków, które konkretnemu choremu przyniosą największe korzyści. Ministerstwo Zdrowia powinno zapewniać refundację tych leków. Wobec szybko rosnącej liczby chorych na cukrzycę o charakterze epidemicznym, zwłaszcza cukrzycy typu 2, prewencja pierwotna tej choroby powinna mieć charakter ogólnokrajowego priorytetu. W Polsce, niestety, problem cukrzycy nie jest tak poważnie traktowany jak w innych państwach. Za wzór można uznać takie państwa jak: Austria, Czechy, Dania, Finlandia, Francja, Niemcy, Włochy, Portugalia, Słowacja, Holandia i Wielka Brytania – to kraje, w których stworzono narodowe programy zapobiegania i leczenia cukrzycy lub ich zarys. Moim zdaniem warto położyć nacisk na stworzenie specjalnego rządowego programu walki z epidemią XXI w.

W związku z powyższym, działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. Nr 74, poz. 350, z późn. zm.), proszę Panią Minister o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Czy Ministerstwo Zdrowia planuje opracowanie specjalnego rządowego programu walki z cukrzycą – epidemią XXI w.?

Z poważaniem

Poseł Józef Piotr Klim

Nowy Targ, dnia 8 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21488)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wykonywania nadzoru właścicielskiego przez Skarb Państwa w związku z praktykami Zarządu PLL LOT SA

Szanowny Panie Premierze! Zwracam się z wnioskiem o udzielenie odpowiedzi na pytania w sprawie praktyk Zarządu PLL LOT SA.

1. Sprawa dotyczy powierzenia kluczowych obszarów zarządzania spółką prokurentom w miejsce członków zarządu. Czy ta decyzja jest zaakceptowana przez rząd Rzeczypospolitej Polskiej? Jak się Pana rząd ustosunkuje do zarzutu, iż jest to sposób obchodzenia prawa handlowego oraz tzw. ustawy kominowej przez prezesa zarządu tej spółki Skarbu Państwa? Czy jest to jednostkowy przypadek w spółkach Skarbu Państwa, czy sposób na nagminne łamanie prawa przez wyznaczonych przez rząd prezesów zarządów spółek Skarbu Państwa? Zatrudnienie prokurentów z kompetencjami członków zarządu jest jaskrawym pogwałceniem standardów corporate governance i przepisów tzw. ustawy kominowej. Sposób obejścia przepisów tej ostatniej ustawy jest całkowitym zaprzeczeniem jakichkolwiek cywilizowanych standardów. Proszę o poinformowanie, czy i jakie konsekwencje zostały wyciągnięte wobec osób winnych tego naruszenia prawa.

Proszę także uzasadnić konieczność utajnienia kontraktów wyżej wymienionych prokurentów, do których to kontraktów ma dostęp wyłącznie prezes zarządu, choć praktykowanym powszechnie standardem korporacyjnym jest dostępność tych dokumentów dla całej rady nadzorczej.

Pozwalam sobie załączyć do powyższej interpelacji kopie e-maila rozesłanego w PLL LOT SA, zawierającego informację o nowej „strukturze organizacyjnej”^{*)}.

2. Kolejną równie ważną kwestią jest wyjaśnienie celowości przeprowadzania „akcji promocyjnych” przez PLL LOT SA oraz utrzymywania „promocyjnych cen” w taryfie PROMO-LOT, nieprzynoszących żadnych efektów tak PR-owych, jak i finansowych.

Skalkulowanie cen poniżej jakiegokolwiek proggu opłacalności na określone połączenia, dzięki czemu takie połączenia są jednocześnie promowane, skutkuje rosnącą liczbą odwoływanych połączeń, gdyż opłacalne jest kupienie biletu lotniczego „na wszelki wypadek”, przez co powiększyła się w sposób absurdalny liczba niepojawiających się pasażerów. Oznacza to, iż PLL LOT SA albo musi prowadzić sprzedaż nadwyżkowej liczby biletów (tzw. overallotment), co stwarza wysokie ryzyko płacenia wysokich odszko-

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

dowań na rzecz osób, które nie „załapały się” na samolot ze względu na sprzedanie większej liczby biletów (i pojawienie się wszystkich pasażerów) niż miejsc w samolocie. Moje pytanie o zasadność takich działań jest podyktowane ilością odwoływanych przez PLL LOT SA połączeń. Tylko w dniu 21 lutego, przy dobrych warunkach pogodowych, odwołano 31 lotów, z czym wiąże się konieczność zapewnienia alternatywnych połączeń, z reguły samolotami konkurencyjnych przewoźników, na koszt PLL LOT SA. Czy powyższa „strategia marketingowa” ma za zadanie upadłość, czy tylko likwidację Polskich Linii Lotniczych LOT SA? Odnoszę nieodparte wrażenie, iż takie działania nie mają na celu „promowania” wybranych połączeń, natomiast skutkują zlecaniem ich realizacji innym przewoźnikom, w tym, jak wskazują dane, głównie Lufthansie.

W związku z tym proszę o udzielenie informacji uwzględniającej:

- a) ogólną liczbę sprzedanych biletów PROMO-LOT i na jakich trasach zostały one sprzedane,
- b) jaki był skutek dla wysokości przychodu na przewiezionego pasażera,
- c) ile kosztowały PLL LOT alternatywne sposoby dowiezienia pasażerów posiadających bilety sprzedanych w cenie PROMO-LOT do portów docelowych w przypadku odwołania połączenia lub opóźnienia,
- d) ilu pasażerów, którzy wykupili bilety w cenie PROMO-LOT, nie pojawiło się na rejsach, na które zostały sprzedane wszystkie oferowane miejsca,
- e) koszty, jakie poniosło PLL LOT z tytułu odszkodowania za nieprzyjęcie pasażera na pokład w samolotach objętych promocją PROMO-LOT.

Jeżeli jest to tajemnica przedsiębiorstwa, gotów jestem zapoznać się z tymi informacjami w sposób zapewniający poufność ich udostępnienia. Informacja ta nie daje pełnej informacji o stratach poniesionych przez LOT w wyniku prowadzenia całkowicie bezsensownej polityki sprzedażowej, gdyż nie obejmuje utraconych pasażerów, którzy nie nabyli biletów w wyższej taryfie ze względu na całkowite wypełnienie samolotu.

3. Każda firma, która chce sprzedać swój produkt, opracowuje i przeprowadza akcje promocyjne, które mają za zadanie zmaksymalizowanie sprzedaży jej produktów i usług. Czy w tym kontekście Pana zdaniem fragment kampanii promocyjnej narodowego przewoźnika, w sposób bezpośredni kojarzonego za granicą z Polską i opłaconej przez niego, w której reklamuje się „młodą” Polskę jako kraj sztuki, butikowych hoteli i seksturystyki, jest rozwiązaniem właściwym i przysłuży się firmie (przekazuję wydruk reklamy PLL LOT SA na niemieckim portalu Merian.de)? Czy ten kontekst reklamy przylotów do Polski, na który z kasy PLL LOT SA wydano prawie 20 tys. euro, jest zgodny z wizją działalności narodowego przewoźnika akceptowaną przez Pański rząd?

Nie wiem, czy w jakichkolwiek kategoriach moralnych, biznesowych można uznać wydanie pieniędzy przez PLL LOT SA na reklamę Polski w tym

kontekście za dopuszczalne. Dlatego proszę o udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy i jakie konsekwencje zostały wyciągnięte wobec członków zarządu, którzy odpowiadają za dopuszczenie do tego skandalu.

4. Jako przykład rozkładu biznesu w PLL LOT SA i tego, że także w PLL LOT SA jako winnego wskazuje się rząd Rzeczypospolitej Polskiej, pozwałam sobie załączyć korespondencję e-mailową pomiędzy spółką a jej niedoszłym klientem, który chciał wyczarterować samolot do Zjednoczonych Emiratów Arabskich dla grupy ok. 15 biznesmenów i został... odesłany do Lufthansy^{*)}. E-mail został wysłany do wiadomości dość szerokiego grona osób. Argumentem miał być brak samolotów, czyli winny jest Pański rząd, który lata wyczarterowanymi od PLL LOT samolotami, a LOT nie ma czym latać...

Z poważaniem

Poseł Jerzy Polaczek

Piekary Śląskie, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21489)

do ministra zdrowia

**w sprawie kontraktów pielęgniarских
powszechnie stosowanych w ZOZ-ach
w ostatnim czasie**

Praca w warunkach zatrudnienia kontraktowego pielęgniariek i położnych oznacza w praktyce dla pracodawcy możliwość nieograniczonego czasowo korzystania z pracy kontraktowego pracownika. Pielęgniarki zatrudnianie dziś w tym trybie pracują często po 250–300 godzin w miesiącu. Oczywiście jest, iż praca w takim wymiarze godzin powoduje zagrożenie bezpieczeństwa pacjenta – powoduje konieczność pracy bez wystarczającego wypoczynku, sprzyja błędom i omyłkom w pracy.

Zdarzają się także sytuacje nieprzerwanego 2–3 dobowego „świadczenia usług” przez jedną pielęgniarkę w szpitalu. Obawy o jakość pracy takiej osoby, ze względu na brak możliwości odpoczynku i przepracowanie, są jak najbardziej uzasadnione.

Konieczne jest także wskazanie, iż grupa zawodowa pielęgniariek i położnych nie dysponuje wobec pracodawców tak silną pozycją negocjacyjną, jak grupa lekarzy, co skutkuje tym, iż nagminnie pracodawcy zmuszają pielęgniarki i położne do zastępowania umów o pracę umowami cywilnoprawnymi. Ma to miejsce najczęściej w niewielkich ośrodkach miejskich, gdzie możliwości zmiany pracodawcy, w ramach wykonywanego zawodu, są dla pielęgniariek w praktyce żadne.

Pracodawcy wywierają przymus ekonomiczny, grożąc pozbawieniem pracy i zmuszając do zawierania umów kontraktowych. W tym miejscu podkreślić należy, że jednym z pierwszych działań podejmowanych przez kierowników obecnych ZOZ, po przekształceniu ich w spółki, są próby wymuszenia zamiany umów o pracę na kontrakty cywilnoprawne! Pracownicy mają w tej sytuacji wybór: albo akceptacja takiego rozwiązania, albo utrata pracy.

Po zawarciu umowy cywilnoprawnej w dalszym ciągu kierownictwo nad tymi „pracownikami” sprawuje bezpośredni przełożony, a praktyka wykonywania takich umów nie ma nic wspólnego ze świadczeniem usług. Jest to zwyczajne zatrudnienie pracownicze, odbywające się w miejscu i czasie wskazanym przez pracodawcę i pod jego kierownictwem merytorycznym i organizacyjnym.

Korzyścią pracodawcy jest w pierwszej kolejności obejście ograniczeń dotyczących czasu pracy i wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, a także coraz większa uległość pracownika, który traci stabilność zatrudnienia związaną z umową o pracę czy możliwość szukania pomocy np. u Państwowej Inspekcji Pracy.

Zdarza się często, że Państwowa Inspekcja Pracy odmawia obejmowania kontrolami wykonywania umów cywilnoprawnych, wskazując, iż są to umowy usługowe, a nie pracownicze. Również sądy pracy często ograniczają się do stwierdzenia, iż nie ma mowy o zatrudnieniu pracowniczym, albowiem pracownik dobrze wiedział i zgodził się na podpisanie umowy cywilnoprawnej. Całkowicie pomijane jest zagadnienie przymusu i presji wywieranej na pracownika oraz brak faktycznej, a nie tylko dorozumianej możliwości odmowy zawarcia takiego kontraktu.

Mając na względzie powyższe, zwracam się z uprzejmą prośbą o przedstawienie stanowiska Ministerstwa Zdrowia w zgłoszonej sprawie i udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy nie uważa Pani Minister, że tego typu patologie, wynikające z dogodnych dla naruszania praw pracowniczych regulacji prawnych, muszą być eliminowane na etapie prac prawodawczych? Obecne prace nad ustawą o działalności leczniczej są ku temu znakomitą okazją.

2. Czy Ministerstwo Zdrowia dostrzega problem i podejmie stosowne kroki prawne, tak aby swoboda świadczenia usług przez pielęgniarki i wolność przedsiębiorczości nie polegały na tym, że rzekomi „przedsiębiorcy” będą nadal zatrudniani i traktowani jak pracownicy etatowi i w rzeczywistości wykonywali obowiązki w taki sam sposób, jak pracownicy, nie zaś świadcząc usługi na zasadach równoprawności podmiotów?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Łatas

Myślenice, dnia 7 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21490)

do ministra rozwoju regionalnego

w sprawie projektu „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030”

Szanowna Pani Minister! Wyrażam swoje zakłopotanie po zapoznaniu się z projektem „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030”. Myślę, że jest on pod każdym względem krzywdzący dla województwa świętokrzyskiego, a przede wszystkim dla miasta Kielce. Stolica województwa nie została umieszczona na liście metropolii, które w 2030 r. stworzą tzw. rdzeń metropolii sieciowej, czyli najważniejszych miast w kraju. Kielce znalazły się w grupie miast o znaczeniu regionalnym, m.in. razem z Płockiem, Słupskiem, Rybnikiem itd. To ośmieszająca sytuacja dla Kielc, gdy za potencjalne metropolie uznaje się Rzeszów oraz Białystok, które mają tzw. mniejszy potencjał demograficzny.

Po raz kolejny dochodzi do próby zmarginalizowania województwa świętokrzyskiego. Ministerstwo Rozwoju Regionalnego niejednokrotnie zapewniało o tym, że regiony i miasta będą traktowane równo. Nie będzie podziału na Polskę A i B. Brak Kielc w projekcie, który ma stać się najważniejszym długookresowym krajowym dokumentem strategicznym, dotyczącym zagospodarowania przestrzennego, przełoży się na brak rozwoju sieci komunikacyjnej w województwie. Widać to przede wszystkim na przykładzie kolei. Na terenie całego kraju planowane są prace modernizacyjne kolei, aby pociągi jeździły z prędkością nawet do 200 km/h. Mimo wielu deklaracji do Kielc dojedziemy najwyżej z prędkością 120 km/h. A jeśli Kielce nie znajdą się w opisywanej koncepcji, to i prędkość kolei spadnie pewnie do 80 km/h ze względu na brak jakichkolwiek inwestycji.

Podobna sytuacja jest z drogami. Już teraz województwo świętokrzyskie walczy o inwestycje. Sukcesywnie obcina się środki finansowe m.in. na drogę nr 73 oraz drogę S7. Z opisywanego projektu wynika, że Kielce będą objęte trzema inwestycjami drogowymi – ale dopiero około roku 2020–2030! Planowana jest rozbudowa drogi S7 do parametrów autostrady. Podkreślana jest istotność tego połączenia (Warszawa – Kielce – Kraków), a w chwili obecnej wstrzymuje się jego budowę.

A co z drogą 74 z Kielce do Piotrkowa Trybunalskiego? Należy umożliwić Świętokrzyskiemu dostęp do autostrady A1. To bardzo istotna arteria z punktu widzenia funkcjonowania kraju, chociażby ze względu na materiały budowlane „wyjeżdżające” z województwa świętokrzyskiego.

Szanowna Pani Minister, jak można mówić o jakimkolwiek rozwoju regionu, jeśli zabiera się mu podstawowe instrumenty? Jak Kielce mają być pręźnie rozwijającym się regionem bez dróg, lotniska czy

szybszych kolei? Jak Kielce mają wyglądać w 2030 r. bez podstawowego wsparcia państwa?

W „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” duży nacisk położony jest na tworzenie ośrodków uniwersyteckich i badawczych. Kielce już w chwili obecnej mogą pochwalić się 50 tys. studentów, którzy chętnie wybierają województwo świętokrzyskie do rozpoczęcia lub kontynuowania nauki na tutejszych uczelniach.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pani Minister z pytaniami:

1. Jak długo miasto Kielce będzie marginalizowane na arenie całego kraju?

2. Jakie są szanse na to, aby Kielce znalazły się w metropolii policentrycznej?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Pałys

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21491)

do ministra zdrowia

w sprawie konieczności przygotowania programu terapeutycznego dotyczącego leków inkretynowych stosowanych w nowoczesnym leczeniu cukrzycy

Na podstawie art. 192 regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2002 r. Nr 23, poz. 398, z 2003 r. Nr 23, poz. 337, z 2004 r. Nr 12, poz. 182, z 2005 r. Nr 16, poz. 263, Nr 42, poz. 556, Nr 66, poz. 912 i Nr 76, poz. 1062, z 2006 r. Nr 15, poz. 194 oraz z 2007 r. Nr 23, poz. 253) kieruję do Pani Minister interpelację w sprawie konieczności przygotowania programu terapeutycznego dotyczącego leków inkretynowych stosowanych w nowoczesnym leczeniu cukrzycy.

Cukrzyca, zwana chorobą cywilizacyjną, dotyka ok. 2,5 mln osób w Polsce. Szacuje się, że 40% chorych nie jest świadomych, że na nią cierpi. Choroba ta nie tylko jest przyczyną amputacji kończyn dolnych, utraty wzroku czy niewydolności nerek, ale także zgonów na skutek powikłań sercowo-naczyniowych. Jak podkreślają specjaliści, na koszt leczenia cukrzycy, oprócz kosztów bezpośrednich (leki, opieka lekarska, w tym szpitalna), składają się również te pośrednie (zmniejszona wydajność pracy, renty, trwałe inwalidztwo). Osobnym zagadnieniem są koszty leczenia powikłań cukrzycy u pacjentów, dlatego tak istotne jest staranne przeznaczanie środków budżetowych, aby leczenie chorych było skuteczne i efektywne. Wiąże się to bezpośrednio z pracami Ministerstwa Zdrowia nad programem terapeutycznym

dotyczącym analogów insuliny. Zainteresowane środowiska utrzymują, że program ten powinien otworzyć się na doustne leki inkretynowe, co oznacza, że pacjenci spełniający kryteria włączenia do programu powinni otrzymać bezpłatny dostęp do leczenia DPP IV inhibitorami i GLP-1 analogami.

Rynek oferuje nowoczesne leki, jednak ze względu na wysoką cenę i brak refundacji wiele z nich jest niedostępnych dla cukrzyków. Polskie Stowarzyszenie Diabetyków podkreśla, iż „Skuteczne leczenie cukrzycy, które umożliwi zapobieganie powikłaniom, wymaga indywidualnego podejścia do chorego i zastosowania leków, które przyniosą największe korzyści konkretnemu choremu. Ministerstwo Zdrowia powinno zapewnić refundację tych leków. Obecne stosowanie leczenia cukrzycy nie jest pozbawione wad. Na przykład metformina – tania i uznana metoda leczenia – w ok. 25% przypadków nie jest tolerowana przez pacjentów, co wymusza stosowanie innych grup leków, takich jak pochodne sulfonilomoczników i insuliny. Powikłania związane z ich stosowaniem są z kolei częstą przyczyną „koszyka” kosztów związanych z koniecznością leczenia polekowych hipoglikemii i ich następstw. Ponadto terapia insuliną, jak również pochodnymi sulfonilomocznika może powodować przyrost masy ciała, co negatywnie wpływa na dalsze leczenie cukrzycy. Tworzy się błędne koło, które zmusza do zwiększania dawek insuliny celem przełamania insulinooporności. Zwiększa to koszty leczenia cukrzycy.

Tymczasem na rynku są dostępne leki, które mogą odsunąć w czasie rozpoczęcie insulinoterapii. Są to leki z nowej klasy – inhibitorów DPP IV. Leki te uzyskały pozytywne rekomendacje Agencji Oceny Technologii Medycznych (wyrażone w: stanowisku nr 11/4/2010 z dnia 15 lutego 2010 r. w sprawie finansowania ze środków publicznych eksenatydu (Byetta®) w leczeniu cukrzycy typu II, stanowisku rady konsultacyjnej nr 20/6/2010 dnia 15 marca 2010 r. w sprawie zasadności zakwalifikowania leku liraglutidum (Victoza®) w leczeniu cukrzycy typu 2 jako świadczenia gwarantowanego, stanowisku rady konsultacyjnej nr 23/8/2010 z dnia 29 marca 2010 r. w sprawie zasadności zakwalifikowania leku saksagliptyna (Onglyza®) w leczeniu cukrzycy typu 2, stanowisku rady konsultacyjnej nr 24/9/2010 z dnia 12 kwietnia 2010 r. w sprawie zasadności zakwalifikowania leku wildagliptyna (Galvus®) w leczeniu cukrzycy typu 2 jako świadczenia gwarantowanego). Niestety, do tej pory Ministerstwo Zdrowia nie podjęło decyzji o ich refundacji” (pismo z dnia 23 lutego 2011 r.).

Mając na uwadze dobro chorych i konieczność zapewnienia im skutecznej terapii, zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaka jest opinia ministerstwa w tej sprawie?

2. Dlaczego ministerstwo nie przygotowuje programu terapeutycznego dotyczącego leków inkretynowych pomimo pozytywnej rekomendacji AOTM?

3. Czy ministerstwo podejmie decyzję o refundacji leków inkretynowych i o włączeniu ich do programu terapeutycznego dotyczącego analogów insuliny, co umożliwiłoby udostępnienie większej ilości opcji leczenia w ramach tych samych środków?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 3 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21492)

do ministra gospodarki

**w sprawie różnej interpretacji przez oddziały
ZUS przepisów dotyczących wypłaty
deputatu węglowego na podstawie ustawy
o ekwiwalencie pieniężnym z tytułu prawa
do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych
z przedsiębiorstw robót górniczych**

Pragnę zwrócić uwagę Pana Premiera na komplikacje związane z procedurą ustalania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych prawa do wypłaty deputatu węglowego na podstawie ustawy z dnia 6 czerwca 2007 r. Niemalże regułą jest odwoływanie się do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, następnie mają miejsce odwołania składane przez ZUS lub ubezpieczonych w sądach apelacyjnych.

Kolejnym problemem jest różna interpretacja przez oddziały ZUS stosownych przepisów skutkująca tym, że np. ZUS Oddział w Zabrzu reguluje zobowiązania, a ZUS Oddział w Częstochowie już nie.

Z orzecznictwa sądów apelacyjnych w m.in. Katowicach i Krakowie wynika, że wliczenie równoważności świadczeń w naturze do podstawy wymiaru emerytury lub renty nie stanowi zaspokojenia roszczeń w rozumieniu art. 3 ustawy. Z kolei wiceprezes Rady Ministrów minister gospodarki, będący dysponentem środków pochodzących z budżetu państwa na wypłatę ekwiwalentów pieniężnych, uznaje rozstrzygnięcia sądów w przedmiotowej sprawie za zbyt daleko idące i nieznajdujące oparcia w przepisach ustawy (cytat za pismem z dnia 29 stycznia 2010 r. 992700/6131/2/2009/SEg członka zarządu ZUS). Oczywiście zatem jest, że ZUS realizuje wytyczne Ministerstwa Gospodarki jako dysponenta środków przeznaczonych na realizację zadania.

Jak dowodzi wyżej cytowana: „W związku z tym organy rentowe wydają decyzje odmawiające wypłaty ekwiwalentu określonego w ustawie, a w przypadku zasądzenia tego ekwiwalentu przez sąd I instancji

– wykonują takie orzeczenie, bez kierowania sprawy na drogę postępowania apelacyjnego”.

Tymczasem ZUS Oddział w Częstochowie wniósł apelację od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie z dnia 12 października 2010 r. (sygn. akt IV U 670/09), wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku i o oddalenie odwołania ubezpieczonych.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera z uprzejmą prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaka jest opinia ministerstwa w tej sprawie?

2. Dlaczego poszczególne oddziały ZUS w różny sposób interpretują przepisy, co skutkuje nierównym traktowaniem ubezpieczonych?

3. Jakie działania zamierza podjąć ministerstwo w celu ujednoczenia postępowania organów rentowych, tak aby twierdzenia przedstawicieli zarządu ZUS odnosiły się do wszystkich ubezpieczonych?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 2 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21493)

do ministra środowiska

**w sprawie usunięcia przyczyn osłabienia
wałów wiślanych**

Szanowny Panie Ministrze! Podczas ubiegłorocznej powodzi, która miała miejsce na przełomie maja i czerwca, na terenie województwa lubelskiego doszło do przerwania wałów wiślanych na 4 odcinkach: w miejscowościach Zastów Polanowski, Popów, Kopiec oraz na granicy wsi Janowiec i Janowice. Eksperci wśród przyczyn przerwania wałów w tych miejscach wymieniają, oprócz oczywiście wysokiego stanu wód utrzymującego się przez długi czas, możliwość osłabienia nasypów przez korzenie drzew rosnących w ich bezpośrednim sąsiedztwie oraz jamy i korytarze powstałe w wyniku działalności bobrów lub innych zwierząt wykonujących schronienia w gruncie.

W związku z powyższym chciałbym zapytać Pana Ministra:

Co sądzi Pan Minister o pomysłе przedstawianym przez poszkodowane gminy, by umożliwić rolnikom wycinkę drzew i krzaków z terenu międzywał? Zdaniem samorządowców pozwoliłoby to rozwiązać problem osłabiania wałów przez korzenie drzew, praktycznie bez nakładów finansowych. Rozumiem jednak, że nie jest to problem łatwy do rozwiązania, ponieważ trzeba brać też pod uwagę ochronę środowiska naturalnego.

Jak można rozwiązać kwestię, biorąc pod uwagę ochronę życia i mienia mieszkańców, ale także środowiska naturalnego, osłabiania nasypów wskutek działalności bobrów oraz innych zwierząt kopiących jamy i korytarze w wałach?

Czy ministerstwo podejmuje kroki mające pomóc w zminimalizowaniu w przyszłości obu wymienianych przeze mnie problemów?

Z poważaniem

Posel Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 8 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21494)

do ministra infrastruktury

**w sprawie braku regulacji prawnych
dotyczących nowoczesnych reklam
światlnych**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich latach w Polsce lawinowo rośnie liczba reklam nowego typu, tzw. reklam ledowych – telebimów. Niestety w parze z rozwojem techniki, który możemy zaobserwować na rynku reklamowym, nie idzie rozwój prawa w tym zakresie. W Polsce mamy dziś tylko normy, które dotyczą reklam starego typu, w obecnych przepisach brakuje regulacji dotyczących ekranów diodowych.

Nowoczesne formy reklamy bardzo często lokalizowane są w pobliżu znaczących arterii drogowych lub przy ruchliwych skrzyżowaniach, co może spowodować zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu.

Ze względu na to należy wprowadzić m.in. regulacje dotyczące mocy oświetleniowej ekranów ledowych oraz zasad ich lokalizacji (również poza pasem drogowym).

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy na zlecenie ministerstwa były przeprowadzone badania dotyczące wpływu reklam światlnych na bezpieczeństwo ruchu drogowego? Jeśli tak, to kiedy, jeśli nie, to dlaczego?

2. Czy ministerstwo zamierza wprowadzić regulacje prawne dotyczące ekranów ledowych, jeśli tak, to kiedy?

3. Czy ministerstwo przewiduje upoważnić gminy do tworzenia wewnętrznych regulaminów reklamowych?

Z poważaniem

Posel Anna Bańkowska

Bydgoszcz, dnia 8 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21495)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie planów prywatyzacji
przedsiębiorstwa energetycznego ENEA SA**

Szanowny Panie Premierze! Przedsiębiorstwo energetyczne ENEA SA jest jednym z największych dostawców i dystrybutorów energii w Polsce. Obszar jego działania oraz udział w rynku sprawiają, że wszelkie zmiany dotyczące struktury własnościowej powinny uwzględniać szereg możliwych następstw mających wpływ na bezpieczeństwo całego sektora energetycznego.

Wśród wielu głosów zalecających szczególną ostrożność w podejmowaniu kluczowych decyzji dotyczących spółki najgłośniejszym brzmiały te dotyczące zamiaru sprzedaży akcji przedsiębiorstwu zagranicznemu. Spowodowane jest to obawą o dobro samej ENEA, jej kooperantów, a szczególnie klientów. W szerszym kontekście rozważana jest również słuszność decyzji o powierzeniu kontroli nad dużą częścią rynku podmiotowi zagranicznemu. W tym kontekście wymieniany jest jako potencjalny nabywca francuska grupa energetyczna EdF.

Bardzo proszę Pana Premiera o odpowiedź, czy Pana zdaniem należy uznać za celową i uzasadnioną sprzedaż spółki ENEA SA bez zachowania gwarancji, że potencjalny nabywca będzie dokonywał wymaganych inwestycji infrastrukturalnych, kluczowych dla bezpieczeństwa energetycznego dużej części naszego kraju.

Łączę wyrazy szacunku

Posel Krystyna Łybacka

Poznań, dnia 7 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21496)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie nierównego traktowania
pracowników cywilnych zatrudnionych
w służbach mundurowych**

Szanowny Panie Ministrze! Podlegające Ministerstwu Spraw Wewnętrznych i Administracji służby mundurowe zatrudniają liczną grupę pracowników cywilnych. Ich zaangażowanie, kreatywność oraz poświęcenie podczas pełnienia służby wpływają bezpośrednio na zapewnienie bezpieczeństwa wewnętrznego państwa i obywateli. Swoją pracę wykonują oni na równi z innymi funkcjonariuszami służb mundurowych, mimo to zapisy dotyczące motywacyjnego

systemu uposażeń pracowników cywilnych zatrudnionych w służbach mundurowych w projekcie ustawy „Program modernizacji Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej, Biura Rządu i Ochrony Straży Pożarnej w latach 2012–2015” pomijają tę grupę zawodową.

Związek Zawodowy Pracowników Cywilnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, który sygnalizuje powyższy problem, wskazuje na pogłębiające się dysproporcje uposażeń między dwoma grupami zatrudnionymi w jednej instytucji. Wynagrodzenie funkcjonariuszy cywilnych, zbliżające się do aktualnej płacy minimalnej w kraju, w zdecydowany sposób wpływa na obniżenie motywacji pracowników. Dlatego dyskusyjny wydaje się fakt ich pominięcia nowym projekcie ustawy modernizacyjnej na lata 2012–2015.

Bardzo proszę Pana Ministra o odpowiedź, czy podniesiona wyżej kwestia jest Panu znana i czy w stosunku do owej krzywdzącej dla funkcjonariuszy cywilnych sytuacji możliwe jest dokonanie zmian w zapisie projektu ustawy modernizacyjnej, które pozwolą na równorzędne traktowanie podmiotów w budowaniu motywacyjnego systemu uposażeń funkcjonariuszy.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Krystyna Łybacka

Poznań, dnia 7 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21497)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie orzekania przez lekarzy
o niepełnosprawności w ZUS w Ostrowie**

Szanowna Pani Minister! Podczas mego dyżuru w powiecie rawickim (woj. wielkopolskie) zgłosiło się kilka osób z prośbą o interwencję. Wskazują oni, że Inspektorat ZUS w Rawiczu podlega pod ZUS w Ostrowie.

Mieszkańcy powiatu, którzy składają wnioski rentowe o uznanie ich niepełnosprawności, muszą jeździć do lekarzy orzeczników aż do Ostrowa. Ostrów to miasto w innym byłym województwie – kaliskim. Z Rawiczem brak jest połączenia zarówno kolejowego, jak i drogowego. Aby tam dotrzeć, trzeba najpierw dojechać do Leszna, a potem z przesiadką do Ostrowa. Zajmuje to cały dzień, a wiele osób nie ma własnego samochodu, żeby zrezygnować z pociągu. Mieszkańcy wnioskuje, aby lekarze mogli przyjeżdżać do Rawicza, bo byłoby to tańsze i szybsze.

Zwracam się zatem do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. W ilu sprawach związanych z mieszkańcami powiatu rawickiego orzekali lekarze orzecznicy w Ostrowie w 2009 r. i 2010 r.?

2. Jakie były koszty z tym związane?

3. Czy nie widzi Pani Minister możliwości takiego rozwiązania, aby np. raz na dwa tygodnie (miesiąc) lekarze mogli orzekać np. w Inspektoracie ZUS w Rawiczu?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Andrzej Szczepański

Leszno, dnia 9 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21498)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie uprawnień zawodowych
w dziedzinie geodezji i kartografii**

Szanowny Panie Ministrze! Zarówno z przepisów ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2010 r. Nr 193, poz. 1287, z późn. zm.), jak również przepisów wykonawczych do tej ustawy regulujących nadawanie uprawnień zawodowych w dziedzinie geodezji i kartografii, tj. rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 30 lipca 2003 r. w sprawie uprawnień zawodowych w dziedzinie geodezji i kartografii (Dz. U. Nr 143, poz. 1396) wynika, iż uprawnienia zawodowe nadaje główny geodeta kraju. Koszty postępowania kwalifikacyjnego pokrywają osoby ubiegające się o nadanie tych uprawnień. Tymczasem z informacji zamieszczonych w artykule opublikowanym w „Magazynie Geoinformacyjnym – Geodeta” nr 2 z lutego 2011 r. wynika, iż organizatorem postępowań kwalifikacyjnych jest Stowarzyszenie Geodetów Polskich. Wobec powyższego proszę o udzielenie następujących informacji:

1. Na jakiej podstawie prawnej główny geodeta kraju zleca organizowanie egzaminów Stowarzyszeniu Geodetów Polskich? Od jak dawna ww. stowarzyszenie jest organizatorem ww. egzaminów?

2. Jaka jest wysokość opłaty egzaminacyjnej za egzamin na uprawnienia zawodowe i z przepisów jakiej ustawy wynika wysokość tej opłaty?

3. Jaka jest liczba członków komisji egzaminacyjnej i kryteria ich powoływania?

4. Czy prawdą jest, że członkowie komisji egzaminacyjnej prowadzą kursy przygotowawcze do egzaminu na uprawnienia? Czy takie przypadki zdarzały się w ubiegłym roku? Jak często występowały przypadki, gdy ta sama osoba prowadziła kurs przygotowawczy, a następnie egzaminowała?

5. Z jakiego przepisu prawa wynika, iż warunkiem ubiegania się o uzyskanie uprawnień zawodowych jest udział w kursie przygotowawczym orga-

nizowanym przez Stowarzyszenie Geodetów Polskich?

6. Jaki jest przychód z tytułu egzaminów na uprawnienia zawodowe w roku 2010?

7. W jakiej części środki, które wpłynęły do Stowarzyszenia Geodetów Polskich z tytułu egzaminów na uprawnienia zawodowe, zostały przekazane do budżetu państwa?

8. Jakie wynagrodzenie i inne korzyści (koszty noclegów, przejazdów, wyżywienia) uzyskiwali w ubiegłym roku poszczególni członkowie komisji egzaminacyjnej z tytułu pracy w tej komisji (proszę o wyszczególnienie ww. kosztów i ich podział na wynagrodzenie i zwrot kosztów noclegu, przejazdu i wyżywienia)?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Andrzej Szczepański

Leszno, dnia 9 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21499)

do ministra infrastruktury

**w sprawie przygotowań do likwidacji
urzędów pocztowych w gminach powiatu
jeleniogórskiego**

Szanowny Panie Ministrze! W kilku gminach powiatu jeleniogórskiego, w tym i w gminie Janowice Wielkie, trwają przygotowania do likwidacji urzędu pocztowego – zmiany jego lokalizacji i statusu z urzędu na agencję.

Wywołuje to znaczne zaniepokojenie władz gminy i jej mieszkańców o utrzymanie odpowiedniej jakości usług pocztowych. Niepokoją się podejściem spółki Skarbu Państwa do świadczenia usług na terenie wiejskim, bowiem ograniczenie dostępu do ich pełnego zakresu może prowadzić do wykluczenia społecznego mieszkańców, jak również utrudnić działalność gospodarczą i administracyjną.

Rozumieją potrzebę konkurowania na rynku usług pocztowych, ale uważają, że decyzje biznesowe narodowego operatora pocztowego nie powinny rozmiąć się z oczekiwaniami społecznymi.

W związku z powyższym jestem zainteresowana:

1. Czy wraz ze zmianą lokalizacji placówki pocztowej oraz nadaniem jej statusu agencji nie zostanie ograniczona dostępność usług pocztowych?

2. Czy w możliwie długim przedziale czasowym będzie można nadawać i otrzymywać listy zwykłe oraz polecane, a także dokonywać opłat bez zwiększonych prowizji?

3. Czy po likwidacji urzędu pocztowego nie zmniejszy się liczba skrzynek pocztowych na terenie gminy

i nie ulegną zmianie dotychczasowe kody pocztowe (58-520 dla Janowic Wielkich i okolicznych sołectw, 58-508 dla Komarna)?

Z poważaniem

Elżbieta Zakrzewska

Jelenie Góra, dnia 8 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21500)

do ministra zdrowia

**w sprawie badań lekarskich, jakim podlegają
pracownicy, w których zakresie obowiązków
jest prowadzenie samochodu**

Do mojego biura poselskiego przyszedł pracownik, którego pracodawca skierował na okresowe badania profilaktyczne, wskazując, że jest on zatrudniony jak pracownik biurowo-administracyjny, ale w ramach obowiązków służbowych wykonuje sporadycznie przewóz osób i mienia samochodem przeznaczonym do przewozu nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą, o masie całkowitej nie przekraczającej 3,5 t. Osoba ta posiada ważne prawo jazdy kategorii B. Lekarz medycyny pracy, gdy zauważył, że w skierowaniu od pracodawcy pracownik ma w ramach swoich obowiązków kierowanie pojazdem, skierował go na badania psychologiczne, uzasadniając to wytycznymi Instytutu Medycyny Pracy w Łodzi z 7 marca 2008 r.

Wytyczne te de facto wprowadzają pozaprawne zasady wykonywania tych badań, gdyż z ustawy o transporcie drogowym wynika, że kierowcy, którzy wykonują przewóz drogowy rzeczy i osób pojazdami konstrukcyjnie przeznaczonymi do przewozu nie więcej niż dziewięciu osób łącznie z kierowcą lub o masie całkowitej nie przekraczającej 3,5 t, nie podlegają dodatkowym badaniom.

Pracownik ten akurat nie przeszedł tych badań pozytywnie, co wiązało się z problemem dopuszczenia do pracy. Jednakże celem niniejszej interpelacji jest uzyskanie odpowiedzi na pytania o ogólniejszym charakterze i te pytania stawiam Pani Minister:

1. Czy rzeczywiście wymaga się wymienionych wyżej badań od osób, którzy w zakresie obowiązków mają prowadzenie samochodu przeznaczonego do przewozu nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą, o masie całkowitej nie przekraczającej 3,5t?

2. Jeśli odpowiedź na pierwsze pytanie jest twierdząca, to proszę o określenie, na jakiej podstawie prawnej to się odbywa, bo zgodnie z obowiązującym w Polsce systemem prawnym źródłami prawa mogą być konstytucja, ustawa, rozporządzenie i inne akty normatywne, ale nie wytyczne jakiegokolwiek instytucji.

3. Jeśli podstawa taka jednak istnieje, to jakie jest ratio legis takiego rozwiązania? Bowiem zdrowy roz-

sądek wskazywałby, że jeśli bezpieczeństwo ruchu drogowego wymaga od kierowców takich badań, to powinniśmy ich wymagać jako warunku wydania prawa jazdy, jeśli zaś nie wymaga, to nie wymagać od pracowników przechodzących badania okresowe. Założenie, że w czasie podróży służbowej wymagany jest wyższy poziom bezpieczeństwa niż w czasie podróży prywatnej, byłoby przecież absurdalne.

Posel Andrzej Walkowiak

Bydgoszcz, dnia 7 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21501)

do ministra finansów

**w sprawie zwrotu nadpłat z tytułu
wydawania kart pojazdu w latach 2004–2006**

Działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora z dnia 9 maja 1996 r. (Dz. U. z 1996 r. Nr 73, poz. 350, z późn. zm.) oraz art. 191–193 regulaminu Sejmu (M.P. z 2002 r. Nr 23, poz. 390), zwracam się do Pana Ministra zapytaniem:

Czy brane jest pod uwagę wprowadzenie odpowiednich regulacji prawnych zmierzających do zrekompensowania samorządom powiatowym kosztów zwrotu nadpłat z tytułu wydawania kart pojazdu w latach 2004–2006?

Zgodnie z obowiązującym od 1 stycznia 2002 r. brzmieniem art. 77 ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym: „Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wysokość opłat za kartę pojazdu”.

Minister infrastruktury rozporządzeniem z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu ustalił następującą wysokość opłat:

- za wydanie karty pojazdu przy pierwszej rejestracji pojazdu na terytorium RP w wysokości 500 zł,
- za wydanie wtórnika karty pojazdu w wysokości 75 zł.

Zróżnicowanie i wysokość opłat spowodowały, że rzecznik praw obywatelskich skierował do Trybunału Konstytucyjnego wnioski o zbadanie konstytucyjności ww. aktu. W wyniku wniesionego wniosku TK wydał w dniu 17 stycznia 2006 r. wyrok w sprawie o sygn. akt U 6/04, w którym trybunał uznał § 1 ust. 1 rozporządzenia za niezgodny z art. 77 ust. 4 pkt 2 i ust. 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz z art. 92 ust. 1 i art. 217 Konstytucji RP.

W orzeczeniu tym TK odroczył utratę mocy obowiązującej zakwestionowanego przepisu do dnia 1 maja 2006 r. Odroczenie terminu utraty mocy obowiązującej zakwestionowanego przepisu umotywowano umożliwieniem wprowadzenia do tego czasu,

bez pozbawiania powiatów odpłatności za ich czynności, nowej regulacji. Wspomniane odroczenie mocy obowiązującej orzeczenia TK stanowiło podstawę rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2007 r. w sprawie o sygn. akt III CZP 125/07, w którym sąd stwierdził, iż Skarb Państwa nie ponosi odpowiedzialności za szkody wyrządzone przez wydanie rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu w czasie, gdy przepisy tego rozporządzenia, pomimo stwierdzenia ich sprzeczności z konstytucją i ustawą zwykłą przez Trybunał Konstytucyjny, dalej obowiązywały.

Powołane rozporządzenie ministra infrastruktury zostało jednocześnie przedstawione do oceny prawnej przed Europejski Trybunał Sprawiedliwości w trybie pytania prejudycjalnego zadanego przez Sąd Rejonowy w Jaworznie w związku ze sprawą P. K. przeciwko gminie miasta Jaworzna o zwrot nadpłaty za otrzymaną kartę pojazdu.

Postanowieniem z dnia 10 grudnia 2007 r. Trybunał Sprawiedliwości, wydanym w sprawie o sygn. akt C-134/07, stwierdził, iż „art. 90 akapit pierwszy WE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on opłacie, takiej jak ta przewidziana w § 1 ust. 1 rozporządzenia z dnia 28 lipca 2003 r., która to opłata w praktyce jest nakładana w związku z pierwszą rejestracją używanego pojazdu samochodowego przywiezionego z innego państwa członkowskiego, lecz nie jest nakładana w związku z nabyciem w Polsce używanego pojazdu samochodowego, jeśli jest on tam już zarejestrowany”.

Stan niezgodności z prawem wspólnotowym trwał, zdaniem ETS, od chwili wstąpienia Polski do Unii Europejskiej, tj. od dnia 1 maja 2004 r. W konsekwencji zatem przez okres prawie 24 miesięcy pobierana była przy okazji wydawania kart pojazdu opłata niezgodna z prawem wspólnotowym.

Jakkolwiek ETS nie wskazał wprost na możliwość zwrotu „nadpłaconych” opłat, to jednak na podstawie innych orzeczeń Trybunału można domniemywać, iż orzeczenie to otworzyło drogę do dochodzenia zwrotu zakwestionowanych opłat poprzez ich dochodzenie na podstawie prawa krajowego. W całym kraju sądy wskazują zazwyczaj jako podstawę art. 410 Kodeksu cywilnego, a zatem świadczenie nienależne. W wielu powiatach na terenie całego kraju pojawiły się wnioski o zwrot opłat za wydane w okresie od dnia wydania orzeczenia do dnia uchylecia wymienionego rozporządzenia kart pojazdu, sądy co do zasady rozpoczęły zasądzanie zwrotu opłat od powiatów.

Droga dochodzenia ma najczęściej postać skarg do wojewódzkich sądów administracyjnych lub pozwów do sądów powszechnych. W obu drogach w chwili obecnej otwarte są możliwości dochodzenia ww. opłat po orzeczeniach dopuszczających drogę postępowania sądowego (SN III CZP 35/07) oraz drogę postępowania sądownoadministracyjnego (NSA 1 OPS 3/07).

Powiaty próbowały przerzucić ciężar odpowiedzialności na Skarb Państwa. Jednakże sądy powszechne oddalały tego typu wnioski. Podstawą obrony Skarbu Państwa w tego typu sprawach jest najczęściej wskazanie, że podmiotem, który wzbogacił się na mocy „nadpłaconej opłaty” jest konkretny powiat. Trudno zaprzeczyć takiej argumentacji, należy jednak zaznaczyć, że to błąd ministra infrastruktury otworzył powiatom drogę do otrzymywania przedmiotowych opłat. Starostowie nie mogli bowiem pobierać innych opłat niż opłaty przewidziane rozporządzeniem ministra infrastruktury. Pobieranie ich w niższej wysokości byłoby bowiem czynem naruszającym dyscyplinę finansów publicznych. Po pobraniu opłat obowiązkiem powiatów było ich racjonalne wykorzystanie czyli przeznaczenie na jedno z wielu zadań powiatu (oświata, służba zdrowia, drogi publiczne itp.). Przykładowo w powiecie tucholskim skala pobranych „nadpłat” w ciągu okresu obowiązywania uchylonego rozporządzenia to kwota około 2,5 mln zł.

W chwili obecnej powiaty nie dysponują już kwotami uzyskanymi na podstawie błędnej decyzji urzędnika państwowego, a mają obowiązek oddać te kwoty osobom, które nadpłaciły za karty pojazdu. Na skutek fatalnej pomyłki, której nie popełnili urzędnicy samorządowi, powiaty zmuszone są do oddawania środków, którymi już nie dysponują, ponadto zaś muszą zajmować się poważną ilością spraw administracyjnoprawnych związanych z procesami sądowymi, ponoszą koszty procesowe dochodzonych roszczeń, muszą także zmagać się uzasadnionymi atakami prasowymi inspirowanymi przez pokrzywdzonych przez wadliwe rozporządzenie.

W związku z powyższym bardzo proszę o poinformowanie: Czy zostaną podjęte kroki w celu rozwiązania nakreślonych przeze mnie problemów?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Katulski

Tuchola, dnia 28 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21502)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie nabycia prawa do zasiłku dla bezrobotnych przez osoby, które pracowały w niepełnym wymiarze czasu pracy

Zgodnie z art. 71 ustawy z 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, ze zm.) prawo do zasiłku przysługuje bezrobotnemu, który w ciągu 18 miesięcy poprzedzających dzień rejestracji prze-

pracował łącznie co najmniej 365 dni i osiągał co najmniej minimalne wynagrodzenie za pracę, od którego zgodnie z art. 104 ww. ustawy istniał obowiązek opłacania przez pracodawcę składki na Fundusz Pracy.

Wielu pracodawców, głównie z branży handlowej, zatrudnia pracowników w niepełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem mniejszym niż minimalna płaca, niepowodującym obowiązku opłacania składki na Fundusz Pracy. Pracownicy ci, stając się bezrobotnymi, pozbawieni są prawa do zasiłku dla bezrobotnych. Takie postępowanie pracodawców można zakwalifikować jako wykorzystywanie prawa celem uzyskania korzyści. Związki zawodowe, jak również ilość interwencji wskazują, że proceder zawierania umów w niepełnym wymiarze czasu pracy nasila się.

Biorąc to pod uwagę, kierujemy do Pani Minister interpelację poselską z prośbą o odpowiedź na pytania:

1. Czy ministerstwo zamierza zmienić przepisy, aby osoby zatrudnione w niepełnym wymiarze czasu pracy mogły nabyć prawo do zasiłku dla bezrobotnych?

2. Czy przewiduje się zmiany przepisów, tak aby pracodawcy opłacali składkę na Fundusz Pracy za osoby zatrudnione w niepełnym wymiarze czasu pracy?

Z poważaniem

Posłowie Stanisław Szwed
i Jadwiga Wiśniewska

Bielsko-Biała, dnia 15 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21503)

do ministra zdrowia

w sprawie warunków pobierania krwi od kandydatów na dawców krwi i od dawców krwi

Szanowna Pani Minister! Sytuacja osób pozbawionych wolności w sytuacji, gdy ich bliscy wymagają nagłego leczenia, np. wymagają przeszczepu szpiku, jest znacznie utrudniona. Przykładowo taki więzień musi ubiegać się w pierwszej kolejności o przerwę w odbyciu kary – rozpatrzenie takiego wniosku trwa długo. Dodatkową trudnością jest przepis wprowadzający okres karencji po opuszczeniu zakładu karnego w przypadku pobrań. W tym czasie stan zdrowia chorych, którzy mogliby zostać wyleczeni dzięki spokrewnionym dawcom, ulega znacznemu pogorszeniu, często kończąc się ich zgonem.

W związku z tym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie faktycznie możliwości pomocy osobie bliskiej ma osoba pozbawiona wolności w przypadku konieczności dokonania rodzinnego przeszczepu szpiku?

2. Czy w sytuacjach ewidentnie pozwalających ratować życie chorych możliwe jest przyśpieszenie procedur umożliwiających więźniom zostanie dawcą?

3. Czy kierowany przez Panią Minister resort zamierza zmienić zasady postępowania w takich przypadkach?

4. Czy obowiązujące przepisy były konsultowane z Ministerstwem Sprawiedliwości?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Napieralski

Warszawa, dnia 15 marca 2010 r.

ODPOWIEDZI NA INTERPELACJE

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na ponowną interpelację
posła Tadeusza Iwińskiego**

**w sprawie radykalnego zmniejszenia środków
na budowę i modernizację dróg (na przykładzie
obwodnicy Olsztyna i modernizacji
drogi krajowej nr 16) (19835)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Tadeusza Iwińskiego, przekazaną przy piśmie z dnia 28 lutego 2010 r. (sygn. DSPA-4810-821-(1)/11), w sprawie wydatków na budowę i modernizację dróg, przedstawiam następujące informacje.

W kwestii ograniczenia wydatków na budowę dróg i autostrad w 2010 r. należy wskazać, że resort infrastruktury stanął przed wielkim wyzwaniem, jakim jest kryzys na światowych rynkach gospodarczych. W związku z ograniczonymi limitami finansowymi resort infrastruktury musiał podjąć działania mające na celu ograniczenie realizacji zaplanowanych inwestycji. W trakcie opracowywania projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który został przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia br. i zastąpił dotychczasowy „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony w 2007 r., brano pod uwagę przede wszystkim stan przygotowania i zaawansowania prac na etapach, na jakich znajdowały się poszczególne zadania, oraz możliwość zaabsorbowania alokacji środków unijnych na inwestycje drogowe, a także inwestycje priorytetowe, wynikające z zawartych zobowiązań. Zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na 3 dokumentach finansowych:

1) „Wieloletnim planie finansowym państwa na lata 2011–2013”,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Mając powyższe na uwadze oraz zgodnie z informacją, która została przesłana do pana posła w dniu 27 stycznia br. (sygn. TA1-MS-0701-381/11), zapewniam, iż resort infrastruktury dostrzega potrzeby mieszkańców województwa warmińsko-mazurskiego. Na liście zadań podstawowych w załączniku nr 1

do programu zostały ujęte następujące inwestycje, o które m.in. pan poseł postuluje, tj. zadania: przebudowa drogi nr 16, odcinek Olsztyn – Augustów (z wyłączeniem obwodnicy Ełku), odcinek Barczewo – Borki Wielkie, budowa drogi S7 Gdańsk – Elbląg, odcinek Gdańsk – Koszwały oraz budowa drogi S7 Gdańsk – Elbląg, Gdańsk – Koszwały obwodnica południowa Gdańska. Oznacza to, iż powyższe zadania znajdują się na liście zadań inwestycyjnych, których realizacja rozpocznie się do 2013 r.

Odnośnie do budowy obwodnicy m. Olsztyna uprzejmie informuję iż zgodnie z przepisami ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko projekt „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” został poddany procesowi konsultacji społecznych. Resort infrastruktury przeanalizował wszystkie zgłoszone wnioski i uwagi, czego wynikiem jest m.in. przesunięcie przedmiotowej obwodnicy z załącznika nr 2 do załącznika nr 1a, poz. 42: budowa obwodnicy Olsztyna na drodze krajowej nr 16. Oznacza to, iż przedmiotowa inwestycja znajduje się na liście zadań priorytetowych, których realizacja może zostać rozpoczęta do 2013 r. w sytuacji uzyskania dodatkowych środków finansowych lub gdy wynikną oszczędności finansowe na zadaniach ujętych w załączniku nr 1 ww. programu.

Odnośnie do planów resortu w zakresie realizacji inwestycji drogowych uprzejmie informuję, iż w chwili obecnej w budowie i przebudowie są 1433 km dróg krajowych. Trwają prace przy budowie nowych tras, w tym 743 km autostrad, 522 km dróg ekspresowych i 92 km obwodnic. Realizowana jest także przebudowa 76 km istniejącej sieci. Należy jednocześnie podkreślić rozmiar działań GDDKiA, który również świadczy o znacznym wzroście realizowanych wydatków na przestrzeni ostatnich 5 lat. W 2010 r. wyniosły one 20 mld zł, tj. o ponad 260% więcej niż w 2004 r. (5,5 mld zł). Powyższe najlepiej obrazują kwoty, jakie zostały przeznaczone na drogi i autostrady w ostatnich latach:

(mld PLN)

lata	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010
drogi i autostrady	4,6	6,6	7,8	10,1	13,6	18,4	19,9
w tym KFD	0,9	2,6	4,6	3,6	1,9	10,0	16,9

Należy jednak zaznaczyć, iż ogólnosiątkowy kryzys gospodarczy oraz powódzie mające miejsce w 2010 r. stały się powodem opóźnień w realizacji niektórych inwestycji. Faktu tego rząd premiera Donalda Tuska nie ukrywał przed opinią publiczną. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad

podjęła decyzję o analizie harmonogramów celem minimalizacji skutków tych zdarzeń.

Odnosnie do kwestii finansowych uprzejmie informuję, iż wprowadzony w 2009 r. mechanizm finansowania dróg krajowych oparty na środkach z Krajowego Funduszu Drogowego okazał się optymalnym sposobem na pozyskanie w sposób płynny niezbędnych środków na realizację zadań drogowych. Wydatki i wpływy funduszu określa plan finansowy KFD na dany rok. Dodatkowo ustawa budżetowa określa wydatki z budżetu państwa na realizację zadań związanych z remontami, zarządzaniem i utrzymaniem sieci dróg krajowych oraz pracami przygotowawczymi (do momentu otwarcia tytułu inwestycyjnego w KFD).

Jak już wyżej wspominałem, ogółem na drogi krajowe zostało wydatkowanych w 2010 r. ok. 20 mld zł, co jest kwotą znacznie większą od kwoty wydatków poniesionych w poprzednich latach. Zgodnie z porozumieniem zawartym pomiędzy ministrem infrastruktury a Bankiem Gospodarstwa Krajowego sprawozdanie roczne z wykonania planu finansowego na dany rok jest przekazywane do resortu infrastruktury w terminie do ostatniego dnia marca następnego roku. Jednakże w chwili obecnej resort infrastruktury dysponuje wstępnymi danymi, które kształtują się następująco:

- wydatki na zadania inwestycyjne – 16,8 mld zł,
- wydatki związane w likwidacją skutków powodzi – 0,1 mld zł.

Ponadto z budżetu państwa wydatkowano kwotę 2,9 mld zł.

Podsumowując, można stwierdzić, iż resort infrastruktury osiągnął cel, jakim było stworzenie elastycznego modelu finansowania dróg krajowych w sytuacji niekorzystnej koniunktury gospodarczej przy jednoczesnym zapewnieniu efektywnego wykorzystania w programie budowy dróg krajowych środków finansowych z budżetu UE przewidzianych na realizację inwestycji w zakresie dróg o najwyższym standardzie, a także koncentracji w ramach KFD wszystkich środków przeznaczonych na inwestycje drogowe.

Odnosząc się do pytania dotyczącego realizacji planu finansowego funduszu w zakresie emisji obligacji, uprzejmie informuję, iż plan finansowy KFD na 2010 r. zatwierdzony w listopadzie 2009 r. przewidywał zasilenie rachunku funduszu w kwocie 7,8 mld zł w związku z tym, iż wydatki w znaczący sposób przewyższały planowane wpływy z opłaty paliwowej, refundacji z funduszy UE oraz kredytów pochodzących z Europejskiego Banku Inwestycyjnego, jednakże po przeprowadzeniu analizy płynności KFD zrezygnowano z planowanej w IV kwartale 2010 r. emisji obligacji, tym samym oszczędzono koszty z tytułu wykupu w latach późniejszych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Barbary Bartuś
oraz grupy posłów**

**w sprawie drastycznego ograniczenia dostępu
do bezpłatnych świadczeń stomatologicznych
dla mieszkańców Małopolski (19978)**

W odpowiedzi na interpelację poselską posłów Barbary Bartuś, Arkadiusza Mularczyka oraz Roberta Telusa, z dnia 4 stycznia 2011 r., w sprawie drastycznego ograniczenia dostępu do bezpłatnych świadczeń stomatologicznych dla mieszkańców Małopolski, przekazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu RP, z dnia 19 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-19978/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Warunki udzielania, zakres oraz zasady i tryb finansowania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych określa ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), akty wykonawcze do wskazanej ustawy oraz zarządzenia prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia dotyczące szczegółowych warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach świadczeń, m.in. w rodzaju leczenia stomatologiczne.

Zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z art. 97 ust. 3 pkt 1 i 2 ww. ustawy, należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia.

Zgodnie z art. 107 ust. 5 wymienionej na wstępie ustawy, do zadań dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu należy m.in. przeprowadzanie postępowań o zawarcie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, w tym świadczeń wysokospecjalistycznych, oraz zawieranie i rozliczanie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Zgodnie z przepisami art. 132 ust. 1 oraz art. 136 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej, podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej jest umowa, która określa m.in. rodzaj i zakres udzielanych świadczeń opieki zdrowotnej, zasady rozliczeń pomiędzy Narodowym Funduszem Zdrowia a świadczeniodawcami oraz kwotę zobowiązania Narodowego Funduszu Zdrowia wobec świadczeniodawcy. W związku z tym, co do zasady, świadczenia są finansowane przez Narodowy Fundusz Zdrowia do wysokości zo-

bowiązań określonych umową. Zawieranie przez fundusz umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej odbywa się po przeprowadzeniu postępowania w trybie konkursu ofert albo rokowań (art. 139 przytoczonej na wstępie ustawy).

Mając na uwadze treść przedmiotowej interpelacji oraz biorąc pod uwagę powyższe przepisy prawa, Ministerstwo Zdrowia wystąpiło do Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia o udzielenie informacji dotyczących stanu zabezpieczenia dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej z zakresu leczenia stomatologicznego w Małopolsce, w tym w szczególności do świadczeń na terenie powiatu gorlickiego.

Z informacji pochodzących z Oddziału wynika, iż umowy zawarte przez MOW NFZ we wszystkich rodzajach świadczeń (poza ratownictwem medycznym) obowiązujące w roku 2010 i latach wcześniejszych utraciły ważność z dniem 31 grudnia 2010 r. W związku z powyższym MOW NFZ przystąpił do kontraktowania świadczeń opieki zdrowotnej na rok 2011 zgodnie z przyjętym planem zakupu i w trybie określonym ww. ustawą, tzn. w drodze konkursu ofert.

Jak poinformował oddział, w dniu 16 września 2010 r. fundusz ogłosił postępowania na rok 2011 i lata następne w trybie konkursu ofert na świadczenia w rodzaju leczenie stomatologiczne. Małopolski OW NFZ ogłosił łącznie 81 postępowań konkursowych w tym rodzaju. W toku konkursu złożono łącznie 1114 ofert przez 517 świadczeniodawców w 10 zakresach świadczeń. Po rozstrzygnięciu ww. postępowań w celu uzupełnienia bądź zagwarantowania lepszej dostępności do świadczeń przeprowadzono 121 postępowań uzupełniających, na które wpłynęło łącznie 305 ofert.

Odnosząc się do treści przedmiotowej interpelacji, uprzejmie informuję, iż MOW NFZ wskazał, że środki przewidziane w planie zakupu na 2011 r. na kontraktowanie świadczeń w rodzaju leczenie stomatologiczne były wyższe o 2,38% w stosunku do stycznia 2010 r. i w całości zostały skierowane na zwiększenie cen jednostek rozliczeniowych. Oddział podkreślił, że wskaźnik nakładów na jednego świadczeniobiorcę w Małopolskim OW NFZ w rodzaju: leczenie stomatologiczne wynosi 51,06 zł w roku 2010 oraz 51,96 zł w roku 2011, z czego wynika, iż wskazany, aktualny poziom nakładów na świadczeniobiorcę lokuje MOW NFZ powyżej średniej krajowej, która wynosi odpowiednio 46,88 zł w roku 2010 i 46,89 zł w roku 2011.

Zgodnie z art. 132 ust. 5 ustawy o świadczeniach wysokość łącznych zobowiązań funduszu wynikających z zawartych ze świadczeniodawcami umów nie może przekroczyć wysokości kosztów przewidzianych na ten cel w planie finansowym funduszu. NFZ planuje liczbę świadczeń opieki w rodzaju leczenie stomatologiczne, która potrzebna jest do zapewnienia

prawidłowej dostępności do tego rodzaju świadczeń dla świadczeniobiorców.

Odnosząc się do zarzutu narzucenia oferentom rażąco niskich cen, uprzejmie informuję, iż publiczny płatnik z regionu Małopolski poinformował, że mając na względzie powyższe oraz uwzględniając interes świadczeniobiorców (kryterium dostępności) oddział wojewódzki ustala planowane do zakontraktowania liczby jednostek rozliczeniowych i kwoty (wartości przedmiotu zamówień), które oddział NFZ może przeznaczyć na udzielanie świadczeń w danym rodzaju świadczeń opieki zdrowotnej, w danym roku. I jak w każdym postępowaniu o charakterze szeroko rozumianego zamówienia publicznego wynikiem tych dwóch wielkości, tj. ilorzem wartości zamówienia i planowanej liczby jednostek rozliczeniowych składających się na to zamówienie, jest orientacyjna cena jednostki rozliczeniowej, którą fundusz może w ramach danego postępowania zaakceptować. Cena taka ma status tzw. ceny oczekiwanej (szczegółowo cenę oczekiwaną definiuje zarządzenie prezesa NFZ nr 73/2009/DSOZ z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej). Ceny ustalane przez MOW NFZ przed zaakceptowaniem były również porównane z cenami obowiązującymi w innych oddziałach NFZ i w miarę posiadanych środków podlegały regulacji, których ostatecznym efektem jest osiągnięcie przez MOW NFZ we wszystkich zakresach cen o wartościach co najmniej równych średnim cenom ogólnopolskim lub wyższych. Oddział wskazał, iż oczywiste jest, że kontraktowanie w cenach wyższych niż ceny oczekiwane prowadzi do zmniejszenia liczby możliwych do zakupu świadczeń. Kierując się dbałością o interes świadczeniobiorców, MOW NFZ nie dokonywał w toku negocjacji ustalenia zbieżnych stanowisk skutkujących zawarciem umowy w przypadku żądań oferenta zakontraktowania mniejszej liczby świadczeń w cenach wyższych niż cena oczekiwana.

Łączna kwota dla zawartych umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju świadczenia stomatologiczne w wyniku rozstrzygnięć konkursów ofert wyniosła 165 912 549,28 zł (wg stanu na dzień 15.02.2011 r.), co oznacza 97,8% realizacji kwoty planu zakupu oraz wzrost o 0,8% w stosunku do planu umów ze stycznia 2010 r. Zakontraktowana liczba świadczeń w rodzaju świadczenia stomatologiczne wynosi 157 801 438 jednostek rozliczeniowych, co oznacza zwiększenie o 1,3% wzrost w stosunku do liczby świadczeń zakontraktowanych w Małopolsce wg danych ze stycznia 2010 r. Oddział podkreślił, że wzrost liczby świadczeń jest wynikiem negocjacji, w toku których oferenci całkowicie dobrowolnie oferowali ceny do poziomu 10% in minus w stosunku do ceny oczekiwanej.

Szczegółowe dane obrazujące liczy zakontraktowanych świadczeń zawiera poniższa tabela:

l.p.	Zakres –kod	Zakres – nazwa	Liczba świadczeń 2010	Liczba świadczeń 2011	% zmiany
1	07.0000.213.02	świadczenia ortodoncji	9 029 664	8 591 635	95,15%
2	07.0000.214.02	świadczenia protetyki stomatologicznej	4 737 456	3 719 392	78,51%
3	07.0000.217.02	świadczenia w dz. protetyki stomatologicznej dla osób po chir. leczeniu nowotworów twarzoczaszki	90 708	98 675	108,78%
4	07.0000.218.02	świadczenia ogólnostomatologiczne	109 593 036	112 051 824	102,24%
5	07.0000.219.02	świadczenia ogólnostomatologiczne ze znieczuleniem ogólnym	401 292	380 066	94,71%
6	07.0000.220.02	świadczenia chirurgii stomatologicznej i periodontologii	6 172 560	6 599 501	106,92%
7	07.0000.221.02	świadczenia ogólnostomatologiczne dla dzieci i młodzieży do 18 roku życia	25 820 232	26 329 730	101,97%
8	07.0000.311.02	świadczenia stomatologiczne dla pacjentów z grupy wysokiego ryzyka chorób zakaźnych	45 612	27 975	61,33%
9	07.1820.152.10	program ortodontycznej opieki nad dziećmi z wrodzonymi wadami części twarzowej czaszki	2 292	2 640	95,15%

Dane liczbowe potwierdzają, że liczba świadczeń zakontraktowana na rok 2011 wzrosła w stosunku do roku 2010. Dodatkowo fundusz podkreślił, że system kontraktowania przyjęty w MOW NFZ, polegający na kontraktowaniu zakresu świadczeń dla dzieci jako integralnej składowej etatu ogólnostomatologicznego, gwarantuje, że w każdym gabinecie mającym kontrakt ogólnostomatologiczny świadczeniodawca dysponuje wyodrębnioną pulą świadczeń skierowanych wyłącznie dla populacji do 18. roku życia. Tak przyjęty system kontraktowania spowodował, że nakłady na leczenie ogólnostomatologiczne dla dzieci i młodzieży do 18 roku życia są najwyższe w Polsce.

Odnosząc się do podniesionej przez posłów kwestii uregulowań ustawy z dnia 22 lipca 2006 r. o przekazaniu środków finansowych świadczeniodawcom na wzrost wynagrodzeń (Dz. U. Nr 149, poz. 1076, z późn. zm.), uprzejmie informuję, iż przepisy ustawy nowelizującej ww. ustawę wprowadziły do niej przepisy przewidujące utrzymanie odrębnego strumienia pieniędzy na wzrost wynagrodzeń wydzielonego z kontraktu zawieranego przez świadczeniodawcę z NFZ jedynie do roku 2008. Natomiast w roku 2009 i w latach następnych nastąpiło wliczenie odpowiednich kwot do ogólnej sumy kontraktu. Zgodnie z art. 10f ust. 1 przedmiotowej ustawy, w roku 2009 w latach następnych fundusz jest obowiązany zawrzeć ze świadczeniodawcami, z którymi zawarto umowy w 2008 r. na zasadach określonych w art. 10c ust. 1 i 3, umowy, w których suma kwot zobowiązań nie będzie niższa niż suma kwot zobowiązań wynikających z umów zawartych na 2008 r. Zgodnie z art. 10f ust. 2 ze świadczeniodawcami, z którymi zawarto umowy zgodnie z art. 10c ust. 2 udzielającymi świadczeń w zakresie podstawowej opieki zdrowotnej, fundusz jest zobowiązany zawrzeć umowy, w których stawka kapita-

cyjna jest nie niższa niż stawka kapitacyjna wynikająca z umów zawartych na 2008 r. według stanu na dzień 1 stycznia 2008 r.

Począwszy od 1 stycznia 2009 r. przestał zatem funkcjonować dodatkowy strumień środków finansowych na wzrost wynagrodzeń. Narodowy Fundusz Zdrowia zamiast dwóch strumieni środków finansowych (kwota zobowiązania z tytułu umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz środki finansowe z tytułu ustawy z dnia 22 lipca 2006 r.) zawiera ze świadczeniodawcami umowy, w których kwota zobowiązania odpowiada sumie kwot z tytułu umowy realizowanej w 2008 r. i tzw. produktu podwyżkowego.

Z kolei odnosząc się do zarzutu odnośnie do problemu z zabezpieczeniem świadczeń opieki stomatologicznej, uprzejmie informuję, iż na wystąpienie Ministerstwa Zdrowia w przedmiotowej sprawie Małopolski OW NFZ odpowiedział, iż sytuacja niepełnego zabezpieczenia świadczeń stomatologicznych jest związana z działaniami Związku Lekarzy Dentystów Pracodawców Ochrony Zdrowia. W ocenie MOW NFZ część oferentów zrzeszona w ww. związku, zwanym w dalszej treści pisma ZLD, przed złożeniem ofert zawarła porozumienie ograniczające konkurencję (tzw. zmowa przetargowa, zmowa cenowa). W związku z tym, dyrektor MOW NFZ w Krakowie w dniu 3 grudnia 2010 r. zawiadomił Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegaturę w Krakowie o podejrzeniu stosowania praktyk ograniczających konkurencję przez 226 oferentów oraz ZLD, do którego należą, w ogłoszonym przez MOW NFZ w Krakowie konkursie ofert na udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju świadczenia stomatologicznego na rok 2011 i lata następne. Niezakontraktowanie świadczeń w 100% planu, zdaniem MOW NFZ, było wyni-

kiem działań podjętych w środowisku lekarzy dentyistów przez ZLD. Fundusz poinformował, że stan zabezpieczenia świadczeń stomatologicznych w Małopolsce na dzień 1 stycznia 2011 r. wynosił 78% w stosunku do planowanej liczby świadczeń, w tym w powiecie gorlickim świadczenia zostały zakontraktowane w około 40% w stosunku do zaplanowanej liczby świadczeń. Przyczyną tego stanu, jak informuje MOW NFZ, były wyłącznie negocjacje zakończone rozbieżnymi stanowiskami z grupą oferentów zrzeszonych w ZLD. Ogłoszone niezwłocznie konkursy uzupełniające umożliwiły zakontraktowanie świadczeń na poziomie ok. 100% (dane szczegółowe w tabeli powyżej). Obecnie konkursy uzupełniające są na ukończeniu. Szacuje się, że ogólna liczba świadczeń w skali województwa w stosunku do roku 2010 osiągnie poziom nieco ponad 100%. Indywidualne odchylenia w skali pojedynczych powiatów wynikają ze specyfiki danego obszaru, w tym m.in. z braku odpowiednich specjalistów w niektórych powiatach (np. w powiecie gorlickim w roku 2010 ortodontę realizowały 2 podmioty; na rok 2011 tylko 1 z podmiotów złożył ofertę).

Odnosząc się do pytania dotyczącego liczby świadczeniodawców mających z funduszem podpisaną umowę na udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, uprzejmie informuję, iż z wyjaśnienia płaćnika wynika, że łącznie zakontraktowano świadczenia u 455 świadczeniodawców (w 2010 – 460 świadczeniodawców).

Odnosząc się do wskazywanych w treści przedmiotowej interpelacji kwestii odpowiedzialności za dostępność do świadczeń z zakresu leczenia stomatologicznego, uprzejmie informuję, iż stanowi o tym wskazywany już na wstępie art. 97 ust. 3 pkt 1 i 2 ww. ustawy, zgodnie z którym zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia.

Odpowiadając na pytanie posłów dotyczące zasad udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, uprzejmie informuję, iż żaden przepis przywołanej na wstępie ustawy nie przewiduje możliwości zwrotu środków za udzielone na zasadach komercyjnych świadczenia opieki zdrowotnej.

Odnosząc się do poruszonych kwestii działań dotyczących zapewnienia przez ministra zdrowia opieki stomatologicznej, uprzejmie informuję, iż minister zdrowia, w zakresie swoich kompetencji określił w rozporządzeniu z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia stomatologicznego (Dz. U. Nr 140, poz. 1144, z późn. zm.) wykaz oraz warunki realizacji gwarantowanych z zakresu leczenia stomatologicznego. Przedmiotowe rozporządzenie jest podstawowym aktem prawnym,

zgodnie z którym są zawierane umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej z zakresu leczenia stomatologicznego. W załączniku nr 9 do ww. rozporządzenia określono wykaz świadczeń stomatologicznej pomocy doraźnej oraz warunki ich realizacji.

Ponadto uprzejmie informuję, iż minister zdrowia będzie monitorował dostępność do świadczeń opieki zdrowotnej z zakresu leczenia stomatologicznego na omawianym terenie, bacząc na dyspozycję art. 163 ww. ustawy, tzn. sprawując nadzór nad działalnością Narodowego Funduszu Zdrowia pod kątem legalności, rzetelności i celowości.

Podkreślić należy, że fundusz nie ma obowiązku prowadzenia negocjacji ze wszystkimi świadczeniodawcami. Wybór świadczeniodawców, z którymi będą prowadzone negocjacje, nie może odbywać się jednak dowolnie. Kwalifikacja do zaproszenia na negocjacje powinna odbywać się na podstawie liczby punktów uzyskanych przez ofertę danego świadczeniodawcy.

Konkludując, należy zauważyć, iż nie ma przepisu ustawy mówiącego o konieczności zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej z tymi samymi świadczeniodawcami posiadającymi poprzednio zawartą z funduszem umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Postępowania konkursowe nie polegają na przydzielaniu kontraktów dotychczasowym świadczeniodawcom, a na wyłonieniu najlepszych oferentów spośród wszystkich, którzy przystąpili do konkursu. Oceniane są m.in.: jakość, dostępność, cena, kompleksowość i ciągłość udzielania świadczeń (art. 148 wymienionej na wstępie ustawy o świadczeniach).

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie finansowania leczenia nowotworów
przez NFZ (20084)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej, przekazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, znak: SPS-023-20084/11, w sprawie finansowania leczenia nowotworów przez NFZ, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Warunki udzielania i zakres świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, a także zasady i tryb finansowania tych świadczeń

określa ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.) oraz akty wykonawcze do tej ustawy i zarządzenia prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia, dotyczące postępowania w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach i zakresach.

Odnosząc się do pytań zawartych w interpelacji pani poseł, uprzejmie informuję, że wytyczne realizacji świadczenia: Chemioterapia niestandardowa określa rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu programów zdrowotnych (Dz. U. Nr 140, poz. 1148, ze zm.), wskazując, że realizacja świadczenia musi być poprzedzona pozytywnie zapiniowanym przez właściwego konsultanta wojewódzkiego (odpowiednio: w dziedzinie onkologii klinicznej, hematologii, hematoonkologii dziecięcej albo ginekologii onkologicznej) wnioskiem świadczeniodawcy, skierowanym do dyrektora oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia, zawierającym:

1) pozytywną opinię zespołu kwalifikującego, w skład którego wchodzi: dyrektor do spraw medycznych lub w przypadku jego braku dyrektor świadczeniodawcy, dyrektor ekonomiczny lub główny księgowy i ordynator oddziału wnioskującego o terapię, lub osoby przez nich upoważnione;

2) potwierdzenie pozytywnej odpowiedzi świadczeniobiorcy na terapię, dotyczącej kontynuacji terapii niestandardowej danym lekiem, na finansowanie której została uprzednio udzielona zgoda dyrektora oddziału Narodowego Funduszu Zdrowia;

3) proponowany schemat leczenia i specyfikację kosztów świadczenia;

4) dodatkowo dla leków stosowanych niezgodnie z charakterystyką produktu leczniczego, a w oparciu o stosowanie leku zgodnie ze wskazaniami aktualnej wiedzy medycznej należy dołączyć dokumenty w języku polskim potwierdzające efektywność kliniczną interwencji wobec pierwszorzędnym punktów końcowych na podstawie wysokiej jakości badań randomizowanych (minimum 3 pkt w skali Jadad) lub z innych badań i rejestrów klinicznych.

Świadczeniodawca składa wniosek o akceptację finansowania świadczenia w formie pisemnej i elektronicznej wraz z załącznikami do dyrektora oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia, właściwego ze względu na miejsce realizacji świadczenia. Akceptacja bądź odmowa jej udzielenia jest wydawana w formie pisemnej. Akceptacja finansowania świadczenia w programie chemioterapii niestandardowej przez dyrektora oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia następuje na podstawie ww. wniosku po spełnieniu warunków zawartych w rekomendacji prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych.

W przypadku braku rekomendacji prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych dyrektor oddziału

wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia może udzielić warunkowej akceptacji na finansowanie wnioskowanego świadczenia w programie chemioterapii niestandardowej. W takim przypadku przekazuje on do prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia informację o wydaniu tej akceptacji.

W ramach świadczenia chemioterapia niestandardowa nie może być finansowana substancja czynna w tym samym wskazaniu, w którym jest finansowana w innym programie terapeutycznym lub wykazie substancji czynnych stosowanych w chemioterapii.

Program leczenia w ramach świadczenia chemioterapii niestandardowej jest świadczeniem, które powinno odnosić się wyłącznie do sytuacji nietypowych klinicznie, tym samym nie może być stosowane bez ograniczeń, gdyż wykluczałoby to możliwość podejmowania uporządkowanych decyzji i tworzenia szczelnego koszyka lekowego.

Ze środków publicznych powinny być finansowane wyłącznie technologie lekowe, które pozytywnie przejdą ocenę efektywności klinicznej oraz efektywności kosztowej, a co za tym idzie, będą pozytywnie rekomendowane przez Agencję Oceny Technologii Medycznych. Wszystkie substancje czynne wprowadzane do finansowania przez Narodowy Fundusz Zdrowia w ramach katalogów, katalog programów terapeutycznych i katalog świadczeń onkologicznych – chemioterapia, powinny charakteryzować się przede wszystkim udowodnioną efektywnością kliniczną i kosztową, co będzie uzasadniało ich finansowanie ze środków publicznych.

Wprowadzenie transparentnych procedur uwzględniających rekomendacje Agencji Oceny Technologii Medycznych ma na celu zwiększenie przejrzystości polityki refundacyjnej państwa i doprowadzenie polskiego prawa do pełnej zgodności z wymogami określonymi w dyrektywie transparentności (dyrektywa Rady 80/15/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r.).

Systematyczny wzrost liczby wniosków o rozpoczęcie i finansowanie innowacyjnych technologii lekowych w ramach procedur niestandardowych pozwala przyjąć, że spowodowane jest to nie tyle koniecznością terapeutyczną, co prowadzonymi działaniami marketingowymi firm farmaceutycznych. Jednocześnie ważny jest fakt, że systematycznie pojawiające się nowe produkty lecznicze często nie mają skuteczności większej niż znacznie tańsze, sprawdzone i długo obecne na rynku alternatywne technologie lekowe.

Odnosząc się do kwestii zwiększenia środków finansowych na program leczenia w ramach świadczenia chemioterapii niestandardowej, uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 97 ust. 3 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych do zakresu działania funduszu należy m.in. określanie jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, jak również przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie

umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie. Wysokość środków finansowych przeznaczonych na realizację poszczególnych rodzajów świadczeń opieki zdrowotnej określa plan finansowy funduszu, w rozbiu na poszczególne oddziały wojewódzkie Narodowego Funduszu Zdrowia, uwzględniając potrzeby zdrowotne mieszkańców oraz dane epidemiologiczne i historyczne. Zgodnie z art. 136 ww. ustawy oraz w związku z ściśle określonymi środkami finansowymi przeznaczonymi na pokrycie kosztów świadczeń opieki zdrowotnej, Narodowy Fundusz Zdrowia w każdej umowie o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej określa maksymalną kwotę zobowiązania wobec świadczeniodawcy. Jednak suma wszystkich kwot zobowiązań płatnika świadczeń wobec realizatorów danego rodzaju świadczeń, zgodnie z przepisem art. 132 ust. 5 ww. ustawy, nie może przekroczyć wysokości środków finansowych przeznaczonych na ten cel w planie finansowym Funduszu.

Mając na uwadze omawiane zagadnienie, uprzejmie informuję, że Narodowy Fundusz Zdrowia zawarł na 2011 r. umowy o udzielanie świadczeń związanych z realizacją programu leczenia w ramach chemioterapii niestandardowej z 103 świadczeniodawcami (w 2010 r. – 99 świadczeniodawców).

Ponadto, uwzględniając wartość zgód oraz liczbę unikalnych numerów PESEL w wydanych zgodach, uprzejmie informuję, że w 2009 r. NFZ wydał zgody na finansowanie chemioterapii niestandardowej dla 3 278 świadczeniobiorców na łączną kwotę 159 498 906,91 zł, a w 2010 r. fundusz finansował chemioterapię niestandardową już u 3628 osób, na łączną kwotę 161 021 245,74 zł.

W związku z powyższym należy podkreślić, że Narodowy Fundusz Zdrowia w ramach posiadanych środków finansowych podejmuje działania, których celem jest zapewnienie dostępu świadczeniobiorców do programu leczenia w ramach świadczenia chemioterapii niestandardowej z zastosowaniem produktów leczniczych o udowodnionej efektywności klinicznej i kosztowej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Wiesława Janczyka
i Arkadiusza Mularczyka**

**w sprawie potrzeby podjęcia pilnych działań
w celu zniesienia ograniczeń stosowanych
przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ
w przyznawaniu kontraktów na usługi
medyczne dla poradni specjalistycznych
i rehabilitacyjnych na terenie sądeckim,
limanowskim i gorlickim (2011)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posłów: pana Wiesława Janczyka i pana Arkadiusza Mularczyka, przekazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, znak: SPS-023-2011/11, w sprawie potrzeby podjęcia pilnych działań w celu zniesienia ograniczeń stosowanych przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ w przyznawaniu kontraktów na usługi medyczne dla poradni specjalistycznych i rehabilitacyjnych na terenie Sądeckim, Limanowskim i Gorlickim, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zasady i tryb finansowania ze środków publicznych świadczeń opieki zdrowotnej zostały określone w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.), aktach wykonawczych do ww. ustawy oraz zarządzeniach prezesa NFZ, dotyczących szczegółowych warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach.

Zgodnie z art. 97 ww. ustawy, do zakresu działania Narodowego Funduszu Zdrowia należy m.in. określanie jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Odnosząc się do pytań zawartych w interpelacji, uprzejmie informuję, że zgodnie z wyjaśnieniami przedłożonymi przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ wszystkie umowy w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna oraz rehabilitacja lecznicza, obowiązujące w 2010 r. i latach wcześniejszych, utraciły ważność z dniem 31 grudnia 2010 r., tj. z upływem okresu, na jaki zostały podpisane. W związku z powyższym Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ przystąpił do kontraktowania świadczeń opieki zdrowotnej na 2011 r., zgodnie z przyjętym planem zakupu i w trybie określonym ww. ustawą, poprzez przeprowadzenie konkursu ofert.

Do konkursu ofert ogłoszonego przez fundusz mogły przystąpić na równych prawach wszystkie podmioty z obszaru zdefiniowanego w ogłoszeniu kon-

kursowym, spełniające wymagania określone w przepisach szczegółowych, w tym w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu ambulatoryjnej opieki specjalistycznej (Dz. U. Nr 139, poz. 1142, ze zm.), rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu rehabilitacji leczniczej (Dz. U. Nr 140, poz. 1145, ze zm.), zarządzeniu nr 62/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 2 listopada 2009 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna, zarządzeniu nr 53/2010/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 2 września 2010 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju rehabilitacja lecznicza.

Każda prawidłowo złożona oferta podlegała ocenie według jednolitych i jawnych kryteriów (jakości, dostępności, ciągłości, kompleksowości, ceny), a ostatecznie wyborowi podlegały oferty uszeregowane według tzw. rankingu końcowego, poczynszy od najwyższej ocenionej, aż do wyczerpania kwoty danego postępowania. Powyższa procedura nie dopuszcza elementu uznaniowości, subiektywizmu lub stosowania kryteriów oceny innych niż wynikające z obowiązującego prawa – zarządzenie nr 73/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, ze zm.

Zgodnie z wyjaśnieniami Małopolskiego OW NFZ, główne konkursy w rodzajach świadczeń ambulatoryjna opieka specjalistyczna oraz rehabilitacja lecznicza prowadzone były w okresie wrzesień–grudzień 2010 r. Następnie, po dokonaniu pokonkursowej analizy poziomu zabezpieczenia świadczeń, przeprowadzone zostały postępowania uzupełniające w trybie rokowań (dla poradni przyszpitalnych) oraz dodatkowych konkursów ofert. W kwestii niezakontraktowania świadczeń w niektórych placówkach, które realizowały w 2010 r. świadczenia w ramach umów zawartych z NFZ, uprzejmie informuję, że o wyborze świadczeniodawców do realizacji umów w 2011 r. zadecydowała procedura konkursowa, która nie gwarantuje kontynuacji umowy z dotychczasowym świadczeniodawcą, jeżeli jego oferta została oceniona niżej niż oferty pozostałych podmiotów, w tym nowych oferentów. Tym samym bezpośrednią przyczyną niepodpisania umowy z niektórymi dotychczasowymi świadczeniodawcami było zadziałanie mechanizmu konkurencyjnego, jaki następuje co kilka lat, gdy wygasają dotychczasowe umowy i NFZ ogłasza konkursy ofert. Nakłady finansowe dedykowane na przedmiotowe świadczenia, mimo iż wyższe niż w 2010 r., nie pozwoliły na zakontraktowanie wszystkich placówek przystępujących do konkursu, zarówno dotychczasowych świadczeniodawców, jak i nowych oferentów. Placówki, które ostatecznie otrzymały kontrakty na rok 2011, uzyskały je w wysokości

często wyższej niż w 2010 r., w szczególności w zakresach uznawanych za priorytetowe (m.in. specjalistyczna diagnostyka obrazowa CT i NMR, specjalistyczne formy rehabilitacji).

Ponadto należy mieć na uwadze, że obowiązujące szczegółowe kryteria oceny ofert, jak również zapisy ustawowe (art. 134 ust. 1 ww. ustawy) oraz praktyka orzecznictwa (decyzja UOKiK nr RWA 9/2009 z dnia 10 lipca 2009 r.) nie pozwalają na stosowanie preferencji wobec dotychczasowych świadczeniodawców – takie bowiem praktyki byłyby uznawane za przejaw nierównego traktowania.

Reasumując, uprzejmie informuję, że małopolski oddział wojewódzki funduszu z uwagi na powstałe po konkursach zmiany w strukturze umów zawartych na 2011 r. zamierza szczególnie dokładnie monitorować dostęp pacjentów do świadczeń opieki zdrowotnej, reagując odpowiednio do sytuacji w przypadkach jego ograniczenia, poprzez ogłaszanie postępowań uzupełniających, aneksowanie umów, mające na celu ich zwiększenie lub zmniejszenie oraz poprzez działania kontrolne w przypadku powzięcia informacji o nieprawidłowościach w realizacji umów.

Minister zdrowia natomiast nie posiada kompetencji do ingerowania w postępowanie w sprawie zawarcia umów ze świadczeniodawcami, gdyż prowadziłoby to do kolizji z podstawową zasadą tego postępowania, jaką jest równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Świadczeniodawcom, których interes prawny doznał uszczerbku w wyniku naruszenia przez fundusz zasad przeprowadzania postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń, przysługują środki odwoławcze na zasadach określonych w cytowanej na wstępie ustawie.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że właściwy oddział wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia zobowiązany jest do udzielania świadczeniobiorcom wszelkich niezbędnych informacji o możliwości udzielenia świadczenia przez świadczeniodawców posiadających umowę o udzielenie świadczeń opieki zdrowotnej, o prowadzonych przez poszczególnych świadczeniodawców listach oczekujących, liczbie osób oczekujących i średnim czasie oczekiwania na udzielenie poszczególnych świadczeń opieki zdrowotnej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbysława Owczarskiego**

**w sprawie znaczącego utrudnienia dostępu
do usług medycznych na terenie
pow. miechowskiego (20112)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pana Zbysława Owczarskiego, posła na Sejm RP, z dnia 4 stycznia 2011 r., w sprawie znaczącego utrudnienia dostępu do usług medycznych na terenie pow. miechowskiego, przekazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu RP, z dnia 18 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20112/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Warunki udzielania, zakres oraz zasady i tryb finansowania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych określa ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), akty wykonawcze do wskazanej ustawy oraz zarządzenia prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia dotyczące szczegółowych warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach świadczeń, m.in. w rodzaju leczenia stomatologicznego.

Zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z art. 97 ust. 3 pkt 1 i 2 ww. ustawy, należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia.

Zgodnie z art. 107 ust. 5 wymienionej na wstępie ustawy, do zadań dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu należy m.in. przeprowadzanie postępowań o zawarcie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, w tym świadczeń wysokospecjalistycznych, oraz zawieranie i rozliczanie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Zgodnie z przepisami art. 132 ust. 1 oraz art. 136 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej, podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej jest umowa, która określa m.in. rodzaj i zakres udzielanych świadczeń opieki zdrowotnej, zasady rozliczeń pomiędzy Narodowym Funduszem Zdrowia a świadczeniodawcami oraz kwotę zobowiązania Narodowego Funduszu Zdrowia wobec świadczeniodawcy. W związku z tym, co do zasady, świadczenia są finansowane przez Narodowy Fundusz Zdrowia do wysokości zobowiązań określonych umową. Zawieranie przez fundusz umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej odbywa się po przeprowadzeniu postępowania w try-

bie konkursu ofert albo rokowań (art. 139 przytoczonej na wstępie ustawy).

Mając na uwadze treść przedmiotowej interpelacji oraz biorąc pod uwagę powyższe przepisy prawa, Ministerstwo Zdrowia wystąpiło do Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia o udzielenie informacji dotyczących stanu zabezpieczenia dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej z zakresu leczenia stomatologicznego, w tym w szczególności do świadczeń z zakresu ortodoncji dla dzieci i młodzieży na terenie powiatu miechowskiego.

Z informacji pochodzących z oddziału wynika, iż umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej z zakresu leczenia stomatologicznego w poprzednim roku obowiązywały do dnia 31 grudnia 2010 r. W związku z tym fundusz przystąpił do nowej procedury konkursowej prowadzonej zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, na podstawie przyjętego przez Małopolski OW NFZ planu zakupu, w trybie określonym przepisami wskazanej ustawy, tzn. konkursu ofert. Wszystkie prawidłowo złożone oferty podlegały ocenie według jednolitych i jawnych kryteriów (jakości, dostępności, ciągłości, kompleksowości, ceny), a ostatecznie wyborowi podlegały oferty uszeregowane według tzw. rankingu końcowego, poczynszy od najwyższej ocenionej, aż do wyczerpania kwoty danego postępowania. Powyższa procedura nie dopuszczała elementu uznaniowości, subiektywizmu lub stosowania kryteriów oceny innych niż wynikające z obowiązującego prawa, w tym przypadku ujętych w zarządzeniu nr 73/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (ze zm.).

Oddział wskazał, iż w wyniku przeprowadzonych postępowań wszystkie komisje konkursowe zakończyły swoje prace regulaminowo, a świadczenia dla mieszkańców województwa małopolskiego zostały zabezpieczone.

O wyborze świadczeniodawców do realizacji umów zadecydowała procedura konkursowa niegwarantująca kontynuacji umowy z dotychczasowym świadczeniodawcą, jeżeli jego oferta została oceniona niżej niż oferty pozostałych podmiotów, w tym nowych oferentów. Tym samym bezpośrednią przyczyną niepodpisania umowy z niektórymi dotychczasowymi świadczeniodawcami, jak zauważył MOW NFZ, było zadziałanie mechanizmu konkurencyjnego przy otwarciu się rynku usług medycznych, jakie następuje co kilka lat – gdy wygasają dotychczasowe umowy i fundusz ogłasza konkursy ofert.

Nakłady finansowe dedykowane na przedmiotowe świadczenia, mimo iż wyższe niż w roku 2010, nie pozwoliły na zakontraktowanie wszystkich placówek przystępujących do konkursu, zarówno dotychczasowych świadczeniodawców, jak i nowych oferentów. Natomiast obowiązujące szczegółowe kryteria oceny ofert, jak również dyspozycje ustawowe (art. 134 ust. 1 cyt. wyżej ustawy nakazujący zapewnienie równego

traktowania wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzenie postępowania w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji nie pozwalają na stosowanie jakichkolwiek preferencji wobec „starych” świadczeniodawców – takie właśnie praktyki byłyby uznane za przejaw nierównego traktowania. Fundusz zaznaczył, że ze wszystkimi podmiotami, których oferty nie zostały odrzucone z powodu niespełniania wymagań bezwzględnych, zostały przeprowadzone negocjacje dotyczące ceny i liczby świadczeń, w toku których strony miały możliwość pełnego zaprezentowania i uargumentowania swojego stanowiska. Rozstrzygnięcia konkursów są więc wyłącznie wynikiem zastosowania jednolitych i wynikających z przepisów prawa kryteriów oceny ofert, po uprzednim przeprowadzeniu negocjacji, w niektórych przypadkach nawet kilkakrotnie.

Z pisma publicznego płatnika z regionu Małopolski wynika, że w dniu 16 września 2010 r. fundusz ogłosił postępowanie na rok 2011 i lata następne w trybie konkursu ofert na świadczenia w rodzaju leczenie stomatologiczne. Na 2011 r. płatnik ogłosił łącznie 81 postępowań konkursowych w tym rodzaju, w toku których wpłynęło 1114 ofert od 517 podmiotów. W zakresie świadczeń ortodontycznych konkursy ofert zostały ogłoszone na obszary obejmujące grupy powiatów. Na wymienionych powyżej zasadach odbyły się również konkursy ofert dla terenu powiatu miechowskiego. Zgodnie z art. 132 ust. 5 ustawy o świadczeniach, wysokość łącznych zobowiązań funduszu wynikających z zawartych ze świadczeniodawcami umów nie może przekroczyć wysokości kosztów przewidzianych na ten cel w planie finansowym funduszu. Mając na względzie powyższe oraz uwzględniając interes świadczeniobiorców (kryterium dostępności), oddział wojewódzki ustala planowane do zakontraktowania liczby jednostek rozliczeniowych i kwoty (wartości przedmiotu zamówień), które oddział NFZ może przeznaczyć na udzielanie świadczeń w danym rodzaju świadczeń opieki zdrowotnej, w danym roku. Ostatecznie oczekiwanym efektem konkursu ofert jest wybranie do zawarcia umowy najlepszych oferentów, co odbywa się przy zastosowaniu wspomnianej już procedury konkursowej.

Odnosząc się do wskazywanych przez pana posła terenów, gdzie zawarto umowy o udzielanie świadczeń ortodontycznych, należy pamiętać, że zgodnie z art. 31 ust. 1 wymienionej na wstępie ustawy, świadczeniobiorca ma prawo wyboru lekarza dentystry spośród lekarzy dentystrów, którzy zawarli umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, z czego wynika, że nie istnieją żadne ograniczenia terytorialne w możliwości korzystania z ww. świadczeń.

Odnosząc się do wskazywanego w przedmiotowej interpelacji dostępu do świadczeń ortodontycznych na terenie powiatu miechowskiego, uprzejmie informuję, iż MOW NFZ udzielił wyjaśnień, że na ogłoszony konkurs ofert wpłynęła tylko 1 oferta od oferenta współpracującego wzorowo od wielu lat z MOW NFZ

– IPL Z. G. Jednakże skutkiem rozstrzygnięcia konkursu, na co niebagatelny wpływ miało prawidłowe i rzetelne wypełnienie ankiety stanowiącej część oferty (wynik odpowiedzi ankietowych przekłada się wprost na ocenę punktową oferty), było niewybranie oferty dr G. Komisja konkursowa dokonuje wyboru oferentów w kolejności zgodnej z uzyskaną pozycją w rankingu końcowym do wyczerpania łącznej liczby planowanych do zakupu świadczeń lub wartości zamówienia określonego w ogłoszeniu. Ponieważ oferta IPL Z. G. uzyskała niższą ocenę w rankingu od wybranych oferentów, komisja była zobowiązana przedstawić oferentowi protokół rozbieżności, co oznacza, że oferta ww. oferenta nie została wybrana i nie zostanie z nim zawarta umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Mając jednak na względzie interes świadczeniobiorców, małopolski płatnik 28 grudnia 2010 r. ogłosił postępowanie konkursowe uzupełniające, w tym z zakresu ortodoncji dla terenu powiatu miechowskiego. W wyniku konkursu świadczenia zostały zakontraktowane z jednym oferentem, który złożył w przedmiotowym postępowaniu ofertę – IPL Z. G. Umowa obowiązuje od 1 lutego 2011 r. i obejmuje 1 etat przeliczeniowy, analogicznie jak w roku 2010.

W związku z powyższym, w ocenie ministra zdrowia, dostęp do świadczeń z zakresu ortodoncji na przedmiotowym terenie został zabezpieczony.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbysława Owczarskiego**

**w sprawie nieprawidłowości w przyjętym
przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ
trybie zawierania umów na udzielanie
świadczeń zdrowotnych w 2011 r. (20113)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana posła Zbysława Owczarskiego, przekazaną przy piśmie nr SPS-023-20113/11 z dnia 4 stycznia 2011 r., w sprawie nieprawidłowości w przyjętym przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ trybie zawierania umów na udzielanie świadczeń zdrowotnych w 2011 r., uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zgodnie z art. 134 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027,

z późn. zm.) fundusz jest zobowiązany zapewnić równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzić postępowanie w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji. Wszelkie wymagania, wyjaśnienia i informacje, a także dokumenty związane z postępowaniem w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej udostępniane są świadczeniodawcom na takich samych zasadach.

Zasada równego traktowania świadczeniodawców przejawia się w stosowaniu takich samych kryteriów do wszystkich świadczeniodawców biorących udział w danym postępowaniu. Niedopuszczalne jest stosowanie do niektórych świadczeniodawców dodatkowych kryteriów, względnie wyłączenie stosowania określonych kryteriów wobec niektórych świadczeniodawców. Zasada ta jest realizowana m.in. poprzez wydawanie na podstawie art. 146 ww. ustawy, przez prezesa NFZ, każdego roku zarządzeń w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej

Ponadto, zgodnie z art. 132 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych przez Narodowy Fundusz Zdrowia jest umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, zawarta pomiędzy świadczeniodawcą a dyrektorem oddziału wojewódzkiego funduszu. Stosownie do przepisu art. 132 ust. 2 ww. ustawy umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej może być zawarta wyłącznie ze świadczeniodawcą, który został wybrany do udzielania świadczeń opieki zdrowotnej na zasadach określonych w ustawie, a zatem w trybie konkursu ofert albo rokowań (art. 139 ust. 1 ustawy).

Podstawowym trybem postępowania jest konkurs ofert. Postępowanie w trybie rokowań ma charakter uzupełniający i z uwagi fakt, że w pewnym zakresie ogranicza konkurencyjność, może być zastosowane jedynie w przypadkach wskazanych w ustawie. Zgodnie z art. 144 ustawy postępowanie w trybie rokowań może być przeprowadzone, jeżeli:

1) uprzednio prowadzone postępowanie w trybie konkursu ofert zostało unieważnione, a szczegółowe warunki postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej są takie same jak w konkursie ofert lub

2) zachodzi pilna potrzeba zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, której wcześniej nie można było przewidzieć, lub

3) jest ograniczona liczba świadczeniodawców, nie większa niż pięciu, mogących udzielać świadczeń opieki zdrowotnej będących przedmiotem postępowania w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Kryteria oceny ofert i warunki wymagane od świadczeniodawców są jawne i nie podlegają zmianie w toku postępowania (art. 147 ww. ustawy). Główne zasady konkursu, jak również wyniki konkursu są publikowane na stronach internetowych NFZ.

W związku z przedstawionymi w interpelacji poselskiej informacjami dotyczącymi nieprawidłowości w przyjętym przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ trybie zawierania umów na udzielanie świadczeń zdrowotnych w 2011 r., a w szczególności w sprawie nieudzielenia kontraktu na świadczenia zdrowotne w 2011 r. poradniom Szpitala św. Anny w Miechowie, Ministerstwo Zdrowia zwróciło się z prośbą do Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ z prośbą o przedstawienie stanowiska w powyższej sprawie. Zgodnie z wyjaśnieniami Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ wszystkie umowy w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna obowiązujące w roku 2010 i latach poprzednich wygasły z dniem 31 grudnia 2010 r., to jest z upływem okresu, na który zostały podpisane. Celem zakontraktowania świadczeń na rok 2011 i lata następne oddział funduszu ogłosił i przeprowadził postępowania konkursowe, zgodnie z przyjętym planem zakupu świadczeń i w trybie określonym ustawą z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.).

Do konkursu ofert ogłoszonego przez fundusz mogą przystąpić na równych prawach wszystkie podmioty z obszaru zdefiniowanego w ogłoszeniu konkursowym, spełniające wymagania określone w przepisach szczegółowych. Każda prawidłowo złożona oferta podlega ocenie według jednolitych i jawnych kryteriów (jakość, dostępność, ciągłość, kompleksowość, cena), a ostatecznie wyborowi podlegają oferty uszeregowane według tzw. rankingu końcowego, począwszy od najwyższej ocenionej, aż do wyczerpania kwoty danego postępowania. Powyższa procedura nie dopuszcza elementu uznaniowości, subiektywizmu lub stosowania kryteriów oceny innych niż wynikające z obowiązującego prawa.

W szczególności, odnośnie do spełniania przez oferentów wymagań określonych dla realizacji świadczeń w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna, zastosowanie mają:

— rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu ambulatoryjnej opieki specjalistycznej (Dz. U. Nr 139, poz. 1142, zm.),

— zarządzenie nr 62/2009/DSOZ prezesa NFZ z dnia 2 listopada 2009 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna.

Oferety złożone przez Szpital im. Św. Anny w Miechowie w 4 zakresach wymienionych w piśmie dyrektora szpitala zostały dopuszczone do etapu negocjacji. W toku negocjacji fundusz zaproponował oferentowi liczbę świadczeń wynikającą z przedstawionego w ofertach potencjału wykonawczego, wyrażonego liczbą

godzin pracy lekarzy specjalistów, analogicznie jak w przypadku wszystkich pozostałych oferentów. Z uwagi na brak powyższych kompletnych danych w ofercie fundusz wezwał oferenta do ich uzupełniania i przy rozpatrywaniu oferty oparł się na dodatkowo przesłanym przez niego oświadczeniu. Pomimo uwzględnienia tego uzupełnienia oferowany czas pracy lekarzy miałby wynosić np. w poradni kardiologicznej 5 godzin w tygodniu, a w poradni leczenia bólu 4 godziny w tygodniu. Ostatecznie w zakresie poradni kardiologicznej, okulistycznej oraz leczenia bólu dyrektor szpitala odmówił podpisania protokołu uzgodnień z powodu zbyt niskiej w swojej ocenie liczby świadczeń, z pełną świadomością (co jest zaznaczone w protokole negocjacji), że uniemożliwi to uwzględnienie tych ofert w rankingu i dokonanie ich wyboru. Natomiast w zakresie poradni chirurgii ogólnej oferta szpitala zajęła 2. miejsce w rankingu oceny i nie mogła zostać wybrana z powodu przekroczenia przez nią wartości kwoty zamówienia.

Zgodnie z dalszymi wyjaśnieniami Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ uprzejmie informuję że, w wyniku postępowań konkursowych ogłoszonych w dniu 15 września 2010 r. w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna, które zostały rozstrzygnięte w dniu 16 grudnia 2010 r., w większości przypadków świadczenia ilościowo zostały zabezpieczone na poziomie oczekiwanym lub nawet wyższym (w sytuacji obniżenia przez oferentów cen w stosunku do ceny oczekiwanej – przy tej samej kwocie zamówienia możliwe było zakupienie większej liczby świadczeń). W zakresach, w których osiągnięty w wyniku konkursów poziom zabezpieczenia świadczeń w sposób istotny mógłby zagrażać bezpieczeństwu pacjentów, zostały ogłoszone postępowania uzupełniające.

W wyniku przeprowadzonych postępowań zawarto umowy na okres trzech lat, natomiast warunki finansowania zostały określone na okres 1 stycznia do 30 czerwca 2011 r. Na terenie powiatu miechowskiego zawarto kontrakty na wszystkie zakresy świadczeń kontraktowane na obszarze powiatów. Świadczenia w zakresie leczenia bólu zostały zabezpieczone na obszarze kontraktowania, jakim było województwo małopolskie, natomiast świadczenia w takich zakresach, jak: gastroenterologia, nefrologia, choroby zakaźne oraz preluksacja zostały zabezpieczone na obszarze grupy powiatów, do której należały powiat miechowski, proszowski oraz olkuski. W powiecie miechowskim zawarto umowy na łączną kwotę 1 937 692,14 zł (dla porównania wartość kontraktów dla analogicznego okresu roku 2010 wynosiła 1 750 245,50 zł). W wyniku zakończonych postępowań konkursowych oraz rokowań ze Szpitalem św. Anny w Miechowie zostały zawarte umowy na większość zakresów świadczeń realizowanych w latach ubiegłych. Brak kontraktów w zakresie alergologii oraz badań elektrokardiograficznych wynika z zasad prowadzenia konkursu. Na wymienione postępowania wpłynęły po 2 oferty, z których wybrano

jedną wyczerpującą kwotę postępowania. Oferty szpitala św. Anny zajmowały w rankingach zamknięcia obu postępowań 2. miejsce. Konkurs ofert w zakresie leczenia bólu został ogłoszony na obszar województwa. Wpłynęły 23 oferty, wybrano 12, oferta szpitala św. Anny zajmowała w rankingu końcowym 23. miejsce, co wobec wyczerpania kwoty postępowania przez wybrane umowy uniemożliwiło wybór tej oferty zgodnie z obowiązującym prawem. W zakresie choroby zakaźne kontraktowanym na obszar grupy powiatów szpital nie złożył oferty.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Sławomira Kopycińskiego**

**w sprawie wartości nadwykonań,
za które nie zapłacił NFZ (20118)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana Sławomira Kopycińskiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 10 stycznia 2011 r. w sprawie wartości nadwykonań, za które nie zapłacił Narodowy Fundusz Zdrowia, przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 28 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20118/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W odniesieniu do istniejącego obecnie problemu tzw. nadwykonań pragnę poinformować, że zgodnie z przepisami art. 132 ust. 1 oraz art. 136 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r., Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej jest umowa, która określa m.in. rodzaj i zakres udzielanych świadczeń opieki zdrowotnej, zasady rozliczeń pomiędzy Narodowym Funduszem Zdrowia a świadczeniodawcami oraz kwotę zobowiązania Narodowego Funduszu Zdrowia wobec świadczeniodawcy. W związku z tym, co do zasady, świadczenia są finansowane przez Narodowy Fundusz Zdrowia do wysokości limitów określonych umową. Natomiast możliwość sfinansowania dodatkowych świadczeń zrealizowanych ponad limit określony umową może być rozważana w konkretnej sytuacji, wynikającej m.in. z dysponowania przez Narodowy Fundusz Zdrowia dodatkowymi środkami finansowymi.

Powyższe wynika również z konstrukcji przepisów art. 118 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki

zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych dotyczących gospodarki finansowej Narodowego Funduszu Zdrowia, zgodnie z którymi plan finansowy Narodowego Funduszu Zdrowia jest zrównoważony w zakresie przychodów i kosztów. Jednocześnie, zgodnie z art. 132 ust. 5 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, łączna suma zobowiązań Narodowego Funduszu Zdrowia wynikających z zawartych ze świadczeniodawcami umów nie może przekroczyć wysokości kosztów przewidzianych na ten cel w planie finansowym Narodowego Funduszu Zdrowia.

Odnosząc się do kwestii udzielania świadczeń opieki zdrowotnej przez świadczeniodawców, należy zwrócić uwagę, że umowa pomiędzy Narodowym Funduszem Zdrowia a świadczeniodawcą zawarta na okres oznaczony (np. na rok) nakłada na świadczeniodawcę obowiązek udzielania świadczeń przez cały ten okres. Kolejność udzielania tych świadczeń zależy od ich rodzaju. Nie ulega wątpliwości, że świadczenia opieki zdrowotnej udzielane w stanach nagłych bądź kwalifikujące się do grupy świadczeń tzw. nielimitowanych (m.in. porody, leczenie inwazyjne ostrych zespołów wieńcowych, populacyjne badania przesiewowe) powinny być udzielane przez świadczeniodawców niezwłocznie oraz bezwzględnie finansowane przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Należy jednocześnie pamiętać, że duża liczba świadczeń udzielanych przez świadczeniodawców nie powinna być zaliczana do ww. świadczeń w stanach nagłych lub „nielimitowanych”. W takich przypadkach, stosownie do przepisów art. 20–23 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, świadczeniodawca zobowiązany jest do prowadzenia list oczekujących na planowe świadczenia. W związku z powyższym

opieki zdrowotnej za 2010 r. oraz zamknięciem ksiąg rachunkowych postępowania w sprawach o rozliczenia tzw. nadwykonań za 2010 r. nie zostały jeszcze zakończone. Prowadzone w oddziałach wojewódzkich funduszu rozliczenia tzw. nadwykonań dokonywane są według jednolitych w całym funduszu zasad, zgodnie z wytycznymi przekazanymi w tym zakresie dyrektorom oddziałów wojewódzkich.

Ponadto prezes NFZ stwierdził, że ograniczoność środków finansowych, jakimi dysponowały oddziały wojewódzkie funduszu, spowodowała, że istotne wartości niesfinansowanych w latach 2008–2009 świadczeń ponadumownych dotyczyły w szczególności tych oddziałów wojewódzkich funduszu, które odnotowały pełne wykorzystanie środków finansowych zapewnionych w planie kosztów świadczeń zdrowotnych i wywiązanie się z zobowiązań wynikających z umów zawartych ze świadczeniodawcami, nie pozwoliła natomiast na sfinansowanie wszystkich tzw. nadwykonań. Łączna wartość roszczeń w postępowaniach sądowych związanych ze świadczeniami zdrowotnymi zrealizowanymi ponad limit określony w umowie w latach ubiegłych według stanu na 31 grudnia 2010 r. wynosi 334 mln zł i z uwagi na trwający proces rozliczania umów i zawierania ugód pozasądowych ulega stopniowemu zmniejszeniu.

Odnosząc się do kwestii dodatkowych kosztów poniesionych przez NFZ z tytułu prowadzonych spraw sądowych, poniżej przedstawiam zestawienie roszczeń z tytułu nadwykonań w zakończonych postępowaniach sądowych, wartości świadczeń zapłaconych z tego tytułu na podstawie prawomocnych wyroków sądowych oraz wartości zapłaconych odsetek i kosztów sądowych w latach 2007–2009, przesłane przez prezesa NFZ.

(w zł)

Lp.	Tytułem	2007 r.	2008 r.	2009 r.
I	Łączna wartość roszczeń z tytułu nadwykonań w zakończonych postępowaniach sądowych	114 247 862,41	106 847 463,25	293 935 253,60
1.	Łączna wartość świadczeń zapłaconych z tytułu nadwykonań (na podstawie prawomocnych wyroków sądowych), w tym:	16 964 151,47	22 584 904,27	37 417 351,92
1.1	Należność główna	15 156 834,50	21 336 445,13	37 291 395,65
1.2	Odsetki	1 568 119,97	1 085 013,42	85 902,49
1.3	Koszty sądowe	239 197,00	163 445,72	40 053,78

kierujący placówką lub inne osoby odpowiedzialne za organizację pracy zakładu opieki zdrowotnej powinny uwzględnić w ramach ustalonego planu umowy realizację świadczeń zarówno planowych, jak i nagłych – w odpowiednich częściach. Kwestia ta powinna być rozważana w odniesieniu do konkretnego zakładu opieki zdrowotnej i ma bezpośredni związek z jakością zarządzania tym zakładem.

Ponadto z informacji udzielonych przez prezesa NFZ wynika, że z uwagi na trwające w oddziałach wojewódzkich prace związane z rozliczeniem rzeczowo-finansowym wykonania umów na świadczenia

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Grzegorza Pisalskiego**

**w sprawie ograniczenia mieszkańcom
Sosnowca przez NFZ dostępu do niektórych
świadczeń medycznych (20130)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przesłaną przy piśmie z dnia 28 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20130/11, interpelację poselską pana posła Grzegorza Pisalskiego w sprawie ograniczenia mieszkańcom Sosnowca przez Narodowy Fundusz Zdrowia dostępu do niektórych świadczeń medycznych uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Warunki udzielania, zakres oraz zasady i tryb finansowania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, w tym zasady przeprowadzania postępowania w sprawie zawarcia umów ze świadczeniodawcami, określa ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), akty wykonawcze do wskazanej ustawy oraz zarządzenia prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia dotyczące szczegółowych warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach.

Zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z art. 97 ust. 3 pkt 1 i 2 ww. ustawy, należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia.

Zgodnie z art. 107 ust. 5 wymienionej na wstępie ustawy, do zadań dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu należy m.in. przeprowadzanie postępowań o zawarcie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, w tym świadczeń wysokospecjalistycznych, oraz zawieranie i rozliczanie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Podstawowym zadaniem dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu jest określanie jakości i dostępności, analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej oraz zabezpieczanie potrzeb zdrowotnych mieszkańców danego województwa. Realizacja tego zadania następuje poprzez kontraktowanie odpowiedniej ilości świadczeń opieki zdrowotnej w ramach posiadanych środków finansowych w trybie określonym w przepisach powyższej ustawy.

Mając na uwadze treść przedmiotowej interpelacji oraz biorąc pod uwagę powyższe przepisy prawa, Ministerstwo Zdrowia wystąpiło do Śląskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia o udzielenie informacji dotyczących stanu zabezpieczenia

dostępu do wskazywanych w interpelacji poselskiej świadczeń opieki zdrowotnej na terenie Sosnowca.

W zakresie dostępu do świadczeń z zakresu onkologii i hematologii uprzejmie informuję, iż z informacji pochodzących z oddziału wynika, że fundusz w dniu 20 września 2010 r. ogłosił postępowania konkursowe poprzedzające zawarcie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna na obszarze podregionu sosnowieckiego obejmującego powiaty: będziński, zawierciański oraz miasta Dąbrowa Górnicza, Jaworzno i Sosnowiec. W wyniku rozstrzygnięcia ww. postępowań konkursowych publiczny płatnik z województwa śląskiego poinformował, że nie udało się zabezpieczyć dostępu do porad hematologicznych w Sosnowcu oraz zakontraktowano tylko jedną z dwóch poradni udzielających w 2010 r. świadczeń onkologicznych z powodu zajęcia niskich pozycji w rankingu końcowym ofert złożonych przez podmioty z Sosnowca, a za tym idzie wybór do zawarcia umowy oferentów z miast sąsiednich.

W związku z powyższym Śląski Oddział Wojewódzki NFZ wskazał, że ogłosił w dniu 10 stycznia 2011 r. uzupełniające postępowania konkursowe dla ww. miasta na świadczenia z zakresu hematologii. W wyniku rozstrzygnięć w tymże postępowaniu w dniu 21 lutego 2011 r. wybrano Niepubliczny Zakład Lecznictwa Ambulatoryjnego – Medycyna Rodzinna sp. z o.o. „Start” z siedzibą w Sosnowcu do realizacji przedmiotowych świadczeń opieki zdrowotnej.

Mając to na uwadze, można stwierdzić, iż dostęp do ww. świadczeń został zabezpieczony.

Ponadto z informacji ŚOW NFZ wynika, że w dniu 4 lutego 2011 r. ogłoszono uzupełniające postępowanie konkursowe z zakresu onkologii dla miasta Sosnowca, a rozstrzygnięcie zaplanowano na 10 marca 2011 r.

Odnośnie do dostępu do świadczeń z zakresu leczenia stomatologicznego, uprzejmie informuję, iż śląski płatnik ogłosił w dniu 17 września 2010 r. postępowanie konkursowe poprzedzające zawarcie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju leczenie stomatologiczne w zakresie świadczenia ogólnostomatologiczne na terenie Sosnowca na okres od 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.

Wartość zamówienia oddział podał w wysokości nie większej niż 8 096 760,00 zł. Wartość rozstrzygnięcia wyniosła 8 065 650,00 zł. Fundusz dokonuje wyboru oferentów w oparciu o ranking końcowy do wyczerpania łącznej liczby planowanych do zakupu świadczeń lub wartości zamówienia określonych w ogłoszeniu.

Ze swojej strony pragnę podkreślić, że procedura konkursowa opiera się na stosowaniu kryteriów oceny ofert i warunków wymaganych od świadczeniodawców zgodnie z obowiązującym prawem. Kryteria te są jawne i nie podlegają zmianie w toku postępowania. Fundusz stosuje szczegółowo określone kryteria ujęte w zarządzeniu nr 73/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 13 listopada

2009 r. w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielenie świadczeń opieki zdrowotnej, z późn. zm.

ŚOW NFZ udzielił informacji, że ranking końcowy z przeprowadzonego postępowania obejmował 66 miejsc realizacji świadczeń, w tym 2 oferty odrzucono z uwagi na niespełnienie wymagań formalnoprawnych. Oferty zostały uszeregowane w kolejności wynikającej z łącznej liczby punktów oceny. Nie wybrano wszystkich ofert, lecz najkorzystniejsze, które znalazły się na najwyższych pozycjach w rankingu końcowym w pozycjach od 1 do 41.

Z dalszych informacji oddziału wynika również, że w związku z przeprowadzeniem ww. postępowania konkursowego oraz rokowań w trybie art. 144 ww. ustawy wybrano łącznie 44 miejsca realizacji na 7 590 500 pkt stomatologicznych o łącznej wartości 8 166 330 zł w tym mieście, co dla porównania w roku 2010 umowy realizowane były w 67 miejscach wykonywania świadczeń na 7 551 054 pkt stomatologicznych o łącznej wartości 8 155 138, 32 zł.

Odnosząc się do wskazywanego w treści przedmiotowej interpelacji dostępu do świadczeń z zakresu leczenia stomatologicznego w Sławkowie, uprzejmie informuję, iż Śląski OW NFZ wskazał, że od dnia 1 lutego 2011 r. świadczenia ogólnostomatologiczne na tym terenie realizowane są przez SPZOZ przy ul. PCK 3, po zakontraktowaniu w drodze uzupełniającego postępowania konkursowego dla gminy Sławków. W pierwszym postępowaniu konkursowym oferta ww. świadczeniodawcy została odrzucona, gdyż nie spełniała wymagań określonych przepisami prawa.

Odnosząc się do pytania dotyczącego zastosowanej przez NFZ nowej procedury kontraktowania świadczeń medycznych, uprzejmie informuję, iż szczegółowe warunki postępowania dotyczące zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, w tym sposób przygotowania i składania ofert w postępowaniach na rok 2011, określone zostały w zarządzeniu nr 49/2010/DSOZ prezesa NFZ z dnia 31 sierpnia 2010 r. w sprawie warunków postępowania dotyczących zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Zgodnie z § 10 pkt 1 ww. zarządzenia oferent zobowiązany jest do złożenia oferty w formie pisemnej wraz z ofertą elektroniczną. Oferta obejmuje oprócz wymaganych dokumentów i oświadczeń, o których mowa w § 13 przywołanego zarządzenia, formularz ofertowy (sporządzany z użyciem aplikacji ofertowej, w sposób określony przez oddział funduszu w regulaminie technicznym przygotowania oferty), który jest ankietą zawierającą odpowiedzi na zestaw pytań dotyczących warunków realizacji świadczeń. Udzielenie odpowiedzi na zawarte w tej ankiecie pytania pozwala na przydzielenie stosownej liczby punktów, w oparciu o algorytm zawarty w zarządzeniu prezesa NFZ określającym szczegółowe zasady i kryteria oceny ofert. Po obliczeniu liczby punktów uzyskanych przez oferenta przydziela się mu stosowne miej-

scie w rankingu ofert. Dokonuje się tego za pomocą systemu informatycznego.

W mojej ocenie wykorzystanie w postępowaniu konkursowym aplikacji komputerowych (jednej z technicznych metod oceny oferty) ma na celu usprawnienie i przyspieszenie procedury oceny ofert i całego postępowania dotyczącego zawarcia umów o udzielenie świadczeń opieki zdrowotnej.

Dodam, iż powyższe zarządzenie było poddane badaniu przez ministra zdrowia w trybie art. 163 ust. 2 ww. ustawy, w którym nie stwierdzono, że narusza prawo lub prowadzi do niewłaściwego zabezpieczenia dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej.

Odnosząc się do pytania dotyczącego podwyższenia liczby punktów na etat stomatologiczny, uprzejmie informuję, iż zgodnie z art. 146 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy prezes Narodowego Funduszu Zdrowia ma kompetencję do samodzielnego określania warunków wymaganych od świadczeniodawców zainteresowanych zawarciem umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Prezes NFZ określił wysokość etatu przeliczeniowego w zarządzeniu nr 55/2010/DSOZ z dnia 14 września 2010 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju leczenie stomatologiczne.

Odnosząc się do kolejnego pytania pana posła dotyczącego dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej w spojrzeniu przez pryzmat mechanizmów kontraktowania, uprzejmie wyjaśniam, że procedura zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej jest szczegółowo określona na gruncie wymienionej na wstępie ustawy, rozporządzeń wykonawczych i zarządzeń prezesa NFZ. Fundusz jest zobowiązany zapewnić równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzić postępowanie w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji. Podmiotem, który z jednej strony jest odpowiedzialny za właściwy dostęp do świadczeń opieki zdrowotnej, a z drugiej przeprowadza postępowania konkursowe o zawarcie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, jest właściwy dyrektor oddziału wojewódzkiego NFZ. Do jego ustawowych obowiązków należy zabezpieczenie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach i zakresach. Ma również w tym względzie stosowne instrumenty, tj. możliwość ogłoszenia postępowań w drodze konkursu ofert lub rokowań.

Jednocześnie podkreślić należy, że fundusz nie ma obowiązku prowadzenia negocjacji ze wszystkimi świadczeniodawcami. Wybór świadczeniodawców, z którymi będą prowadzone negocjacje, nie może odbywać się jednak dowolnie. Kwalifikacja do zaproszenia na negocjacje powinna odbywać się na podstawie liczby punktów uzyskanych przez ofertę danego świadczeniodawcy.

Konkludując, należy również zauważyć, iż nie ma przepisu ustawy mówiącego o konieczności zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej z tymi samymi świadczeniodawcami posiadającymi

poprzednio zawartą z funduszem umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Postępowania konkursowe nie polegają na przydzielaniu kontraktów dotychczasowym świadczeniodawcom, a na wyłonieniu najlepszych oferentów spośród wszystkich, którzy przystąpili do konkursu.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala
w sprawie jakości opieki stomatologicznej
w Polsce (20172)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Kazimierza Moskala przesłaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu RP, z dnia 28 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20172/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji, przekazanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia.

Przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135, z późn. zm.) szczegółowo określają kwestie dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej.

W odpowiedzi na kwestię finansowania opieki stomatologicznej uprzejmie informuję, że z informacji uzyskanych z Centrali Narodowego Funduszu Zdrowia wynika, że w latach 2007–2011 nastąpił wzrost nakładów na leczenie stomatologiczne od kwoty 1 255 099 tys. zł w roku 2007 do kwoty 1 753 623 tys. zł w roku 2011 (zaplanowane środki finansowe w planie finansowym NFZ na rok 2011), co stanowi 40-procentowy wzrost nakładów na ten rodzaj leczenia. Analizując dane ze zrealizowanych świadczeń, wydaje się, że skłonność do korzystania ze świadczeń stomatologicznych wyrażona jako liczba osób ubezpieczonych, które w roku 2009 skorzystały ze świadczeń, odpowiada (w zakresie trendu) potrzebom pacjentów i zakresowi świadczeń objętych finansowaniem ze środków publicznych.

Istotną grupą osób leczonych stomatologicznie jest grupa dzieci i młodzieży do 18. roku życia. Grupa ta stanowi 33% osób ogółem korzystających z usług stomatologicznych. Wynika to m.in. z faktu, że rozszerzony jest, w porównaniu do osób dorosłych, zakres świadczeń przysługujących dzieciom w ramach leczenia zachowawczego.

Analiza wydatków ogółem w poszczególnych grupach wiekowych wykazuje dwie istotne kosztowo

grupy pacjentów. Pierwsza to grupa dzieci i młodzieży: wydatki na leczenie ortodontyczne dzieci do 12. roku życia (w roku 2009 najwyższe wydatki poniesione zostały na dzieci w wieku 11 lat, z uwagi na ostatni rok przysługiwania leczenia aparatem ortodontycznym, które wyniosły 50 102 982 zł), a drugą grupę stanowią osoby w przedziale wiekowym 45–65 lat. W tym okresie zwiększa się zainteresowanie protezami zębowymi. W tej grupie największe wydatki zostały poniesione dla osób w wieku 57 lat i wyniosły 30 180 601 zł.

Należy podkreślić, że średni koszt leczenia w stomatologii na osobę korzystającą ze świadczeń wyniósł 193,50 zł. W aktualnej sytuacji finansowej w opinii prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia brak jest możliwości zwiększenia nakładów na leczenie stomatologiczne w 2011 r.

Odpowiadając na pytania postawione w interpelacji, uprzejmie informuję, że próchnica zębów, występująca masowo u dzieci, jest postrzegana przez Ministerstwo Zdrowia jako jeden z głównych problemów zdrowotnych. „Narodowy program zdrowia na lata 2007–2015” wyznaczający kierunki działań polityki zdrowotnej określa jako jeden z celów operacyjnych intensyfikację zapobiegania próchnicy zębów u dzieci i młodzieży. Cele „Narodowego programu zdrowia” są zgodne ze Strategią Światowej Organizacji Zdrowia „Zdrowie 21. Zdrowie dla wszystkich w XXI wieku”.

Między innymi dlatego w sierpniu 2009 r. minister zdrowia podpisała rozporządzenie w sprawie organizacji profilaktycznej opieki zdrowotnej nad dziećmi i młodzieżą (Dz. U. Nr 139, poz. 1133). Jednym z celów ww. regulacji jest zabezpieczenie usystematyzowanej, planowej i udokumentowanej profilaktycznej opieki zdrowotnej nad uczniami. Miejsce sprawowania opieki przez lekarza podstawowej opieki zdrowotnej oraz przez lekarza dentystę może mieć dowolną lokalizację zapisaną w umowie z Narodowym Funduszem Zdrowia o udzielaniu świadczeń profilaktycznych opieki zdrowotnej. Rozporządzenie zakłada współpracę pielęgniarki lub higienistki szkolnej z lekarzem dentystą sprawującym profilaktyczną opiekę zdrowotną nad uczniem.

Profilaktyczna opieka zdrowotna sprawowana nad uczniami przez lekarza dentystę obejmuje m.in. prowadzenie edukacji zdrowotnej i promocji zdrowia jamy ustnej, profilaktyczne badania stomatologiczne, profilaktykę próchnicy zębów i profilaktykę ortodontyczną. Wykaz profilaktycznych świadczeń stomatologicznych dla dzieci do ukończenia 19. roku życia znajduje się w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia stomatologicznego (Dz. U. Nr 140, poz. 1144, z późn. zm.).

Profilaktyczna opieka zdrowotna sprawowana przez pielęgniarkę albo higienistkę szkolną obejmuje w zakresie stomatologii prowadzenie grupowej profilaktyki fluorkowej. W myśl rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki

zdrowotnej grupowa profilaktyka fluorkowa metodą nadzorowanego szczotkowania zębów prowadzona jest u uczniów w klasach I–VI przy pomocy preparatów fluorkowych. Przedmiotowa profilaktyka wykonywana jest na terenach, gdzie poziom fluoru w wodzie pitnej nie przekracza wartości 1 mg/l.

Zgodnie z dostępnym mi raportem Instytutu Matki i Dziecka z 2010 r. w roku szkolnym 2009/2010 objętych grupową profilaktyką próchnicy zębów było w miastach 87% uczniów szkół podstawowych, na wsiach odsetek ten był nieco mniejszy i wyniósł 83%.

Indywidualnie ukierunkowane profesjonalne zabiegi profilaktyczne, tj. lakierowanie i lakowanie zębów stałych, zostały zabezpieczone w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia stomatologicznego (Dz. U. Nr 140, poz. 1144, z późn. zm.).

Pomimo że opieka zdrowotna nad dziećmi w środowisku nauczania i wychowania obejmuje jedynie zadania profilaktyki stomatologicznej realizowane przez pielęgniarki lub higienistki szkolne, a świadczenia zdrowotne z zakresu leczenia stomatologicznego i profesjonalnej profilaktyki stomatologicznej realizowane są przez lekarzy stomatologów w ramach ambulatoryjnej opieki specjalistycznej o dowolnej lokalizacji, zestawienie porównawcze wyników prowadzonych w latach 1995–2010 w Polsce badań epidemiologicznych dzieci w wieku 12 lat (wskaźnikowa grupa wiekowa wg wytycznych WHO) wskazuje na obniżanie się zapadalności i nasilenia próchnicy zębów. Odsetek dzieci ze zdrowym uzębieniem wzrastał stopniowo od 9,5% w 1995 r. do 17,3% populacji w roku 2010. Jednocześnie następowało stopniowe obniżanie średniej liczby zębów zaatakowanych przez próchnicę. Średnia wartość wskaźnika próchnicy obniżyła się z wartości 4,3 w roku 1995 do wartości 3,1 w 2010 r. Nastąpił wzrost składowej wskaźnika obrazującej średnią liczbę zębów wyleczonych zachowawczo (1995 r. – 0,36, 2010 r. – 0,53).

Oczywiście nie należy zapominać, że działania zmierzające do poprawy stanu zdrowia jamy ustnej ludności kraju powinny również być ukierunkowane na podniesienie świadomości zdrowotnej społeczeństwa. Przede wszystkim winno się to odbywać poprzez edukację zdrowotną kobiet ciężarnych i matek małych dzieci, kontynuowaną poprzez rozwój programów edukacyjnych dla dzieci przedszkolnych i szkolnych (realizowanych przez nauczycieli przy wsparciu personelu medycznego).

Informuję, że 23 września 2010 r. minister zdrowia podpisała rozporządzenie w sprawie standardów postępowania oraz procedur medycznych przy udzielaniu świadczeń zdrowotnych z zakresu opieki okołoporodowej sprawowanej nad kobietą w okresie fizjologicznej ciąży, fizjologicznego porodu, położu oraz opieki nad noworodkiem, w którym to ujęte zostały działania edukacyjne kobiety ciężarnej m.in. w zakresie zdrowia jamy ustnej. W ww. rozporządzeniu wśród zalecanych badań diagnostycznych i konsultacyjnych wykonywanych u kobiet w okresie ciąży znajduje się również badanie stomatologiczne.

Działania edukacyjne w zakresie zdrowia jamy ustnej skierowane do matek małych dzieci zostały uwzględnione w wykazie świadczeń gwarantowanych pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej, sprawowanych podczas wizyt patronażowych (rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej – Dz. U. Nr 139, poz. 1138, z późn. zm.).

Jednak mimo przedstawionych wcześniej pozytywnych tendencji obniżania się zachorowalności na próchnicę zębów u dwunastolatków sytuacja epidemiologiczna całej populacji nie jest zadowalająca, np. w wieku 6 lat próchnicę zębów ma 39,5% dzieci (2010 r.). Dlatego sprawą ogromnej wagi jest położenie odpowiedniego nacisku na rozwój opieki stomatologicznej nad dziećmi i młodzieżą, ze szczególnym zwróceniem uwagi na małe dzieci. Objęcie profilaktyką i leczeniem próchnicy dzieci, które są populacją najbardziej obciążoną ryzykiem zachorowalności na próchnicę o ciężkim przebiegu, a większość jej stanowią dzieci pochodzące ze środowisk wiejskich i małych miast oraz rodzin wielodzietnych, pozwala na obniżenie występowania próchnicy i potrzeb leczenia stomatologicznego w Polsce (wielkość tych potrzeb w skali populacji kraju wynika bowiem głównie z zaniedbań stanu zdrowotnego osób o najwyższym ryzyku próchnicy).

Dotychczasowe programy zapobiegania próchnicy zębów stosowane w kraju koncentrowały się na dzieciach w wieku szkolnym. Pilnie należy więc wprowadzić program edukacyjny ukierunkowany na wdrożenie i utrwalenie nawyku szczotkowania zębów pastą z fluorem u dzieci w wieku przedszkolnym. Ministerstwo Zdrowia podejmuje szereg działań mających na celu wdrożenie programu poprawy zdrowia jamy ustnej dzieci w wieku przedszkolnym. W ramach programu stomatologiczną opieką profilaktyczną objęte zostałyby dzieci przedszkolne w wieku 4–6 lat, uczęszczające do przedszkoli na terenie całego kraju.

Ze względu na limit środków finansowych otrzymanych na realizację programów polityki zdrowotnej nie było możliwości wdrożenia przedmiotowego programu do realizacji w ramach programów zdrowotnych ministra zdrowia. Podejmowane są próby finansowania go w ramach Szwajcarsko-Polskiego Programu Współpracy.

Jednocześnie informuję, że aktualnie trwają prace zespołu konsultantów krajowych w dziedzinach stomatologicznych, które dotyczą opracowania właściwej strategii zmierzającej do poprawy stanu zdrowotnego uzębienia populacji polskiej, z położeniem odpowiedniego nacisku na rozwój opieki stomatologicznej nad dziećmi i młodzieżą (ze szczególnym zwróceniem uwagi na małe dzieci).

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Jadwigi Wiśniewskiej
i Stanisława Szweda**

**w sprawie kontrowersyjnych rozstrzygnięć
dotyczących przydzielania kontraktów
dla poradni specjalistycznych na 2011 r.
w woj. śląskim (20228)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Jadwigi Wiśniewskiej i pana posła Stanisława Szweda, przekazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, znak: SPS-023-20228/11, w sprawie kontrowersyjnych rozstrzygnięć dotyczących przydzielania kontraktów dla poradni specjalistycznych na 2011 r. w województwie śląskim uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zasady i tryb finansowania ze środków publicznych świadczeń opieki zdrowotnej zostały określone w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), aktach wykonawczych do ww. ustawy oraz zarządzeniach prezesa NFZ, dotyczących szczegółowych warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach.

Zgodnie z art. 97 ww. ustawy do zakresu działania Narodowego Funduszu Zdrowia należy m.in. określanie jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych przez Narodowy Fundusz Zdrowia, zgodnie z art. 132 ust. 1 ww. ustawy, jest umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, zawarta pomiędzy świadczeniodawcą a dyrektorem oddziału wojewódzkiego funduszu.

Umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej może być zawarta wyłącznie ze świadczeniodawcą, który został wybrany do udzielania świadczeń opieki zdrowotnej na zasadach określonych w dziale VI cytowanej na wstępie ustawy, a zatem w trybie konkursu ofert albo rokowań, o czym stanowi art. 139 ust. 1 tejże ustawy.

Przeprowadzenie postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej należy do zadań dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu, zgodnie z przepisem art. 107 ust. 5 pkt 8 i 10 ww. ustawy. Fundusz zobowiązany jest zapewnić równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzić

postępowanie w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji. Przedmiot postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, kryteria oceny ofert oraz warunki wymagane od świadczeniodawców określa prezes Narodowego Funduszu Zdrowia, zgodnie z art. 146 ust. 1 ww. ustawy. Wszelkie wymagania, wyjaśnienia i informacje, a także dokumenty związane z postępowaniem w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej udostępniane są świadczeniodawcom na takich samych zasadach.

W trakcie trwania procedury konkursowej, zgodnie z art. 148 przywołanej na wstępie ustawy, fundusz porównuje złożone przez świadczeniodawców oferty w zakresie ciągłości, kompleksowości, dostępności, jakości udzielanych świadczeń, kwalifikacji personelu, wyposażenia w sprzęt i aparaturę medyczną oraz ceny i liczby oferowanych świadczeń opieki zdrowotnej oraz kalkulacji kosztów, a następnie zgodnie z przepisem art. 142 ust. 5 pkt 1 ww. ustawy może wybrać ofertę lub większą liczbę ofert, które zapewniają ciągłość udzielania świadczeń opieki zdrowotnej, ich kompleksowość, dostępność oraz przedstawiają najkorzystniejszy bilans ceny w odniesieniu do przedmiotu zamówienia.

Odnosząc powyższe do kwestii poruszonych w przedmiotowej interpelacji, uprzejmie informuję, że zgodnie z wyjaśnieniami Śląskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ obszar Śląska podzielono na cztery „jednostki podziału obszaru kontraktowania”: województwo, subregiony, podregiony oraz powiaty. Głównym założeniem przy planowaniu obszarów kontraktowania było dążenie do ich zawężenia, z uwzględnieniem dotychczasowego rozkładu terytorialnego miejsc udzielania świadczeń w obowiązujących umowach o udzielanie świadczeń według stanu na dzień 23 lipca 2010 r., z zachowaniem możliwości optymalnego wykorzystania środków finansowych, stanowiących przedmiot zamówienia w poszczególnych postępowaniach konkursowych.

Zgodnie z wyjaśnieniami oddziału wojewódzkiego funduszu ogłoszenie postępowań konkursowych we wszystkich zakresach świadczeń w rozbiciu na powiaty rodziło ryzyko „zamrożenia” środków finansowych w postępowaniach, do których nie przystąpiłby żaden oferent. Niebagatelną przesłanką do planowania obszarów kontraktowania świadczeń była również konieczność sprawnego i terminowego prowadzenia postępowań, a co za tym idzie, konieczność uwzględnienia możliwości organizacyjno-administracyjnych związanych z obsługą postępowań konkursowych.

Z powyższych względów zakresy świadczeń w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna, które zostały wymienione w przedmiotowej interpelacji, były kontraktowane przez Śląski OW NFZ w rozbiciu na podregiony. Tym samym w konkursie rywalizowały ze sobą podmioty konkurencyjne wobec siebie na lokalnym rynku usług medycznych z podregionu częstochowskiego, obejmującego Częstochowę oraz powiaty: częstochowski, kłobucki, myszkowski, lubliński.

Odnosząc się do kwestii późnego ogłoszenia postępowań konkursowych, uprzejmie informuję, że termin ogłoszenia postępowań konkursowych nie jest w pełni suwerenną decyzją oddziału funduszu i jest zależny od szeregu czynników zewnętrznych, w tym ustalenia planu finansowego NFZ.

W kwestii zabezpieczenia dostępu do ambulatoryjnych świadczeń specjalistycznych w zakresie gruźlicy i chorób płuc w powiecie myszkowskim informuję, że w roku 2011 porady w przedmiotowym zakresie udzielane są przez Przychodnię Lekarską Andre-Med (Koziegłowy, ul. Świętokrzyska 10). W roku 2010 na obszarze powiatu myszkowskiego świadczenia te były udzielane przez: SPZOZ Myszków, NZOZ Medicor z siedzibą w Myszkowie oraz Centrum Medyczne ALMED s.c. w siedzibą w Myszkowie.

Oferta złożona na 2011 r. przez NZOZ Medicor została odrzucona z uwagi na brak spełnienia warunków określonych w przepisach prawa, w tym warunków określonych przez prezesa NFZ na podstawie art. 146 ust. 1 pkt 3 cytowanej na wstępie ustawy. Komisja konkursowa dokonała wyboru oferentów w kolejności zgodnej z uzyskaną pozycją w rankingu. Ranking końcowy z przedmiotowego postępowania obejmował 21 miejsc realizacji świadczeń. Oferty zostały uszeregowane w kolejności wynikającej z łącznej liczby punktów oceny. Określona w ogłoszeniu wartość zamówienia pozwoliła na wybór 14 ofert. Oferta NZOZ Medicor znalazła się na pozycji 16., a oferta SPZOZ Myszków zajęła pozycję 21. i była ostatnia w rankingu.

Jednocześnie Śląski OW NFZ poinformował, że w celu poprawy zabezpieczenia dostępu do świadczeń z zakresu gruźlicy i chorób płuc w dniu 19 stycznia br. rozpisano dodatkowe postępowanie konkursowe w tym zakresie dla powiatu myszkowskiego.

Natomiast świadczenia w zakresie kardiologii w powiecie myszkowskim udzielane są w 2011 r. przez: SPZOZ Gminny Ośrodek Zdrowia w Poraju (Poraj, ul. 3 Maja 25), NZOZ Przychodnia Medycyny Rodzinnej i Specjalistycznej Rodzina (Myszków, ul. Traugutta 41), NZOZ Medicor (Myszków, ul. Kościuszki 27/O), Przychodnia Lekarska Andre-Med (Koziegłowy, ul. Świętokrzyska 10). Do zawarcia umowy na rok 2011 nie zostały wybrane dwa podmioty udzielające dotychczas świadczeń w powiecie myszkowskim: SPZOZ Myszków oraz Centrum Medyczne ALMED s.c. (Myszków, ul. Kościuszki 27 C, D, E). W obydwu przypadkach przyczyną była zbyt mała liczba punktów uzyskanych w procesie oceny i tym samym niska pozycja w rankingu końcowym.

W przypadku ambulatoryjnych świadczeń specjalistycznych w zakresie reumatologii uprzejmie informuję, że w wyniku rozstrzygnięcia ogłoszonego w dniu 2 września 2010 r. postępowania konkursowego z zakresu reumatologii dla podregionu częstochowskiego nie udało się zapewnić dostępu do świadczeń na obszarze powiatu myszkowskiego. Oferta złożona przez NZOZ Przychodnia Zdrowia „Światowid” (Myszków, ul. 1 Maja 130) została odrzucona z uwagi na brak spełnienia warunków określonych w przepisach pra-

wa, w tym warunków określonych przez prezesa NFZ na podstawie art. 146 ust. 1 pkt 3 cytowanej na wstępie ustawy. Pozostałe oferty z terenu powiatu myszkowskiego uczestniczące w tym postępowaniu uzyskały niską liczbę punktów i zajęły dalekie pozycje w rankingu, co uniemożliwiało ich wybór do zawarcia umowy.

Również w tym przypadku w celu zabezpieczenia dostępu do świadczeń w dniu 4 lutego 2011 r. ogłoszono postępowanie konkursowe z zakresu reumatologii na obszarze powiatu myszkowskiego.

W kwestii dostępu do świadczeń stomatologicznych uprzejmie informuję, że Żarki Letnisko położone są na terenie gminy Poraj, którą łącznie zamieszkuje około 6970 osób. W zakończonym w dniu 30 listopada 2010 r. postępowaniu konkursowym zakontraktowano świadczenia ogólnostomatologiczne łącznie w wymiarze 4 etatów przeliczeniowych. W dniu 28 grudnia 2010 r. ogłoszono dodatkowe postępowanie konkursowe na świadczenia ogólnostomatologiczne dla dzieci i młodzieży do 18. roku życia. W wyniku przeprowadzonego postępowania konkursowego dodatkowo zakupiono świadczenia w omawianym zakresie w Żarkach Letnisko, ul. Raczyńskiej 3a.

Ponadto omawiając przedmiotowe zagadnienie, należy mieć na uwadze, że obowiązujące szczegółowe kryteria oceny ofert, jak również zapisy ustawowe (art. 134 ust. 1 ww. ustawy) oraz praktyka orzecznictwa (decyzja UOKiK nr RWA 9/2009 z dnia 10 lipca 2009 r.) nie pozwalają na stosowanie preferencji wobec dotychczasowych świadczeniodawców – takie bowiem praktyki byłyby uznawane za przejaw nierównego traktowania.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że minister zdrowia nie posiada natomiast kompetencji do ingerowania w postępowanie w sprawie zawarcia umów ze świadczeniodawcami, gdyż prowadziłyby to do kolizji z podstawową zasadą tego postępowania, jaką jest równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Świadczeniodawcom, których interes prawny doznał uszczerbku w wyniku naruszenia przez fundusz zasad przeprowadzania postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń, przysługują środki odwoławcze na zasadach określonych w cytowanej na wstępie ustawie.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że właściwy oddział wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia zobowiązany jest do udzielania świadczeniobiorcom wszelkich niezbędnych informacji o możliwości udzielenia świadczenia przez świadczeniodawców posiadających umowę o udzielenie świadczeń opieki zdrowotnej, o prowadzonych przez poszczególnych świadczeniodawców listach oczekujących, liczbie osób oczekujących i średnim czasie oczekiwania na udzielenie poszczególnych świadczeń opieki zdrowotnej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Barbary Bartuś
oraz grupy posłów**

w sprawie konieczności zwiększenia środków finansowych z budżetu państwa na realizację zadań z zakresu ochrony przeciwpowodziowej (20233)

Odpowiadając na interpelację pani poseł Barbary Bartuś, znak: SPS-023-20233/11, z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie konieczności zwiększenia środków finansowych z budżetu państwa na realizację zadań z zakresu ochrony przeciwpowodziowej, uprzejmie informuję, co następuje.

1. Kto tak naprawdę jest odpowiedzialny za zabezpieczenie przeciwpowodziowe w państwie?

W świetle art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019, z późn. zm.) prawa właścicielskie w stosunku do wód publicznych stanowiących własność Skarbu Państwa, z zastrzeżeniem art. 13, wykonują:

1) minister właściwy do spraw gospodarki morskiej – w stosunku do wód morza terytorialnego oraz morskich wód wewnętrznych wraz z wodami Zatoki Gdańskiej;

2) prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej – w stosunku do wód istotnych dla kształtowania zasobów wodnych oraz ochrony przeciwpowodziowej, w szczególności wód podziemnych oraz śródlądowych wód powierzchniowych:

a) w potokach górskich i ich źródłach,

b) w ciekach naturalnych, od źródła do ujścia, o średnim przepływie z wielolecia równym lub wyższym od 2,0 m³/s w przekroju ujściowym,

c) w jeziorach oraz sztucznych zbiornikach wodnych, przez które przepływają cieki, o których mowa w lit. b,

d) granicznych,

e) w śródlądowych drogach wodnych;

3) dyrektor parku narodowego – w stosunku do wód znajdujących się w granicach parku, z wyłączeniem wód, o których mowa w pkt 2 lit. d oraz lit. e, które są sklasyfikowane w klasie wyższej niż klasa I, na podstawie ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2001 r. Nr 5, poz. 43, z późn. zm.);

4) marszałek województwa, jako zadanie z zakresu administracji rządowej wykonywane przez samorząd województwa – w stosunku do wód istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa, służących polepszeniu zdolności produkcyjnej gleby i ułatwieniu jej uprawy oraz w stosunku do pozostałych wód niewymienionych w pkt 1–3.

Zgodnie z przytoczonymi przepisami odpowiedzialność za zabezpieczenie przeciwpowodziowe w pań-

stwie ponoszą ww. jednostki administracji samorządowej i rządowej.

2. Które ministerstwo ma w swoim budżecie rezerwy na usuwanie skutków powodzi i na zabezpieczenie przeciwpowodziowe?

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez ministra spraw wewnętrznych i administracji, w ustawie budżetowej na 2011 r. przewidziana została rezerwa celowa na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych w wysokości ponad 1,422 mld zł, które to środki znajdują się w dyspozycji MSWiA. Środki tej rezerwy przeznaczone zostaną także na działania związane z usuwaniem zdarzeń klęskowych z roku 2010, w tym na zasiłki celowe na remont i odbudowę budynków mieszkalnych lub lokali mieszkalnych.

Prace rządu nie ograniczają się tylko do przekazywania środków na usuwanie powstałych zniszczeń, lecz skierowane są przede wszystkim na prowadzenie działań prewencyjnych, czego przykładem są obecnie realizowane: „Program ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły” oraz „Projekt ochrony przeciwpowodziowej w dorzeczu rzeki Odry”.

„Program ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły” obejmuje dorzecze górnej Wisły do ujścia Sanu – te obszary, na terenie których występują częste i gwałtowne powodzie, tj.: województwo podkarpackie (98,2% powierzchni województwa), małopolskie (96,9%), śląskie (36,5%), świętokrzyskie (64,4%) i lubelskie (11,2%). Celem ww. programu jest stałe podnoszenie bezpieczeństwa przeciwpowodziowego mieszkańców dorzecza górnej Wisły poprzez prowadzenie działań polegających m.in. na powiększeniu przepustowości koryt rzek, budowie kolejnych kanałów, modernizacji i rozbudowie systemu obwałowań, zabudowie i umocnieniu rzek oraz potoków. Zakłada się, że działania prewencyjne programu powinny być ukierunkowane na sformułowanie odpowiednich zasad planowania przestrzennego i na wprowadzenie ograniczeń w zagospodarowaniu terenów zalewowych. W 2010 r. na ww. cel z budżetu państwa przeznaczone zostały środki finansowe w wysokości 66,3 mln zł.

„Projekt ochrony przeciwpowodziowej w dorzeczu rzeki Odry” zakłada stworzenie systemu czynnego i biernego zabezpieczenia przeciwpowodziowego doliny Odry poprzez budowę suchego zbiornika przeciwpowodziowego (polderu) Racibórz Dolny oraz odbudowę i modernizację systemu zabezpieczeń przeciwpowodziowych Wrocławia (Wrocławski Węzeł Wodny). Przewiduje się, że ww. projekt, będący częścią realizowanego obecnie rządowego „Programu dla Odry 2006”, zostanie zakończony w 2014 r. W 2010 r. na realizację zadań „Programu dla Odry 2006” z rezerwy celowej budżetu państwa na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych przeznaczone zostały środki finansowe w wysokości 30,4 mln zł.

3. Jak Pan Premier ocenia stan zabezpieczeń przeciwpowodziowych w Małopolsce, gdzie górskie potoki i rzeki są najbardziej nieprzewidywalne?

W administracji Małopolskiego Zarządu Melioracji i Urządzeń Wodnych w Krakowie znajduje się 1016 km wałów przeciwpowodziowych zlokalizowanych przede wszystkim wzdłuż głównych rzek Małopolski i ich dopływów. Chronią one tereny o powierzchni ponad 108 tys. ha – głównie tereny rolnicze, ale także centra największych miast na terenie województwa. MZMiUW w Krakowie administruje również ponad 3,6 tys. km rzek i potoków o istotnym znaczeniu dla rolnictwa wraz z 20 przepompowniami melioracyjnymi i jednym zbiornikiem przeciwpowodziowym, a także tzw. ciekami pozostałymi, których łączna długość szacuje się na ok. 5,5 tys. km.

Oprócz programów wymienionych w odpowiedzi na pytanie 2. prowadzone są również prace związane z budową Zbiornika Wodnego Świnna Poręba. Według założeń zbiornik ten (6. co do wielkości w Polsce) ma zaopatrywać w wodę Śląsk i zachodnią Małopolskę oraz chronić mieszkańców Wadowic, części Krakowa i miejscowości położonych poniżej zbiornika przed powodzią. Mając na uwadze konieczność zapewnienia finansowania na dokończenie realizacji programu wieloletniego „Program budowy Zbiornika Wodnego Świnna Poręba w latach 2006–2010”, został opracowany projekt nowelizacji tego programu (druk sejmowy nr 3814). Obecnie projekt znajduje się w Sejmie, gdzie po przeprowadzeniu pierwszego czytania na posiedzeniu Komisji Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa w dniu 3 lutego 2011 r. oraz rozpatrzeniu projektu ustawy na posiedzeniu w dniu 1 marca 2011 r. projekt ustawy został skierowany do uchwalenia przez Sejm. W załączniku do ustawy „Nakłady w poszczególnych latach na realizację zadań (w mln zł)” określona została wysokość środków finansowych przeznaczanych na poszczególne zadania w latach 2006–2013. Wysokość środków przewidzianych ustawą, koniecznych do zakończenia realizacji inwestycji, została określona na 1732 mln zł.

4. Czy nie wystarczy już nam tragedii i musi dojść do kolejnych, aby ktoś w końcu zauważył problem zaniedbań w regulacji rzek i potoków w całym kraju?

Na wstępie podkreślić należy, iż zły stan urządzeń wodnych i zabezpieczeń przeciwpowodziowych jest wynikiem szeregu zaniedbań wynikających z niewłaściwego prowadzenia spraw dotyczących gospodarki wodnej w poprzednich latach. Naprawa tego stanu wymaga realizacji wielu inwestycji i programów i nie jest możliwe nadrobienie tych wieloletnich zaniedbań w przeciągu bardzo krótkiego czasu pomimo wielu starań rządu w tej kwestii.

Zabezpieczenie przed powodzią jest priorytetowym programem działań rządu, w związku z czym prowadzone były intensywne prace nad implementacją dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2007/60/WE z dnia 23 października 2007 r. w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim (Dz. Urz. UE L 288 z 6 listopada 2007 r., str. 27) poprzez przygotowanie projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw.

Dyrektywa 2007/60/WE dąży do zminimalizowania ryzyka oraz właściwego zarządzania ryzykiem, jakie może stwarzać powódź dla ludzkiego zdrowia, środowiska, działalności gospodarczej i dziedzictwa kulturowego. Zobowiązania nałożone na państwa członkowskie, wynikające z tej dyrektywy, polegają na konieczności opracowania wstępnej oceny ryzyka powodziowego, map zagrożenia i ryzyka powodziowego, koordynacji działań we wspólnie zarządzanych dorzeczeniach międzynarodowych, a także opracowania planów zarządzania ryzykiem powodziowym i zapewnienia szerokiego procesu konsultacji społecznych. Celem tych wszystkich działań ma być zdecydowane ograniczenie strat powodziowych oraz zniwelowanie zagrożenia życia ludności oraz zmniejszenie zagrożenia dla obiektów dziedzictwa kulturowego. Działania takie, nakierowane na ochronę obszarów narażonych na niebezpieczeństwo powodzi przed intensywnym zagospodarowywaniem, określane są działaniami nietechnicznymi, niegenerującymi działań inwestycyjnych (technicznych). Jest to niezwykle ważne podejście do zagadnienia ochrony przeciwpowodziowej. Nowelizacja ustawy Prawo wodne przewiduje ważną zmianę w zakresie planowania przestrzennego poprzez wprowadzenie obligatoryjnego terminu 18 miesięcy na uwzględnienie granic terenów zagrożonych powodzią w planach zagospodarowania przestrzennego województw, studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin oraz miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego. Dodatkowo w sierpniu 2010 r. weszła w życie ustawa z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowy przeciwpowodziowych (Dz. U. Nr 143, poz. 963). Ustawa wprowadza do systemu prawnego rozwiązania, które pozwolą na uproszczenie oraz przyspieszenie prac związanych z przygotowaniem do realizacji inwestycji w zakresie budowy przeciwpowodziowych.

Przedmiotowy projekt nowelizacji Prawa wodnego został skierowany pod obrady parlamentu we wrześniu 2010 r., gdzie prace trwały do dnia 5 stycznia br. Ustawa uchwalona przez parlament została przekazana prezydentowi RP do podpisu w dniu 10 stycznia 2011 r. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 31 stycznia 2011 r. podpisał ustawę o zmianie ustawy Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw i zarządził jej ogłoszenie w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, w związku z czym proces transpozycji ww. dyrektywy został zakończony. Ustawa nowelizująca została opublikowana w dniu 15 lutego br. (Dz. U. Nr 32, poz. 159) i wejdzie w życie z dniem 18 marca 2011 r.

Należy podkreślić, iż prowadzone są prace związane z realizacją projektu „Informatyczny system osłony kraju przed nadzwyczajnymi zagrożeniami”. Będzie to kompleksowy, zintegrowany system informatyczny opracowany w celu skutecznego powiadamiania i ostrzegania właściwych instytucji i ludności o zagrożeniach. Projekt realizowany jest w konsor-

cyjmu Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej, Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii, Instytutu Łączności oraz Rządowego Centrum Bezpieczeństwa.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania zawarte w interpelacji pani poseł Barbary Bartuś.

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 11 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jana Widackiego**

**w sprawie kosztów poniesionych przez budżet państwa w związku z katastrofą smoleńską
(20267)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z otrzymaną przy piśmie szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów z dnia 3 lutego 2011 r., znak: DSPA-4810-462-(1)/11, interpelacją pana posła Jana Widackiego w sprawie kosztów poniesionych przez budżet państwa w związku z katastrofą smoleńską uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji:

Mając na uwadze niekwestionowaną potrzebę jak najszybszego udzielenia wsparcia rodzinom osób tragicznie zmarłych w katastrofie pod Smoleńskiem 10 kwietnia 2010 r., Rada Ministrów zdecydowała, że każda rodzina, która straciła swoich bliskich, otrzyma 40 tys. zł. Na ten cel rząd przeznaczył 3 840 000 zł. Uchwała w tej sprawie została podjęta w dniu 12 kwietnia 2010 r. (uchwała nr 52/2010 Rady Ministrów w sprawie przyznania wojewodom, z ogólnej rezerwy budżetowej, środków finansowych z przeznaczeniem na sfinansowanie pomocy rodzinom ofiar tragicznego wypadku lotniczego pod Smoleńskiem).

Środki w pełnej wysokości zostały przekazane 14 województwom (z wyłączeniem województwa opolskiego i świętokrzyskiego), proporcjonalnie do liczby ofiar zamieszkujących na terenie danego województwa, i wypłacone zainteresowanym.

Ponadto na finansowanie kosztów związanych z tragiczną katastrofą rządowego samolotu pod Smoleńskiem (głównie uroczystości pogrzebowych oraz kosztów związanych z pochówkiem osób tragicznie zmarłych) z rezerwy ogólnej budżetu państwa przeznaczono 17 mln zł. Powyższe środki zwiększyły budżet Kancelarii Prezesa Rady Ministrów (faktyczne wykonanie wydatków na koniec 2010 r. wyniosło 16 069 tys. zł) i zostały przeznaczone na sfinansowanie kosztów związanych z:

— badaniami szczątków ofiar, ich identyfikacją oraz udziałem polskich ekspertów w badaniach na terenie Rosji – 182 tys. zł;

— sprowadzeniem zwłok do Polski – 965 tys. zł;

— uroczystościami żałobnymi i kosztami pogrzebów wszystkich ofiar katastrofy – 13 405 tys. zł;

— działalnością komisji – 1376 tys. zł;

— tłumaczeniami serwisów prasowych oraz rozmów prezesa Rady Ministrów itp. – 141 tys. zł.

Poza ww. środkami z rezerwy ogólnej budżetu państwa na finansowanie kosztów związanych z tragiczną katastrofą samolotu rządowego pod Smoleńskiem – zgodnie z informacjami uzyskanymi od dysponentów części budżetowych – przeznaczono dodatkowo ok. 13 249 tys. zł, z tego z budżetu:

— Ministerstwa Obrony Narodowej – 6719 tys. zł, z przeznaczeniem przede wszystkim na wypłaty ustawowych należności pośmiertnych, zapomóg i odszkodowań oraz wydatki związane z organizacją centralnych obchodów pogrzebowych, tankowanie samochodów, samolotów, podróże służbowe. W kwocie tej 578 tys. zł stanowią środki, które wojskowe jednostki organizacyjne prokuratury przeznaczyły na koszty związane z prowadzonym postępowaniem przygotowawczym oraz koszty podróży zagranicznych;

— Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz wojewodów (komendy wojewódzkie i powiatowe Państwowej Straży Pożarnej) – 3572 tys. zł, z przeznaczeniem przede wszystkim na sfinansowanie przez Biuro Ochrony Rządu m.in. należności przysługujących rodzinom ofiar, kosztów wyżywienia i zakwaterowania funkcjonariuszy itp., wydatki poniesione przez Policję związane z zapewnieniem bezpieczeństwa uczestnikom oddającym hołd zmarłym, wydatki związane z uczestnictwem w organizacji uroczystości żałobnych;

— Kancelarii Sejmu – 924 tys. zł, głównie na wypłaty ustawowych należności pośmiertnych i zapomóg bezzwrotnych, koszty związane z wypłatami odpraw doradcom wicemarszałków i zamknięciem biur poselskich, koszty kwiatów, nekrologów, kondolencji;

— Ministerstwa Spraw Zagranicznych – 427 tys. zł, na sfinansowanie przez centralę ministerstwa i Ambasadę RP w Moskwie kosztów odpraw pośmiertnych, delegacji służbowych pracowników oraz kosztów związanych z ochroną miejsca katastrofy;

— Instytutu Pamięci Narodowej – 391 tys. zł, na koszty związane m.in. z przygotowaniem nekrologów, publikacji, listów pożegnalnych, transportu pracowników na pogrzeb oraz odprawy pośmiertnej;

— Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego – 206 tys. zł, głównie na sfinansowanie należności przysługujących rodzinom ofiar (odprawy pośmiertne, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop wypoczynkowy);

— Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych – 202 tys. zł, koszty kwiatów i nekrologów, wypłatę należności przysługujących rodzinie zmarłego, odprawy dla doradców kierownika Urzędu;

— Ministerstwa Sprawiedliwości – 200 tys. zł, z przeznaczeniem dla Instytutu Ekspertyz Sądowych w Krakowie na zakup odczynników i materiałów laboratoryjnych niezbędnych do przeprowadzenia badań genetycznych oraz przetwornika magnetooptycznego do stanowiska MOSES II w Pracowni Analizy Mowy i Nagrań, prowadzącej badania nagrań pochodzących z tzw. czarnych skrzynek;

— Kancelarii Prezydenta RP – 162 tys. zł, z przeznaczeniem m.in. na sfinansowanie kosztów nekrologów, kwiatów;

— wojewodów – 145 tys. zł, z przeznaczeniem m.in. na sfinansowanie wydatków związanych z uroczystościami pogrzebowymi, kosztów wykonania i montażu tablicy upamiętniającej ofiary katastrofy pod Smoleńskiem;

— Kancelarii Senatu – 144 tys. zł, m.in. na odprawy pośmiertne oraz pomoc finansową dla rodzin ofiar, koszty biletów kolejowych, transportu lotniczego oraz przewozu osób, na publikację nekrologów;

— rzecznika praw obywatelskich – 68 tys. zł, z przeznaczeniem m.in. na sfinansowanie wydatków związanych z uroczystościami pogrzebowymi;

— Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej – 50 tys. zł, koszty kwiatów, nekrologów, organizacji uroczystości związanej z odsłonięciem tablicy poświęconej pamięci Izabeli Jarugi-Nowackiej;

— Ministerstwa Skarbu Państwa – 20 tys. zł, z przeznaczeniem na nekrologi i zakup wieńców;

— Ministerstwa Zdrowia – 12 tys. zł, na sfinansowanie przez Główny Inspektorat Sanitarny m.in. kosztów opracowania procedur postępowania ze zwłokami;

— Ministerstwa Infrastruktury – 7 tys. zł.

Łączne wydatki z budżetu państwa poniesione w 2010 r. w związku z katastrofą samolotu TU-154 wyniosły ok. 33 158 tys. zł. Należy przy tym zaznaczyć, że wydatki na ten cel ponoszone są również w 2011 r.

Uszczerbek na mieniu wojska został oszacowany przez Ministerstwo Obrony Narodowej na kwotę 48 517 tys. zł, w tym głównie wartość samolotu TU-154 – 48 343 tys. zł.

Przedstawiając powyższe, uprzejmie informuję, że nie posiadam danych o wysokości wydatków, jakie poniosła strona rosyjska w związku z katastrofą rządowego samolotu pod Smoleńskiem.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Sławomira Zawisłaka**

**w sprawie finansowania z NFZ
świadczeń okulistycznych z zakresu
chirurgii jednego dnia (20293)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Sławomira Zawisłaka, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przekazaną przy piśmie wicemarszałka Sejmu RP pana Marka Kuchcińskiego z dnia 31 stycznia 2011 r. (znak: SPS-023-20293/11), w sprawie finansowania z Narodowego Funduszu Zdrowia świadczeń okulistycznych z zakresu chirurgii jednego dnia, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie zgodnie z przepisem art. 97 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia. Wyżej wymienione zadania w imieniu funduszu realizują dyrektorzy oddziałów wojewódzkich funduszu (art. 107 ust. 5 ustawy o świadczeniach), gdyż właśnie oni posiadają najpełniejszą wiedzę dotyczącą zapotrzebowania na liczbę i rodzaj świadczeń zdrowotnych w danym regionie, przy jednoczesnej odpowiedzialności za efektywne i bezpieczne gospodarowanie środkami finansowymi kierowanych przez siebie oddziałów. W związku z powyższym minister zdrowia wystąpił do Centrali Narodowego Funduszu Zdrowia oraz Lubelskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia o przedstawienie stanowiska w sprawie w przedmiotowym zakresie.

Kontraktowanie świadczeń opieki zdrowotnej poprzedzone jest określeniem jakości i dostępności oraz analizą kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów w ramach realizacji działań określonych w art. 97 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Na podstawie przeprowadzonych analiz określone są obszary oraz kwoty postępowań konkursowych w celu zapewnienia optymalnego dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej. „Plan zabezpieczenia świadczeń opieki zdrowotnej w województwie lubelskim na rok 2011”, podpisany przez dyrektora lubelskiego oddziału funduszu, został zaakceptowany przez prezesa NFZ.

W ww. planie zostały uwzględnione priorytety ogólnopolskie określone w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 21 sierpnia 2009 r. w sprawie priorytetów zdrowotnych (Dz. U. Nr 137, poz. 1126) oraz priorytety centralne i regionalne.

W odniesieniu do leczenia szpitalnego z uwagi na ograniczoną liczbę świadczeniodawców zaplanowano ogłoszenie postępowań konkursowych na grupy powiatów lub całe województwo w zależności od zakresu świadczeń. Zakresy podstawowe, tj. choroby wewnętrzne, chirurgia ogólna, pediatria, położnictwo i ginekologia – I poziom referencyjny, neonatologia – I poziom referencyjny, a także zakresy, w których realizowane są świadczenia określone w priorytetach ogólnopolskich i regionalnych, tj.: anestezjologia i intensywne terapie, kardiologia, ortopedia i traumatologia, neurologia, choroby płuc, zostały ogłoszone na mniejsze obszary (grupy powiatów), natomiast zakresy bardziej specjalistyczne oraz zakresy związane z hospitalizacją planową i zespołem opieki dziennej/zespół chirurgii jednego dnia na całe województwo. W metodyce planowania do określenia wartości zamówienia w danym postępowaniu uwzględniono m.in. szacowane wykonanie kontraktów na koniec 2010 r., a w odniesieniu do zakresów priorytetowych w planowaniu bezwarunkowo uwzględniono wszystkich nowych świadczeniodawców, którzy złożyli wnioski na nowe zakresy uznane za priorytetowe. W pozostałych zakresach, niepriorytetowych nowi świadczeniodawcy zostali uwzględnieni tylko wtedy, gdy średnia nakładów finansowych na 10 tys. mieszkańców w obszarze była niższa niż na województwo (niedoszacowanie obszaru).

Mając na uwadze powyższe, z uwagi na fakt, że świadczenia z zakresu okulistyki nie zostały ujęte w ww. rozporządzeniu w sprawie priorytetów zdrowotnych, postępowania konkursowe zostały ogłoszone na obszar całego województwa.

Jednocześnie informuję w odniesieniu do zarzutu dotyczącego różnej wartości punktowej ofert wybranych do zawarcia umowy w różnych postępowaniach konkursowych, że Lubelski OW NFZ nie ustalał progu punktowego, przy którym były kwalifikowane oferty do zawarcia umów. Taki próg jest wyłącznie wynikiem porównania oceny punktowej poszczególnych ofert (rankingu ofert) w aspekcie możliwości zawarcia umowy w oparciu o wartość ogłoszonego postępowania konkursowego. W każdym postępowaniu konkursowym złożone oferty zostały ocenione przez komisje konkursowe zgodnie z kryteriami określonymi w art. 148 ww. ustawy oraz w zarządzeniu nr 73/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (z późn. zm.).

Odnosząc się natomiast do pytania pana posła dotyczącego punktowania certyfikatu ISO, uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 134 ww. ustawy fundusz jest obowiązany zapewnić równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie

umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzić postępowanie w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji. Wszelkie wymagania, wyjaśnienia i informacje, a także dokumenty związane z postępowaniem w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej udostępniane są świadczeniodawcom na takich samych zasadach. Zasada równego traktowania świadczeniodawców przejawia się w stosowaniu takich samych kryteriów do wszystkich świadczeniodawców biorących udział w danym postępowaniu. Niedopuszczalne jest stosowanie do niektórych świadczeniodawców dodatkowych kryteriów względnie wyłączenie stosowania określonych kryteriów wobec niektórych świadczeniodawców.

Posiadanie certyfikatów jakości oraz akredytacji to tylko jeden z warunków dodatkowo ocenianych w ramach kryterium jakości i posiada przypisaną wartość punktową proporcjonalną do pozostałych elementów tego kryterium, a mianowicie personelu, wybranych parametrów architektonicznych i sanitarnych miejsc udzielania świadczeń. Z uwagi na to, że certyfikat jakości ISO jest elementem dodatkowym ocenianym w przedkładanej ofercie, tym samym nie jest możliwe, aby oferentom odejmowano punkty za brak certyfikatu.

Odpowiadając na pytanie, dlaczego kryteria NFZ prowadzą w istocie do monopolizacji rynku świadczeń zdrowotnych, należy wskazać, że przyjęcie takiego założenia oznaczałoby, że nie istnieje możliwość wpływu na warunki realizacji świadczeń. Jednakże taka możliwość istnieje, gdy projekty zarządzeń prezesa NFZ w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów są przedstawiane do konsultacji zarówno konsultantom w poszczególnych dziedzinach medycyny stosownie do art. 146 ust. 2 ww. ustawy, jak i organizacjom reprezentatywnym w rozumieniu art. 137 ust. 3 tej ustawy.

Jednocześnie należy zaznaczyć, że zgodnie ze wskazanym powyżej art. 148 komisje konkursowe Narodowego Funduszu Zdrowia zobowiązane są do porównywania ofert w toku postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej pod kątem: ciągłości, kompleksowości, dostępności, jakości udzielanych świadczeń, kwalifikacji personelu, wyposażenia w sprzęt i aparaturę medyczną na podstawie wewnętrznej oraz zewnętrznej oceny, która może być potwierdzona certyfikatem jakości lub akredytacją, ceny i liczby oferowanych świadczeń opieki zdrowotnej oraz kalkulacji kosztów. Tym samym wieloelementowa ocena oferty i możliwość wykazania przez oferenta pozytywnej zewnętrznej oceny pracy swojej organizacji świadczy o konkurencyjnym charakterze procesu wyboru ofert.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie wprowadzenia ulg na przejazdy
środkami transportu publicznego
dla emerytów i rencistów (20379)**

W odpowiedzi na pismo z dnia 4 lutego br., znak: SPS-023-20379/11, dotyczące interpelacji pana Johna Abrahama Godsona, posła na Sejm RP, w sprawie wprowadzenia ulg na przejazdy środkami transportu publicznego dla emerytów i rencistów pragnę uprzedzić przedstawić, co następuje.

Zgodnie z generalną zasadą wynikającą z systemu ubezpieczeń społecznych wprowadzonego z dniem 1 stycznia 1999 r. przepisami ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585) świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego, jak przykładowo emerytura, czy też renta z tytułu niezdolności do pracy, które to świadczenia zostały określone systemem emerytalno-rentowym uregulowanym przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 159, poz. 1227), przysługują ubezpieczonym, a więc osobom podlegającym obowiązkowemu albo dobrowolnemu ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu.

W systemie emerytalno-rentowym wprowadzonym równocześnie z systemem ubezpieczeń społecznych przyjęto, iż z tego systemu ubezpieczonym uprawnionym do emerytury albo renty z tytułu niezdolności do pracy przysługuje tylko prawo do dodatku pielęgnacyjnego oraz dodatku dla sierot zupełnych. Z wymienionego systemu nie przysługują żadne inne dodatki czy też zniżki lub ulgi, jak przykładowo z tytułu przejazdów środkami transportu zbiorowego wykonywanego przez uprawnionych przewoźników kolejowych i autobusowych.

Jednakże pragnę zauważyć, że w obecnym stanie prawnym zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego (Dz. U. z 2002 r. Nr 175, poz. 1440, z późn. zm.) emeryci i renciści, bez względu na wiek, mają prawo do dwóch przejazdów w ciągu roku z ulgą 37-procentową kolejną w 2 klasie pociągów osobowych, pociągów ekspresowych (z wyłączeniem pociągów InterCity i EuroCity).

W wyniku nowelizacji powyższej ustawy, która weszła w życie od 31 stycznia 2002 r., nie został zmieniony krąg osób korzystających wcześniej z ulg, natomiast ograniczony został zakres i wymiar uprawnień. Zlikwidowane zostały uprawnienia do przejazdów bezpłatnych i z ulgą 50-procentową, w zamian których wprowadzono ulgi w wysokości: 100%, 95%, 78%, 49% i 37% oraz ograniczono możliwość korzy-

stania z ulg wyłącznie do przejazdów w 2 klasie pociągów i komunikacji autobusowej zwykłej.

Po protestach, na wniosek ministra pracy i polityki społecznej, w związku z wprowadzeniem powyższych ograniczeń dokonano kolejnej nowelizacji ustawy, od 1 sierpnia 2002 r., przywracając w znacznej mierze zakres ulg obowiązujący do 31 stycznia 2002 r., jednakże bez zmian w uprawnieniach do ulg dla emerytów i rencistów.

Ponadto od 1 maja 2004 r., w związku z wprowadzeniem przepisów ustawy o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.) i uchyleniem ustawy o zasiłkach rodzinnych, pielęgnacyjnych i wychowawczych nie są wypłacane zasiłki rodzinne na małżonków, w tym również na małżonków emerytów i rencistów.

Należy mieć na uwadze, że obecnie funkcjonujący system ulg stanowi niejako wyraz kompromisu społecznego, a każda jego zmiana wymaga dogłębnej analizy, szczególnie w aspekcie zwiększania wydatków z budżetu państwa na ten cel.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Gabrieli Masłowskiej**

**w sprawie działań rządu RP wobec zagrożeń
masowymi wyjazdami młodych ludzi z Polski
w związku z finansowymi formami zachęt
do nauki zawodu stworzonych przez Niemcy
dla polskiej młodzieży (20384)**

Nawiązując do pisma z 7 lutego 2011 r., udzielałam odpowiedzi na interpelację posła Gabrieli Masłowskiej w sprawie działań rządu RP wobec zagrożeń masowymi wyjazdami młodych ludzi z Polski w związku z finansowymi formami zachęt do nauki zawodu stworzonych przez Niemcy dla polskiej młodzieży.

Otwarcie z dniem 1 maja 2011 r. niemieckiego (i austriackiego) rynku pracy m.in. dla obywateli polskich następuje z kilkuletnim opóźnieniem w porównaniu do terminów wprowadzania pełnej swobody przepływu pracowników przez inne, stare państwa członkowskie Unii Europejskiej. Jednak niektóre segmenty rynku pracy Niemiec były dostępne dla obywateli polskich jeszcze przed akcesją naszego kraju do UE. W kolejnych latach Niemcy uprościły procedurę wydawania zezwoleń na pracę dla inżynierów wybranych specjalności, absolwentów wyższych uczelni na zatrudnienie zgodne z kierunkiem studiów, pomocy domowych, opiekunek osób niedość-

nych oraz wydłużyły okres maksymalnego zatrudnienia pracownika sezonowego z 4 do 6 miesięcy. Od 1 stycznia 2011 r. całkowicie zniesiono zezwolenia na pracę dla pracowników sezonowych z 8 państw członkowskich UE, które przystąpiły do UE 1 maja 2004 r., w tym z Polski. Pomimo tych działań liczba polskich pracowników sezonowych w Niemczech zmniejszyła się z 265 tys. w przedakcesyjnym, 2003 r. do 184 tys. w roku 2009 (dane za rok 2010 będą dostępne w marcu br.). Z kolei ułatwienia w uzyskiwaniu zezwoleń na pracę przez pracowników wykwalifikowanych nie spowodowały powstania z tego powodu wyraźnie negatywnych trendów na polskim rynku pracy.

Wolny dostęp do niemieckiego rynku pracy od 1 maja 2011 r. wywoła w społeczeństwie polskim nowy impuls migracyjny, ale z wielu względów nieporównywalnie niższy, niż miało to miejsce po otwarciu rynków pracy Wielkiej Brytanii i Irlandii w roku 2004. Przede wszystkim zmniejszył się w tym czasie „potencjał emigracyjny” polskiego społeczeństwa wskutek już zaistniałej alokacji polskich emigrantów na rynkach pracy innych państw UE. Znaczącym czynnikiem ograniczającym migrację zarobkową z Polski do Niemiec jest też niski poziom znajomości języka niemieckiego zwłaszcza wśród młodego pokolenia, dominującego w populacji emigrantów z ostatnich lat. Blisko 90% uczniów i studentów podaje naukę angielskiego jako pierwszego języka obcego^{*)}. Znajomość języka niemieckiego deklarują głównie ludzie starsi.

MPiPS, uwzględniając opinię Ambasady RP w Berlinie, szacuje, że w okresie kolejnych trzech lat liczba polskich migrantów w Niemczech stopniowo zwiększy się o ok. 300 tys. osób. Liczbę tę można uznać za zbliżoną z prognozą niemiecką, dotyczącą napływu pracowników ze wszystkich 8 nowych państw członkowskich UE. Federalna Agencja Pracy zakłada, że od maja 2011 r. corocznie będzie przybywać z tych państw do Niemiec od 100 000 do 140 000 osób w poszukiwaniu pracy; około połowy z nich mogą stanowić obywatele polscy.

Dotychczas Niemcy prowadziły stosunkowo bierną politykę imigracyjną dla zaspokojenia potrzeb określonych segmentów rynku pracy, stosując w tym celu uproszczone procedury udzielenia zezwoleń na pracę. Obecnie podejmowane próby aktywnego pozyskania z Polski młodych osób dla przysposobienia ich do wykonywania różnych zawodów wywodzą się z landów wschodnich, borykających się ze znacznym ubytkiem miejscowej ludności po zjednoczeniu się Niemiec. Równocześnie właśnie te landy mają najwyższe stopy bezrobocia. Dlatego obecną inicjatywę można ocenić raczej jako dążenie do zachowania racji bytu miejscowych struktur szkolenia zawodowego (przy założeniu pozyskania unijnych środków finansowych) niż długofalową politykę rządu federalnego. Ta jest

ukierunkowana przede wszystkim na pozyskiwanie z zagranicy osób wysoko wykwalifikowanych.

Z informacji uzyskanych w kuratoriach oświaty z województw położonych wzdłuż granicy polsko-niemieckiej wynika, iż do chwili obecnej nie zaobserwowano w polskich szkołach prowadzenia przez niemieckie izby rzemieślnicze lub inne organizacje czy instytucje reprezentujące niemieckich pracodawców bądź rządy landów położonych przy granicy z Polską akcji nakłaniania uczniów do podjęcia nauki w szkołach niemieckich. Spotkania z przedstawicielami niemieckich szkół lub stowarzyszeń odbyły się w kilku polskich szkołach, które od lat współpracują ze stroną niemiecką, m.in. w zakresie organizowania w niemieckich ośrodkach kształcenia zawodowego praktycznej nauki zawodu dla uczniów polskich szkół prowadzących kształcenie zawodowe.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) nauka jest obowiązkowa do ukończenia 18. roku życia, natomiast art. 16 ust. 5b ww. ustawy stanowi, że obowiązek szkolny i obowiązek nauki może być spełniany przez uczęszczanie do szkoły za granicą, w tym na podstawie umów międzynarodowych lub porozumień o współpracy bezpośredniej zawieranych przez szkoły, jednostki samorządu terytorialnego i organy administracji rządowej lub w ramach programów edukacyjnych UE. Ponadto ogólne przepisy prawa pierwotnego UE, będące gwarancjami prawnymi o charakterze nadrzędnym w stosunku do przepisów krajowych, regulują zarówno prawo do swobodnego przemieszczania się obywateli UE, jak i dostęp do kształcenia zawodowego na jej terytorium. Prawo do swobodnego przemieszczania się i przebywania przez obywateli UE na terytorium państw członkowskich gwarantują art. 20 ust. 2 lit. a i art. 21 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Również art. 166 ust. 2 tiret 3, umiejscowiony w tytule XII „Edukacja, kształcenie zawodowe, młodzież i sport” ww. traktatu, w sposób wyraźny wskazuje, że działanie UE zmierza do ułatwienia dostępu do kształcenia zawodowego oraz zwiększenia mobilności instruktorów i kształcących się, zwłaszcza młodzieży. Z powyższych przepisów w sposób jednoznaczny wynika prawo do zdobywania umiejętności zawodowych przez obywateli polskich na terytorium całej UE, a nie tylko kraju macierzystego.

Ponadto, zgodnie z art. 92 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. Nr 9, poz. 59, z późn. zm.), absolwenci gimnazjów jako osoby niepełnoletnie pozostają aż do osiągnięcia pełnoletności pod władzą rodzicielską i tylko rodzice mogą podjąć decyzję o wyjeździe dziecka do szkoły w Niemczech. Przy tym należy zauważyć, że art. 70 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej gwarantuje rodzicom wolność wyboru dla ich dzieci szkoły innej niż szkoła publiczna. Nie istnieje zatem możliwość prawnego zakazu nauki absolwentów polskich gimnazjów w niemieckich szkołach zawodowych.

^{*)} „Koniec okresu przejściowego – czy Polskę czeka nowa fala emigracji?” – Analiza Instytutu Polityki Społecznej Uniwersytetu Warszawskiego 1/2011, dr Maciej Duszczyk.

Trzeba także odnotować, że od kilku lat sukcesywnie wzrasta zainteresowanie absolwentów gimnazjów dalszą nauką w szkołach prowadzących kształcenie zawodowe. Według danych z systemu informacji oświatowej spośród absolwentów gimnazjów z roku szkolnego 2002/2003 naukę w technikum wybrało 22%, natomiast w zasadniczej szkole zawodowej 16%. Z kolei w roku szkolnym 2010/2011 naukę w technikum podjęło ok. 33% absolwentów gimnazjów, natomiast naukę w zasadniczej szkole zawodowej ok. 20%. Z roku na rok coraz więcej szkół prowadzących kształcenie zawodowe podejmuje współpracę z pracodawcami i przedsiębiorcami, umożliwiając uczniom dostęp do nowoczesnych technologii i urządzeń.

Jednocześnie Ministerstwo Edukacji Narodowej podejmuje działania mające na celu zachęcenie absolwentów gimnazjów do podejmowania nauki w polskich szkołach prowadzących kształcenie zawodowe. Przygotowywana modernizacja kształcenia zawodowego sprawi, że stanie się ono w Polsce znacznie atrakcyjniejsze, niż ma to miejsce obecnie. Istotną nowością będzie zdefiniowanie zawodu jako zbioru kwalifikacji zawodowych. Każda z kwalifikacji, umożliwiająca samodzielne wykonywanie określonych zadań zawodowych, będzie oddzielnie potwierdzana w procesie kształcenia w systemie egzaminów zewnętrznych. Podział zawodów na kwalifikacje umożliwi także udrożnienie systemu zdobywania kwalifikacji zawodowych w taki sposób, że absolwenci zasadniczych szkół zawodowych, którzy zechcą podwyższyć posiadane kwalifikacje zawodowe do poziomu technika, będą mieli możliwość uzupełnienia „brakujących” kwalifikacji bez konieczności powtórzenia całego zakresu kształcenia odbytego w zasadniczej szkole zawodowej. Umożliwienie odrębnego potwierdzania każdej z kwalifikacji, wyodrębnionych w danym zawodzie w trakcie nauki w szkole, ułatwi uczniom osiągnięcie efektów określonych w podstawach programowych. Tym samym przyczyni się do podniesienia skuteczności kształcenia oraz poprawy zdawalności egzaminów zawodowych. Uelastyczni także system zewnętrznych egzaminów potwierdzających kwalifikacje zawodowe. Obecnie odbywają się one w trybie sesyjnym. Absolwenci młodzieżowych szkół prowadzących kształcenie zawodowe mogą je zdawać raz w roku, a sesja egzaminacyjna trwa od końca czerwca do początku sierpnia. Wyodrębnienie kwalifikacji w zawodach z klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego i fakt, że każda z kwalifikacji potwierdzana będzie z osobna, sprawi, że instytucje przeprowadzające egzaminy zawodowe będą pracowały w trybie całorocznym, a egzaminy będą organizowane w miarę napływania zgłoszeń ze szkół. Ułatwi to uczniom, którzy nie zdadzą egzaminu, ponowne jego zdawanie, bez konieczności rocznego oczekiwania na następną sesję egzaminacyjną. Co istotne – obecnie absolwent szkoły prowadzącej kształcenie zawodowe przystępuje do egzaminu z całego zawodu. W przypadku jego niezdania rozpoczyna ży-

cie zawodowe bez pełnych kwalifikacji. W nowym systemie będzie miał możliwość ponownego przystąpienia do egzaminu jeszcze w trakcie nauki, a tym samym, kończąc szkołę, będzie mógł wejść na rynek pracy, posiadając pełne kwalifikacje zawodowe.

Podział zawodów na kwalifikacje ma również kluczowe znaczenie dla podniesienia jakości kształcenia w szkolnictwie zawodowym oraz zbliżenia go do rynku pracy, ponieważ stwarza podstawy do uelastyczenia procesu kształcenia zawodowego i dostosowania go do indywidualnych potrzeb i możliwości uczących się, a także ułatwi reagowanie szkolnictwa zawodowego na zmieniające się potrzeby rynku pracy. W przypadku pojawienia się na rynku pracy popytu na określoną kwalifikację możliwe będzie szybkie zorganizowanie kształcenia w odpowiednim zakresie na zawodowym kursie kwalifikacyjnym, trwającym znacznie krócej aniżeli cykl nauczania w szkole.

Ważne jest również, że nowa szkoła zawodowa będzie szkołą, która wyposaży absolwenta w solidne podstawy wykształcenia ogólnego oraz kompetencje personalne i społeczne. Z jednej strony – umożliwi mu to dalsze kształcenie i podnoszenie kwalifikacji zawodowych. Z drugiej – sprawi, że łatwiej będzie mu się odnaleźć na dynamicznie zmieniającym się rynku pracy i w razie konieczności szybko przystosować do nowych warunków czy nawet całkowicie zmienić dotychczas wykonywany zawód.

Przygotowywane obecnie zmiany legislacyjne sprawią, że objęte systemem oświaty kształcenie i szkolenie zawodowe szybciej i elastyczniej będzie reagowało na zachodzące na rynku pracy zmiany, m.in. na pojawianie się nowych zawodów. Organizacje pracodawców i przedsiębiorców oraz stowarzyszenia zawodowe uzyskają prawo zgłaszania nowych, potrzebnych gospodarce zawodów do klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego, co znacząco przyspieszy wprowadzanie ich do kształcenia. Ta zmiana jest jedną z wielu, które mają na celu jak najbliższe powiązanie kształcenia i szkolenia zawodowego ze środowiskiem pracodawców i przedsiębiorców, a tym samym umożliwienie uczniom kontaktu z nowoczesnymi technologiami i urządzeniami. Natomiast pracodawcy zyskają możliwość realnego wpływu na przygotowanie zawodowe przyszłych pracowników. W ten sposób szkoły prowadzące kształcenie zawodowe staną się nie tylko atrakcyjnym miejscem edukacji, ale zaczną też pełnić funkcję swoistej giełdy pracy.

Warunkiem powodzenia wszystkich przygotowywanych przez ministerstwo edukacji zmian jest zmiana wizerunku szkół zawodowych. Mimo że statystyki wskazują rosnące zainteresowanie kształceniem zawodowym, w społeczeństwie wciąż jeszcze panuje przekonanie, że nauka w szkole zawodowej jest gorszą formą edukacji. By to zmienić, w MEN realizowany jest ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego projekt „Szkoła zawodowa szkołą pozytywnego wyboru”. Jednym z celów tego projektu jest zmiana negatywnego obrazu szkół zawodowych i pokazanie na

konkretnych przykładach, że wybór kształcenia zawodowego może być początkiem satysfakcjonującej kariery, także pod względem finansowym.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie zwiększenia aktywności uczniów
chorujących na astmę na zajęciach sportowych
(20436)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Kazimierza Moskala, przesłaną przy piśmie pana marszałka Marka Kuchcińskiego z dnia 10 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20436/11, w sprawie zwiększenia aktywności uczniów chorujących na astmę na zajęciach sportowych, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Występowanie astmy oskrzelowej u dzieci i młodzieży jest problemem społeczno-cywilizacyjnym. Ważnym elementem działań pozwalających na ograniczenie powikłań tego schorzenia jest promocja zdrowia i edukacja zdrowotna. Istotną rolę w utrzymaniu jak najlepszego stanu zdrowia osób chorych na astmę spełniają zajęcia wychowania fizycznego, ruch na świeżym powietrzu oraz racjonalne uprawianie sportów. W świetle współczesnej wiedzy u większości dzieci z dychawicą oskrzelową nie ma wskazań do ograniczenia aktywności fizycznej, zwłaszcza przy stosowanym leczeniu zapobiegającym wysiłkowym skurczom oskrzeli oraz napadom duszności. Uczestnictwo w zajęciach ruchowych sprzyja zwiększeniu sprawności, wydolności fizycznej, socjalizacji, radzeniu sobie z problemami emocjonalnymi oraz kształtowaniu poczucia własnej wartości. Dobrze dobrany wysiłek fizyczny poprawia pojemność płuc i wydolność organizmu, co z kolei pozwala dziecku lepiej znosić okresy zaostrzeń choroby. Należy jednak pamiętać, że uczeń z astmą może okresowo wymagać ograniczenia aktywności fizycznej i dostosowania ćwiczeń do stanu zdrowia, jak też ograniczenia ćwiczeń na świeżym powietrzu, w szczególności w okresie pylenia roślin lub zwiększonego stężenia zarodników grzybów pleśniowych w powietrzu.

Minister zdrowia podejmuje działania mające na celu poprawę dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej oraz podnoszenie poziomu świadczeń zdrowotnych dla dzieci i młodzieży. Podstawę działań profilaktycz-

nych stanowią przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) oraz aktów wykonawczych do ustawy:

1) rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 28 sierpnia 2009 r. w sprawie organizacji profilaktycznej opieki zdrowotnej nad dziećmi i młodzieżą (Dz. U. Nr 139, poz. 1133);

2) rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 139, poz. 1139, ze późn. zm.).

W załączniku nr 1 do rozporządzenia „Wykaz świadczeń gwarantowanych lekarza podstawowej opieki zdrowotnej oraz warunki ich realizacji” określono warunki, zakres i częstotliwość badań profilaktycznych (tzw. bilansów zdrowia) oraz testów przesiewowych wykonywanych w wieku: 6 albo 7 lat, 10 lat, 13 lat, 16 lat oraz 18 lat. Profilaktyczne badanie lekarskie na każdym etapie rozwoju ucznia obejmuje określenie: poziomu i tempa rozwoju fizycznego, rozwoju psychospołecznego, przystosowania szkolnego, kwalifikacji do grupy na zajęciach wychowania fizycznego i sportu szkolnego oraz ewentualnego problemu zdrowotnego. Tym samym kwalifikacja do zajęć wychowania fizycznego pozostaje w kompetencji lekarza podstawowej opieki zdrowotnej sprawującego opiekę nad uczniem. W ramach programu polityki zdrowotnej „Wdrażanie standardów w opiece zdrowotnej nad populacją w wieku szkolnym” ze środków Ministerstwa Zdrowia wydano poradnik dla lekarzy podstawowej opieki zdrowotnej pt.: „Profilaktyczne badania lekarskie i inne zadania lekarza w opiece zdrowotnej nad uczniami”^{*)}. W publikacji tej szczegółowo omówiono kwestie orzekania o zdolności ucznia do wychowania fizycznego i sportu szkolnego, wskazując, między innymi, wymóg indywidualnej kwalifikacji do zajęć wychowania fizycznego w odniesieniu do ucznia z astmą. W publikacji podniesiono istotne kwestie czasowego ograniczenia aktywności fizycznej w okresach infekcji układu oddechowego, unikania przez ucznia wysiłków przy zanieczyszczonym powietrzu (zapylenie, duże stężenie dwutlenku azotu, dym tytoniowy), przy znacznym schłodzeniu w czasie mgły, wiatru, w stanach zmęczenia oraz ograniczenie udziału w zawodach i różnych formach współzawodnictwa związanego ze stresami.

Dostrzegając problemy funkcjonowania w przedszkolach i szkołach dzieci przewlekle chorych, z inicjatywy pani Elżbiety Radziszewskiej – pełnomocnika rządu do spraw równego traktowania powołany został Zespół do spraw przeciwdziałania dyskryminacji dzieci przewlekle chorych. Zespół skoncentrował swoje działania na przygotowaniu materiałów

^{*)} A. Oblacińska, B. Wojnarowska: „Profilaktyczne badania lekarskie i inne zadania lekarza w opiece zdrowotnej nad uczniami” Instytut Matki i Dziecka; Warszawa 2002.

informacyjno-edukacyjnych dla dyrektorów i nauczycieli placówek oświatowych, które umożliwiają zdobyć podstawowej wiedzy i umiejętności, niezbędnych do sprawowania opieki nad dzieckiem przewlekle chorym w czasie pobytu w placówce oświatowej. Określono również wykaz informacji niezbędnych do przyjęcia dziecka przewlekle chorego do placówki oświatowej, przekazywanych przez rodziców (opiekunów) dziecka oraz od lekarza sprawującego opiekę zdrowotną nad dzieckiem. Informacje te zostały zamieszczone w książeczkach przeznaczonych dla nauczycieli, rodziców i osób zajmujących się dziećmi przewlekle chorymi. Wśród publikacji znalazła się również pozycja „Dziecko z astmą, cukrzycą w szkole i przedszkolu” (autor Marek Kulus) dostępna na stronie internetowej <http://www.men.gov.pl/images/docs/Choroby/astma.pdf> oraz na stronach internetowych Ministerstwa Zdrowia, Biura Pełnomocnika Rządu do Spraw Równego Traktowania i Ośrodka Rozwoju Edukacji. Publikacje zostały nieodpłatnie przekazane do wszystkich szkół i przedszkoli na terenie kraju. Dzięki informacjom zawartym w publikacjach nauczyciele i wychowawcy mogą poznać istotę choroby, jej skutki oraz wpływ na funkcjonowanie społeczne, emocjonalne i intelektualne dziecka, jego samopoczucie, nastrój i możliwości uczenia się oraz aktywności fizycznej oraz uwzględnić je w pracy z uczniem. Publikacje stanowią zatem materiał edukacyjny i pomocniczy wspierający nauczycieli w codziennej pracy z dzieckiem przewlekle chorym.

W odniesieniu do zawartych w interpelacji kwestii uczestnictwa uczniów w zajęciach wychowania fizycznego informuję, że kwestie organizacji zajęć edukacyjnych w szkołach pozostają w kompetencji ministra właściwego do spraw oświaty. Szczegółowe regulacje dotyczące organizacji zajęć wychowania fizycznego określone są w rozporządzeniu ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 12 lutego 2002 r. w sprawie ramowych planów nauczania w szkołach publicznych (Dz. U. Nr 15, poz. 142, z późn. zm.). Zgodnie z przepisami tworzenie warunków do systematycznej aktywności ruchowej dla wszystkich uczniów jest obowiązkiem każdej szkoły i każdego nauczyciela, a za wychowanie fizyczne oraz inne formy aktywności ruchowej uczniów odpowiada dyrektor szkoły. Ponadto przepisy rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 19 sierpnia 2009 r. w sprawie dopuszczalnych form dwóch godzin obowiązkowych zajęć wychowania fizycznego (Dz. U. Nr 136, poz. 1116) umożliwiają organizowanie zajęć w różnych formach. Mogą to być zajęcia sportowe, zajęcia rekreacyjno-zdrowotne, zajęcia taneczne oraz aktywne formy turystyki. W ramach zajęć rekreacyjno-zdrowotnych mogą być prowadzone zajęcia dla uczniów z chorobami przewlekłymi, z uwzględnieniem specyfiki tych schorzeń i indywidualnych wskazań lekarskich. Decyzje w tej sprawie podejmowane są w szkole, bowiem za realizację podstawy programowej kształcenia ogólnego odpowiada dyrektor szkoły, a rozstrzygnię-

cia w sprawie odpowiedniego przeznaczenia godzin zajęć wychowania fizycznego zależą od zdiagnozowanych potrzeb uczniów danej szkoły.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Tadeusza Arkita
i Andrzeja Ryszki**

**w sprawie zmiany przepisów ustawy
o księgach wieczystych i hipotece
wprowadzonych ustawą
z dnia 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy
o księgach wieczystych i hipotece
oraz niektórych innych ustaw (20442)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację panów posłów Tadeusza Arkita i Andrzeja Ryszki przekazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 14 lutego 2011 r., nr SPS-023-20442/11, dotyczącą zasad hipoteki łącznej przewidzianej art. 76 ustawy o księgach wieczystych i hipotece uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Zgodnie z obowiązującym do dnia 20 lutego 2011 r. art. 76 ust. 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2001 r. Nr 124, poz. 1361, z późn. zm.), zwanej dalej „u.k.w.h.”, w razie przeniesienia własności części nieruchomości zabudowanej domem mieszkalnym nie stosuje się ust. 1 (nie powstaje hipoteka łączna), a hipoteka zabezpieczająca udzielony kredyt na budowę domów mieszkalnych ulega podziałowi zgodnie z postanowieniami umowy. Przepis ten – tak w orzecznictwie jak i w doktrynie – budził liczne kontrowersje.

Przede wszystkim trzeba zauważyć, że regulacja ta dotyczyła tylko kredytów udzielanych na budowę domów mieszkalnych, zatem w przypadku innych hipotek niż hipoteka zabezpieczająca spłatę takiego kredytu wszystkie nieruchomości powstałe na skutek podziału obciążone były hipoteką łączną (oznacza to, że nabywcy ponosili ryzyko, iż naberą mieszkanie wraz z hipoteką łączną zabezpieczającą np. zapłatę zaległego podatku VAT niezapłaconego przez dewelopera). Nabywca wydzielonej nieruchomości nie był chroniony, bo nie miał prawa żądać podziału takiej hipoteki.

Jednocześnie regulacja ta, odnosząc się wyłącznie do hipotek zabezpieczających kredyt przeznaczony na budowę domów mieszkalnych, rodziła wątpliwość w sytuacji, gdy kredyt przeznaczony był na sfinansowanie różnych przedsięwzięć (np. budowę domu

mieszkalnego i garaży albo domów mających lokale użytkowe przeznaczone na sprzedaż na cele prowadzenia działalności gospodarczej) – zachodziła wątpliwość, czy wtedy także miał zastosowanie ten przepis i co decydowało o jego zastosowaniu – faktyczne przeznaczenie kredytu czy cel określony w umowie kredytu?

Zauważyć również trzeba, że przepis ten nie określał, w jakiej umowie miały być określone zasady podziału hipoteki, ani nie wymagał ujawnienia takiego postanowienia w księdze wieczystej, zatem nabywca wydzielonej nieruchomości mógł nie wiedzieć, z jakim obciążeniem nabędzie tę nieruchomość.

W wyniku nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 131, poz. 1075) art. 76 ust. 4 u.k.w.h. otrzymał nowe brzmienie. Przepis ten wprowadził następujące zmiany:

1) rozciągnął zastosowanie art. 76 ust. 4 u.k.w.h. na wszystkie hipoteki, w tym także hipoteki przymusowe;

2) jako zasadę przyjął, że w razie podziału nieruchomości polegającego na przeniesieniu własności lokalu lub domu jednorodzinnego hipoteka obciążająca nieruchomość dzieli się stosownie do postanowień umowy ustanawiającej to zabezpieczenie (lub późniejszego porozumienia zmieniającego umowę ustanawiającą hipotekę), jeżeli jej treść została ujawniona w księdze wieczystej; trzeba zauważyć, że to bank finansujący inwestycję w umowie z deweloperem, który ustanawia hipotekę, może określić sposób podziału hipoteki; jasne zasady podziału hipoteki – sformułowane w umowie – leżą również w interesie dewelopera, który czerpie zyski ze sprzedaży wybudowanych mieszkań; należy podkreślić, że w razie określenia w umowie ustanawiającej hipotekę sposobu jej podziału nie ma zastosowania art. 76 ust. 1 u.k.w.h. – nie powstaje hipoteka łączna, a podział hipoteki następuje stosownie do postanowień umowy z mocy samego prawa z chwilą podziału nieruchomości; nowo powstała nieruchomość będzie obciążona częścią pierwotnej hipoteki, ale tylko wtedy, jeżeli to wynika z treści powyższej umowy, nie ma bowiem przeszkód, aby postanowienia umowy dotyczące podziału hipoteki przewidywały co do niektórych wydzielonych nieruchomości, iż nie będą one w ogóle obciążone (gdy np. część ceny zostanie przekazana na wskazany rachunek bankowy tytułem spłaty kredytu); nabywcy wydzielonych nieruchomości mogą zawnoczyć się ze sposobem podziału hipoteki, gdyż – jak zaznaczono wyżej – warunkiem jego skuteczności jest ujawnienie go w księdze wieczystej nieruchomości podlegającej podziałowi;

3) jeżeli w umowie ustanawiającej hipotekę nie został określony sposób jej podziału lub hipoteka powstała jako hipoteka przymusowa, art. 76 ust. 4 u.k.w.h. przyznaje nabywcy lokalu lub domu jednorodzinnego prawo żądania podziału hipoteki proporcjonalnie do wartości nabywanej nieruchomości, zatem nabywca

będzie miał wpływ na ustalenie wartości hipoteki obciążającej nabytą nieruchomość; jeżeli wierzyciel odmówi dokonania podziału hipoteki, nabywca nieruchomości będzie mógł dochodzić swego roszczenia przed sądem a prawomocny wyrok sądu uwzględniający powództwo będzie stanowił podstawę zmiany wpisu hipoteki w księdze wieczystej; należy sądzić, że ryzyko obciążenia przegrywającego wierzyciela kosztami postępowania będzie jednym z czynników zachęcających banki do określania sposobu podziału hipoteki już w umowie o jej ustanowienie, tym samym przepis ten przyznaje szerszą ochronę nabywcy niż obowiązujący art. 76 ust. 4 u.k.w.h., który – jak wykazano wyżej – nie chroni nabywcy, gdy nieruchomość obciążona jest hipoteką przymusową lub hipoteką umowną inną niż zabezpieczającą spłatę kredytu na budowę domów mieszkalnych.

W ocenie Ministerstwa Sprawiedliwości wprowadzone rozwiązanie zapewnia dostateczną ochronę nabywcom nieruchomości wydzielanych z obciążonego przedmiotu, a zarazem zabezpiecza interesy właściciela nieruchomości podlegającej podziałowi oraz interesy wierzyciela hipotecznego.

Odnosząc się do wyrażonej w interpelacji obawy panów posłów, czy nowelizacja ustawy o księgach wieczystych i hipotece dokonana ustawą z dnia 26 czerwca 2009 r. nie spowoduje m.in. problemów z uzyskaniem przez nabywców lokali na rynku pierwotnym kredytów hipotecznych na ich zakup, a także zmniejszenia się dochodów banków wskutek ewentualnego spadku liczby udzielanych kredytów hipotecznych, a nawet upadłości firm branży budowlanej (deweloperów), zauważyć należy, że powyższe zagrożenia potencjalnie występowały również w stanie prawnym obowiązującym przed wspomnianą nowelizacją. Zagrożenia te były jednak skutecznie eliminowane przez ukształtowaną w obrocie praktykę, która pozwalała pogodzić interesy wszystkich zainteresowanych podmiotów, tj. wierzyciela hipotecznego, dewelopera i nabywcy lokalu w inwestycji deweloperskiej. Polegała ona na tym, że nabywcy lokali w inwestycjach deweloperskich uzależniali dokonanie transakcji od uzyskania przyrzeczenia banku kredytującego dewelopera co do zwolnienia lokalu spod hipoteki. Poszczególne etapy zmierzające do uzyskania owego przyrzeczenia są następujące:

— nabywca lokalu na rynku pierwotnym w związku z tym, że nieruchomość jest obciążona hipoteką, żąda przedstawienia oświadczenia wierzyciela hipotecznego (banku kredytującego dewelopera), że bank ten wyda zgodę na tzw. bezobciążeniowe wydzielenie lokalu z nieruchomości obciążonej hipoteką;

— bank wydaje tzw. promesę zgody na bezobciążeniowe zbycie lokalu na rzecz konkretnego nabywcy pod określonymi warunkami, które zasadniczo prowadzą się do dokonania wpłaty całej ceny za lokal na rachunek dewelopera prowadzony w banku wierzyciela hipotecznego (środki te służą zabezpieczeniu spłaty kredytu dewelopera);

— nabywca wpłaca środki pieniężne na wskazany rachunek, ustanawiana jest odrębna własność lokalu, a bank w wykonaniu swojego zobowiązania wydaje zgodę na wydzielenie lokalu bez przenoszenia hipoteki z księgi macierzystej do księgi wieczystej wydzielonego lokalu.

Zaznaczyć trzeba, że gdyby bank uchylał się od wydania definitywnej zgody, to nabywca, który uzyskał promesę, może sędownie dochodzić złożenia przez bank – wierzyciela hipotecznego oświadczenia woli o zgodzie na zwolnienie lokalu spod hipoteki (zrzeczenie się zabezpieczenia).

W piśmiennictwie podnosi się, że opisana praktyka jest dobrze ukształtowana i nie ma powodów do jej niestosowania także w stanie prawnym powstałym po nowelizacji ustawy o księgach wieczystych i hipotece.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 11 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Wity**

**w sprawie kolejnego obniżenia kontraktów
dla szpitali i przychodni woj. śląskiego (20448)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana Tadeusza Wity, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 19 stycznia 2011 r., w sprawie kolejnego obniżenia kontraktów dla szpitali i przychodni województwa śląskiego, która została przesłana przy piśmie marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 11 lutego 2011 r. (znak: SPS-023-20448/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Pragnę poinformować, że zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie zgodnie z przepisem art. 97 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia, natomiast zgodnie z art. 107 ust. 5 do zadań dyrektora OW NFZ należy m.in. efektywne i bezpieczne gospodarowanie środkami finan-

sowymi oddziału oraz zawieranie i rozliczanie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że planowanie środków na poszczególne zakresy świadczeń w ramach planu finansowego oddziału wojewódzkiego należy do kompetencji dyrektora tego oddziału. Również w zakresie kompetencji dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu leży, zgodnie z art. 124 ust. 5 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, możliwość dokonywania przesunięć w ramach kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w planie finansowym tego oddziału.

Uwzględniając powyższe, w związku z interpelacją pana posła minister zdrowia wystąpił do dyrektora Śląskiego OW NFZ z prośbą o przedstawienie stanowiska w przedmiotowej sprawie.

Dyrektor Śląskiego OW NFZ poinformował, odnosząc się do pytania pana posła w sprawie obniżenia kontraktów o 3% dla szpitali województwa przy jednoczesnym wroście globalnego planu finansowego NFZ o ok. 4,8%, że propozycje planów rzeczowo-finansowych na rok 2011 zostały opracowane w oparciu o środki finansowe zabezpieczone w planie finansowym oddziału na rok 2011 zatwierdzonym przez ministra zdrowia w porozumieniu z ministrem finansów w dniu 13 sierpnia 2010 r. (z uwzględnieniem zmiany wynikającej z zarządzenia prezesa NFZ nr 41/2010/DEF z dnia 25 sierpnia 2010 r. oraz rozwiązania rezerwy na koszty świadczeń zdrowotnych w ramach migracji ubezpieczonych), w którym środki na leczenie szpitalne wynoszą 3 160 466 tys. zł. Kwota ta umożliwiała zakontraktowanie świadczeń zdrowotnych w województwie śląskim na poziomie kontraktów obowiązujących w dniu 31 lipca 2010 r.

W związku z powyższym podstawę wyliczenia propozycji planów w zakresie hospitalizacji stanowiła wartość kontraktu obowiązującego w tym dniu. W przypadku świadczeń nielimitowanych, zgodnie z wcześniejszymi zapowiedziami przekazywanymi świadczeniodawcom, finansowanie tych świadczeń zabezpieczono wg symulacji rocznej wykonania kontraktów w tych zakresach opracowanej na podstawie rzeczywistego wykonania za okres styczeń–wrzesień 2010 r. W zawartych kontraktach przekazano 80% symulowanej kwoty, pozostałe 20% pozostaje w rezerwie w dyspozycji SOW NFZ, która zostanie uruchomiona z chwilą przekroczenia wykonania tych świadczeń.

W wyniku przeprowadzonych ze świadczeniodawcami negocjacji uwzględniających odwołania związane z procesem przekształceń lub zakontraktowaniem nowych zakresów świadczeń zdrowotnych ostatecznie uzgodniono warunki finansowania na 2011 r. ze wszystkimi szpitalami.

Dyrektor Śląskiego OW NFZ poinformował także, że poziom finansowania szpitali na rok 2011 odpowiada poziomowi kontraktów obowiązujących w dniu 31 lipca 2010 r., zatem teza o dyskryminacji przekształconych szpitali jest bezpodstawna. Powyższe obrazuje załączone zestawienie wartości kontraktów

na rok 2011 dla ww. szpitali w zakresie hospitalizacji w porównaniu do roku 2010*).

Odnosząc się do kwestii wysokości środków na leczenie w województwie śląskim, uprzejmie informuję, że zgodnie z nowym brzmieniem art. 118 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) planowane środki na pokrycie kosztów finansowania przez oddziały wojewódzkie funduszu świadczeń opieki zdrowotnej dla ubezpieczonych dzieli się pomiędzy oddziały wojewódzkie funduszu, uwzględniając:

1) liczbę ubezpieczonych zarejestrowanych w oddziale wojewódzkim funduszu;

2) wydzielone, według wieku i płci, grupy ubezpieczonych oraz wydzielone grupy świadczeń opieki zdrowotnej, w tym świadczenia wysokospecjalistyczne;

3) ryzyko zdrowotne odpowiadające danej grupie ubezpieczonych, w zakresie danej grupy świadczeń opieki zdrowotnej, w porównaniu z grupą odniesienia.

Zgodnie z delegacją zawartą w art. 119 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych minister zdrowia w porozumieniu z ministrem finansów, po zasięgnięciu opinii prezesa funduszu, wydał rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 17 listopada 2009 r. w sprawie szczegółowego trybu i kryteriów podziału środków pomiędzy centralę i oddziały wojewódzkie Narodowego Funduszu Zdrowia z przeznaczeniem na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej dla ubezpieczonych (Dz. U. Nr 193, poz. 1495), uwzględniając znowelizowane przepisy art. 118.

Powyższe zasady podziału zostały zastosowane po raz pierwszy do planu finansowego NFZ na rok 2010.

Zgodnie z art. 3 ust. 4 ustawy z dnia 25 września 2009 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 178, poz. 1374) wysokość kosztów finansowania świadczeń opieki zdrowotnej przez oddziały wojewódzkie funduszu w planie finansowym Narodowego Funduszu Zdrowia na rok 2011 nie może być niższa niż wysokość kosztów finansowania świadczeń opieki zdrowotnej przez te oddziały wojewódzkie NFZ w planie finansowym Narodowego Funduszu Zdrowia na 2010 r. z dnia 16 grudnia 2009 r.

Po zatwierdzeniu planu finansowego NFZ na 2011 r. część z OW NFZ miała niższą dynamikę wzrostu środków na 2011 r. w porównaniu do planu finansowego NFZ na 2010 r. z 16 grudnia 2009 r., a ponadto w przypadku tych OW NFZ wystąpił spadek środków w porównaniu do ówczesnego planu finansowego NFZ na 2010 r.

W związku z tym decyzja w sprawie podziału środków z funduszu zapasowego NFZ została podjęta przez prezesa NFZ, na wniosek ministra zdrowia, w celu zabezpieczenia, aby żaden z oddziałów woje-

wódzkich NFZ nie otrzymał na rok 2011 mniej środków niż wtedy dysponował.

Prezes NFZ zarządzeniami z dnia 23 sierpnia i 25 sierpnia 2010 r. zwiększył planowane koszty świadczeń opieki zdrowotnej o 856,9 mln zł, w tym Śląskiemu OW NFZ o 198 700 tys. zł, zwiększając plan kosztów świadczeń zdrowotnych oddziału na 2011 r. do kwoty 7 019 467 tys. zł, co stanowi wzrost o 3,9% w porównaniu do wstępnego wykonania planu oddziału za 2010 r.

Zgodnie z art. 124 ust. 9 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych do ww. podziału środków nie stosuje się tzw. algorytmu podziału środków.

Powyższe środki powinny zapewnić możliwość finansowania świadczeń opieki zdrowotnej na poziomie dotychczasowym.

Odnosząc się do kwestii niezakontraktowania świadczeń w niektórych placówkach realizujących umowę w roku 2010 w Zabrze, a w szczególności jego dzielnicach Helenka i Rokitnica, dyrektor ŚOW NFZ poinformował, że wszystkie postępowania konkursowe przeprowadzone zostały w zgodzie z regulacjami prawnymi obowiązującymi komisje konkursowe. Utrudnienie w dostępności do świadczeń zdrowotnych w zakresie ambulatoryjnej specjalistycznej opieki zdrowotnej dla mieszkańców tych dzielnic Zabrze nastąpiło wskutek odrzucenia jednej z ofert złożonych przez zakład opieki zdrowotnej udzielający świadczeń na tym obszarze z powodu niespełnienia wymogów zapisanych w warunkach udzielania świadczeń określonych przez ministra zdrowia (nieprawidłowy harmonogram pracy poradni). Dwie kolejne oferty złożone przez ten zakład nie zostały wybrane w wyniku rozstrzygniętego postępowania konkursowego. Oferty te zostały ocenione gorzej od ofert złożonych przez inne zakłady i w konsekwencji sklasyfikowane zostały na ostatnim i przedostatnim miejscu wśród ofert biorących udział w toczących się postępowaniach.

Należy jednocześnie podkreślić, że o wyborze świadczeniodawców do realizacji umów decyduje procedura konkursowa, niegwarantująca kontynuacji umowy z dotychczasowym świadczeniodawcą, jeżeli jego oferta została oceniona niżej niż oferty pozostałych podmiotów. Tym samym bezpośrednią przyczyną niepodpisania umowy z niektórymi dotychczasowymi świadczeniodawcami było zadziałanie mechanizmu konkurencyjnego. Natomiast obowiązujące szczegółowe kryteria oceny ofert, jak również zapisy ustawowe (art. 134 ust. 1 ww. ustawy) oraz praktyka orzecznicza (decyzja prezesa UOKiK nr RWA - 9/2009 z dnia 10 lipca 2009 r.) nie pozwalają na stosowanie jakichkolwiek preferencji wobec dotychczasowych świadczeniodawców – takie właśnie praktyki byłyby uznane za przejaw nierównego traktowania. Świadczenia uznane jako specjalistyczne mogą być udzielane przez personel i w warunkach określonych przede wszystkim rozporządzeniem ministra zdrowia w sprawie świadczeń gwarantowanych (tzw. ko-

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

szykowym). Przyjęcie takich warunków zapewnia właściwy poziom świadczonych usług i bezpieczeństwo dla pacjenta. Kryterium umiejscowienia placówki udzielającej świadczeń specjalistycznych w pobliżu miejsca zamieszkania w przypadku opieki specjalistycznej nie stanowi warunku wiodącego, a zapewnienie dostępności do opieki specjalistycznej nie jest równoznaczne z lokalizacją poradni w pobliżu miejsca zamieszkania.

Odpowiadając na pytanie pana posła w brzmieniu: „Jaki akt prawny reguluje status zawodu technika elektroradiologii?”, uprzejmie informuję, że zawód technik elektroradiologii ujęty jest w rozporządzeniu ministra pracy i polityki społecznej z dnia 27 kwietnia 2010 r. w sprawie klasyfikacji zawodów i specjalności na potrzeby rynku pracy oraz zakresu jej stosowania (Dz. U. Nr 82, poz. 537) w grupie 32 – średni personel ochrony zdrowia, w podgrupie 321103 – technik elektroradiolog.

Ponadto przedmiotowy zawód uwzględniony został w rozporządzeniu ministra edukacji narodowej z dnia 26 czerwca 2007 r. w sprawie klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego (Dz. U. Nr 124, poz. 860, z późn. zm.) jako zawód, dla którego ministrem właściwym jest minister właściwy do spraw zdrowia. W świetle przepisów tego rozporządzenia kształcenie w zawodzie technik elektroradiolog realizowane jest na poziomie średnim, w szkołach policealnych (publicznych lub niepublicznych o uprawnieniach szkoły publicznej) w 2-letnim cyklu kształcenia. Przedmiotowe kształcenie prowadzone jest w oparciu o rozporządzenie ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 21 stycznia 2005 r. w sprawie podstaw programowych kształcenia w zawodach: asystentka stomatologiczna, dietetyk, higienistka stomatologiczna, opiekunka dziecięca, ortoptystka, protetyk słuchu, ratownik medyczny, technik dentystyczny, technik elektroniki medycznej, technik elektroradiolog, technik farmaceutyczny, technik masażysta, technik ortopeda i terapeuta zajęciowy (Dz. U. Nr 26, poz. 217).

Zgodnie z rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpitalnego (Dz. U. Nr 40, poz. 1143, z późn. zm.) oraz rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu ambulatoryjnej opieki specjalistycznej (Dz. U. Nr 139, poz. 1142, z późn. zm.) wybrane świadczenia z zakresu leczenia szpitalnego oraz świadczenia z zakresu ambulatoryjnej opieki specjalistycznej mogą realizować m.in. osoby, które:

- ukończyły studia wyższe na kierunku lub w specjalności elektroradiologia obejmujące co najmniej 1700 godzin w zakresie elektroradiologii i uzyskały tytuł licencjata lub inżyniera lub
- ukończyły szkołę policealną publiczną lub niepubliczną o uprawnieniach szkoły publicznej i uzyskały tytuł zawodowy technik elektroradiolog lub technik elektroradiologii lub dyplom potwierdzający kwalifikacje w zawodzie technik elektroradiolog.

Jednocześnie pragnę poinformować, iż zawód technika elektroradiologa uwzględniony jest również w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 18 lutego 2011 r. w sprawie warunków bezpiecznego stosowania promieniowania jonizującego dla wszystkich rodzajów ekspozycji medycznej. Zgodnie z tym rozporządzeniem przez technika elektroradiologa należy rozumieć osobę, która:

- posiada tytuł technika elektroradiologii lub
- posiada dyplom ukończenia studiów wyższych na kierunkach kształcących w zakresie elektroradiologii i tytuł zawodowy licencjata lub magistra.

Wyżej wymienione rozporządzenie zostało podpisane przez ministra zdrowia i aktualnie oczekuje na publikację. Zgodnie z § 22 tego rozporządzenia wchodzi ono w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem § 9 ust. 12 pkt 2 oraz ust. 16 pkt 2, które wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie ochotników
do zawodowej służby wojskowej (20483)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie ochotników do zawodowej służby wojskowej (SPS-023-20483/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Ustawa z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 593, ze zm.) jako podstawowe źródło naboru do zawodowej służby wojskowej określa żołnierzy służby kandydackiej i żołnierzy rezerwy. Niemniej jednak od dnia 1 stycznia 2010 r. jako element rozszerzenia podstawowej bazy naboru do tej służby wprowadzono możliwość powoływania osób pełniących uprzednio służbę w innej „służbie mundurowej”. Zadaniem wskazanych instrumentów jest w sposób elastyczny zabezpieczać i uzupełniać potrzeby kadrowe Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Głównym źródłem uzupełniania kadry oficerskiej są uczelnie wojskowe. Corocznie do zawodowej służby wojskowej powoływanych jest około pięciuset – sześciuset absolwentów tych uczelni. Ten sposób uzu-

pełnienia korpusu oficerów zawodowych zabezpiecza jego potrzeby kadrowe. Oficerowie rezerwy do zawodowej służby wojskowej powoływani są tylko w przypadkach szczególnie uzasadnionych potrzebami Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (głównie w przypadkach specjalistów, których nie szkoli wojsko) i dotyczy to około dwudziestu oficerów rocznie.

Podkreślić należy, że wśród młodych Polaków uczelnie wojskowe cieszą się wielką popularnością, np. w 2010 r. o jedno miejsce w uczelniach kształcących kandydatów na oficerów ubiegało się średnio około piętnastu osób, natomiast na szkolenie dla absolwentów wyższych uczelni cywilnych przygotowujących kandydatów na oficerów o jedno miejsce ubiegało się około dwudziestu pięciu osób.

Potrzeby korpusu podoficerów zawodowych uzupełniane są żołnierzami służby kandydackiej kończącymi szkoły podoficerskie i żołnierzami rezerwy. Wskazać należy, że w ostatnich latach znacznie ograniczono, a w bieżącym roku wstrzymano nabór osób cywilnych do szkół podoficerskich. Działanie takie miało na celu stworzenie realnych możliwości „przechodzenia” wyróżniających się szeregowych zawodowych do korpusu podoficerów.

Obecne potrzeby kadrowe korpusu podoficerów zawodowych są uzupełniane na bieżąco i nie widzi się zagrożeń w realizacji tego procesu.

Zasadnicze źródło uzupełniania potrzeb kadrowych w korpusie szeregowych zawodowych stanowią żołnierze rezerwy, którzy odbyli czynną służbę (zasadniczą służbę wojskową lub inną formę czynnej służby wojskowej) i ukończyli co najmniej gimnazjum oraz posiadają przygotowanie zawodowe lub kwalifikacje albo umiejętności przydatne w korpusie osobowym, w jakim mają pełnić zawodową służbę wojskową, a także stopień wojskowy równy lub bezpośrednio niższy od stopnia etatowego stanowiska służbowego, na jakie mają być wyznaczeni po powołaniu do służby.

Rozwiązanie takie jest najkorzystniejsze zarówno w aspekcie ekonomicznym, jak i praktycznym, bowiem wyszkoleni żołnierze rezerwy uzupełniają nieobsadzone stanowiska szeregowych zawodowych bez konieczności przeprowadzania dla nich kosztownego szkolenia. Aktualnie ten sposób uzupełniania korpusu szeregowych zawodowych całkowicie zabezpiecza występujące potrzeby. Z tego też względu w bieżącym roku odstąpiono od organizowania naboru kandydatów na szeregowych zawodowych do ośrodków szkolenia.

Pragnę podkreślić, że żołnierze Narodowych Sił Rezerwowych są również żołnierzami rezerwy. W tej sytuacji stanowią także źródło uzupełniania korpusu szeregowych zawodowych. Żołnierz Narodowych Sił Rezerwowych, który wyrazi chęć wstąpienia w szeregi żołnierzy zawodowych, będzie podlegał preferencyjnej procedurze powołania do tej służby. Obowiązujące przepisy nie zawierają norm, na mocy których żołnierze Narodowych Sił Rezerwowych są automatycznie powoływani do zawodowej służby wojskowej, stąd trudno znaleźć uzasadnienie tezy, że Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej uzupełniają stany oso-

bowe szeregowych zawodowych kosztem żołnierzy Narodowych Sił Rezerwowych.

Odnosząc się do poruszonego w interpelacji problemu ukończenia Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej stanami osobowymi, wskazać należy, że na dzień 30 stycznia br. w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej pełniło służbę 99 778 żołnierzy zawodowych.

Resort obrony narodowej monitoruje stan potrzeb i zasobów kadrowych. Obecnie nie widzi się zagrożeń spowodowanych brakiem kandydatów do obsadzenia wakujących stanowisk służbowych.

Odnosząc się do kwestii wyszkolenia żołnierzy zawodowych, uprzejmie informuję, że kandydaci na żołnierzy zawodowych i kadra zawodowa są przygotowani do wykonywania zadań służbowych przez szkolnictwo wojskowe, które stanowi integralną część Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej i obejmuje wszystkie poziomy edukacji odpowiadające poszczególnym korpusom żołnierzy zawodowych. W tym zakresie w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej funkcjonuje system szkolenia i kształcenia kandydatów na żołnierzy zawodowych oraz system doskonalenia zawodowego.

Wdrożony w 2009 r. „Model szkolenia Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w warunkach profesjonalizacji” zakłada, że wszyscy kandydaci na żołnierzy zawodowych, w każdym korpusie osobowym rozpoczynają służbę wojskową od odbycia szkolenia podstawowego, które realizowane jest na podstawie jednolitego trzymiesięcznego „Programu szkolenia podstawowego Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej”.

W związku ze zmieniającymi się potrzebami Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w 2010 r. dokonano reorganizacji szkolnictwa wojskowego w obszarze szkół podoficerskich. Zgodnie z rozporządzeniem ministra obrony narodowej z dnia 6 sierpnia 2010 r. w sprawie szkół podoficerskich (Dz. U. Nr 152, poz. 1025) z dniem 1 stycznia br. utworzono trzy szkoły podoficerskie (Marynarki Wojennej, Sił Powietrznych i Wojsk Lądowych) podlegające odpowiednim komendantom centrów szkolenia.

W celu uzyskania nowej jakości kształcenia w zintegrowanych szkołach podoficerskich przygotowano nowe programy kształcenia ogólnego (jednakowe dla wszystkich szkół) i kształcenia specjalistycznego. Dokonano również unifikacji regulaminów: postępowania rekrutacyjnego do szkół podoficerskich i przeprowadzenia egzaminu na podoficera w zintegrowanych szkołach podoficerskich.

Szkolenie podstawowe, jak i specjalistyczne kandydatów na szeregowych zawodowych realizowane jest w centrach i ośrodkach szkolenia oraz w wytypowanych jednostkach wojskowych.

Funkcjonujący w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej system doskonalenia zawodowego żołnierzy zawodowych oparty jest na realizacji kursów kwalifikacyjnych i doskonalących.

Doskonalenie zawodowe podoficerów zawodowych realizowane jest w dwóch formach:

1) kursów kwalifikacyjnych na stanowisko służbowe o stopniu etatowym plutonowego, młodszego chorążego (realizowanych w szkołach podoficerskich) i starszego chorążego sztabowego (realizowanych w Wyższej Szkole Oficerskiej Wojsk Lądowych);

2) kursów doskonalących realizowanych w centrach i ośrodkach szkolenia rodzajów Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Natomiast szeregowi zawodowi podwyższają kwalifikacje w ramach kursów doskonalących prowadzonych w centrach, ośrodkach szkolenia i wybranych jednostkach wojskowych rodzajów Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Aktualnie w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej realizowane jest szkolenie wyrównawcze szeregowych zawodowych pozyskanych z zasobów żołnierzy rezerwy posiadających przygotowanie zawodowe lub kwalifikacje i umiejętności przydatne w tym korpusie. Szkolenie trwa do czterech tygodni, a jego celem jest dostosowanie poziomu wyszkolenia podstawowego kandydatów do wymogów wynikających z aktualnych potrzeb.

Podsumowując, w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej mają zastosowanie systemowe rozwiązania w zakresie szkolenia i kształcenia kandydatów na żołnierzy zawodowych oraz doskonalenia zawodowego, które uwzględniają zmieniające się potrzeby wojska przez modernizację uzbrojenia i sprzętu. System przygotowania kandydatów na żołnierzy zawodowych i doskonalenia zawodowego zapewnia właściwe przygotowanie oraz stały dopływ kadr do jednostek wojskowych.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Bronisława Dutki**

**w sprawie ujęcia rzeki Łososinka
w „Programie ochrony przed powodzią
dorzecza górnej Wisły” (20492)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 10 lutego 2011 r. (sygn. SPS-023-20492/

11), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Bronisława Dutki w sprawie ujęcia rzeki Łososinka w „Programie ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły”, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż „Program ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły” jest dokumentem o charakterze ogólnym. Poszczególne przedsięwzięcia ww. programu zapisane są w ujęciu zadaniowym i zostaną określone w studiach wykonalności, jakie będą przygotowywane dla każdego zadania. Program został podzielony na tzw. trzy osie, w ramach których wyróżniono trzy rodzaje projektów dostosowane do specyfiki dorzecza górnej Wisły, biorąc pod uwagę zapisy dyrektywy 2007/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim (tzw. dyrektywa powodziowa, Dz. U. UE. L. Nr 288, poz. 27). Oś trzecia programu dotyczy zadań w układzie zlewniowym. Wyodrębnione zostały w niej zlewnie rzek – bezpośrednich dopływów Wisły oraz zlewnie niższego rzędu wymagające odrębnego potraktowania. Zadania projektowe w tej grupie w ramach ochrony przed powodzią obejmują głównie ograniczenie szkód i strat (zapewnienie odpowiedniej przepustowości rzek i potoków, umocnienie ich koryt i ich zabezpieczenie w trakcie przejścia wielkich wód) oraz działania retencyjne dla ograniczenia wielkości powodzi, w tym także profilaktyczne związane z rekompensatą lub odbudową traconej w rozwoju retencji naturalnej.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej nieujęcia w projekcie „Programu ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły” zadania pn. „Ochrona przed powodzią w zlewni rzeki Łososina”, informuję, że w zadaniu nr 26 tego projektu pn. „Ochrona przed powodzią w zlewni Dunajca bez zlewni Białej, w tym zabezpieczenia przed powodzią miasta Nowy Sącz” ujęta została również zlewnia rzeki Łososina. Zgodnie z przygotowanym montażem finansowym programu planowane nakłady finansowe na realizację zadania nr 26 wynosić będą 725,605 mln zł, z czego:

- do 2013 r. – 121, 473 mln zł,
- w latach 2014–2020 – 496, 432 mln zł,
- w latach 2021–2030 – 107,700 mln zł.

Ujęte inwestycje w zadaniu nr 26 będą zweryfikowane na etapie tworzenia studium wykonalności dla tego zadania.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jana Warzechy**

**w sprawie kryteriów dostępu do pomocy
w ramach działania: Przywracanie potencjału
produkcji rolnej zniszczonego
w wyniku wystąpienia klęsk żywiołowych
oraz wprowadzenie odpowiednich działań
zapobiegawczych, objętego PROW
na lata 2007–2013 (20498)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo znak: SPS-023-20498/11 z dnia 17 lutego br. przekazujące interpelację posła Jana Warzechy, w sprawie działania: Przywracanie potencjału produkcji rolnej zniszczonego w wyniku wystąpienia klęsk żywiołowych oraz wprowadzenie odpowiednich działań zapobiegawczych, objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013, przekazuję, co następuje.

Uprzejmie informuję, że producenci rolni poszkodowani m.in. w wyniku powodzi lub osuwisk ziemi, którzy ponieśli szkody wyłącznie w majątku trwałym, np. w budynkach inwentarskich, maszynach rolniczych, mogą ubiegać się o:

1) kredyty preferencyjne na odtworzenie zniszczonych lub uszkodzonych budynków inwentarskich, magazynowo-składowych, szklarni i innych budynków i budowli służących do produkcji rolnej, maszyn rolniczych, udzielane na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. Nr 22, poz. 121, z późn. zm.) – linia kredytów nKL/01, oraz o poręczenia i gwarancje spłaty ww. kredytów bankowych. Warunkiem udzielenia kredytu preferencyjnego jest w szczególności dołączenie przez kredytobiorcę do wniosku o udzielenie kredytu bankowego opinii wojewody zawierającej określenie zakresu i wysokości szkód oszacowanych przez komisję powołaną przez wojewodę właściwego ze względu na miejsce wystąpienia szkód. Kredyty te udzielane są ze środków własnych banku, natomiast Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa stosuje wyłącznie dopłaty do ich oprocentowania. Od kredytobiorcy nie jest wymagane wniesienie udziału własnego. W przypadku ubiegania się o kredyt inwestycyjny wymagany minimalny poziom strat w środkach trwałych wynosi 1050 zł w odniesieniu do pojedynczego środka trwałego.

W danym roku banki mogą udzielać kredytów w terminach:

— do dnia 31 grudnia tego samego roku – w przypadku zgód na uruchomienie linii kredytowych wydanych przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi w okresie od 1 stycznia do dnia 31 maja,

— do dnia 30 czerwca następnego roku – w przypadku zgód na uruchomienie linii kredytowych wydanych przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi w okresie od 1 czerwca do dnia 31 grudnia.

2) kredyty preferencyjne na realizację inwestycji w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej, w tym m.in. na budowę, przebudowę, remont lub modernizację budynków lub budowli służących do produkcji rolnej, przechowywania, magazynowania, przygotowywania produktów rolnych do sprzedaży, w tym bezpośredniej, wraz ze zlokalizowanymi w tych budynkach pomieszczeniami higieniczno-sanitarnymi, zakup lub instalację maszyn, urządzeń lub wyposażenia służącego do prowadzenia produkcji rolnej, w ramach linii na:

a) realizację inwestycji w gospodarstwach rolnych, działach specjalnych produkcji rolnej i przetwórstwie produktów rolnych – nIP,

b) utworzenie lub urządzenie gospodarstw rolnych przez osoby, które nie ukończyły 40. roku życia – nMR,

c) realizację inwestycji w zakresie nowych technologii produkcji w rolnictwie zapewniających wysoką jakość produktu – nNT.

Oprocentowanie kredytu jest zmienne i nie może wynosić więcej niż 1,6 stopy redyskontowej weksli przyjmowanych od banków do redyskonta przez Narodowy Bank Polski w stosunku rocznym. Należne bankowi odsetki płacone są przez:

1) kredytobiorcę:

a) linia nIP – w wysokości połowy powyższego oprocentowania, nie mniej jednak niż 2%,

b) pozostałe linie kredytowe – w wysokości 0,25 powyższego oprocentowania, nie mniej jednak niż 2%,

2) agencję – w pozostałej części.

Inwestycyjne kredyty preferencyjne udzielane są ze środków własnych banków, zgodnie z obowiązującymi w bankach przepisami, natomiast Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa stosuje jedynie dopłaty do oprocentowania tych kredytów.

Informacje na temat preferencyjnych kredytów oraz poręczeń i gwarancji spłaty tych kredytów są dostępne w bankach współpracujących z Agencją Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, w agencji tel. 0 800 38 00 34, a także na stronie internetowej Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (www.arimr.gov.pl). Umowy o współpracy w zakresie dopłat do oprocentowania kredytów preferencyjnych podpisały następujące banki: Bank Gospodarki Żywnościowej SA, Mazowiecki Bank Regionalny SA, Bank Polskiej Spółdzielczości SA, Gospodarczy Bank Wielkopolski SA, ING Bank Śląski SA, Bank BPH SA, Bank Zachodni WBK SA i Bank Polska Kasa Opieki SA.

Ponadto Rada Ministrów w dniu 12 października 2010 r. przyjęła nowelizację rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, w którym przewiduje się udzielanie nowej formy pomocy Agencji Restrukturyzacji

i Modernizacji Rolnictwa dla poszkodowanych przez ww. zjawiska atmosferyczne kredytobiorców w formie czasowego przeniesienia na agencję skutków oprocentowania zaciągniętych wcześniej kredytów preferencyjnych. Zawieszenie w spłatach rat kapitału kredytów bankowych nie może być dłuższe niż 2 lata. Zapłacone w tym okresie przez agencję oprocentowanie będzie w przypadku:

1) umów kredytu zawartych do dnia 30 kwietnia 2007 r. zwrócone przez kredytobiorcę po okresie zawieszenia spłaty rat kapitału,

2) umów zawartych od dnia 1 maja 2007 r. pomniejszało kwotę dopłat określoną w umowach kredytu bankowego.

W ww. rozporządzeniu obniżono również do 0,1% oprocentowanie kredytów bankowych na wznowienie produkcji w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej, w których wystąpiły szkody spowodowane przez suszę, grad, deszcz nawalny, ujemne skutki przezimowania, przymrozki wiosenne, powódź, huragan, piorun, obsunięcie się ziemi lub lawinę dla producentów rolnych, którzy ubezpieczyli co najmniej 50% powierzchni upraw rolnych lub co najmniej 50% liczby zwierząt gospodarskich. W przypadku nieposiadania takiej umowy oprocentowanie kredytów na wznowienie produkcji rolnej wynosi obecnie dla kredytobiorcy 3,25% w skali roku.

Poszkodowani w wyniku niekorzystnych zjawisk atmosferycznych rolnicy, którzy ponieśli szkody wyłącznie w majątku trwałym, mogą ubiegać się także o:

1) zastosowanie przez prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego na podstawie art. 41a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2008 r. Nr 50, poz. 291, z późn. zm.) pomocy w opłacaniu bieżących składek na ubezpieczenie społeczne oraz regulowaniu zaległości z tego tytułu w formie odraczania terminu płatności składek i rozkładania ich na dogodne raty, a także umarzanie w całości lub w części bieżących składek na indywidualny wniosek rolnika,

2) zastosowanie przez wójtów, burmistrzów lub prezydentów miast ulg w podatku rolnym, na podstawie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.).

Pomoc wymieniona powyżej udzielana jest w formule de minimis.

Natomiast działanie: Przywracanie potencjału produkcji rolnej zniszczonego w wyniku działania niekorzystnych zjawisk atmosferycznych oraz wprowadzenie odpowiednich działań zapobiegawczych, objęte Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013, jest uzupełnieniem ww. instrumentów wsparcia i skierowane jest do gospodarstw, które w największym zakresie ucierpiały w związku z wystąpieniem powodzi oraz obsuwisk ziemi. Zasady przyznawania i wypłaty pomocy zostały określone w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 13 września 2010 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania: Przywracanie potencjału pro-

dukcji rolnej zniszczonego w wyniku wystąpienia klęsk żywiołowych oraz wprowadzenie odpowiednich działań zapobiegawczych, objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (Dz. U. Nr 169, poz. 1141). Zgodnie z ww. rozporządzeniem do otrzymania pomocy w ramach przedmiotowego działania uprawnieni są producenci rolni (osoby fizyczne, osoby prawne, spółki osobowe w rozumieniu Kodeksu spółek handlowych, wspólnicy spółki cywilnej), będący posiadaczami gospodarstw, w których w wyniku działania niekorzystnych zjawisk atmosferycznych (powódź, obsuwiska ziemi) powstały następujące szkody:

a) średnio powyżej 30% średniej rocznej produkcji rolnej z trzech lat poprzedzających rok, w którym wystąpiła szkoda, albo z trzech lat w okresie pięcioletnim poprzedzającym rok, w którym wystąpiła szkoda, z pominięciem roku o najwyższej i najniższej produkcji w gospodarstwie rolnym – w uprawach rolnych, zwierzętach gospodarskich w rozumieniu ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich (Dz. U. Nr 127, poz. 857, z późn. zm.) lub rybach oraz

b) nie mniej niż 10 000 zł – w budynkach, budowach, maszynach lub urządzeniach służących do produkcji rolnej, sadach lub plantacjach wieloletnich, lub stadach podstawowych zwierząt gospodarskich.

Oba ww. warunki muszą być spełnione łącznie, co powinny potwierdzać opinie wojewody dotyczące zakresu i wysokości szkód w środkach trwałych oraz uprawach rolnych i zwierzętach gospodarskich oszacowanych przez komisję powołaną przez wojewodę właściwego ze względu na miejsce wystąpienia szkód.

Biorąc powyższe pod uwagę, jak również fakt, że do dnia 15 marca br. trwa kolejny nabór wniosków o przyznanie pomocy w tym działaniu, nie przewiduje się obecnie zmian w zasadach przyznawania pomocy w ramach ww. działania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Gwiazdowskiego**

**w sprawie planowanych zmian w realizacji
inwestycji drogowych w woj. podlaskim
w ramach „Programu budowy dróg krajowych
na lata 2011–2015” (20499)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 17 lutego 2011 r., sygn. akt SPS-023-20499/11, skierowane do pana Donalda Tuska – pre-

zesa Rady Ministrów, przekazujące interpelację posła Kazimierza Gwiazdowskiego dotyczącą inwestycji drogowych w ramach „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” w woj. podlaskim, uprzejmie przekazuję informacje w przedmiotowej sprawie.

W dniu 25 stycznia br. został przyjęty przez Radę Ministrów program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczas obowiązujący „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, ustanowiony w 2007 r.

W załączniku nr 1 do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” ujęte zostały następujące zadania: budowa drogi ekspresowej S8 Wyszaków – Białystok na odcinku obwodnicy Zambrowa i Wiśniewa oraz od Jezewa do w. Choroszcz (Białystok) o długości 35,6 km, budowa obwodnic Bargłowa Kościelnego, Stawisk i Szczuczyna na drodze krajowej nr 61 oraz budowa obwodnicy Augustowa.

Jednocześnie na liście zadań inwestycyjnych, których realizacja może rozpocząć się do 2013 r. (załącznik nr 1a), umieszczone zostały: budowa drogi ekspresowej S8 Wyszaków – Białystok o długości 83 km na pozostałych odcinkach, przebudowa drogi krajowej nr 8 na odcinku Katrynka – Przewalanka o długości 11,9 km oraz przebudowa drogi krajowej nr 8 Białystok – Augustów na odcinku Przewalanka – Augustów z obwodnicami Suchowoli, Sztabina i Biało-brzeg o długości 61,3 km.

Należy wskazać, że zakres rzeczowy zawarty w programie jest wynikiem aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

- 1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,
- 2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,
- 3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W przypadku przyznania dodatkowych limitów powyżej kwoty 82,8 mld zł na realizację zadań inwestycyjnych odpowiedniej zmianie ulegnie też zakres rzeczowy programu.

W kwestii drogi ekspresowej S19 oraz drogi ekspresowej S61 należy wskazać, że w chwili obecnej dla przedmiotowych zadań prowadzone są prace przygotowawcze zmierzające do uzyskania wszystkich decyzji administracyjnych i opinii przewidzianych przepisami prawa. Przedmiotowe odcinki dróg zostały ujęte w programie w załączniku nr 2, czyli zadań inwestycyjnych, których realizacja rozpocznie się po 2013 r.

Jednocześnie należy wskazać, że na terenie woj. podlaskiego został zrealizowany projekt drogowy w postaci obwodnicy Wasilkowa o długości 5 km oraz

przebudowa drogi krajowej nr 8 na odcinku Białystok – Katrynka o długości 6,4 km.

Chciałbym zapewnić, iż resort infrastruktury dostrzeżę konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji, w tym zadań ujętych w załączniku nr 2, będzie kontynuowany tak, aby w sytuacji pojawienia się dodatkowych środków płynnie przejść w fazę realizacji.

Ponadto informuję, że program zgodnie z przyjętymi założeniami zostanie zaktualizowany w 2012 r. Wskazany zostanie wówczas zakres rzeczowy oraz niezbędne środki finansowe na lata 2014–2015. Podstawę rzeczową aktualizacji programu będzie stanowiła lista zadań wskazanych w załączniku nr 2 oraz kryteria wyboru do realizacji zadań polegających na obejściach miejscowości wskazane w załączniku nr 3. Jedną z podstaw aktualizacji finansowej będzie wielkość wsparcia projektów drogowych przez UE w ramach perspektywy finansowej 2014–2020.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Roberta Telusa
oraz grupy posłów**

**w sprawie trudnej sytuacji hodowców drobiu
(20508)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 17 lutego 2011 r., znak SPS-023-20508/11, przekazującym interpelację posła Roberta Telusa uprzejmie informuję, co następuje.

Przepisy dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych (Dz. U. L 109 z 6.5.2000, str. 29–42), wdrożonej rozporządzeniem ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 10 lipca 2007 r. w sprawie znakowania środków spożywczych (Dz. U. z dnia 31 lipca 2007 r., z późn. zm.), dopuszczają dobrowolne znakowanie mięsa drobiowego krajem pochodzenia.

Na forum Rady UE i Parlamentu Europejskiego prowadzone są prace nad projektem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przeka-

zywania konsumentom informacji na temat żywności. W projekcie proponuje się wprowadzenie nowych wymagań w zakresie m.in. oznaczania krajem lub miejscem pochodzenia żywności.

W stosunku do dyrektywy 2000/13/WE wskazującej na konieczność podania kraju lub miejsca pochodzenia, w przypadku gdy zaniechanie ich wskazania mogłoby w istotnym stopniu wprowadzać w błąd konsumenta co do rzeczywistego kraju lub miejsca pochodzenia środka spożywczego, wymóg ten w procedowanym projekcie rozporządzenia został uszczegółowiony w kierunku lepszego zabezpieczenia interesów konsumentów.

Na posiedzeniach Rady Unii Europejskiej ds. Rolnictwa i Rybołówstwa wielokrotnie przedstawiałem sprawę priorytetową dla polskiego rolnictwa mającą wpływ na poziom dochodów rolników, dążąc konsekwentnie do tego, aby w ramach Wspólnej Polityki Rolnej w Unii Europejskiej we właściwym terminie uruchamiane były mechanizmy mające na celu niwelowanie niekorzystnych zjawisk na rynkach rolnych czy wcześniejsze przeciwdziałanie tym zjawiskom. W listopadzie 2010 r., na wniosek Polski, uruchomiona została sprzedaż zbóż znajdujących się w magazynach interwencyjnych, co wpłynęło na spowolnienie wzrostu cen zbóż i złagodzenie sytuacji na rynku paszowym. Według danych Zintegrowanego Systemu Rolniczej Informacji Rynkowej Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi od połowy stycznia 2011 r. obserwuje się wzrost cen skupu żywca drobiowego. W ostatnim tygodniu lutego 2011 r. średnia cena skupu kurcząt brojlerów wyniosła 3,65 zł/kg i była o 22 gr (6,4%) wyższa w porównaniu z ceną z tygodnia poprzedniego. W porównaniu z analogicznym tygodniem 2010 r. cena jest wyższa o 64 gr (21,5%).

Uprzejmie informuję, że zapewnienie odpowiednich dochodów producentów rolnych jest jednym z celów Wspólnej Polityki Rolnej (WPR), którą polskie rolnictwo objęte jest od 2004 r. Polscy rolnicy mogą obecnie korzystać z mechanizmów wsparcia przewidzianych w ramach WPR, a także wsparcia kierowanego w ramach polityk krajowych. Do podstawowych mechanizmów wdrażanych m.in. w celu podniesienia dochodów rodzin rolniczych można zaliczyć:

- 1) płatności bezpośrednie,
- 2) wsparcie udzielane w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (PROW 2007–2013),
- 3) interwencję w ramach wspólnej organizacji rynków rolnych,
- 4) program wsparcia krajowego:
 - a) dopłaty do oprocentowania kredytów dla rolnictwa oraz częściowa spłata kapitału kredytów na realizację inwestycji w gospodarstwach rolnych,
 - b) dopłaty do składek producentów rolnych z tytułu ubezpieczenia upraw rolnych i zwierząt gospodarskich oraz częściowe dofinansowanie odszkodowań wypłacanych producentom rolnym w związku

ze szkodami w uprawach rolnych spowodowanymi przez suszę,

c) częściowy zwrot podatku akcyzowego od oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej,

d) dotacje podmiotowe dla różnych podmiotów wykonujących zadania na rzecz rolnictwa w zakresie: postępu biologicznego w produkcji zwierzęcej, ochrony roślin, rolnictwa ekologicznego, postępu biologicznego w produkcji roślinnej.

Ministerstwo również podejmuje działania stymulujące popyt wewnętrzny i eksport. Prowadzi działania stwarzające warunki dla eksportu na rynki państw trzecich, m.in. Chin, Rosji, Ukrainy. Wdrożono rozwiązania systemowe, takie jak np.: Fundusz Promocji Mięsa Drobiowego, utworzony na podstawie ustawy z dnia 22 maja 2009 r. o funduszach promocji produktów rolno-spożywczych. W okresie od lipca 2009 r. do marca 2011 r. zgromadzono na koncie powyższego funduszu kwotę 8,894 mln zł. W roku 2010 na cele promocji mięsa drobiowego wydatkowano ponad 1,178 mln zł. W ramach zadań Funduszu Promocji Mięsa Drobiowego zrealizowano działania promocyjne, m.in. „Opracowanie strategii promocji branży mięsa drobiowego w Polsce”, „Promocja mięsa gęsięgo”.

Ministerstwo podejmuje działania prowadzące do powstawania rozwiązań systemowych, które gwarantowałyby większą stabilność na rynku drobiu, w szczególności wspiera integrację pionową i poziomą w tych sektorach. Jednym z rozwiązań jest tworzenie grup producentów czy zawieranie umów kontraktacyjnych. Celem zachęcania do zawierania umów kontraktacyjnych Rada Gospodarki Żywnościowej przy ministrze rolnictwa i rozwoju wsi wraz z przedstawicielami zainteresowanych sektorów opracowała wzory umów kontraktacyjnych. Są one dostępne na stronach internetowych Rady Gospodarki Żywnościowej. Zachęcaniu do uczestnictwa w tworzeniu umów kontraktacyjnych, szczególnie zawieranych z grupami producentów, służyło także wprowadzenie do Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 preferencji w zakresie wysokości wsparcia, jakie możliwe jest do uzyskania przez przetwórców.

Uprzejmie informuję, że wystąpiłem do ministra sprawiedliwości z prośbą o podjęcie działań zmierzających do rozwiązania problemu nieuczciwych odbiorców nierealizujących zobowiązań z tytułu zapłaty za dostarczony towar. Niezależnie od powyższego podejmę rozmowy z ministrem sprawiedliwości oraz prokuratorem generalnym na temat bezkarności przedsiębiorców nieregulujących zobowiązań za skupuwane produkty rolne.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej**

**w sprawie stosowania zapisów ustawy
o ochronie zdrowia psychicznego (20511)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 17 lutego 2011 r. (SPS-023-20511/11), przy którym przesłana została interpelacja poseł Moniki Wielichowskiej dotycząca przepisów ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. Nr 111, poz. 535, z późn. zm.), uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Uznając zdrowie psychiczne za jedno z podstawowych dóbr człowieka, jak również zapewniając ochronę praw osób korzystających ze świadczeń zdrowotnych udzielanych w szpitalach psychiatrycznych, a także przeciwdziałając nadużyciom wobec tych osób, ustawa o ochronie zdrowia psychicznego stanowi, iż leczenie psychiatryczne – zarówno czynności diagnostyczne, jak i terapeutyczne – wymaga zgody osoby, której ma dotyczyć. Jedynie w ściśle określonych sytuacjach ustawodawca dopuścił możliwość przeprowadzenia takiego leczenia bez zgody, a nawet pomimo sprzeciwu pacjenta, także z zastosowaniem środków przymusu bezpośredniego.

W opinii Ministerstwa Zdrowia przepisy przedmiotowej ustawy wyczerpują katalog sytuacji, w których prawo osoby cierpiącej na zaburzenia psychiczne do samostanowienia oraz dokonywania autonomicznych wyborów może zostać ograniczone. Dalsze działania zmierzające do rozszerzenia lub uszczegóławiania przypadków uprawniających do stosowania leczenia osoby bez jej zgody mogłyby stanowić naruszenie konstytucyjnie gwarantowanych praw i wolności. Ewentualne konsekwencje braku świadomości choroby psychicznej po stronie dotkniętej nią osoby nie powinny być argumentem wspierającym rozbudowywanie przepisów w zakresie przymusowej terapii psychiatrycznej. Taka sytuacja stwarzałaby precedens dla tworzenia przepisów uprawniających do przymusowego leczenia osób cierpiących na inne schorzenia.

Dotychczasowe przepisy uprawniające do podjęcia działań terapeutycznych przy braku zgody, a nawet przy sprzeciwie poddanej im osoby uzależniają taką decyzję od wystąpienia precyzyjnie określonych okoliczności – stanu, w którym zachowanie osoby chorej bezpośrednio zagraża jej własnemu życiu lub zdrowiu i życiu innych osób. Tym samym spełnione są, wyrażone w art. 31 ust. 3 konstytucji, podstawowe kryteria dla wprowadzenia ograniczeń w korzystaniu z konstytucyjnie gwarantowanych praw i wolności. Ograniczenie takie jest bowiem niezbędne dla ochrony innych konstytucyjnych praw i wolności (życie chorego oraz życie i zdrowie innych osób), jest ono

proporcjonalne do wagi dóbr chronionych i naruszanych (prawo do stanowienia o sobie), jak również procedura stosowania tego ograniczenia jest poddana kontroli niezależnego sądownictwa.

Należy podkreślić, iż w opiece psychiatrycznej tylko połączenie długookresowej psychoterapii z farmakoterapią zapewnia optymalne rezultaty. Celem leczenia w warunkach stacjonarnych jest ustalenie rozpoznania oraz wdrożenie leczenia farmakologicznego, przy czym hospitalizacja jest niezbędna w celu weryfikacji i oceny skuteczności zleconej terapii. Rehabilitacja psychiatryczna służy zmniejszeniu nasilenia objawów chorobowych i przeciwdziałaniu ich nawrotom, nauce aktywnego udziału we własnym leczeniu, doskonaleniu umiejętności społecznych i praktycznych, rehabilitacji zawodowej oraz integracji społecznej. W organizacji zajęć terapeutycznych istotne jest, aby uwzględniały one możliwość kontynuacji rehabilitacji w warunkach pozaszpitalnych.

Tym samym należy uznać, iż to zwiększenie społecznej świadomości choroby psychicznej warunkuje gotowość podjęcia terapii. Optymalnym rozwiązaniem jest więc prowadzenie skoordynowanych działań edukacyjnych oraz profilaktycznych mających na celu rozpowszechnianie informacji na temat istoty zaburzeń, ich przyczyn, objawów oraz możliwości leczenia. Należy bowiem pamiętać, iż charakter zewnętrznych objawów zaburzeń psychotycznych sprzyja utrwalaniu stereotypów traktujących zaburzenia w kategoriach choroby nieuleczalnej oraz stanowiącej zagrożenie dla otoczenia. Dlatego też inicjowanie akcji informacyjnych służących zmianie postaw i poglądów na temat choroby psychicznej jest istotne w obliczu negatywnej percepcji choroby psychicznej skutkującej piętnowaniem osób chorych, ich społecznym i zawodowym wykluczeniem.

Upowszechnianie rzetelnej wiedzy dotyczącej zaburzeń, promocja zdrowia psychicznego, zapobieganie dyskryminacji i społecznemu wykluczeniu poprzez kształtowanie odpowiednich postaw i przekonań wolnych od uprzedzeń i negatywnych stereotypów oraz zapewnianie wszechstronnej i powszechnie dostępnej opieki psychiatrycznej dla środowiska osób wykazujących zaburzenia psychiczne, ich otoczenia rodzinnego i społecznego są głównymi celami przyjętego przez Radę Ministrów w dniu 28 grudnia 2010 r. „Narodowego programu ochrony zdrowia psychicznego”.

Reorganizacja psychiatrycznej opieki zdrowotnej zgodnie z wytycznymi zawartymi w programie, umożliwiająca uzyskanie specjalistycznej pomocy w warunkach pozaszpitalnych może okazać się elementem motywującym osoby zaburzone do podjęcia terapii. Upowszechnianie modelu środowiskowego, który wymaga zaangażowania bliskich osób zaburzonych oraz stwarza warunki do terapii prowadzonej w otoczeniu pacjenta, ma niebagatelny wpływ na rehabilitację społeczną i zawodową.

Powracając do przepisów ustawy, wszystkie niżej wymienione zawierają przesłanki do zastosowania

przymusowego badania oraz leczenia. Jednocześnie stanowią one podstawę prawną zobowiązującą zakład opieki zdrowotnej do objęcia osoby zaburzonej psychicznie odpowiednią opieką psychiatryczną.

Art. 21 przywołanej ustawy stanowi, iż osoba, której zachowanie wskazuje na to, że z powodu zaburzeń psychicznych może zagrażać bezpośrednio własnemu życiu albo życiu lub zdrowiu innych osób bądź nie jest zdolna do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, może być poddana badaniu psychiatrycznemu również bez jej zgody, a osoba małoletnia lub ubezwłasnowolniona całkowicie – także bez zgody jej przedstawiciela ustawowego.

Zgodnie z zapisem art. 23 ww. ustawy osoba chora psychicznie może być przyjęta do szpitala psychiatrycznego bez zgody wymaganej w art. 22 tylko wtedy, jeżeli jej dotychczasowe zachowanie wskazuje na to, że z powodu tej choroby zagraża bezpośrednio własnemu życiu albo życiu lub zdrowiu innych osób. O przyjęciu do szpitala osoby zaburzonej psychicznie postanawia lekarz wyznaczony do tej czynności po osobistym jej zbadaniu i zasięgnięciu w miarę możliwości opinii drugiego lekarza psychiatry albo psychologa. Lekarz jest zobowiązany wyjaśnić choremu przyczyny przyjęcia do szpitala bez zgody i poinformować go o jego prawach. Przyjęcie do szpitala wymaga zatwierdzenia przez ordynatora w ciągu 48 godzin od chwili przyjęcia. Kierownik szpitala zawiadamia o powyższym sąd opiekuńczy siedziby szpitala w ciągu 72 godzin od chwili przyjęcia. Na podstawie otrzymanego zawiadomienia sąd opiekuńczy wszczyna postępowanie dotyczące przyjęcia do szpitala psychiatrycznego osoby chorej psychicznie. O treści postanowienia w przedmiocie przyjęcia osoby chorej psychicznie sąd opiekuńczy zawiadamia niezwłocznie szpital, w którym ta osoba przebywa. W razie wydania postanowienia o braku podstaw do przyjęcia szpital psychiatryczny jest obowiązany wypisać tę osobę niezwłocznie po doręczeniu mu postanowienia sądu.

Jak wynika z art. 29 ustawy, do szpitala psychiatrycznego może być również przyjęta, bez zgody, osoba chora psychicznie, której dotychczasowe zachowanie wskazuje na to, że nieprzyjęcie do szpitala spowoduje znaczne pogorszenie stanu jej zdrowia psychicznego, lub osoba, która jest niezdolna do samodzielnego zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, a uzasadnione jest, że leczenie w szpitalu psychiatrycznym przyniesie poprawę jej stanu zdrowia. O potrzebie przyjęcia do szpitala psychiatrycznego osoby zaburzonej psychicznie orzeka sąd opiekuńczy miejsca zamieszkania tej osoby na wniosek jej małżonka, krewnych w linii prostej, rodzeństwa, jej przedstawiciela ustawowego lub osoby sprawującej nad nią faktyczną opiekę. W stosunku do osoby objętej oparciem społecznym wniosek o skierowanie osoby chorej psychicznie na leczenie może zgłosić również organ do spraw pomocy społecznej. Jednocześnie ustawa o ochronie zdrowia psychicznego reguluje zasady i

tryb umieszczania osób z zaburzeniami psychicznymi w domach pomocy społecznej.

Stosownie do art. 38 wskazanej powyżej ustawy osoba, która wskutek choroby psychicznej lub upośledzenia umysłowego nie jest zdolna do zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych i nie ma możliwości korzystania z opieki innych osób oraz potrzebuje stałej opieki i pielęgnacji, lecz nie wymaga leczenia szpitalnego, może być za jej zgodą przyjęta do domu pomocy społecznej.

Jeżeli osoba, o której mowa powyżej, lub jej przedstawiciel ustawowy nie wyrażą zgody na przyjęcie tej osoby do domu pomocy społecznej, a brak opieki zagraża życiu tej osoby, organ do spraw pomocy społecznej może wystąpić do sądu opiekuńczego miejsca zamieszkania tej osoby z wnioskiem o przyjęcie do domu pomocy społecznej bez jej zgody.

Z wnioskiem o przyjęcie do domu pomocy społecznej bez zgody może wystąpić również kierownik szpitala psychiatrycznego, jeżeli przebywająca w nim osoba jest niezdolna do samodzielnego zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, a potrzebuje stałej opieki i pielęgnacji, natomiast nie wymaga dalszego leczenia w tym szpitalu.

Przedstawiając powyższe, wyrażam przekonanie, iż przepisy ustawy o ochronie zdrowia psychicznego dają rodzinie i bliskim osoby zaburzonej psychicznie, która nie stanowi bezpośredniego zagrożenia dla życia swojego lub innych, bezpieczeństwa powszechnego oraz która nie przejawia zachowań gwałtownych czy agresywnych, podstawę do zastosowania leczenia w warunkach szpitalnych. Ustawa umożliwi bowiem skierowanie na leczenie psychiatryczne w sytuacji, gdy osoba chora psychicznie nie podejmuje leczenia, doprowadzając się do stanu uniemożliwiającego jej funkcjonowanie w rodzinie, w miejscu zamieszkania lub pracy, albo nie jest zdolna do samodzielnej egzystencji. Zaspokajanie podstawowych potrzeb życiowych obejmuje w szczególności: wyżywienie, opiekę higieniczną, pielęgnację i samoobsługę. Jednocześnie przepisy ustawy chronią wolności obywatelskie osób chorych, szczególnie narażonych na naruszanie ich praw. Należy bowiem pamiętać, iż dokonanie wyboru potrzeby, jak i rodzaju leczenia jest prawem osoby, które wymaga uszanowania.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego**

w sprawie likwidacji barier utrudniających osobom niepełnosprawnym pełne uczestnictwo w życiu publicznym i zawodowym (20520)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Tadeusza Tomaszewskiego, posła na Sejm RP, przesłaną przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 17 lutego 2011 r. (znak: SPS-023-20520/11), w sprawie likwidacji barier utrudniających osobom niepełnosprawnym pełne uczestnictwo w życiu publicznym i zawodowym uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień i odpowiedzi na pytania pana posła.

1. Jakie działania podejmuje PFRON, resort i rząd w celu likwidacji barier utrudniających pełne uczestnictwo osób niepełnosprawnych w życiu zawodowym i społecznym? Proszę o podanie działań realizowanych w latach 2007–2010 i planów na rok 2011.

Działania podejmowane przez rząd w celu m.in. likwidacji barier utrudniających pełne uczestnictwo osób niepełnosprawnych w życiu zawodowym i społecznym są corocznie przedstawiane w dokumencie pt. „Informacja rządu Rzeczypospolitej Polskiej o działaniach podejmowanych w danym roku na rzecz realizacji postanowień uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 1 sierpnia 1997 r. Karta Praw Osób Niepełnosprawnych”. Zgodnie z dyspozycją zawartą w § 3 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 1 sierpnia 1997 r. Karta Praw Osób Niepełnosprawnych rząd został zobowiązany do corocznego przygotowania informacji o inicjatywach i działaniach podjętych w celu urzeczywistnienia praw osób niepełnosprawnych.

Taki coroczny dokument opracowywany jest na podstawie informacji nadesłanych – na prośbę pełnomocnika rządu do spraw osób niepełnosprawnych – przez resorty i podległe im jednostki organizacyjne, a także urzędy centralne o działaniach podejmowanych w danym roku kalendarzowym na rzecz osób niepełnosprawnych w ramach posiadanych merytorycznych kompetencji. Zakres tych działań jest bardzo zróżnicowany: od konkretnych szczegółowych inicjatyw aż do prac w zakresie prawa przychylnego osobom niepełnosprawnym. Ten dokument jest przesyłany do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej. W załączeniu przekazuję informację rządu Rzeczypospolitej Polskiej o działaniach podejmowanych w 2007 r., 2008 r. i 2009 r. roku na rzecz realizacji postanowień uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 1 sierpnia 1997 r. Karta Praw Osób Niepełnosprawnych, albowiem zawiera ona szczegółową odpowiedź na pytanie pana posła. Informacja za rok 2010 jest w trakcie opracowywania*).

2. Czy przewidywane są jakieś działania zaradcze, ratujące rynek pracy osób niepełnosprawnych, gdyby scenariusz opisany w interpelacji zaczął się realizować?

Sytuację osób niepełnosprawnych na polskim rynku pracy można ocenić jako dość stabilną. Nie zaobserwowano negatywnych tendencji w tym zakresie. Ustawa o zmianie ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw, która weszła w życie 1 stycznia 2009 r., a została uchwalona przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej 5 grudnia 2008 r., określiła zasady udzielania pomocy publicznej i przyczyniła się do wzrostu zainteresowania pracodawców zatrudnianiem osób niepełnosprawnych. Wspomniana ustawa o rehabilitacji (...) wprowadziła do polskiego porządku prawnego nowe rozwiązania w zakresie wsparcia ze środków publicznych pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne, co przyczyniło się do znaczącego wzrostu liczby pracowników niepełnosprawnych zarejestrowanych w systemie obsługi dofinansowań i refundacji Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, zwłaszcza na otwartym rynku pracy. Taką tendencję wzrostu zatrudnienia osób niepełnosprawnych potwierdzają również dane Głównego Urzędu Statystycznego z przeprowadzonego badania aktywności ekonomicznej ludności. Obserwuje się systematyczny – od kilku lat – wzrost aktywności zawodowej osób niepełnosprawnych, który wyraża się wzrostem współczynnika aktywności zawodowej oraz wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych.

3. Kiedy i na jakie zadania publiczne PFRON w 2011 r. ogłosi konkursy dla organizacji pozarządowych?

Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych ogłosił 17 lutego 2011 r. 7. konkurs w zakresie zlecenia organizacjom pozarządowym realizacji zadań na rzecz osób niepełnosprawnych. Konkurs realizowany jest w ramach dwóch modułów:

— moduł I – wsparcie realizacji zadań, w ramach którego wnioski można składać w terminie od dnia 15 marca 2011 r. do dnia 30 marca 2011 r.,

— moduł II, mający charakter pilotażowy – powierzenie realizacji zadań, w ramach którego oferty można składać do dnia 30 marca 2011 r.

Natomiast organizacje pozarządowe, w tym fundacje realizujące zadania o charakterze ciągłym, z którymi Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych zawarł – w ramach poprzednich konkursów – wieloletnie umowy, mogą ubiegać się o dofinansowanie zadań realizowanych w 2011 r. w trybie pozakonkursowym.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

*) Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wiesława Suchowiejko**

**w sprawie ułatwień w zakresie ubiegania się
o prawo jazdy (20534)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo, nr SPS-023-20534/11, przekazujące interpelację posła Wiesława Suchowiejko w sprawie ułatwień w zakresie ubiegania się o prawo jazdy, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Zgodnie z przepisem § 25 ust. 2 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 27 października 2005 r. w sprawie szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania uprawnień przez kierujących pojazdami, instruktorów i egzaminatorów (Dz. U. z 2005 r. Nr 217, poz. 1834, z późn. zm.) osoby posiadające prawo jazdy kategorii A1, B1, C1 lub D1, ubiegające się odpowiednio o uzyskanie prawa jazdy kategorii A, B, C lub D, są obowiązane zdać wyłącznie część praktyczną egzaminu na prawo jazdy. Podobna sytuacja dotyczy osób, które posiadają prawo jazdy odpowiedniej kategorii z ograniczeniem do kierowania pojazdami wyłącznie z automatyczną skrzynią biegów, ubiegających się o zniesienie tego ograniczenia. Minister infrastruktury postanowił o zaniechaniu konieczności ponownego zdawania części teoretycznej egzaminu na prawo jazdy w tych przypadkach wyłącznie ze względu na fakt, iż określony w tabeli nr 1 § 7 załącznika nr 5 do ww. rozporządzenia zakres merytoryczny części teoretycznej egzaminu dla odpowiadających sobie kategorii prawa jazdy (np. C1 i C czy B1 i B) jest taki sam. Inaczej jest w przypadku osób posiadających prawo jazdy kategorii A, ubiegających się o uprawnienia w zakresie prawa jazdy kategorii B. Zakres merytoryczny części teoretycznej egzaminu dla prawa jazdy kategorii B różni się od zakresu merytorycznego egzaminu w zakresie prawa jazdy kategorii A. Część teoretyczna egzaminu w zakresie prawa jazdy kategorii A oprócz pytań ogólnych z zakresu przepisów ruchu drogowego zawiera także szereg pytań specjalistycznych odnoszących się wyłącznie do zasad kierowania motocyklem. Oznacza to, że od osoby posiadającej wyłącznie uprawnienia do kierowania motocyklem nie wymaga się wiedzy specjalistycznej w zakresie kierowania samochodem osobowym. Dlatego też niezbędne jest poddanie osób posiadających prawo jazdy kategorii A i ubiegających się o prawo jazdy kategorii B pełnemu sprawdzeniu wiedzy teoretycznej w zakresie kierowania samochodem osobowym. Identyczna sytuacja dotyczy osób posiadających prawo jazdy kategorii B ubiegających się o prawo jazdy kategorii A.

Biorąc pod uwagę powyższe, w mojej ocenie, ze względu na potrzebę zachowania właściwej wiedzy specjalistycznej osób ubiegających się o różne kategorie

prawa jazdy, obecny stan prawny w zakresie konieczności zdawania poszczególnych części egzaminu na prawo jazdy przez osoby ubiegające się o kolejne kategorie prawa jazdy jest właściwy i nie wymaga zmiany.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marii Zuby**

**w sprawie zagrożenia upadłością
placówek specjalistycznej opieki
ambulatoryjnej wykonujących kruszenie
kamieni nerkowych wskutek wprowadzenia
przez NFZ wymogu posiadania
bloku operacyjnego do wykonywania
bezoperacyjnych zabiegów (20537)**

W związku z interpelacją pani poseł Marii Zuby, przekazaną pismem z dnia 17 lutego 2011 r. (znak: SPS-023-20537/11) w sprawie zagrożenia upadłością placówek specjalistycznej opieki ambulatoryjnej wykonujących kruszenie kamieni nerkowych wskutek wprowadzenia przez NFZ wymogu posiadania bloku operacyjnego do wykonywania bezoperacyjnych zabiegów, uprzejmie wyjaśniam.

Zasady oraz tryb postępowania w sprawie zawarcia przez Narodowy Fundusz Zdrowia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, a także warunki realizacji świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zostały określone w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.), aktach wykonawczych do ww. ustawy oraz zarządzeniach prezesa NFZ dotyczących postępowania w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach i zakresach.

Zgodnie z art. 97 ww. ustawy do zakresu działania Narodowego Funduszu Zdrowia należy m.in. określanie jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz przeprowadzenie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Ponadto, zgodnie z art. 146 ust. 1 ww. ustawy, prezes Narodowego Funduszu Zdrowia określa przedmiot postępowania w spra-

wie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, kryteria oceny ofert oraz warunki wymagane od świadczeniodawców.

Odnosząc się do zagadnienia wykonywania ESWL w ramach zawartej z funduszem umowy na realizację świadczeń w zakresie: urologia – zespół chirurgii jednego dnia, uprzejmie informuję, iż płatnik świadczeń opieki zdrowotnej nie kontraktuje poszczególnych procedur medycznych, a całe zakresy świadczeń. Wobec powyższego każdy podmiot realizujący świadczenia gwarantowane finansowane ze środków publicznych, z uwagi na zakres procedur medycznych realizowanych w ramach zawartej z funduszem umowy, musi spełniać warunki ich realizacji określone w załączniku nr 3 do rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpitalnego (Dz. U. Nr 140, poz. 1143, z późn. zm.), jak również w załączniku nr 3 do zarządzenia nr 69/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 3 listopada 2009 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju: leczenie szpitalne.

Wymagania dla oddziałów urologii nie zmieniły się od 2006 r. (zarządzenie nr 85/2005 z dnia 13 października 2005 r. prezesa NFZ). W 2008 r. doprecyzowano jedynie warunki dla umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w trybie hospitalizacji, hospitalizacji planowej i leczenia jednego dnia.

Należy jednak podkreślić, iż przepisy cytowanej ustawy przewidują, iż w przypadku gdy w wyniku przeprowadzonego postępowania w trybie konkursu ofert zostaną zawarte na rok następny umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej powodujące zmniejszenie na terenie oddziału wojewódzkiego funduszu dostępu do świadczeń gwarantowanych w danym zakresie w stosunku do roku bieżącego, dyrektor oddziału wojewódzkiego funduszu może przeprowadzić dodatkowe postępowanie w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. W dodatkowym postępowaniu mogą brać udział świadczeniodawcy spełniający warunki dotyczące:

- 1) personelu medycznego lub
- 2) wyposażenia w sprzęt i aparaturę medyczną

w zakresie warunków wymaganych od świadczeniodawców, określonych w przepisach rozporządzeń wykonawczych.

W przypadku świadczeniodawców niespełniających warunków realizacji świadczeń gwarantowanych przy ustalaniu ceny świadczenia uwzględnia się zakres niedostosowania się tych świadczeniodawców do warunków określonych w przedmiotowych rozporządzeniach. W wyniku rozstrzygnięcia dodatkowego postępowania umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej może być zawarta ze świadczeniodawcą wyłącznie raz na okres nie dłuższy niż rok.

Odnosząc się do kwestii zawartych przez Świętokrzyski Oddział Wojewódzki NFZ kontraktów na realizację przedmiotowego świadczenia, uprzejmie wyjaśniam, iż z informacji przekazanych przez płatnika świadczeń liczba zakontraktowanych punktów z przed-

miotowego zakresu świadczeń w roku 2011 jest wyższa o prawie 35% w stosunku do liczby punktów zakontraktowanych w 2010 r. W związku z tym płatnik świadczeń opieki zdrowotnej nie znajduje uzasadnienia dla ogłoszenia konkursu ofert w trybie określonym w art. 161b cytowanej na wstępie ustawy.

Podkreślić należy także, że minister zdrowia nie posiada kompetencji do wyrażenia indywidualnej zgody, która umożliwiłaby zawarcie z funduszem umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej na odrębnych warunkach realizacji świadczeń gwarantowanych.

Odnosząc się do kwestii nowelizacji obowiązującego rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu ambulatoryjnej opieki specjalistycznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 139, poz. 1142, z późn. zm.), uprzejmie informuję, iż w dalszym ciągu trwają prace nad weryfikacją wymagań stawianych świadczeniodawcom z punktu widzenia zapewnienia dostępności określonych świadczeń, jak również ich jakości. Nowelizacja przedmiotowego rozporządzenia przewidywana jest na następny okres rozliczeniowy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Woźniaka**

**w sprawie modernizacji dworca kolejowego
w Łowiczu (20542)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Tadeusza Woźniaka, nr SPS-023-20542/11, z dnia 17 lutego br., w sprawie modernizacji dworca kolejowego w Łowiczu, przedstawiam, co następuje.

W 2010 r. Ministerstwo Infrastruktury zawarło umowę o dofinansowanie z budżetu państwa kosztów przebudowy dworców kolejowych realizowanych przez Polskie Koleje Państwowe SA. Umowa ta obejmuje 66 dworców w dużych, ale też mniejszych miejscowościach leżących na głównych szlakach kolejowych w Polsce. Są to np. Świebodzice, Wronki, Pszczyna, Jarosław, Leżajsk, Radziwiłłów, Sławno, Przeworsk, Zgierz, Radomsko, Hawa, Zawiercie. Dworce te wskazane zostały przez PKP SA pełniące rolę ich zarządcy. W wielu przypadkach decyzje te były uzgadniane z samorządami. Dlatego pierwszym

krokiem, który sugeruję uczynić, jest podjęcie rozmów przez samorząd z PKP SA.

Dofinansowanie z budżetu państwa dworca w Łowiczu będzie możliwe jedynie w przypadku, kiedy wystąpi o to PKP SA. Zaznaczam w tym miejscu, że złożony wniosek musi spełniać wszystkie wymagania wskazane w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 2010 r. w sprawie szczegółowego sposobu i trybu finansowania inwestycji z budżetu państwa.

Oczywiście warunkiem jest też posiadanie wolnych środków w limicie przypisanym na ten cel w ustawie budżetowej. W roku 2011 limit ten został niestety zmniejszony w marcu br. z ok. 200 mln zł do 163 mln zł, a przebudowa dworca kolejowego w Łowiczu nie jest umieszczona w planie inwestycyjnym PKP SA na ten rok.

Mając na uwadze powyższe uwarunkowania, ujęcie tego dworca w planach inwestycyjnych PKP SA będzie możliwe najwcześniej od roku 2012.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Woźniaka**

**w sprawie zwracania przez rolników
dopłat bezpośrednich wypłacanych
przez ARiMR w ramach wspólnej polityki
rolnej UE w związku ze sprzedażą gruntów
pod budowę autostrady (20544)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Tadeusza Woźniaka z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20544/11, w sprawie zwracania przez rolników dopłat bezpośrednich wypłacanych przez ARiMR w ramach wspólnej polityki rolnej UE, w związku ze sprzedażą gruntów pod budowę autostrady, pragnę przekazać następujące informacje.

Na podstawie analizy pisma ustalono, że pytania dotyczą działań realizowanych w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013: Wspieranie gospodarowania na obszarach górskich i innych obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania (ONW) oraz „Programu rolnośrodowiskowego”.

W ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 rolnicy mogą ubiegać się o dopłaty rolnośrodowiskowe. Jednym z warunków uzyskania

tych dopłat jest podjęcie przez rolnika dobrowolnego, 5-letniego zobowiązania do stosowania w swoim gospodarstwie metod, które chronią i dbają o środowisko naturalne, wykraczających ponad podstawowe wymagania, w ramach określonych pakietów i ich wariantów, zgodnie z planem działalności rolnośrodowiskowej, na gruntach, na których rolnik zadeklarował realizację tego zobowiązania we wniosku.

Natomiast rolnicy prowadzący działalność rolniczą na terenach o niekorzystnych warunkach gospodarowania mogą dodatkowo skorzystać ze wsparcia w ramach ONW, którego celem jest zapewnienie ciągłości rolniczego użytkowania ziemi i tym samym utrzymanie żywotności obszarów wiejskich, a więc zapobieganie wyludniania się tych obszarów, a także zachowanie walorów krajobrazowych obszarów wiejskich i promocja rolnictwa przyjaznego dla środowiska. Rolnik, który ubiega się o przyznanie płatności ONW po raz pierwszy, zobowiązuje się do prowadzenia działalności rolniczej na gruntach rolnych, na które uzyskał pomoc z tytułu gospodarowania na obszarach górskich i innych obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania przez okres 5 lat od dnia otrzymania pierwszej płatności.

Zgodnie z przepisami zawartymi w rozporządzeniach dotyczących wzmiankowanych działań (rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania: Program rolnośrodowiskowy objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (Dz. U. Nr 33, poz. 262, z późn. zm.) oraz rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania: Wspieranie gospodarowania na obszarach górskich i innych obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania (ONW) objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (Dz. U. Nr 40, poz. 329, z późn. zm.) płatności rolnośrodowiskowe oraz płatności ONW udzielane są w postaci rocznych płatności (dopłat wyrównawczych) do hektara użytków rolnych. By płatności takie otrzymać, rolnik musi zobowiązać się do prowadzenia przez pięć lat działalności rolniczej na powierzchni nie mniejszej niż zgłoszona w pierwszym wniosku o płatność ONW lub płatność rolnośrodowiskową.

W przypadku gdy rolnik zmniejszy powierzchnię użytków rolnych, na których powinien realizować zobowiązanie, wówczas zgodnie z przepisami zawartymi w przedmiotowych rozporządzeniach płatności podlegają zwrotowi, przy czym zwrotowi podlega ta część płatności, która została przyznana do działki rolnej objętej zmniejszeniem.

Niemniej jednak pragnę podkreślić, że zwrot płatności nie jest wymagany, gdy zaistniała sytuację można zaliczyć do kategorii siły wyższej lub wyjątkowych okoliczności, które to regulują przepisy zawarte w art. 47 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1974/

2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW).

Za kategorię siły wyższej lub wyjątkowe okoliczności uznaje się śmierć beneficjenta, długotrwałą niezdolność beneficjenta do wykonywania zawodu, katastrofę naturalną poważnie dotykającą grunty gospodarstwa, wypadek powodujący zniszczenie budynków dla zwierząt gospodarskich, chorobę epizootyczną dotykającą część lub całość należącego do rolnika żywego inwentarza oraz wywłaszczenie dużej części gospodarstwa, jeśli takiego wywłaszczenia nie można było przewidzieć w dniu podjęcia zobowiązania.

Sprzedaż ziemi pod budowę autostrad po negocjacjach przeprowadzonych w ramach postępowania wywłaszczeniowego jest traktowana przez ARiMR jako działanie siły wyższej na równi z wywłaszczeniem na podstawie decyzji administracyjnej.

Zgodnie z przepisami zawartymi w art. 47 rozporządzenia 1974/2006 przypadki siły wyższej lub wyjątkowych okoliczności powinny być zgłaszane przez beneficjenta lub przez upoważnioną przez niego osobę na piśmie właściwemu organowi wraz z odpowiednimi dowodami wystarczającymi dla tych organów, w ciągu 10 dni roboczych od dnia, w którym beneficjent lub upoważniona przez niego osoba są w stanie dokonać tej czynności. Wymagane dokumenty potwierdzające wystąpienie siły wyższej lub wyjątkowych okoliczności należy przedłożyć kierownikowi biura powiatowego ARiMR właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania lub siedzibę wnioskodawcy.

Pragnę również nadmienić, że rolnicy, składając wnioski o płatności rolnośrodowiskowe i/lub płatności ONW, zobowiązują się do niezwłocznego informowania na piśmie agencji o każdym fakcie, który może mieć wpływ na nienależne lub nadmierne przyznanie płatności lub pomocy finansowej objętych wnioskiem o przyznanie płatności o każdej zmianie, która nastąpi w okresie od dnia złożenia niniejszego wniosku do dnia przyznania płatności lub pomocy finansowej objętych wnioskiem o przyznanie płatności, w szczególności gdy zmiana dotyczy: wykorzystywania gruntów rolnych, wielkości powierzchni upraw czy przeniesienia posiadania gospodarstwa rolnego.

W związku z powyższym, w sytuacji wystąpienia siły wyższej (w tym sprzedaży gruntów na cele budowy dróg) zgodnie z przepisami unijnymi rolnicy nie muszą zwracać otrzymanych płatności ONW czy rolnośrodowiskowych, jeżeli powiadomili właściwe biuro powiatowe ARiMR na piśmie o wystąpieniu zdarzeniu, w ciągu 10 dni od dnia, kiedy są w stanie dokonać tej czynności.

Jednocześnie pragnę podkreślić, że ministerstwo dołoży wszelkich starań, aby jak najbardziej złagodzić skutki wynikające z sytuacji wystąpienia siły wyższej lub wyjątkowych okoliczności, tak aby nie powodowały one dodatkowych negatywnych skutków

dla rolników związanych z otrzymywanymi przez nich płatnościami w ramach Program Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w
Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Woźniaka**

**w sprawie prowadzenia polityki prorodzinnej
(20545)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20545/11, dotyczące interpelacji posła Tadeusza Woźniaka w sprawie prowadzenia polityki prorodzinnej, uprzejmie informuję.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej świadome istniejących zagrożeń demograficznych – pomimo dającej się zauważyć tendencji wzrostowej liczby urodzeń w ostatnich latach – podejmuje szereg działań w dziedzinie polityki prorodzinnej mających na celu ułatwienie małżonkom podjęcia decyzji o posiadaniu pierwszego bądź kolejnego dziecka oraz wspieranie rodzin już wychowujących dzieci.

Wśród działań zmierzających do stworzenia rodzicom realnej możliwości wyboru pomiędzy wychowaniem dzieci w domu a korzystaniem z opieki nad dziećmi poza domem należy zwrócić uwagę na zmiany w zakresie urlopów macierzyńskich wprowadzone ustawą z dnia 6 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy Kodeks pracy oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 237, poz. 1154) oraz przygotowanie przez rząd projektu ustawy o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3.

Do 2014 r. realizowane będą kolejne etapy przedłużania urlopów macierzyńskich i ojcowskich. Począwszy od 1 stycznia 2010 r. wymiar urlopu macierzyńskiego w przypadku urodzenia jednego dziecka przy jednym porodzie wynosi 22 tygodnie (20 tygodnie w wymiarze podstawowym i 2 tygodnie urlopu fakultatywnego), zaś docelowo będzie to 26 tygodni (20 tygodnie w wymiarze podstawowym i 6 tygodni urlopu fakultatywnego), natomiast wymiar urlopu ojcowskiego wynosi od 1 stycznia 2010 r. 1 tydzień, zaś od 1 stycznia 2012 r. – 2 tygodnie. Wspomnieć trzeba również o wzroście podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe za osoby przebywające na urloпах wychowawczych z 420 zł

do kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę (obecnie 1386 zł), wzmocnieniu ochrony prawnej osób korzystających z tych form urlopów.

Celem strategicznym ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3, która w dniu 3 marca br. została opublikowana w Dzienniku Ustaw Nr 45, poz. 235, jest tworzenie warunków dla rozwoju zróżnicowanych form opieki nad małymi dziećmi (żłobek, klub dziecięcy, dzienny opiekun, niania) oraz poprawa standardów funkcjonowania placówek opieki nad dziećmi w wieku do lat 3, a także umożliwienie rodzicom i opiekunom dzieci podjęcia aktywności zawodowej (m.in. szybszy powrót kobiet na rynek pracy), co wpłynie na polepszenie sytuacji dochodowej gospodarstw domowych, a co za tym idzie – ograniczenie skali ubóstwa. Działanie to wpisuje się ponadto w projekt strategii Europa 2020 mówiącej m.in. o dążeniu do wzrostu zatrudnienia wśród osób w wieku 20–64 do poziomu 70%, gdyż może jednocześnie spowodować wzrost aktywności zawodowej osób (rodziców) wychowujących dzieci do lat 3 oraz spowolnić proces dezaktywizacji zawodowej osób starszych (babć, dziadków) sprawujących opiekę nad dziećmi w wieku do lat 3.

Ponadto nowa regulacja przewiduje opracowanie przez ministra właściwego do spraw rodziny resortowych oraz rządowych programów rozwoju instytucji opieki nad dziećmi w wieku do lat 3. Na podstawie art. 62 ww. ustawy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej przygotowało resortowy program rozwoju instytucji opieki nad dziećmi w wieku do lat 3 „Maluch”, który przewiduje dofinansowanie ze środków budżetu państwa – w drodze otwartego konkursu ofert – inicjatyw dotyczących tworzenia przez gminy różnych instytucji opieki nad małymi dziećmi. Zgodnie z art. 79 pkt 3 ustawy stosowne przepisy dotyczące programu, o którym mowa powyżej (tj. art. 62 i art. 63 ustawy), wchodzi w życie z dniem ogłoszenia jej w Dzienniku Ustaw. Program przewiduje w perspektywie 3 lat (lata 2011–2013) dofinansowanie ze środków budżetu państwa kwotą 190 mln zł inicjatyw dotyczących tworzenia przez gminy różnych instytucji opieki nad małymi dziećmi, co umożliwi dodatkowe wykreowanie w skali kraju ok. 41 tys. nowych miejsc opieki nad małym dzieckiem. W bieżącym roku na realizację tego zadania przewidziano w budżecie państwa kwotę 40 mln zł. Przedmiotem dofinansowania jest: budowa nowych albo adaptacja istniejących obiektów z przeznaczeniem na żłobki lub kluby dziecięce albo wyposażenie pomieszczeń nowych żłobków, klubów dziecięcych, dziennych opiekunów.

Poza sferą legislacyjną dotyczącą działań mających na celu ułatwienie godzenia pracy zawodowej z wychowaniem dzieci rząd podjął działania medialne polegające na emitowaniu w ramach projektu „Godzenie ról rodzinnych i zawodowych kobiet i mężczyzn” spotów telewizyjnych „Zadbaj o przyszłość”, będących częścią kampanii medialnej, której jednym z celów było uświadomienie, że opłaca się inwestować

w dzieci, a łagodzenie konfliktów wynikających z łączenia obowiązków rodzinnych z pracą zawodową kobiet i mężczyzn prowadzi do umocnienia pozycji kobiet na rynku pracy oraz do wzmocnienia chęci posiadania dziecka.

Wśród podjętych przez rząd działań w zakresie wspierania rodzin najsłabszych dochodowo poprzez rozwój systemu świadczeń rodzinnych, w tym rodzin wielodzietnych, należy wskazać na zmiany w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.).

Od 1 stycznia 2009 r. istnieje możliwość pobierania dodatku do zasiłku rodzinnego z tytułu opieki nad dzieckiem w okresie korzystania z urlopu wychowawczego, z jednoczesnym wykonywaniem pracy zarobkowej niekolidującej ze sprawowaniem opieki nad dzieckiem.

Od 1 listopada 2009 r. podwyższono o ponad 40% wysokość zasiłków rodzinnych we wszystkich grupach wiekowych dzieci (tj. z 48 zł do 68 zł miesięcznie na dziecko w wieku do ukończenia 5. roku życia, z 64 zł do 91 zł miesięcznie na dziecko w wieku powyżej 5. roku życia do ukończenia 18. roku życia, z 68 zł do 98 zł miesięcznie na dziecko w wieku powyżej 18. roku życia do ukończenia 24. roku życia). Podwyższono również do kwoty 520 zł (poprzednio 420 zł) wysokość świadczenia pielęgnacyjnego z tytułu rezygnacji lub niepodejmowania zatrudnienia w związku z koniecznością sprawowania opieki nad niepełnosprawnym dzieckiem wymagającym szczególnej opieki (tym samym zwiększyła się wysokość składek na ubezpieczenie emerytalno-rentowe i zdrowotne za osoby otrzymujące to świadczenie). Od 1 stycznia 2010 r. uniezależniono prawo do świadczenia pielęgnacyjnego od wysokości kryterium dochodowego (tym samym osoby spełniające określone przepisami warunki mają – niezależnie od wysokości osiąganego dochodu – prawo do świadczenia pielęgnacyjnego, a także prawo do opłacanych z budżetu państwa składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i zdrowotne, zaś w konsekwencji mają możliwość korzystania z opieki zdrowotnej, a w przyszłości ze świadczeń emerytalno-rentowych). Mimo że w 2009 r. efektem weryfikacji było podwyższenie wysokości tylko dwóch rodzajów świadczeń rodzinnych (zasiłek rodzinny i świadczenie pielęgnacyjne), to skutki finansowe tych zmian łączyły się z ponadmiliardowym wzrostem wydatków na świadczenia rodzinne w skali 2010 r.

System świadczeń rodzinnych przewiduje specjalne świadczenia adresowane do rodzin wielodzietnych – od 1 września 2005 r. przyznawany jest dodatek do zasiłku rodzinnego z tytułu wychowywania dziecka w rodzinie wielodzietnej. Dodatek ten w kwocie 80 zł miesięcznie przysługuje rodzinie na trzecie i każde następne dziecko uprawnione do zasiłku rodzinnego. Z gromadzonych przez resort pracy i polityki społecznej sprawozdań wynika, że w 2006 r. przeciętnie miesięcznie wypłacono 775,3 tys. dodatków z tytułu wychowywania dziecka w rodzinie wielodzietnej, zaś

według danych wstępnych w 2010 r. – 504,7 tys. tych dodatków. W 2008 r. ze świadczeń rodzinnych korzystało przeciętnie miesięcznie 441,5 tys. rodzin wielodzietnych (z trojgiem dzieci i więcej), natomiast w 2010 r. – 399,7 tys. rodzin.

Ogółem na świadczenia rodzinne wydano z budżetu państwa w 2006 r. – 7178 mln zł, a w 2010 r. – 7938 mln zł. Przeciętne miesięczne wydatki na jednego korzystającego z zasiłku rodzinnego w 2006 r. wyniosły 133,97 zł, a w 2010 r. – już 217,27 zł. Z zasiłków rodzinnych korzystało przeciętnie miesięcznie w 2006 r. – 4595,4 tys. dzieci, a w 2010 r. – 3003,3 tys. dzieci. Zmniejszenie liczby korzystających wynikało nie tylko z niepodwyższenia od dnia wejścia w życie ustawy wysokości kryteriów dochodowych, ale również było związane z poprawą sytuacji materialnej rodzin, ze zmniejszeniem się – we wszystkich rocznikach – liczebności dzieci uprawnionych do świadczeń rodzinnych, jak i ze wzrostem dochodów rodzin w związku ze skorzystaniem z podatkowej ulgi rodzinnej w roku kalendarzowym poprzedzającym okres zasiłkowy.

Skala działań w obszarze polityki prorodzinnej jest ściśle związana z możliwościami budżetu państwa, te zaś obecnie są istotnie ograniczone ze względu na trudną kondycję finansów publicznych. Tym niemniej minister pracy i polityki społecznej dostrzega potrzebę zmian w zakresie świadczeń rodzinnych, w tym zwłaszcza potrzebę podwyższenia wysokości kryterium dochodowego uprawniającego do zasiłku rodzinnego, jak i wysokości niektórych świadczeń rodzinnych, co miałyby na celu zwiększenie wsparcia materialnego przez państwo rodzin wychowujących dzieci i stwarzających dodatkowe szanse rozwoju demograficznego kraju. Biorąc powyższe pod uwagę, w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej rozpoczęto – w oparciu o dane o charakterze demograficznym i statystyczno-finansowym – prace analityczne dotyczące różnych wariantów zmian w zakresie świadczeń rodzinnych.

W planach działań w zakresie świadczeń rodzinnych jest nowelizacja ustawy o świadczeniach rodzinnych w zakresie podwyższenia kryterium dochodowego, co pozwoliłoby na zwiększenie liczby rodzin z dziećmi uprawnionych do korzystania z zasiłków rodzinnych na dzieci i odpowiednich dodatków, w tym również dla rodzin wielodzietnych. Opracowanie założeń zmiany ustawy o świadczeniach rodzinnych, a następnie projektu legislacyjnego w tym zakresie jest jednym z działań objętych planem prac legislacyjnych na 2011 r. przyjętym przez Radę Ministrów 15 lutego br.

W Polsce rozmowy na temat tzw. karty rodzin dużych prowadzone są już od kilku lat. Jednakże idea korzystania ze zniżek i ulg na wejściówki do muzeów, teatrów, kin i innych instytucji kultury przez rodziny wielodzietne może rodzić wątpliwości co do zgodności z Konstytucją RP w zakresie równego dostępu wszystkich obywateli do dóbr kultury (art. 6 konstytucji). Ponadto w obecnym stanie prawnym minister kultury i dziedzictwa narodowego nie ma uprawnień

do regulowania cen biletów oraz ustalania kryteriów udzielania ulg w opłatach za bilety w instytucjach artystycznych – to kierownicy tych placówek decydują o zasadach sprzedaży biletów. Natomiast w zakresie ulg komunikacyjnych dla rodzin wielodzietnych należy zwrócić uwagę na wprowadzone ustawą z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego (Dz. U. z 2002 r. Nr 175, poz. 1440, z późn. zm.) ulgi dla dziecka w wieku do lat 4 (100% przy przejazdach koleją lub autobusami komunikacji zwykłej lub przyspieszonej albo 78%, jeżeli dziecko korzysta z osobnego miejsca do siedzenia), dziecka powyżej 4 lat do rozpoczęcia odbywania obowiązkowego rocznego przygotowania przedszkolnego (37% przy przejazdach koleją lub autobusami komunikacji zwykłej lub przyspieszonej), dziecka i młodzieży w okresie od rozpoczęcia odbywania obowiązkowego rocznego przygotowania przedszkolnego do ukończenia gimnazjum, szkoły ponadpodstawowej lub ponadgimnazjalnej do ukończenia 24. roku życia (49% przy przejazdach koleją lub autobusami komunikacji zwykłej lub przyspieszonej na podstawie miesięcznych biletów imiennych lub 37% przy przejazdach na podstawie biletów jednorazowych), studentów do ukończenia 26. roku życia (51% przy przejazdach koleją lub autobusami komunikacji zwykłej lub przyspieszonej), dzieci i młodzieży dotkniętych inwalidztwem lub niepełnosprawnymi do ukończenia 24. roku życia, w tym studentów niepełnosprawnych do ukończenia 26. roku życia oraz ich opiekuna (78% przy przejazdach koleją lub autobusami z miejsca zamieszkania lub pobytu do szkoły, DPS-u, ZOZ-u, turnusu rehabilitacyjnego).

Jednocześnie uprzejmie informuję, że wprowadzenie ulg i specjalnych przywilejów dla rodzin wielodzietnych, takich jak zniżki na bilety do instytucji kulturalnych bądź ulgi transportowe na środki komunikacji publicznej leży w gestii samorządów. Jednocześnie należy podkreślić, że ostatnio władze Gdańska wprowadziły dla rodzin mających na utrzymaniu troje lub więcej dzieci zniżki m.in. do muzeów, instytucji kultury, ZOO, a także do bezpłatnych przejazdów komunikacją miejską, co jest finansowane przez MOPS. Kartę rodzin dużych przyjęto już w Tychach, Poznaniu, Grodzisku Mazowieckim, Łodzi, a także częściowo we Wrocławiu i Warszawie (bezpłatna komunikacja dla rodzin z piątką potomstwa). Obecnie nad kartą pracuje m.in. Gdynia, Sopot, Łowicz, Bełchatów.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, programując kierunki i realizując działania w różnych obszarach swej kompetencji, decyduje się na przeprowadzanie kampanii informacyjnych przyczyniających się do podnoszenia świadomości instytucji i społeczeństwa – w szczególności promujących równość szans kobiet na rynku pracy między innymi w ramach „Krajowego planu działań na rzecz zatrudnienia na lata 2009–2011” będącego kontynuacją programów z lat poprzednich. W KPDZ/2009–2011 realizowane jest działanie 1.2.2: Wspieranie zatrud-

nienia kobiet oraz osób pragnących godzić obowiązki rodzinne z zawodowymi.

W ramach projektów współfinansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego zrealizowano działania mające na celu m.in. promowanie przedsiębiorczości kobiet, ich aktywności w życiu społecznym i zawodowym, aktywizację w wymiarze zawodowym, edukacyjnym i społecznym, zmianę klimatu społecznego wśród pracodawców i kobiet wchodzących na rynek pracy po urodzeniu dziecka oraz powracających do zatrudnienia po urlopie macierzyńskim lub wychowawczym jako potencjalnie dobrych i efektywnych pracowników, upowszechnianie wiedzy na temat elastycznych form zatrudnienia wśród kobiet i tym samym zwiększenie ich motywacji do aktywnego uczestnictwa w rynku pracy, podniesienie świadomości na temat znowelizowanego Kodeksu pracy pod kątem przeciwdziałania dyskryminacji ze względu na płeć, podnoszenie świadomości na temat godzenia ról zawodowych i rodzinnych kobiet i mężczyzn.

W ramach projektów przeprowadzono wiele kampanii świadomościowych, w tym działania medialne, tj. spoty TV, programy telewizyjne, artykuły prasowe, strony internetowe (www.kobieta.gov.pl). Na poziomie lokalnym i regionalnym realizowane są dwa projekty^{*)}, których działania mają przyczynić się do aktywizacji społeczno-ekonomicznej kobiet oraz wspomagać godzenie ról zawodowych i rodzinnych kobiet i mężczyzn. Projekty te przewidują również działania medialne mające przybliżyć świadomości społecznej problematykę w nich poruszaną (m.in. spoty TV, programy TV, krótkie formy dokumentalne).

Ministerstwo planuje również przeprowadzenie kampanii informacyjno-promocyjnej skierowanej m.in. do pracodawców na temat aktualnych przepisów Kodeksu pracy stwarzających możliwość godzenia życia zawodowego i rodzinnego pracowników oraz promocję aktywnego urlopu ojcowskiego, gdyż ułatwienie obu płciom godzenia ról rodzinnych i zawodowych na poziomie miejsca pracy oraz promowanie partnerskiego modelu rodziny przyczyni się do zwiększenia aktywności kobiet na rynku pracy, a także zmniejszenia dysproporcji wynagrodzeń ze względu na płeć.

Aby skutecznie realizować politykę rodzinną w Polsce rząd współpracuje z organizacjami kościelnymi oraz pozarządowymi. Główne kierunki działań mających na celu przeciwdziałanie niekorzystnym trendom demograficznym wypracowywane są podczas posiedzeń Komisji Wspólnej Przedstawicieli Rządu Rzeczypospolitej i Konferencji Episkopatu Polski.

Należy przy tym podkreślić, że obserwowany od 1997 r. spadek liczby ludności w Polsce został obecnie zahamowany. W 2008 r. po raz pierwszy od 11 lat odnotowano wzrost liczby ludności, w tym z tytułu przyrostu ludności. Od 2006 r. – w czwartym z kolei

roku – odnotowano dodatni przyrost naturalny, który w końcu 2008 r. wyniósł 35,1 tys. osób (0,9‰), zaś w 2009 r. stanowił 32,7 tys. osób, czyli 0,9‰, a w 2010 r. (dane wstępne) – 38 tys. osób. Z danych Głównego Urzędu Statystycznego wynika, że począwszy od 2004 r. każdego roku wzrasta liczba urodzeń dzieci. I tak: w 2004 r. było ich 357,9 tys., w 2005 r. – 366,1 tys., w 2006 r. – 376,0 tys., w 2007 r. – 389,7 tys., w 2008 r. – 416,4 tys., zaś w 2009 r. – 417,6 tys., zaś z danych wstępnych w 2010 r. – 418 tys. Jednocześnie z badań firmy Millward Brown SMG/KRC przeprowadzonych w 2009 r. wynika, że wśród Polaków w wieku 13–24 lat 57% badanych wskazuje rodzinę jako wartość najważniejszą. Powyższe wyniki wydają się przeczyć powszechnemu mniemaniu o przedkładaniu przez młodych Polaków kariery zawodowej nad inne wartości.

Dane za lata 2008–2009 r. wskazują, że zahamowany został spadek liczebności mieszkańców Polski związany z licznymi wyjazdami Polaków za granicę, głównie czasowymi, przy znaczącym wzroście liczby imigrantów do Polski – najczęściej powracających z zagranicy Polaków. W 2008 r. wielkość bezwzględna salda migracji zagranicznych na stałe zmniejszyła się poważnie – do –14,9 tys. osób, głównie z powodu obniżenia się fali emigracji z Polski (do poziomu 30,1 tys. osób), zaś imigracja wzrosła do poziomu 15,3 tys. Tendencja ta utrzymuje się nadal, bowiem w 2009 r. ujemne saldo migracji zagranicznych wyniosło już zaledwie –2 tys. osób, a emigracja zmniejszyła się do 19 tys. osób, podczas gdy liczba przyjazdów na stałe do Polski wzrosła do poziomu najwyższego od dziesięcioleci, tj. 17 tys. osób. Sytuacja ta wpłynęła m.in. na niwelowanie ubytku ludności w ub. r. Szacuje się, że w końcu 2010 r. – na skutek znaczącego ograniczenia wyjazdów Polaków na stałe za granicę – ujemne saldo definitywnych migracji zagranicznych wyniosło tylko niespełna 1,5 tys.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Sławomira Zawislaka**

**w sprawie obowiązków organów państwa
w zakresie pomocy osobom znajdującym się
jednocześnie w trudnej sytuacji zdrowotnej
i materialnej (20549)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z wystąpieniem Pana Marszałka z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20549/11, dotyczącym interpelacji

^{*)} „Aktywizacja społeczno-ekonomiczna kobiet na poziomie lokalnym i regionalnym” oraz „Godzenie ról rodzinnych i zawodowych kobiet i mężczyzn”.

posła Sławomira Zawislaka w sprawie obowiązków organów państwa w zakresie pomocy osobom znajdującym się jednocześnie w trudnej sytuacji zdrowotnej i materialnej pragnę uprzejmie przedstawić, co następuje.

Zasady przyznawania rent z tytułu niezdolności do pracy są uregulowane precyzyjnie przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.). Zgodnie z art. 57 ust. 1 tej ustawy renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

— jest niezdolny do pracy,

— ma wymagany stosownie do wieku, w którym powstała niezdolność do pracy, okres składkowy i nieskładkowy,

— niezdolność do pracy powstała w okresie ubezpieczenia oraz w okresach wymienionych w art. 57 pkt 3 albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Jak wynika z powyższej regulacji, jedną z przesłanek prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy jest posiadanie określonego w ustawie okresu opłacania składek. Okres ten jest uzależniony od wieku ubezpieczonego i wynosi wraz z okresami nieskładkowymi 5 lat przypadających w okresie ostatniego 10-lecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub dniem powstania niezdolności do pracy, jeżeli niezdolność ta powstała w wieku powyżej 30 lat. Z faktów przedstawionych w interpelacji pana posła wynika, że zainteresowany nie spełnia warunków do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy. Art. 83 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych określa ściśle zasady przyznawania świadczeń emerytalno-rentowych w drodze wyjątku. W świetle przepisów ustawy uprawnienie to Sejm RP powierzył prezesowi Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Przyznanie świadczenia na podstawie art. 83 ustawy jest możliwe, jeżeli wnioskodawca spełnia łącznie następujące warunki:

— jest lub był osobą ubezpieczoną lub jest członkiem rodziny pozostałym po ubezpieczonym,

— nie spełnia warunków ustawowych do uzyskania świadczeń wskutek szczególnych okoliczności,

— nie może podjąć pracy ze względu na całkowitą niezdolność do pracy lub wiek,

— nie ma niezbędnych środków utrzymania.

Prezes ZUS może przyznać w drodze wyjątku świadczenie w wysokości nieprzekraczającej odpowiednich świadczeń przewidzianych w ustawie. Bezspornie przepisy prawa wyznaczają prezesowi Zakładu Ubezpieczeń Społecznych szczególną rolę w postępowaniu o świadczenia przyznawane w trybie wyjątkowym. Uznaniowy charakter podejmowanych przez prezesa ZUS decyzji w trybie wyjątkowym nie oznacza jednak pozostawienia całkowitej i niekontrolowanej swobody w tym względzie, ponieważ ustawodawca w sposób wyraźny i jednoznaczny zakreślił przesłanki, od spełnienia których jest uzależnione przy-

znanie świadczenia w tym trybie, a jednocześnie granice uznania administracyjnego. Wyjątkową pozycję świadczeń przyznawanych w trybie art. 83 ust. 1 ustawy podkreśla ich finansowanie z budżetu państwa, o czym stanowi art. 84 ustawy.

Ponadto swoboda prezesa ZUS przy wydawaniu decyzji nie oznacza dobrowolności w stosowaniu tego prawa. Przepis art. 83 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS stanowi bowiem, że prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych przedstawia Sejmowi RP, w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku kalendarzowego, informację o przyznanych w tym trybie emeryturach i rentach w roku poprzedzającym, co stwarza warunki do poddania tego typu decyzji kontroli sejmowej. Uznaniowy charakter decyzji prezesa ZUS nie wyklucza również jej sądowej kontroli. Prezes ZUS, podejmując decyzję administracyjną w sprawie świadczenia wyjątkowego, jest związany regułami postępowania administracyjnego w zakresie prowadzenia postępowania i orzekania w przedmiocie przyznania i odmowy świadczeń wyjątkowych.

Przedstawiając powyższe, pragnę dodać, że w demokratycznym państwie prawa przestrzeganie litery prawa przy przyznawaniu świadczeń daje gwarancję, że wszyscy obywatele traktowani są w jednakowy sposób przewidziany prawem uchwalonym przez Sejm RP. Przyznawanie prawa do świadczeń emerytalno-rentowych bez opierania się na ustalonych zasadach ubezpieczeń społecznych prowadziłoby także do nieprzestrzegania konstytucyjnej zasady sprawiedliwości społecznej. Mimo zrozumienia trudnej sytuacji życiowej zainteresowanego pragnę wyjaśnić, że minister pracy i polityki społecznej nie posiada ustawowych uprawnień do zmiany decyzji organów rentowych ZUS wydawanych w indywidualnych sprawach.

Odnosząc się do zasad obowiązujących przy przyznawaniu świadczenia pielęgnacyjnego, wyjaśniam, co następuje. W przypadku opisanym w piśmie osoba wskazana przez posła Sławomira Zawislaka otrzymuje już świadczenie z pomocy społecznej w postaci zasiłku stałego. Jednakże z uwagi na zalecenia Powiatowego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności przysługuje jej również prawo do usług opiekuńczych i specjalistycznych usług opiekuńczych przyznawanych na mocy art. 50 i 51 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.). Usługi opiekuńcze obejmują pomoc w zaspokajaniu codziennych potrzeb życiowych, opiekę higieniczną, zaleconą przez lekarza pielęgnację oraz, w miarę możliwości, zapewnienie kontaktów z otoczeniem. Specjalistyczne usługi opiekuńcze są to usługi dostosowane do szczególnych potrzeb wynikających z rodzaju schorzenia lub niepełnosprawności, świadczone przez osoby ze specjalistycznym przygotowaniem zawodowym.

Zgodnie z dyspozycją normy art. 50 ustawy o pomocy społecznej organ pomocy społecznej może odmówić przyznania usług opiekuńczych w przypadku, gdy ustalą, że wnioskujący o przyznanie usług opiekuńczych ma zapewnioną opiekę ze strony m.in.

wspólnie z nim zamieszkujących i gospodarujących krewnych, w szczególności: wstępnych, zstępnych (np. dzieci, wnuków) albo kuzynów, siostrzeńców bądź niezamieszkujących z nim małżonka, wstępnych lub zstępnych. Usługi te są bezpłatne lub odpłatne w części lub w całości. Zasady odpłatności za specjalistyczne usługi oraz warunki częściowego lub całkowitego zwolnienia z opłat określa rozporządzenie ministra polityki społecznej z dnia 22 września 2005 r. w sprawie specjalistycznych usług opiekuńczych (Dz. U. Nr 189, poz. 1598, z późn. zm.). Osoby, których dochód nie przekracza kwoty kryterium dochodowego określonego w ustawie o pomocy społecznej (dla osoby samotnie gospodarującej – 477 zł, dla osoby w rodzinie – 351 zł) nie ponoszą odpłatności za usługi.

Na podstawie § 6 ww. rozporządzenia w szczególnie uzasadnionych przypadkach ośrodek pomocy społecznej na wniosek pracownika socjalnego lub osoby zainteresowanej rozważa możliwość całkowitego lub częściowego zwolnienia z ponoszenia odpłatności za usługi, m.in. z uwagi na zdarzenie losowe. W przypadku braku możliwości zapewnienia usług opiekuńczych w miejscu zamieszkania, osoba wymagająca z powodu wieku pomocy innych osób może korzystać z usług opiekuńczych i bytowych w formie rodzinnego domu pomocy. Osobie wymagającej całodobowej opieki z powodu choroby lub niepełnosprawności, nie mogącej samodzielnie funkcjonować w codziennym życiu, której nie można zapewnić niezbędnej pomocy w formie usług opiekuńczych, przysługuje prawo do umieszczenia w domu pomocy społecznej. Osoby niesamodzielne znajdujące się w trudnej sytuacji materialnej poza pomocą w formie usług mogą otrzymywać pomoc w formie świadczeń pieniężnych określonych w ustawie o pomocy społecznej. Osoby, których dochód przekracza kryterium dochodowe ustalone w ustawie (dla osoby samotnie gospodarującej 477 zł, dla osoby w rodzinie 351 zł), w szczególnie uzasadnionych przypadkach mogą otrzymać pomoc w formie specjalnego zasiłku celowego w wysokości nieprzekraczającej odpowiednio kwoty kryterium dochodowego osoby samotnie gospodarującej lub rodziny, który nie podlega zwrotowi, a także specjalnego okresowego zasiłku specjalnego pod warunkiem zwrotu części lub całości kwoty zasiłku.

Ponadto pragnę podkreślić, iż ustawa o pomocy społecznej przewiduje również możliwość opłacania składki na ubezpieczenie społeczne za osoby opiekujące się ciężko lub długotrwale chorym członkiem rodziny. Zgodnie z art. 42 ust. 1 tej ustawy za osobę, która zrezygnuje z zatrudnienia w związku z koniecznością sprawowania bezpośredniej, osobistej opieki nad długotrwale lub ciężko chorym członkiem rodziny oraz wspólnie zamieszkującymi matką, ojcem lub rodzeństwem, ośrodek pomocy społecznej opłaca składkę na ubezpieczenia emerytalne i rentowe od kwoty kryterium dochodowego na osobę w rodzinie, jeżeli dochód na osobę w rodzinie osoby opiekującej się nie przekracza 150% kwoty kryterium dochodowego na osobę w rodzinie i osoba opiekująca

się nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym z innych tytułów lub nie otrzymuje emerytury albo renty. Dotyczy to również osób, które w związku z koniecznością sprawowania opieki pozostają na bezpłatnym urlopie. Jednakże należy podkreślić, iż między rezygnacją z zatrudnienia a koniecznością opieki nad chorą osobą musi istnieć związek przyczynowy. Osoba zainteresowana opłacaniem składki powinna wcześniej zgłosić do ośrodka pomocy społecznej zamiar rezygnacji z pracy, co umożliwi ośrodkowi wstępne ustalenie uprawnień do świadczenia.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.) osoby zobowiązane do alimentacji na rzecz osoby niepełnosprawnej, tj. jej krewni w linii prostej oraz rodzeństwo, mogą ubiegać się o świadczenie pielęgnacyjne, jeżeli nie podejmują zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej lub rezygnują z nich w celu sprawowania opieki nad osobą legitymującą się odpowiednim orzeczeniem potwierdzającym niepełnosprawność. Istotne jest jednak, że zgodnie z art. 17 ust. 5 pkt 2 lit. a ww. ustawy świadczenie pielęgnacyjne nie przysługuje w sytuacji, gdy osoba wymagająca opieki pozostaje w związku małżeńskim. Niezależnie od indywidualnych rozstrzygnięć sądów administracyjnych przepisy ustawy o świadczeniach rodzinnych nie zawierają żadnych wyjątków pozwalających na wyłączenie stosowania powyższego zapisu np. w sytuacji, gdy osoba wymagająca opieki pozostaje w związku małżeńskim i jej małżonek również jest osobą niepełnosprawną, a o świadczenie pielęgnacyjne ubiega się ich dziecko. Powyższy zapis pozostaje niezmienny od wejścia w życie ustawy o świadczeniach rodzinnych, tj. od 1 maja 2004 r., i nie został zakwestionowany przez Trybunał Konstytucyjny w orzeczeniach z dnia 18 lipca 2008 r. (sygn. akt P 27/07) oraz z dnia 22 lipca 2008 r. (sygn. akt P 41/07), w których Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że o świadczenie pielęgnacyjne poza rodzicem lub opiekunem faktycznym niepełnosprawnego dziecka legitymującego się odpowiednim orzeczeniem mają prawo ubiegać się także inni członkowie rodziny, na których zgodnie z przepisami Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego ciąży obowiązek alimentacyjny, także w przypadku gdy pełnią funkcję spokrewnionej rodziny zastępczej.

Należy wskazać, że od momentu wejścia w życie ustawy o świadczeniach rodzinnych, w tym również w warunkach wydawania przez Trybunał Konstytucyjny ww. orzeczeń, głównym adresatem świadczenia pielęgnacyjnego był i pozostaje opiekun dziecka niepełnosprawnego. Stąd gros warunków związanych z przyznawaniem tego świadczenia odnosi się do sytuacji opieki nad dzieckiem niepełnosprawnym, także pełnoletnim. Istotne jest, że zakres pomocy państwa dla rodzin osób niepełnosprawnych jest uzależniony od ograniczonych możliwości finansowych państwa. Od 1 stycznia 2010 r. zostało zniesione kryterium dochodowe przy ustalaniu prawa do świad-

czenia pielęgnacyjnego, co przy już i tak bardzo szerokim katalogu osób, które mogą ubiegać się o świadczenie pielęgnacyjne, powoduje stały wzrost liczby osób korzystających z tego świadczenia i w związku z tym znaczne zwiększenie wydatków z budżetu państwa przeznaczonych na realizację świadczeń opiekuńczych. W oparciu o najnowsze dane szacuje się, iż w 2011 r. przeciętna miesięczna liczba wypłacanych świadczeń pielęgnacyjnych wyniesie ok. 143 tys. W porównaniu do stanu na koniec 2009 r. jest to wzrost liczby osób otrzymujących świadczenie pielęgnacyjne o ponad 100%.

Koszt przyznania świadczenia pielęgnacyjnego wraz z wydatkami na składki emerytalne, rentowe oraz zdrowotne osobom opiekującym się osobami pozostającymi w związku małżeńskim według wyliczeń MPiPS wyniosłby ok. 516 mln rocznie. Ze względu na kondycję finansów państwa nie jest planowane w najbliższym czasie kolejne rozszerzenie kręgu osób, które mogą ubiegać się o świadczenie pielęgnacyjne, w szczególności nie są prowadzone prace zmierzające do zniesienia ograniczenia polegającego na braku prawa do świadczenia pielęgnacyjnego w przypadku, gdy osoba wymagająca opieki pozostaje w związku małżeńskim.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, uprzejmie informuję, że nie przewiduje się podjęcia inicjatywy ustawodawczej w kierunku zmiany obowiązującego w tym zakresie stanu prawnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Paluch
oraz grupy posłów**

**w sprawie konsekwencji ewentualnego
niewypełnienia przez Polskę zobowiązań
w zakresie oczyszczania ścieków komunalnych
(20558)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani posłanki Anny Paluch oraz grupy posłów z dnia 3 lutego 2011 r., przekazaną przy piśmie, znak: SPS-023-20558/11, z dnia 17 lutego 2011 r. w sprawie konsekwencji ewentualnego niewypełnienia przez Polskę zobowiązań w zakresie oczyszczania ścieków komunalnych, niniejszym informuję, co następuje.

Gospodarka wodno-ściekowa jest obszarem niezwykle istotnym zarówno z uwagi na bezpośredni wpływ na jakość życia, ale również z uwagi na oddziaływanie na środowisko. Kwestia ta ma także kluczowe znaczenie jeśli chodzi o zobowiązania Polski, zawarte w tzw. Traktacie Akcesyjnym, dotyczącym członkostwa naszego kraju w Unii Europejskiej.

Niemniej jednak obowiązek uporządkowania gospodarki wodno-ściekowej, na mocy art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.) oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2001 r. Nr 72, poz. 747, z późn. zm.), jest zadaniem własnym gminy.

Z uwagi na wspomnianą powyżej rangę zagadnienia gminy mają możliwość ubiegania się o dofinansowanie przedmiotowych przedsięwzięć. Dotyczy to zarówno aplikowania o środki unijne, jak i ubiegania się o objęcie wsparciem finansowym przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (dotacje, pożyczki, preferencyjne kredyty, dopłaty do kredytów komercyjnych).

Resort środowiska jest świadomy opóźnień w realizacji „Krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych” (KPOŚK). W tym celu dokonana została 3. aktualizacja KPOŚK, zatwierdzona przez Radę Ministrów w dniu 1 lutego 2011 r. W jej ramach zaktualizowano terminy, w których poszczególne aglomeracje mają spełniać wymogi dyrektywy. Jednocześnie dokonano próby określenia ich przyczyn, jako które wskazano w szczególności: przewlekłe procedury administracyjne przygotowania inwestycji, trudności w uzyskaniu praw własności gruntów pod inwestycje, długotrwałe postępowania przetargowe, przewlekłe procedury przygotowania i podpisywania memorandumów o dofinansowanie projektów z funduszy unijnych. Dużym problemem jest również brak środków finansowych na realizację tych inwestycji oraz obecny kryzys gospodarczy. Powyższe opóźnienia w wielu przypadkach wynikają z przesłanek niezależnych od gmin.

Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej w II półroczu 2011 r. planuje zainicjować prace nad kolejną aktualizacją KPOŚK w celu jeszcze lepszej weryfikacji i optymalizacji istniejących i stale wyznaczanych aglomeracji.

Poniżej przedstawiam szczegółowe odpowiedzi na pytania wskazane w interpelacji.

Ad 1. i 4. Zgodnie z art. 258 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE): „Jeżeli Komisja uzna, że Państwo Członkowskie uchybiło jednemu z zobowiązań, które na nim ciąży na mocy Traktatów, wydaje ona uzasadnioną opinię w tym przedmiocie, po uprzednim umożliwieniu temu Państwu przedstawienia swych uwag. Jeżeli Państwo to nie zastosuje się do opinii w terminie określonym przez Komisję, może ona wnieść sprawę do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej”.

W przypadku naruszenia prawa Trybunał Sprawiedliwości UE może zasądzić kary w postaci ryczałtu lub okresowej kary pieniężnej. Komisja Europejska może wskazać, odpowiednią do okoliczności, wysokość tego ryczałtu lub okresowej kary pieniężnej. Zobowiązanie do zapłaty staje się skuteczne w terminie określonym w wyroku Trybunału Sprawiedliwości.

Na podstawie art. 258 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Komisja Europejska stoi na straży poszanowania traktatów założycielskich i prawa wtórnego. Aby umożliwić Komisji Europejskiej wykonywanie tego zadania przyznano jej m.in. kompetencję do występowania z wnioskiem o wszczęcie przeciwko państwom członkowskim, które zdaniem Komisji dopuściły się naruszenia prawa wspólnotowego, postępowań przed Europejskim Trybunałem Sprawiedliwości. Zanim jednak Komisja podejmie decyzję o skierowanie zarzutu do ETS ma obowiązek umożliwienia państwu, co do którego powzięła podejrzenie, że przez swoje działanie lub jego brak narusza prawo UE, przedstawienia stosownych wyjaśnień. Jest to tzw. postępowanie przedsądowe składające się z dwóch etapów.

Pierwszy etap to tzw. zarzuty formalne. W swoim piśmie Komisja wskazuje termin, w którym państwo to może odpowiedzieć na jej zarzuty (zazwyczaj 2 miesiące). Po upływie tego terminu Komisja rozstrzyga, czy postępowanie zakończyć, czy kontynuować. Jeśli Komisja zdecyduje o kontynuowaniu postępowania, państwo otrzymuje tzw. uzasadnioną opinię. W tym dokumencie Komisja komunikuje państwu członkowskiemu rodzaj naruszenia prawa wspólnotowego oraz określa termin, w którym ww. naruszenie powinno być usunięte, i w którym państwo członkowskie powinno przedstawić Komisji swoje stanowisko w sprawie.

Jeśli drugi etap nie zakończył się zrezygnowaniem Komisji Europejskiej z prowadzenia procedury przedsądowej, następuje trzeci etap, tj. faza sporna, czyli wniesienie skargi Komisji Europejskiej do Trybunału Sprawiedliwości UE. W tym trybie Trybunał jedynie stwierdza ewentualne naruszenie prawa wspólnotowego.

Zasady postępowania w odniesieniu do kar pieniężnych, nakładanych na państwo członkowskie w przypadku niewykonania zobowiązań wynikających z członkostwa w Unii Europejskiej, określa komunikat Komisji Europejskiej z dnia 9 grudnia 2005 r. w sprawie stosowania art. 228 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską SEC(2005)1658 (po wejściu w życie Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej jest to wspomniany powyżej art. 258). W każdym przypadku skierowania po raz drugi sprawy do Trybunału Sprawiedliwości Komisja Europejska proponuje zastosowanie co najmniej ryczałtu minimalnego stanowiącego iloczyn kwoty bazowej (500 tys. euro) i współczynnika zdolności płatniczej państwa członkowskiego (dla Polski – 7,22). W konsekwencji ryczałt minimalny w przypadku Polski wynosi 3 mln 610 tys. euro. Komisja Europejska może również wnosić o nałożenie kary według sta-

wek dziennych. Ryczałt według stawek dziennych obliczany jest jako iloczyn podstawowej stawki dziennej (200 euro), współczynnika powagi naruszenia (od 1 do 20) oraz współczynnika zdolności płatniczej państwa członkowskiego (dla Polski – 7,22). Uzyskaną sumę mnoży się przez liczbę dni, w których istniało naruszenie zobowiązania.

Natomiast za każdy dzień niewykonania zobowiązania, po ponownym wyroku Trybunału Sprawiedliwości, Komisja Europejska proponuje naliczanie okresowej kary pieniężnej według podstawowej stawki dziennej (600 euro) pomnożonej przez współczynnik powagi naruszenia (od 1 do 20), współczynnik długotrwałości naruszenia (od 1 do 3) i współczynnik zdolności płatniczej państwa członkowskiego (dla Polski – 7,22).

Należy podkreślić, że Komisja Europejska nie wy stosowała wobec Polski zarzutów formalnych w kwestii wdrożenia dyrektywy 91/271/EWG dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych, a więc nie wszczęto postępowania w tym zakresie. Dlatego też nie jest możliwe określenie wysokości ewentualnego ryczałtu lub okresowej kary pieniężnej.

Ad 2. i 3.

Jak już to wspomniano powyżej, zgodnie z art. 258 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Komisja Europejska wystosowuje zarzuty przeciwko danemu państwu członkowskiemu. Dotychczas nie został jednak określony wewnętrzny krajowy sposób postępowania w przypadku takich naruszeń. Nie można zatem stwierdzić, czy to gminy będą ponosić koszty wynikające z niewdrożenia dyrektywy 91/271/EWG dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych. Należy jednak podkreślić, że to gminy tworzą aglomeracje i planują inwestycje na ich terenie, zobowiązując się tym samym do spełnienia wymagań dyrektywy.

Wyrażam nadzieję, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania zawarte w interpelacji złożonej przez panią posłankę Annę Paluch oraz grupę posłów.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 11 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Seligi
oraz grupy posłów**

**w sprawie działań dokonywanych przez rząd,
polegających na zmniejszeniu deficytu
budżetowego kosztem przyszłych emerytur
Polaków, oszczędzających wypracowane
przez siebie środki finansowe w OFE,
oraz kosztów funkcjonowania resortów
w obecnym rządzie, na przykładzie
Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej
(20562)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20562/11, przy którym została przesłana interpelacja posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów w sprawie działań dokonywanych przez rząd RP, polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego kosztem przyszłych emerytur Polaków, oszczędzających wypracowane przez siebie środki finansowe w OFE, oraz kosztów funkcjonowania resortów w obecnym rządzie, przekazuję następujące wyjaśnienia.

Ad 1. Należy zwrócić uwagę, że reforma systemu emerytalnego wprowadzona w 1999 r. obok niewątpliwych zalet spowodowała również poważne niebezpieczeństwa dla systemu finansowego państwa. Wymaga to wprowadzenia racjonalnych korekt, przede wszystkim w kwestiach związanych z narastaniem długu publicznego, które są związane z koniecznością pokrywania niedoboru w FUS w wyniku przekazania części składki emerytalnej do OFE. Powoduje to wzrost potrzeb pożyczkowych i narastanie długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB. Tylko w roku 2010 wysokość refundacji FUS składki przekazywanej do OFE wyniosła 22,5 mld zł (tj. 1,6% PKB), zaś od początku reformy emerytalnej w 1999 r. do 2010 r. bezpośredni koszt refundacji z budżetu państwa ubytku składki emerytalnej w FUS wskutek jej przekazania do OFE wyniósł ok. 162 mld zł, a więc ok. 11,4% przewidywanego na 2010 r. PKB. Po uwzględnieniu kosztu finansowania koszt refundacji rośnie o kolejne 70 mld zł. Jednocześnie dzięki inwestycjom OFE wartość aktywów w nich zgromadzonych wynosi obecnie 221,3 mld zł. Dotychczasowy trend wskazuje na to, iż problemy związane z przyrostem długu publicznego w związku z funkcjonowaniem kapitałowej części systemu emerytalnego będą w przyszłości narastać i stanowić istotne obciążenie dla sektora finansów publicznych. Obniżanie potrzeb pożyczkowych jest ważne dla podtrzymania stabilności i wiarygodności sytuacji fiskalnej. Jest to kluczowe zadanie w kontekście zwiększania możliwości finansowania wydatków

rozwojowych koniecznych do podjęcia wyzwań modernizacyjnych kraju.

Ad 2. Z punktu widzenia ubezpieczonych wpływ proponowanych zmian na wysokość przeciętnej emerytury wydaje się neutralny lub nawet korzystny. Należy podkreślić, że część składki emerytalnej przesuniętej z II filara do subkonta w ZUS będzie miała gwarancje państwa w zakresie zachowania ich wartości realnej, co w sposób istotny wpływa na zabezpieczenie wysokości wypłat przyszłych emerytur.

Ad 3. Działania związane z ograniczaniem wydatków budżetowych w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej podjęte zostały w roku 2009. W ustawie budżetowej na rok 2009 dla części budżetowych, których dysponentem jest minister pracy i polityki społecznej, ujęta została kwota wydatków ogółem w wysokości 1 270 722 tys. zł. W trakcie roku wydatki te zostały zmniejszone o kwotę 12 684 tys. zł, tj. do poziomu 1 258 038 tys. zł. Ograniczenia wydatków dotyczyły:

1) funkcjonowania urzędu ministra właściwego do spraw pracy oraz realizacji programów z zakresu bezpieczeństwa i warunków pracy – kwota 6998 tys. zł, w tym wydatki majątkowe 1530 tys. zł;

W ramach racjonalizacji wydatków Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej zrezygnowało z części prac modernizacyjnych, które były planowane do realizacji w roku 2009, oraz ograniczyło inne wydatki bieżące, m.in. przeznaczone na obsługę Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i publikację biuletynu „Dialog Społeczny”. Ponadto część środków przyznanych na sfinansowanie w 2009 r. realizacji programu wieloletniego pn. „Poprawa bezpieczeństwa i warunków pracy” (5000 tys. zł) przesunięto do realizacji w 2010 r. Działanie to nie wpłynęło jednak na poziom realizacji tego zadania.

2) funkcjonowania jednostek podległych ministrowi pracy i polityki społecznej – kwota 2643 tys. zł, w tym wydatki majątkowe 184 tys. zł;

Ograniczeniu uległy wydatki jednostek związane z zakupem usług remontowych, podróżami służbowymi, zakupem usług obejmujących wykonanie ekspertyz, analiz i opinii oraz zakupami inwestycyjnymi;

3) funkcjonowania urzędu ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego (cz. 44: Zabezpieczenie społeczne) – kwota 684 tys. zł, w tym wydatki majątkowe 515 tys. zł;

W ramach wprowadzonych oszczędności zmniejszono wydatki związane ze szkoleniami pracowników, tłumaczeniami, wykonywaniem ekspertyz. Ponadto ograniczono wydatki związane z przebudową obiektów ministerstwa.

4) modernizacji i bieżącej eksploatacji systemów informatycznych z zakresu pomocy społecznej – kwota 1565 tys. zł;

5) funkcjonowania urzędu ministra właściwego do spraw rodziny oraz wydatków na dotacje z zakresu promowania i urzeczywistniania zasady równoprawnienia kobiet i mężczyzn – kwota 794 tys. zł.

Skutki podjętych działań w stosunku do pierwotnego budżetu na 2009 r. w poszczególnych częściach budżetowych (po wyłączeniu dotacji z zakresu pomocy społecznej i dla PFRON oraz wydatków strukturalnych, które nie były uwzględniane przy opracowywaniu oszczędności) przedstawia poniższa tabela nr 1:

W ramach podjętych działań oszczędnościowych zmniejszeniu uległy środki ujęte w następujących pozycjach rezerw celowych będących w dyspozycji ministra pracy i polityki społecznej:

1) poz. 28 „Dotacje celowe na finansowanie lub dofinansowanie zadań z zakresu pomocy społecznej, w tym na realizację zadań wynikających z art. 121 ust. 3a ustawy o pomocy społecznej – do 46 000 tys. zł” o 100 000 tys. zł, do poziomu 262 300 tys. zł,

2) poz. 40 „Środki na zwiększenie dotacji celowych na realizację świadczeń rodzinnych i świadczeń z funduszu alimentacyjnego” o 1 365 000 tys. zł, do poziomu 64 800 tys. zł,

3) poz. 6 „Kredyt na program poakcesyjnego wsparcia obszarów wiejskich” o 50 900 tys. zł, do poziomu 87 005 tys. zł.

Ograniczenie wydatków w roku 2009 skutkowało zmniejszeniem ich poziomu w ustawach budżetowych w kolejnych latach. Poniższe zestawienie przedstawia limit wydatków w latach 2008–2011 (z analizy wyłączono wydatki związane z realizacją projektów finansowanych z budżetu Unii Europejskiej oraz przygotowaniem i sprawowaniem przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej). (Tabela nr 2)

Jak wynika z zestawienia, wydatki roku 2009 w porównaniu do roku 2008 uległy zmniejszeniu o 26,4%. Natomiast wzrost wydatków w 2010 r. i 2011 r. w stosunku do roku 2009 jest na poziomie założeń makroekonomicznych przyjętych do szacowania budżetu na te lata.

Ponadto przekazuję informację dotyczącą wydatkowania środków finansowych oraz zatrudnienia sekretarzy stanu, podsekretarzy stanu oraz doradców politycznych.

Liczba zatrudnionych w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej sekretarzy stanu, podsekretarzy stanu oraz doradców politycznych (stan na koniec miesiąca).

Tabela nr 1

(w tys. zł)

Część budżetowa	Ustawa budżetowa na rok 2009	Nowelizacja ustawy budżetowej na rok 2009	Kwota zmniejszeń	% zmniejszeń
31: Praca	253 679	244 038	9641	3,8
44: Zabezpieczenie społeczne	49 545	47 296	2249	4,5
63: Sprawy rodziny	4472	3678	794	17,7
Razem	307 696	295 012	12 684	4,1

Tabela nr 2

(w tys. zł)

Część budżetowa	Ustawa budżetowa na rok 2008	Nowelizacja ustawy budżetowej na rok 2009	Ustawa budżetowa na rok 2010	Ustawa budżetowa na rok 2011	% (3/2)	% (4/3)	% (5/4)
1	2	3	4	5	6	7	8
31: Praca	247 714	244 034	253 070	256 744	98,5	103,7	101
44: Zabezpieczenie społeczne	1 179 996	806 445	794 558	803 456	68,3	98,5	101,1
63: Sprawy rodziny	4336	3678	12 036	12 881	84,8	327,2	107,0
Razem	1 432 046	1 054 157	1 059 664	1 073 081	73,6	100,5	101,3

Liczba zatrudnionych	2008 r.											
	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII
Sekretarze stanu	2	2	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
Podsekretarze stanu	4	4	4	4	4	4	3	3	3	3	4	4
Doradcy polityczni	4	5	5	5	4	4	4	4	4	4	4	4

Liczba zatrudnionych	2009 r.											
	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII
Sekretarze stanu	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
Podsekretarze stanu	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	3	3
Doradcy polityczni	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4

Liczba zatrudnionych	2010 r.											
	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII
Sekretarze stanu	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
Podsekretarze stanu	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3
Doradcy polityczni	4	4	4	4	4	3	3	4	3	3	3	3

Liczba zatrudnionych sekretarzy stanu, podsekretarzy stanu, doradców politycznych i asystentów politycznych w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej w dniu 31 stycznia 2011 r. wyniosła:

- sekretarzy stanu – 1,
- podsekretarzy stanu – 3,
- doradców politycznych – 3.

Ponadto informujemy, że w ministerstwie nie są zatrudniani asystenci polityczni, natomiast osoby

pełniące funkcje na ww. stanowiskach nie otrzymują premii finansowych.

W poniższych tabelach przedstawiono informacje z zakresu środków finansowych (w złotych) wydatkowanych od stycznia 2008 r. do stycznia 2011 r., z podziałem na wynagrodzenia, nagrody specjalne oraz obsługę sekretarską:

- sekretarzy stanu,
- podsekretarzy stanu,
- doradców politycznych (gabinetu politycznego).

Środki finansowe wydatkowane w 2008 r. związane z:			
	wynagrodzeniami (ujęto pochodne od wynagrodzeń finansowane przez pracodawcę)	nagrodami specjalnymi (ujęto pochodne od nagród specjalnych finansowane przez pracodawcę)	obsługą sekretarską
Sekretarzy stanu	193 272,64	0,00	122 123,90
Podsekretarzy stanu	531 125,27	0,00	285 030,40
Doradców politycznych (gabinetu politycznego)	385 326,38	9 048,57	58 476,82

Środki finansowe wydatkowane w 2009 r. związane z:			
	wynagrodzeniami (ujęto pochodne od wynagrodzeń finansowane przez pracodawcę)	nagrodami specjalnymi (ujęto pochodne od nagród specjalnych finansowane przez pracodawcę)	obsługą sekretarską
Sekretarzy stanu	167 566,12	0,00	113 998,07
Podsekretarzy stanu	566 074,39	0,00	334 394,94
Doradców politycznych (gabinetu politycznego)	354 860,45	14 455,40	52 120,53

Środki finansowe wydatkowane w 2010 r. związane z:			
	wynagrodzeniami (ujęto pochodne od wynagrodzeń finansowane przez pracodawcę)	nagrodami specjalnymi (ujęto pochodne od nagród specjalnych finansowane przez pracodawcę)	obsługą sekretarską
Sekretarzy stanu	167 447,65	0,00	121 409,17
Podsekretarzy stanu	462 432,47	0,00	274 289,09
Doradców politycznych (gabinetu politycznego)	328 563,48	0,00	47 653,78

Środki finansowe wydatkowane w styczniu 2011 r. związane z:			
	wynagrodzeniami (ujęto pochodne od wynagrodzeń finansowane przez pracodawcę)	nagrodami specjalnymi (ujęto pochodne od nagród specjalnych finansowane przez pracodawcę)	obsługą sekretarską
Sekretarzy stanu	14 610,98	0,00	10 453,54
Podsekretarzy stanu	39 843,32	0,00	20 007,53
Doradców politycznych (gabinetu politycznego)	19 656,46	0,00	0,00

Wydatki dotyczące krajowych przelotów lotniczych w okresie od 1 stycznia 2008 r. do 31 stycznia 2011 r.

Stanowisko	Wydatki w złotych			
	2008 r.	2009 r.	2010 r.	styczeń 2011 r.
Podsekretarze stanu	1 080,61	0,00	651,42	0,00
Doradcy polityczni	3 300,80	1 371,25	642,00	0,00
Razem	4 381,41	1 371,25	1 293,42	0,00

Środki finansowe wydatkowane w 2008 r. związane z:		
	obsługą transportową	kosztami służbowych telefonów komórkowych
Sekretarzy stanu	28 895,22 zł	1 440,00 zł
Podsekretarzy stanu	111 121,24 zł	16 780,09 zł
Doradców politycznych (gabinetu politycznego)	51 061,47 zł	6 975,30 zł

Środki finansowe wydatkowane w 2009 r. związane z:		
	obsługą transportową	kosztami służbowych telefonów komórkowych
Sekretarzy stanu	26 883,49 zł	1 025,80 zł
Podsekretarzy stanu	85 303,85 zł	1 960,40 zł
Doradców politycznych (gabinetu politycznego)	49 510,93 zł	2 740,41 zł

Środki finansowe wydatkowane w roku 2010 związane z:		
	obsługą transportową	kosztami służbowych telefonów komórkowych
Sekretarzy stanu	29 946,15 zł	1 171,27 zł
Podsekretarzy stanu	123 013,69 zł	1 522,38 zł
Doradców politycznych (gabinetu politycznego)	65 340,53 zł	3 920,40 zł

Środki finansowe wydatkowane w styczniu 2011 r. związane z:		
	obsługą transportową	kosztami służbowych telefonów komórkowych
Sekretarzy stanu	2 737,81 zł	55,04 zł
Podsekretarzy stanu	10 320,20 zł	86,62 zł
Doradców politycznych (gabinetu politycznego)	5 592,71 zł	65,13 zł

Wydatki związane z zagranicznymi przelotami lotniczymi sekretarzy stanu, podsekretarzy stanu oraz doradców politycznych

Rok	Wydatki w złotych
2008	75 184,29
2009	59 260,82
2010	69 168,59
2011 (styczeń)	3 747,76

W Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej używana jest tylko jedna służbowa karta płatnicza służąca do gwarantowania rezerwacji oraz realizacji płatności za zakup miejsc hotelowych w związku ze służbowymi podróżami zagranicznymi. W Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej nie było zakupów artykułów alkoholowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Seligi
oraz grupy posłów**

**w sprawie działań dokonywanych przez rząd,
polegających na zmniejszeniu deficytu
budżetowego kosztem przyszłych emerytur
Polaków, oszczędzających wypracowane
przez siebie środki finansowe w OFE,
oraz kosztów funkcjonowania resortów
w obecnym rządzie, na przykładzie
Ministerstwa Spraw Wewnętrznych
i Administracji (20563)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 17 lutego 2011 r. (znak: SPS-023-20563/11), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Dariusza Seligi oraz grupy posłów z dnia 31 stycznia 2011 r. w sprawie działań dokonywanych przez rząd, polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego kosztem przyszłych emerytur Polaków,

oszczędzających wypracowane przez siebie środki finansowe w OFE, oraz kosztów funkcjonowania resortów w obecnym rządzie, na przykładzie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

W związku z zaistniałą trudną sytuacją ekonomiczno-gospodarczą w kraju Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji podjęło realizację planu oszczędnościowego. Mając na względzie obniżenie kosztów urzędowania, z dniem 1 lipca 2010 r. wprowadzono w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji system elektronicznego obiegu dokumentów e-Dok. Wdrożenie systemu pozwala zapewnić sprawne ewidencjonowanie obiegu dokumentów oraz bieżące monitorowanie zakresu i terminowości spraw realizowanych w poszczególnych komórkach organizacyjnych ministerstwa, a także eliminuje w znacznej części korespondencję wewnętrzną w formie papierowej. System znacząco skraca również czas realizacji poszczególnych spraw oraz zapewnia pełniejszą i obiektywną ocenę pracy i aktywności pracowników na wszystkich szczeblach zarządzania. Ponadto, zgodnie z ustawą z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241, z późn. zm.), z dniem 20 grudnia 2010 r. zlikwidowane zostało gospodarstwo pomocnicze – Zakład Obsługi Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji. Część zadań zlikwidowanego zakładu obsługi związanych z obsługą urzędu (działalność inwestycyjno-remontowa, zakupy i konserwacja sprzętu, obsługa techniczna w zakresie informatyki i łączności, gospodarka magazynowa) przejęło Ministerstwo SWiA. Pozostałe zadania dotyczące m.in. prowadzenia działalności hotelowo-gastronomicznej, rekreacyjnej i szkoleniowej przejęło utworzone w listopadzie 2010 r. Centrum Usług Logistycznych.

Liczbę sekretarzy stanu, podsekretarzy stanu, doradców politycznych i asystentów politycznych zatrudnionych w ministerstwie od 1 stycznia 2008 r. do 31 stycznia 2011 r. przedstawia poniższa tabela.

Data	Liczba zatrudnionych w MSWiA			
	Sekretarz stanu	Podsekretarz stanu	Doradca polityczny	Asystent polityczny
01.01.2008 r.	1	4	8	0
31.01.2008 r.	1	4	9	1
30.06.2008 r.	1	5	12	1
31.12.2008 r.	1	5	9	1
31.01.2009 r.	1	5	10	1
30.06.2009 r.	1	5	10	1
31.12.2009 r.	1	4	6	1
31.01.2010 r.	1	4	6	1
30.06.2010 r.	1	4	8	0
31.12.2010 r.	1	4	8	0
31.01.2011 r.	1	4	8	0

Koszty związane z funkcjonowaniem Gabinetu Politycznego w Ministerstwie SWiA w latach 2008–2011 kształtowały się następująco:

2010 r. działania związane z gospodarką transportową zostały przejęte przez Ministerstwo SWiA.

Rok	Wynagrodzenie oraz dodatkowe wynagrodzenie roczne wraz z pochodnymi	Ekwiwalent za niewykorzystany urlop wraz z pochodnymi	Odprawy wypłacane pracownikom w związku ze zwolnieniem pracownika	Nagrody uznaniowe wraz z pochodnymi	Razem
2008	830 263,41	8 306,30	0,00	156 677,06	995 246,77
2009	759 472,63	61 743,33	24 123,20	111 205,40	956 544,56
2010	571 786,17	8 105,35	0,00	88 935,84	668 827,36
2011	45 255,73	0,00	0,00	0,00	45 255,73

Zestawienie kosztów związanych z wynagrodzeniami wypłacanymi ministrom SWiA w latach 2008–2011:

Rok	Wynagrodzenie oraz dodatkowe wynagrodzenie roczne wraz z pochodnymi	Wynagrodzenie po odwołaniu ze stanowiska	Ekwiwalent za niewykorzystany urlop wraz z pochodnymi	nagrody jubileuszowe	Nagrody uznaniowe wraz z pochodnymi	Razem
2008	999 596,72		70 430,54	0,00	0,00	1 070 027,26
2009	970 562,30		1 092,19	0,00	0,00	971 654,49
2010	958 730,38	47 616,07	15 102,62	11 446,80	0,00	1 032 895,87
2011	85 454,95		0,00	0,00	0,00	85 454,95

Informacja o kosztach związanych z obsługą sekretarską ministrów w MSWiA od 2008 r. do stycznia 2011 r.:

- 2008 r. – 670 754,78 zł
- 2009 r. – 771 408,28 zł
- 2010 r. – 656 130,07 zł
- 2011 r. (styczeń) – 44 622,69 zł.

Zestawienie rachunków za telefony komórkowe ministrów od 2008 r. do stycznia 2011 r.:

- 2008 r. – 32 825,17 zł
- 2009 r. – 13 748,72 zł
- 2010 r. – 20 104,70 zł
- 2011 r. (styczeń) – 396,70 zł.

Informacja o kosztach biletów lotniczych dla kierownictwa i doradców/asystentów w MSWiA w latach 2008–2011:

- 2008 r. – 24 058,90 zł
- 2009 r. – 140 002,33 zł
- 2010 r. – 141 268,95 zł
- 2011 r. – 13 252,94 zł.

Koszty obsługi gastronomicznej narad i konferencji, w tym z udziałem kierownictwa MSWiA:

- 2008 r. – 83 136,40 zł
- 2009 r. – 110 393,54 zł
- 2010 r. – 110 921,15 zł,

w tym koszt zakupu alkoholu – ok. 4200 zł rocznie.

Koszt obsługi transportowej kierownictwa MSWiA – ok. 600 000 zł rocznie.

Ponadto należy wskazać, że w związku z likwidacją Zakładu Obsługi MSWiA z dniem 20 grudnia

Zakład Obsługi MSWiA dysponował użyczonymi 41 pojazdami, zatrudniając przy tym 32 kierowców. Z dniem 21 grudnia 2010 r. działania związane z obsługą transportową przejęło Ministerstwo SWiA, angażując przy tym 15 kierowców. Zmniejszenie zatrudnienia pracowników będących na stanowisku kierowcy związane jest z rezygnacją z dotychczasowej obsługi transportowej świadczonej na rzecz dyrektorów departamentów i biur. Z uwagi na fakt wyłączenia powyższych działań z zakresu obsługi kolumny transportowej wprowadzono możliwość korzystania z limitów kilometrowych i kwotowych.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w Ministerstwie SWiA nie są wykorzystywane przez ministrów służbowe karty płatnicze.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 11 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Seligi
oraz grupy posłów**

**w sprawie działań dokonywanych przez rząd,
polegających na zmniejszeniu deficytu
budżetowego kosztem przyszłych emerytur
Polaków, oszczędzających wypracowane przez
siebie środki finansowe w OFE, oraz kosztów
funkcjonowania resortów w obecnym rządzie,
na przykładzie Ministerstwa Finansów (20564)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 17 lutego br. (sygn.: SPS-023-20564/11), przy którym przekazano skierowaną do ministra finansów interpelację posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów w sprawie działań dokonywanych przez rząd, polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego kosztem przyszłych emerytur Polaków, oszczędzających wypracowane przez siebie środki finansowe w OFE, oraz kosztów funkcjonowania resortów w obecnym rządzie, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych odpowiedzi na poszczególne pytania zawarte w interpelacji.

Ad 1–2. Jakie jest stanowisko ministerstwa w związku z planowaną zmianą w zasadach funkcjonowania systemu emerytalnego w Polsce?

Jakie, zdaniem ministerstwa, zagrożenia i ryzyka prawno-ekonomiczne dla wielu milionów Polaków wynikają z wprowadzenia proponowanych przez rząd zmian w systemie emerytalnym w Polsce?

Należy zaznaczyć, iż projektowane zmiany w systemie emerytalnym mają służyć zmniejszeniu kosztów funkcjonowania tego systemu, stanowiących zagrożenie dla narastającego jawnego długu publicznego, związanych z koniecznością pokrywania niedoboru Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wynikającego z przekazywania części składki emerytalnej do OFE. Powoduje to wzrost potrzeb pożyczkowych i narastanie jawnego długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB. Dotychczasowy trend wskazuje, iż problemy związane z przyrostem jawnego długu publicznego w związku z funkcjonowaniem kapitałowej części systemu emerytalnego będą narastać w kolejnych latach i stanowić istotne obciążenie dla sektora finansów publicznych.

Fakt, iż średnio tylko ok. 30% aktywów OFE inwestowanych jest w akcje (przy limicie 40%), zaś pozostała część lokowana jest głównie w skarbowe papiery wartościowe, powoduje, że minister finansów zmuszony jest do dokonywania pożyczek środków na rynku w celu uzupełnienia wskazanego wyżej niedoboru w FUS, aby następnie OFE mogły za nie zakupić kolejne serie obligacji skarbowych. Poza rosnącymi potrzebami pożyczkowymi, powoduje to, że gwa-

rantem kapitału emerytalnego pozostaje Skarb Państwa, co oznacza, że nie ujawniają się efekty funkcjonowania kapitałowej części systemu emerytalnego, związane z dywersyfikacją ryzyka i osiąganiem wyższych stóp zwrotu dla emerytów dzięki inwestowaniu w papiery udziałowe.

W związku z powyższym Ministerstwo Finansów pozytywnie ocenia propozycje modyfikacji obecnego systemu emerytalnego, które mają na celu zmniejszenie potrzeb pożyczkowych Skarbu Państwa i które pozostają istotne dla podtrzymania stabilności i wiarygodności sytuacji fiskalnej. Jednym z podstawowych celów proponowanych zmian jest obniżenie kosztów funkcjonowania II filara systemu emerytalnego, przy jednoczesnym zachowaniu neutralności tego rozwiązania dla wysokości emerytur z obowiązkowej części systemu, oraz stymulowanie wzrostu poziomu oszczędności emerytalnych. Cele te mają być realizowane poprzez przesunięcie części składki emerytalnej, jaka obecnie inwestowana jest w obligacje skarbowe, na nowo utworzone specjalne subkonto prowadzone przez ZUS (zachowujące integralność II filaru) oraz wprowadzenie zachęt podatkowych do dodatkowego oszczędzania na emeryturę (indywidualne konta zabezpieczenia emerytalnego).

Odnosnie do proponowanego obniżenia części składki emerytalnej przekazywanej do OFE, należy zaznaczyć, iż proponuje się równolegle, w zakresie środków gromadzonych z tej części składki, stopniowe podwyższanie limitu lokat w instrumenty udziałowe, co ma zapewnić osiąganie odpowiednio wysokich stóp zwrotu OFE w ramach tych lokat, a dzięki temu uzyskiwanie przyszłych świadczeń emerytalnych na odpowiednim poziomie.

Jednocześnie Ministerstwo Finansów przychyliło się do propozycji wprowadzenia możliwości dodatkowych wpłat na indywidualne konta zabezpieczenia emerytalnego (IKZE). Rozwiązanie to powinno zachęcać do dodatkowego indywidualnego oszczędzania, zapewniającego uzyskiwanie w przyszłości odpowiedniego poziomu świadczeń emerytalnych.

Ponadto, należy zaznaczyć, iż z punktu widzenia osób ubezpieczonych i gromadzących środki w OFE niezwykle istotne jest, że zgodnie z projektowanymi zmianami całość środków gromadzonych w ramach II filara nadal podlegać będzie dziedziczeniu. Zachowanie integralności II filara oznacza, że składki zewidencjonowane na subkoncie w ZUS, podobnie jak obecnie składki gromadzone w OFE, będą podlegały podziałowi w razie ustania małżeństwa, małżeńskiej wspólności majątkowej, a także w przypadku śmierci ubezpieczonego. Środki przypadające spadkobiercom również będą ewidencjonowane na subkontach w ramach II filara w ZUS.

Mając na uwadze powyższe, resort finansów nie dostrzega żadnych zagrożeń i ryzyk prawno-ekonomicznych, które wynikałyby z projektowanych zmian w systemie ubezpieczeń społecznych.

Ad 3. W związku z sięganiem przez rząd po pieniądze Polaków celem zmniejszenia deficytu budżet-

towego jakie działania racjonalizatorskie podjęło ministerstwo w celu obniżenia kosztów swojego urzędowania?

Zgodnie z opublikowanym przez GUS w dniu 22.10.2010 r. komunikatem dotyczącym deficytu i długu sektora instytucji rządowych i samorządowych w 2009 r., tzw. notyfikacją fiskalną, deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych w 2010 r. jest prognozowany na poziomie 7,9% PKB (zgodnie z metodologią unijną ESA'95). Realizując rekomendację Rady Ecofin z dnia 7 lipca 2009 r., Polska powinna ograniczyć nadmierny deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych poniżej 3% do 2012 r. Oprócz proponowanych zmian w systemie emerytalnym rząd podejmuje szereg działań mających na celu stabilizację sytuacji sektora finansów publicznych oraz zapobieżenie przekroczeniu przez dług publiczny ostrożnościowego progu 55%.

Jeszcze w styczniu 2010 r. prezes Rady Ministrów ogłosił „Plan rozwoju i konsolidacji finansów 2010–2011”, w którym przedstawiono działania mające na celu przeprowadzenie reform pozwalających uniknąć zagrożeń związanych z narastaniem nierównowagi finansów publicznych oraz stworzenie przesłanek dla budowy nowych przewag konkurencyjnych polskiej gospodarki. W planie przewidziano działania służące ograniczeniu narastania deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych oraz długu publicznego, m.in. wzmocnienie instytucjonalnych ram organizacji finansów publicznych, odsztywnienie wydatków publicznych, dokończenie reformy emerytalnej (deficyt jest między innymi wynikiem kosztów finansowania reformy emerytalnej, stąd ważne szybkie wdrożenie zmian w systemie emerytalnym sprzyjających finansom publicznym), poszerzenie bazy podatkowej i prywatyzację.

Zmianom prowadzącym do zrównoważenia finansów publicznych sprzyja wprowadzona w pełnym zakresie 1 stycznia 2010 r. nowa ustawa o finansach publicznych. Jej implementacja doprowadzi do poprawy przejrzystości finansów publicznych, zwiększenia kontroli i nadzoru nad gospodarką finansową jednostek sektora oraz racjonalizacji wydatkowania środków publicznych.

Główne zmiany służące osiągnięciu wymienionych celów polegają na wdrożeniu m.in.:

- planowania wieloletniego na szczeblu rządowym oraz w jednostkach samorządu terytorialnego,

- nowych rozwiązań dotyczących systemu kontroli zarządczej w jednostkach sektora finansów publicznych,

- zmian w progach ostrożnościowych dotyczących relacji długu publicznego do PKB oraz wzmocnienia procedury ostrożnościowej w budżecie państwa oraz budżetach jednostek samorządu terytorialnego,

- od 2011 r. zasady zrównoważonego budżetu bieżącego jednostek samorządu terytorialnego, która będzie sprzyjać poprawie wyniku podsektora instytucji samorządowych.

Główne zmiany w kierunku ograniczenia wzrostu wydatków. W celu ograniczenia tempa wzrostu wydatków budżetu państwa ustawa budżetowa na rok 2011 została przygotowana w oparciu o funkcjonowanie tzw. tymczasowej reguły wydatkowej. Polega ona na redukcji wydatków o charakterze uznaniowym oraz nowych wydatków prawnie zdeterminowanych, których wzrost nie powinien przekraczać 1% w ujęciu realnym.

Zapisy o wydatkowej regule dyscyplinującej zostały zawarte w przyjętej przez Sejm w dniu 16 grudnia 2010 r. i podpisanej przez prezydenta RP w dniu 23 grudnia 2010 r. nowelizacji ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. Przyjęte rozwiązania pozwolą na bardziej efektywne kształtowanie budżetu i w rezultacie osiągnięcie oszczędności w wydatkach publicznych. Wydatkowa reguła dyscyplinująca będzie obowiązywać do momentu wydania przez Radę Ecofin decyzji o uchyleniu procedury nadmiernego deficytu wobec Polski. Wprowadzenie tej reguły będzie wspierać proces ograniczania wydatków publicznych w relacji do PKB oraz obniżenie deficytu strukturalnego, a tym samym będzie sprzyjać stworzeniu warunków dla efektywnego wprowadzenia reguły docelowej zapewniającej trwałą stabilizację finansów publicznych.

Zgodnie z ustawą z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej na 2011 r. (tzw. ustawa okołobudżetowa) zmniejszona została wysokość zasiłku pogrzebowego oraz zamrożony został fundusz wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej, ponadto rozszerzono zakres zamrożenia poziomu wynagrodzeń w sektorze finansów publicznych na pozostałą, w stosunku do budżetu centralnego, część sektora (bez podsektora samorządowego).

Powyższa ustawa wprowadziła również tymczasowe (na 3 lata, tj. do 31 grudnia 2013 r.) podwyższenie stawek VAT o 1 pkt proc., począwszy od stycznia 2011 r. Wyjątek stanowią stawki na część towarów żywnościowych, tj. chleb, nabiał, przetwory mięsne, produkty zbożowe (mąka, kasza, makaron) oraz soki, które zostały obniżone z 7% do 5%.

Trwają prace nad wprowadzeniem od 2012 r. mechanizmu ograniczającego przyrost długu w podsektorze lokalnym. Projektowany mechanizm przewidywać będzie, że dług każdej jednostki samorządu terytorialnego nie będzie mógł przekroczyć maksymalnego dopuszczalnego poziomu, odnoszonego do wielkości długu tej jednostki na koniec 2009 r. Proponuje się też, by od 2012 r. obowiązywało ograniczenie deficytu jednostek samorządu terytorialnego w odniesieniu do ich dochodów: relacja deficytu do dochodów danej jednostki podlegałaby ograniczeniu w każdym roku o 1 pkt proc., docelowo wartość tej relacji wynosiłaby 1%.

Niektóre z wskazanych powyżej działań pozwolą na uzyskanie znaczących oszczędności już w krótkim czasie, jednak na ogół działania wskazane w planie

rozwoju i konsolidacji finansów 2010–2011 przyniosą oszczędności w długim okresie. Przykładowo reforma emerytur służb mundurowych wpłynie na finanse publiczne głównie po 2020 r.

W aktualizacji programu konwergencji, która zgodnie z wymogami unijnymi zostanie przygotowana na wiosnę 2011 r., przedstawione zostaną dalsze

działania w celu wypełnienia rekomendacji Rady Ecofin i ograniczenia nadmiernego deficytu.

Ad 4. Wydatki poniesione przez centralę Ministerstwa Finansów na rzecz sekretarzy stanu, podsekretarzy stanu oraz osób, które zapewniają bezpośrednią obsługę, tj. doradców i asystentów politycznych a także obsługi transportowej i sekretarskiej.

Rok	Grupa pracownicza	Wynagrodzenie wraz z pochodnymi	
		wynagrodzenie	nagrody
2008	Sekretarz stanu	205 971.80	0.00
	Podsekretarz stanu	988 058.34	0.00
	Osoby bezpośrednio obsługujące sekretarza stanu oraz podsekretarzy stanu (w tym: doradcy polityczni, asystenci polityczni, obsługa sekretarska i transportowa)	1 788 364.66	392 564.86
2009	Sekretarz stanu	167 982.15	0.00
	Podsekretarz stanu	1 044 897.71	0.00
	Osoby bezpośrednio obsługujące sekretarza stanu oraz podsekretarzy stanu (w tym: doradcy polityczni, asystenci polityczni, obsługa sekretarska i transportowa)	2 112 477.01	256 418.22
2010	Sekretarz stanu	86 438.40	0.00
	Podsekretarz stanu	1 260 588.84	0.00
	Osoby bezpośrednio obsługujące sekretarza stanu oraz podsekretarzy stanu (w tym: doradcy polityczni, asystenci polityczni, obsługa sekretarska i transportowa)	2 154 134.61	385 689.37
do 31.01.2011	Sekretarz stanu	14 317.21	0.00
	Podsekretarz stanu	88 612.25	0.00
	Osoby bezpośrednio obsługujące sekretarza stanu oraz podsekretarzy stanu (w tym: doradcy polityczni, asystenci polityczni, obsługa sekretarska i transportowa)	190 229.91	0.00
Razem		10 102 072.89	1 034 672.45

Inne koszty generowane przez sekretarzy stanu, podsekretarzy stanu, doradców politycznych oraz asystentów politycznych, zatrudnionych w Ministerstwie Finansów w okresie od 01.01.2008 r. do 31.01.2011 r., kształtowały się w następujący sposób.

Lp.	Rodzaj wydatku	Rok			
		2008	2009	2010	do 31-01-2011
1	Obsługa transportowa	187 893.49	190 469.57	176 621.34	1 947.47
2	Usługa telefonii komórkowej	30 506.76	40 062.92	44 879.71	1 224.09
3	Wykorzystanie służbowych kart płatniczych	21 474.06	48 995.48	38 640.11	0.00
4	Krajowe przeloty lotnicze	1 744.56	7 059.66	5 872.07	1 228.85
5	Zagraniczne przeloty lotnicze	250 338.12	297 339.36	426 998.42	19 377.43
6	Obsługa gastronomiczna	68 816.68	32 708.41	29 188.23	2 639.25
7	Dokonywanie przez MF zakupów artykułów alkoholowych	0.00	0.00	0.00	0.00
Razem		560 773.67	616 635.40	722 199.88	26 417.09

Należy zauważyć, że wzrost kosztów biletów lotniczych zakupionych w 2010 r. w ramach zagranicznych delegacji sekretarzy stanu, podsekretarzy stanu, doradców politycznych oraz asystentów politycznych spowodowany był zwiększoną liczbą delegacji zagranicznych głównie do Belgii. Wzrost liczby delegacji wynikał z zakresu prac związanych z przygotowaniem przewodnictwa Polski w Radzie UE w II połowie 2011 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Dominik Radziwiłł

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki
na interpelację posła Dariusza Seligi
oraz grupy posłów**

**w sprawie działań dokonywanych przez rząd,
polegających na zmniejszeniu deficytu
budżetowego kosztem przyszłych emerytur
Polaków, oszczędzających wypracowane
przez siebie środki finansowe w OFE,
oraz kosztów funkcjonowania resortów
w obecnym rządzie, na przykładzie
Ministerstwa Sportu i Turystyki (20565)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP pana Dariusza Seligi oraz grupy posłów, przekazaną pismem z dnia 17 lu-

tego 2011 r. (sygn. SPS-023-20565/11), w sprawie działań dokonywanych przez rząd, polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego kosztem przyszłych emerytur Polaków, oszczędzających wypracowane przez siebie środki finansowe w OFE, oraz kosztów funkcjonowania resortów w obecnym rządzie, na przykładzie Ministerstwa Sportu i Turystyki uprzejmie informuję, co następuje.

Odnosnie do pytań nr 1 i 2 uprzejmie informuję, że zagadnienia związane z funkcjonowaniem i zmianami systemu zabezpieczenia społecznego nie leżą w zakresie działania ministra sportu i turystyki. Udzielenie wyjaśnień w kwestii zagrożenia i ryzyka prawno-ekonomicznego wynikającego z wprowadzenia proponowanych przez rząd zmian w systemie emerytalnym w Polsce wymaga dogłębnej analizy ekonomicznej i prawniczej w oparciu o dane gromadzone przez szereg instytucji publicznych, jak np. Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, ZUS, GUS itp. Ministerstwo Sportu i Turystyki nie dysponuje takimi danymi oraz nie posiada odpowiedniego aparatu wykonawczego do dokonania takich analiz. Okoliczności te wynikają w głównej mierze z faktu, iż poruszane w interpelacji zagadnienia nie leżą w zakresie działania ministra sportu i turystyki.

Odpowiadając na pytanie nr 3, uprzejmie informuję, że w trosce o finanse publiczne oraz budżet państwa Ministerstwo Sportu i Turystyki stale podejmuje działania zmierzające do minimalizowania kosztów funkcjonowania urzędu oraz racjonalnego planowania wydatków. Poniższe tabele przedstawiają stan zatrudnionych w Ministerstwie Sportu i Turystyki sekretarzy stanu, podsekretarzy stanu, doradców politycznych, asystentów politycznych, z podziałem na poszczególne lata, począwszy od 2008 r. do stycznia 2011 r., oraz wydatkowane środki finansowe związane z ich działaniem.

Lp.	Stanowisko	Liczba zatrudnionych w 2008 r.	Liczba zatrudnionych w 2009 r.	Liczba zatrudnionych w 2010 r.	Liczba zatrudnionych w styczniu 2011 r.
1.	Sekretarz stanu	1	1	1	1
2.	Podsekretarz stanu	2	2	2	2
3.	Doradca w gabinecie politycznym ministra	średnia liczba zatrudnionych – 6 osób	średnia liczba zatrudnionych – 4 osoby	średnia liczba zatrudnionych – 3 osoby	3
4.	Asystent polityczny	1 osoba zatrudniona od 22.11.2008 r.	1 osoba zatrudniona do 05.10.2009 r. oraz od 02.11.2009 r.	1 osoba zatrudniona do 30.04.2010 r.	0

Wydatkowane środki finansowe związane:

— z otrzymanymi przez nich wynagrodzeniami:

Rok	2008 w złotych	2009 w złotych	2010 w złotych	2011 styczeń w złotych
Sekretarz i podsekretarze stanu	439 260	390 302	395 241	34 502
Doradcy/asystenci polityczni	381 876	333 419	262 130	18 981

— z otrzymanymi przez nich nagrodami specjalnymi, premiami finansowymi:

Rok	2008 w złotych	2009 w złotych	2010 w złotych	2011 styczeń w złotych
Sekretarz i podsekretarze stanu	2 000*	0	0	0
Doradcy/asystenci polityczni	123 000	115 100	50 500	0
*Środki przyznane i wypłacone przez Kancelarię Prezesa Rad Ministrów.				

— z ich obsługą sekretarską:

Rok	2008 w złotych	2009 w złotych	2010 w złotych	2011 styczeń w złotych
Sekretarz i podsekretarze stanu	124 006	148 640	151 081	9 035
Doradcy/asystenci polityczni	0	0	0	0

— z ich obsługą transportową:

Rok	2008 w złotych	2009 w złotych	2010 w złotych	2011 styczeń w złotych
Sekretarz i podsekretarze Stanu	174 217	157 307	173 753	17 896
Doradcy/asystenci polityczni	0	0	0	0

— z posiadaniem przez ww. służbowych telefonów komórkowych:

Rok	2008 w złotych	2009 w złotych	2010 w złotych	2011 styczeń w złotych
Sekretarz stanu	2 664	956	958	141
Podsekretarze stanu	6 939	11 929	5 375	428
Doradcy/asystenci polityczni	25 962	28 041	4 578	369

— z wykorzystaniem przez ww. służbowych kart płatniczych: ww. osoby nie korzystają z kart płatniczych,

— z krajowymi przelotami lotniczymi:

Rok	2008 w złotych	2009 w złotych	2011 styczeń w złotych
Sekretarz stanu	1 391	10 432	0
Podsekretarze stanu	4 829	8 638	570
Doradcy/asystenci polityczni	10 372	8 648	0

— z zagranicznymi przelotami lotniczymi:

Rok	2008 w złotych	2009 w złotych	2011 styczeń w złotych
Sekretarz stanu	3 769	2 807	0
Podsekretarze stanu	31 678	14 727	0
Doradcy/asystenci polityczni	46 188	14 232	0

— z ich obsługą gastronomiczną:
wydatki związane z usługami gastronomicznymi dotyczą przyjęć delegacji zagranicznych, nie posiadamy kosztów bezpośrednio związanych z korzystaniem przez ww. osoby z usług gastronomicznych,

— z dokonywaniem przez resort zakupu artykułów alkoholowych:

brak wydatków dotyczących ww. kategorii.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Seligi
oraz grupy posłów**

**w sprawie działań dokonywanych przez rząd,
polegających na zmniejszeniu deficytu
budżetowego kosztem przyszłych emerytur
Polaków, oszczędzających wypracowane
przez siebie środki finansowe w OFE,
oraz kosztów funkcjonowania resortów
w obecnym rządzie, na przykładzie
Ministerstwa Sprawiedliwości (20566)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 17 lutego 2011 r., nr SPS-

-023-20566/11, przedstawiam poniżej odpowiedzi na pytania związane z interpelacją panów posłów Dariusza Seligi, Jarosława Stawiarskiego i Grzegorza Tobiszowskiego.

Ad pkt 1 i 2. Przygotowanie projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych nie należało do właściwości Ministerstwa Sprawiedliwości.

Ad pkt 3. Ministerstwo racjonalnie gospodaruje środkami publicznymi, czego dowodem są pozytywne wyniki corocznych kontroli przeprowadzanych przez Najwyższą Izbę Kontroli. Tam, gdzie jest to możliwe, ogranicza się wydatki na administrację.

Ad pkt 4:

— Stan zatrudnienia w latach 2008–2011.

Stanowisko	Lata			
	2008	2009	2010	2011 styczeń
Sekretarz stanu	1	1	1	1
Podsekretarz stanu	3	4	4	4

Ze względu na duży ruch kadrowy na ww. stanowiskach w trakcie każdego roku kalendarzowego poniższa tabela przedstawia średnie stany zatrudnienia w latach 2008–2010:

Stanowisko	Średnie zatrudnienie w latach (etaty)			Stan zatrudnienia w styczniu 2011 r.
	2008	2009	2010	
Doradca	0,83	0,27	0,8	2,3
Asystent polityczny	2,54	4,65	4,0	3,0

— Wysokość środków finansowych wydatkowanych na wynagrodzenia:

Wynagrodzenia	2008 r.	2009 r.	2010 r.	2011 r. styczeń
Sekretarze stanu	179516,75 ^{*)}	178 691,59 ^{*)}	150 079,68	12 506,64
Podsekretarze stanu	482308,90 ^{*)}	622 566,09 ^{*)}	643 031,93	49 218,96
Doradcy polityczni	86 893,08	39 679,25	54 622,68	11 704,08
w tym nagrody okresowe:	10 000,00	0,00	7 100,00	0,00
Asystenci polityczni	146 847,86	289 407,12	233 544,24	2 224,27
w tym nagrody okresowe:	13 500,00	16 150,00	17 200,00	0,00

*) Kwoty zawierają wynagrodzenia osób odwołanych z kierowniczych stanowisk państwowych, które zachowały prawo do dotychczasowego wynagrodzenia na warunkach określonych w art. 5 ustawy z dnia 31 lipca 1981 r. o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe (Dz. U. Nr 20, poz. 101, z późn. zm.).

— Sekretarze stanu, podsekretarze stanu, doradcy oraz asystenci polityczni nie otrzymywali nagród specjalnych ani premii finansowych.

— Środki finansowe wydatkowane na obsługę sekretarską sekretarzy stanu i podsekretarzy stanu:

Lp.	Obsługa sekretarska	2008 r.	2009 r.	2010 r.	2011 r. styczeń
1.	Sekretarze stanu	66 836,48	64 419,81	50 707,00	2 123,69
2.	Podsekretarze stanu	206753,44	207 755,19	224 963,01	15109,24
3.	Doradcy polityczni	0	0	0	0
4.	Asystenci polityczni	0	0	0	0

— Wydatkowane środki finansowe związane z obsługą transportową sekretarzy stanu, podsekretarzy stanu, doradców politycznych, asystentów politycznych:

	Eksploatacja	Płace kierowców	Razem
Rok 2008	132 288 zł	268 064 zł	400 352 zł
Rok 2009	140 075 zł	302 138 zł	442 213 zł
Rok 2010	194 758 zł	335 824 zł	530 582 zł
Rok 2011	12 275 zł	23 968 zł	36 243 zł

— Wydatkowane środki finansowe związane z posiadaniem przez sekretarzy stanu, podsekretarzy stanu, doradców politycznych, asystentów politycznych służbowych telefonów komórkowych

Rok 2008 – 39 524,32 zł,

Rok 2009 – 29 459,65 zł,

Rok 2010 – 22 114,98 zł,

Rok 2011 – 1 103,72 zł.

— Wydatkowane środki finansowe związane z posiadaniem przez sekretarzy stanu, podsekretarzy stanu, doradców politycznych, asystentów politycznych służbowych kart płatniczych:

Rok 2008 – 29 998,71 zł,

Rok 2009 – 10 978,51 zł,

Rok 2010 – 270,00 zł,

Rok 2011 – 00,00 zł.

— W okresie od stycznia 2008 r. do stycznia 2011 r. na podróże lotnicze wydatkowano ogółem kwotę 394 189,58 zł, z czego 111 195,70 zł to koszt podróży

krajowych, a 282 993,88 zł to koszt podróży zagranicznych.

— Ministerstwo Sprawiedliwości nie poniosło żadnych kosztów związanych z obsługą gastronomiczną ani zakupem artykułów alkoholowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Igor Działuk

Warszawa, dnia 11 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego
na interpelację posła Dariusza Seligi
oraz grupy posłów**

**w sprawie działań dokonywanych
przez rząd, polegających na zmniejszeniu
deficytu budżetowego kosztem przyszłych
emerytur Polaków, oszczędzających
wypracowane przez siebie środki finansowe
w OFE, oraz kosztów funkcjonowania resortów
w obecnym rządzie, na przykładzie Ministerstwa
Nauki i Szkolnictwa Wyższego (20573)**

Odpowiadając na interpelację posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów, przekazaną przy piśmie z dnia 17 lutego 2011 r. (nr SPS-023-20573/11), niniejszym przedstawiam następujące wyjaśnienia.

W odniesieniu do pytań dotyczących wprowadzenia zmian prawa nakierowanych na zmiany w zakresie systemu emerytalnego niniejszym pragnę zauważyć, iż minister nauki i szkolnictwa wyższego nie jest właściwym organem do zajmowania oficjalnego stanowiska w tym zakresie. W sprawie działań racjonalizatorskich nakierowanych na obniżanie kosztów funkcjonowania ministerstwa należy podkreślić uszczuplenie obsady gabinetu politycznego oraz bieżącą troskę o optymalizację wydatków przy prowadzeniu zakupów w ramach zamówień publicznych w oparciu o ustawę Prawo zamówień publicznych.

Jednocześnie odpowiadając na pozostałe pytania, poniżej przedstawiam następujące dane:

— stany zatrudnienia na wybranych stanowiskach w latach 2008–2011:

Stanowisko	Rok 2008 liczba osób	Rok 2008 liczba etatów	Rok 2009 liczba osób	Rok 2009 liczba etatów	Rok 2010 liczba osób	Rok 2010 liczba etatów	Styczeń 2011 r. liczba osób	Styczeń 2011 r. liczba etatów
Sekretarz stanu	1	1	1	1	1	1	1	1
Podsekretarz stanu	2	2	3	3	3	3	3	3
Szef GPM	1	1	1	1	1	1	1	1
Doradca ministra	4	3	3	2,6	2	2	3	3
Asystent polityczny	1	0,2	1	0,9	0	0	0	0
Razem	9	8,2	9	8,5	7	7	8	8

— wartości wydatkowanych środków finansowych na obsadę powyższych etatów:

(w złotych)

Tytuł	Sekretarz stanu	Podsekretarze stanu	Gabinet polityczny ministra
Rok 2008 wynagrodzenia z pochodnymi	152.946,57	371.054,55	671.568,48
w tym nagrody specjalne i premie	0	2.000	121.000
Rok 2009 wynagrodzenia z pochodnymi	154.980,95	478.177,01	650.737,59
w tym nagrody specjalne i premie	0	0	77.000
Rok 2010 wynagrodzenia z pochodnymi	169.030,68	466.647,10	453.180,61
w tym nagrody specjalne i premie	15.000	0	41.000

— dane dotyczące pozostałych rodzajów kosztów objętych zakresem interpelacji poselskiej:

(w złotych)

Zadanie	Rok 2008	Rok 2009	Rok 2010
Wynagrodzenia z pochodnymi obsługi sekretariatów ¹⁾	175.297,43	275.360,39	281.783,47
Wynagrodzenia z pochodnymi obsługi transportowej ²⁾	212.391,51	282.296,39	287.838,71
Koszt telefonii komórkowej R-ki i GPM	12.844,93	19.200,32	20.524,93
Wydatki realizowane z użyciem służbowych kart płatniczych R-ki i GPM	8.267,34	8.169,81	0
Koszt krajowych przelotów lotniczych R-ki i GPM	18.779,72	18.810,40	29.986,27
Koszt zagranicznych przelotów lotniczych R-ki i GPM	181.792,16	171.036,15	150.540,92
Koszt obsługi gastronomicznej R-ki i GPM	14.510,91	7.500,41	19.207,68
Zakup artykułów alkoholowych	0	0	0

Z poważaniem

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

¹⁾ W roku 2008 – obsługa 4 sekretariatów, w tym jedynie 2 z nich były obsadzone przez cały okres, jeden w okresie 7 miesięcy, a – 1 miesiąca; w roku 2009 – obsada 6 sekretariatów, w tym 2 były obsadzone przez 8 miesięcy, a jeden – 4 miesiące; rok 2010 – obsada 6 sekretariatów, w tym 1 był obsadzony przez 1 miesiąc, a drugi przez 11 miesięcy.

²⁾ W roku 2008 – wynagrodzenia 4 kierowców, w roku 2009 – wynagrodzenia 5 kierowców, w roku 2010 – wynagrodzenia 5 kierowców.

Odpowiedź

**ministra środowiska
na interpelację posła Dariusza Seligi
oraz grupy posłów**

w sprawie działań dokonywanych przez rząd, polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego kosztem przyszłych emerytur Polaków, oszczędzających wypracowane przez siebie środki finansowe w OFE, oraz kosztów funkcjonowania resortów w obecnym rządzie, na przykładzie Ministerstwa Środowiska (20574)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przesłaną wraz z pismem, nr SPS-023-20574/11, interpelację posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów w sprawie działań dokonywanych przez rząd, polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego kosztem przyszłych emerytur Polaków, oszczędzających wypracowane przez siebie środki finansowe w OFE, oraz kosztów funkcjonowania resortów w obecnym rządzie informuję, że:

Ad 1. i 2. Jakie jest stanowisko ministerstwa w związku z planowaną zmianą w zasadach funkcjonowania systemu emerytalnego w Polsce oraz jakie, zdaniem ministerstwa, zagrożenia i ryzyka prawno-ekonomiczne dla wielu milionów Polaków wynikają z wprowadzenia proponowanych przez rząd zmian w systemie emerytalnym w Polsce?

Stanowisko Ministerstwa Środowiska dotyczące zmian w systemie emerytalnym jest zgodne ze stanowiskiem rządu.

Ad 3. W związku z sięganiem przez rząd po pieniądze Polaków celem zmniejszenia deficytu budżetowego, jakie działania racjonalizatorskie podjęło ministerstwo w celu obniżenia kosztów swojego urzędowania?

Podjęto szereg decyzji mających na celu monitoring wydatków m.in. w zakresie:

- usług telekomunikacyjnych telefonii komórkowej i stacjonarnej – wprowadzone zostały limity na rozmowy telefoniczne, po przekroczeniu których pracownicy zobowiązani są do zwrotu kosztów rozmów prywatnych. Zmienione zostały kwestie dotyczące przydziału telefonów służbowych – aparaty telefoniczne przydzielane są w oparciu o analizę zadań wykonywanych na poszczególnych stanowiskach,
- wydatków transportowych – zmniejszono ilości użytkowanego taboru,
- delegacji służbowych – pracownicy zobowiązani są do zakupu biletów kolejowych II klasy,
- wprowadzono Elektroniczny System Obiegu Dokumentów, który w dużym stopniu ograniczył zużycie papieru poprzez częściowe przejście na elektroniczną wymianę pism wewnętrznych,
- w 2010 r. podpisana została umowa na świadczenie zintegrowanej usługi drukowania i kopiowa-

nia. Działanie to umożliwiło wycofanie indywidualnych drukarek i mało wydajnych kopiarek. W to miejsce wprowadzone zostały szybkie urządzenia wielofunkcyjne, z drukiem dwustronnym, które pozwolą na ograniczenie wydatków na materiały eksploatacyjne, serwis urządzeń oraz zakup nowego sprzętu.

Ad 4. Ilu – z podziałem na poszczególne lata, począwszy od 2008 r. do stycznia 2011 r. – zatrudnionych było w ministerstwie sekretarzy stanu, podsekretarzy stanu, doradców politycznych i asystentów politycznych oraz jakie byty wydatkowane środki finansowe związane z ich urzędowaniem (wynagrodzenia, nagrody, obsługa sekretarska, obsługa transportowa, przeloty lotnicze krajowe, przeloty lotnicze zagraniczne, telefony komórkowe, karty płatnicze, obsługa gastronomiczna, artykuły alkoholowe)?:

zatrudnienie w etatach

	2008	2009	2010	01.2011
Sekretarz stanu	1,00	1,00	1,00	1,00
Podsekretarze stanu	4,00	4,00	3,00	3,00
Doradcy polityczni	1,00	3,00	3,00	4,00
Asystenci polityczni	1,00	1,00	0,00	1,00

kwoty wypłaconych wynagrodzeń

	2008	2009	2010	01.2011
Sekretarze i podsekretarze stanu	607 494,78	597 429,01	555 306,86	46 327,70
Doradcy i asystenci polityczni	132 828,25	115 258,75	196 273,51	32 838,71

kwoty wypłaconych nagród

	2008	2009	2010	01.2011
Sekretarze i podsekretarze stanu	5200,00	0,00	0,00	0,00
Doradcy i asystenci polityczni	49 380,00	29 500,00	15 500,00	0,00

obsługa transportowa

2008	2009	2010	01.2011
470 641,04	341 548,29	223 637,91	28 106,11

obsługa sekretarska

2008	2009	2010	01.2011
262 872,58	230726,11	201 343,39	22 265,74

koszty korzystania ze służbowych telefonów komórkowych

2008	2009	2010	01.2011
51 389,66	27 158,93	16 064,01	678,50

karty Visa

	2008	2009	2010	01.2011
Sekretarz stanu	3052,74	0,00	0,00	0,00
Podsekretarze stanu	10 371,15	3257,44	0,00	0,00
Doradcy polityczni	3294,74	0,00	0,00	0,00
Asystenci polityczni	0,00	0,00	0,00	0,00

przeloty krajowe

2008	2009	2010	01.2011
61 386,34	7536,32	2699,41	0,00

przeloty zagraniczne

	2008	2009	2010	01.2011
Sekretarz stanu	22 720,00	27 212,00	5385,00	0,00
Podsekretarze stanu	89 805,00	93 624,00	92 847,00	2696,00
Doradcy polityczni	24 398,00	23 062,00	6929,00	0,00
Asystenci polityczni	12 824,00	0,00	0,00	0,00

obsługa gastronomiczna

2008	2009	2010	01.2011
20 345,59	19 879,01	40 815,06	400,00

zakup artykułów alkoholowych

2008	2009	2010	01.2011
0,00	0,00	0,00	0,00

Z poważaniem

Minister
Andrzej Kraszewski

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Seligi
oraz grupy posłów**

**w sprawie działań dokonywanych przez rząd,
polegających na zmniejszeniu deficytu
budżetowego kosztem przyszłych emerytur
Polaków, oszczędzających wypracowane
przez siebie środki finansowe w OFE,
oraz kosztów funkcjonowania resortów
w obecnym rządzie, na przykładzie
Ministerstwa Rozwoju Regionalnego (20575)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 17 lutego br., do którego dołączona została interpelacja posła Dariusza Seligi

wraz z grupą posłów (znak: SPS-023-20575/11), w sprawie działań dokonywanych przez rząd, polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego kosztem przyszłych emerytur Polaków, oszczędzających wypracowane przez siebie środki finansowe w OFE, oraz kosztów funkcjonowania resortów w obecnym rządzie, na przykładzie MRR, przedstawiam następujące informacje.

Stanowisko Ministerstwa Rozwoju Regionalnego dotyczące zmian w zasadach funkcjonowania systemu emerytalnego w Polsce jest jednolite ze stanowiskiem rządu w tej sprawie, przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 8 marca 2011 r.

Odnosząc się do liczby zatrudnionych w MRR sekretarzy stanu, podsekretarzy stanu, doradców oraz asystentów w gabinecie politycznym w latach 2008–2011, przedstawia się ona następująco:

Stan zatrudnienia	2008	2009	2010	2011*
Zatrudnienie sekretarzy stanu	1	1	1	1
Zatrudnienie podsekretarzy stanu	4	4	3	3
Zatrudnienie doradców	3	3	2	0
Zatrudnienie asystentów politycznych	2	2	0	0

* wg stanu na 10.03.2011 r.

Wydatki związane z obsługą sekretarzy stanu, podsekretarzy stanu, doradców oraz asystentów w gabinecie politycznym w latach 2008–2011 kształtowały się następująco:

Tabela prezentuje wydatki średnie miesięczne w danym roku (w PLN)				
Pozycja wydatku	2008	2009	2010	stan na 31.01.2011 r.
Wynagrodzenia (netto)	52 578,24	54 870,20	38 863,50	32 809,95
Obsługa sekretarska	24 939,54	24 203,42	21 545,27	15 677,61
Obsługa transportowa	11 250,00	12 638,89	13 222,22	24 229,54
Telefony komórkowe	2 262,64	505,80	908,54	259,71
Karty płatnicze	528,18	-	-	-
Bilety lotnicze – delegacje krajowe	654,99	652,37	345,57	725,50
Bilety lotnicze – delegacje zagraniczne	4 913,15	3 582,45	4 808,36	-
Obsługa gastronomiczna	-	-	-	-
Zakup artykułów alkoholowych	-	-	-	-

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Adam Zdziebło

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Seligi**

**w sprawie przesunięcia terminu realizacji
obwodnicy Bełchatowa (20580)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 17 lutego 2011 r., sygn. akt SPS-023-20580/11, przekazując interpelację posła Dariusza Seligi dotyczącą budowy obwodnicy Bełchatowa w ciągu drogi krajowej nr 8 w ramach „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, przekazuję informacje w przedmiotowej sprawie.

W dniu 25 stycznia br. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” (program), który zastąpił dotychczas obowiązujący „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony w 2007 r.

Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad, jako inwestor przedsięwzięcia, podjęła działania zmierzające do przygotowania przedmiotowego zadania do realizacji, w wyniku których uzyskała decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację inwestycji w dniu 24 maja 2007 r. oraz decyzję o pozwoleniu na budowę w dniu 4 sierpnia 2010 r.

Jednocześnie należy wskazać, że zadanie pn. „Budowa obwodnicy Bełchatowa na drodze krajowej nr 8” zostało ujęte w programie na liście zadań priorytetowych, których realizacja może rozpocząć się do 2013 r. (załącznik nr 1a).

Niestety zakres rzeczowy zawarty w programie jest wynikiem aktualnych możliwości finansowych

państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

- 1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,
- 2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W przypadku przyznania dodatkowych limitów powyżej przyznanej przez Radę Ministrów kwoty 82,8 mld zł na realizację zadań inwestycyjnych odpowiedniej zmianie ulegnie też zakres rzeczowy programu.

Jednocześnie informuję, że Ministerstwo Infrastruktury będzie kontynuować starania w celu jak najszybszego zapewnienia środków finansowych dla wszystkich inwestycji ujętych w programie na lata 2011–2015, szczególnie dla zadań priorytetowych ujętych w załączniku 1a.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Seligi**

**w sprawie zmiany ustawy o wspieraniu rodziny
i systemie pieczy zastępczej (20588)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka, znak: SPS-023-20588/11, w sprawie interpelacji posła Dariusza Seligi dotyczącej projektu ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, uprzejmie informuję.

Projekt ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej nad dzieckiem jest obecnie przedmiotem prac parlamentarnych. Prace nad projektem prowadzone są przez powołaną podkomisję nadzwyczajną, a poprzedzone były przeprowadzonym w dniu 19 października 2010 r. wysłuchaniem publicznym. Obecnie prace nad projektem ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej prowadzone są w podkomisji nadzwyczajnej połączonych Komisji: Polityki Społecznej i Rodziny oraz Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej, zatem ostateczny kształt ustawy, w tym charakter przepisów dotyczących funkcjonowania ośrodków adopcyjno-opiekuńczych, zależy od decyzji parlamentarzystów.

Proponowana ustawa zawiera regulacje dotyczące problematyki adopcyjnej, w tym zasad działania ośrodków adopcyjno-opiekuńczych. Projekt ustawy zakłada, iż procedury przysposobienia nie będą podlegać rejonizacji i realizowane będą przez ośrodki adopcyjne prowadzone przez samorząd wojewódzki (lub na

jego zlecenie przez podmioty niepubliczne) jako zadanie zlecone z zakresu administracji rządowej. Z tego też względu realizacja tego zadania będzie przez rząd monitorowana. Ośrodki adopcyjne będą w każdym województwie, a ich usytuowanie będzie odpowiadało potrzebom. Adopcja będzie ich głównym zadaniem i wszystkie ośrodki adopcyjne będą musiały zatrudniać kadrę bardzo dobrze przygotowaną do realizacji tego zadania. Centralne finansowanie pozwoli na odpowiednie do potrzeb rozmieszczenie ośrodków adopcyjnych w przyszłości. Obecnie na 379 powiatów funkcjonuje 105 ośrodków adopcyjno-opiekuńczych. Fakt realizacji obecnie procedur adopcyjnych przez samorząd powiatowy jako zadania własnego powoduje nierównomierne rozłożenie ośrodków adopcyjno-opiekuńczych na terenie kraju, co utrudnia sprawne prowadzenie procedur adopcyjnych i zmniejsza ich dostępność. Proponowane rozwiązanie wzmocni możliwość przeprowadzania adopcji w sposób anonimowy, niepodlegający terytorialnej rejonizacji. Przyczyni się do tego niewątpliwie fakt, że prowadzenie ośrodka adopcyjnego będzie zadaniem zleconym z zakresu administracji rządowej realizowanym przez samorząd województwa. Osoby pragnące adoptować dzieci będą mogły, zachowując anonimowość, przeprowadzić adopcje w wybranym przez siebie ośrodku adopcyjnym na terenie całego kraju. Anonimowe przeprowadzenie adopcji, na której zależy wielu potencjalnym rodzicom adopcyjnym, w chwili obecnej jest utrudnione, gdyż zdarza się, że ośrodek adopcyjno-opiekuńczy prowadzący procedury przysposobienia zwraca się do ośrodka właściwego ze względu na miejsce zamieszkania kandydata do przysposobienia o sfinansowanie przeprowadzonej procedury adopcyjnej. Ponadto zmiana w organizacji ośrodków adopcyjno-opiekuńczych pozwoli na wyraźne oddzielenie zadań związanych z procedurami przysposobienia od problematyki rodzicielstwa zastępczego. Zaakcentuje to zupełnie inny, czasowy, charakter pieczy sprawowanej przez rodziców zastępczych w stosunku do trwałego, tożsamego z władzą rodzicielską charakteru więzi powstających przy przysposobieniu.

Realizacja procedur adopcyjnych zaproponowana w projekcie umożliwi pełną kontrolę skuteczności i efektywności działań ośrodków adopcyjnych. Użytkowanie centralnych danych na temat liczby i szybkości przeprowadzanych procedur adopcyjnych w stosunku do liczby dzieci, których adopcja byłaby możliwa, może zostać wykorzystane jako rzetelny wskaźnik skali różnorodnych problemów (w tym zjawiska handlu ludźmi) i tendencji związanych z adopcją dzieci. Przyczyni się także do sprawniejszego przeprowadzania procedur adopcyjnych oraz poprawy współpracy pomiędzy instytucjami pieczy zastępczej a ośrodkami adopcyjnymi, co – jak się oczekuje – sprzyjać będzie szybkiemu znajdowaniu dzieciom pozbawionym opieki rodziców nowych, odpowiedzialnych rodzin.

Konieczne jest podkreślenie, że wprowadzenie tego rozwiązania ma wyłącznie na celu dobro dziecka, ponieważ obecna sytuacja w bardzo wielu przypadkach oznacza długoletnie przebywanie dzieci w instytucjach pieczy zastępczej, najczęściej w placówkach opiekuńczo-wychowawczych. Skutkuje to opóźnieniami w rozwoju tych dzieci i problemami ze znalezieniem rodzin chętnych do adopcji. Trudno bowiem znaleźć rodziny zainteresowane przysposobieniem dzieci starszych, z deficytami rozwojowymi. W tej sytuacji można mówić o szczęściu, jeżeli znajdzie się rodzina spoza granic Polski (liczba adopcji zagranicznych rośnie).

W związku z projektowanym powierzeniem (jako zadanie zlecone z zakresu administracji rządowej) marszałkowi województwa prowadzenia procedur adopcyjnych konieczne jest przekształcenie obecnie działających ośrodków adopcyjno-opiekuńczych w powiecie. Pracownicy likwidowanych publicznych ośrodków adopcyjno-opiekuńczych staną się pracownikami starostwa powiatowego. Jeśli natomiast starosta wyznaczy jako organizatora rodzinnej pieczy zastępczej jednostkę organizacyjną powiatu, pracownicy likwidowanych publicznych ośrodków adopcyjno-opiekuńczych staną się pracownikami organizatora. W przypadku gdy likwidowany publiczny ośrodek adopcyjno-opiekuńczy prowadził wojewódzki bank danych, pracownicy takiego ośrodka, którzy zajmowali się procedurami adopcyjnymi, staną się pracownikami urzędu marszałkowskiego. Natomiast gdy marszałek województwa utworzy ośrodek adopcyjny i wyznaczy go do prowadzenia wojewódzkiego banku danych, pracownicy ci stają się pracownikami tego ośrodka.

Jeśli chodzi o niepubliczne ośrodki adopcyjno-opiekuńcze, będą one mogły przygotowywać osoby zgłaszające gotowość do przysposobienia dziecka oraz prowadzić procedury przysposobienia dziecka do czasu wygaśnięcia zawartej ze starostą umowy o realizacji zadania, którego przedmiotem jest prowadzenie ośrodka adopcyjno-opiekuńczego, nie dłużej jednak niż przez okres 3 lat od dnia wejścia ustawy w życie. Jeśli ośrodek taki prowadzi obecnie wojewódzki bank danych, po wejściu ustawy w życie będzie mógł zostać wyznaczony przez marszałka województwa do prowadzenia wojewódzkiego banku danych również do czasu wygaśnięcia zawartej ze starostą umowy o realizacji zadania, którego przedmiotem jest prowadzenie ośrodka adopcyjno-opiekuńczego, nie dłużej jednak niż przez okres 3 lat od dnia wejścia ustawy w życie. Po tym okresie marszałek województwa będzie mógł podjąć decyzję, czy podpisać z tymi ośrodkami umowę o prowadzenie procedur adopcyjnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra infrastruktury
na interpelację posła Dariusza Seligi**

w sprawie sytuacji panującej na kolei (20603)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie sytuacji panującej na kolei przekazuję poniższe informacje.

Przewóz osób w ramach kolejowego publicznego transportu zbiorowego wykonywany na trasie Warszawa – Skierniewice ma charakter przewozu wojewódzkiego. Zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2011 r. Nr 5, poz. 13) organizatorem publicznego transportu zbiorowego w wojewódzkich przewozach pasażerskich jest marszałek województwa. Zapewnienie prawidłowego funkcjonowania przewozów wojewódzkich na trasie Warszawa – Skierniewice należy do kompetencji marszałka województwa mazowieckiego.

Na przedmiotowej trasie przewozy realizowane są obecnie przez trzech przewoźników:

- PKP InterCity SA – pociągi pospieszne TLK (na zasadach komercyjnych),
- Koleje Mazowieckie – KM sp. z o.o. – pociągi osobowe (na podstawie dofinansowania ze strony samorządu województwa mazowieckiego),
- Przewozy Regionalne sp. z o.o. – pociągi InterRegio.

Pociągi TLK na linii Łódź – Skierniewice – Warszawa uruchamiane są przez PKP InterCity SA na zasadach komercyjnych, bez konieczności ich dofinansowania.

Zgodnie z przekazanymi przez PKP InterCity SA wyjaśnieniami, w związku z przejściowymi problemami taborowymi występowały przypadki zestawiania pociągów z mniejszej liczby wagonów, niż zaplanowano, a tym samym liczba dostępnych miejsc była niedostosowana do potrzeb pasażerów.

Ministerstwo Infrastruktury podjęło działania koordynacyjne mające na celu wyeliminowanie w jak największym zakresie niedogodności, jakie napotykają podróżujący transportem kolejowym. W szczególności działania te dotyczyły zobowiązania PKP InterCity SA do podjęcia działań mających na celu dostosowanie oferty połączeń do możliwości jej obsługi z punktu widzenia możliwości taborowych: uzgodniono odwołanie ok. 30 pociągów pospiesznych (TLK), głównie na trasach, na których pociągi kursowały co godzinę, tak aby odzyskać wagony do obsługi relacji, w których popyt ze strony pasażerów jest znacząco większy niż podaż miejsc siedzących. Uzgodnione zmiany zostały wprowadzone z dniem 1 marca 2011 r.

Pociągi piętrowe są własnością spółki Koleje Mazowieckie – KM, dlatego decyzję w sprawie skierowania taboru piętrowego do obsługi linii Warszawa – Skierniewice może podjąć zarząd spółki bądź samo-

rząd województwa, który połączenia te finansuje. Właścicielem spółki jest samorząd województwa mazowieckiego, dlatego Ministerstwo Infrastruktury nie ma wpływu na zakres usług świadczonych przez nią na linii Warszawa – Skierniewice.

W związku z zaistniałą w grudniu 2010 r. sytuacją w zakresie nieprawidłowości w przekazywaniu pasażerom informacji o rozkładzie jazdy pociągów Ministerstwo Infrastruktury podjęło działania na rzecz wyjaśnienia przyczyn zaistniałego stanu. Dokonana analiza wykazała następujące główne przyczyny niewłaściwego informowania pasażerów:

— wprowadzenie przez przewoźników kolejowych wielu istotnych zmian do oferty zaplanowanych połączeń tuż przed wdrożeniem nowego rozkładu jazdy pociągów;

— niestosowanie się przewoźników do przepisów regulujących kwestie informowania podróżnych na dworcach kolejowych i przystankach komunikacyjnych.

Obecnie w przepisach brak jest podstaw do nałożenia kar na podmioty odpowiedzialne za nieterminowe podawanie do publicznej wiadomości rozkładów jazdy pociągów, które zdyscyplinowałyby działania tych podmiotów.

W związku z zidentyfikowaniem głównych problemów Ministerstwo Infrastruktury przygotowało projekt ustawy o zmianie ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 16, poz. 94, z późn. zm.), który ma uzupełnić obowiązujące przepisy w taki sposób, aby znacząco poprawić dostępność informacji dla podróżnych. Zmiany te mają obejmować m.in.:

— wzmocnienie kompetencji regulatora rynku kolejowego m.in. w zakresie egzekwowania praw pasażerów;

— ograniczenie możliwości wprowadzania przez przewoźników kolejowych zmian do projektu rozkładu jazdy pociągów na miesiąc przed dniem jego wejścia w życie – w celu umożliwienia przygotowania rzetelnej informacji dla podróżnych;

— wprowadzenie odpowiedzialności za publikowanie informacji na dworcach kolejowych i przystankach komunikacyjnych przez podmioty nimi zarządzające;

— wprowadzenie kar z tytułu nieterminowego publikowania rozkładów jazdy pociągów dla podmiotów odpowiedzialnych za informowanie pasażerów.

W zakresie modernizacji dworców kolejowych uprzejmie informuję, że w 2010 r. przeznaczono na ten cel ponad 100 mln zł, zaś w 2011 r. przewiduje się podwojenie wydatków w tym zakresie. Pierwsze efekty podejmowanych działań są już widoczne, niemniej najważniejsze obiekty zostaną zmodernizowane w 2011 oraz 2012 r.

Z wyrazami szacunku

Minister
 Cezary Grabarczyk

Warszawa, dnia 11 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

ministra infrastruktury
 na interpelację posła Dariusza Seligi

w sprawie pociągu „Łodzianin” (20604)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie pociągu „Łodzianin” przekazuję poniższe informacje.

Przewóz osób w ramach kolejowego publicznego transportu zbiorowego wykonywany na trasie Warszawa – Skierniewice ma charakter przewozu wojewódzkiego. Zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2011 r. Nr 5, poz. 13) organizatorem publicznego transportu zbiorowego w wojewódzkich przewozach pasażerskich jest marszałek województwa. Zapewnienie prawidłowego funkcjonowania przewozów wojewódzkich na trasie Warszawa – Skierniewice należy do kompetencji marszałka województwa mazowieckiego.

Na przedmiotowej trasie przewozy realizowane są obecnie przez trzech przewoźników:

— PKP InterCity SA – pociągi pospieszne TLK (na zasadach komercyjnych),

— Koleje Mazowieckie – KM sp. z o.o. – pociągi osobowe (na podstawie dofinansowania ze strony samorządu województwa mazowieckiego),

— Przewozy Regionalne sp. z o.o. – pociągi Inter-Regio.

Na linii kolejowej Warszawa – Skierniewice – Łódź rozpoczęto kolejny etap modernizacji, skutkujący ograniczeniem liczby dostępnych tras dla pociągów, a tym samym zaburzeniem godzinowego cyklu kursowania pociągów pospiesznych TLK. W związku z zaistniałą sytuacją od dnia 1 marca 2011 r. pociągi uruchamiane przez PKP InterCity SA obsługujące relację Warszawa – Skierniewice – Łódź w celu zapewnienia zwiększonej podaży miejsc planowo powinny być zestawiane z 9 bądź 11 wagonów. Pociągi, których zestawienie zaplanowano na 9 wagonów, mają możliwość włączenia dodatkowego, dziesiątego wagonu. W składach pociągów obsługujących relację Warszawa – Skierniewice – Łódź w celu zwiększenia podaży miejsc zaplanowano również kursowanie wagonów, w których liczba miejsc w przedziale 2 klasy wynosi 8, zamiast 6. Zwiększenie liczby pociągów na tej trasie będzie możliwe po zakończeniu modernizacji linii.

W grudniu 2009 r. PKP InterCity SA zrezygnowała z nadawania nazw pociągom pospiesznym TLK. Dotychczasowy pociąg TLK „Łodzianin” stracił swoją nazwę i kursuje jako pociąg o numerze 91505/4 / 19512/3. Zgodnie z przekazanymi przez przewoźnika wyjaśnieniami frekwencja w pociągach TLK nr 91505/4 i 19512/3 jest na tyle wysoka, że dodanie postojów pośrednich skutkowałoby pogorszeniem warunków podróży ze względu na niewystarczającą podaż miejsc w stosunku do liczby nowych pasażerów. W związku

z powyższym przewoźnik nie przewiduje wyznaczenia dodatkowych postojów dla przedmiotowych pociągów.

Z wyrazami szacunku

Minister
Cezary Grabarczyk

Warszawa, dnia 11 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Macieja Orzechowskiego**

**w sprawie reformy systemu emerytalnego
(20614)**

W odpowiedzi na interpelację panów posłów na Sejm RP Macieja Orzechowskiego i Marka Zielińskiego, przekazaną przy piśmie z dnia 22 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20614/11, w sprawie reformy systemu emerytalnego, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień w odniesieniu do przedstawionych pytań.

1. W jaki sposób środki znajdujące się na subkontach z ZUS będą waloryzowane?

Zgodnie z przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 8 marca br. projektem ustawy o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu emerytalnego środki gromadzone na subkoncie w ZUS w ramach II filara będą waloryzowane (rocznie lub kwartalnie – dla tych, którzy nabyli uprawnienia do emerytury w trakcie roku) według średniego nominalnego wzrostu PKB z ubiegłych 5 lat (z zastrzeżeniem nieujemności wskaźnika waloryzacji). Termin waloryzacji składek na subkoncie będzie zbieżny z terminem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego. Ten sposób waloryzacji zapewni w długim terminie podobny zwrot ze środków gromadzonych na subkoncie w ZUS do zwrotu z obligacyjnej części OFE. Można bowiem oczekiwać, że długookresowo zwrot z obligacji i nominalne tempo wzrostu PKB będą do siebie zbliżone. W krótkim terminie, w okresie konwergencji polskiej gospodarki do poziomu rozwiniętych gospodarek Unii Europejskiej, należy spodziewać się, że wzrost PKB znacznie przekroczy oprocentowanie obligacji. Na te procesy może także wpłynąć spadek ryzyka inwestycyjnego w Polsce po wprowadzeniu euro. Przyjęcie wzrostu PKB jako wskaźnika waloryzacji części II filara prowadzonej przez ZUS może zatem pozwolić na osiągnięcie wyższych stóp zwrotu, w porównaniu ze scenariuszem, w którym środki te inwestowane byłyby przez OFE w dłużne papiery wartościowe.

2. Na jakich zasadach mają być dziedziczone środki zgromadzone na subkontach w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych?

Zgodnie ww. projektem składki zewidencjonowane na subkoncie w ZUS będą podlegały podziałowi w razie rozwodu lub unieważnienia małżeństwa, ustania wspólności majątkowej w czasie trwania małżeństwa albo umownego wyłączenia lub ograniczenia wspólności ustawowej między ubezpieczonym a jego małżonkiem, a także w przypadku śmierci ubezpieczonego. Środki przypadające spadkobiercom będą ewidencjonowane na ich subkontach w ramach II filara w ZUS. W przypadku śmierci emeryta pobierającego dożywotnią emeryturę kapitałową, osoby, na rzecz których nastąpiła wypłata gwarantowana, o której mowa w art. 20 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych, będą miały prawo do udziału w środkach zewidencjonowanych na subkoncie emeryta, proporcjonalnie do ich udziału w wypłacie gwarantowanej, przy czym środki te zostaną zewidencjonowane na ich subkontach. Wołą rządu jest zachowanie pełnej analogii zasad dziedziczenia środków zewidencjonowanych na subkoncie w ramach II filara w ZUS oraz zasad dziedziczenia z OFE (w tym wypłat gotówkowych).

3. Jaki wpływ proponowane zmiany będą miały na koszt funkcjonowania systemu emerytalnego i na wysokość przyszłych emerytur?

Należy zwrócić uwagę, że reforma systemu emerytalnego, wprowadzona w 1999 r., obok zalet, spowodowała również poważne niebezpieczeństwo dla systemu finansowego państwa, związane z narastaniem długu publicznego, które wynikają z konieczności przekazania części składki emerytalnej do OFE. Powoduje to wzrost potrzeb pożyczkowych i narastanie jawnego długu publicznego, który zbliża się do II prognozy ostrożnościowego określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB. Tylko w roku 2010 wysokość refundacji FUS składki przekazywanej do OFE wyniosła 22,5 mld zł (tj. 1,6% PKB), zaś od początku reformy emerytalnej w 1999 r. do 2010 r. bezpośredni koszt refundacji z budżetu państwa ubytku składki emerytalnej w FUS wskutek jej przekazania do OFE wyniósł ok. 162 mld zł, a więc ok. 11,4% przewidywanego na 2010 r. PKB. Po uwzględnieniu kosztu finansowania koszt refundacji rośnie o kolejne 70 mld zł. Jednocześnie dzięki inwestycjom OFE wartość aktywów w nich zgromadzonych wynosi obecnie 221,3 mld zł. Dotychczasowy trend wskazuje na to, iż problemy związane z przyrostem długu publicznego w związku z funkcjonowaniem kapitałowej części systemu emerytalnego będą w przyszłości narastać i stanowić istotne obciążenie dla sektora finansów publicznych. Obniżanie potrzeb pożyczkowych jest ważne dla podtrzymania stabilności i wiarygodności sytuacji fiskalnej. Jest to kluczowe zadanie w kontekście zwiększania możliwości finansowania wydatków rozwojowych, koniecznych dla podjęcia wyzwań modernizacyjnych kraju. Z punktu widzenia ubezpieczonych wpływ proponowanych zmian na wy-

sokość przeciętnej emerytury jest korzystny. Wyższa część składki emerytalnej przekazywana na subkonto w ZUS, jak i obniżenie kosztów funkcjonowania systemu OFE (potrącanych ze środków oszczędzanych tam na przyszłe emerytury) bezpośrednio przełoży się na wyższe przyszłe emerytury, jak i zmniejszenie deficytu Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a w szczególności funkcjonującego w jego ramach funduszu emerytalnego, z którego wypłacane są emerytury z I filara.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Macieja Orzechowskiego**

**w sprawie funkcjonowania samorządów
w aspekcie znowelizowanej ustawy
o finansach publicznych (20616)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana Macieja Orzechowskiego, posła na Sejm RP, przekazaną pismem z dnia 17 lutego 2011 r., znak SPS-023-20616/11, w sprawie funkcjonowania samorządów w aspekcie znowelizowanej ustawy o finansach publicznych, uprzejmie wyjaśniam.

1. W ramach rozporządzenia ministra finansów z dnia 23 grudnia 2010 r. w sprawie szczegółowego sposobu klasyfikacji tytułów dłużnych zaliczanych do państwowego długu publicznego, w tym do długu Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 252, poz. 1692) doprecyzowano dotychczas obowiązujące regulacje prawne w zakresie tytułów dłużnych tworzących państwowy dług publiczny. W szczególności doprecyzowaniu uległy pojęcia kredytów i pożyczek, do których zaliczono m.in. umowy o partnerstwie publiczno-prywatnym, które mają wpływ na poziom długu publicznego, umowy leasingu zawarte z producentem lub finansującym, w których ryzyko i korzyści z tytułu własności są przeniesione na korzystającego z rzeczy, a także umowy nienazwane o terminie zapłaty dłuższym niż rok, związane z finansowaniem usług, dostaw, robót budowlanych, które wywołują skutki ekonomiczne podobne do umowy pożyczki lub kredytu.

Zawarta w rozporządzeniu definicja kredytów i pożyczek jest zgodna z prezentowanym od 2001 r. (tj. od momentu wejścia w życie pierwszego rozporządzenia dotyczącego sprawozdawczości z zakresu długu publicznego) przez ministra finansów stanowiskiem, że klasyfikacja danego zobowiązania do tytułów dłużnych nie zależy od jego nazwy, ale od sensu ekonomicznego (wynika to z ujednolicania statystyki z za-

kresu długu publicznego ze standardami międzynarodowymi – ESA95 definiuje zobowiązania w sposób funkcjonalny). Obecna definicja stanowi zatem doprecyzowanie w regulacjach prawnych (rozporządzeniu) dotychczasowego stanowiska ministra finansów, a nie rozszerzenie kategorii kredyty i pożyczki. Celem dookreślenia tytułu, jakim są kredyty i pożyczki, jest dążenie do otrzymania pełnej i rzetelnej informacji o rzeczywistym zadłużeniu jednostek sektora finansów publicznych. Dodatkowo należy podkreślić, że zarówno leasing finansowy, jak i umowy o partnerstwie publiczno-prywatnym, które mają wpływ na poziom długu publicznego, były już wcześniej wprost wymieniane jako rodzaje zobowiązań zaliczanych do kategorii kredyty i pożyczki. Potwierdzeniem tego mogą być zarówno przepisy rozporządzenia ministra finansów z dnia 26 czerwca 2006 r. w sprawie sprawozdań jednostek sektora finansów publicznych w zakresie operacji finansowych (Dz. U. Nr 113, poz. 770) oraz z dnia 27 czerwca 2006 r. w sprawie sprawozdawczości budżetowej (Dz. U. Nr 115, poz. 781, z późn. zm.), jak i rozporządzenie ministra finansów z dnia 4 marca 2010 r. w sprawie sprawozdań jednostek sektora finansów publicznych w zakresie operacji finansowych (Dz. U. Nr 43, poz. 247), gdzie do kategorii kredytów i pożyczek zaliczono wprost leasing finansowy oraz umowy o partnerstwie publiczno-prywatnym, które mają wpływ na poziom długu publicznego. Dodatkowym potwierdzeniem może być fakt, że przepisy ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym wprost wyróżniały umowy o partnerstwie publicznym-prywatnym, które ze względu na rozłożenie ryzyk pomiędzy partnerem publicznym i prywatnym mogą mieć wpływ na poziom długu publicznego.

Biorąc powyższe pod uwagę, rozporządzenie nie powinno mieć wpływu na sytuację finansową i plany inwestycyjne jednostek samorządu terytorialnego.

2. Przewidziany w art. 243 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych nowy wskaźnik limitujący spłatę zobowiązań jest wynikiem postulatów zgłaszanych wielokrotnie przez jednostki samorządu terytorialnego, w tym podczas posiedzeń komisji wspólnej rządu i samorządu.

Przedstawiciele strony samorządowej w stanowisku Zespołu do Spraw Systemu Finansów Publicznych Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego z dnia 19 lutego 2008 r. wnosili o zmianę formuły określania limitów, o których stanowią przepisy art. 169 i 170 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych. Zdaniem strony samorządowej dotychczasowe ograniczenia dotyczące zadłużania i spłaty zobowiązań powinny zostać zastąpione przez indywidualny wskaźnik obciążenia budżetu jednostki spłatą zobowiązań finansowych i odsetek, który nawiązuje do nadwyżki operacyjnej. Takie stanowisko przyjęła również Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Strona samorządowa w stanowisku Zespołu do Spraw Systemu Finansów Publicznych Komisji Wspól-

nej Rządu i Samorządu Terytorialnego z dnia 19 września i 28 października 2008 r. w sprawie projektu ustawy o finansach publicznych oraz projektu ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych wyraziła zadowolenie, iż projekt nowej ustawy o finansach publicznych w wielu proponowanych rozwiązaniach wychodzi naprzeciw postulatam samorządów.

Stosownie do stanowiska Zespołu do Spraw Systemu Finansów Publicznych Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego strona samorządowa zaproponowała wydłużenie *vacatio legis* dla regulacji określającej obowiązywanie nowego wskaźnika limitującego spłatę zobowiązań z 1 roku do 3 lat w celu umożliwienia jednostkom samorządu terytorialnego dostosowania się do nowych przepisów. W związku z powyższym indywidualny wskaźnik spłaty zadłużenia będzie miał zastosowanie, począwszy od 2014 r. Jednocześnie zaproponowano nałożenie obowiązku na jednostki samorządu terytorialnego do publikowania – w okresie *vacatio legis* – informacji o wysokości wskaźnika spłaty zobowiązań.

Należy zaznaczyć, że nowy wskaźnik z jednej strony znosi ograniczenia wiążące jednostki samorządu terytorialnego, dla których zaciąganie nawet dość znacznych zobowiązań finansowych może być instrumentem bezpiecznej polityki rozwojowej, z drugiej zaś dyscyplinuje te jednostki, którym wysokie obciążenie dochodów spłatami zobowiązań nakazuje dużą ostrożność przy zaciąganiu nowych kredytów i pożyczek czy też emisji papierów wartościowych.

Podkreślenia wymaga, że zawarty w ustawie o finansach publicznych wskaźnik spłaty zobowiązań jednostek samorządu terytorialnego jest przez Ministerstwo Finansów na bieżąco monitorowany. Ministerstwo Finansów posiada wyliczenia wskaźnika dla każdej jednostki samorządu terytorialnego. Sytuacja finansowa jednostek samorządu oceniana jest na podstawie danych zawartych w sporządzanych przez nie sprawozdaniach. Do konstrukcji nowego wskaźnika zadłużenia przyjęto dane z tych sprawozdań, bowiem są to dane rzetelne i prawidłowe. Wyliczenie wskaźnika dla każdej jednostki samorządu terytorialnego będzie opierać się na danych dotyczących wykonania za okres dwóch ostatnich lat oraz na wartościach planowanych z roku poprzedzającego rok, na który wylicza się wskaźnik. Wykorzystanie danych za trzy kwartały, które znane są pod koniec października, pozwala na uwzględnienie najbardziej aktualnej sytuacji finansowej danej jednostki.

Ponadto należy podkreślić, że przyjęta konstrukcja wskaźnika limitującego spłatę zobowiązań jednostki samorządu terytorialnego nie ogranicza możliwości absorpcji środków europejskich przeznaczonych na realizację projektów objętych dofinansowaniem z tych środków, bowiem ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych zachowuje dotychczasowe wyłączenia w tym zakresie.

Uprzejmie informuję również, iż w Ministerstwie Finansów, we współpracy ze stroną samorządową,

prowadzone są prace, których głównym celem jest ograniczenie przyrostu zadłużenia i deficytu jednostek samorządu terytorialnego. W trakcie prac strona samorządowa zgłosiła różne propozycje zmierzające do uelastycznienia gospodarki finansowej jednostek samorządu terytorialnego. Zgłoszone przez stronę samorządową propozycje rozwiązań dotyczą zagadnień pozostających w gestii różnych resortów i wymagają przeprowadzenia analizy. Wypracowane założenia będą przedmiotem uzgodnień międzyresortowych oraz uzgodnień z partnerami społecznymi.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Dominik Radziwiłł

Warszawa, dnia 11 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Macieja
Orzechowskiego i Cezarego Tomczyka**

**w sprawie trudnej sytuacji hodowców
trzody chlewnej i drobiu w Polsce (20617)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20617/11, przysyłam odpowiedź na interpelację poselską z dnia 3 lutego 2011 r. panów: Macieja Orzechowskiego i Cezarego Tomczyka, posłów na Sejm RP, w sprawie trudnej sytuacji hodowców trzody chlewnej i drobiu w Polsce.

Minister rolnictwa i rozwoju wsi wielokrotnie przedstawiał na posiedzeniach Rady Unii Europejskiej ds. Rolnictwa i Rybołówstwa sprawy priorytetowe dla polskiego rolnictwa mające wpływ na poziom dochodów rolników, dążąc konsekwentnie do tego, aby w ramach Wspólnej Polityki Rolnej w Unii Europejskiej we właściwym terminie uruchamiane były mechanizmy mające na celu niwelowanie niekorzystnych zjawisk na rynkach rolnych czy wcześniejsze przeciwdziałanie tym zjawiskom. W listopadzie 2010 r., na wniosek Polski, uruchomiona została sprzedaż zbóż znajdujących się w magazynach interwencyjnych, co wpłynęło na spowolnienie wzrostu cen zbóż i złagodzenie sytuacji na rynku paszowym.

Polska wnioskowała również o uruchomienie wsparcia rynku wieprzowiny. Na przełomie 2010 r. i 2011 r. sytuacja na tym rynku uległa dalszemu pogorszeniu w związku z kryzysem związanym z wykryciem dioksyn w Niemczech. Wniosek Polski i innych państw członkowskich o uruchomienie wsparcia rynku wieprzowiny uzyskał poparcie Komisji Euro-

pejskiej i w dniu 24 stycznia 2011 r. na posiedzeniu Rady UE ds. Rolnictwa i Rybołówstwa podjęto decyzję o uruchomieniu dopłat do prywatnego przechowywania wieprzowiny. W ramach mechanizmu, zawieszonego z dniem 22 lutego, a ostatecznie zamkniętego w dniu 4 marca 2011 r., od dnia 1 lutego 2011 r. w całej UE złożono wnioski o objęcie dopłatami 144 tys. t mięsa wieprzowego, w tym w Polsce 9 tys. t.

Na rynku trzody chlewnej sytuacja cenowa w Polsce uległa poprawie. Od początku lutego 2011 r. cena skupu żywca wieprzowego rośnie. W pierwszym tygodniu marca 2011 r. wg danych ZSRIR MRiRW cena wyniosła 4,13 zł/kg w wadze żywej i była o 5 gr (1,3%) wyższa w porównaniu do tygodnia poprzedniego. W stosunku do analogicznego okresu 2010 r. cena jest wyższa o 34 gr (9,0%).

Również na rynku mięsa drobiowego następują korzystne zmiany. W okresie 28.02.–6.03.2011 r. średnia cena skupu kurcząt brojlerów wyniosła 3,74 zł/kg i w stosunku do tygodnia poprzedzającego wzrosła o 9 gr (2,3%). Cena jest wyższa o 74 gr (24,5%) w stosunku do analogicznego tygodnia ubiegłego roku. Cena sprzedaży tuszki kurcząt w zakładach drobiarskich wyniosła 6,09 zł/kg i była o 16 gr (2,7%) wyższa w stosunku do ubiegłego tygodnia oraz o 45 gr (31,2%) wyższa w stosunku do analogicznego tygodnia ubiegłego roku.

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi podejmuje działania stymulujące popyt wewnętrzny i eksport. Prowadzi działania stwarzające warunki dla eksportu na rynki państw trzecich, m.in. Chin, Rosji, Ukrainy. Wdrożono rozwiązania systemowe, takie jak np.: Fundusz Promocji Mięsa Wieprzowego, utworzony na podstawie ustawy z dnia 22 maja 2009 r. o funduszach promocji produktów rolno-spożywczych. Natomiast na podstawie ustawy z dnia 7 marca 2007 r. o wspieraniu rozwoju obszarów wiejskich z udziałem środków Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich za krajowy system jakości żywności uznane zostały System Gwarantowanej Jakości Żywności (QAFP) opracowany przez Unię Producentów i Pracodawców Przemysłu Mięsnego oraz System Jakości Wieprzowiny PQS (Pork Quality System) opracowany przez Polski Związek Hodowców Producentów Trzody Chlewnej POLSUS oraz Związek „Polskie Mięso”.

W ramach działań resortu realizowany jest program zwalczania choroby Aujeszkiego u świń na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Uznanie Polski jako kraju wolnego od choroby Aujeszkiego wpłynie pozytywnie na eksport polskiego mięsa i żywca wieprzowego, a także pozyskiwanie nowych rynków zbytu.

Polska, przystępując do Unii Europejskiej, przyjęła wspólnotowy dorobek prawny, zapewniający swobodny przepływ towarów na obszarze całej Unii Europejskiej. W ramach rynku wewnętrznego nie prowadzi się weterynaryjnej kontroli granicznej na wewnętrznych granicach pomiędzy państwami członkowskimi. Wypracowano natomiast procedury, które polegają na wzajemnym uznaniu wyników kontroli

i badań przeprowadzonych przez właściwe służby, organy i laboratoria państwa członkowskiego miejsca wysyłki. Stosowanie takiej zasady oznacza, że jeżeli produkt został poddany kontroli przy wprowadzaniu go do obrotu w jednym z państw członkowskich Unii Europejskiej, w sposób zgodny z obowiązującym prawem, może być również bez dodatkowej kontroli wprowadzany do obrotu w innym państwie będącym członkiem Unii Europejskiej.

Produkty pochodzenia zwierzęcego, w tym świeże mięso przywożone z państw trzecich, tj. niebędących członkami Unii Europejskiej, przed ich dopuszczeniem do wprowadzenia na rynek podlegają weterynaryjnej kontroli granicznej. Produkty pochodzenia zwierzęcego sprowadzane z państw trzecich, aby zostały wprowadzone na rynek unijny, muszą spełniać wymagania unijnego prawa żywnościowego lub wymagania uznane przez Unię Europejską za przynajmniej im odpowiadające, albo w przypadku gdy istnieją określone umowy między Unią Europejską i państwem trzecim, być zgodne z wymogami zawartymi w tych umowach.

W celu zapewnienia bezpieczeństwa łańcucha żywnościowego każde państwo członkowskie jest zobowiązane do opracowania zintegrowanego wieloletniego planu kontroli i prowadzenia urzędowej kontroli pasz i żywności, jak również do prowadzenia tzw. monitoringu, m.in. w zakresie pozostałości dioksyn i związków pokrewnych.

Organy administracji publicznej co do zasady nie mają kompetencji do wprowadzania ograniczeń swobodnego przepływu towarów pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej, zwłaszcza w przypadku gdy nie dysponują jakimikolwiek dowodami na to, że wprowadzana na rynek danego państwa członkowskiego żywność może stanowić poważne ryzyko dla zdrowia ludzi.

Po otrzymaniu informacji o sytuacji zaistniałej na terytorium Niemiec oraz o możliwym przedostaniu się na polski rynek produktów pochodzenia zwierzęcego z terenów, gdzie wystąpiło skażenie dioksynami, zarówno Inspekcja Weterynaryjna, jak i Państwowa Inspekcja Sanitarna w toku sprawowanego nadzoru podjęły natychmiastowe działania mające na celu zminimalizowanie zagrożenia dla zdrowia konsumentów. Główny lekarz weterynarii niezwłocznie polecił terenowym organom Inspekcji Weterynaryjnej wdrożenie obowiązku notyfikowania o każdej przesyłce mięsa (zwłaszcza wieprzowego i drobiowego) oraz jaj, w szczególności z landów: Hamburg, Dolna Saksonia, Nadrenia Północna-Westfalia, Saksonia-Anhalt, w których stosowane były skażone dioksynami pasze. Informacje dotyczące miejsca pochodzenia, miejsca przeznaczenia, rodzaju przesyłki, ilości towaru, listę dystrybucji oraz dołączone dokumenty towarzyszące przesyłkom miały być przesyłane do Głównego Inspektoratu Weterynarii. O powyższym poleceniu zostały poinformowane także stowarzyszenia branżowe. Główny lekarz weterynarii zwrócił się również do strony niemieckiej z prośbą o po-

danie m.in. danych dotyczących rzeźni, które mogły dokonywać uboju zwierząt z zablokowanych gospodarstw, w których stosowano skażone dioksynami pasze.

Główny lekarz weterynarii prowadzi ścisłą współpracę z Państwową Inspekcją Sanitarną w zakresie kontroli sklepów wielkopowierzchniowych. W porozumieniach zawartych z Inspekcją Transportu Drogowego oraz z Wydziałem Ruchu Drogowego Policji ustalono, że będą zgłaszane do Głównego Inspektoratu Weterynarii, stwierdzone w toku kontroli, przypadki przesyłek produktów spożywczych pochodzenia zwierzęcego (szczególnie mięsa i jaj) pochodzących z Niemiec.

Do dnia 1 marca 2011 r. organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej na terenie całej Polski przeprowadziły 1048 kontroli. Ww. kontrole odbywały się w sklepach wielkopowierzchniowych, innych sklepach wprowadzających do obrotu mięso po rozbiorze, również pakowane w opakowania jednostkowe, oraz w obiektach mogących wprowadzać do obrotu lub przetwarzać mięso pochodzące z Niemiec. W toku przeprowadzonych kontroli organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej stwierdziły mięso wieprzowe i drobiowe oraz jaja konsumpcyjne głównie pochodzenia krajowego. W pobranych w trakcie kontroli próbkach nie stwierdzono zanieczyszczenia dioksynami.

Do dnia 11 lutego 2011 r. Inspekcja Weterynaryjna pobrała do badań laboratoryjnych w kierunku dioksyn 81 próbek produktów pochodzących z Niemiec. W pobranych próbkach nie wykryto przekroczenia dopuszczalnej zawartości tych substancji. Świadczy to, że produkty, z których pobrano próbki, były bezpieczne i nie stanowiły zagrożenia dla zdrowia konsumentów. W związku z powyższym w dniu 14 lutego 2011 r. główny lekarz weterynarii poinformował o zakończeniu wzmożonego monitoringu mięsa wieprzowego pochodzącego z Niemiec, w zakładach będących pod nadzorem Inspekcji Weterynaryjnej.

Wprowadzanie przez państwa członkowskie Unii Europejskiej jakichkolwiek działań mających na celu dyskryminowanie podmiotów wprowadzających na polski rynek towary z innych uprawnionych do tego państw, np. poprzez nieuzasadnione wzmożenie kontroli produktów pochodzących z danego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, nie jest dozwolone.

Kontrole weterynaryjne na granicach wewnątrz Unii Europejskiej nie mogą być już stosowane i zostały zastąpione regułą wzajemnego uznawania wyników kontroli przeprowadzanych przez służby poszczególnych państw członkowskich. Istniejące systemy kontroli weterynaryjnej produktów pochodzenia zwierzęcego przywożonych zarówno do Polski, jak i do innych państw członkowskich pozwalają jedynie na prowadzenie w miejscu przeznaczenia przesyłki wyrywkowych kontroli weterynaryjnych, które mogą być jednak realizowane tylko w sposób niedyskryminujący. Główny lekarz weterynarii może dodatkowo zarządzić zwiększenie częstotliwości kon-

troli przesyłek pochodzących z zakładów, z których pochodziły wcześniej kwestionowane partie, tylko w przypadku stwierdzenia przez organy Inspekcji Weterynaryjnej występowania naruszeń obowiązujących przepisów prawa w trakcie przeprowadzania ww. niedyskryminujących kontroli.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Macieja Orzechowskiego
oraz grupy posłów**

**w sprawie rozliczania PIT
na preferencyjnych zasadach (20620)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów, dołączoną do pisma z dnia 17 lutego 2011 r. Nr SPS-023-20620/11, w sprawie preferencyjnego opodatkowania dochodów rodziców samotnie wychowujących dzieci, wyjaśniam, co następuje.

Nowelizacja ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych dokonana ustawą z dnia 25 listopada 2010 r. (Dz. U. Nr 226, poz. 1478) nie wprowadziła zmian w zakresie zasad rozliczania podatku przez osoby samotnie wychowujące dzieci. Zmiana przepisów w tym zakresie miała charakter redakcyjny, jej celem było wyłącznie doprecyzowanie dotychczasowych uregulowań, w myśl których, aby rodzic mógł opodatkować swoje dochody na zasadach przewidzianych w art. 6 ust. 4 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (zwanej dalej ustawą), musi nie tylko być panną, kawalerem, wdową, wdowcem, rozwódką, rozwodnikiem, osobą, w stosunku do której orzeczono separację, bądź też osobą pozostającą w związku małżeńskim z osobą pozbawioną praw rodzicielskich lub odbywającą karę pozbawienia wolności, ale musi także spełnić pozostałe warunki określone przez ustawodawcę, tj. w szczególności samotnie wychowywać dziecko, o którym mowa w art. 6 ust. 4 ustawy.

Jak wynika z uzasadnienia do komisijnego projektu ustawy (druk sejmowy nr 3366, w oparciu o który uchwalona została ww. nowelizacja z dnia 25 listopada 2010 r.), potrzeba dokonania tej zmiany wynikała z pojawiających się sporów interpretacyjnych pomiędzy podatnikami a organami podatkowymi, będących wynikiem występujących rozbieżności w orzecznictwie wojewódzkich sądów administracyjnych.

Potwierdzeniem stanowiska Ministerstwa Finansów w omawianej sprawie jest jeden z ostatnich wyroków Naczelnego Sądu Administracyjnego, z którego wynika, iż w tego rodzaju sprawach rozpatrywanych w stanie prawnym obowiązującym przed 1 stycznia 2011 r. (wyrok z dnia 5 października 2010 r. sygn. akt II FSK 890/09) „W orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego odnośnie definicji pojęcia osoby samotnie wychowującej dzieci występuje ugruntowany pogląd (por. np. wyrok z dnia 6 maja 2008 r., sygn. akt II FSK 617/07 i II FSK 371/07, z dnia 30 czerwca 2009 r., sygn. akt II FSK 279/08), który skład orzekający w tej sprawie podziela, że: art. 6 ust. 5 u.p.d.o.f. zawiera definicję legalną osoby samotnie wychowującej dziecko, jednak dokonując jego wykładni nie można abstrahować od ust. 4 tego artykułu. Należy uznać, że art. 6 ust. 4 u.p.d.o.f. przyznaje osobie, która faktycznie samotnie wychowuje dziecko, prawo do preferencyjnego rozliczenia się z podatku dochodowego. Art. 6 ust. 5 u.p.d.o.f. określa zaś krąg osób, które ze względu na swój stan cywilny mogą być uznane za samotnie wychowujące dzieci. Przepis ten nie może być jednak interpretowany w ten sposób, że każda osoba mająca dzieci i znajdującą się w stanie wolnym w tym przepisie wskazanym jest osobą samotnie wychowującą dziecko. Podstawowym bowiem warunkiem skorzystania z prawa do rozliczenia podatku na zasadach określonych w art. 6 ust. 4 u.p.d.o.f. jest ustalenie, że dana osoba rzeczywiście samotnie wychowuje dziecko. W kontekście omawianych przepisów oznacza to, że osoba taka stale troszczy się o byt materialny i rozwój emocjonalny dziecka bez udziału innej osoby. Innymi słowy, aby zastosować preferencję z art. 6 ust. 4 u.p.d.o.f. należy ustalić, czy daną osobę należąca do kręgu osób wymienionych w ust. 5 z uwagi na jej stan cywilny można uznać za rzeczywiście samotnie wychowującą dziecko. Podkreślenia wymaga fakt, że celem wprowadzenia tej ulgi mającej charakter prorodzinny było zrównanie pod względem możliwości łącznego opodatkowania dochodów małżonków z ich dziećmi oraz dochodów tych rodziców, którzy dzieci wychowywali samotnie. Stąd też nie do zaakceptowania byłaby wykładnia przedmiotowych przepisów prowadząca do uznania, że z ulgi tej może skorzystać każda osoba, która ma władzę rodzicielską i jest stanu wolnego, lecz nie sprawuje samotnie opieki nad dzieckiem.”

Mając powyższe na uwadze oraz fakt nadania z dniem 1 stycznia 2011 r. nowego brzmienia zdaniu wstępnemu w ust. 4 w art. 6 ustawy, któremu towarzyszyło skreślenie dotychczasowego ust. 5 tego artykułu, nie powinno być już żadnych wątpliwości, że do opodatkowania dochodów osób samotnie wychowujących dzieci niewystarczające jest samo legitymowanie się określonym stanem cywilnym. Równie istotne jest samotne troszczenie się o byt materialny i rozwój emocjonalny dziecka bez udziału innej osoby, tj. w szczególności ojca lub matki dziecka. Tym samym obecny stan prawny nie wymaga podejmowania dodatkowych działań przez rząd.

Odnosząc się natomiast do kwestii okresu, jaki jest wymagany, aby osoba samotnie wychowująca dziecko mogła opodatkować swoje dochody na preferencyjnych zasadach, należy zauważyć, iż samotne wychowywanie nie musi trwać przez cały rok podatkowy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 11 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Macieja Orzechowskiego
oraz grupy posłów**

**w sprawie becikowego
dla rodziców adopcyjnych (20621)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 17 lutego 2011 r. dotyczące interpelacji posła Macieja Orzechowskiego i grupy posłów w sprawie becikowego dla rodziców adopcyjnych, uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z art. 15 b ust. 2 i 3 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.) jednorazowa zapomoga z tytułu urodzenia się dziecka przysługuje matce lub ojcu dziecka, opiekunowi prawnemu albo opiekunowi faktycznemu dziecka, niezależnie od wysokości dochodów. Wniosek o wypłatę jednorazowej zapomogi składa się w terminie 12 miesięcy od dnia narodzin dziecka, a w przypadku gdy wniosek dotyczy dziecka objętego opieką prawną, opieką faktyczną albo dziecka przysposobionego – w terminie 12 miesięcy od dnia objęcia dziecka opieką albo przysposobienia, nie później niż do ukończenia przez dziecko 18. roku życia. Wniosek złożony po terminie organ właściwy pozostawia bez rozpoznania.

Na mocy przepisu przejściowego – art. 3 ustawy z dnia 5 marca 2010 r. o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych (Dz. U. Nr 50, poz. 301) – do końca 2011 r. został zawieszony warunek pozostawiania matki dziecka pod opieką medyczną nie później niż od 10. tygodnia ciąży do porodu. Oznacza to, że w okresie od dnia 31 marca 2010 r. do 31 grudnia 2011 r., aby uzyskać prawo do jednorazowej zapomogi z tytułu urodzenia się dziecka, należy przedstawić zaświadczenie lekarskie lub zaświadczenie wystawione przez położną potwierdzające co najmniej jedno badanie kobiety w okresie ciąży przeprowadzone przez lekarza ginekologa lub położną.

Na podstawie art. 9 ust. 9 i art. 15 b ust. 7 ustawy o świadczeniach rodzinnych wymóg udokumentowa-

nia pozostawiania matki dziecka pod opieką medyczną nie dotyczy osób będących prawnymi lub faktycznymi opiekunami dziecka. Opiekun faktyczny dziecka to w rozumieniu ww. ustawy osoba faktycznie opiekująca się dzieckiem, która wystąpiła z wnioskiem do sądu rodzinnego o przysposobienie dziecka. Analogicznie, w opinii Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej wymóg dotyczący dołączenia do wniosku odpowiedniego zaświadczenia wystawionego przez lekarza lub położną nie ma zastosowania również w odniesieniu do rodziców, którzy ostatecznie przysposobili dziecko. Rodzice adopcyjni, podobnie jak osoby ubiegające się o przysposobienie dziecka i opiekunowie prawni dziecka, nie mają wpływu na korzystanie przez matkę dziecka z opieki medycznej w czasie ciąży i bezzasadne jest żądanie od nich zaświadczenia, że matka biologiczna poddała się co najmniej jednemu badaniu w okresie ciąży.

Jednakże z uwagi na napływające do MPiPS sygnały o pojawiających się problemach z uzyskaniem przedmiotowego świadczenia przez rodziców adopcyjnych zasadne wydaje się być doprecyzowanie ww. przepisów, tak aby wprost wynikało z nich, że rodzice adopcyjni mogą otrzymywać ww. świadczenie bez okazywania zaświadczenia o pozostawaniu pod opieką lekarską matki dziecka. Jednocześnie uprzejmie informuję, że w związku z trwającymi w Sejmie pracami nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (druk sejmowy nr 3897) wprowadzenie ww. zmian możliwe jest na etapie prac sejmowych, w drodze inicjatywy poselskiej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 11 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Artura Gierady
oraz grupy posłów**

**w sprawie niedoprecyzowania przepisów
w procedurze zatrzymywania prawa jazdy
kierowcom, wobec których zachodzi
podejrzanie kierowania pojazdem w stanie
nietrzeźwości lub w stanie po użyciu alkoholu
(20623)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 17 lutego 2011 r. (sygn.: SPS-023-20623/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Artura Gierady oraz grupy posłów w sprawie niedoprecyzowania przepisów w procedurze zatrzy-

mywania prawa jazdy kierowcom, wobec których zachodzi podejrzenie kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości lub w stanie po spożyciu alkoholu, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie należy wskazać, że z informacji przekazanych przez Komendę Główną Policji wynika, że w 2010 r. Biuro Ruchu Drogowego KGP otrzymywało z jednostek terenowych Policji sygnały wskazujące na rozbieżności w trybie postępowania, w przypadku przeprowadzenia badania stanu trzeźwości kierującego pojazdem wykonanego urządzeniem działającym na zasadzie elektrodowego utleniania alkoholu oraz uzyskania w pierwszym badaniu wyniku powyżej 0,1 mg/l, a w drugim, przeprowadzonym po 15 minutach, wyniku negatywnego.

Z uwagi na fakt, że zarządzenie nr 496 komendanta głównego Policji z dnia 25 maja 2004 r. w sprawie badań na zawartość w organizmie alkoholu lub środka działającego podobnie do alkoholu (Dz. Urz. KGP Nr 9, poz. 40, z późn. zm.) nie określa sposobu interpretowania takich wyników, a jednocześnie przeprowadzenie ich właściwej oceny wymaga wiedzy specjalistycznej, w październiku 2010 r. Komenda Główna Policji wystąpiła do Instytutu Ekspertyz Sądowych w Krakowie z prośbą o zajęcie stanowiska w tej sprawie (do dnia dzisiejszego nie wpłynęła do KGP odpowiedź na przedmiotowe pismo).

Jednocześnie uprzejmie informuję, że powyższe pismo wraz ze stanowiskiem Biura Ruchu Drogowego KGP zostało przesłane do wiadomości naczelników wydziałów ruchu drogowego komend wojewódzkich Policji. Należy przy tym zauważyć, że do czasu wypracowania ostatecznego stanowiska, które mogłoby stanowić podstawę do znowelizowania przepisów prawa, prezentowany przez BRD KGP pogląd może być pomocny policjantom podczas dokonywania oceny konkretnego stanu faktycznego.

Podkreślić należy, że w ocenie Ministerstwa SWiA drugi, negatywny wynik badania wskazuje, że z całą pewnością zachodzi wątpliwość, czy kierujący pojazdem znajdował się w stanie po użyciu alkoholu. W związku z powyższym wymaga rozważenia, czy w takim przypadku należy przeprowadzić czynności wyjaśniające w trybie art. 54 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, jak również, co szczególnie istotne, czy należy kierującemu zatrzymać prawo jazdy na podstawie art. 135 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.), jako osobie, wobec której zachodzi uzasadnione podejrzenie, że znajduje się w stanie nietrzeźwości lub w stanie po użyciu alkoholu, a także czy należy uniemożliwić kierowanie pojazdem jako osobie znajdującej się w stanie nietrzeźwości lub stanie po użyciu alkoholu (art. 129 ust. 2 pkt 8 lit. a wskazanej ustawy) oraz usunąć pojazd z drogi na koszt właściciela, jeżeli nie ma możliwości zabezpieczenia go w inny sposób (art. 130a ust. 2 pkt 1 lit. a wskazanej ustawy).

Ewentualnie w omawianym przypadku zastosowanie może mieć § 3 ust. 3 pkt 4 zarządzenia w sprawie badań na zawartość w organizmie alkoholu lub

środka działającego podobnie do alkoholu, wskazujący, że badanie urządzeniem działającym na zasadzie elektrodowego utleniania alkoholu należy zweryfikować badaniem urządzeniem działającym na podstawie pomiaru spektrofotometrycznego w podczerwieni, jeżeli zaistniała znaczna rozbieżność między pierwszym a drugim badaniem.

W dokumencie „Zasady przeprowadzania pomiarów stężenia alkoholu oraz opiniowania w sprawach trzeźwości. Zalecenia opracowane przez Instytut Ekspertyz Sądowych i zatwierdzone przez Zarząd Główny Polskiego Towarzystwa Medycyny Sądowej i Kryminologii w dniu 26 listopada 2004 r.” w pkt 27 wskazuje się, że: „Urządzenia podręczne działające na zasadzie elektrodowego utleniania alkoholu nie mają zabezpieczeń przed wpływem na wynik pomiaru tzw. alkoholu zalegającego. Możliwe jest zatem, że wynik pierwszego pomiaru, dokonanego w czasie krótszym niż 15 minut od spożycia przez osobę badaną nawet niewielkiej ilości alkoholu (np. zawartego w lekarstwie), będzie wyższy od rzeczywistego stężenia alkoholu w organizmie. W przypadku uzyskania pierwszego wyniku dodatniego, a drugiego ujemnego należy wykonać trzeci pomiar. Gdy wynik będzie ujemny, można odstąpić od dalszych badań”.

Jeżeli w analizowanym przypadku zachodzi uzasadniona wątpliwość co do tego, że kierujący znajdował się w stanie po użyciu alkoholu, której (zarówno w ramach czynności wyjaśniających, jak i postępowania jurysdykcyjnego) usunąć się nie da, to kierując się również zasadą in dubio pro reo, w ocenie Ministerstwa SWiA brakuje dostatecznych przesłanek wszczęcia czynności wyjaśniających, jak również zatrzymania prawa jazdy.

Wątpliwości w zakresie sposobu postępowania występują także w sytuacji, kiedy pierwszy wynik badania wynosi powyżej 0,1 mg/l, a drugi jest również pozytywny, ale znacznie niższy, np. 0,01 mg/l.

Zasadne wydaje się przyjęcie, iż w przypadku uzyskania w drugim badaniu wyniku negatywnego należałoby uznać, że postępowania nie wszczyna się, ponieważ czynu nie popełniono albo brakuje danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia. Do rozważenia pozostaje jedynie kwestia, czy możliwe jest porzucenie na drugim badaniu, czy też konieczne jest przeprowadzenie trzeciego badania, a jeśli tak, to czy tym samym urządzeniem, czy też innym tego samego typu lub urządzeniem stacjonarnym, jeśliby uznać, że w takim przypadku zachodzi znaczna rozbieżność między pierwszym i drugim pomiarem (co jednakże wiąże się w praktyce ze znacznymi trudnościami).

Natomiast w przypadku gdy wynik drugiego badania byłby pozytywny, ale poniżej dolnej granicy, przy której zachodzi stan po użyciu alkoholu, zasadne byłoby wszczęcie czynności wyjaśniających oraz skierowanie wniosku o ukaranie do sądu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 11 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Michała Jarosa**

**w sprawie włączenia lotniska w Oleśnicy
do wykazu lotnisk wojskowych, które mogą być
wykorzystane na potrzeby lotnictwa cywilnego
(20624)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, na interpelację pana posła Michała Jarosa w sprawie włączenia lotniska w Oleśnicy do wykazu lotnisk wojskowych, które mogą być wykorzystane na potrzeby lotnictwa cywilnego (SPS-023-20624/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Przedmiotowa sprawa dotyczy procesu przekazywania i udostępniania jednostkom samorządu terytorialnego nieruchomości lotniskowych, stanowiących działki: nr 59/1, nr 66/67, nr 66/68 (obręb Cieśle), nr 70/23, nr 107/25 (obręb Poniatowice) i nr 382/9 (obręb Spalice, gm. Oleśnica), ujętych w załączniku nr 2 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 grudnia 2008 r. w sprawie wykazu lotnisk wojskowych, które mogą być wykorzystane na potrzeby lotnictwa cywilnego (Dz. U. z 2009 r. Nr 3, poz. 12), realizującego postanowienia ustawy z dnia 30 maja 1996 r. o gospodarowaniu niektórymi składnikami mienia Skarbu Państwa oraz o Agencji Mienia Wojskowego (Dz. U. z 2004 r. Nr 163, poz. 1711, ze zm.). Oznacza to, że ówczesnie nieruchomości te zostały zakwalifikowane przez Radę Ministrów jako trwale niewykorzystywane przez jednostki organizacyjne resortu obrony narodowej i niewymagające zachowania lotniczego charakteru. A zatem, zgodnie z art. 4g ust. 10 przywołanej ustawy, podlegają one dalszemu zagospodarowaniu przez Agencję Mienia Wojskowego.

Uprzejmie informuję, że w 2010 r. starosta powiatu oleśnickiego wystąpił z wnioskiem o przywrócenie lotniczego charakteru omawianych nieruchomości. Realizacja tych oczekiwań byłaby możliwa wyłącznie pod warunkiem nowelizacji rozporządzenia w sprawie wykazu lotnisk wojskowych, które mogą być wykorzystane na potrzeby lotnictwa cywilnego.

W toku rozpatrywania powyższej sprawy resort obrony narodowej podtrzymał stanowisko, że z uwagi na potrzeby Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej wskazane wyżej obiekty są zbędne do realizacji zadań związanych z obronnością państwa i nie wymagają zachowania lotniczego charakteru.

Z posiadanych przez resort obrony narodowej informacji wynika, że omawiana kwestia jest nadal rozpatrywana przez Ministerstwo Infrastruktury. Także Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji uważa za zasadną propozycję nowelizacji rozporządzenia w sprawie wykazu lotnisk wojskowych, które mogą być wykorzystane na potrzeby lotnictwa

cywilnego, zmierzającą do przywrócenia lotniczego charakteru omawianych nieruchomości. Ostateczne uregulowanie kwestii poruszonej przez pana posła Michała Jarosa uzależnione jest od wyniku analizy dokonywanej przez ministra infrastruktury, do którego właściwości należy rozwój cywilnej bazy lotniczej w Polsce i sprawowanie zwierzchnictwa w polskiej przestrzeni powietrznej oraz odpowiedzialność za kierowanie, jak i realizację polityki państwa w obszarze lotnictwa cywilnego.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za zasadne.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

w sprawie urlopów na żądanie (20627)

Odpowiadając na interpelację pana posła Jarosława Matwiejuka, przekazaną przy piśmie z dnia 17 lutego br., znak: SPS-023-20627/11, w sprawie urlopów na żądanie uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zgodnie z przepisami art. 167² Kodeksu pracy, pracodawca jest obowiązany udzielić na żądanie pracownika, zgłoszone nie później niż w dniu rozpoczęcia urlopu i w terminie przez niego wskazanym, nie więcej niż 4 dni urlopu wypoczynkowego w każdym roku kalendarzowym. Pracodawca jest zatem związany zarówno terminem udzielenia urlopu wypoczynkowego wskazanym przez pracownika, jak i liczbą dni takiego urlopu wykorzystywanego na żądanie pracownika.

Do pana posła dotarły informacje, iż przedsiębiorcy domagają się skrócenia liczby dni urlopu na żądanie do 2 w skali roku, a także postulują to, aby nieobecność pracownika z tytułu urlopu na żądanie była zgłaszana najpóźniej na godzinę przed rozpoczęciem pracy.

W związku z tym pan poseł zwraca się z pytaniem, czy także Ministerstwu Pracy i Polityki Społecznej pracodawcy sygnalizują problemy związane z praktycznymi aspektami obecnych regulacji prawnych dotyczących urlopu na żądanie, a także czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej zamierza podjąć prace legislacyjne dotyczące zmian w przepisach o urlopie na żądanie, w szczególności w zakresie skrócenia liczby dni tego urlopu oraz rozszerzenia kompetencji pracodawców w przedmiocie odmowy udzielenia urlopu na żądanie.

Pragnę poinformować, że przepisy Kodeksu pracy dotyczące zasad korzystania przez pracowników z urlopu na żądanie były przedmiotem wystąpień kierowanych do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej przez różne podmioty, zwłaszcza zaś przez pracodawców i ich organizacje. Proponowane zmiany obecnego stanu prawnego z jednej strony polegają na usunięciu z Kodeksu pracy instytucji urlopu na żądanie, z drugiej zaś na rozważeniu takich modyfikacji przepisów art. 167² Kodeksu pracy, które – zachowując istotę tego uprawnienia – zapobiegłyby nadużyciom ze strony pracowników i minimalizowały ewentualne straty finansowe pracodawców lub trudności w organizowaniu procesu pracy, wywołane korzystaniem przez pracowników z urlopu na żądanie.

Należy dodać, że wstępne prace nad zmianą przepisów Kodeksu pracy o urlopie na żądanie zostały już podjęte na forum parlamentu RP; są one prowadzone przez Komisję Nadzwyczajną „Przyjazne Państwo” do spraw związanych z ograniczeniem biurokracji, która rozpatruje komisyjny projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks pracy (KPP/B-199). Modyfikacje rozwiązań prawnych dotyczących urlopu na żądanie są także przedmiotem prac Zespołu Prawa Pracy i Układów Zbiorowych Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych. Przedstawiciele ministra pracy i polityki społecznej biorą udział w powyższych pracach, prezentując pogląd o dopuszczalności takich zmian obecnego stanu prawnego w zakresie korzystania przez pracownika z urlopu na żądanie, które nie zaprzeczałyby istocie tego uprawnienia pracowniczego.

Przedstawiając powyższe, pragnę poinformować, że obecnie nie są prowadzone prace legislacyjne zmierzające do przygotowania rządowego projektu ustawy zmieniającej przepisy Kodeksu pracy dotyczące instytucji urlopu na żądanie.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Sławomira Zawisłaka
i Jarosława Żaczka**

**w sprawie odmowy przyznania rent
strukturalnych kilkudziesięciu procentom
występujących o nie rolników (20628)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posłów Sławomira Zawisłaka oraz Jarosława Żaczka, przesłaną przy piśmie z dnia 17 lutego

2011 r., znak: SPS-023-20628/11, dotyczącą działania: Renty strukturalne, objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (PROW na lata 2007–2013), uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zakres i cele działania: Renty strukturalne, objętego PROW na lata 2007–2013, zostały określone w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW). Do powyższego rozporządzenia każde państwo członkowskie przygotowało swój Program Rozwoju Obszarów Wiejskich, który zawiera opis wybranych do wdrożenia działań. PROW na lata 2007–2013 zawiera m.in. działanie: Renty strukturalne. Szczegółowe zasady dostępu do poszczególnych działań określone są w krajowych rozporządzeniach wykonawczych. Dla działania: Renty strukturalne jest to rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 19 czerwca 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania: Renty strukturalne, objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (Dz. U. Nr 109, poz. 750, z późn. zm.).

Głównym celem działania: Renty strukturalne, wyznaczonym przez rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005, jest znaczna poprawa struktury agrarnej kraju oraz przyspieszenie wymiany pokoleniowej wśród osób prowadzących gospodarstwa rolne, a także poprawa rentowności i konkurencyjności gospodarstw poprzez ich przejmowanie przez osoby dobrze przygotowane do zawodu rolnika.

Każde działanie w ramach PROW na lata 2007–2013 skierowane jest do określonej w programie liczby beneficjentów, ograniczonej wielkością przyznanych na to działanie środków z Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich i z budżetu państwa. Dlatego też to wielkość dostępnych środków finansowych w ramach budżetu działania determinuje możliwość przeprowadzania naborów wniosków i przyjmowania kolejnych beneficjentów.

W ramach naboru przeprowadzonego w terminie od 1 do 10 września 2010 r. rolnicy złożyli 11 463 wnioski o przyznanie renty strukturalnej. Spośród nich 10 875 osób spełniło wymagania niezbędne do ubiegania się o pomoc z przedmiotowego działania, określone w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 19 czerwca 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania: Renty strukturalne, objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (dalej: RozpRentStruk).

Na podstawie kryteriów określonych w ww. rozporządzeniu wnioskom złożonym przez osoby spełniające warunki niezbędne do przyznania renty strukturalnej zostały przyznane punkty oraz zostało naliczone zapotrzebowanie na środki finansowe, jakie wynika z wniosku, stanowiące sumę środków,

jakie maksymalnie miałyby być wypłacone danemu wnioskodawcy przez 52 miesiące.

Zgodnie z brzmieniem § 3 RozpRentStruk renty strukturalne są przyznawane w danym województwie w kolejności ustalonej przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa przy zastosowaniu kryteriów wyboru wniosków o przyznanie renty strukturalnej określonych w tym rozporządzeniu i do wysokości dostępnego limitu środków finansowych na województwo.

O kolejności przysługiwania renty strukturalnej decyduje suma uzyskanych punktów, z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku, przyznanych na podstawie następujących kryteriów:

- powierzchnia użytków rolnych, zadeklarowanych do przekazania, wchodzących w skład przekazywanego gospodarstwa rolnego – maksymalnie 50 punktów,

- powierzchnia użytków rolnych wchodzących w skład gospodarstwa rolnego po powiększeniu lub zadeklarowana do przekazania na rzecz następcy – maksymalnie 40 punktów,

- przekazanie gospodarstwa rolnego na rzecz osoby fizycznej poniżej 40. roku życia – 5 punktów,

- przekazanie następcy gospodarstwa rolnego o powierzchni użytków rolnych większej niż średnia powierzchnia gruntów rolnych w gospodarstwie rolnym w kraju – 5 punktów.

W pierwszej kolejności renta strukturalna przysługuje wnioskodawcom, których wnioski o przyznanie renty strukturalnej otrzymały największą liczbę punktów. Sposób wyliczania punktów w ramach poszczególnych kryteriów określony został w § 19 ww. rozporządzenia.

Limity środków finansowych dla poszczególnych województw zostały określone w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie podziału środków Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich (Dz. U. Nr 48, poz. 388, z późn. zm.). W naborze, który odbył się we wrześniu 2010 r., w części województw złożono wnioski o przyznanie pomocy na kwoty mniejsze niż przewidziane limity. W celu efektywnego zagospodarowania niewykorzystanych środków przez wspomniane województwa rozporządzeniem ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 28 grudnia 2010 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie podziału środków Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (Dz. U. Nr 258, poz. 1759) zmieniono limity, dokonując ich zwiększenia w niektórych województwach.

W związku z powyższym w oddziałach regionalnych ARiMR przygotowano wojewódzkie listy wnioskodawców (listy rankingowe), którym będzie przysługiwała renta strukturalna, uwzględniające wykorzystanie limitów środków finansowych. Wojewódzkie listy rankingowe zostały podane do publicznej wiadomości przez prezesa ARiMR na stronie internetowej agencji, w komunikatach z 21 grudnia 2010 r. i 28 stycznia 2011 r. Komunikat z 21 grudnia 2010 r. zawierał informacje wg stanu z 15 grudnia 2010 r.,

natomiast komunikat z 28 stycznia 2011 r. uwzględnił aktualizacje związane ze zmianą limitów środków finansowych dla poszczególnych województw.

Wysokość środków finansowych w ramach limitów dla poszczególnych województw umożliwia wydanie postanowienia o spełnieniu wstępnych warunków do przyznania renty strukturalnej dla 6675 wnioskodawców. Do chwili obecnej kierownicy biur powiatowych ARiMR wydali wszystkie postanowienia, 1733 decyzji przyznających rentę strukturalną oraz 588 decyzji odmawiających przyznania pomocy ze względu na niespełnienie wymagań do uzyskania renty strukturalnej.

Z uwagi na dużą liczbę wniosków o przyznanie pomocy z działania: Renty strukturalne złożonych w naborze w 2010 r., które spełniały warunki otrzymania tej pomocy, a w stosunku do których nie została ona udzielona z racji braku środków finansowych, oraz z uwagi na fakt iż prawdopodobnie był to ostatni nabór w perspektywie programowej na lata 2007–2013, ministerstwo pod koniec ubiegłego roku podjęło rozmowy z Komisją Europejską (KE) zmierzające do uzyskania zgody KE na przyznanie rent strukturalnych tym wnioskodawcom, którzy złożyli wnioski w ramach naboru 2010 r. i spełniają warunki jej przyznania, ale nie mieszczą się w limicie dostępnych środków. Niemniej jednak z uzyskanych z Komisji Europejskiej informacji wynika, że stanowisko KE w sprawie polskiej propozycji dokonania zmian w programie co do ostatecznej liczby osób, którym można w okresie programowania 2007–2013 przyznać rentę strukturalną, jest negatywne, co oznacza, iż w ciągu najbliższych tygodni będą wydawane przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa decyzje o odmowie przyznania renty strukturalnej tym wszystkim wnioskodawcom, którzy nie mieszczą się w limitach dostępnych środków finansowych wyznaczonych dla poszczególnych województw.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Odpowiedź

ministra infrastruktury

**- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jarosława Żaczka**

**w sprawie planowanych zmian w rządowym
programie „Rodzina na swoim” (20629)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Jarosława Żaczka, znak: SPS-023-20629/11, w sprawie planowanych zmian w rządo-

wym programie „Rodzina na swoim”, funkcjonującym na podstawie ustawy z dnia 8 września 2006 r. o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania (Dz. U. Nr 183, poz. 1354, z późn. zm.), uprzejmie przekazuję, przygotowane w porozumieniu z ministrem finansów, wyjaśnienia odnoszące się do postawionych pytań.

1. Jaką inną formę wsparcia zamierza zaplanować rząd zakwalifikowanym i/lub potencjalnym beneficjentom tego programu po roku 2013?

W dniu 30 listopada 2010 r. Rada Ministrów przyjęła dokument „Główne problemy, cele i kierunki programu wspierania rozwoju budownictwa mieszkaniowego do 2020 r.”¹⁾, określający podstawowe instrumenty wsparcia mieszkalnictwa w najbliższych latach. Powyższy dokument zapowiada wygaszenie programu „Rodzina na swoim” oraz wprowadza pewne zmiany w programie, które ostatecznie zostały przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 18 stycznia 2011 r., a obecnie są przedmiotem prac parlamentarnych (druk nr 3899).

Wygaszenie programu jest elementem szerszych działań zmierzających do redefinicji grup docelowych i instrumentów wsparcia polityki mieszkaniowej państwa. Wsparcie publiczne powinno być kierowane do osób niezamożnych, które bez takiej pomocy nie są w stanie zaspokoić swoich potrzeb mieszkaniowych. W tym kontekście rząd proponuje w najbliższych latach:

— kontynuację wsparcia budownictwa dla najuboższych realizowanego przez samorządy gminne i organizacje pożytku publicznego. W ramach tego wsparcia rząd, za pośrednictwem ulokowanego w Banku Gospodarstwa Krajowego Funduszu Dopłat, udziela bezzwrotnych grantów w wysokości 30–50% kosztów inwestycji polegających na tworzeniu lokali socjalnych, mieszkań komunalnych, mieszkań chronionych, noclegowni i domów dla bezdomnych²⁾. Warto zauważyć, że system wsparcia tego rodzaju budownictwa preferuje przedsięwzięcia realizowane na terenie gmin, które doświadczyły skutków powodzi;

— kontynuację wsparcia, na zmodyfikowanych zasadach, społecznego budownictwa czynszowego, realizowanego we współpracy z samorządami gminnymi przez towarzystwa budownictwa społecznego³⁾;

— wprowadzenie nowej formuły realizacji inwestycji mieszkaniowych zakładającej dochodzenie do własności mieszkania poprzez najem⁴⁾.

Powyższe instrumenty są adresowane do osób, które są wykluczone z rynku mieszkaniowego ze wzglę-

¹⁾ Dokument obecnie znajduje się w Sejmie RP (druk nr 3725).

²⁾ Ustawa z dnia 8 grudnia 2006 r. o finansowym wsparciu tworzenia lokali socjalnych, mieszkań chronionych, noclegowni i domów dla bezdomnych (Dz. U. Nr 251, poz. 1844, z późn. zm.).

³⁾ Ustawa z dnia 26 października 1995 r. o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.).

⁴⁾ Planowana nowa ustawa o społecznych grupach mieszkaniowych.

du na niskie dochody i wiążący się z nimi brak zdolności kredytowej. Osoby, które mają wystarczające oszczędności i dochody umożliwiające zakup mieszkania lub budowę własnego domu jednorodzinnego, nie powinny być objęte wsparciem środków budżetowych, zwłaszcza w obecnej sytuacji finansów publicznych wymagającej poszukiwania szczególnie efektywnych rozwiązań.

2. Czym uzasadnia pan planowane ograniczenie dostępu do kredytu w ramach programu?

Rozwiązania zaproponowane w projekcie ustawy o zmianie ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania są wynikiem konieczności efektywniejszego wydatkowania środków publicznych w sytuacji zagrożeń dla stanu finansów publicznych wynikających ze spowolnienia gospodarczego. W tym kontekście należy rozumieć wycofanie się państwa ze wspierania transakcji zawieranych na rynku wtórnym, ograniczenie maksymalnego pułapu wiekowego beneficjentów oraz obniżenie limitów cenowo-kosztowych. Rozwiązania te jednocześnie zwiększają efektywność wydatków publicznych, koncentrując je na inwestycjach, z którymi wiążą się odpowiednie efekty mnożnikowe dla gospodarki oraz wpływy budżetowe. Finansowanie budowy domów jednorodzinnych oraz transakcji zawieranych na rynku pierwotnym może bowiem wpłynąć na wzrost aktywności sektora budowlano-montażowego, a także na wzrost pozyskiwania i sprzedaży materiałów budowlanych, wzrost sprzedaży artykułów wyposażenia wnętrz itd.

Jednocześnie zaproponowane zmiany pozwalają na lepsze oddziaływanie programu na zależności łączące politykę mieszkaniową z polityką demograficzną państwa. Służą temu rozwiązania ograniczające maksymalny wiek beneficjentów do 35 lat. Oznacza to, że zmodyfikowany program będzie skierowany do młodych rodzin i w założeniu ma się przyczynić do zwiększenia postaw prokreacyjnych w tej grupie osób.

3. Biorąc pod uwagę fakt, że dopłaty ze Skarbu Państwa były zagwarantowane na osiem lat i statystycznie obniżały ratę kredytu o 600–800 zł miesięcznie, jak rząd zamierza zrekompensować beneficjentom programu wycofanie się z jego realizacji?

Przepis art. 1 pkt 6 projektu ustawy o zmianie ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania przewiduje, że instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów będą udzielały kredyty preferencyjne na podstawie wniosków składanych przez zainteresowanych do dnia 31 grudnia 2012 r. Treść przepisu dotyczy tylko czynności składania nowych wniosków i nie narusza w jakimkolwiek stopniu praw kredytobiorców do uzyskiwania dopłat do odsetek w pełnym przewidzianym ustawą wymiarze. Dotychczasowi, jak również przyszli, beneficjenci programu zachowają swoje prawa nabyte, w tym także prawo do uzyskiwania dopłat do oprocentowania preferencyjnego kredytu, aż do upływu 8 lat od dnia pierwszej spłaty odsetek. W związku z tym nie zachodzi konieczność wprowadzania

jakichkolwiek rekompensat dla dotychczasowych beneficjentów programu.

Z wyrazami szacunku

Minister
Cezary Grabarczyk

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Żaczka**

w sprawie realizacji przez rząd „Strategii konsolidacji i wspierania polskiego przemysłu obronnego w latach 2007–2012”, na przykładzie Wojskowych Zakładów Inżynierskich SA w Dęblinie (20630)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Jarosława Żaczka w sprawie realizacji przez rząd „Strategii konsolidacji i wspierania rozwoju polskiego przemysłu obronnego w latach 2007–2012”, na przykładzie Wojskowych Zakładów Inżynierskich SA w Dęblinie (SPS-023-20630/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

„Strategia konsolidacji i wspierania rozwoju polskiego przemysłu obronnego w latach 2007–2012” została przyjęta przez Radę Ministrów w dniu 31 sierpnia 2007 r., a koordynację przedsięwzięć w niej zawartych powierzono ministrowi gospodarki. Resort obrony narodowej był i jest aktywnym uczestnikiem wszelkich zadań związanych z realizacją strategii, nie tylko ze względu na fakt, że wojskowe przedsiębiorstwa remontowo-produkcyjne, będące dotychczas w nadzorze ministra obrony narodowej, mają być poddane przekształceniom własnościowym, ale również z uwagi na konstytucyjną odpowiedzialność ministra obrony narodowej za sprawne funkcjonowanie systemu obronnego państwa, w tym także jego podsystemu zabezpieczenia logistycznego, którego częścią składową są podmioty przemysłowego potencjału obronnego. Strategia jednoznacznie wskazuje, że wśród rozwiązań możliwych do zastosowania wobec wojskowych przedsiębiorstw remontowo-produkcyjnych znajduje się wniesienie do Bumar sp. z o.o. (wariant priorytetowy) lub sprywatyzowanie z udziałem inwestora strategicznego innego niż Bumar sp. z o.o. bądź też zastosowanie wariantu mieszanego, czyli wniesienie części akcji do Bumar sp. z o.o. i jednocześnie częściowa prywatyzacja z udziałem inwestora strategicznego. Wybór konkretnego wariantu musi uwzględniać wieloletnie potrzeby Sił Zbrojnych Rze-

czyroszpolicitej Polskiej, interes przedsiębiorstwa i przemysłu obronnego.

Ponadto strategia jednoznacznie stwierdza, że minister obrony narodowej otrzyma, w drodze stosownych zapisów ustawowych oraz w statutach, uprawnienia umożliwiające efektywne oddziaływanie na działalność wojskowych przedsiębiorstw remontowo-produkcyjnych, które wejdą w skład Grupy Bumar, tj. uprawnienia zgłaszania sprzeciwu wobec decyzji organów spółki naruszających zakres zadań wykonywanych przez wojskowe przedsiębiorstwa remontowo-produkcyjne na rzecz Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Obecnie trwają prace legislacyjne nad rządowym projektem ustawy o zasadach wykonywania niektórych uprawnień Skarbu Państwa, w których obok resortu obrony narodowej uczestniczą resorty gospodarki i Skarbu Państwa.

Nawiązując do wspomnianego w interpelacji pana posła Jarosława Żaczka Departamentu Polityki Zbrojeniowej Ministerstwa Obrony Narodowej, pragnę podkreślić, że podejmując jakiegokolwiek działania, organy administracji rządowej, w tym wskazany departament, są zobowiązane do przestrzegania obowiązujących przepisów i postępowania zgodnie z aktami prawnymi, a w tym przypadku także zgodnie z zapisami rządowego dokumentu, jakim jest strategia.

Rada Ministrów, przyjmując w maju 2010 r. sprawozdanie z realizacji w roku 2009 zadań wynikających ze „Strategii konsolidacji i wspierania rozwoju polskiego przemysłu obronnego w latach 2007–2012”, zaleciła ministrowi gospodarki dokonanie aktualizacji tego dokumentu. Trwające prace w tym zakresie, oprócz wspomnianego uaktualnienia, mają zapewnić elastyczność postanowień strategii, w tym racjonalnie zabezpieczyć interesy resortu obrony narodowej i podmiotów przemysłowego potencjału obronnego. Jest to istotne także w kontekście aktualnie dokonywanej implementacji do polskiego porządku prawnego przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/81/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania niektórych zamówień na roboty budowlane, dostawy i usługi przez instytucje lub podmioty zamawiające w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa (Dz. Urz. UE L 216 z dnia 20 sierpnia 2009 r., str. 76 i n., ze zm.).

Odnosząc się z kolei do kwestii ewentualnej redukcji zatrudnienia, związanej z przejściem wojskowych przedsiębiorstw remontowo-produkcyjnych przez Bumar sp. z o.o., pragnę nadmienić, że strategia, w wersji obecnie aktualizowanej, zawiera zapisy dotyczące potrzeby przeprowadzenia głębokiej restrukturyzacji w obszarze zatrudnienia. Zaznaczyć jednak należy, że Zarząd Bumar sp. z o.o. podpisał w dniu 23 lutego br. porozumienie ze związkami zawodowymi działającymi w podmiotach Grupy Bumar w zakresie osłon socjalnych dla zwalnianych pracowników. Jednocześnie pragnę stwierdzić, że nie podzielam sugestii pana posła Jarosława Żaczka dotyczącej ewentualnego drastycznego zmniejszenia zatrudnienia w przejętych podmiotach.

Jeżeli natomiast chodzi o zawarte w interpelacji twierdzenie, jakoby Wojskowe Zakłady Inżynieryjne SA posiadały zapewnienie resortu obrony narodowej o gotowości złożenia zamówienia w br. na dostawę kontenerowych stacji uzdatniania wody, uprzejmie informuję, że składanie takich deklaracji nie jest możliwe, gdyż byłoby to sprzeczne z zasadami i procedurami udzielania zamówień przez komórki oraz jednostki organizacyjne resortu. Przeciwnie, resort obrony narodowej, znając plany modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, wielokrotnie podkreślał potrzebę poszukiwania przez Wojskowe Zakłady Inżynieryjne SA zamówień poza resortem, w tym kontraktów zagranicznych. Jednocześnie pragnę zauważyć, że w latach 2009 i 2010 skierowano do zakładów dodatkowe zamówienia, w ramach przyjętego w dniu 26 maja 2009 r. przez Radę Ministrów dokumentu ramowego pn. „Wspieranie przez Agencję Rozwoju Przemysłu SA inicjatyw pobudzających polską gospodarkę”, stanowiącego odpowiedź na redukcję budżetu resortu obrony narodowej spowodowaną kryzysem ekonomicznym i spowolnieniem gospodarki.

Przeprowadzone w ostatnim czasie korekty budżetu resortu obrony narodowej umożliwiły korektę rocznego i średniookresowego planu modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Wydzielona została dodatkowa kwota na dostawy i remonty sprzętu inżynieryjno-saperskiego oraz służącego do ochrony przed bronią masowego rażenia, będącego w profilu działalności Wojskowych Zakładów Inżynieryjnym SA. W związku z tym istnieje realna szansa na pozyskanie przez spółkę dodatkowych zamówień.

Utrzymanie zdolności przemysłu obronnego, w formie potencjału wojskowych przedsiębiorstw remontowo-produkcyjnych, a w tym również Wojskowych Zakładów Inżynieryjnych SA, jest jednym z priorytetów resortu obrony narodowej. Dowodem takiej troski na rynku dęblńskim były działania, w wyniku których mienie pozostałe po likwidacji gospodarstwa pomocniczego Wojskowych Zakładów Lotniczych Nr 3 zostało wniesione do Wojskowych Zakładów Lotniczych Nr 1 SA, dzięki czemu uratowanych zostało około trzystu miejsc pracy.

Podejmowane są wielowątkowe działania, zarówno w sferze regulacji prawnych, ustalania planów rzeczowo-finansowych modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, jak i w sferze promocji podmiotów przemysłowego potencjału obronnego w procedurach poszukiwania dodatkowych zamówień poza resortem obrony narodowej, w tym eksportowych. Nie bez znaczenia jest również cały pakiet przedsięwzięć, których celem jest gotowość podmiotów do realizacji zadań w okresie zagrożenia i w czasie wojny, tzw. program mobilizacji gospodarki. Należy zaznaczyć, że w ramach tych działań z budżetu państwa przeznacza się środki na refundowanie kosztów utrzymania mocy produkcyjnych i/lub remontowych niezbędnych do wykonania nałożonych zadań w ramach wymienionego progra-

mu. W 2010 r. Wojskowe Zakłady Inżynieryjne SA otrzymały dotację w wysokości 1,6 mln zł, a w br. łączna dotacja programu mobilizacji gospodarki dla podmiotów nadzorowanych przez resort obrony narodowej zaplanowana jest na poziomie 23 mln zł, z czego część może również trafić do tej spółki.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego
na interpelację posła Jarosława Żaczka**

**w sprawie efektów ratyfikacji porozumienia
dotyczącego Środkowoeuropejskiego Programu
Wymiany Uniwersyteckiej – CEEPUS III (20631)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jarosława Żaczka dotyczącą efektów ratyfikacji porozumienia w sprawie Środkowoeuropejskiego Programu Wymiany Uniwersyteckiej (CEEPUS III), pozwalam sobie przesłać poniższe wyjaśnienia.

1. Program CEEPUS III (tak jak i jego poprzednie wersje CEEPUS I i II) realizowany jest w oparciu o umowę zawartą przez uczestniczące w nim kraje. Umowa nie precyzuje, jakie konkretnie projekty naukowo-badawcze będą realizowane. Podstawową strukturą programu realizującą projekty jest sieć, tworzona przez co najmniej 3 uczelnie, z co najmniej 2 krajów członkowskich. W ramach sieci odbywa się wymiana pracowników, studentów i doktorantów prowadzących prace badawcze lub odbywających część procesu kształcenia za granicą (w przypadku studentów i doktorantów). Zasady programu nie

przewidują żadnych ograniczeń tematyki poszczególnych sieci.

Proces zgłaszania i kwalifikowania sieci akademickich przebiega całkowicie elektronicznie przy użyciu narzędzi informatycznych. Zgłoszenia poszczególnych jednostek dydaktycznych z krajów sygnatariuszy rejestrowane są elektronicznie wraz z niezbędnymi dokumentami poprzez portal www.ceepus.info całkowicie obsługiwany i utrzymywany finansowo przez Centralne Biuro CEEPUS i Austrię, jako pomysłodawcę programu. Proces aplikacyjny dla sieci przeprowadzany jest corocznie z nieprzekraczalnym terminem do 15 stycznia każdego roku. Całościowe aplikacje elektroniczne składane są przez koordynatora sieci i procedowane wieloetapowo począwszy od weryfikacji formalnej poprzez komisję narodową i komisję międzynarodową, pracujące wg. zatwierdzonego przez Wspólny Komitet Ministrów CEEPUS systemu oceny (scoring system). Zasadą jest, iż proces ten kończy się na przełomie marca i kwietnia, wtedy też publikowane są na stronie www.ceepus.info opisy i wszelkie dane sieci zatwierdzonych na kolejny rok akademicki. Proces rekrutacji dotyczący mobilności akademickich realizowany jest w cyklach semestralnych, z terminami składania aplikacji do 15 czerwca na semestr zimowy i do 31 października na semestr letni roku akademickiego. Proces rekrutacji stażystów prowadzony jest elektronicznie. Dodatkowo do dnia 30 listopada każdego roku prowadzona jest rekrutacja na specjalistyczne staże naukowe w ramach tzw. stypendiów freemover dla aplikantów niezwiązanych ściśle z tematyką realizowanych sieci akademickich.

W roku akademickim 2010/2011 (w ramach CEEPUS II) funkcjonuje ogółem 55 sieci akademickich (lista dostępna na www.ceepus.info) z czego 6 sieci koordynowanych jest przez uczelnie w Polsce. 76 jednostek uczelnianych w Polsce partycypuje w sieciach jako partner. Stawia to Polskę na pozycji lidera pod względem ilości jednostek uczestniczących w programie.

Listę sieci, koordynowanych przez polskie uczelnie, przedstawia tabela 1. Lista wszystkich polskich jednostek uczestniczących w programie w roku 2010/2011 stanowi załącznik nr. 1.

Tabela 1. Koordynatorzy sieci akademickich – Polska 2010/2011.

Kod sieci	Temat	Uczelnia
CII-PL-0004-06-1011	Education in separation and identification of organic xenobiotics in environmental samples and food product	Nicolaus Copernicus University in Torun
CII-PL-0007-06-1011	Computer-Aided Systems for Manufacture and Measurement of Machine Elements – stage II	Kielce University of Technology
CII-PL-0033-06-1011	Development of mechanical engineering (design, technology and production management) as an essential base for progress in the area of small and medium companies' logistics – research, preparation and implementation of joint programs of study	Poznan University of Technology
CII-PL-0056-06-1011	Regional Development Network (REDENE)	University of Economics in Katowice
CII-PL-0114-05-1011	New directions for forestry sciences in Central Europe	Agriculture University of Cracow
CII-PL-0214-04-1011	Central European Programme in International and Institutional Economics	Warsaw University

Podział tematyczny pod względem występowania zagadnień merytorycznych przedstawia się następująco:

Tabela 2. Zagadnienia tematycznie wg. indeksu SAIA (występowania w opisie sieci).

Index	Count
1. Education	38
2. Humanities and Arts	36
3. Social sciences, Business and Law	35
4. Science	44
5. Engineering, Manufacturing and Construction	55
6. Agriculture	12
7. Health and Welfare	13
8. Services	20

2. W chwili obecnej nie są dostępne statystyki dotyczące mobilności w ramach programu dla bieżącego roku akademickiego 2010/2011 (będą one dostępne po zakończeniu roku akademickiego).

W roku akademickim 2009/10 wyjechało z Polski 397 studentów i 186 pracowników naukowych.

Tabela 3. Wyjazdy CEEPUS 2009/10 – Polska (osoby).

Kraj przyjmujący	Studenci	Nauczyciele	Razem
Albania	3	2	5
Austria	67	17	84
Bośnia-Hercegowina	5	1	6
Bułgaria	16	11	27
Chorwacja	33	17	50
Czechy	89	26	115
Węgry	26	15	41
Kosowo	1	1	2
Macedonia	4	2	6
Czarnogóra	3	7	10
Rumunia	47	39	86
Serbia	9	7	16
Słowacja	69	38	107
Słowenia	25	3	28
Suma końcowa	397	186	583

Do Polski przyjechało w tym samym czasie 250 studentów i 124 pracowników naukowych.

Tabela 4. Przyjazdy CEEPUS 2009/10 – Polska (osoby).

Kraj delegujący	Studenci	Nauczyciele	Razem
Albania	1	1	2
Austria	23	6	29
Bułgaria	9	9	18
Chorwacja	21	14	35
Czechy	39	27	66

Węgry	30	11	41
Macedonia	1		1
Czarnogóra	2		2
Rumunia	33	19	52
Serbia	8	8	16
Słowacja	66	28	94
Słowenia	17	1	18
Suma końcowa	250	124	374

3. Nie jest prowadzona odrębna statystyka dotycząca limitów stypendialnych dla poszczególnych typów uczelni. Nie ma również ograniczeń w liczbie osobomiesięcy dla uczelni technicznych, ich ilość uzależniona jest od liczby sieci technicznych zakwalifikowanych w danym roku do programu.

4. Aktualna wysokość miesięcznych stawek stypendialnych dla obcokrajowców stażystów CEEPUS to 900 PLN dla studentów 1350 PLN dla doktorantów i młodych naukowców oraz 1600 PLN dla profesorów. W roku akademickim 2009/2010 wypłacono z budżetu BUWiWM stypendia na łączną kwotę 729 570 PLN oraz zrefundowano koszty przejazdów na stypendia zagraniczne na kwotę 188 170,55 PLN.

Monitorowanie funkcjonowania programu CEEPUS I i CEEPUS II odbywa się na podstawie kontroli audytorów zewnętrznych, których wyniki przedstawiane są w formie raportów Wspólnemu Komitetowi Ministrów. Pierwsza ewaluacja generalna przeprowadzona była w fazie końcowej funkcjonowania CEEPUS I przez dr Gisele Baumgratz i dr Gabriele Kittel z „InterMed Council for International Educational Exchange” z Paryża w roku akademickim 1998/1999, druga w 2008/09 przez Johanna Schecka, Klausa Schucha i Dietmara Lamperta z Centre for Social Innovation z Wiednia i dotyczyła funkcjonowania porozumienia CEEPUS II. Obie te analizy wykazały celowość oraz pozytywne oddziaływanie porozumienia na rozwój wymiany akademickiej, ze szczególnym nastawieniem na realizację współpracy bezpośredniej studentów i młodej kadry naukowej.

Wymiernym aspektem współpracy w ramach CEEPUS jest bardzo duża liczba prac naukowych, artykułów czy projektów artystycznych zrealizowanych dzięki stażom, szkołom letnim i intensywnym kursom specjalistycznym w ramach poszczególnych podprojektów. Raporty cząstkowe składane przez uczestników staży wskazują, iż CEEPUS posiada dodatkowe zalety z punktu widzenia organizacyjnego, takie jak: prostota systemu aplikacyjnego (procedura elektroniczna), szybkie tempo rozpatrywania wniosków na poziomie uczelni i NCO (National CEEPUS Office), elastyczne podejście dotyczące zmian terminów staży (szczególnie dla doktorantów i nauczycieli akademickich), bezpośredni kontakt aplikanta i instytucji przyjmującej.

5. Limit stypendiów zadeklarowanych na rok akademicki 2010/2011 wynosi dla Ministerstwa Zdrowia – 15 osobomiesięcy, Ministerstwa Kultury i Dziedzic-

twa Narodowego – 55 osobomiesięcy, a deklarowany przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego – 600 osobomiesięcy. Łącznie strona Polska zadeklarowała 670 osobomiesięcy na przyjęcia stypendystów (w minionym roku akademickim 2009/2010 odpowiednio: 15 – MZ; 55 – MKiDN; 580 – MNiSW; 650 – łącznie). Motywem wzrostu liczby stypendiów przyznawanych przez Polskę jest wzrost zainteresowania stażami w Polsce oraz rozwój i powiększanie się samego programu o nowych członków. Środki finansowe oferowane przez resort zdrowia oraz kultury i dziedzictwa narodowego są w pełni wykorzystywane. Zwiększenie ich liczby przyczyniłoby się do rozwoju sieci artystycznych i medycznych.

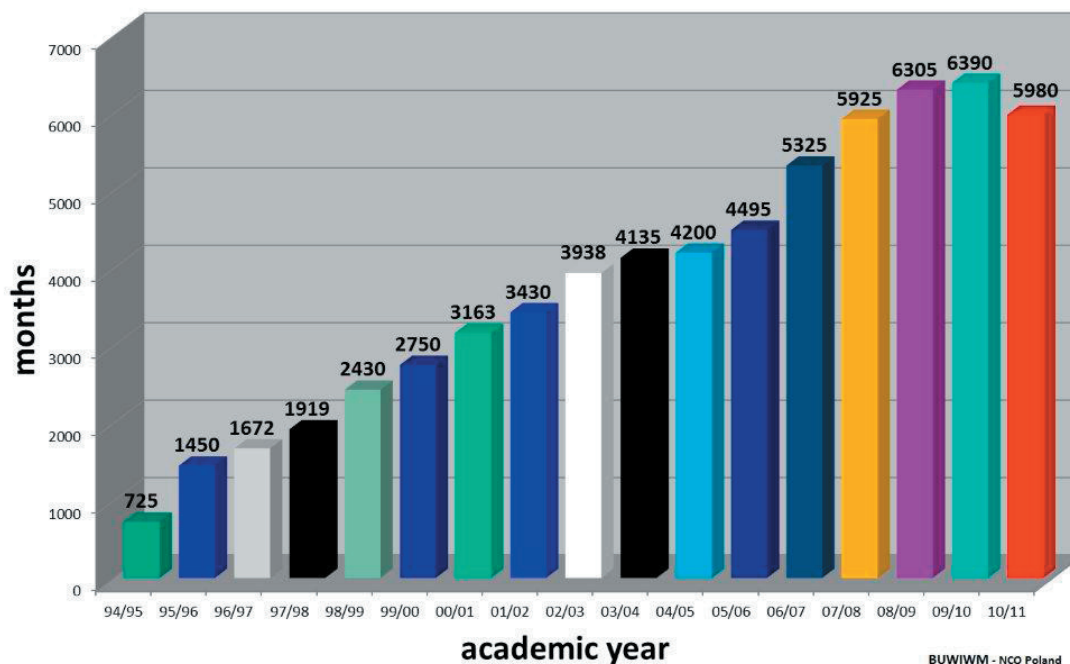
Nadmienić trzeba, iż poza standardowymi stypendiami CEEPUS w Polsce przyznawane są granty stypendialne w ramach CEEPUS dla obywateli państw, które nie są sygnatariuszami porozumienia, jednak osoby te współpracują w ramach sieci akademickich z uczelniami krajowymi (Białoruś, Litwa, Ukraina). Podobne stypendia specjalne przyznaje w ramach CEEPUS tylko Austria. (rys. 1. i 2.)

Dotychczasowa współpraca w ramach CEEPUS, duże pozytywne zainteresowanie ze strony uczestników programu, a także rozszerzanie zakresu merytorycznego staży w ramach CEEPUS III wpływać może na dalsze zwiększanie środków przeznaczanych na realizację projektów.

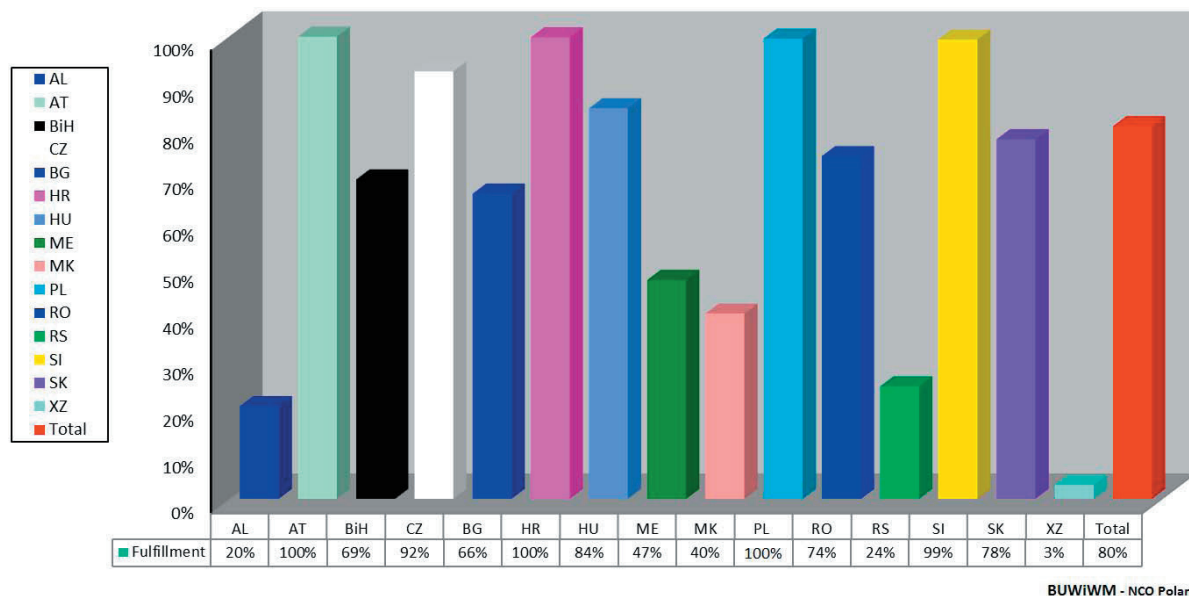
6. W roku 2010 na wynagrodzenia pracowników zajmujących się obsługą programu wydatkowano 87 387,25 PLN. Koszty bezosobowe obsługi programu w 2010 wynosiły ok. 98 384,61 PLN.

7. Rozwój porozumienia CEEPUS oraz nowe możliwości, w szczególności wsparcie mobilności młodych pracowników naukowych do uczelni i jednostek naukowych oraz placówek badawczych w celu realizacji badań naukowych, otwierające się poprzez stosowne zapisy w porozumieniu CEEPUS III wpływać będą pozytywnie na rozszerzanie oferty stypendialnej. Porozumienie CEEPUS III będące obecnie na etapie ratyfikacji przez prezydenta RP posiada zmienioną, bardziej elastyczną formę prawną. Ogólne zasady programu określone zostały w porozumieniu CEEPUS III, natomiast szczegóły współpracy określane będą w 3 letnich programach roboczych (work pro-

Rysunek 1. Kwota stypendialna CEEPUS – globalnie

Rysunek 2. Wykorzystanie kwoty stypendialnej w roku akademickim 2009/2010.

gramme), uchwalanych przez Komitet Ministrów. Na chwilę obecną zapisy zawarte w „CEEPUS III Work Programme 2011–2013” ukierunkowane są na realizację obecnej oferty stypendialnej poprzez kwalifikację sieci akademickich i realizację mobilności akademickiej z nimi związanej. Rozszerzeniem tej oferty mają być stypendia na staże doktoranckie związane z badaniami naukowymi w jednostkach partnerskich w ramach tzw. joint PhD programs. Nowe oferty, przygotowane w zgodzie z prawodawstwem stron sygnatariuszy, zostaną opracowane w najbliższym czasie podczas roboczych spotkań przedstawicieli państw uczestniczących w programie.

Z wyrazami szacunku

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Sławomira Zawislaka
i Jarosława Żaczka**

**w sprawie utrzymującego się od dłuższego
czasu spadku opłacalności hodowli
trzody chlewnej (20633)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20633/

11, przysyłam odpowiedź na interpelację poselską z dnia 3 lutego 2011 r. panów: Sławomira Zawislaka i Jarosława Żaczka, posłów na Sejm RP, w sprawie utrzymującego się od dłuższego czasu spadku opłacalności hodowli trzody chlewnej.

Minister rolnictwa i rozwoju wsi wielokrotnie przedstawiał na posiedzeniach Rady Unii Europejskiej ds. Rolnictwa i Rybołówstwa sprawy priorytetowe dla polskiego rolnictwa mające wpływ na poziom dochodów rolników, dążąc konsekwentnie do tego, aby w ramach Wspólnej Polityki Rolnej w Unii Europejskiej we właściwym terminie uruchamiane były mechanizmy mające na celu niwelowanie niekorzystnych zjawisk na rynkach rolnych czy wcześniejsze przeciwdziałanie tym zjawiskom. W listopadzie 2010 r., na wniosek Polski, uruchomiona została sprzedaż zbóż znajdujących się w magazynach interwencyjnych, co wpłynęło na spowolnienie wzrostu cen zbóż i złagodzenie sytuacji na rynku paszowym.

Polska wniosowała również o uruchomienie wsparcia rynku wieprzowiny. Na przełomie 2010 r. i 2011 r. sytuacja na tym rynku uległa dalszemu pogorszeniu w związku z kryzysem związanym z wykryciem dioksyn w Niemczech. Wniosek Polski i innych państw członkowskich o uruchomienie wsparcia rynku wieprzowiny uzyskał poparcie Komisji Europejskiej i w dniu 24 stycznia 2011 r. na posiedzeniu Rady UE ds. Rolnictwa i Rybołówstwa podjęto decyzję o uruchomieniu dopłat do prywatnego przechowywania wieprzowiny. W ramach mechanizmu, zawieszonego z dniem 22 lutego, a ostatecznie zamkniętego w dniu 4 marca 2011 r., od dnia 1 lutego 2011 r. w całej UE złożono wnioski o objęcie dopłatami 144 tys. t mięsa wieprzowego, w tym w Polsce 9 tys. t.

Na rynku trzody chlewnej sytuacja cenowa w Polsce uległa poprawie. Od początku lutego 2011 r. cena

skupu żywca wieprzowego rośnie. W pierwszym tygodniu marca 2011 r. wg danych ZSRIR MRiRW cena wyniosła 4,13 zł/kg w wadze żywej i była o 5 gr (1,3%) wyższa w porównaniu do tygodnia poprzedniego. W stosunku do analogicznego okresu 2010 r. cena jest wyższa o 34 gr (9,0%).

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi podejmuje działania stymulujące popyt wewnętrzny i eksport. Prowadzi działania stwarzające warunki dla eksportu na rynki państw trzecich, m.in. Chin, Rosji, Ukrainy. Wdrożono rozwiązania systemowe, takie jak np.: Fundusz Promocji Mięsa Wieprzowego, utworzony na podstawie ustawy z dnia 22 maja 2009 r. o funduszach promocji produktów rolno-spożywczych. Natomiast na podstawie ustawy z dnia 7 marca 2007 r. o wspieraniu rozwoju obszarów wiejskich z udziałem środków Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich za krajowy system jakości żywności uznane zostały System Gwarantowanej Jakości Żywności (QAFP) opracowany przez Unię Producentów i Pracodawców Przemysłu Mięsnego oraz System Jakości Wieprzowiny PQS (Pork Quality System) opracowany przez Polski Związek Hodowców i Producentów Trzody Chlewnej POLSUS oraz Związek „Polskie Mięso”.

W ramach działań resortu realizowany jest program zwalczania choroby Aujeszkiego u świń na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Uznanie Polski jako kraju wolnego od choroby Aujeszkiego wpłynie pozytywnie na eksport polskiego mięsa i żywca wieprzowego, a także pozyskiwanie nowych rynków zbytu.

Polska, przystępując do Unii Europejskiej, przyjęła wspólnotowy dorobek prawny, zapewniający swobodny przepływ towarów na obszarze całej Unii Europejskiej. W ramach rynku wewnętrznego nie prowadzi się weterynaryjnej kontroli granicznej na wewnętrznych granicach pomiędzy państwami członkowskimi. Wypracowano natomiast procedury, które polegają na wzajemnym uznaniu wyników kontroli i badań przeprowadzonych przez właściwe służby, organy i laboratoria państwa członkowskiego miejsca wysyłki. Stosowanie takiej zasady oznacza, że jeżeli produkt został poddany kontroli przy wprowadzaniu go do obrotu w jednym z państw członkowskich Unii Europejskiej, w sposób zgodny z obowiązującym prawem, może być również bez dodatkowej kontroli wprowadzany do obrotu w innym państwie będącym członkiem Unii Europejskiej.

Produkty pochodzenia zwierzęcego, w tym świeże mięso przywożone z państw trzecich, tj. niebędących członkami Unii Europejskiej, przed ich dopuszczeniem do wprowadzenia na rynek podlegają weterynaryjnej kontroli granicznej. Produkty pochodzenia zwierzęcego sprowadzane z państw trzecich, aby zostały wprowadzone na rynek unijny, muszą spełniać wymagania unijnego prawa żywnościowego lub wymagania uznane przez Unię Europejską za przynajmniej im odpowiadające, albo w przypadku gdy istnieją określone umowy między Unią Europejską i pań-

stwem trzecim, być zgodne z wymogami zawartymi w tych umowach.

W celu zapewnienia bezpieczeństwa łańcucha żywnościowego każde państwo członkowskie jest zobowiązane do opracowania zintegrowanego wieloletniego planu kontroli i prowadzenia urzędowej kontroli pasz i żywności, jak również do prowadzenia tzw. monitoringu, m.in. w zakresie pozostałości dioksyn i związków pokrewnych.

Organy administracji publicznej co do zasady nie mają kompetencji do wprowadzania ograniczeń swobodnego przepływu towarów pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej, zwłaszcza w przypadku gdy nie dysponują jakimikolwiek dowodami na to, że wprowadzana na rynek danego państwa członkowskiego żywność może stanowić poważne ryzyko dla zdrowia ludzi.

Po otrzymaniu informacji o sytuacji zaistniałej na terytorium Niemiec oraz o możliwym przedostaniu się na polski rynek produktów pochodzenia zwierzęcego z terenów, gdzie wystąpiło skażenie dioksynami, zarówno Inspekcja Weterynaryjna, jak i Państwowa Inspekcja Sanitarna w toku sprawowanego nadzoru podjęły natychmiastowe działania mające na celu zminimalizowanie zagrożenia dla zdrowia konsumentów. Główny lekarz weterynarii niezwłocznie polecił terenowym organom Inspekcji Weterynaryjnej wdrożenie obowiązku notyfikowania o każdej przesyłce mięsa (zwłaszcza wieprzowego i drobiowego) oraz jaj, w szczególności z landów: Hamburg, Dolna Saksonia, Nadrenia Północna-Westfalia, Saksonia-Anhalt, w których stosowane były skażone dioksynami pasze. Informacje dotyczące miejsca pochodzenia, miejsca przeznaczenia, rodzaju przesyłki, ilości towaru, listę dystrybucji oraz dołączone dokumenty towarzyszące przesyłkom miały być przesyłane do Głównego Inspektoratu Weterynarii. O powyższym poleceniu zostały poinformowane także stowarzyszenia branżowe. Główny lekarz weterynarii zwrócił się również do strony niemieckiej z prośbą o podanie m.in. danych dotyczących rzeźni, które mogły dokonywać uboju zwierząt z zablokowanych gospodarstw, w których stosowano skażone dioksynami pasze.

Główny lekarz weterynarii prowadzi ścisłą współpracę z Państwową Inspekcją Sanitarną w zakresie kontroli sklepów wielkopowierzchniowych. W porozumieniach zawartych z Inspekcją Transportu Drogowego oraz z Wydziałem Ruchu Drogowego Policji ustalono, że będą zgłaszane do Głównego Inspektoratu Weterynarii, stwierdzone w toku kontroli, przypadki przesyłek produktów spożywczych pochodzenia zwierzęcego (szczególnie mięsa i jaj) pochodzących z Niemiec.

Do dnia 1 marca 2011 r. organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej na terenie całej Polski przeprowadziły 1048 kontroli. Ww. kontrole odbywały się w sklepach wielkopowierzchniowych, innych sklepach wprowadzających do obrotu mięso po rozbiorze, również pakowane w opakowania jednostkowe, oraz w obiek-

tach mogących wprowadzać do obrotu lub przetwarzać mięso pochodzące z Niemiec. W toku przeprowadzonych kontroli organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej stwierdziły mięso wieprzowe i drobiowe oraz jaja konsumpcyjne głównie pochodzenia krajowego. W pobranych w trakcie kontroli próbkach nie stwierdzono zanieczyszczenia dioksynami.

Do dnia 11 lutego 2011 r. Inspekcja Weterynaryjna pobrała do badań laboratoryjnych w kierunku dioksyn 81 próbek produktów pochodzących z Niemiec. W pobranych próbkach nie wykryto przekroczenia dopuszczalnej zawartości tych substancji. Świadczy to, że produkty, z których pobrano próbki, były bezpieczne i nie stanowiły zagrożenia dla zdrowia konsumentów. W związku z powyższym w dniu 14 lutego 2011 r. główny lekarz weterynarii poinformował o zakończeniu wzmoczonego monitoringu mięsa wieprzowego pochodzącego z Niemiec, w zakładach będących pod nadzorem Inspekcji Weterynaryjnej.

Wprowadzanie przez państwa członkowskie Unii Europejskiej jakichkolwiek działań mających na celu dyskryminowanie podmiotów wprowadzających na polski rynek towary z innych uprawnionych do tego państw, np. poprzez nieuzasadnione wzmoczenie kontroli produktów pochodzących z danego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, nie jest dozwolone.

Kontrole weterynaryjne na granicach wewnątrz Unii Europejskiej nie mogą być już stosowane i zostały zastąpione regułą wzajemnego uznawania wyników kontroli przeprowadzanych przez służby poszczególnych państw członkowskich. Istniejące systemy kontroli weterynaryjnej produktów pochodzenia zwierzęcego przywożonych zarówno do Polski, jak i do innych państw członkowskich pozwalają jedynie na prowadzenie w miejscu przeznaczenia przesyłki wyrwykowych kontroli weterynaryjnych, które mogą być jednak realizowane tylko w sposób niedyskryminujący. Główny lekarz weterynarii może dodatkowo zarządzić zwiększenie częstotliwości kontroli przesyłek pochodzących z zakładów, z których pochodziły wcześniej kwestionowane partie, tylko w przypadku stwierdzenia przez organy Inspekcji Weterynaryjnej występowania naruszeń obowiązujących przepisów prawa w trakcie przeprowadzania ww. niedyskryminujących kontroli.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Roberta Telusa
oraz grupy posłów**

**w sprawie likwidacji urzędów pocztowych
(20634)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację grupy posłów przesłaną przy piśmie z dnia 17 lutego br. (znak: SPS-023-20634/11) w sprawie urzędów pocztowych, przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, że minister infrastruktury, który reprezentuje Skarb Państwa wobec Poczty Polskiej SA i posiada uprawnienia przewidziane dla walnego zgromadzenia, może ingerować w sprawę spółki jedynie w zakresie określonym w przepisach. Zgodnie z § 26 ust. 2 statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw spółki (organizacja funkcjonowania placówek pocztowych) należą do kompetencji zarządu. Jednocześnie zgodnie z art. 375¹ Kodeksu spółek handlowych walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki. W myśl powyższego zwróciłem się do Zarządu Poczty Polskiej SA z prośbą o przedstawienie wyjaśnień w sprawie kwestii poruszonych w wystąpieniu posłów.

Poczta Polska SA jako operator narodowy zobowiązana jest do utrzymania wymaganych prawem wskaźników dostępności powszechnych usług pocztowych. Obowiązek ten związany jest z koniecznością utrzymania odpowiedniej w skali całego kraju gęstości sieci placówek pocztowych zarówno na obszarach miejskich (7 tys. mieszkańców na 1 placówkę), jak i na obszarach wiejskich (85 km² na 1 placówkę), a także utrzymania ogólnej liczby co najmniej 8240 placówek operatora rozmieszczonych z uwzględnieniem występującego na danym obszarze zapotrzebowania na usługi pocztowe.

Opierając się na uzyskanych od Zarządu Poczty Polskiej SA informacjach, wyjaśniam, że wszelkie działania spółki oparte są na przeprowadzanych przez jednostki terytorialne Poczty Polskiej SA szczegółowych analizach ekonomiczno-organizacyjnych z uwzględnieniem rzeczywistego zapotrzebowania na usługi pocztowe na danym obszarze oraz zapewnienia lokalnym społecznościom właściwej dostępności usług pocztowych. Dotyczy to również terenów wzmoczonego rozwoju gospodarczego i infrastrukturalnego. Planowanie i realizacja zmian w sieci placówek pocztowych opierają się na przeprowadzeniu analiz o charakterze ekonomiczno-organizacyjnym, dotyczących placówek przekształcanych i tworzonych w ich miejsce placówek w nowej formie organizacyjnej. Szczegółowej analizie poddawane są dotychczas uzyskiwane i szacowane przychody i ponoszone koszty zwią-

zane z funkcjonowaniem placówek. W każdym przypadku dokonywana jest ocena zasadności dokonywanej zmiany, z uwzględnieniem rzeczywistego zapotrzebowania na usługi pocztowe na danym obszarze oraz zapewnienia lokalnym społecznościom właściwej dostępności usług pocztowych. Analizowane są również możliwości organizacyjne, eksploatacyjne i komunikacyjne przeprowadzenia planowanej zmiany, m.in. pod względem nie pogorszenia jakości świadczonych usług na danym terenie, oraz wpływ tej zmiany na inne placówki pocztowe funkcjonujące na danym obszarze. W procesie oceny brane są także pod uwagę opinie władz samorządowych czy społeczności lokalnej.

Również proces reorganizacji służby doręczeń na danym obszarze poprzedzony jest zawsze badaniem zasadności tego działania. Podyktowane to jest przede wszystkim efektywnością ekonomiczną i operacyjną ustaloną w oparciu o analizę wszystkich procesów składających się na realizację usług pocztowych. Przy podejmowaniu decyzji brane są pod uwagę m.in. właściwa lokalizacja placówki, w której organizowana jest większa służba doręczeń (zapewnienie pomieszczeń wyłącznie na potrzeby służby doręczeń, dobrze skomunikowana lokalizacja, możliwość sprawnego dostarczania ładunków – np. rampa, podjazd itd.) oraz możliwość takiego przeorganizowania dotychczasowych rejonów doręczeń, które zapewni najbardziej optymalną trasę doręczeń, w miarę możliwości wyeliminuje przypadki przecinania się tras doręczeń, a także przyczyni się do jak najbardziej efektywnego doręczania.

Należy podkreślić, że konieczność przeprowadzania działań mających na celu optymalizację sieci placówek pocztowych i procesów w nich realizowanych oraz zmian w organizacji pocztowej służby doręczeń wynika z obserwowanego w ostatnich latach poważnego spadku przychodów ze sprzedaży powszechnych usług pocztowych (będącego odzwierciedleniem ogólnosiwiatowego trendu wypierania tradycyjnych usług przez intensywnie rozwijające się usługi substytucyjne, głównie elektroniczne), przy jednoczesnym obligatoryjnym wymogu zachowania przez Poczta Polska SA odpowiedniej dostępności usług na terenie kraju, co w konsekwencji wymusza poszukiwanie rozwiązań w celu ograniczenia kosztów działalności operatora.

Uzyskałem zapewnienia ze strony Zarządu Poczty Polskiej SA, że w przypadku zgłaszania przez mieszkańców zwiększonego zapotrzebowania na usługi pocztowe dokonywana jest analiza potrzeb i opłacalności utworzenia ewentualnie nowej placówki (np. agencji pocztowej), zmiany godzin funkcjonowania funkcjonujących placówek lub zapewnienia innej formy obsługi mieszkańców (np. poprzez ruchome punkty obsługi klientów lub listonoszy). Działania związane z obecną reorganizacją placówek pocztowych zakładają zagęszczenie sieci placówek na określonych terenach poprzez tworzenie nowych agencji pocztowych, co w efekcie zwiększa dostęp klientów

do usług pocztowych, skraca czas oczekiwania na obsługę, umożliwia wydłużony czas pracy placówek (w godzinach pracy punktów handlowo-usługowych, w których działają agencje).

W odniesieniu do placówki pocztowej w miejscowości Lipce Reymontowskie Zarząd Poczty Polskiej SA informuje, że planowana zmiana ma charakter jedynie porządkowy. Dokonana zostanie zmiana wyłącznie nazwy placówki z Filii UP Godzianów na Filie UP Głuchów, co jest konsekwencją zmiany urzędu macierzystego dla placówki funkcjonującej w Lipcach Reymontowskich. Niezależnie od decyzji w sprawie placówki pocztowej w Mniszkowie pragnę zapewnić, że dostępność usług powszechnych będzie w pełni zachowana ze względu na fakt, iż niezależnie od formy organizacyjnej placówki pocztowej znajduje się ona w systemie organizacyjnym i logistycznym Poczty Polskiej, realizując pełny zakres usług powszechnych. Dodatkowo zarząd przekazał, że mieszkańcy obszarów wiejskich mogą korzystać również z innych usług za pośrednictwem listonoszy wiejskich, np. nadać przesyłkę listową, przekaz pocztowy, dokonać wpłaty na rachunek bankowy.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają kwestie poruszone w interpelacji posłów.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

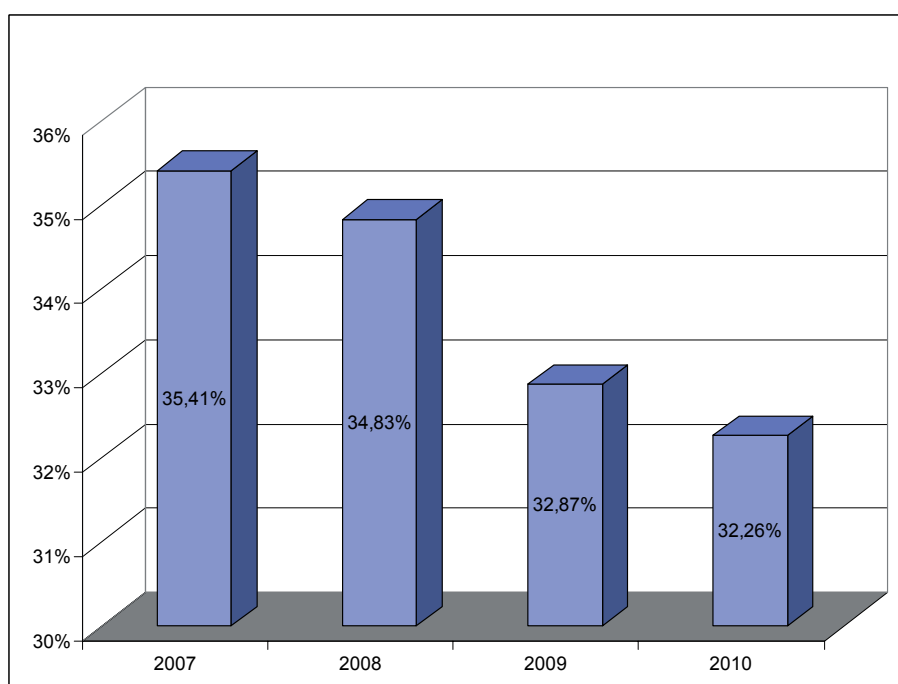
**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Czesława Hoca**

**w sprawie niewywiązywania się
Ministerstwa Zdrowia z ustawowego
obowiązku nowelizacji listy refundowanych
leków i wyrobów medycznych (20636)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Czesława Hoca, pismo znak: SPS-023-20636/11, w sprawie nowelizacji list leków refundowanych uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Minister zdrowia, dokonując nowelizacji wykazów leków refundowanych, kieruje się z jednej strony kryteriami ściśle określonymi przez przepisy prawne, a z drugiej strony rozważa interes publicznego płatnika oraz pacjenta przy jednoczesnym braniu pod uwagę najnowszych doniesień naukowych. Należy podkreślić, że w wykazach refundacyjnych umieszczone są w pierwszej kolejności produkty lecznicze

z listy leków podstawowych opracowanej przez Światową Organizację Zdrowia (WHO), które zawierają przede wszystkim leki umożliwiające leczenie skuteczne, w tym zmniejszające śmiertelność i poprawiające jakość życia, z uwzględnieniem efektywności kosztowej. Należy podkreślić, że Ministerstwo Zdrowia prowadzi konsekwentną politykę lekową mającą na celu obniżenie wysokości dopłat pacjentów. Efekty tej pracy ilustruje poniższy wykres przedstawiający wysokość dopłat pacjentów w latach 2007–2010.

Zadanie to zostało zrealizowane poprzez:

1) zamieszczanie w wykazach leków refundowanych nowych produktów generycznych, dotychczas dostępnych dla pacjentów ze 100-procentową odpłatnością. Jednocześnie mając na uwadze fakt, że w przeważającej większości leki krajowe są około czterokrotnie tańsze od leków importowanych i około dwukrotnie tańsze od zagranicznych generyków, prowadzona przez Ministerstwo Zdrowia polityka lekowa dąży do racjonalizacji wydatków związanych z farmakoterapią, faworyzując dostępność tanich leków odtwórczych,

2) prowadzenie intensywnych negocjacji cenowych z podmiotami odpowiedzialnymi, mających na celu obniżenie cen produktów refundowanych. Efektem tych działań jest uzyskanie oszczędności rzędu 1,096 mld zł oraz najniższych w Europie cen leków. Należy podkreślić, że oszczędności te zostały przeznaczone na objęcie finansowaniem ze środków publicznych nowych cząsteczek oraz produktów leczniczych i wyrobów medycznych stosowanych w chorobowych przewlekłych oraz chorobach rzadkich, dotychczas nieobjętych przedmiotowymi wykazami.

Ministerstwo Zdrowia dostrzega jednocześnie problem związany z procesem nowelizacji wykazów leków refundowanych, dotyczący długości procedury legislacyjnej uniemożliwiającej realizację wymogów ustawowych przez kolejnych ministrów zdrowia. W związku z powyższym została opracowana i aktualnie jest procedowana ustawa o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych, w której odchodzi się od nowelizacji wykazów leków refundowanych w postaci rozporządzenia, czyli aktu prawnego

powszechnie obowiązującego, na rzecz obwieszczenia, co umożliwi częstsze wprowadzanie zmian przedmiotowych wykazów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Kwitka**

**w sprawie drastycznego ograniczenia
w budżecie na 2011 r. wydatków związanych
z Funduszem Pracy (20639)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją posła na Sejm RP pana Marka Kwitka, prze-

słaną przy piśmie z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20639/11, w sprawie zwiększenia kwoty przeznaczonej na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r. uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Wydatki Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu wyniosły: w 2006 r. – 2 133 952 tys. zł, w 2007 r. – 2 725 263 tys. zł, w 2008 r. – 3 362 509 tys. zł. W latach 2009–2010 nastąpił wzrost tych wydatków. W 2009 r. wydatki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu były niemal dwukrotnie wyższe niż w 2008 r. Istotny przyrost wydatków na aktywizację bezrobotnych był uzasadniony w okresie kryzysu. Programy na rzecz przeciwdziałania bezrobociu stworzyły znaczną liczbę miejsc pracy – tylko w latach 2008–2009 ze środków przeznaczonych na refundację pracodawcom kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego utworzono niemal 60 tys. stanowisk, a dzięki dofinansowaniu kosztów podjęcia działalności gospodarczej ponad 110 tys. bezrobotnych podjęło działalność gospodarczą. Zdecydowana większość z tych utworzonych miejsc pracy nie zniknie po ustaniu dofinansowania. Jeżeli te miejsca pracy miałyby istnieć tylko dzięki dofinansowywaniu, to byłyby to miejsca pracy, które nie są w stanie same sprostać konkurencji na rynku pracy.

Skierowany przez rząd do Sejmu RP w dniu 30 września 2010 r. projekt ustawy budżetowej na rok 2011 przewidywał w planie finansowym Funduszu Pracy stanowiącym załącznik do ww. projektu ustawy budżetowej wydatki w wysokości 8 720 617 tys. zł, w tym na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu – 3 235 080 tys. zł (szkolenia – 81 691 tys. zł, studia podyplomowe – 16 152 tys. zł, prace interwencyjne – 150 036 tys. zł, roboty publiczne – 150 680 tys. zł, prace społecznie użyteczne – 37 658 tys. zł, stypendia – 600 000 tys. zł, przygotowanie zawodowe dorosłych – 11 082 tys. zł, refundacja wynagrodzeń młodocianych pracowników wraz ze składkami na ubezpieczenia społeczne – 170 000 tys. zł, dofinansowanie pracodawcom kosztów kształcenia młodocianych pracowników – 303 930 tys. zł, koszty związane ze specjalizacją oraz realizacją staży podyplomowych lekarzy, lekarzy dentystów, pielęgniarek i położnych – 717 583 tys. zł, refundacja kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowisk pracy – 149 139 tys. zł, jednorazowe środki na podjęcie działalności gospodarczej – 200 706 tys. zł, wsparcie finansowe pracowników i przedsiębiorców – ustawa antykryzysowa – 155 000 tys. zł, koszty umów zawartych z agencją zatrudnienia – 10 000 tys. zł, restrukturyzacja zatrudnienia – 1000 tys. zł, projekty pilotażowe – 5000 tys. zł, programy specjalne – 20 000 tys. zł, pomoc państwa w spłacie niektórych kredytów mieszkaniowych udzielanych osobom, które utraciły pracę – 106 487 tys. zł, koszty przejazdów, zakwaterowania i wyżywienia – 45 000 tys. zł, opieka nad dzieckiem lub osobą zależną – 1500 tys. zł, refundacja składek na ubezpieczenia społeczne za zatrudnionych bezro-

botnych – 2000 tys. zł, badania lekarskie bezrobotnych – 15 000 tys. zł, refundacja składek na ubezpieczenia społeczne dla spółdzielni socjalnych – 9000 tys. zł, instrumenty finansowane w ramach ustawy powodziowej – 273 936 tys. zł, umorzenia pożyczek – 2500 tys. zł).

W trakcie prac w Sejmie RP nad projektem ustawy budżetowej na rok 2011 dokonano zmiany struktury wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu zaplanowanych w projekcie planu finansowego Funduszu Pracy na rok 2011. Ogółem zwiększenia i zmniejszenia w wydatkach na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu wyniosły 464 000 tys. zł. Ustawa budżetowa na rok 2011 (Dz. U. Nr 29, poz. 150) uwzględnia zmianę struktury ww. wydatków Funduszu Pracy polegającą na przesunięciu wydatków pomiędzy zadaniami w ramach zaplanowanych wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, skutkującą zwiększeniem wydatków na szkolenia (o 100 000 tys. zł), na stypendia (o 100 000 tys. zł), na refundację kosztów wyposażenia i doposażenia stanowisk pracy (o 134 000 tys. zł) oraz przyznanie jednorazowych środków na podjęcie działalności gospodarczej (o 130 000 tys. zł), a zmniejszeniem wydatków na wsparcie finansowe pracowników i przedsiębiorców – ustawa antykryzysowa (o 140 000 tys. zł), na pomoc państwa w spłacie niektórych kredytów mieszkaniowych udzielonych osobom, które utraciły pracę (o 90 000 tys. zł) oraz na instrumenty finansowane w ramach ustawy powodziowej (o 234 000 tys. zł).

Prognozowane znaczne obniżenie stopy bezrobocia rejestrowanego w 2011 r. jest wypadkową wysokiego wzrostu gospodarczego oraz zmian demograficznych. Zgodnie z prognozą zakłada się, że w 2011 r. poprawa sytuacji gospodarczej w Polsce i na świecie będzie kontynuowana. Wraz ze wzrostem PKB oczekuje się zwiększenia popytu inwestycyjnego oraz poprawy sytuacji finansowej przedsiębiorstw, co będzie pozytywnie wpływać na tworzenie nowych miejsc pracy. Szacuje się, że w 2011 r. przeciętne zatrudnienie w gospodarce narodowej wzrośnie o 1,9%. Jednocześnie w 2011 r. – zgodnie z prognozą demograficzną Głównego Urzędu Statystycznego – nastąpi zmiana sytuacji na rynku pracy w zakresie zasobów pracy. Po wielu latach znaczących przyrostów ludności w wieku produkcyjnym (18–59/64 lat) w 2011 r. oczekiwany jest jej spadek i będzie on istotny z punktu widzenia prognozy makroekonomicznej. W 2011 r. spodziewany ubytek ludności w wieku produkcyjnym wynosi ponad 100 tys. osób.

Oprócz zmniejszania się liczby ludności w wieku produkcyjnym zmieniać będzie się struktura wiekowa tej grupy ludności. Udział populacji w wieku 25–44 lat, czyli grupy o największej aktywności zawodowej, w populacji w wieku produkcyjnym będzie się zwiększać (wzrost o ok. 3 punkty procentowe). Zmiana struktury demograficznej ludności wraz z ograniczeniem możliwości przechodzenia na wcześniejszą emeryturę od 2009 r. będą wpływać na zwiększenie aktywności zawodowej ludności. Oczekiwany wzrost

gospodarczy Polski wraz ze wzrostem popytu inwestycyjnego, dodatnio wpływające na wzrost popytu na pracę, spadek liczby ludności w wieku produkcyjnym oraz wzrost udziału ludności w wieku 25–44 lat będą pozytywnie oddziaływać w kierunku znacznego obniżania stopy bezrobocia.

Pozytywny wpływ w kierunku obniżania bezrobocia w 2011 r. będą miały również działania wprowadzone w latach wcześniejszych, m.in. uelastyczenie rynku pracy (zarówno w zakresie zatrudnienia, jak i czasu pracy), wsparcie finansowe osób bezrobotnych podejmujących działalność gospodarczą, obniżenie pozapłacowych kosztów pracy. Biorąc pod uwagę powyższe działania oraz fakt, że zwiększenie bezrobocia ma charakter cykliczny, najistotniejszym czynnikiem, który będzie sprzyjał zmniejszeniu stopy bezrobocia, jest powrót na ścieżkę szybkiego wzrostu gospodarczego. Prowadzona przez rząd polityka gospodarcza sprzyja temu celowi, czego dowodem są zarówno wyniki polskiej gospodarki w trakcie kryzysu, jak i obecny wzrost gospodarczy. Należy zwrócić uwagę, że obecnie Polska jest objęta procedurą nadmiernego deficytu i zgodnie z rekomendacją Rady Ecofin (z dnia 7 lipca 2009 r.) zobowiązuje to do korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych (w skład którego wchodzi również Fundusz Pracy) poniżej 3% PKB do 2012 r. w wiarygodny i trwały sposób.

Mając na uwadze powyższe, nie jest obecnie możliwe zwiększenie wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu zaplanowanych w ustawie budżetowej na rok 2011.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszyzyk

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Kwitka
oraz grupy posłów**

**w sprawie problemów polskich przewoźników
z realizacją transportu na terytorium Federacji
Rosyjskiej oraz negocjacji polskiego rządu
dotyczących liczby zezwoleń transportowych
(20641)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo, nr SPS-023-20641/11, przekazujące interpelację posła na Sejm RP pana Marka Kwitka oraz grupy posłów w sprawie problemów polskich przewoźników

z realizacją transportu na terytorium Federacji Rosyjskiej oraz negocjacji polskiego rządu dotyczących liczby zezwoleń transportowych, przedstawiam poniżej odpowiedź odnoszącą się do zagadnień poruszonych w tej interpelacji.

Negocjacje ze stroną rosyjską w sprawie zezwoleń na przewozy drogowe rzeczy w okresie ostatnich trzech lat są niezwykle trudne, a uzyskanie przez stronę polską odpowiedniego kontyngentu pozwalającego na zaspokojenie potrzeb polskich przewoźników napotyka na trudności. Związane jest to ze zgłaszanym przez stronę polską zapotrzebowaniem na zezwolenia na przewozy do/z krajów trzecich, wykorzystywane do przewozów ładunków z Europy Zachodniej do Federacji Rosyjskiej. Tymczasem strona rosyjska dąży do całkowitego wyeliminowania polskich przewoźników z tego segmentu rynku transportowego, oferując kontyngent zezwoleń specjalnych na tego rodzaju przewozy, który był nie do przyjęcia dla polskich przewoźników.

Z tego względu strona polska podczas rozmów z władzami Federacji Rosyjskiej dążyła do uzyskania jak największej ilości tego rodzaju zezwoleń. Negocjacje kontyngentu zezwoleń na 2011 r. rozpoczęto z odpowiednim wyprzedzeniem we wrześniu 2010 r., mając na uwadze trudności z ustaleniem kontyngentu w latach wcześniejszych.

W tym czasie strona rosyjska coraz bardziej zderminowana w ograniczaniu dostępu przewoźnikom innych państw do swojego rynku transportowego podjęła odpowiednie działania w tej sprawie w ramach Międzynarodowego Forum Transportowego (ITF), organizacji afiliowanej przez OECD w Paryżu. ITF emituje zezwolenia wielostronne umożliwiające wykonywanie przewozów pomiędzy państwami członkowskim oraz w tranzycie przez terytoria państw członkowskich. Zezwolenia EKMT stwarzają szerokie możliwości przewozów drogowych ładunków, w szczególności pomiędzy Europą Zachodnią a Federacją Rosyjską, i dla polskich przewoźników są uzupełnieniem kontyngentu wynikającego z umowy dwustronnej.

Strona rosyjska w końcu ubiegłego roku jednostronnie ogłosiła ograniczenie liczby zezwoleń EKMT ważnych na swoim terytorium w stosunku do wszystkich państw członkowskich Międzynarodowego Forum Transportowego. Dla Polski oznaczało to w praktyce zmniejszenie na 2011 r. liczby zezwoleń EKMT z 1143 do 670 zezwoleń rocznych. Działania Federacji Rosyjskiej na forum ITF musiało być zatem uwzględnione przez stronę polską w trakcie kolejnych negocjacji dwustronnych. Przyjęto założenie, że kontyngent rosyjskich zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich w 2011 r. powinien rekompensować straty poniesione w wyniku ograniczenia zezwoleń wielostronnych EKMT na rosyjskim rynku transportowym.

Stanowisko to, uzgodnione ze środowiskiem przewoźników drogowych i pracodawców transportu drogowego, konsekwentnie przedstawiano podczas ko-

lejnych rund negocjacji, które miały miejsce na przełomie 2010 i 2011 r.

Strona rosyjska zaproponowała stronie polskiej 30 tys. zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich. Jednakże w aspekcie ograniczeń przewozów do Federacji Rosyjskiej na podstawie zezwoleń EKMT propozycja ta nie rekompensowała strat, jakie ponieśli polscy przewoźnicy z tego tytułu. Przy obniżonym kontyngencie zezwoleń EKMT przyjęcie propozycji rosyjskiej wiązałoby się z bezpowrotną utratą przez przewoźników polskich znaczącej części europejskiego rynku transportowego. Ze względu na duże rozbieżności w tej dziedzinie rozmowy dwustronne, prowadzone w styczniu br., zakończyły się fiaskiem.

Okazją do ich wznowienia było posiedzenie Transportowej Rady Zarządzającej Międzynarodowego Forum Transportowego w dniach 1–2 lutego 2011 r. w Paryżu. Strona polska zdawała sobie sprawę, że rozwiązanie problemu zezwoleń rosyjskich jest możliwe tylko w powiązaniu z decyzjami dotyczącymi zezwoleń EKMT. W wyniku dyskusji w ramach Międzynarodowego Forum Transportowego strona rosyjska w trakcie ww. posiedzenia odstąpiła od wprowadzonych we wrześniu 2010 r. ograniczeń. Tym samym wszystkie zezwolenia znajdujące się w systemie EKMT na 2011 r. upoważniają do wykonywania przewozów do i z terytorium Federacji Rosyjskiej.

Dla Polski oznacza to wzrost kwoty bazowej zezwoleń EKMT ze 153 w roku 2010 do 183 zezwoleń w 2011 r., co stanowi, po przeliczeniu na zezwolenia roczne, z uwzględnieniem kategorii ekologicznej pojazdu 1544 zezwoleń rocznych. Oznacza to ok. 30-procentowy wzrost możliwości transportowych dla polskich przewoźników z tytułu posiadania zezwoleń EKMT.

Decyzje strony rosyjskiej w odniesieniu do zezwoleń EKMT stworzyły warunki do podjęcia dialogu ze stroną rosyjską w sprawie kontyngentu zezwoleń wynikającego z umowy dwustronnej. W dniu 2 lutego 2011 r. w Paryżu wiceministrowie odpowiedzialni za transport drogowy obu państw przeprowadzili rozmowy w ramach polsko-rosyjskiej Komisji Mieszanej ds. międzynarodowych przewozów drogowych. W wyniku negocjacji uzgodniono kontyngent zezwoleń na 2011 r. w wysokości 150 tys. szt. dla każdej ze stron. Przewoźnicy polscy w ramach tego kontyngentu otrzymali 126 tys. zezwoleń na przewozy dwustronne/tranzytowe oraz 24 tys. zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich. Dla przewoźników rosyjskich kontyngent wynosi 147 500 zezwoleń na przewozy dwustronne/tranzytowe oraz 2500 zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich. Powyższy kontyngent został przyjęty również na lata 2012–2013.

Obecnie strona polska działa na rzecz określenia przez Międzynarodowe Forum Transportowe terminu, od którego wszystkie zezwolenia EKMT będą ważne na terytorium Federacji Rosyjskiej.

Trudności w osiągnięciu porozumienia ze stroną rosyjską spowodowały ograniczenie dla polskich przedsiębiorców możliwości wykonywania przewo-

zów do Federacji Rosyjskiej w II połowie stycznia br. Tym niemniej sytuacja z tym związana ostatecznie pomogła uzyskać porozumienie ze stroną rosyjską, której przewoźnicy w tym czasie również mieli ograniczone możliwości wykonywania przewozów przez Polskę.

W ocenie resortu infrastruktury niedogodności dla przewoźników, jakie miały miejsce w tym okresie dzięki determinacji strony polskiej przy zgodnym działaniu administracji rządowej oraz strony społecznej umożliwiły osiągnięcie porozumienia ze stroną rosyjską na optymalnych w danej sytuacji warunkach.

Odnosząc się do poruszonego w interpelacji problemu ewentualnych strat ekonomicznych z tytułu czasowej przerwy w przewozach do Federacji Rosyjskiej, trudno w tej sprawie operować konkretnymi kwotami, jeśli chodzi o potencjalne zyski czy też straty polskiego transportu. Ceny frachtów stanowią tajemnicę handlową przedsiębiorców. Ministerstwo Infrastruktury nie dysponuje odpowiednimi danymi w tym zakresie. Należy podkreślić, że przyjęcie propozycji rosyjskiej z września 2010 r., dotyczącej wysokości kontyngentu zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich, w powiązaniu z ograniczeniami w zakresie zezwoleń EKMT wprowadzonymi przez FR, doprowadziłoby do upadku wielu firm transportowych. Naraziłoby to polskich przewoźników, i w konsekwencji polską gospodarkę na nieporównywalnie większe straty niż te, jakie wystąpiły w czasie krótkotrwałego ograniczenia przewozów do Federacji Rosyjskiej. W ostatecznym rozrachunku, biorąc pod uwagę uzgodnienie optymalnego kontyngentu zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich w powiązaniu z ustaleniem kontyngentu zezwoleń EKMT na 2011 r., porozumienie zawarte ze stroną rosyjską należy ocenić jako korzystne dla polskich przedsiębiorców.

Należy brać także pod uwagę, że każde zezwolenie specjalne stanowi realną korzyść dla przewoźników drogowych i stanowi pewnego rodzaju wartość dodaną dla Polski. Zezwolenia te bowiem nie służą do obsługi dwustronnej wymiany handlowej, lecz mają charakter zezwoleń specjalnych do obsługi wymiany handlowej Federacji Rosyjskiej z krajami trzecimi, wykonywanej przez polskich przewoźników. W tym przypadku nie można zatem mówić o stratach strony polskiej, ale o wynegocjowaniu corocznego kontyngentu 24 tys. zezwoleń w perspektywie kilkuletniej. Kontyngent ten jest zdecydowanie wyższy od kontyngentów, które Federacja Rosyjska przekazała innym państwom. Nadmienić należy, że z wieloma krajami władze rosyjskie nie wyraziły zgody na wymianę zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich. Wynegocjowany kontyngent pozwala przewoźnikom polskim na wykonywanie działalności przewozowej z Europy Zachodniej na rynek rosyjski w optymalnie możliwym wymiarze.

Jestem przekonany, że dotychczasowe doświadczenia negocjacyjne związane z rozmowami na temat kontyngentu zezwoleń na międzynarodowe przewozy drogowe powinny przyczynić się do budowania au-

tentycznie partnerskich relacji polsko-rosyjskich, z gotowością do zawierania kompromisu przez obie strony.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Artura Górskiego**

**w sprawie zatrzymania i przesłuchania
pracowników „Naszego Dziennika”
przez FSB Rosji (20648)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi z upoważnienia prezesa Rady Ministrów dla ministra spraw zagranicznych na interpelację pana posła Artura Górskiego (pismo nr SPS-023-20648/11 z dnia 23 lutego br.) w sprawie zatrzymania i przesłuchania pracowników „Naszego Dziennika” przez FSB Rosji uprzejmie informuję: Z uzyskanych za pośrednictwem służby konsularnej wyjaśnień rosyjskich organów spraw wewnętrznych wynika, iż pracownicy „Naszego Dziennika” P. F. i M. B. w dniu 5 lutego br. zostali zatrzymani przez funkcjonariuszy Federalnej Służby Bezpieczeństwa FR w miejscowości Bałaszycha w obwodzie moskiewskim. Powodem zatrzymania było przebywanie na obszarze, na który wstęp cudzoziemców jest reglamentowany i wymaga uzyskania specjalnego zezwolenia. Polscy obywatele takiego zezwolenia nie posiadali.

Wykonywanie czynności dziennikarskich przez cudzoziemców na terenie Rosji wymaga akredytacji, w przypadku stałych korespondentów, bądź wizy dziennikarskiej, w przypadku osób delegowanych krótkookresowo. Jak natomiast ustalono, obaj obywatele wjechali do Rosji na podstawie wiz wydanych w celu wykonywania działalności gospodarczej. W trakcie zatrzymania panowie P. F. i M. B. nie mogli także wykazać, iż posiadany przez nich sprzęt, wwozu którego nie zgłosili w deklaracji celnej, należy do redakcji „Naszego Dziennika”, bowiem nie posiadali żadnego dokumentu potwierdzającego ten fakt.

O zatrzymaniu w dniu 5 lutego br. dziennikarze nie powiadomili polskiej placówki, a gdyby taka informacja odpowiednio wcześniej dotarła do konsula, istniała szansa na zapobieżenie usunięciu zebranych materiałów z posiadanych przez nich nośników informacji. Podjęte, tak szybko jak to było możliwe w danej sytuacji, działania Wydziału Konsularnego

Ambasady RP w Moskwie zmierzają w kierunku umorzenia postępowania administracyjnego wszczętego w przedmiotowej sprawie przez Federalną Służbę Migracyjną FR z tytułu naruszenia zasad pobytu przez polskich obywateli. O ich przebiegu oraz rezultatach informowany jest na bieżąco pracodawca panów P. F. i M. B.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego
na interpelację posła Henryka Milcarza**

**w sprawie przeznaczenia dodatkowych
środków na naukę i szkolnictwo wyższe
w budżecie na 2011 r. oraz nowelizacji
ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym
i aktów towarzyszących (20649)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację nr SPS-023-20649/11 złożoną w dniu 24 stycznia 2011 r. przez pana Henryka Milcarza – posła na Sejm RP w sprawie przeznaczenia dodatkowych środków na naukę i szkolnictwo wyższe w budżecie na rok 2011 oraz w sprawie będącej obecnie przedmiotem prac parlamentu RP ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytułach naukowych oraz o stopniach i tytułach w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Wydatki na rzecz szkolnictwa wyższego ujmowane są w kilku częściach budżetowych, głównie w budżetach sześciu właściwych ministrów nadzorujących szkoły wyższe, w ramach działu 803: Szkolnictwo wyższe.

W ustawie budżetowej na rok 2011 (Dz. U. Nr 29, poz. 150) wydatki na szkolnictwo wyższe (łącznie z wydatkami budżetowymi przeznaczonymi na współfinansowanie projektów z udziałem środków UE i wydatkami budżetu środków europejskich) zaplanowano na poziomie 12 522,3 mln zł (w tym w ramach rezerw celowych ujętych w części 83 – łącznie 2850 tys. zł, z tego: na dofinansowanie Specjalistycznych Studiów Wschodnich Uniwersytetu Warszawskiego – 2400 tys. zł oraz na finansowanie Wyższego Prawosławnego Seminarium w Warszawie – 450 tys. zł).

W relacji do wykonania wydatków na szkolnictwo wyższe w roku 2007 w ujęciu kwotowym planowane wydatki na 2011 r. wzrastają o 1805,4 mln zł, zaś w ujęciu procentowym – o 16,8%.

Należy podkreślić, iż w horyzoncie czasowym 2007–2011 wzrastają również wydatki budżetowe

przeznaczone na współfinansowanie projektów z udziałem środków UE i wydatki budżetu środków europejskich – z 34 mln zł w 2007 r. do 906,6 mln zł w 2011 r. Są one związane z realizacją projektów w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”, regionalnych programów operacyjnych oraz Programu Operacyjnego „Rozwój Polski Wschodniej”.

Wydatki budżetowe w zakresie szkolnictwa wyższego przeznaczone są głównie na wydatki bieżące, w których zasadniczy udział mają dotacje podmiotowe na realizację zadań szkół wyższych w obszarze działalności dydaktycznej oraz w ramach pomocy materialnej dla studentów i doktorantów.

Relacja łącznych wydatków na szkolnictwo wyższe, ujętych w ustawie budżetowej na rok 2011 w kwocie 12 522,3 mln zł w stosunku do prognozy PKB na ten rok (1496,3 mld zł), kształtuje się na poziomie 0,84%.

Należy zauważyć, iż relacje udziału wydatków publicznych na szkolnictwo wyższe w Polsce są zbliżone do realizowanych w wielu krajach członkach Unii Europejskiej. W świetle danych ujętych w publikacji Education at a Glance 2010 (OECD) wydatki na szkolnictwo wyższe w wybranych krajach europejskich, jako procent PKB wg źródeł pochodzenia funduszy, w 2007 r. kształtowały się w zakresie wydatków publicznych na poziomie: Polska – 0,9; Hiszpania – 1,0; Irlandia – 1,1; Niemcy – 1,1; Wielka Brytania – 0,9; Włochy – 0,8.

Natomiast udział wydatków budżetowych na naukę (łącznie z wydatkami budżetowymi przeznaczonymi na współfinansowanie projektów z udziałem środków UE i wydatkami budżetu środków europejskich) w PKB wzrósł z 0,32% w roku 2007 do 0,36% w roku 2011. Uwzględniając wydatki Funduszu Nauki i Technologii Polskiej, udział ten osiągnie w 2011 r. 0,38%.

Analogicznie jak w szkolnictwie wyższym, istotny wpływ na zwiększenie nakładów na naukę mają również wydatki budżetowe na współfinansowanie projektów z udziałem środków UE i wydatki budżetu środków europejskich, które wzrastają z 65,4 mln zł w roku 2007 do 1034,3 mln zł w ustawie budżetowej na rok 2011. Środki te wydatkowane będą w ramach Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka”, Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”, Programu Operacyjnego „Pomoc techniczna”, w ramach Norweskiego Mechanizmu Finansowego i Mechanizmu Finansowego Europejskiego Obszaru Gospodarczego oraz projektów realizowanych w ramach programów UE współfinansowanych z zagranicznych środków finansowych niepodlegających zwrotowi.

Zdaniem MNiSW nie powinno się uzależniać wzrostu znaczenia nauki i szkolnictwa wyższego od poziomu finansowania relacjonowanego do PKB. Należy bowiem zauważyć, że na poziom i dynamikę zmian PKB wpływa złożona gama czynników wewnętrznych i zewnętrznych, a w tym kontekście poziom finansowania nauki i szkolnictwa wyższego byłby pochodną tych uwarunkowań.

Wydaje się, że w najbliższych latach istotne znaczenie dla szkolnictwa wyższego i nauki będzie miała przede wszystkim poprawa efektywności wykorzystania środków publicznych przeznaczonych na te dziedziny. Wiąże się to zarazem z istotnymi uwarunkowaniami ich funkcjonowania w sytuacji długofalowej perspektywy zmniejszania się rozmiarów kształcenia w szkołach wyższych w wyniku procesów demograficznych oraz potrzeby optymalnego wiązania działalności badawczej z gospodarką i zmieniającymi się potrzebami społecznymi.

W uzasadnieniu z dnia 17 września 2010 r. do rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw przewidywano, iż utrzymany zostanie dotychczasowy poziom finansowania uczelni publicznych z zachowaniem corocznej waloryzacji przy jednoczesnym uruchomieniu w 2012 r. dotacji podmiotowej w wysokości 232,6 mln zł na finansowanie zadań projektowych, która zasilana będzie przez wzrost wydatków państwa na szkolnictwo wyższe.

Dotacja ta przeznaczona będzie na finansowanie najlepszych jednostek organizacyjnych uczelni publicznych i niepublicznych, które uzyskają status Krajowych Naukowych Ośrodków Wiodących (KNOW), na zwiększenie wysokości stypendiów doktoranckich dla 30% najlepszych doktorantów, dodatkowe finansowanie jednostek organizacyjnych uczelni posiadających ocenę wyróżniającą Polskiej Komisji Akredytacyjnej (PKA), finansowanie studiów doktoranckich w uczelniach niepublicznych oraz wdrożenie wewnętrznych systemów zapewnienia jakości kształcenia w powiązaniu z Krajowymi Ramami Kwalifikacji (KRK).

W celu umożliwienia bardziej efektywnego wykorzystania środków finansowych koniecznym stało się również przeprowadzenie szeregu zmian w systemie nauki oraz zasadach jej finansowania. Ustawa z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki (Dz. U. Nr 96, poz. 615) wprowadziła nie tylko rozwiązania pozwalające w szczególności na bardziej efektywne wykorzystanie środków finansowych przeznaczanych z budżetu państwa na naukę, ale również mechanizmy, dzięki którym finansowane będą tylko badania naukowe najwyższej jakości.

Nowa ustawa umożliwi również wzrost udziału w budżecie na naukę środków finansowych wydatkowanych w sposób konkursowy. Realizacji tego celu będzie sprzyjało przesunięcie finansowania badań naukowych i prac rozwojowych do Narodowego Centrum Nauki i Narodowego Centrum Badań i Rozwoju, gdyż jednostki te – dzięki wprowadzonym mechanizmom i procedurom – będą mogły skutecznie realizować politykę zmierzającą do podniesienia poziomu i efektywności badań naukowych. To z kolei powinno prowadzić do wzrostu ich gospodarczej i społecznej użyteczności.

W gospodarce opartej na wiedzy szczególną rolę odgrywa nauka i szkolnictwo wyższe, a dla sprostania wymogom konkurencyjności konieczne jest usunięcie barier ograniczających rozwój uczelni. Dla realizacji tych celów niezbędne jest zwiększenie przejrzystości polityki kadrowej, nadanie jej bardziej motywacyjnego charakteru oraz wyposażenie rektora w narzędzia efektywnego zarządzania zasobami ludzkimi. Rozwiązania przyjęte w rządowym projekcie ustawy miały służyć realizacji tak sformułowanych celów.

Należy jednak podkreślić, iż o ostatecznym kształcie rozwiązań w nowelizowanych ustawach przesądzą prace legislacyjne prowadzone w parlamencie.

Z wyrazami szacunku

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra infrastruktury
na interpelację posłanek Ewy Malik
i Anny Paluch**

**w sprawie luki w ustawie
Prawo telekomunikacyjne powodującej
brak możliwości wyegzekwowania
przez użytkowników sieci odpowiedniej
jakości usług od dostawców Internetu (20651)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pań posłanek Ewy Malik i Anny Paluch oraz panów posłów Krzysztofa Gadowskiego i Jana Burego s. Antoniego, nr SPS-023-20651/11 z dnia 23 lutego br., nr SPS-023-20720/11 z dnia 28 lutego br. oraz nr SPS-023-20847/11 z dnia 2 marca br. (data wpływu do Departamentu Telekomunikacji odpowiednio 25 lutego, 2 marca i 3 marca br.), w sprawie braku możliwości egzekwowania przez abonentów odpowiedniej jakości usług od dostawców usługi szerokopasmowego dostępu do Internetu oraz planowanych działań Ministerstwa Infrastruktury w tej kwestii przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Na wstępie należy wskazać, iż istotnie do Ministerstwa Infrastruktury od pewnego czasu docierają niepokojące informacje na temat jakości świadczonych usług dostępu do Internetu, w szczególności w technologii mobilnej. Zaobserwowano praktyki budzące wątpliwości natury prawnej. Po pierwsze, w materiałach promocyjnych podawane są dane dotyczące przepływności łącza niemające oparcia w rzeczywistych możliwościach sieci należących do konkurujących ze sobą przedsiębiorców. Po drugie, umowy zawierane z abonentami skonstruowane są w taki spo-

sób, że są oni pozbawieni realnych możliwości dochodzenia swoich praw wynikających z niezapewnienia im odpowiednich parametrów jakościowych usługi, bowiem dostawcy usług najczęściej albo nie gwarantują oferowanej przepływności łącza, albo gwarantują ją na bardzo niskim poziomie (kilkakrotnie niższym niż wskazywana w materiałach promocyjnych).

Zaobserwowano również szerokie stosowanie praktyki zwanej overbooking, tj. sprzedawania usługi dostępu do Internetu (najczęściej w technologii mobilnej) o określonych parametrach większej liczbie osób niż wynosi pojemność sieci. Skala tego zjawiska nie jest dokładnie znana, niemniej jednak problemy z uzyskaniem usługi o parametrach odpowiadających zapewnieniom dostawcy usług ma niemal każdy użytkownik Internetu. Obniżenie parametrów jakościowych ma miejsce albo permanentnie (w szczególności poza dużymi aglomeracjami miejskimi, gdzie zasięg operatora jest słabszy), albo w okresach szczytu, kiedy z Internetem łączy się największa liczba użytkowników.

Dla resortu infrastruktury niezwykle istotną kwestią jest zapewnienie abonentom i użytkownikom końcowym bezpiecznych ram prawnych, w duchu regulacji unijnych objętych tzw. pakietem telekomunikacyjnym (w szczególności zmienionej dyrektywy o usłudze powszechnej 22/2002/WE oraz dyrektywy o prywatności 58/2002/WE), wykorzystujących najlepsze doświadczenia innych państw. W związku z powyższym Ministerstwo Infrastruktury podjęło działania legislacyjne mające na celu zapobiegnięcie negatywnym zjawiskom występującym na rynku usług szerokopasmowego dostępu do Internetu.

Został już opracowany projekt założeń do ustawy o zmianie ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.), zwanej dalej „PT”, który oprócz propozycji przepisów dostosowujących prawo krajowe do wymogów dyrektyw pakietu telekomunikacyjnego obejmuje również zmiany w zakresie świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych. Przedmiotowy projekt jest już po konsultacjach międzyresortowych i środowiskowych. Proponuje się dodanie do zestawu postanowień, które muszą znaleźć się w umowie o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych (art. 56 PT) m.in. zapisów wskazujących:

1) uprawnienia abonenta w przypadku niezapewnienia przez dostawcę publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych minimalnych gwarantowanych parametrów świadczonej usługi,

2) minimalną gwarantowaną prędkość transferu danych w ramach świadczonej usługi dostępu do sieci Internet, która nie może stanowić mniej niż 90% prędkości oferowanej lub prezentowanej w materiałach informacyjnych lub promocyjnych.

Ratio legis ww. zmian jest zapewnienie uczciwej konkurencji bazującej na realnych danych i przejrzystych zasadach. Przedsiębiorcy powinni bowiem rywalizować na rynku, oferując gwarantowane przed-

kości, zbliżone do tych prezentowanych w reklamie. Należy wskazać, iż podobne rozwiązania implemencowały również inne kraje, tj. Węgry, Finlandia oraz Francja.

W konsekwencji zmian w art. 56 PT proponuje się wprowadzenie nowego art. 105a PT, który będzie stanowił sankcję za zawyżanie oferowanych parametrów usług oraz późniejsze niewywiązywanie się z warunków umowy. Zgodnie z tym przepisem abonent nie ponosiłby opłaty abonamentowej za świadczoną usługę dostępu do sieci Internet za okres rozliczeniowy, w którym parametry tej usługi nie odpowiadają minimalnym parametrom gwarantowanym przez dostawcę usług określonym w umowie. W przypadku gdy opłata została już przez abonenta wniesiona, podlegałaby ona w całości zwrotowi. Rozwiązanie to nie dotyczyłoby przypadków, kiedy problemy ze świadczoną usługą byłyby przejściowe oraz incydentalne.

Powyższe rozwiązanie implementuje znowelizowany art. 20 dyrektywy o usłudze powszechnej (22/2002/WE), który jako element obligatoryjny umowy wprowadza wskazanie gwarantowanych parametrów usługi oraz postanowienia dotyczące rekompensaty i zwrotu kosztów w przypadku, gdy nie został osiągnięty zakontraktowany poziom jakości. Pewnym novum jest natomiast powiązanie gwarantowanych parametrów usługi z wielkościami prezentowanymi w materiałach promocyjnych.

Podsumowując dotychczasowe wyjaśnienia, pragnę państwa zapewnić, iż problem wskazany w interpelacjach jest przedmiotem prac resortu infrastruktury. Przedstawione powyżej plany zmian legislacyjnych powinny ograniczyć negatywne zjawiska oraz przyczynić się do powstania rzeczywistej i uczciwej konkurencji na rynku usług dostępu do szerokopasmowego Internetu, bazującej na realnych możliwościach przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Nowe regulacje dotyczące umów zawieranych z abonentami powinny z kolei doprowadzić do większej przejrzystości wzorców umownych oraz regulaminów świadczenia usług, jak również wpłynąć pozytywnie na świadomość abonentów co do istotnych cech danej usługi oraz jej parametrów. Należy zaznaczyć, iż podstawą uczciwej gry rynkowej jest przejrzysta, jasna i rzetelna informacja udzielana potencjalnym nabywcom.

Wyrażam nadzieję, że udzielone wyjaśnienia są dla pań posłanek oraz dla panów posłów wyczerpujące.

Z poważaniem

Minister
Cezary Grabarczyk

Warszawa, dnia 11 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jerzego Budnika**

**w sprawie zwolnienia służby radioamatorskiej
stałej z opłaty administracyjnej związanej
ze zgłoszeniem instalacji antenowych (20652)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 23 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20652/11, przy którym przesłana została interpelacja pana Jerzego Budnika, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 28 stycznia 2011 r. w sprawie zwolnienia służby radioamatorskiej stałej z opłaty związanej ze zgłoszeniem instalacji antenowych, uprzejmie informuję.

Zgodnie z art. 152 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz.150, z późn. zm.) instalacja, z której emisja nie wymaga pozwolenia, mogąca negatywnie oddziaływać na środowisko podlega zgłoszeniu organowi ochrony środowiska. W myśl § 2 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia ministra środowiska z dnia 2 lipca 2010 r. w sprawie rodzajów instalacji, których eksploatacja wymaga zgłoszenia (Dz. U. Nr 130, poz. 880), zgłoszenia z uwagi na wytwarzanie pól elektromagnetycznych wymagają instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, których równoważna moc promieniowana izotropowo wynosi nie mniej niż 15 W, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 30 kHz do 300 GHz.

Na podstawie art. 1 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. Nr 225, poz. 1635, z późn. zm.) opłacie tej podlega w sprawie indywidualnej z zakresu administracji publicznej dokonanie czynności urzędowej na podstawie zgłoszenia. W załączniku do tej ustawy w części I w ust. 13 ustawodawca określił stawkę opłaty skarbowej w wysokości 120 zł od przyjęcia wymaganego przepisami o ochronie środowiska zgłoszenia instalacji, z której emisja nie wymaga pozwolenia, mogącej negatywnie oddziaływać na środowisko.

Opłata skarbową ma charakter następczy w stosunku do przepisów regulujących obowiązek dokonania przedmiotowych zgłoszeń. Wprowadzając powyższe przepisy dotyczące obowiązku zgłoszeń instalacji, ustawodawca nie wprowadził jednocześnie żadnych zwolnień z opłaty skarbowej od tych czynności.

Odnosząc się do przedstawionej w interpelacji kwestii dotyczącej zwolnienia od powyższej opłaty służby radioamatorskiej, wyrażam opinię, że obowiązek zapłaty opłaty skarbowej w wysokości 120 zł nie stanowi bariery dla zajmowania się tym hobby, gdyż opłata ta ponoszona jest jednorazowo z chwilą dokonania zgłoszenia.

Pragnę jednocześnie wskazać, że w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem podatnika (zgłaszającego instalację) lub ważnym interesem publicz-

nym, na podstawie art. 67a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.) wójt, burmistrz lub prezydent miasta na wniosek podatnika może m.in. odroczyć termin płatności podatku (opłaty) lub rozłożyć zapłatę na raty albo umorzyć w całości lub w części zaległości podatkowe, w drodze decyzji indywidualnej.

W związku z przedstawionym w interpelacji postulatem uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej określanie kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy, a zatem kwestia ta należy do właściwości organów władzy ustawodawczej. Za ograniczeniem zwolnień z opłaty skarbowej przemawia przede wszystkim wzgląd na skutki finansowe dla gmin. Wpływy z tytułu opłaty skarbowej stanowią w całości dochód budżetów gmin i są przeznaczone na sfinansowanie ich zadań. Przepis art. 167 Konstytucji RP zapewnia jednostkom samorządu terytorialnego udział w dochodach publicznych w stopniu odpowiadającym zakresowi powierzonych zadań, a w konsekwencji, w przypadku znoszenia obciążeń podatkowych, obowiązek rekompensowania gminom ubytków w ich dochodach.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Barbary Marianowskiej**

**w sprawie opinii wobec stanowiska
konsultantów wojewódzkich z dnia 10 stycznia
2011 r. dotyczącego skutków postępowań
konkursowych oraz zagrożenia bezpieczeństwa
zdrowotnego mieszkańców Małopolski (20653)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani Barbary Marianowskiej, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przekazaną przez wicemarszałka Sejmu pana Marka Kuchcińskiego przy piśmie z dnia 23 lutego 2011 r. (znak: SPS-023-20653/11), w sprawie opinii wobec stanowiska konsultantów wojewódzkich z dnia 10 stycznia 2011 r. dotyczącego skutków postępowań konkursowych oraz zagrożenia dla bezpieczeństwa zdrowotnego mieszkańców Małopolski, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania

umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie zgodnie z przepisem art. 97 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia. Wyżej wymienione zadania w imieniu funduszu realizują dyrektorzy oddziałów wojewódzkich funduszu (art. 107 ust. 5 ustawy o świadczeniach), gdyż właśnie oni posiadają najpełniejszą wiedzę dotyczącą zapotrzebowania na liczbę i rodzaj świadczeń zdrowotnych w danym regionie, przy jednoczesnej odpowiedzialności za efektywne i bezpieczne gospodarowanie środkami finansowymi kierowanych przez siebie oddziałów.

W związku z powyższym wraz z wpłynięciem do Ministerstwa Zdrowia w dniu 31 stycznia br. uwag krytycznych do sposobu rozdziału kontraktów przez Małopolski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia przesłanych przez konsultanta wojewódzkiego w dziedzinie ortopedii i traumatologii narządu ruchu resort zdrowia wystąpił do oddziału funduszu o przedstawienie stanowiska w powyższej sprawie.

Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ, odnosząc się do kwestii poruszonej w pkt 1 stanowiska konsultanta („Ocena i analiza przyznanych kontraktów wskazuje na dyskryminację podmiotów publicznych”), wyjaśnił, że zasady i tryb postępowania w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej reguluje ww. ustawa o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Podstawową zasadą tego postępowania zgodnie z art. 134 tej ustawy jest równe traktowanie przez Narodowy Fundusz Zdrowia wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Obowiązkiem funduszu jest prowadzić postępowanie w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji. Wszelkie wymagania, wyjaśnienia i informacje, a także dokumenty związane z postępowaniem w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej udostępniane są świadczeniodawcom na takich samych zasadach. Zasada równego traktowania świadczeniodawców przejawia się w stosowaniu takich samych kryteriów do wszystkich świadczeniodawców biorących udział w danym postępowaniu. Niedopuszczalne jest stosowanie do niektórych świadczeniodawców dodatkowych kryteriów względnie wyłączenie stosowania określonych kryteriów wobec niektórych świadczeniodawców. Zasada ta jest realizowana m.in. poprzez wydawanie na podstawie art. 146 ustawy przez prezesa NFZ każdego roku zarządzeń w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Mając na uwadze powyższe, oddział funduszu przystąpił do kontraktowania świadczeń opieki zdro-

wotnej na rok 2011 zgodnie z przyjętym planem zakupu i w trybie określonym w ww. ustawie, tj. poprzez przeprowadzenie konkursu ofert. Do konkursu ofert ogłoszonego przez fundusz mogły przystąpić na równych prawach wszystkie podmioty publiczne, jak i niepubliczne z obszaru zdefiniowanego w ogłoszeniu konkursowym, spełniające wymagania określone w przepisach szczegółowych. Każda prawidłowo złożona oferta podlegała ocenie według jednolitych i jawnych kryteriów (jakość, dostępność, ciągłość, kompleksowość, cena), a ostatecznie wyborowi podlegały oferty uszeregowane według tzw. rankingu końcowego, poczynając od najwyższej ocenionej aż do wyczerpania kwoty danego postępowania. Powyższa procedura nie dopuszcza elementu uznaniowości, subiektywizmu lub stosowania kryteriów oceny innych niż wynikające z obowiązującego prawa, w tym przypadku ujętych w zarządzeniu nr 73/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (ze zm.).

Preferowanie jakiegokolwiek grupy podmiotów nie jest równym traktowaniem oferentów. Obowiązujące szczegółowe kryteria oceny ofert, jak również zapisy ustawowe (art. 134 ust. 1 ww. ustawy) oraz praktyka orzecznicza (decyzja prezesa UOKiK nr RWA – 9/2009 z dnia 10 lipca 2009 r.) nie pozwalają na stosowanie jakichkolwiek preferencji wobec „starych” świadczeniodawców – takie właśnie praktyki byłyby uznane za przejaw nierównego traktowania.

Natomiast w odniesieniu do uwagi z pkt 2 zawartej w stanowisku konsultantów („Upokarzające traktowanie szpitali posiadających szpitalne oddziały ratunkowe”) należy wskazać, że z informacji uzyskanych z Centrali Narodowego Funduszu Zdrowia wynika, iż ryczałt dobowy w szpitalnych oddziałach ratunkowych otrzymywany przez świadczeniodawców na terenie małopolskiego oddziału funduszu jest wyższy od średnich cen za ryczałt dobowy w szpital-

nych oddziałach ratunkowych w pozostałych województwach.

W związku z powyższym nie znajduje uzasadnienia stwierdzenie w piśmie o „głodowych” stawkach ryczałtowych. Zadaniem szpitalnych oddziałów ratunkowych jest udzielenie świadczenia w trybie nagłym osobie znajdującej się w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego. Jeżeli pacjent wymaga pozostawienia w szpitalu i wykonania zabiegów operacyjnych, to rozliczenie powinno nastąpić wg grup JGP.

Odpowiadając na uwagę zawartą w pkt 3 stanowiska konsultantów („W rozdziale kontraktów nie uwzględniono list kolejkowych”), Małopolski OW NFZ wskazał, iż zgodnie z obowiązującymi przepisami, a w szczególności zgodnie z kryteriami oceny ofert zawartymi w ww. zarządzeniu nr 73/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (z późn. zm.) nie uwzględnia się kolejki oczekujących.

Nawiązując do kwestii zawartej w pkt 4 stanowiska konsultantów („Przy wielu oddziałach chirurgii ogólnej utworzone zostały pododdziały urazowo-ortopedyczne, których zasadność funkcjonowania jest wątpliwa”), oddział funduszu wyjaśnił, że składanie oferty na zakres ortopedia i traumatologia narządu ruchu w ramach oddziału chirurgii ogólnej jest dopuszczone przepisami. W trakcie konkursu ofert przeprowadzono wizytacje wszystkich nowych oddziałów.

Uwaga zawarta w pkt 5 ww. stanowiska („Nierówne traktowanie świadczeniodawców z punktu widzenia możliwości kompleksowego udzielania świadczeń”) zdaniem małopolskiego oddziału funduszu nie znajduje uzasadnienia na tle przedstawionej poniżej tabeli określającej stan zabezpieczenia świadczeń w poszczególnych obszarach kontraktowania (w zakresie ortopedii i traumatologii narządu ruchu były to powiaty) w porównaniu do analogicznego okresu, tj. od 1 stycznia do 30 czerwca roku 2010.

l.p	Nazwa powiatu	Nazwa produktu	Styczeń 2010 - Punkty	Styczeń 2010 - Kwota	Styczeń 2011 - Punkty -	Styczeń 2011 - Kwota -
1.	Bocheński	Świadczenia w zakresie ortopedii i traumatologii narządu ruchu	7 234	58 595,40 zł	8 265	70 252,50 zł
2.	Brzeski	Świadczenia w zakresie ortopedii i traumatologii narządu ruchu	22 020	178 362,00 zł	22 052	180 826,40 zł
3.	Chrzanowski	Świadczenia w zakresie ortopedii i traumatologii narządu ruchu	42 522	344 228,40 zł	38 440	314 301,92 zł
4.	Dąbrowski	Świadczenia w zakresie ortopedii i traumatologii narządu ruchu	28 314	229 343,40 zł	28 089	238 756,50 zł
5.	Gorlicki	Świadczenia w zakresie ortopedii i traumatologii narządu ruchu	29 680	240 408,00 zł	31 266	265 761,00 zł
6.	Krakowski	Świadczenia w zakresie ortopedii i traumatologii narządu ruchu	17 204	139 352,40 zł	18 762	155 724,60 zł
7.	Limanowski	Świadczenia w zakresie ortopedii i traumatologii narządu ruchu	35 742	289 510,20 zł	23 710	201 535,00 zł

8.	Miechowski	Świadczenia w zakresie ortopedii i traumatologii narządu ruchu	6 450	52 245,00 zł	7 458	63 393,00 zł
9.	Myślenicki	Świadczenia w zakresie ortopedii i traumatologii narządu ruchu	30 420	246 402,00 zł	31 545	268 132,50 zł
10.	Nowosądecki	Świadczenia w zakresie ortopedii i traumatologii narządu ruchu	48 086	389 496,60 zł	50 331	427 813,50 zł
11.	Nowotarski	Świadczenia w zakresie ortopedii i traumatologii narządu ruchu	79 788	646 282,80 zł	88 968	730 008,10 zł
12.	Olkuski	Świadczenia w zakresie ortopedii i traumatologii narządu ruchu	46 198	374 203,80 zł	64 333	516 513,35 zł
13.	Oświęcimski	Świadczenia w zakresie ortopedii i traumatologii narządu ruchu	61 390	497 259,00 zł	52 939	441 371,73 zł
14.	Proszowicki	Świadczenia w zakresie ortopedii i traumatologii narządu ruchu	4 538	36 757,80 zł	6 692	56 882,00 zł
15.	Suski	Świadczenia w zakresie ortopedii i traumatologii narządu ruchu	45 506	368 598,60 zł	46 496	395 216,00 zł
16.	Tarnowski	Świadczenia w zakresie ortopedii i traumatologii narządu ruchu	23 494	190 301,40 zł	24 962	212 177,00 zł
17.	Tatrzański	Świadczenia w zakresie ortopedii i traumatologii narządu ruchu	68 230	560 671,80 zł	69 988	592 042,60 zł
18.	Wadowicki	Świadczenia w zakresie ortopedii i traumatologii narządu ruchu	54 932	444 949,20 zł	28 239	240 031,50 zł
19.	Wielicki	Świadczenia w zakresie ortopedii i traumatologii narządu ruchu	19 148	154 559,00 zł	13 785	117 172,50 zł
20.	m. Kraków	Świadczenia w zakresie ortopedii i traumatologii narządu ruchu	336 796	2 746 026,00 zł	352 600	2 893 257,88 zł
21.	m. Nowy Sącz	Świadczenia w zakresie ortopedii i traumatologii narządu ruchu	119 652	969 181,20 zł	114 674	970 354,00 zł
22.	m. Tarnów	Świadczenia w zakresie ortopedii i traumatologii narządu ruchu	98 814	800 393,40 zł	97 396	817 513,80 zł
			1 226 158	9 957 127,40 zł	1 220 990	10 169 037,38 zł

Równocześnie oddział informuje, że na ogłoszone postępowania konkursowe wpłynęły 94 oferty oraz 2 oferty na postępowania w trybie rokowań. Zawarto umowy z 71 świadczeniodawcami, w tym z ośmioma, którzy nie posiadali umowy w roku 2010. Z czterema świadczeniodawcami udzielającymi świadczeń w roku ubiegłym umowy nie będą kontynuowane (nie są to szpitale). Wyjaśniamy również, iż fundusz zobowiązany jest do równego traktowania świadczeniodawców bez względu na ich formę prawną. Wszystkie poradnie, bez względu na to, czy prowadzone są przez zakłady publiczne, czy niepubliczne, obowiązane są do udzielania świadczeń w ramach zawartej umowy bezpłatnie. NFZ nie określa dla żadnej grupy świadczeniodawców szczegółowych zakresów realizacji świadczeń, nie ma zatem podstaw do nieudzielania w ramach umowy porad związanych z opieką pooperacyjną przez niepubliczne zakłady opieki zdrowotnej. W przypadkach gdzie szpital nie otrzymał umowy w głównym konkursie ofert, ogłaszane były postępowania uzupełniające mające zapewnić w rodzaju AOS kompleksową opiekę.

Natomiast w odniesieniu do uwag zawartych w pkt 6 i 7 („NFZ nie zakontraktował dostatecznej ilości świadczeń na leczenie ambulatoryjne, które jest integralną częścią kompleksowego leczenia specjalistycznego” oraz „Dyrekcja MOW NFZ nie traktuje podmiotowo roli nadzoru specjalistycznego i nie liczy się z opinią specjalistów wojewódzkich”) dyrekcja

MOW NFZ podkreśliła, że zawsze wyrażała chęć spotkania m.in. z konsultantami, jeśli zgłaszali taką potrzebę, ale rozmowa mogła mieć miejsce tylko do czasu ogłoszenia postępowań konkursowych, ponieważ dyrekcja nie może wpływać na decyzje komisji konkursowych.

Z uwagi na powstałe po konkursach zmiany w strukturze umów zawartych na rok 2011 Małopolski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia zamierza szczególnie ściśle monitorować dostęp pacjentów do świadczeń opieki zdrowotnej, reagując odpowiednio do sytuacji w przypadkach jego ograniczenia, poprzez ogłaszanie postępowań uzupełniających, aneksowanie zwiększające lub zmniejszające zakres zawartych umów oraz działania kontrolne w przypadku powzięcia informacji o nieprawidłowościach w realizacji umowy.

Ponadto Ministerstwo Zdrowia informuje, że Centrala Narodowego Funduszu Zdrowia w dniach 10–19 stycznia 2011 r. przeprowadziła czynności kontrolne dotyczące prawidłowości stosowania przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ procedury konkursu ofert lub rokowań prowadzonych na podstawie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej w zakresie zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej na rok 2011 i na lata następne w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna (AOS) oraz lecznictwo szpitalne (SZP). Zespół kontrolujący stwierdził w szczególności:

1) dla rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna, iż postępowania prowadzone przez komisje konkursowe zostały przeprowadzone zgodnie z obowiązującą procedurą konkursową;

2) dla rodzaju szpitalnictwo: stwierdzono uchybienia polegające na braku w dokumentacji 4 postępowań, podpisów kilku spośród 21 członków komisji, brak podpisania z jednym świadczeniodawcą protokołu końcowego negocjacji. Uchybienia te nie miały wpływu na końcowy rezultat postępowania konkursowego. Stwierdzono jedną błędną decyzję komisji konkursowej, w wyniku której doszło do niekorzystnego rozstrzygnięcia dla oferenta. Dyrektor oddziału funduszu uwzględnił odwołanie oferenta.

Obowiązkiem Narodowego Funduszu Zdrowia jest należyte zabezpieczenie świadczeń świadczeniobiorcom. W przypadku otrzymania informacji o niezagwarantowaniu pacjentom należytego dostępu do świadczeń podjęte powinny być prawem przewidziane działania zmierzające do ochrony interesu świadczeniobiorców. W związku z powyższym po zakończeniu postępowań głównych w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna małopolski oddział funduszu przeprowadził analizę pod kątem realizacji planu zabezpieczenia świadczeń. Na tej podstawie podjęto decyzję o ogłoszeniu postępowań uzupełniających – 80 rokowań i 132 konkursy.

Należy także wskazać, iż komisje konkursowe (AOS i SZP) przeprowadziły kontrole u wszystkich nowych oferentów, jak również u dotychczasowych świadczeniodawców, którzy złożyli oferty w nowym zakresie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Teresy Piotrowskiej**

**w sprawie umieszczenia na liście inwestycji
priorytetowych w Programie Operacyjnym
„Infrastruktura i środowisko” realizacji
projektu modernizacji dworca PKP
Bydgoszcz Główna (20656)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji posłanki Teresy Piotrowskiej w sprawie umieszczenia na liście inwestycji priorytetowych w PO IiŚ realizacji projektu modernizacji dworca PKP Bydgoszcz Główna, która została przekazana

pismem z dnia 23 lutego br. (znak: SPS-023-20656/11), poniżej odnoszę się do pytań ujętych w ww. interpelacji.

1. Jakie są przyczyny niewpisania dworca PKP w Bydgoszczy na listę obiektów, które otrzymają dotację finansową?

Uprzejmie informuję, że wpisanie nowych projektów na listę indykatywną Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (PO IiŚ) odbywa się podczas procedury aktualizacji listy. Aktualizacja ta jest przeprowadzana w oparciu o propozycje przedstawiane przez poszczególne instytucje pośredniczące oraz na podstawie wniosków zgłaszanych podczas konsultacji społecznych. Projekt PKP SA „Budowa zintegrowanego centrum komunikacyjnego w Bydgoszczy – etap I” zgłoszony został podczas konsultacji społecznych w ramach aktualizacji listy indykatywnej PO IiŚ w lutym br. Ministerstwo Infrastruktury pismem z 4 lutego 2011 r. przekazało zestawienie uwag i rekomendacji do projektów zgłoszonych w ramach powyższych konsultacji. Przedmiotowy projekt w chwili obecnej nie uzyskał rekomendacji resortu infrastruktury z uwagi na trwający proces bilansowania inwestycji kolejowych umieszczonych na liście podstawowej dla PO IiŚ. Mając na uwadze brak pozytywnej rekomendacji Ministerstwa Infrastruktury w tej sprawie, podjęto decyzję o nieumieszczeniu przedmiotowej inwestycji na liście projektów indywidualnych podczas bieżącej aktualizacji.

2. Czy nie uważa pani minister, że w związku z poszerzeniem oferty edukacyjnej, turystycznej, kulturalnej, sportowej oraz Euro 2012 bydgoski dworzec powinien być bardziej przystosowany do przyjmowania większej liczby podróżnych oraz turystów z zagranicy?

Zapewniam, że Ministerstwo Rozwoju Regionalnego jest w pełni świadome znaczenia, jakie mają inwestycje dotyczące modernizacji dworców dla poprawy oferty skierowanej z sektora kolejowego. Podstawowym celem PO IiŚ jest „rozwój infrastruktury technicznej przy równoczesnej ochronie i poprawie stanu środowiska, zdrowia, zachowaniu tożsamości kulturowej i rozwijaniu spójności terytorialnej”. Zwiększenie dostępności głównych ośrodków gospodarczych w Polsce stanowi tym samym podstawowy wskaźnik realizacji tego założenia, a istotnym narzędziem w tej kwestii są obok projektów modernizacji głównych linii kolejowych projekty modernizacji dworców. W tym kontekście działania zmierzające do przystosowania bydgoskiego dworca głównego do obsługi większej liczby pasażerów przy równoczesnej poprawie standardu obsługi i bezpieczeństwa podróżnych są jak najbardziej słuszne z punktu widzenia rozwoju regionalnego.

3. Czy jest szansa na wprowadzenie dworca PKP w Bydgoszczy na listę programu?

Zważywszy na wskazany wyżej proces bilansowania inwestycji kolejowych realizowanych w ramach PO IiŚ, kwestia wsparcia ze środków UE dodatkowych projektów jest obecnie przedmiotem dyskusji

Ministerstwa Rozwoju Regionalnego z resortem infrastruktury. Ewentualne rozszerzenie listy o dodatkowe projekty może tym samym odbyć się podczas kolejnej aktualizacji listy indykatywnej. Należy jednak podkreślić, że decydująca jest w tym zakresie przekazana z właściwego resortu rekomendacja dotycząca umieszczenia projektu na liście. Niezależnie jednak od uzyskania przez projekt rekomendacji właściwego resortu warunkiem wpisania projektu na listę indykatywną jest dostępność środków w ramach przyznanej alokacji oraz stan przygotowania inwestycji.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Adam Zdziebło

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Wziątka**

**w sprawie likwidacji gabinetów
stomatologicznych w szkołach (20662)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Stanisława Wziątka przesłaną przy piśmie pana wicemarszałka Marka Kuchcińskiego z dnia 23 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20662/11, w sprawie likwidacji gabinetów stomatologicznych w szkołach, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Prawo do świadczeń opieki zdrowotnej dzieci i młodzieży zagwarantowane jest przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.). Na podstawie art. 27 ust. 3 ustawy minister zdrowia wydał następujące akty wykonawcze regulujące organizację i zakres świadczeń opieki zdrowotnej nad uczniami:

1) rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 28 sierpnia 2009 r. w sprawie organizacji profilaktycznej opieki zdrowotnej nad dziećmi i młodzieżą (Dz. U. Nr 139, poz. 1133);

2) rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia stomatologicznego (Dz. U. Nr 140, poz. 1144, z późn. zm.).

Zgodnie z § 3 rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 28 sierpnia 2009 r. w sprawie organizacji profilaktycznej opieki zdrowotnej nad dziećmi i młodzieżą (Dz. U. Nr 139, poz. 1133) profilaktyczną opiekę zdrowotną nad uczniem sprawują: lekarz podstawowej opieki zdrowotnej na podstawie deklaracji wyboru lekarza podstawowej opieki zdrowotnej złożonej przez rodziców/opiekunów prawnych dziecka, lekarz dentysta, pielęgniarka środowiska nauczania i wy-

chowania albo higienistka szkolna. Zgodnie z § 12 ust. 1 ww. rozporządzenia lekarz dentysta sprawuje opiekę zdrowotną w miejscu określonym w umowie o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Miejsce sprawowania opieki przez lekarza dentystę może mieć dowolną lokalizację zapisaną w umowie z Narodowym Funduszem Zdrowia o udzielaniu świadczeń opieki zdrowotnej. Zdarza się jednak, że niektórzy stomatolodzy zakładają swoje indywidualne praktyki stomatologiczne w dzierżawionych od szkoły pomieszczeniach. W myśl obowiązujących przepisów gabinety te powinny być ogólnodostępne i dyrektorzy szkół, nie mając obowiązku organizowania w szkołach gabinetów stomatologicznych, często nie godzą się na ich uruchamianie, chociaż rozwiązanie takie w niektórych regionach kraju może być bardzo korzystne i skutkować np. częstszym korzystaniem z opieki stomatologicznej przez dzieci.

Świadczeniodawcy, przystępując do postępowania konkursowych celem zawarcia umów na świadczenia stomatologiczne, muszą spełnić warunki zawarte w konkursach ofert. Wymagania stawiane w konkursach ofert służą temu, aby warunki udzielania świadczeń stomatologicznych nie zagrażały życiu i zdrowiu pacjenta.

Pomimo że opieka zdrowotna nad dziećmi w środowisku nauczania i wychowania obejmuje jedynie zadania profilaktyki stomatologicznej realizowane przez pielęgniarki lub higienistki szkolne, a świadczenia zdrowotne z zakresu leczenia stomatologicznego i profesjonalnej profilaktyki stomatologicznej realizowane są przez lekarzy stomatologów w ramach ambulatoryjnej opieki specjalistycznej o dowolnej lokalizacji, zestawienie porównawcze wyników prowadzonych w latach 1995–2010 w Polsce badań epidemiologicznych dzieci w wieku 12 lat (wskaźnikowa grupa wiekowa wg wytycznych WHO) wskazuje na obniżanie się zapadalności i nasilenia próchnicy zębów. Odsetek dzieci ze zdrowym uzębieniem wzrastał stopniowo od 9,5% w 1995 r. do 17,3% populacji w roku 2010. Jednocześnie następowało stopniowe obniżanie średniej liczby zębów zaatakowanych przez próchnicę. Średnia wartość wskaźnika próchnicy obniżyła się z wartości 4,3 w roku 1995 do wartości 3,1 w 2010 r. Nastąpił wzrost składowej wskaźnika obciążającej średnią liczbę zębów wyleczonych zachowawczo (1995 r. – 0,36, 2010 r. – 0,53).

Podsumowując, pragnę poinformować, że działania mające na celu optymalizację opieki zdrowotnej nad dziećmi i młodzieżą podejmowane przez Ministerstwo Zdrowia w najbliższym czasie ukierunkowane będą na doskonalenie istniejącego systemu opieki nad populacją dzieci i młodzieży, którego podstawy prawne wskazano we wstępie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Jurgiewicza**

**w sprawie gminnych komisji rozwiązywania
problemów alkoholowych (20663)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 23 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20663/11, dotyczące interpelacji pana posła Krzysztofa Jurgiewicza, w sprawie gminnych komisji rozwiązywania problemów alkoholowych, uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z art. 20 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2007 r. Nr 70, poz. 473, ze zm.) Rada Ministrów zobowiązana jest do składania corocznego sprawozdania z realizacji ww. ustawy. Stanowi to jedną z podstawowych form bieżącego monitorowania efektywności instrumentów prawnych zawartych w ustawie. Sprawozdanie jest przedkładane każdego roku do Sejmu Rzeczypospolitej Polski.

W zakresie drugiego pytania dotyczącego zgłaszanych zmian w ustawie o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi uprzejmie informuję, iż wynikają one z ustawowych działań merytorycznych oraz prowadzonych konsultacji z jednostkami samorządu terytorialnego przez podległą ministrowi zdrowia Państwową Agencję Rozwiązywania Problemów Alkoholowych.

Odnosząc się do pytania o prowadzenie statystyk w zakresie skuteczności działania gminnych komisji rozwiązywania problemów alkoholowych, uprzejmie informuję, że podległa mi jednostka prowadzi analizę ich aktywności m.in. za pomocą ankiet PARPA-G1 zbieranych w ramach programu statystyki publicznej. Gminy przedstawiają w nich działania podejmowane w obszarze profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych.

Odnosząc się do ostatniego pytania, pragnę podkreślić, że na podstawie systematycznie prowadzonej analizy danych statystycznych oraz szerokiej współpracy z przedstawicielami jednostek samorządu terytorialnego uważam za zasadne określenie warunków, jakie powinni spełniać kandydaci na członków gminnych komisji rozwiązywania problemów alkoholowych, co zostało uwzględnione w propozycji zmian w tym zakresie. Powyższa propozycja została przedstawiona w rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi oraz niektórych innych ustaw. Zgodnie z tym projektem dodano m.in. punkt w brzmieniu:

„Gminna komisja rozwiązywania problemów alkoholowych składa się z co najmniej pięciu osób, w szczególności:

1) zatrudnionych lub współpracujących z instytucjami lub organizacjami działającymi w zakresie:

- a) profilaktyki problemów alkoholowych,
- b) terapii uzależnień,
- c) socjoterapii,
- d) pomocy społecznej i zatrudnienia socjalnego,
- e) przeciwdziałania przemocy w rodzinie,
- f) porządku publicznego,
- g) wymiaru sprawiedliwości;
- 2) osób będących przedstawicielami kościołów i związków wyznaniowych”.

Ponadto w powyższej nowelizacji zaproponowano, iż minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zabezpieczenia społecznego określi ramy dotyczące szkoleń dla członków gminnej komisji w drodze rozporządzenia do przedmiotowej ustawy.

W mojej ocenie zaproponowane zmiany przyczynią się znacznie do profesjonalizacji i standaryzacji działań podejmowanych przez gminne komisje rozwiązywania problemów alkoholowych.

Wyrażam głęboką nadzieję, że powyższe wyjaśnienia wyczerpująco odpowiadają na pytania pana posła.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Joanny Muchy**

**w sprawie zmian w formularzach,
które utrudniają przekazywanie 1% podatku
dochodowego organizacjom
pożytku publicznego (20665)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłaną przy piśmie z dnia 23 lutego 2011 r., nr SPS-023-20665/11, interpelacją posła Joanny Muchy w sprawie zmian w formularzach, które utrudniają przekazywanie 1% podatku dochodowego organizacjom pożytku publicznego, wyjaśniam, co następuje.

Wszystkich podatników podatku dochodowego od osób fizycznych obowiązują jednakowe zasady w kwestii alokacji 1% podatku. Niezależnie bowiem od rodzaju i liczby źródeł przychodów oraz bez względu na to, czy płatnik sporządził i przekazał podatnikowi informację o wysokości uzyskanych dochodów (np. PIT-11A, PIT-11, PIT-8C), czy też roczne obliczenie podatku (PIT-40A z urzędu w przypadku organu rentowego, odpowiednio PIT-40 na wniosek w przypadku zakładu pracy), podatnik ma prawo zdecydować o przekazaniu 1% podatku na rzecz wybranej organizacji po-

żytku publicznego. Wystarczy, że w tym celu złoży zeznanie podatkowe w urzędzie skarbowym. Może to uczynić także na bazie otrzymanego od płatnika rocznego obliczenia podatku.

Dotyczy to w szczególności emerytów i rencistów, którym organ rentowy dokonuje rozliczenia z urzędu na formularzu PIT-40A. Należy zauważyć, iż samodzielne składanie zeznań podatkowych przez emerytów i rencistów w oparciu o otrzymany PIT-40A nie jest niczym nowym w polskim systemie podatkowym. Funkcjonuje od kilkunastu lat i nigdy nie było kwestionowane przez samych zainteresowanych. Samodzielne złożenie zeznania podatkowego daje bowiem możliwość opodatkowania swoich dochodów łącznie z dochodami małżonka albo w sposób przewidziany dla osób samotnie wychowujących dzieci, jak również umożliwia skorzystanie z ulg podatkowych (np. z popularnej wśród tej grupy podatników ulgi rehabilitacyjnej). W chwili obecnej pozwala ponadto na wskazanie organizacji pożytku publicznego, na rzecz której naczelnik urzędu skarbowego dokonuje przekazania 1% podatku zgodnie z wnioskiem podatnika. Co istotne osoby pobierające świadczenia emerytalno-rentowe od organu rentowego mają na to minimum dwa miesiące, czyli tyle samo co osoby, które otrzymują od płatnika informację o wysokości uzyskanych dochodów (np. PIT-11, PIT-11A).

Odnosząc się natomiast do osób rozliczanych przez zakład pracy, należy zauważyć, iż w ich przypadku roczne obliczenie podatku (PIT-40) dokonywane jest na prośbę (wniosek) podatnika, a nie z urzędu. To podatnik, poprzez złożenie płatnikowi specjalnego oświadczenia (PIT-12), wnioskuje o rozliczenie jego dochodów przez płatnika. W tym przypadku mamy zatem do czynienia z suwerenną decyzją podatnika, gdyż wyłącznie od jego działań zależy, czy chce być rozliczany przez płatnika, czy też woli samodzielnie wypełnić zeznanie podatkowe, w którym obok dochodów uzyskanych za pośrednictwem płatnika wskaże organizację pożytku publicznego oraz wysokość kwoty do przekazania na jej rzecz.

Dodatkowo uprzejmie informuję, iż w dniu 8 września 2009 r. do łaski marszałkowskiej został złożony rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz ustawy Ordynacja podatkowa (druk sejmowy nr 2306). Projekt ten zakładał znówelizowanie przepisów dotyczących dokonywania przez zakład pracy rocznego obliczenia podatku (PIT-40) między innymi poprzez umożliwienie wskazania w tym rozliczeniu organizacji pożytku publicznego, na rzecz której miałby być przekazany 1% podatku. W dniu 25 września 2009 r. ww. ustawa została przyjęta przez Sejm i przekazana do wyższej Izby parlamentu, z tym że w dniu 22 października 2009 r. Senat podjął uchwałę o jej odrzuceniu. Analizując przepisy powyższej ustawy, Senat stanął na stanowisku, iż zawarte w niej rozwiązania stanowią nadmierne obciążenie dla płatników obowiązanych do sporządzenia rocznego obliczenia podatku. W dniu 29 października 2009 r. marszałek sejmu skierował

uchwałę Senatu do Komisji Finansów Publicznych w celu jej rozpatrzenia. Na posiedzeniu w dniu 17 listopada 2009 r. Komisja Finansów Publicznych opowiedziała się za przyjęciem tej uchwały. Od tego momentu prace nad przedmiotową nowelizacją nie są kontynuowane.

Odpowiadając na ostatnie pytanie pani poseł, uprzejmie informuję, iż formularze podatkowe ulegają zmianom z uwagi na konieczność ich dostosowania do nowych regulacji ustawowych. Przy pracach nad danym wzorem druku brana jest także pod uwagę istotna dyrektywa, jaką jest prostota i przejrzystość druku.

Z dniem 1 stycznia 2011 r. ograniczeniu uległ zakres danych, jakie podatnik zobligowany jest podać w zeznaniu podatkowym, w sytuacji gdy zdecyduje się na złożenie wniosku o przekazanie 1% podatku należnego na rzecz organizacji pożytku publicznego. Stosownie do postanowień art. 45c ust. 3 ustawy, w brzmieniu nadanym przez art. 3 pkt 2 lit. b ustawy z dnia 22 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 28, poz. 146), począwszy od zeznań podatkowych za 2010 r., identyfikacja organizacji pożytku publicznego odbywa się zatem wyłącznie po numerze wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego, a nie, jak miało to miejsce w latach ubiegłych, poprzez podanie nazwy oraz numeru wpisu do KRS wybranej organizacji. Efektem powyższej zmiany w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych było usunięcie we wzorach zeznań podatkowych w części zatytułowanej „Wniosek o przekazanie 1% podatku należnego na rzecz organizacji pożytku publicznego (OPP)” pola „Nazwa OPP” (numer KRS przynależny danej organizacji jest wystarczającym kryterium, który pozwala na jej identyfikację). Z tego zatem względu przywrócenie rubryki zawierającej nazwę OPP nie jest obecnie brane pod uwagę.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Grzegorza Karpińskiego**

**w sprawie ustawy o ochronie zabytków
i opiece nad zabytkami (20667)**

W odpowiedzi na interpelację pana posła Grzegorza Karpińskiego z dnia 31 stycznia 2011 r. w sprawie

prac nad ustawą o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, skierowaną do ministra kultury i dziedzictwa narodowego przy piśmie Marszałka Sejmu, znak: SPS-023-20667/11 (data wpływu do MKiDN: 25 lutego 2011 r.), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Ogólnopolska konferencja „Zachowa Pan Konserwator czujność i baczenie...”, zorganizowana w 90. rocznicę powstania Państwowego Grona Konserwatorów Zabytków Przedhistorycznych, odbyła w dniach 2–3 grudnia 2010 r. w Warszawie pod patronatem ministra kultury i dziedzictwa narodowego. Brali w niej udział przedstawiciele ministerstwa oraz pracownicy Krajowego Ośrodka Badań i Dokumentacji Zabytków (obecnie Narodowy Instytut Dziedzictwa) – instytucji podległej ministrowi kultury i dziedzictwa narodowego. W związku z tym znane mi są wnioski sformułowane przez uczestników tej konferencji.

Na podkreślenie zasługuje fakt, iż niektóre z tych postulatów były już wcześniej wielokrotnie zgłaszane przez środowisko konserwatorskie. Do tej grupy należy przede wszystkim zaliczyć propozycję tzw. odspolnienia wojewódzkich konserwatorów zabytków i podporządkowania ich generalnemu konserwatorowi zabytków, a nie jak dotychczas wojewodzie. W tej sprawie odbywały się w roku ubiegłym spotkania z przedstawicielami Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, które jest jednak przeciwne wprowadzeniu takiego rozwiązania kwestii podległości wojewódzkich konserwatorów zabytków.

Już wcześniej podjęto działania mające na celu uregulowanie wielu spraw znajdujących się wśród zgłoszonych podczas konferencji postulatów. Dotyczy to m.in. problemu przechowywania zabytków pozyskiwanych w trakcie badań archeologicznych. Budowa składnicy archeologicznej (Dolnośląskiego Ośrodka Studyjno-Magazynowego) przy Muzeum Archeologiczno-Historycznym w Głogowie przynajmniej na jakiś czas poprawi sytuację w tym zakresie w południowo-zachodniej części kraju.

Zakończone zostały prace nad projektem „Krajowego programu ochrony zabytków i opieki nad zabytkami”, który uzyskał pozytywną opinię Rady Ochrony Zabytków. W najbliższym czasie projekt programu będzie przekazany do uzgodnień międzyresortowych.

Znacznie zaawansowane są również działania związane z opracowaniem nowego systemu ochrony zabytków w Polsce. Ich celem jest stworzenie takiego systemu, który zapewniłby bardziej skuteczną ochronę dziedzictwa kulturowego. Proponowane zmiany dotyczyć będą także zasad ochrony zabytków archeologicznych. Propozycje zawarte w niektórych wnioskach pokonferencyjnych z pewnością będą wykorzystane i znajdą odzwierciedlenie w przygotowywanych rozwiązaniach.

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Wilka**

**w sprawie planów utworzenia
międzynarodowej brygady
polsko-litewsko-ukraińskiej
z siedzibą w Lublinie (20671)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Wojciecha Wilka w sprawie planów utworzenia międzynarodowej brygady polsko-litewsko-ukraińskiej z siedzibą w Lublinie (SPS-023-20671/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Przedstawiciele resortów obrony Republiki Litewskiej, Rzeczypospolitej Polskiej i Ukrainy w ciągu ostatnich kilku miesięcy, w drodze konsultacji roboczych, przygotowywali projekt umowy międzynarodowej, której celem jest wskazanie prawnych podstaw funkcjonowania litewsko-polsko-ukraińskiej brygady (LITPOLUKRBRIG) i określenie wzajemnych zobowiązań stron w odniesieniu do formowanej jednostki wojskowej oraz jej kwatery głównej. Planuje się, że pod koniec bieżącego miesiąca projekt umowy zostanie poddany ostatecznym konsultacjom wewnątrz resortów obrony Litwy, Polski i Ukrainy.

Państwami założycielskimi, które sformują brygadę, będą Litwa, Polska i Ukraina, natomiast projekt umowy zakłada, że inne państwa również będą mogły włączyć swoje siły do brygady, ale wyłącznie po uprzednim skierowaniu do nich stosownych, wspólnych zaproszeń przez państwa założycielskie. Planuje się, że brygada osiągnie wstępną gotowość do działań na koniec 2012 r., a pełną do końca 2013 r.

Pragnę poinformować, że Lublin będzie siedzibą Kwatery Głównej LITPOLUKRBRIG, która będzie posiadać specjalny status prawny, zbliżony (choć nie tożsamy) do statusu prawnego wielonarodowych dowództw sojusznicznych, funkcjonujących na polskim terytorium: Centrum Szkolenia Sił Połączonych NATO w Bydgoszczy i Kwatery Głównej Wielonarodowego Korpusu Północno-Wschodniego w Szczecinie. W Kwaterze Głównej LITPOLUKRBRIG będą pełnić służbę wyznaczeni żołnierze z państw założycielskich, natomiast główne elementy brygady (czyli wydzielone do jej składu jednostki wojskowe) będą stacjonować na terytorium danego państwa.

Odnosząc się do pytania pana posła Wojciecha Wilka w kwestii liczby żołnierzy LITPOLUKRBRIG mających stacjonować na terenie Lubelszczyzny, pragnę wskazać, że na obecnym etapie prac trudno określić, ilu żołnierzy litewskich, polskich i ukraińskich stacjonować będzie w Lublinie. Ich liczebność odpowiadać będzie wkładowi państw w strukturę sił LITPOLUKRBRIG. Zakłada się, że dowództwo i sztab brygady rozlokowane zostaną w koszarach przy ul. Ra-

dziszewskiego 4, a batalion dowodzenia w koszarach przy ul. Kruczkowskiego 49 (byłe koszary 3. Brygady Zmechanizowanej), natomiast pododdziały wydzielane do LITPOLUKRBRIG pozostaną w dotychczasowych miejscach stałej dyslokacji i podporządkowane będą dowódcy brygady na czas ćwiczeń oraz misji.

Należy zaznaczyć, że w dalszym ciągu trwają rozmowy dotyczące sposobu i zakresu finansowania planowanego przedsięwzięcia. Dowództwo i sztab LITPOLUKRBRIG będą finansowane ze wspólnego budżetu. Wysokość wkładu finansowego każdej ze stron uzależniona będzie od procentowego udziału stanu osobowego poszczególnych państw w całości obsady etatowej dowództwa i sztabu brygady. Szczegóły dotyczące przygotowania wspólnego budżetu i zasad prowadzenia gospodarki finansowej określone zostaną w oddzielnym porozumieniu, będącym przedmiotem konsultacji.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej**

**w sprawie skutków uchwalenia przez Sejm RP
ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym,
uzdrowiskach i obszarach ochrony
uzdrowiskowej oraz o gminach
uzdrowiskowych (20674)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 23 lutego 2011 r. (znak: SPS-023-20674/11) w związku z interpelacją Pani Elżbiety Streker-Dembińskiej, posłanki na Sejm RP, skierowanej do ministra spraw wewnętrznych i administracji w sprawie nowelizowanej ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz gminach uzdrowiskowych (Dz. U. Nr. 167, poz. 1399, z późn. zm) i wykreśleniu w niej wyrazów „lub turysty” w art. 38 minister zdrowia uprzejmie informuje, że nowelizacja ustawy uzdrowiskowej miała na celu doprecyzowanie niektórych artykułów obowiązującej ustawy, jak też wprowadziła nowe produkty lecznicze. Kontrowersyjny zapis art. 38 nowelizowanej ustawy został na posiedzeniu w dniu 4 stycznia 2011 r. połączonych Komisji Zdrowia i Komisji Samorządu Terytorialne-

go i Rozwoju Regionalnego przez połączone komisje przegłosowany i utrzymano pierwotne brzmienie zgodne z obowiązującą ustawą. Przedstawiony przez rząd projekt nowelizacji ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz gminach uzdrowiskowych (druk sejmowy nr 3649) został przez Sejm uchwalony w dniu 20 stycznia 2011 r. Jednocześnie informuję, że na posiedzeniu senackiej Komisji Zdrowia w dniu 26 stycznia 2011 r. uchwalona przez Sejm nowelizacja ustawy uzdrowiskowej uzyskała pozytywną opinię. W dniu 4 lutego 2011 r. nowelizacja ustawy została przyjęta przez Senat RP i ostatecznie nowelizacja ustawy uzdrowiskowej została po poprawkach wniesionych przez Senat uchwalona przez Sejm w dniu 4 marca 2011 r.

Odpowiadając wprost na zadane przez panią poseł pytania, wyjaśniam:

1) uchwalona ustawa nie wnosi nic, co wskazywałoby na jakiegokolwiek zagrożenia tak w rozwoju gmin uzdrowiskowych, jak również uzdrowisk, znajdujących się na ich obszarze,

2) projekt nowelizacji ustawy uzdrowiskowej poddany był szerokim konsultacjom społecznym, w tym związkowi gmin uzdrowiskowych, które nie wnosiły do projektu nowelizacji ustawy uzdrowiskowej istotnych zastrzeżeń merytorycznych, a zgłoszone postulaty przez gminy uzdrowiskowe zostały w uchwalonej ustawie uwzględnione, między innymi pozostawiono zapis, iż strefa A ochrony uzdrowiskowej przeznaczona jest także dla turysty. Jednocześnie nadmieniam, iż projekt nowelizacji ustawy uzdrowiskowej jest projektem wspólnym rządu i komisji sejmowych z inicjatywy gmin uzdrowiskowych,

3) uchwalona przez Sejm nowelizacja przyczyni się do dalszego rozwoju obszarów, na terenie których znajdują się miejscowości o statusie uzdrowiska, a tym samym do rozwoju gospodarki.

W związku z powyższym obawy zawarte w interpelacji pani posłanki Elżbiety Streker-Dembińskiej dotyczące możliwości prowadzenia działalności turystycznej w strefie A ochrony uzdrowiskowej, jak również negatywnego wpływu uchwalonej nowelizacji ustawy uzdrowiskowej na rozwój gospodarki nie znajdują odzwierciedlenia w rzeczywistości.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej**

**w sprawie realizacji „Narodowego programu
leczenia hemofilii na lata 2005–2011” (20675)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej przekazaną przez wicemarszałka Sejmu RP pana Marka Kuchcińskiego przy piśmie (SPS-023-20675/11) z dnia 23.02.2011 r., w sprawie zapobiegania krwawieniom i leczenia u dzieci chorych na hemofilię, niniejszym uprzejmie informuję.

Program zdrowotny ministra zdrowia pn. „Narodowy program leczenia hemofilii na lata 2005–2011” realizowany jest od roku 2005 i kontynuowany również w bieżącym roku. Realizacja programu obejmuje zakup czynników krzepnięcia, które są finansowane w 100% z budżetu państwa, z części pozostającej w dyspozycji ministra właściwego do spraw zdrowia. Od 1 sierpnia 2008 r, zgodnie z decyzją ministra zdrowia, jedno z zadań „Narodowego programu leczenia hemofilii na lata 2005–2011”, dotyczące wdrożenia pierwotnej profilaktyki krwawień śródstawowych u dzieci chorych na hemofilię, zostało przeniesione do terapeutycznego programu zdrowotnego pn. „Zapobieganie krwawieniom u dzieci z hemofilią A i B” finansowanego przez Narodowy Fundusz Zdrowia.

W celu ciągłego podnoszenia standardów leczenia tej grupy chorych w 2010 roku wprowadzone zostały dalsze udoskonalenia.

W dniu 15 stycznia 2010 r. weszło w życie rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 11 stycznia 2010 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu programów zdrowotnych (Dz. U. 2010 Nr 5, poz. 29). Zgodnie z załącznikiem do ww. rozporządzenia w ramach terapeutycznego programu zdrowotnego pn. „Zapobieganie krwawieniom u dzieci z hemofilią A i B” nowo zdiagnozowane dzieci z ciężką postacią hemofilii A i B, wcześniej nieleczone czynnikami osoczo pochodnymi, otrzymują rekombinowane czynniki krzepnięcia VIII i IX w ramach modułu profilaktyki pierwotnej.

Natomiast zgodnie z założeniami programu „Narodowego programu leczenia hemofilii na lata 2005–2011”, w ramach budżetu na rok 2010 przedmiotowego programu, minister zdrowia zakupił pulę rekombinowanych czynników krzepnięcia VIII i IX, co najmniej II generacji. Rekombinowane czynniki krzepnięcia z tej puli są aktualnie wykorzystywane na zabezpieczenie leczenia krwawień śródstawowych czy zabiegów chirurgicznych u pacjentów w wieku do 18 roku życia, chorych na ciężką postać hemofilii A i B, nieleczonych dotychczas czynnikami krzepnięcia osoczo pochodnymi, zakwalifikowanych do modułu pierwotnej profilaktyki krwawień rekombinowanymi czynnikami krzepnięcia (moduł 1.2 programu „Za-

pobieganie krwawieniom u dzieci z hemofilią A i B”). Umożliwia to zastosowanie doraźnego leczenia takim samym rodzajem preparatów, jakie będą zakupione w ramach programu „Zapobieganie krwawieniom u dzieci z hemofilią A i B”.

Za zakup czynników krzepnięcia do programu „Zapobieganie krwawieniom u dzieci z hemofilią A i B”, zgodnie z zarządzeniem nr 23/2010/DGL preza Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 29 kwietnia 2010 r., jest odpowiedzialna jednostka koordynująca – Instytut Matki i Dziecka w Warszawie. Zgodnie z nową wersją przedmiotowego programu pod koniec 2010 r. jednostka ta zakupiła pulę czynników krzepnięcia VIII i IX osoczo pochodnych na realizację przedmiotowego programu w roku 2011.

Jednocześnie pragnę zaznaczyć, iż nowa wersja terapeutycznego programu zdrowotnego pn. „Zapobieganie krwawieniom u dzieci z hemofilią A i B” weszła już w życie. Wyłoniony wykonawca jest odpowiedzialny za realizację dostaw domowych, monitoruje zapotrzebowanie u pacjentów i realizuje dostawy czynników krzepnięcia z chwilą kończenia się zapasów czynnika u poszczególnych chorych. Pierwsze dostawy domowe czynników krzepnięcia osoczo pochodnych zostały zrealizowane już w grudniu 2010 r. Od stycznia 2011 r. nową wersją programu objęte już są wszystkie województwa.

W dniu 28 lutego br. Zakład Zamówień Publicznych przy Ministrze Zdrowia na wniosek jednostki koordynującej opublikował ogłoszenie o zamówieniu publicznym na zakup czynników krzepnięcia VIII i IX rekombinowanych i osoczo pochodnych z dostawą do domu pacjenta/do centrum leczenia hemofilii, w ramach realizacji terapeutycznego programu zdrowotnego pn. „Zapobieganie krwawieniom u dzieci z hemofilią A i B”. Po pomyślnym zakończeniu przedmiotowego postępowania możliwa będzie realizacja nowej wersji terapeutycznego programu zdrowotnego NFZ w pełnym zakresie, tj. z zastosowaniem zarówno czynników krzepnięcia osoczo pochodnych, jak i rekombinowanych.

Podsumowując, pragnę zwrócić Panu Marszałkowi uwagę, iż minister zdrowia otacza szczególnym zainteresowaniem chorych na hemofilię. Świadczy o tym fakt wprowadzenia w 2008 r. programu, w ramach którego dzieci chore na hemofilię zostały objęte profilaktyką krwawień, jakiej dotychczas w Polsce nie było. Ponadto w ramach „Narodowego Programu Leczenia Hemofilii na lata 2005–2011” środki finansowe na zakup czynników krzepnięcia są co roku zwiększane, tak aby zabezpieczać w czynniki coraz większą grupę chorych na hemofilię i pokrewne skazy krwotoczne.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Bożeny Kotkowskiej**

**w sprawie wykazu chorób kwalifikujących
do opieki paliatywnej oraz skreślenia
z hospicyjnych świadczeń poradni
obrzęku limfatycznego (20684)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Bożeny Kotkowskiej, przesłaną przy piśmie z dnia 23 lutego 2011 r. (znak: SPS-023-20684/11), w sprawie wykazu chorób kwalifikujących do opieki paliatywnej oraz skreślenia z hospicyjnych świadczeń poradni obrzęku limfatycznego, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Uprzejmie informuję, iż rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu opieki paliatywnej i hospicyjnej (Dz. U. z 2009 r. Nr 139, poz. 1138, z późn. zm.) określa wykaz i warunki realizacji świadczeń gwarantowanych w przedmiotowym zakresie. Zgodnie z § 3 ust. 2 świadczenia gwarantowane w zakresie opieki paliatywnej i hospicyjnej są udzielane świadczeniobiorcy chorującemu na jednostki chorobowe, których wykaz określa załącznik nr 1 do ww. rozporządzenia, dotyczący w części I osób dorosłych oraz w części II dzieci do ukończenia 18. roku życia.

W przypadku osoby dorosłej są to niżej wymienione jednostki chorobowe:

- 1) nowotwory,
- 2) następstwa chorób zapalnych ośrodkowego układu nerwowego,
- 3) choroby wywołane przez wirus ludzki upośledzenia odporności (HIV),
- 4) układowe zaniki pierwotne zajmujące ośrodkowy układ nerwowy,
- 5) kardiomiopatie,
- 6) niewydolność oddechowa niesklasyfikowana gdzie indziej oraz
- 7) owrzodzenie odleżynowe.

Również przepis § 9 ww. rozporządzenia wskazuje, że warunkiem realizacji świadczeń gwarantowanych, oprócz posiadania skierowania wystawionego przez lekarza ubezpieczenia zdrowotnego, jest wskazanie medyczne, a w szczególności fakt występowania u świadczeniobiorcy jednostki chorobowej, o której mowa w załączniku nr 1 do rozporządzenia, nie-rokującej nadziei na wyleczenie.

Odnosnie do kwestii kryteriów wyboru jednostek chorobowych wymienionych w ww. załączniku uprzejmie informuję, że wykaz jednostek chorobowych do objęcia opieką paliatywną po raz pierwszy został określony w zarządzeniu nr 53/2008/DSOZ prezesa NFZ z dnia 6 sierpnia 2008 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju: opieka długoterminowa, ze zm., które obowiązywało

od 1 sierpnia 2008 r. do 31 grudnia 2008 r. NFZ, przygotowując wykaz schorzeń kwalifikujących do objęcia opieką paliatywną, posłużył się wytycznymi Rady Europy dla państw członkowskich (Wytyczne (Rekomendacje) Rec (2003) 24 Komitetu Ministrów dla państw członkowskich dotyczące organizacji opieki paliatywnej przyjęte przez Komitet Ministrów 12 listopada 2003 r. na 860. Konferencji Zastępców Ministrów. Rada Europy), które stanowią, że: „Przydatne jest rozróżnienie pomiędzy opieką paliatywną niespecjalistyczną i specjalistyczną. Niespecjalistyczne (konwencjonalne) jednostki zapewniające opiekę paliatywną nie czynią z niej swojego głównego zajęcia. Są to pielęgniarki środowiskowe, lekarze ogólnie praktykujący, zespoły opieki domowej, szpitalne oddziały internistyczne, domy opieki. Większa część opieki paliatywnej jest i prawdopodobnie będzie sprawowana przez te niespecjalistyczne jednostki. W wielu przypadkach opieka ta będzie sprawowana bez interwencji specjalistów, w wielu przypadkach interwencje specjalistyczne z zakresu opieki paliatywnej będą wspomagać opiekę niespecjalistyczną, podczas gdy w niewielkim procencie przypadków specjaliści opieki paliatywnej będą musieli przejąć całkowitą opiekę”.

Wykaz jednostek chorobowych do objęcia opieką paliatywną został przeniesiony z ww. zarządzenia nr 53/2008/DSOZ do zarządzenia nr 96/2008/DSOZ, które obowiązywało w 2009 r., a następnie do rozporządzenia w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu opieki paliatywnej i hospicyjnej.

Uprzejmie wyjaśniam, że podczas opracowywania projektu tego rozporządzenia przyjęto zasadę, iż wykaz świadczeń gwarantowanych z zakresu opieki paliatywnej i hospicyjnej ma być tożsamy z zakresem świadczeń zawartym wówczas w zarządzeniu nr 96/2008/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 23 października 2008 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzajach: świadczenia pielęgnacyjne i opiekuńcze oraz opieka paliatywna i hospicyjna, tj. miały się w nim znaleźć wszystkie świadczenia opieki zdrowotnej wówczas finansowane ze środków publicznych w tym zakresie. Wynikało to z rekomendacji Agencji Oceny Technologii Medycznych przedstawionej na podstawie rekomendacji Rady Konsultacyjnej Agencji Oceny Technologii Medycznych nr 54/16/2009 z dnia 6 sierpnia 2009 r. w sprawie wykazów świadczeń opieki zdrowotnej gwarantowanych do finansowania ze środków publicznych.

Należy podkreślić, iż pacjenci z innymi schorzeniami niż ujęte w wykazie mają zapewnione świadczenia w leczeniu szpitalnym, opiece specjalistycznej i podstawowej opiece zdrowotnej.

W odniesieniu do pytania o skreślenie z hospicyjnych świadczeń poradni obrzęku limfatycznego należy stwierdzić, iż rozporządzenie koszykowe wskazuje, że ambulatoryjne świadczenia gwarantowane z zakresu opieki paliatywnej i hospicyjnej realizowane są w poradni medycyny paliatywnej, a nie w po-

radni obrzęku limfatycznego. Jednocześnie uprzedzając informuję, że świadczenia na rzecz osób cierpiących na obrzęk limfatyczny są finansowane przez NFZ i dostępne dla świadczeniobiorców, w szczególności w ramach leczenia szpitalnego, ambulatoryjnej opieki specjalistycznej (np. w zakresie leczenia chorób naczyń) i rehabilitacji leczniczej.

W odniesieniu do kwestii weryfikacji obowiązującego wykazu jednostek chorobowych wymienionych w załączniku nr 1 do przedmiotowego rozporządzenia pragnę podkreślić fakt, iż Ministerstwu Zdrowia znane są problemy pacjentów wynikające z powyższych przepisów, dlatego też aktualnie, we współpracy z Narodowym Funduszem Zdrowia oraz konsultantem krajowym w dziedzinie medycyny paliatywnej, prowadzona jest analiza oraz praca nad rozwiązaniem powyższych problemów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 11 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
na interpelację poseł Mirosławy Nykiel**

w sprawie opóźnień w wydaniu rozporządzenia wykonawczego, o którym mowa w art. 2 ustawy z dnia 12 lutego 2010 r. o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy Prawo ochrony środowiska (20690)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Mirosławy Nykiel z dnia 23 lutego 2011 r., nr SPS-023-20690/11, w sprawie wydania rozporządzenia wykonawczego do ustawy z dnia 12 lutego 2010 r. o zmianie ustawy Kodeks karny, Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 40, poz. 227) przewidującej powstanie z dniem 1 lipca 2011 r. Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej uprzedzając informuję, co następuje.

Ustawa z dnia 12 lutego 2010 r. o zmianie ustawy Kodeks karny, Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 40, poz. 227) w art. 9 określa jej *vacatio legis* w zakresie powołania Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej do dnia 1 lipca 2011 r. W tym samym terminie musi też wejść w życie rozporządzenie wykonawcze ministra sprawiedliwości, o którym mowa w art. 43 § 16 Kodeksu karnego wykonawczego.

Zgodnie z § 10 pkt 7 uchwały nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. „Regulamin pracy Rady Ministrów” (M.P. Nr 13, poz. 221, z późn. zm.) organ przedkładający projekt ustawy – w tym przypadku minister sprawiedliwości – zobowiązany jest do jednoczesnego dołączenia projektu rozporządzeń wykonawczych przewidzianych w projekcie ustawy. Projekt takiego rozporządzenia został również dołączony do uchwalonej przez Sejm w dniu 12 lutego 2010 r. ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny, Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy Prawo ochrony środowiska w druku sejmowym nr 1854.

W projekcie rozporządzenia ministra sprawiedliwości w sprawie Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, dołączonego do projektu ustawy, określone zostały szczegółowe zasady i tryb funkcjonowania Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, a w szczególności zasady i tryb udzielania środków funduszu uprawnionym podmiotom, udzielania pomocy pokrzywdzonym przestępstwem i członkom ich rodzin oraz udzielania pomocy osobom pozbawionym wolności i członkom ich rodzin, osobom zwalnianym z jednostek penitencjarnych i członkom ich rodzin.

Zgodnie z projektowanym § 11 rozporządzenia w rozdziale 2, który nosi tytuł „Udzielanie pomocy osobom pozbawionym wolności i członkom ich rodzin oraz osobom zwalnianym z jednostek penitencjarnych i członkom ich rodzin”, środki funduszu przeznacza się na udzielanie pomocy osobom pozbawionym wolności i członkom ich rodzin oraz osobom zwalnianym z jednostek penitencjarnych oraz członkom ich rodzin, w szczególności na:

- 1) pokrywanie kosztów czasowego zakwaterowania lub udzielanie schronienia w ośrodku dla bezdomnych;
- 2) okresową dopłatę do bieżących zobowiązań czynszowych za lokal mieszkalny, do którego osoba ubiegająca się o pomoc ma tytuł prawny;
- 3) organizowanie i finansowanie poradnictwa prawnego, promocji zatrudnienia, aktywizacji zawodowej;
- 4) organizowanie i finansowanie kursów przygotowania zawodowego lub pokrywanie kosztów związanych z udziałem w takich kursach oraz składaniem egzaminów kwalifikacyjnych;
- 5) organizowanie i finansowanie programów z zakresu readaptacji społecznej, mających na celu pomoc psychologiczną, profilaktykę oraz terapię uzależnień, organizowaną poza placówką terapeutyczną oraz innych programów podnoszących kompetencje społeczne skazanych wymagających specjalistycznych oddziaływań;
- 6) zakup materiałów, narzędzi i wyposażenia oraz urządzeń niezbędnych do realizacji programów z zakresu readaptacji społecznej oraz kursów zawodowych organizowanych w formie grupowej dla skazanych wymagających specjalistycznych oddziaływań korekcyjno-edukacyjnych;
- 7) pokrywanie kosztów związanych ze specjalistycznym leczeniem lub rehabilitacją zdrowotną oraz

uzyskiwaniem orzeczeń o niepełnosprawności lub niezdolności do zatrudnienia;

8) pokrywanie kosztów transportu specjalnego zgodnie ze wskazaniami lekarskimi lub przejazdów do miejsca pobytu, nauki, terapii, pracy, zwłaszcza wykonywanej nieodpłatnie;

9) pokrywanie kosztów związanych z uzyskaniem dowodu osobistego oraz innych niezbędnych dokumentów;

10) pokrywanie kosztów badań specjalistycznych wymaganych przy kwalifikowaniu do udziału w programach z zakresu readaptacji społecznej i kursach zawodowych oraz pracy wykonywanej nieodpłatnie;

11) pokrywanie kosztów związanych z organizacją i udzielaniem pomocy rzeczowej w formie:

- a) żywności lub bonów żywnościowych,
- b) odzieży, bielizny, obuwia, środków czystości i higieny osobistej,
- c) biletów komunikacji publicznej,
- d) leków, środków opatrunkowych i sanitarnych,
- e) protez, przedmiotów ortopedycznych i środków pomocniczych,
- f) pomocy naukowych, dydaktycznych, książek i materiałów biurowych,

g) niezbędnych przedmiotów wyposażenia domowego lub innych przedmiotów użytku osobistego wspomagających funkcjonowanie w miejscu czasowego zakwaterowania zwalnianych niepełnosprawnych,

h) materiałów, narzędzi i wyposażenia niezbędnego do uczestnictwa w szkoleniu zawodowym, wykonywania wyuczonego zawodu albo prowadzenia na własny rachunek działalności gospodarczej;

12) w szczególności uzasadnionych wypadkach na udzielanie świadczeń pieniężnych na określony cel i okres wskazany przez organ udzielający pomocy.

Cele, na jakie mogą być wydatkowane środki funduszu, są w projekcie rozporządzenia określone w zakresie szerszym niż w dotychczas obowiązującym rozporządzeniu z 22 kwietnia 2005 r. w sprawie Funduszu Pomocy Postpenitencjarnej.

Cele te zostały uzupełnione m.in. o możliwość organizowania i finansowania programów z zakresu readaptacji społecznej mających na celu pomoc psychologiczną, profilaktykę oraz terapię uzależnień, organizowaną poza placówką terapeutyczną oraz innych programów podnoszących kompetencje społeczne skazanych wymagających specjalistycznych oddziaływań; zakup materiałów, narzędzi i wyposażenia oraz urządzeń niezbędnych do realizacji programów z zakresu readaptacji społecznej oraz kursów zawodowych organizowanych w formie grupowej dla skazanych wymagających specjalistycznych oddziaływań korekcyjno-edukacyjnych; pokrywanie kosztów transportu specjalnego zgodnie ze wskazaniami lekarskimi lub przejazdów do miejsca pobytu, nauki, terapii, pracy, zwłaszcza wykonywanej nieodpłatnie; pokrywanie kosztów badań specjalistycznych wymaganych przy kwalifikowaniu do udziału w programach z zakresu readaptacji społecznej i kursach zawodowych oraz pracy wykonywanej nieodpłatnie.

Bardziej szczegółowo przedstawiono także koszty związane z organizacją i udzielaniem pomocy rzeczowej, wymieniając m.in. coraz częściej stosowane, zwłaszcza przez kuratorów sądowych, bony żywnościowe przekazywane uprawnionym osobom.

W projektowanym rozporządzeniu wprowadzono też nowe uregulowanie pozwalające organowi uprawnionemu do przyznania świadczeń z funduszu do określenia wartości, sposobu oraz okresu, na jaki pomoc zostaje udzielona (§ 14). Przewidziano także możliwość, dzięki której wobec osób odbywających karę pozbawienia wolności pomoc powinna być udzielana stosownie do zdiagnozowanych potrzeb. Jednocześnie wprowadzono nowe uregulowanie, na mocy którego skazanemu uchylającemu się od aktywnego uczestnictwa w realizacji udzielonych świadczeń albo wykorzystującemu przyznane środki niezgodnie z przeznaczeniem przyznana pomoc może być cofnięta.

Środki projektowanego funduszu, pochodzące z nawiazek i zdeponowane na odrębnym subkoncie, będą przeznaczane na pomoc pokrzywdzonym w następujących formach:

1) pomoc osobom pokrzywdzonym przestępstwem oraz członkom ich rodzin, zwłaszcza pomoc medyczną, psychologiczną, rehabilitacyjną, prawną oraz materialną, udzielaną przez jednostki niezaliczane do sektora finansów publicznych i nie działające w celu osiągnięcia zysku, w tym stowarzyszenia, fundacje, organizacje i instytucje,

2) działalność, podejmowaną lub powierzoną przez dysponenta funduszu, mającą na celu wsparcie i rozwój systemu pomocy pokrzywdzonym przestępstwem w szczególności na:

a) promowanie i wspieranie inicjatyw i przedsięwzięć służących poprawie sytuacji osób pokrzywdzonych przestępstwem,

b) podejmowanie przedsięwzięć o charakterze edukacyjnym i informacyjnym,

c) pokrywanie kosztów związanych z organizowaniem i prowadzeniem szkoleń,

d) podejmowanie, organizowanie i zlecenie badań naukowych dotyczących sytuacji oraz potrzeb osób pokrzywdzonych przestępstwem.

Projekt przedmiotowego rozporządzenia nie został jeszcze skierowany do konsultacji międzyresortowych i społecznych z uwagi na trwające aktualnie prace legislacyjne nad senackim projektem ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy Kodeks karny, Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy Prawo ochrony środowiska, który przewiduje istotne zmiany w funkcjonowaniu Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w zakresie egzekucji zasądzonych nawiazek. Projekt wskazuje, że organem egzekucyjnym świadczeń zasądzonych na rzecz funduszu będą sądy powszechne, ponadto przewidziano wydłużenie *vacatio legis* wejścia w życie ustawy z dnia 12 lutego 2010 r. o zmianie ustawy Kodeks karny, Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy Prawo ochrony środowiska do dnia 1 stycznia 2012 r. Obecnie projekt ten (druk sejmowy nr 3832)

został wniesiony pod obrady Komisji Nadzwyczajnej do spraw zmian w kodyfikacjach, której posiedzenie wyznaczono na dzień 17 marca 2011 r.

Do czasu zakończenia przez Sejm prac legislacyjnych nad tym projektem zostały wstrzymane dalsze prace w odniesieniu do projektu rozporządzenia wykonawczego z uwagi na potrzebę jego dostosowania do nowego brzmienia ustawy nadanego wskazaną wyżej nowelizacją.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na interpelację posła Piotra Walkowskiego**

**w sprawie zmiany ustawy o izbach rolniczych
(20713)**

W odpowiedzi na pismo, znak: SPS-023-20713/11, z dnia 28 lutego 2011 r. dotyczące interpelacji posła Piotra Walkowskiego w sprawie przepisów ustawy o izbach rolniczych uprzejmie informuję, co następuje.

Ustawa z dnia 14 grudnia 1995 r. o izbach rolniczych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 927, z późn. zm.) w art. 1 ust. 2 i w art. 2 ust. 3 określa, kto jest członkiem samorządu rolniczego uprawnionym na podstawie art. 23 ustawy do udziału w wyborach. Zgodnie z przywołanymi wyżej przepisami są to osoby fizyczne i prawne będące podatnikami podatku rolnego w rozumieniu przepisów ustawy o podatku rolnym, osoby fizyczne i prawne będące podatnikami podatku dochodowego z działów specjalnych produkcji rolnej w rozumieniu przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych i ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, które opłacają podatki na terenie działania izby rolniczej, oraz członkowie rolniczych spółdzielni produkcyjnych, mających siedzibę na terenie działania izby rolniczej, posiadający w tych spółdzielniach wkłady gruntowe.

Według art. 17a ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (Dz. U. z 1984 r. Nr 52, poz. 268, z późn. zm.) ilekroć w odrębnych przepisach mowa jest o podatniku podatku rolnego, należy przez to rozumieć właściciela, posiadacza samoistnego, użytkownika wieczystego lub posiadacza gospodarstwa rolnego w rozumieniu przepisów ustawy. Ustawę o izbach rolniczych należy uznać za odrębne przepisy, o których mowa jest w art. 17a ww. ustawy. Oznacza to, że członkami samorządu rolniczego są osoby fizyczne i prawne będące w szczególności właścicielami lub posiadaczami samoistnymi gruntów gospo-

darstw rolnych. Za gospodarstwo rolne w rozumieniu przepisów ustawy o podatku rolnym uważa się obszar gruntów sklasyfikowanych w ewidencji gruntów i budynków jako użytki rolne lub jako grunty zarezerwowane i zakrzewione na użytkach rolnych, z wyjątkiem gruntów zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej innej niż działalność rolnicza, o łącznej powierzchni przekraczającej 1 ha lub 1 ha przeliczeniowy, stanowiących własność lub znajdujących się w posiadaniu osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej, w tym spółki, nieposiadającej osobowości prawnej.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pragnę poinformować, iż Krajowa Rada Izb Rolniczych w lutym br. otrzymała z Ministerstwa Finansów, które jest właściwe do przedstawienia wykładni przepisów ustawy o podatku rolnym, interpretację przepisów tej ustawy w zakresie definicji podatnika podatku rolnego, którą należy stosować w związku z ustawą o izbach rolniczych.

Minister
Marek Sawicki

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra infrastruktury
na interpelację posła Jana Burego s. Antoniego**

w sprawie niewywiązywania się większości dostawców Internetu z ustaleń dotyczących szybkości transferu określonej w umowach z klientami (20720)

Patrz odpowiedź na interpelację nr 20651, str. 189.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Henryka Siedlaczka**

**w sprawie refundowania terapii preparatem
Myozyme osobom po ukończeniu 18. roku życia
(20727)**

Szanowny Panie Marszałku! Uprzejmie przekazuję odpowiedź na interpelację pana posła Henryka Siedlaczka w sprawie finansowania ze środków publicznych terapii choroby Pompego produktem leczniczym Myozyme.

W chwili obecnej produkt leczniczy Myozyme jest finansowany ze środków publicznych jedynie w ramach programu zdrowotnego leczenia choroby Pompego, zgodnie z rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwa-

rantowanych z zakresu programów zdrowotnych (Dz. U. Nr 140, poz. 1148, z późn. zm.).

Zgodnie z tym programem pacjent kwalifikuje się do programu, a więc i do finansowania leczenia ze środków publicznych, jeżeli cierpi na wczesną postać (typ niemowlęcy) choroby Pompego, zdiagnozowaną na podstawie udokumentowanego deficytu aktywności alfa glukozydazy w leukocytach krwi obwodowej lub fibroblastach skóry, potwierdzoną badaniem molekularnym.

Kwalifikacji świadczeniobiorców do terapii dokonuje Zespół Koordynacyjny ds. Chorób Ultrazadkowych, powoływany przez prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia. Kwalifikacja do programu oraz weryfikacja skuteczności leczenia odbywa się co 6 miesięcy, na podstawie oceny stanu klinicznego pacjenta oraz oceny efektywności zastosowanej terapii.

Minister zdrowia podjął decyzję o utworzeniu tak sformułowanego programu leczenia choroby Pompego na podstawie stanowiska rady konsultacyjnej (uchwała nr 21/06/2008 z dnia 5 maja 2008 r. w sprawie finansowania alglukozydazy alfa – Myozyme® – w leczeniu choroby Pompego), zgodnie z którym rekomenduje ona:

— finansowanie ze środków publicznych alglukozydazy alfa (Myozyme®) w niemowlęcej postaci choroby Pompego (do 1. roku życia) z potwierdzoną kardiomiopatią oraz pod następującymi warunkami:

a) opracowania i wdrożenia programu terapeutycznego, zawierającego m.in. ściśle określone:

– kryteria kwalifikacji pacjentów do rozpoczęcia i kontynuacji leczenia,

– parametry oceny pozwalające na określenie skuteczności klinicznej w odniesieniu do pojedynczego chorego,

– kryteria przerywania i kończenia kuracji,

b) prowadzenia rejestru pacjentów z chorobą Pompego, leczonych alglukozydazą alfa, z okresową oceną skuteczności za pomocą klinicznie istotnych twardej punktów końcowych przez lekarzy niezaangażowanych w leczenie pacjentów z chorobą Pompego lub z innymi chorobami rzadkimi,

— niefinansowanie ze środków publicznych alglukozydazy alfa (Myozyme®) w innych postaciach choroby Pompego.

Rekomendacja rady konsultacyjnej wraz z uzasadnieniem dostępna jest na stronie internetowej Agencji Oceny Technologii Medycznych.

Nie istnieje tryb wnioskowy ubiegania się o refundację leku Myozyme w szczególnych wypadkach. Z tego też względu nie istnieje żaden tryb odwoławczy. Jest to związane z formą określania świadczeń gwarantowanych, finansowanych ze środków publicznych, w drodze rozporządzenia ministra zdrowia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Mariusza Grada**

**w sprawie utworzenia
strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie
Poleskiego Parku Narodowego (20741)**

W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20741/11, przesyłające interpelację posła Mariusza Grada, dotyczącą utworzenia strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie Poleskiego Parku Narodowego, uprzejmie informuję, że do ministra środowiska nie wpłynął wniosek Poleskiego Parku Narodowego o utworzenie ww. strefy. W związku z powyższym obecnie nie prowadzi się w tym zakresie żadnych prac legislacyjnych. Z uzyskanych informacji wynika, że powyższy temat został poruszony w trakcie jednego z posiedzeń rady naukowej parku.

Sprawę utworzenia strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie parku narodowego reguluje art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.). Zgodnie z tym przepisem minister właściwy do spraw środowiska ustanawia w drodze rozporządzenia w otulinie parku narodowego strefę ochronną zwierząt łownych, określając obszary wchodzące w jej skład oraz kryteria i sposoby utrzymania właściwej liczebności i struktury populacji poszczególnych gatunków zwierząt łownych. W tym przypadku minister właściwy do spraw środowiska kieruje się potrzebą ochrony gatunków zwierząt łownych w parku narodowym, tworzenia strefy bezpieczeństwa dla gatunków zwierząt łownych wychodzących na żerowiska poza obszar parku narodowego oraz utrzymania właściwej liczebności i struktury populacji poszczególnych gatunków zwierząt łownych na obszarze parku narodowego w celu zachowania równowagi przyrodniczej. Zgodnie z art. 11 ust. 5 ustawy o ochronie przyrody ochrona zwierząt łownych w strefie ochronnej zwierząt łownych należy do zadań dyrektora parku narodowego.

W sytuacji gdy park narodowy złoży wniosek w sprawie utworzenia strefy ochronnej zwierząt łownych w jego otulinie, rozporządzenie w tej sprawie poddawane jest procesowi legislacyjnemu, w trakcie którego prowadzone są w szerokim zakresie konsultacje ze społeczeństwem oraz z zainteresowanymi podmiotami, w tym m.in. z wojewodą, marszałkiem województwa, jednostkami samorządów terytorialnych, na terenie których położona jest strefa, oraz z instytucjami i organizacjami społecznymi związanymi z ochroną przyrody.

Ponadto pragnę nadmienić, że zgodnie z art. 126 ust. 7 i 8 ustawy o ochronie przyrody szkody wyrządzone przez zwierzęta łowne występujące w parkach

narodowych i strefach ochronnych zwierząt łownych szacuje się oraz dokonuje za nie wypłat odszkodowań według zasad określonych w rozdziale 9 ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie (Dz. U. z 2005 r. Nr 127, poz. 1066, z późn. zm.), a odszkodowania za szkody spowodowane przez zwierzęta łowne na ww. obszarach są pokrywane ze środków parku narodowego.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że zapytanie w ww. sprawie skierowane do ministra środowiska nadeszłał uprzednio: pan poseł Sławomir Zawisłak, pan poseł Tadeusz Sławewski, załączając pismo pana Roberta Jakubca, prezesa Lubelskiej Izby Rolniczej, pan Robert Jakubiec, prezes Lubelskiej Izby Rolniczej, pan poseł Marian Starownik oraz pan Marian Rudnik, prezes Okręgowej Rady Łowieckiej w Chełmie. Na wszystkie wymienione pisma udzielone zostały odpowiedzi.

Reasumując, uważam, że wyrażone obawy dotyczące utworzenia strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie Poleskiego Parku Narodowego należy uznać za przedwczesne i nieuzasadnione.

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Barbary Bartuś**

**w sprawie poprawy warunków finansowych
pracowników zatrudnionych
w domach pomocy społecznej (20750)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pana wystąpienie z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20750/11, dotyczące interpelacji pani poseł Barbary Bartuś w sprawie poprawy warunków finansowych pracowników zatrudnionych w domach pomocy społecznej, wyjaśniam, co następuje: Zgodnie z art. 123 ustawy o pomocy społecznej prawa i obowiązki pracowników zatrudnionych w samorządowych jednostkach organizacyjnych pomocy społecznej, w tym w domach pomocy społecznej, regulują (z wyjątkiem pracowników zatrudnionych na podstawie ustawy Karta nauczyciela) przepisy o pracownikach samorządowych. Z dniem 1 stycznia 2009 r. weszła w życie ustawa z dnia 2 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 2008 r. Nr 223, poz. 1458). Rozdział 4 tej ustawy określa uprawnienia pracownika samorządowego. Na podstawie upoważnienia określonego w art. 37 tej ustawy w dniu 18 marca 2009 r. zostało przyjęte przez Radę Ministrów rozporządze-

nie w sprawie zasad wynagradzania pracowników samorządowych. Rozporządzenie to w odniesieniu do pracowników jednostek organizacyjnych samorządu terytorialnego, a także domów pomocy społecznej, określa m. in.: wykaz stanowisk z podziałem na stanowiska kierownicze urzędnicze, urzędnicze, pomocnicze i obsługi, minimalne wymagania kwalifikacyjne niezbędne na poszczególnych stanowiskach, warunki i sposób wynagradzania pracowników, w tym minimalny poziom wynagradzania zasadniczego, oraz maksymalny poziom dodatku funkcyjnego.

Mając na uwadze przepisy ww. rozporządzenia, pracodawca zgodnie z art. 39 ww. ustawy określa w regulaminie wynagradzania:

- wymagania kwalifikacyjne pracowników samorządowych,
- szczegółowe warunki wynagradzania, w tym maksymalny poziom wynagrodzenia zasadniczego.

W regulaminie wynagrodzeń pracodawca może także określić warunki przyznawania oraz warunki i sposób wypłacania premii i nagród, z wyłączeniem nagrody jubileuszowej, warunki i sposób przyznawania dodatków funkcyjnych, specjalnych, a także innych dodatków. Jeżeli jednak pozwala na to sytuacja finansowa danego pracodawcy, nie ma żadnych przeszkód, aby ustalił on w regulaminie wynagradzania znacznie wyższy poziom minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego dla pracowników niż określony w rozporządzeniu RM.

Rada Ministrów, określając zasady wynagradzania pracowników jednostek organizacyjnych samorządu terytorialnego, przyjęła, iż finansowanie wydatków na wynagrodzenia tych pracowników następuje w ramach środków przewidzianych na ten cel w budżetach jednostek samorządu terytorialnego. Nie ma żadnych przeszkód prawnych, aby samorząd przeznaczył dodatkowe środki na podwyższenie wynagrodzeń pracowników domów pomocy społecznej.

W roku ubiegłym zebrano informacje dotyczące wynagrodzeń pracowników w domach pomocy społecznej w 2009 r. w całej Polsce w przeliczeniu na etat. Według nich roczne wydatki na wynagrodzenia pracowników tych jednostek wynosiły 1 240 816 560,06 zł (bez dodatkowego wynagrodzenia rocznego, tzw. 13. pensji). Średnie wynagrodzenie w domach samorządowych w Polsce wynosiło 2151,92 zł (najwyższe w Polsce, w woj. świętokrzyskim, wynosiło 2468,46 zł, zaś najniższe, w woj. podkarpackim – 1952 zł.)

W domach prowadzonych na zlecenie samorządu wynagrodzenia są na nieco niższym poziomie. Średnie wynagrodzenie w domach prowadzonych na zlecenie samorządu w Polsce wynosiło 1922,40 zł (najwyższe średnie wynagrodzenie w Polsce w woj. zachodniopomorskim wynosiło 2146,32 zł, zaś najniższe w woj. podlaskim – 1686,90 zł).

Prowadzenie domów pomocy społecznej jest zadaniem własnym powiatu dotowanym z budżetu państwa. W praktyce powiatowe domy pomocy społecznej finansowane są z odpłatności mieszkańców, odpłatności rodzin mieszkańców kierowanych po 1 stycznia

2004 r., odpłatności gmin kierujących osoby do domów pomocy społecznej oraz z dotacji państwowej. Bardzo rzadko zdarza się, że powiat dodatkowo dofinansowuje działalność bieżącą domu pomocy społecznej, chociaż jest to jego zadanie własne.

Dotacja z budżetu państwa przekazywana jest na podstawie art. 87 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego powiatom, które prowadzą lub zlecają prowadzenie domów pomocy społecznej, w których przebywają mieszkańcy przyjęci przed dniem 1 stycznia 2004 r., a także ze skierowaniami wydanymi przed tym dniem. Miesięczna kwota dotacji dla powiatu ustalana jest jako iloczyn liczby ww. mieszkańców domów w powiecie i średniego miesięcznego kosztu utrzymania w domu, pomniejszonego o dochody uzyskiwane z odpłatności za pobyt mieszkańca w domu. Przy czym dotacja na jednego mieszkańca miesięcznie nie może być wyższa niż średnia miesięczna dotacja na jednego mieszkańca wyliczona dla województwa. Dodatkowo zgodnie z art. 155 ust. 2 ustawy o pomocy społecznej dotacja dla powiatu może zostać w uzasadnionych przypadkach zwiększona nie więcej niż o 20%, w zależności od znajdujących się w powiecie typów domów oraz uzyskanych dochodów z tytułu odpłatności.

Pobyt mieszkańców skierowanych do domu pomocy społecznej po dniu 1 stycznia 2004 r. opłacany jest do wysokości średniego kosztu utrzymania. Średni koszt utrzymania ustalany jest corocznie przez organ prowadzący dom lub zlecający prowadzenie domu, w oparciu o koszty działalności domu. Opłatę ponosi mieszkaniowiec, rodzina i gmina.

Dotacje dla domów pomocy społecznej planowane są w budżetach wojewodów. Minister finansów określa limit środków dla każdego województwa, zaś wojewoda w ramach posiadanego limitu planuje środki na poszczególne zadania, w tym na dotacje dla domów pomocy społecznej. Średnią miesięczną kwotą dotacji na 1 mieszkańca w województwie stanowi ustalana w budżecie wojewody miesięczna kwota dotacji przeznaczona na działalność domów podzielona przez liczbę mieszkańców w tych domach. W praktyce średnia miesięczna kwota dotacji na jednego mieszkańca może co miesiąc się zmieniać (wzrastać), ponieważ liczba dotowanych mieszkańców zmniejsza się.

Według informacji uzyskanych z wydziałów polityki społecznej poszczególnych urzędów wojewódzkich pod koniec lutego 2010 r. wysokość dotacji wstępnie określono na poziomie: dolnośląskie – 1672 zł, kujawsko-pomorskie – 1783 zł, lubelskie – 1626 zł, lubuskie – 1610 zł, łódzkie – 1418 zł, małopolskie – 1484 zł, mazowieckie – 1687 zł, opolskie – 1546 zł, podkarpackie – 1761 zł, podlaskie – 1510 zł, pomorskie – 1626 zł, śląskie – 1550 zł, świętokrzyskie – 1738 zł, warmińsko-mazurskie – 1738 zł, wielkopolskie – 1829 zł, zachodniopomorskie – 1603 zł.

Według stanu na dzień 26 listopada ub.r. średnia dotacja w poszczególnych województwach kształtowała się następująco: dolnośląskie – 1672 zł, kujawsko-pomorskie – 1900 zł, lubelskie – 1705 zł, lubuskie

– 1610 zł, łódzkie – 1418 zł do 1697 zł w grudniu, małopolskie – 1484 zł, mazowieckie – 1747 zł, opolskie – 1614 zł, podkarpackie – 1761 zł, podlaskie – 1510 zł, pomorskie – 1626 zł, śląskie – 1550 zł, świętokrzyskie – 1761 zł do 1860 zł w listopadzie i grudniu, warmińsko-mazurskie – 1757 zł, wielkopolskie – 1970 zł, zachodniopomorskie – 1603 zł z jednorazowym zwiększeniem w grudniu po ok. 400 zł na 1 mieszkańca). Z informacji zamieszczonej powyżej wynika, że dotacja w województwie wielkopolskim była najwyższa w kraju.

Dodatkowo należy zaznaczyć, że województwa przekazują nieco wyższe dotacje na dofinansowanie pobytu mieszkańców w domach dla osób przewlekle psychicznie chorych i niepełnosprawnych intelektualnie, w szczególności dla dzieci i młodzieży, z uwagi na niższe dochody powiatów z tytułu odpłatności za pobyt w tych domach.

W projekcie budżetu na 2011 r. kilka województw zaplanowało środki na dotacje celowe dla domów pomocy społecznej na poziomie wyższym niż w roku ubiegłym. Największe zwiększenie, ok. 10%, dotyczy województwa warmińsko-mazurskiego.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej ma świadomość trudnej sytuacji domów pomocy społecznej. Pogłębia ją wzrost inflacji, którego nie można przewidzieć na etapie planowania budżetu. Rosnące koszty utrzymania domów pomocy społecznej powodują, że dotacja wojewódzka nie zabezpiecza pełnych kosztów utrzymania osób skierowanych do domów pomocy społecznej przed dniem 1 stycznia 2004 r.

W roku 2008 w celu poprawy sytuacji pracowników na wniosek ministra pracy i polityki społecznej i za zgodą Komisji Finansów Publicznych przeznaczono z rezerw celowych budżetu państwa, pozostających w gestii ministra ds. zabezpieczenia społecznego, dodatkowe środki w wysokości ponad 174 mln zł. Przyznane środki służyły przede wszystkim zabezpieczeniu wszystkich niezbędnych wydatków w 2008 r. związanych z utrzymaniem standardu usług świadczonych w tych jednostkach, w tym także zrekomensowaniu niskich wynagrodzeń pracownikom tych jednostek.

Także w roku 2009 ze środków rezerwy celowej budżetu państwa przeznaczono dodatkowe, choć niewielkie środki w wysokości 8300 tys. zł na dofinansowanie działalności bieżącej w domach pomocy społecznej. Środki te pozwoliły jednak na wzrost dotacji w województwach o najniższych dotacjach, a także na wzrost dotacji dla niektórych domów pomocy społecznej w pozostałych województwach.

W roku 2008 Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej przygotowało projekt ustawy zmieniającej ustawę o pomocy społecznej, a także niektóre inne ustawy, w tym ustawę o dochodach jednostek samorządu terytorialnego w części dotyczącej art. 87. Zaproponowane zmiany pozwoliłyby na podwyższenie dotacji dla domów pomocy społecznej do wysokości średniego kosztu utrzymania. Niestety z uwagi na

skutki finansowe tej zmiany Ministerstwo Finansów nie wyraziło zgody na takie działanie.

Obecnie z uwagi na stan finansów publicznych nie ma możliwości wprowadzenia zmian, które w sposób natychmiastowy doprowadziłyby do rozwiązania problemów domów pomocy społecznej. Nie przewiduje się też żadnych radykalnych zmian przepisów dotyczących zasad wynagradzania pracowników samorządowych, w tym pracowników pomocy społecznej. Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej nie posiada środków w swoim budżecie ani też w rezerwach celowych pozostających w gestii ministra ds. zabezpieczenia społecznego, które mogłyby być przeznaczone na dofinansowanie działalności bieżącej domów pomocy społecznej. Zapewniam jednak, że Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej dokłada i będzie dokładać dalszych starań w celu rozwiązania problemów dotyczących finansowania domów pomocy społecznej.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jerzego Polaczka**

**w sprawie zmiany odcinków zwolnionych
z opłat za przejazd autostradami A1 i A4
w woj. śląskim, w związku z projektem
rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającym
rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych
(20751)**

Szanowny pa nie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20751/11, przekazujące interpelację pana posła Jerzego Polaczka, dotyczącą kwestii odpłatności za korzystanie z obwodnic autostradowych, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W przedmiotowej interpelacji pan poseł zwrócił się z pytaniem, czy projekt rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych, dotyczącego zwolnienia z opłat za przejazdy fragmentami obwodnic miast, zostanie uzupełniony o wszystkie odcinki autostrad A1 i A4 przebiegające przez obszar aglomeracji górnośląskiej.

Uprzejmie informuję, iż ustalając listę autostradowych obwodnic miast objętych zwolnieniem z opłat, resort kierował się następującymi kryteriami: 1) odcinek pozostaje w zarządzie Generalnej Dyrekcji

Dróg Krajowych i Autostrad; 2) odcinek zlokalizowany jest w okolicach najbardziej zurbanizowanych miast o największym natężeniu ruchu, mających powyżej 600 tys. ludności. Zatem projekt obejmuje obwodnice stanowiące odcinki autostrad spełniające powyższe kryteria.

Aktualnie opracowywane są wyniki konsultacji społecznych, w trakcie których zgłaszano postulaty analogiczne do kwestii podniesionych w interpelacji, dlatego też uprzejmie informuję, iż projekt rozporządzenia wraz z informacją dotyczącą stanowiska społeczności lokalnych zostanie przedstawiony Radzie Ministrów, która podejmie decyzję co do ostatecznego kształtu omawianego aktu prawnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Andrzeja Mikołaja Dery**

**w sprawie budowy drogi ekspresowej S5
Poznań – Wrocław, odcinka Poznań
(A2 węzeł Głuchowo) – węzeł Kaczkowo,
a także odcinka Mielno – Gniezno (20754)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20754/11, przy którym przekazano interpelację pana posła Andrzeja Mikołaja Dery w sprawie budowy drogi ekspresowej S5 Poznań – Wrocław, odcinka Poznań (A2 w. Głuchowo) – węzeł Kaczkowo, a także odcinka Mielno – Gniezno, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W dniu 25 stycznia 2011 r. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczasowy „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012 ustanowiony uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 września 2007 r.

Inwestycje pn. „Budowa drogi S5 na odcinku Poznań (A2 węzeł „Głuchowo”) – w. Kaczkowo” oraz „Budowa drogi S5 Mielno – Gniezno” zostały ujęte w załączniku a do programu, zawierającym inwestycje priorytetowe, których realizacja może zostać rozpoczęta do roku 2013 pod warunkiem wystąpienia oszczędności na kontraktach z załącznika nr 1 lub zapewnienia dodatkowych środków finansowych ponad limit ustalony przez Radę Ministrów.

Niestety zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W przypadku zmiany limitów określonych w ww. dokumentach bądź wystąpienia oszczędności na zadaniach realizowanych w ramach załącznika nr 1 odpowiedniej zmianie ulegnie też zakres rzeczowy programu.

Jednocześnie informuję, iż droga ekspresowa S5 odc. Mielno – Gniezno znajduje się aktualnie na etapie opracowania projektu budowlanego i przygotowania wniosku do uzyskania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji. Trwa również opracowywanie powtórnej oceny oddziaływania na środowisko. Natomiast dla odc. Poznań – w. Kaczkowo w opracowaniu znajduje się koncepcja programowa i trwa oczekiwanie na wydanie decyzji środowiskowej, dla której wniosek został złożony w dniu 12 maja 2010 r.

Konieczność opracowania „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015, zastępującego obowiązujący „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony uchwałą Rady Ministrów nr 163/2007 z dnia 25 września 2007 r., podjęta została kilkoma względami. Do najważniejszych należy brak opracowania strategicznej oceny oddziaływania na środowisko. Zgodnie z ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko przyjęcie nowego programu poprzedzone powinno być wykonaniem strategicznej oceny oddziaływania na środowisko. Program przyjęty przez Radę Ministrów w 2007 r. takiej oceny nie posiadał. Jego brak stanowił istotne uchybienie formalne przedmiotowego dokumentu, które było wielokrotnie wskazywane przez organy różnego szczebla włącznie z Komisją Europejską. Innym istotnym powodem przedmiotowych działań jest konieczność aktualizacji programu w kontekście źródeł jego finansowania. Należy bowiem wskazać, że w połowie 2009 r. wprowadzony został nowy, elastyczny model finansowania dróg krajowych oparty na Krajowym Funduszu Drogowym. W związku z powyższym istnieje konieczność dostosowania zakresu finansowego programu do obecnie istniejącej sytuacji.

Jednocześnie należy dodać, iż w dniu 27 sierpnia 2009 r. uchwalona została nowa ustawa o finansach publicznych oraz ustawa Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych. Zgodnie z art. 110

ust. 2 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych programy wieloletnie w rozumieniu art. 117 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych ustanowione przed dniem 1 stycznia 2010 r. są realizowane zgodnie z dotychczasowymi przepisami. Jednocześnie z dniem 1 stycznia 2010 r. straciła moc ustawa z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych. Tym samym ekspirował przepis stanowiący podstawę prawną do dokonywania zmian w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”. Zatem aktualizacja programu od dnia 1 stycznia 2010 r. możliwa była jedynie poprzez przyjęcie nowego programu budowy dróg krajowych.

Z szacunkiem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Rząsy**

**w sprawie zniesienia refundacji
wynagrodzenia uczniów szkolonych
przez rzemieślników (20770)**

Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Marka Rząsy (SPS-023-20770/11) w sprawie zniesienia refundacji wynagrodzeń uczniów szkolonych przez rzemieślników, uprzejmie wyjaśniam.

Pracodawcy zatrudniający młodocianych pracowników na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego otrzymują pomoc w dwojakiej postaci: jako dofinansowanie kosztów kształcenia młodocianego pracownika wypłacane po zakończeniu nauki i zdaniu przez niego odpowiedniego egzaminu zawodowego oraz jako refundację kosztów wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne wypłacaną w trakcie trwania umowy z młodocianym pracownikiem.

Dofinansowanie kosztów kształcenia wypacane jest pracodawcom na podstawie umowy, art. 70b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.). Od roku 2009 środki na wypłatę tego dofinansowania pochodzą z Funduszu Pracy, którego dysponentem jest minister pracy i polityki społecznej. Przekazywane są na rachunek bankowy urzędu wojewódzkiego, a następnie wojewodowie dokonują podziału na poszczególne gminy, które przekazują środki pracodawcom zgodnie ze złożonymi przez nich wnioskami.

Wysokość tych środków oraz ich podział na poszczególne województwa określane są na podstawie przekazywanych przez kuratoria oświaty i urzędy wojewódzki informacji o prognozowanej liczbie młodocianych pracowników, którzy w danym roku budżetowym ukończą kształcenie i przystąpią do egzaminów. Ministerstwo Edukacji Narodowej ściśle współpracuje z resortem pracy przy określaniu środków na dofinansowanie kosztów kształcenia młodocianych pracowników. Środki na wypłatę tego dofinansowania w roku 2011 zostały zabezpieczone w Funduszu Pracy w wysokości odpowiadającej prognozom otrzymanym z wszystkich województw.

Refundowanie pracodawcom wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom i składek na ubezpieczenia społeczne dokonuje się na podstawie przepisów prawa pracy. Zadanie to realizują ochotnicze hufce pracy, które są instytucją rynku pracy i podlegają ministrowi pracy i polityki społecznej. Według informacji uzyskanych w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej, w planie finansowym Funduszu Pracy środki przeznaczone na realizację tego zadania zostały określone na kwotę 170 mln zł. Kwota ta została w całości zagospodarowana na realizację umów zawartych z pracodawcami w roku 2009 na okres 2 lub 3 lat kształcenia. Minister pracy i polityki społecznej, na podstawie art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.), zwrócił się do ministra finansów z wnioskiem o zgodę na zmianę po pozytywnym zaopiniowaniu przez sejmową Komisję Finansów Publicznych planu finansowego Funduszu Pracy na rok 2011, tak by m. in. umożliwić ochotniczym hufcom pracy pełną realizację refundowania pracodawcom wynagrodzeń młodocianych pracowników i składek na ubezpieczenie społeczne.

Informuję także uprzejmie, że 9 marca br. roku został przekazany do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty, którego istotną część stanowi modernizacji systemu kształcenia zawodowego. Modernizacja ta służyć będzie przede wszystkim zbliżeniu kształcenia zawodowego do potrzeb rynku pracy i oczekiwań pracodawców. Przygotowane zmiany legislacyjne sprawiają, że objęte systemem oświaty kształcenie i szkolenie zawodowe szybciej i elastyczniej będzie reagowało na zachodzące na rynku pracy zmiany, m. in. na pojawianie się nowych zawodów. Organizacje pracodawców i przedsiębiorców oraz stowarzyszenia zawodowe uzyskają prawo zgłaszania nowych, potrzebnych gospodarce zawodów do klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego, co znacząco przyspieszy wprowadzanie ich do kształcenia. Ta zmiana jest jedną z wielu, które mają na celu jak najbliższe powiązanie kształcenia i szkolenia zawodowego ze środowiskiem pracodawców i przedsiębiorców, a tym samym umożliwienie uczniom kontaktu z nowoczesnymi technologiami i urządzeniami. Natomiast pracodawcy zyskają możliwość realnego

wplywu na przygotowanie zawodowe przyszłych pracowników.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 11 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Henryka Milcarza**

**w sprawie zmian w rządowym programie
„Rodzina na swoim” (20772)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Henryka Milcarza (znak: SPS-023-20772/11) w sprawie zmian w rządowym programie „Rodzina na swoim” funkcjonującym na podstawie ustawy z dnia 8 września 2006 r. o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania (Dz. U. Nr 183, poz. 1354, z późn. zm.), uprzejmie przekazuję poniższe wyjaśnienia odnoszące się do postawionych pytań.

W dniu 30 listopada 2010 r. Rada Ministrów przyjęła dokument „Główne problemy, cele i kierunki programu wspierania rozwoju budownictwa mieszkaniowego do 2020 r.”, określający podstawowe instrumenty polityki mieszkaniowej państwa w najbliższych latach. W części diagnostycznej dokumentu obrazowano podstawowe problemy polskiego mieszkalnictwa, ze szczególnym uwzględnieniem deficytu mieszkaniowego. Podsumowano również dotychczasowy model polityki mieszkaniowej państwa i kierunki interwencji finansowej, które dotychczas preferowały wsparcie budownictwa własnościowego dedykowanego osobom o relatywnie wyższych dochodach. Stwierdzono także niewystarczające działania zmierzające do ułatwienia zaspokajania potrzeb mieszkaniowych przez grupy ludności o dochodach uniemożliwiających zaciągnięcie kredytu mieszkaniowego w celu kupna własnego mieszkania lub budowy domu jednorodzinnego. Dlatego jednym z podstawowych celów polityki mieszkaniowej państwa w najbliższych latach będzie wspieranie budownictwa socjalnego i społecznego oraz stopniowe wycofywanie się z nadmiernego wspierania rynkowego budownictwa własnościowego.

W powyżej zarysowanym kontekście należy widzieć planowane działania rządu dotyczące reformowania zestawu instrumentów polityki mieszkaniowej. Zgodnie z dokumentem programowym w najbliższym okresie przewiduje się:

— wzmocnienie wsparcia budownictwa dla najuboższych prowadzonego bezpośrednio przez samorządy gminne i organizacje pożytku publicznego. Państwo już obecnie wspiera za pomocą grantów pokrywających 30–50% kosztów realizowanych inwestycji tworzenie mieszkań socjalnych i komunalnych, mieszkań chronionych, noclegowni i domów dla bezdomnych (ustawa z dnia 8 grudnia 2006 r. o finansowym wsparciu tworzenia lokali socjalnych, mieszkań chronionych, noclegowni i domów dla bezdomnych (Dz. U. Nr 251, poz. 1844, z późn. zm.). Obecnie program ten nabrał nowego wymiaru w związku z preferowaniem przedsięwzięć realizowanych na terenie gmin, które ucierpiały w wyniku zjawisk powodziowych, które miały miejsce w 2010 r.,

— przedstawienie nowego instrumentu wsparcia budownictwa społecznego, realizowanego dotychczas przez towarzystwa budownictwa społecznego w ściślejszej współpracy z samorządami gminnymi (planowana nowelizacja ustawy z dnia 26 października 1995 r. o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego, Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.),

— wprowadzenie nowej formuły realizacji inwestycji mieszkaniowych zakładającej dochodzenie do własności mieszkania poprzez najem (tzw. społeczne grupy mieszkaniowe); zgodnie z obecną konstrukcją tego instrumentu osoba zainteresowana własnością mieszkaniową, nieposiadająca zdolności kredytowej mogłaby po wpłacie pewnego udziału wynajmować mieszkanie od inwestora i spłacać w czynszu pozostałe koszty budowy aż do uzyskania pełnego prawa własności (planowana nowa ustawa o społecznych grupach mieszkaniowych).

Powyższe instrumenty, a w szczególności budownictwo społeczne oraz społeczne grupy mieszkaniowe, są adresowane głównie do osób młodych, które nie posiadają obecnie zdolności kredytowej, a chciałyby uzyskać mieszkanie i założyć rodzinę. Poprawa sytuacji finansowej takich osób, związana np. ze stopniowym zdobywaniem doświadczenia zawodowego, powodowałaby zwiększenie możliwości podejmowania alternatywnych działań związanych z sytuacją mieszkaniową. Najemcy zamieszkujący w towarzystwach budownictwa społecznego mogliby szukać możliwości nabycia nowego mieszkania na rynku własnościowym. Natomiast najemcy społecznych grup mieszkaniowych mogliby wykupywać wynajmowane mieszkania.

Zmiany w programie „Rodzina na swoim” są logiczną konsekwencją nowego paradygmatu polityki mieszkaniowej, w ramach której wsparcie budżetowe będzie przekierowane w stronę uboższych grup ludności. Rozwiązania zaproponowane w rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania są również wynikiem konieczności efektywniejszego wydatkowania środków publicznych w sytuacji zagrożeń dla stanu finansów publicznych wynikających ze spowolnienia gospodarczego. W tym kontekście należy rozumieć wycofanie się państwa ze wspiera-

nia transakcji zawieranych na rynku wtórnym, ograniczenie maksymalnego pułapu wiekowego beneficjentów oraz obniżenie limitów cenowo-kosztowych. Rozwiązania te jednocześnie zwiększają efektywność wydatków publicznych, koncentrując je na inwestycjach, z którymi wiążą się odpowiednie efekty mnożnikowe dla gospodarki oraz wpływy budżetowe. Finansowanie budowy domów jednorodzinnych oraz transakcji zawieranych na rynku pierwotnym może bowiem wpłynąć na wzrost aktywności sektora budowlano-montażowego, a także na wzrost pozyskiwania i sprzedaży materiałów budowlanych, wzrost sprzedaży artykułów wyposażenia wnętrz itd.

Jednocześnie zaproponowane zmiany pozwalają na lepsze oddziaływanie programu na zależności łączące politykę mieszkaniową z polityką demograficzną państwa. Służą temu rozwiązania ograniczające maksymalny wiek beneficjentów do 35 lat. Oznacza to, że zmodyfikowany program będzie skierowany do młodych rodzin i w założeniu ma się przyczynić do zwiększenia postaw prokreacyjnych w tej grupie osób. W ramach prac nad projektem Ministerstwo Infrastruktury proponowało również rozszerzenie docelowego katalogu kredytobiorców o jednoosobowe gospodarstwa domowe. Propozycji tej sprzeciwiało się jednak Ministerstwo Finansów i ostatecznie decyzję przesądzającą w tej kwestii podjęła Rada Ministrów. Nie ulegną natomiast zmianie parametry powierzchniowe lokali kwalifikujących się do kredytowania w ramach programu. Rząd proponuje zachować dotychczasowe ograniczenie maksymalnego limitu powierzchni w wysokości 75 m w przypadku lokali mieszkalnych oraz 140 m w przypadku domów jednorodzinnych.

Na zakończenie chciałbym zaznaczyć, że przyjęta przez rząd nowelizacja ustawy znajduje się obecnie w Sejmie RP (druk nr 3899) i ostateczna decyzja o parametrach ustawy zależy od parlamentarzystów. Chciałbym zadeklarować w imieniu Ministerstwa Infrastruktury pełną współpracę nad wypracowaniem w trakcie prac sejmowych optymalnych rozwiązań łączących interes finansów publicznych i konieczność wspierania szerokiego spektrum inwestycji mieszkaniowych, nie ograniczonych jedynie do budownictwa własnościowego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie egzekwowania
zakazu palenia papierosów (20774)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 28 lutego 2011 r. (sygn. SPS-023-20774/11), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Krzysztofa Brejzy w sprawie egzekwowania zakazu palenia papierosów, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.) do podstawowych zadań Policji należy m.in. ochrona bezpieczeństwa i porządku publicznego, a także wykrywanie przestępstw i wykroczeń oraz ściganie ich sprawców. Nieprzestrzeganie zakazów określonych w art. 5 ustawy z dnia 9 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych (Dz. U. z 1996 r. Nr 10, poz. 55, z późn. zm.) stanowi wykroczenie i jako takie podlega ściganiu przez uprawnione organy.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż kwestie związane z zakresem i rodzajem gromadzonych przez Policję danych reguluje zarządzenie nr 254 komendanta głównego Policji z dnia 15 marca 2010 r. w sprawie planowania strategicznego, sprawozdawczości i oceny pracy Policji (Dz. Urz. KGP Nr 4, poz. 13, z późn. zm.). Dane dotyczące wykroczeń w zakresie egzekwowania zakazu palenia wyrobów tytoniowych wynikającego z ww. ustawy nie są gromadzone przez Policję.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie nauczania języków obcych
w gimnazjach (20775)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Krzysztofa Brejzy (SPS-023-

-20775/11) dotyczącą nauczania języków obcych w gimnazjach, uprzejmie wyjaśniam.

Warunki nauczania języka obcego w szkołach publicznych określają:

— rozporządzenie ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 12 lutego 2002 r. w sprawie ramowych planów nauczania w szkołach publicznych (Dz. U. Nr 15, poz. 142, z późn. zm.),

— rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. Nr 4, poz. 17),

— rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 12 marca 2009 r. w sprawie szczegółowych kwalifikacji wymaganych od nauczycieli oraz określenia szkół i wypadków, w których można zatrudnić nauczycieli niemających wyższego wykształcenia lub ukończonego zakładu kształcenia nauczycieli (Dz. U. Nr 50, poz. 400).

Obowiązek nauczania języka obcego od I klasy szkoły podstawowej został wprowadzony od 1 września 2008 r. przepisami rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 23 sierpnia 2007 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. Nr 157, poz. 1100).

Głównym celem powszechnej wczesnej edukacji językowej jest stworzenie jak najlepszych warunków do nauczania języka i umożliwienie uczniom podczas 12-letniego okresu nauczania – nabycie umiejętności sprawnego posługiwania się jednym językiem obcym. Odpowiednio wczesne rozpoczęcie nauczania języka obcego zagwarantuje porównywalność przygotowania polskich uczniów z ich europejskimi rówieśnikami.

Nowelizacja rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 12 lutego 2002 r. w sprawie ramowych planów nauczania w szkołach publicznych (Dz. U. Nr 15, poz. 142 z późn. zm.) z 23 marca 2009 r. (Dz. U. Nr 54, poz. 442) obowiązująca od 1 września 2009 r. oraz rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. z 2009 r. Nr 4, poz. 17) wprowadziło obowiązek nauczania drugiego języka obcego od pierwszej klasy gimnazjum.

Kwalifikacje wymagane od nauczycieli języków obcych określa rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 12 marca 2009 r. w sprawie szczegółowych kwalifikacji wymaganych od nauczycieli oraz określenia szkół i wypadków, w których można zatrudnić nauczycieli niemających wyższego wykształcenia lub ukończonego zakładu kształcenia nauczycieli (Dz. U. Nr 50, poz. 400).

Ministerstwo Edukacji Narodowej w ostatnich latach podjęło liczne działania zmierzające do podniesienia jakości kształcenia w polskich szkołach, w tym

również w zakresie nauczania języków obcych. Od roku szkolnego 2009/2010 jest wdrażana nowa podstawa programowa kształcenia ogólnego, która sukcesywnie będzie obejmowała kolejne roczniki uczniów szkoły podstawowej i gimnazjum, a od roku szkolnego 2012/2013 również szkół ponadgimnazjalnych.

W roku szkolnym 2009/2010, w którym wprowadzono nową podstawę, jednocześnie przeprowadzono badanie monitorujące jej wdrażanie. Monitorowaniem objęto m.in. 10% gimnazjów (klasy pierwsze) wytypowanych przez kuratoria oświaty. Celem monitorowania wdrażania podstawy programowej kształcenia ogólnego było pozyskanie informacji o:

a) sposobie, w jaki w szkołach zapoznawano się z nową podstawą programową,

b) stosowanych przez szkoły rozwiązaniach organizacyjnych związanych z wdrażaniem podstawy programowej, zwłaszcza o uwzględnieniu zalecanych warunków i sposobów jej realizacji,

c) stosowanych szkoły rozwiązaniach metodycznych związanych z wdrażaniem podstawy programowej, zwłaszcza o uwzględnieniu zalecanych warunków i sposobów jej realizacji,

d) wsparciu, jakiego podczas realizacji podstawy programowej oczekują dyrektorzy szkół.

Badanie miało również na celu ukierunkowanie szkół i nauczycieli już w pierwszym roku wdrażania nowej podstawy programowej na prawidłową realizację podstawy programowej, a w szczególności zawartych w niej zaleceń dotyczących nauczania poszczególnych przedmiotów, w tym języków obcych nowożytnych.

Z badania wynika, że 94% dyrektorów badanych gimnazjów deklarowało zapewnienie uczniom kontynuacji nauki języka obcego nowożytnego nauczanego w szkole podstawowej. Brak kontynuacji dotyczył 6% szkół i wynikał z problemów organizacyjno-kadrowych oraz uwzględnienia życzeń rodziców i uczniów. 73% dyrektorów zadeklarowało, że nauczanie języka obcego odbywa się w grupach uwzględniających poziomy zaawansowania. Nauczyciele przydzielili uczniów do grup na podstawie testu predyspozycji językowych lub biorąc pod uwagę ocenę z przedmiotu w szkole podstawowej.

Brak podziału na poziomy zaawansowania wskazano w 25% badanych gimnazjów. Według dyrektorów tych szkół o braku różnicowania poziomów zaawansowania zdecydowały problemy kadrowe oraz uzyskanie przez uczniów zbliżonych wyników prowadzonych testów predyspozycji.

Analizując wyniki powyższego badania, należy mieć na uwadze fakt, że był to pierwszy rok realizacji nowej podstawy programowej kształcenia ogólnego, jak również to, iż wszystkie cele i wymagania szczegółowe dla poszczególnych przedmiotów, w tym języka obcego, nowa podstawa programowa określa dla pełnych 3-letnich etapów nauczania, co oznacza, że szkoły mają 3-letni okres na ich realizację. Zatem formułowanie generalnych wniosków możliwe będzie dopiero po zakończeniu pełnego cyklu kształcenia

w szkołach, w których obowiązuje nowa podstawa programowa.

Z powyższych względów wyniki monitorowania przeprowadzonego w pierwszym roku wdrażania zmian programowych i organizacyjnych, w tym wyniki dotyczące zapewniania uczniom gimnazjum możliwości kontynuacji nauki języka obcego, którego uczyli się w szkole podstawowej, należy uznać za zadowalające. Przeprowadzenie monitorowania przewiduje się również w kolejnych latach wdrażania zmian programowych i organizacyjnych w szkołach, z naciskiem na badanie czy i w jakim zakresie szkoły i nauczyciele stosują zalecenia zawarte w nowej podstawie programowej kształcenia ogólnego.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra van der Coghena**

**w sprawie stosowanego masowo proceduru
zalegania z zapłatą za faktury VAT
powodującego bankructwo firm (20808)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 28 lutego 2011 r. (SPS-023-20808/11), przy którym przekazano interpelację posła Piotra Van der Coghena w sprawie stosowanego masowo proceduru zalegania z zapłatą za faktury VAT powodującego bankructwo firm, w załączeniu uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Kwestia opóźnionych płatności w relacjach między przedsiębiorcami uregulowana jest w ustawie z dnia 12 czerwca 2003 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. Nr 139, poz. 133, z późn. zm.). Ustawa ta daje wierzycielowi możliwość żądania od dłużnika odsetek ustawowych zarówno w przypadku gdy termin zapłaty nie został określony w umowie (od 31 dnia po spełnieniu swojego świadczenia niepieniężnego), jak również w przypadku gdy termin ten określony został przez strony na okres dłuższy niż 30 dni. Celem tego drugiego rozwiązania było przyznanie wierzycielowi uprawnienia domagania się odsetek przed terminem wymagalności świadczenia pieniężnego w sytuacji, gdy termin ten był nadmiernie długi. W przypadku gdy dłużnik nie dokona zapłaty w terminie określonym w umowie lub wezwaniu do zapłaty, wierzyciel ma również prawo do naliczenia odsetek w wysokości odsetek za zwłokę określonej na podstawie przepisów ustawy z dnia 29

sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa. Przedmiotowa ustawa stanowi realizację obowiązku wdrożenia do polskiego systemu prawnego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2000/35 WE w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych.

Od maja 2009 r. trwały prace Grupy Roboczej ds. Konkurencyjności i Wzrostu Rady Unii Europejskiej nad zmianą powyższej dyrektywy, której celem było uzupełnienie jej głównych elementów dodatkowymi narzędziami umożliwiającymi ograniczenie liczby przypadków opóźnień w płatnościach. Dnia 24 stycznia br. przedmiotowa dyrektywa została przyjęta przez Radę Unii Europejskiej. Najważniejsze zmiany wprowadzone w dyrektywie obejmują m.in. zniesienie pomijania przez państwa członkowskie roszczeń o zapłatę odsetek o wartości poniżej 5 EUR, przyznanie wierzycielowi prawa do dochodzenia zwrotu kosztów odzyskania należności uregulowanej z opóźnieniem jako uzupełnienie odsetek ustawowych, wprowadzenie zasady regulowania przez władze publiczne należności w terminie 30 dni, zaostrzenie przepisów dotyczących nieuczciwych klauzul umownych. Celem zapobiegania ustalaniu zbyt długich terminów płatności w transakcjach między przedsiębiorcami wprowadzono regulację, iż termin płatności wynikający z umowy nie będzie przekraczał 60 dni, chyba że obie strony umowy wyraźnie ustalą inaczej, a ponadto nie będzie to rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela. Państwa członkowskie zobowiązane będą również do zapewnienia przejrzystości w zakresie praw i obowiązków wynikających z tej dyrektywy, a w szczególności do publikowania stopy procentowej ustawowych odsetek za opóźnienia w płatnościach.

Działania te powinny zniechęcić do dokonywania opóźnionych płatności w transakcjach handlowych oraz zwiększyć stabilność i bezpieczeństwo obrotu gospodarczego. W konsekwencji korzyści odniosłyby w szczególności małe i średnie przedsiębiorstwa, dla których istnienie opóźnień w płatnościach stanowi istotną barierę w prowadzeniu działalności gospodarczej.

Ministerstwo Gospodarki, jako odpowiedzialne za wdrożenie dyrektywy do polskiego porządku prawnego, podejmie prace nad wprowadzeniem odpowiednich zmian w ustawie o terminach zapłaty.

Niezależnie od prac, które zostaną podjęte w związku z wdrożeniem dyrektywy w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych, jak również w celu zapobiegania tworzeniu się zatorów płatniczych w przedsiębiorstwach należy wspomnieć o korzystnych zmianach, które w ubiegłym roku już weszły w życie i które również powinny przyczynić się do ukrócenia praktyk nieuczciwych kontrahentów.

W dniu 14 czerwca 2010 r. weszła w życie ustawa z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (Dz. U. Nr 81, poz. 530), której celem jest zapewnienie szczelności systemu informacji gospodarczej po-

przez umożliwienie udostępniania informacji o zobowiązaniach różnych podmiotów z różnych tytułów prawnych bez ograniczeń nałożonych poprzednią ustawą (ustawa z dnia 14 lutego 2003 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych – Dz. U. Nr 50, poz. 424). Nowa ustawa umożliwi przekazywanie informacji o zobowiązaniach przez wszystkich wierzycieli, którzy nie otrzymali w terminie należności, w tym również przez tzw. wierzycieli wtórnych, którzy nabyli wierzytelności np. od banku. Takie rozwiązanie z pewnością przyczyni się do podniesienia wiarygodności całego systemu informacji gospodarczej. Rozszerzono również katalog tytułów prawnych uprawniających do przekazania informacji gospodarczych do biur. Oprócz informowania o dłużniku będącym konsumentem, którego zadłużenie powstało z tytułu kredytu kupieckiego lub konsumenckiego albo umowy o przewóz osoby w regularnej komunikacji publicznej, dodatkowo można obecnie informować o zadłużeniu z tytułu umów o świadczenie usług pocztowych i telekomunikacyjnych, przewozu osób i bagażu w komunikacji masowej, dostarczania energii elektrycznej, gazu i oleju opałowego, dostarczania wody i odprowadzania ścieków, wywozu nieczystości czy dostarczania energii cieplnej. Dla zwiększenia wiarygodności danych doprecyzowano, iż możliwość zgłoszenia dłużnika do biura jest uzależniona od wymagalności należności. Wprowadzono ponadto mechanizmy pozwalające na wymianę informacji pomiędzy różnymi podmiotami przetwarzającymi dane o dłużnikach, w tym pomiędzy biurami a biurem informacji kredytowej, jak też pomiędzy biurami a podobnymi instytucjami działającymi w krajach Unii Europejskiej dysponującymi danymi na temat wiarygodności płatniczej, co ma umożliwić przepływ danych w drugą stronę, tzn. z rejestrów zagranicznych do polskich kredytodawców/przedsiębiorców. Umożliwi to polskim podmiotom łatwy i szybki dostęp do informacji na temat wiarygodności płatniczej osób, które nie posiadają historii kredytowej w krajowych bazach danych.

Ze względu na możliwość udostępniania informacji przez szerszy katalog podmiotów, jak również łatwiejszą możliwość weryfikacji i usunięcia nieaktualnych danych systemy informacji gospodarczej mogą stać się bardziej użytecznym narzędziem dla przedsiębiorców, zwiększającym bezpieczeństwo obrotu gospodarczego.

Ponadto 16 kwietnia 2010 r. weszła w życie ustawa z dnia 8 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 40, poz. 222) wprowadzająca istotne zmiany w zakresie umowy o roboty budowlane. Konieczność przeprowadzenia nowelizacji ww. ustawy w tym zakresie wiązała się z coraz częściej pojawiającymi się na rynku przypadkami nieregulowania lub nieterminowego regulowania należności za wykonane świadczenia w zakresie robót budowlanych, w szczególności podmiotom występującym w procesie inwestowania w charakterze podwykonawców. Dotyczyło to bardzo często należności za roboty bu-

dowlane wykonywane przez małych i średnich przedsiębiorców, których kontrahentami są inwestorzy i wykonawcy (generalni wykonawcy) – na ogół duże przedsiębiorstwa budowlane (spółki akcyjne lub z ograniczoną odpowiedzialnością) dysponujące znacznym kapitałem wytwórczym i finansowym. Potencjał ten okazywał się niejednokrotnie pozorny i często zgłaszane były wnioski o wszczęcie postępowania układowego lub nawet ogłaszana była upadłość tych inwestorów. Dotychczas instrumentem prawnym mającym zapobiegać tego rodzaju zjawiskom miała być ustawa z dnia 9 lipca 2003 r. o gwarancji za roboty budowlane (Dz. U. Nr 180, poz. 1758). Zgodnie z wolą ustawodawcy, instytucja gwarancji zapłaty miała stanowić zabezpieczenie roszczeń wykonawcy robót budowlanych w stosunku do inwestora o zapłatę wynagrodzenia z tytułu zrealizowanych robót. Cel wprowadzenia tej instytucji wyrażał się przede wszystkim w dążeniu do wyeliminowania nieuczciwych praktyk stosowanych przez inwestorów, którzy zwlekali z zapłatą wykonawcom za zrealizowane roboty budowlane, co z kolei nierzadko prowadziło do utraty płynności finansowej przedsiębiorców świadczących usługi budowlane. Wyrokiem z dnia 27 listopada 2006 r. Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności z konstytucją art. 4 ust. 4 oraz art. 5 ust. 1 i 2 ustawy o gwarancji zapłaty za roboty budowlane. Ustawa powyższa została uchylona, Ministerstwo Sprawiedliwości opracowało natomiast zmiany w tym zakresie w ramach nowelizacji Kodeksu cywilnego.

Ustawa z 2010 r. wprowadza normę stanowiącą o stosowaniu jej przepisów do umów zawieranych pomiędzy wykonawcą a inwestorem oraz pomiędzy wykonawcą (generalnym wykonawcą) a dalszymi wykonawcami (podwykonawcami). Wprowadzenie kaskadowej możliwości żądania gwarancji zapłaty przez głównych uczestników procesu budowlanego jest jednym z celów ustawy, który ma zapewnić jej skuteczność w praktyce. W procesie budowlanym rzadko bowiem mamy do czynienia z jednym wykonawcą. W większości przypadków w procesie tym występuje cały łańcuch nieznanych sobie wcześniej wykonawców i podwykonawców. Ustawa przyznaje uczestnikom budowlanego procesu inwestycyjnego uprawnienia do żądania udzielenia zabezpieczenia wierzytelności wynikającej z umowy, na podstawie której dany podmiot uczestniczy w budowlanym procesie inwestycyjnym. Zabezpieczeniem wierzytelności jest gwarancja bankowa, gwarancja ubezpieczeniowa, akredytywa bankowa lub poręczenie banku udzielone na zlecenie inwestora – a więc formy zabezpieczeń szeroko stosowane i ugruntowane w obrocie gospodarczym, zapewniające bezpieczeństwo i skuteczność czynności prawnych podejmowanych przez kontrahentów. Ustawa wprowadza również zakaz wyłączenia lub ograniczenia przez inwestora możliwości żądania gwarancji. Stanowi również o bezskuteczności odstąpienia inwestora od umowy spowodowanej żądaniem wykonawcy przedstawienia gwarancji zapłaty. Nowa regulacja wprowadza również możliwość

żądania gwarancji na każdym etapie procesu budowlanego.

Niezależnie od wskazanych wyżej rozwiązań prawnych już istniejących, jak również sygnalizacji wprowadzenia odpowiednich zmian w ustawie o terminach zapłaty w transakcjach handlowych należy zauważyć, że w ciągu ostatnich kilku miesięcy sytuacja na rynku zaczyna się powoli stabilizować. Jak wynika z najnowszego badania „Portfel należności polskich przedsiębiorstw” przeprowadzonego przez Krajowy Rejestr Długów oraz Konferencję Przedsiębiorstw Finansowych, w Polsce w styczniu 2011 r. problem zatorów płatniczych wśród polskich przedsiębiorców zaczyna powoli się zmniejszać. Coraz niższy jest odsetek podmiotów, u których narastają problemy z przedawnionymi płatnościami. Zmniejszeniu uległy też koszty obsługi zobowiązań. Największy problem stanowią nadal zobowiązania powstałe w czasie kryzysu, których ściąganie od dłużników może wiązać się z dużymi trudnościami. Rośnie natomiast zdolność do szybkiej realizacji zobowiązań krótkoterminowych, co jest pozytywnym sygnałem wskazującym, że negatywne zjawisko w gospodarce, jakim niewątpliwie jest problem opóźnień w płatnościach, ma szansę zostać zahamowane.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Mieczysław Kasprzak

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie ulg i zwolnień podatkowych
sklepów wielkopowierzchniowych (20827)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana Józefa Rojka, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 21 lutego 2011 r. w sprawie ulg i zwolnień podatkowych sklepów wielkopowierzchniowych, przekazaną w dniu 2 marca 2011 r. przy piśmie, nr SPS-023-20827/11, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Przepisy ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.) regulujące opodatkowanie tym podatkiem dotychczas wszystkich podmiotów, które, prowadząc na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność gospodarczą, wykonują czynności podlegające opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 i ust. 2 ww. ustawy z dnia 11 marca 2004 r., podatnikami są osoby prawne, jed-

nostki organizacyjne niemające osobowości prawnej oraz osoby fizyczne wykonujące samodzielnie działalność gospodarczą, która obejmuje wszelką działalność producentów, handlowców lub usługodawców, w tym podmiotów pozyskujących zasoby naturalne oraz rolników, a także działalność osób wykonujących wolne zawody, również wówczas gdy czynność została wykonana jednorazowo w okolicznościach wskazujących na zamiar wykonywania czynności w sposób częstotliwy, jak również czynności polegające na wykorzystywaniu towarów lub wartości niematerialnych i prawnych w sposób ciągły dla celów zarobkowych, bez względu na cel lub rezultat takiej działalności.

W świetle przepisów ww. ustawy o podatku od towarów i usług transakcje wykonywane na terenie Polski przez ww. podmioty w ramach zdefiniowanej dla potrzeb podatku od towarów i usług samodzielnie prowadzonej działalności gospodarczej podlegają opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług na zasadach określonych w ww. ustawie. Zasady te mają zastosowanie również w odniesieniu do działalności gospodarczej prowadzonej przez hipermarkety. Równocześnie należy zaznaczyć, że istotną cechą podatku od towarów i usług jest jego powszechność i neutralność dla obrotu gospodarczego. Zatem podatek ten nie może być wykorzystywany do tworzenia określonych preferencji dla konkretnego podmiotu wykonującego działalność gospodarczą. Oznacza to, że zakres opodatkowania podatkiem od towarów i usług, wymagalność tego podatku z tytułu wykonywania czynności podlegających opodatkowaniu tym podatkiem jednakowo dotyczy zarówno hipermarketów, jak i innych podmiotów prowadzących działalność gospodarczą. Również wszelkie zwolnienia od podatku od towarów i usług, określone w przepisach ww. ustawy o podatku od towarów i usług, jak i w przepisach wykonawczych wydanych na jej podstawie, kierowane są w jednakowym zakresie do wszystkich podmiotów wykonujących czynności objęte przepisami w zakresie podatku od towarów i usług.

Dodatkowo należy wskazać, że kwestie dotyczące zwolnień podmiotowych w zakresie tego podatku regulują przepisy art. 113 ww. ustawy. Ze zwolnienia określonego w tym artykule korzystają podatnicy, u których wartość sprzedaży opodatkowanej nie przekroczyła łącznie w poprzednim roku podatkowym kwoty wskazanej w tym artykule (od dnia 1 stycznia 2011 r. kwota ta wynosi 150 000 zł). Do wartości sprzedaży nie wlicza się kwoty podatku. Zwolnienie od podatku od towarów i usług obowiązuje – co do zasady – od momentu przekroczenia ww. kwoty w trakcie roku podatkowego (art. 113 ust. 5 ww. ustawy) bądź jej proporcji w przypadku podatników rozpoczynających w trakcie roku podatkowego wykonywanie czynności podlegających opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług (art. 113 ust. 10 ww. ustawy). Oznacza to, że podatnik, u którego wartość sprzedaży przekroczyła ww. limit (lub jego proporcję), traci prawo do korzystania ze zwolnienia

podmiotowego i przechodzi na ogólne zasady rozliczania podatku od towarów i usług. Jednocześnie należy zauważyć, że nie zawsze podatnicy mają możliwość skorzystania ze zwolnienia podmiotowego. Zwolnienie to nie ma bowiem zastosowania w przypadkach wymienionych w art. 113 ust. 13 ww. ustawy.

Reasumując, obowiązujące przepisy w zakresie podatku od towarów i usług nakładają na firmy zagraniczne, w tym na hipermarkety, jednakowe obowiązki w zakresie opodatkowania ich obrotu jak na podmioty polskie.

Równocześnie należy zauważyć, iż zgodnie z art. 4 ww. ustawy o podatku od towarów i usług ulgi i zwolnienia podatkowe udzielone na podstawie odrębnych ustaw nie mają zastosowania do podatku od towarów i usług.

W przepisach o podatku dochodowym od osób prawnych nie ma także żadnych przepisów, które przyznawałyby szczególne ulgi czy preferencje podmiotom prowadzącym działalność handlową, w tym za pośrednictwem sklepów wielopowierzchniowych. Działające w Polsce podmioty prowadzące działalność handlową – w tym także podmioty z udziałem kapitału zagranicznego – nie są objęte żadnymi szczególnymi regulacjami w podatku dochodowym, podmioty te mogą korzystać jedynie z tych ulg i odliczeń podatkowych, jakie na mocy przepisów ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000 r. Nr 54, poz. 654, ze zm.) przysługują wszystkim podatnikom.

W przypadku podatków lokalnych ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613, ze zm.), ustawa z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (Dz. U. z 2006 r. Nr 136, poz. 969, ze zm.) oraz ustawa z dnia 30 października 2002 r. o podatku leśnym (Dz. U. Nr 200, poz. 1682, ze zm.) również nie przewidują zwolnień ustawowych z podatku od nieruchomości, podatku od środków transportowych, opłat lokalnych, podatku rolnego i leśnego dla firm zagranicznych, w tym tzw. hipermarketów. Niemniej może się zdarzyć, że ze zwolnień ustawowych o charakterze ogólnym korzystają podmioty zagraniczne, o ile spełniają przesłanki korzystania ze zwolnień przewidziane w przepisach ww. ustaw.

Ponadto należy zauważyć, że zgodnie z art. 5 ust. 2 i ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych przy określaniu wysokości stawek, rada gminy może różnicować ich wysokość dla poszczególnych rodzajów przedmiotów opodatkowania, uwzględniając w szczególności rodzaj prowadzonej działalności oraz sposób wykorzystywania nieruchomości.

Warto również dodać, że art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych przewiduje uprawnienie dla rad gmin do wprowadzania innych zwolnień przedmiotowych niż określone w ustawie. Powyższe przepisy stanowią przejaw autonomii podatkowej gmin w zakresie podatków lokalnych mającej swe umocowanie w art. 168 Konstytucji RP.

Uchwały rad gmin dotyczące różnicowania stawek, jak również uchwały wprowadzające zwolnienia z podatków lokalnych powinny być zgodne z przepisami o pomocy publicznej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 11 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jana Warzechy**

**w sprawie problemów oświatowych gmin
(20828)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Jana Warzechy (SPS-023-20828/11) dotyczącą problemów oświatowych gmin, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zadania oświatowe realizowane w szkołach i placówkach prowadzonych (dotowanych) przez jednostki samorządu terytorialnego uwzględnione są przy podziale części oświatowej subwencji ogólnej. Wyjątek stanowią – zgodnie z przepisem art. 28 ust. 5 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.) – następujące zadania finansowane z dochodów własnych jednostek samorządu terytorialnego: przedszkola ogólnodostępne, oddziały ogólnodostępne w przedszkolach integracyjnych, oddziały „0” w szkołach podstawowych i inne formy wychowania przedszkolnego oraz dowożenie uczniów do szkół.

Zgodnie z art. 28 ust. 1 ww. ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego kwotę przeznaczoną na część oświatową subwencji ogólnej dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego na dany rok ustala się w wysokości łącznej kwoty części oświatowej subwencji ogólnej nie mniejszej niż przyjęta w ustawie budżetowej w roku bazowym, skorygowanej o kwotę innych wydatków z tytułu zmiany realizowanych zadań oświatowych.

Sposób podziału subwencji oświatowej pomiędzy jednostki samorządu terytorialnego określa algorytm stanowiący załącznik do rozporządzenia ministra edukacji narodowej w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w danym roku. Kwoty części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2011 dla poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego zostały naliczone na podstawie rozporządzenia mi-

nistra edukacji narodowej z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2011 (Dz. U. Nr 249, poz. 1659).

Ze względu na rozbudowaną strukturę zadań edukacyjnych realizowanych przez jednostki samorządu terytorialnego formuła algorytmicznego podziału subwencji oświatowej uwzględnia szereg czynników i parametrów obrazujących specyfikę kształtowania składowych elementów subwencji w odniesieniu zarówno do zadań szkolnych, jak i zadań pozaszkolnych.

Algorytm podziału subwencji oświatowej uzależnia wysokość przyznawanych środków od skali i struktury realizowanych zadań, mierzonych liczbą uczniów i wychowanków, z uwzględnieniem stopni awansu zawodowego nauczycieli. Konstrukcja algorytmu opiera się na kluczowym i podstawowym założeniu, iż środki subwencyjne dzielone są wg kryteriów jednolitych i powszechnych, a zatem identycznych dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego.

Ministerstwo Edukacji Narodowej nie planuje wprowadzić innego algorytmu do wyliczania subwencji przypadającej na jednego ucznia w związku ze zmniejszającą się okresowo liczbą dzieci.

Zmiana ustawy o systemie oświaty wprowadzona ustawą z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 56, poz. 458) stworzyła możliwość przekazania szkoły publicznej do prowadzenia osobie prawnej niebędącej jednostką samorządu terytorialnego lub osobie fizycznej. Celem przyjętego rozwiązania jest zapobieganie likwidacji małych szkół. W myśl art. 5 ust. 5g ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty jednostka samorządu terytorialnego może, na podstawie uchwały organu stanowiącego oraz po uzyskaniu pozytywnej opinii organu sprawującego nadzór pedagogiczny, przekazać innemu podmiotowi szkołę liczącą nie więcej niż 70 uczniów z ominięciem procedury likwidacyjnej.

W dniu 11 lutego 2010 r. na posiedzeniu prezydium Komisji Nadzwyczajnej „Przyjazne Państwo” rozpatrywany był projekt nowelizacji ustawy Karta Nauczyciela i ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa w zakresie zmian dotyczących urlopu dla poratowania zdrowia przysługującego nauczycielom. Projekt złożony został do komisji przez Związek Gmin Wiejskich Rzeczypospolitej Polskiej. Projekt został odrzucony przez Komisję Nadzwyczajną „Przyjazne Państwo”.

Ponadto informuję, iż z inicjatywy ministra edukacji narodowej podjęty został dialog z partnerami, dla których istotny jest status zawodowy nauczyciela. Zarządzeniem nr 7 ministra edukacji narodowej z dnia 23 marca 2010 r. w sprawie powołania zespołu opiniodawczo-doradczego do spraw statusu zawodowego nauczycieli został powołany zespół, którego zadaniem jest przygotowanie propozycji założeń dokumentu dotyczącego statusu zawodowego nauczycieli. W skład tego zespołu wchodzi przedstawiciele: środowisk samorządowych, strony rządowej, w tym po-

szczególnych ministrów prowadzących szkoły i placówki oświatowe, partnerów społecznych (w tym reprezentatywne związki zawodowe), środowisk oświatowych i naukowych, organizacji branżowych oraz parlamentarzystów – byłych ministrów edukacji. Taki skład zespołu daje wszystkim podmiotom zaangażowanym w rozwój edukacji możliwość przedstawienia problemów występujących w związku z obecnymi regulacjami dotyczącymi statusu zawodowego nauczycieli, jak również zaprezentowania swoich pomysłów zmian w tym zakresie. Zespół ten analizuje poszczególne zagadnienia regulowane obecnie przepisami ustawy Karta Nauczyciela pod kątem konieczności ich zmiany.

Po wypracowaniu przez zespół rekomendacji, wniosków i wskazań do zmian Ministerstwo Edukacji Narodowej wykorzystuje, projektując zmiany w ustawie Karta Nauczyciela.

Ministerstwo Edukacji Narodowej, przygotowując zmiany i działania legislacyjne, uwzględni kontekst demograficzny, w którym działania te będą prowadzone. Biorąc pod uwagę aktualne prognozy demograficzne, ministerstwo projektuje zmiany, które powinny umożliwić dyrektorom szkół i organom prowadzącym szkoły prowadzenie racjonalnej polityki oświatowej.

Obecnie przygotowana została nowelizacja ustawy o systemie oświaty, która umożliwi tworzenie grup szkół. W skład grup szkół będą mogły wchodzić – inaczej niż dotychczas w przypadku zespołów – szkoły tego samego typu. Przewiduje się możliwość tworzenia grup przedszkolno-podstawowych oraz grup gimnazjalno-licealnych. Dotychczasowe przepisy uniemożliwiały organom prowadzącym szkoły przyjmowanie takich rozwiązań organizacyjnych, nawet wówczas, gdy było to uzasadnione względami i potrzebami społecznymi lub demograficznymi.

Nowe rozwiązania pozwolą:

- uwzględnić indywidualne potrzeby uczniów,
- optymalnie wykorzystać kwalifikacje nauczycieli,
- zwiększyć skuteczność realizacji zadań oświatowych,
- stworzyć lepsze warunki do organizowania w szkołach opieki i pomocy psychologiczno-pedagogicznej.

Możliwe będzie bardziej efektywne wykorzystanie infrastruktury szkolnej, pracowni przedmiotowych, pomocy dydaktycznych, zbiorów bibliotek szkolnych itp. Korzystając z różnych zasobów, dyrektorzy szkół i nauczyciele będą mogli łatwiej planować różnorodne, ciekawsze formy zajęć. Będzie stworzona realna możliwość podziału uczniów na grupy międzyoddziałowe i międzyklasowe. Pozwoli to lepiej dostosować programy nauczania do potrzeb, zainteresowań i możliwości uczniów, a także zapewni sprawną i zgodną ze zdiagnozowanymi predyspozycjami rekrutację uczniów do szkół ponadgimnazjalnych. Szkoły połączone w grupę przygotowują lepszą i pełniejszą ofertę zajęć rozwijających (sportowe, plastyczne, muzyczne i inne) zainteresowania uczniów.

Nauczyciele będą mogli realizować zajęcia zgodnie ze swoimi kwalifikacjami nie tylko w jednej szkole, lecz także w innych szkołach wchodzących w skład grupy szkół. Zatrudnienie nauczycieli w grupie szkół zniweluje problemy z łączeniem zatrudnienia i nauczyciele ci będą realizowali swoje pensum w ramach jednego stosunku pracy. Przewiduje się, że nowe rozwiązanie powstrzyma proces likwidacji małych szkół, a uczniowie będą mogli nadal kształcić się blisko swojego miejsca zamieszkania.

Odnosząc się do kwestii projektu „Indywidualizacja procesu nauczania i wychowania uczniów klas I–III”, uprzejmie wyjaśniam, że minister edukacji narodowej we współpracy z ministrem rozwoju regionalnego, za zgodą Komisji Europejskiej, przygotował projekt systemowy realizowany na poziomie regionów. Projekt jest skierowany do publicznych i niepublicznych szkół podstawowych. Projekt jest współfinansowany z Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach priorytetu IX Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” 2007–2013, działania 9.1: Wyrównywanie szans edukacyjnych i zapewnienie wysokiej jakości usług edukacyjnych świadczonych w systemie oświaty. Szczegółowy opis tego priorytetu w poddziałaniu 9.1.2: Wyrównywanie szans edukacyjnych uczniów z grup o utrudnionym dostępie do edukacji oraz zmniejszanie różnic w jakości usług edukacyjnych przewiduje, że projekty konkursowe obejmują w szczególności:

1) dodatkowe zajęcia dydaktyczno-wyrównawcze oraz zajęcia specjalistyczne służące wyrównywaniu dysproporcji edukacyjnych w trakcie procesu kształcenia,

2) doradztwo i opiekę pedagogiczno-psychologiczną dla uczniów wykazujących problemy w nauce lub z innych przyczyn zagrożonych przedwczesnym wypadnięciem z systemu oświaty (np. wsparcie dla uczniów z obszarów wiejskich, wsparcie dla uczniów niepełnosprawnych, przeciwdziałanie uzależnieniom, programy prewencyjne, przeciwdziałanie patologiom społecznym).

Na realizację niniejszego projektu minister edukacji narodowej zabezpieczył 624 mln zł. Minister edukacji narodowej przeznaczył również – poza projektem – kwotę 5,5 mln zł na sfinansowanie w urzędach marszałkowskich dodatkowych etatów związanych z obsługą projektu.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Michała Stuligrosza**

**w sprawie dostępności elektronicznej
Platformy Usług Administracji Publicznej
(20835)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 2 marca 2011 r. (sygn. SPS-023-20835/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Michała Stuligrosza w sprawie dostępności elektronicznej Platformy Usług Administracji Publicznej uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż zgodnie z przyjętymi założeniami elektroniczna Platforma Usług Administracji Publicznej (ePUAP) jest bezpłatną alternatywą dla systemów komercyjnych wykorzystywanych przez podmioty realizujące zadania publiczne do spełnienia obowiązku prowadzenia elektronicznych skrzynek podawczych. Należy przy tym zauważyć, iż wystawianie przez podmiot publiczny swoich usług w systemie ePUAP jest dobrowolne i brak jest możliwości zmuszenia takiego podmiotu do korzystania z platformy.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji dokonuje systematycznej analizy wykorzystania ePUAP przez podmioty publiczne.

Z kompleksowej analizy katalogu usług publicznych, uwzględniającej wszystkie podmioty wystawiające usługi na ePUAP wynika, że na ePUAP znajdują się 324 usługi. W ramach analizy przypisano wszystkie usługi do poszczególnych grup podmiotów publicznych, a następnie na podstawie ilości podmiotów świadczących daną usługę na ePUAP określono procentowo dostępność usługi dla obszaru Polski. W badaniu do określenia obszaru objętego konkretną usługą przyjęto średnią w skali kraju wielkość gminy, powiatu i województwa.

Z powyższego wynika, iż 33 usługi (10%) realizowane są centralnie – przez jeden podmiot publiczny dla wszystkich obywateli i podmiotów na terenie Polski. W taki sposób usługi realizują na ePUAP następujące podmioty: MSWiA, NFOŚiGW, RCL, ZUS, PARP, Centralny Ośrodek Badania Odmian Roślin Uprawnych, GIODO, Ministerstwo Infrastruktury, Instytut Logistyki i Magazynowania. Z punktu widzenia obywateli usługi wystawione w taki sposób należy uznać za wdrożone w 100% elektronicznie dla całego obszaru kraju.

Kolejne 15 usług (4,6%) stanowią usługi świadczone dla co najmniej 50% obszaru Polski. W tej grupie znajdują się wyłącznie usługi świadczone na szczeblu wojewódzkim (urzędy wojewódzkie, wojewódzkie komendy Policji).

41 usług (12,6%) świadczonych jest dla więcej niż 1% obszaru kraju (ale mniej niż 50%). W tej grupie znajdują się podmioty zarówno szczebla gminnego, powiatowego, jak i wojewódzkiego.

Pozostałe 235 usług (72,3%) świadczonych jest dla mniej niż 1% obszaru Polski. Są to głównie usługi realizowane w urzędach gmin, miast oraz w starostwach powiatowych. Należy zauważyć, iż właśnie na szczeblu powiatu lub gminy realizowane są usługi najpopularniejsze wśród obywateli i podmiotów gospodarczych. W badaniu zwraca uwagę również fakt, iż aż 190 (58,4%) usług wystawianych jest tylko przez jeden podmiot publiczny.

Wynik przedmiotowej analizy z jednej strony wskazuje na popularność platformy ePUAP jako środka służącego do realizacji wymogu posiadania elektronicznych skrzynek podawczych, z drugiej zaś obrazuje brak aktywności jednostek samorządu terytorialnego w kierunku umożliwienia załatwiania konkretnych spraw za pomocą środków komunikacji elektronicznej, mimo przygotowanych przez MSWiA bezpłatnych narzędzi do obsługi e-urzędu.

Jednocześnie pragnę podkreślić, iż MSWiA w sposób stały wspiera rozwój projektu ePUAP. Warto wskazać, iż ważnym elementem rozwoju systemu będzie uruchomienie profilu zaufanego ePUAP umożliwiającego obywatelom elektroniczne podpisywanie pism bez konieczności posiadania drogiego kwalifikowanego certyfikatu. W opinii MSWiA wprowadzenie nowego rodzaju podpisu spowoduje wymuszenie na podmiotach publicznych większego otwarcia na elektroniczną korespondencję przez samych obywateli.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Kołodziejczyk

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Arkadego Fiedlera
oraz grupy posłów**

**w sprawie wycinki drzew
w Puszczy Białowieskiej (20841)**

W odpowiedzi na interpelację posła Arkadego Fiedlera oraz grupy posłów, przekazaną przy piśmie o znaku: SPS-023-20841/11, z dnia 2 marca br., dotyczącą wycinki drzew w Puszczy Białowieskiej, przekazuję poniższe informacje.

Najcenniejsze obszary Puszczy Białowieskiej, czyli lasy naturalne o charakterze pierwotnym, są chro-

nione w postaci Białowieskiego Parku Narodowego oraz 21 rezerwatów (wyłączonych z prowadzenia gospodarki leśnej) utworzonych na obszarze zarządzanym przez Lasy Państwowe.

Na terenie 3 białowieskich nadleśnictw, na podstawie ustawy o ochronie przyrody, objęto różnymi formami ochrony przyrody powierzchnię 17,7 tys. ha. Prócz rezerwatów przyrody są to użytki ekologiczne, strefy ochronne ptaków, pomniki przyrody, strefy ochrony roślin i grzybów chronionych. Dodatkowo cała Puszcza Białowieska objęta jest obszarem Natury 2000 (w ramach dyrektyw ptasiej i siedliskowej), obszarem chronionego krajobrazu i rezerwatem biosfery UNESCO.

Na mocy obowiązujących przepisów dotyczących ochrony różnorodności biologicznej, wynikających z ustawy o lasach, wyłączono z pozyskania drewna cenne typy siedliskowe lasu oraz obszary zidentyfikowane jako miejsca występowania chrząszczy saproksylicznych – owadów związanych z martwym drewnem. Ponadto już od 1998 r. obowiązuje zakaz cięć w drzewostanach ponadstuletnich oraz zakaz usuwania stojących lub leżących drzew martwych i dziuplastych. Nie usuwa się ponadto pojedynczych złomów i wykrotów, a w okresie lęgowym ptaków nie prowadzi się pozyskiwania drewna w użytkach rębnych. Podobnie wstrzymano tego rodzaju zabiegi na powierzchniach, na których stwierdzono występowanie dzięcioła białogrzbietego i trójpalczastego.

Gospodarka leśna na terenie zarządzanym przez Lasy Państwowe prowadzona jest na podstawie zatwierdzonego przez ministra środowiska planu urządzenia lasu, sporządzonego na okres 10 lat. Opracowany dla każdego nadleśnictwa plan określa m.in. maksymalną ilość drewna możliwą do pozyskania – średnio jest to 55% tzw. etatu, czyli naturalnego przyrostu drewna na pniu w tym czasie. W ten sposób pozostała część przyrastającej masy drewna powiększa co roku zasobność lasów. Tak wyliczone możliwości pozyskania drewna w Puszczy Białowieskiej wynoszą ok. 300 tys. m³ rocznie. W 2010 r. wielkość pozyskania drewna w kompleksie puszczy zredukowano do 82,9 tys. m³, a w roku bieżącym do 48,5 tys. m³.

Większość surowca drzewnego pochodzi z zabiegów hodowlano-ochronnych. Drewno pozyskiwane jest w cięciach wykonywanych na małych powierzchniach, przez co ich wpływ na dany drzewostan jest podobny do wpływu wywieranego przez naturalne procesy, np. silne wiatry obalające drzewa. W każdym miejscu, gdzie wycięto drzewa, leśnicy sadzą nowe – są to różne gatunki drzew wyhodowane z wyselekcjonowanych nasion i sadzonek pochodzących z tego obszaru. W 2010 r. na terenie nadleśnictw Puszczy Białowieskiej posadzono 340 tys. sadzonek drzew kilkunastu gatunków. Po przeprowadzeniu zabiegów hodowlanych powstają warunki do zwiększenia różnorodności biologicznej, a w efekcie do rozwoju takich rzadkich gatunków jak lilia złotogłów czy storczyki. Poprawiają się też warunki życia zwierząt, m.in. orlika krzykliwego czy wielu motyli.

Rozmiar pozyskania drewna w nadleśnictwach w Puszczy Białowieskiej jest bardzo ograniczony i dostosowany do lokalnego zapotrzebowania. Nie jest jednak możliwe prowadzenie cięć tylko dla pozyskania opału. Drzew nie wycina się ze względu na aktualne zapotrzebowanie na sortymenty drzewne, lecz ze względów hodowlanych i z każdego wyciętego drzewa leśnicy mają obowiązek wymanipulować najcenniejsze sortymenty, a pozostały surowiec, niższej jakości, przeznaczony jest m.in. na opał. Brak stosowania się do obowiązujących norm klasyfikacji jakościowo-wymiarowej naraziłby Lasy Państwowe na zarzut sztucznego zaniżania klasy drewna, a w konsekwencji na zarzut niegospodarności i narażania Skarbu Państwa na straty z tytułu zaniżonego podatku VAT. Nie ma też w świetle przepisów o ochronie konkurencji możliwości ograniczenia sprzedaży surowca pozyskanego w puszczy wyłącznie do kręgu okolicznych mieszkańców.

Lasy Państwowe od lat finansują działania na rzecz utrzymania trwałości ochrony przyrody i funkcjonowania nadleśnictw Puszczy Białowieskiej, które są deficytowe. Do ich działalności, gwarantującej trwałość wyznaczonych form ochrony przyrody, co roku z funduszu leśnego dopłacana jest kwota ok. 5–6 mln zł.

W obecnym prawodawstwie nie funkcjonuje termin „zakaz wycinki drzew w okresie lęgowym”. Ani ustawa o lasach, ani ustawa o ochronie przyrody, ani rozporządzenie ministra środowiska w sprawie gatunków dziko występujących zwierząt objętych ochroną nie posługują się takim terminem. Ponadto istniejące obecnie przepisy prawne w wystarczającym stopniu chronią zasoby polskiej przyrody i jakiegolwiek tworzenie nowych zakazów nie ma podstaw prawnych.

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Arkita**

**w sprawie zmian w ustawie o Karcie Polaka
(20845)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana posła Tadeusza Arkita (pismo nr SPS-023-20845/11 z dnia 2 marca br.) w sprawie zmian w ustawie o Karcie Polaka uprzejmie informuję.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych rozważa wprowadzenie zmian w ustawie o Karcie Polaka, jed-

nakże głównie w zakresie trybu przyznawania karty. Konkretnie działania w tej sprawie nie zostały do-tychczas wszczęte. Ministerstwo nie planuje nato-miast nowelizacji art. 17 ustawy dotyczącego ważno-ści karty i nie widzi uzasadnienia dla takiego dzia-łania. Zgodnie z obecnymi uregulowaniami Karta Polaka traci ważność z chwilą nabycia obywatelstwa polskiego albo uzyskania zezwolenia na osiedlenie się na terytorium RP. Jest to rozwiązanie prawidłowe, gdyż zarówno nabycie obywatelstwa polskiego, jak i osiedlenie się w Polsce wiąże się z możliwością znacznie szerszego korzystania z praw i uprawnień niż przyznanych w art. 6 ustawy posiadaczom Karty Polaka.

Obywatele polscy, jak i cudzoziemcy, którzy osie-dlili się w Polsce, nie potrzebują zezwoleń na podej-mowanie pracy i wykonywanie działalności gospo-darczej. Mogą podejmować studia w Polsce, korzystać z innych form kształcenia oraz świadczeń opieki zdro-wotnej na ogólnych zasadach obowiązujących w Polsce. Nie potrzebują wiz na przyjazd do Polski celem odwie-dzenia krewnych lub powrotu do Polski na stałe.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych nie podziela więc argumentów na rzecz zmiany ustawy o Karcie Polaka, podanych przez pana posła T. Arkita.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra infrastruktury
na interpelację posła Krzysztofa Gadowskiego**

**w sprawie zmiany Prawa telekomunikacyjnego
w zakresie ustalenia minimalnej prędkości
przesyłu pakietów danych, określonej
w umowach pomiędzy dostawcami połączeń
internetowych a klientami (20847)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 20651, str. 189.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Elżbiety Zakrzewskiej**

**w sprawie podniesienia stawki podatku VAT
na rehabilitację osób niepełnosprawnych
(20850)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 3 marca 2011 r., znak: SPS-023-20850/11, przy

którym przesłano interpelację pani poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie podniesienia stawki podatku VAT na rehabilitację osób niepełnosprawnych, uprzej-mie informuję.

Ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 226, poz. 1476) został uchylony załącznik nr 4 do ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług zawierający wykaz usług zwolnionych od VAT. Jed-nocześnie uregulowania dotyczące tej tematyki zo-stały przeniesione do art. 43 cyt. ustawy z dnia 11 marca 2004 r. Przy określaniu nowego zakresu zwolnień odstąpiono od ich identyfikacji przy pomocy klasyfikacji statystycznych, ustalając ich zakres z wykorzystaniem przepisów prawa unijnego (w tym dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej) oraz orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

W wyniku tych zmian od dnia 1 stycznia 2011 r., na mocy art. 43 ust. 1 pkt 18 i 19 ustawy o podatku od towarów i usług, w brzmieniu nadanym ww. usta-wą z dnia 29 października 2010 r., zwolnieniem od podatku od towarów i usług objęte są:

— usługi w zakresie opieki medycznej służące profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia oraz dostawa towarów i świadcze-nie usług ściśle z tymi usługami związane, wykony-wane przez zakłady opieki zdrowotnej,

— usługi w zakresie opieki medycznej służące profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia, świadczone przez: lekarzy i leka-rzy dentyistów, pielęgniarki i położne, osoby wykonu-jące inne zawody medyczne, o których mowa w art. 18d ust. 1 pkt 1 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej oraz przez psychologów.

Odnosząc się do poruszonych w interpelacji pani poseł kwestii dotyczących opodatkowania turnusów rehabilitacyjnych, uprzejmie wyjaśniam, że usługi w zakresie opieki medycznej świadczone przez zakła-dy opieki zdrowotnej objęte są zwolnieniem od podatku od towarów i usług. Natomiast usługi w tym za-kresie świadczone przez inne podmioty niż ZOZ-y zostały od 1 stycznia 2011 r., co do zasady, objęte opodatkowaniem VAT (z wyjątkiem usług wykony-wanych w ramach zawodów medycznych, o których mowa w art. 43 ust. 1 pkt 19 ustawy o podatku od towarów i usług).

W związku z powyższym w podpisany w dniu 28 lutego 2011 r. rozporządzeniu ministra finansów zmieniającym rozporządzenie w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 44, poz. 230) wprowadzono zwol-nienie od VAT dla usług turnusów rehabilitacyjnych w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o re-habilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, świadczonych na zasadach określonych w tej ustawie oraz dostawy towarów i świadczenia usług ściśle z tymi usługami związa-nych, wykonywanych przez podmioty inne niż wy-

mienione w art. 43 ust. 1 pkt 18 ustawy o podatku od towarów i usług.

W rozporządzeniu wprowadzono ponadto zasadę, że czynności ściśle związane w usługami turnusów rehabilitacyjnych wykonywane przez podmioty świadczące usługę podstawową są zwolnione z VAT, jeżeli:

— są one niezbędne do wykonania tej usługi podstawowej zwolnionej z VAT,

— ich głównym celem nie jest osiągnięcie dodatkowego dochodu przez podatnika przez konkurencyjne wykonywanie tych czynności w stosunku do podatników niekorzystających z takiego zwolnienia.

Rozporządzenie weszło w życie z dniem ogłoszenia (tj. z dniem 1 marca 2011 r.), z tym że organizatorzy turnusów rehabilitacyjnych mogą stosować zwolnienie (na zasadzie prawa wyboru) od 1 stycznia 2011 r.

Przedstawiając powyższe, należy podkreślić, że nie było intencją ministra finansów zlikwidowanie zwolnienia z VAT turnusów rehabilitacyjnych świadczonych przez inne podmioty niż zakłady opieki zdrowotnej. Należy podkreślić, że w trakcie prac nad projektem ww. ustawy z dnia 29 października 2010 r. nie zgłaszano uwag co do pominięcia w projektowanych zapisach zwolnienia dla ww. usług (projekt tej ustawy był poddany konsultacjom społecznym oraz był zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Ministerstwa Finansów). Uwag takich nie zgłoszono również podczas konsultacji projektu rozporządzenia ministra finansów z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 246, poz. 1649), w którym wprowadzono przepisy doprecyzowujące zakres zwolnień z VAT w związku z wejściem w życie ww. ustawy z dnia 29 października 2010 r.

Sygnali o nieobjęciu tych usług zwolnieniem od VAT pojawiły się dopiero po wejściu w życie ww. przepisów, co spowodowało pilne podjęcie przez resort finansów prac mających na celu wprowadzenie zwolnienia dla usług turnusów rehabilitacyjnych świadczonych przez inne podmioty niż zakłady opieki zdrowotnej, w drodze nowelizacji rozporządzenia ministra finansów z dnia 22 grudnia 2010 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 11 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Stanke**

**w sprawie kierunków zmian
w transeuropejskiej sieci transportowej TEN-T
(20881)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Piotra Stanke nr SPS-023-20881/11 z dnia 3 marca 2011 r. w sprawie kierunków zmian w Transeuropejskiej Sieci Transportowej (TEN-T) przekazuję następujące stanowisko.

Odnosząc się do wstępu interpelacji pana posła Piotra Stanke poruszającej założenia Komisji Europejskiej w zakresie budowy korytarzy transportowych na osi wschód – zachód, pragnę uściślić stwierdzenie pana posła mówiące o budowie dodatkowych szlaków tranzytowych na tej osi. W istocie Polska ubiega się obecnie o rozszerzenie sieci TEN-T, jednak dotychczasowe tranzytowe połączenia na osi wschód – zachód pozostają niezmienione. Dotyczą one paneuropejskich korytarzy transportowych nr I, II i III, które jednocześnie stanowią komponenty sieci TEN-T. Proces ich budowy i modernizacji nadal trwa. Polega on na budowie ciągów autostrad i/lub dróg ekspresowych oraz modernizacji istniejących konwencjonalnych linii kolejowych tworzących ww. korytarze transportowe. Dodatkowe połączenia proponowane do sieci TEN-T mają charakter połączeń międzynarodowych lub międzyregionalnych, zapewniających spójność wewnętrzną tej sieci.

W odpowiedzi na pytanie 1, czy uda się rozszerzyć i rozbudować sieć TEN-T w Polsce, a jeśli tak, to w jakich proporcjach, pragnę podkreślić, że decyzja dotycząca rozszerzenia sieci TEN-T leży w gestii Komisji Europejskiej. Zostanie ona podjęta w 2011 r. na podstawie wypracowanych nowych kryteriów i wyników trwających od 2010 r. konsultacji Komisji z państwami członkowskimi, w tym ze stroną polską. W ramach tych konsultacji MI przekazało w dniu 23 kwietnia 2010 r. oficjalne stanowisko zawierające listę propozycji modyfikacji sieci TEN-T na terytorium Polski wraz z uzasadnieniem. Mając na uwadze konieczność zrównoważenia liczby i zakresu komponentów sieci drogowej i kolejowej, zgodnie z ideą dokumentu strategicznego UE pt. „Europa 2020”, propozycja strony polskiej uwzględnia również powyższą zasadę. Jednocześnie Komisja Europejska prowadzi od początku br. uzgodnienia i organizuje spotkania konsultacyjne z poszczególnymi państwami członkowskimi, w trakcie których MI zabiega o uwzględnienie jak największej liczby zgłoszonych przez stronę polską propozycji modyfikacji sieci TEN-T.

W odpowiedzi na pytanie 2, jakie rozwiązania proponował resort infrastruktury, jeżeli chodzi o rozbudowę korytarzy wschód – zachód, od granicy ro-

syjskiej w kierunku Berlina, uprzejmie informuję, że na liście proponowanych przez Polskę propozycji przyszłej sieci TEN-T na ww. kierunku figurują dotychczasowe korytarze transportowe wraz z uzupełnieniem:

- a) nr I (Via Baltica, Rail Baltica),
- b) nr IA (granica państwa z Rosją – Braniewo/Grzechotki – Elbląg – Gdańsk, z przedłużeniem do Szczecina i wyjściem na Berlin – granica państwa z Niemcami),
- c) nr II (granica państwa z Białorusią – Terespol/Kukuryki – Warszawa – Poznań – Kunowice/Świecko – granica państwa z Niemcami),
- d) nr III (granica państwa z Ukrainą – Medyka/Korczowa – Kraków – Katowice – Wrocław – Zgorzelec/Olszyna – granica państwa z Niemcami).

Jednocześnie na liście propozycji rozszerzenia połączeń transgranicznych w relacji wschód – zachód jako uzupełnienia znalazły się także:

- a) linia kolejowa na odcinku granica państwa z Rosją – Skandawa – Olsztyn – Toruń – Inowrocław i dalej do Poznania, gdzie łączy się z korytarzem paneuropejskim nr II,
- b) linia kolejowa i droga na odcinku granica państwa z Białorusią – Kuźnica – Sokółka – Białystok, która łączy się z korytarzem paneuropejskim nr I oraz ze szlakami Via Baltica i Rail Baltica,
- c) droga ekspresowa nr S16 wraz ze szlakiem Via Baltica na odcinku granica państwa z Litwą – Suwałki – Elk – Olsztyn – Grudziądz, gdzie łączy się z korytarzem paneuropejskim nr VI.

W odpowiedzi na pytanie 3, czy w ramach korytarzy wschód – zachód brano pod uwagę najkrótszy ciąg komunikacyjny w oparciu o drogę ekspresową nr 22, potwierdzam, że ww. droga stanowi fragment korytarza paneuropejskiego nr IA i jednocześnie znajduje się w sieci TEN-T. Obecnie Ministerstwo Infrastruktury wystąpiło z propozycją rozszerzenia sieci TEN-T o szlak kolejowy i drogowy, stanowiący przedłużenie korytarza IA na odcinku Trójmiasto – Słupsk – Koszalin – Szczecin do granicy państwa z Niemcami (kierunek Berlin).

W odpowiedzi na pytanie 4, czy resortowi udało się wywalczyć ujednoczenie stanu TEN-T, zgodnie z założeniami i stanowiskiem przedstawionym m.in. przez rzecznika resortu, informuję, że ujednoczenie stanu sieci TEN-T dotyczy procesu wyrównywania zróżnicowanego stanu technicznego infrastruktury sieci TEN-T na obszarze całej UE-27 wynikającego z jednolitej metodologii i kryteriów zawartych w decyzji 661/2010 w sprawie wytycznych dla sieci TEN-T. Osiągnięcie wspomnianego celu dotyczy średniego i długiego horyzontu czasowego i jest ściśle związane z możliwościami budżetu państwa oraz dostępnością środków finansowych UE w okresie 2014–2020 i latach kolejnych. Metodologia i układ sieci TEN-T będą przedmiotem decyzji lub rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady UE, które zostanie przyjęte i wejdzie w życie prawdopodobnie w 2012 r. Zasady finansowania UE będą z kolei przedmiotem plano-

wanych negocjacji nt. podziału środków na kolejną perspektywę finansową Unii.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Ożoga**

**w sprawie przepisów ustawy o podatku
od towarów i usług w odniesieniu do kosztów
rehabilitacji osób niepełnosprawnych (20891)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 3 marca 2011 r., znak: SPS-023-20891/11, przy którym przesłano interpelację pana posła Stanisława Ożoga w sprawie przepisów ustawy o podatku od towarów i usług w odniesieniu do kosztów rehabilitacji osób niepełnosprawnych, uprzejmie informuję.

Ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 226, poz. 1476) został uchylony załącznik nr 4 do ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, zawierający wykaz usług zwolnionych od VAT. Jednocześnie uregulowania dotyczące tej tematyki zostały przeniesione do art. 43 cyt. ustawy z dnia 11 marca 2004 r. Przy określaniu nowego zakresu zwolnień odstąpiono od ich identyfikacji przy pomocy klasyfikacji statystycznych, ustalając ich zakres z wykorzystaniem przepisów prawa unijnego (w tym dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej) oraz orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

W wyniku tych zmian od dnia 1 stycznia 2011 r., na mocy art. 43 ust. 1 pkt 18 i 19 ustawy o podatku od towarów i usług, w brzmieniu nadanym ww. ustawą z dnia 29 października 2010 r., zwolnieniem od podatku od towarów i usług objęte są:

— usługi w zakresie opieki medycznej, służące profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia, oraz dostawa towarów i świadczenie usług ściśle z tymi usługami związane, wykonywane przez zakłady opieki zdrowotnej,

— usługi w zakresie opieki medycznej, służące profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia, świadczone przez: lekarzy i lekarzy dentyistów, pielęgniarki i położne, osoby wykonujące inne zawody medyczne, o których mowa w art. 18d ust. 1 pkt 1 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej, oraz przez psychologów.

Odnosząc się do poruszonych w piśmie pana posła kwestii dotyczących opodatkowania turnusów rehabilitacyjnych, uprzejmie wyjaśniam, że usługi w zakresie opieki medycznej świadczone przez zakłady opieki zdrowotnej objęte są zwolnieniem od podatku od towarów i usług. Natomiast usługi w tym zakresie świadczone przez inne podmioty niż ZOZ-y zostały od 1 stycznia 2011 r., co do zasady, objęte opodatkowaniem VAT (z wyjątkiem usług wykonywanych w ramach zawodów medycznych, o których mowa w art. 43 ust. 1 pkt 19 ustawy o podatku od towarów i usług).

W związku z powyższym w podpisany w dniu 28 lutego 2011 r. rozporządzeniu ministra finansów zmieniającym rozporządzenie w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 44, poz. 230) wprowadzono zwolnienie od VAT dla usług turnusów rehabilitacyjnych w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, świadczonych na zasadach określonych w tej ustawie, oraz dostawy towarów i świadczenia usług ściśle z tymi usługami związanymi, wykonywanych przez podmioty inne niż wymienione w art. 43 ust. 1 pkt 18 ustawy o podatku od towarów i usług.

W rozporządzeniu wprowadzono ponadto zasadę, że czynności ściśle związane z usługami turnusów rehabilitacyjnych wykonywane przez podmioty świadczące usługę podstawową są zwolnione z VAT, jeżeli:

— są one niezbędne do wykonania tej usługi podstawowej zwolnionej z VAT,

— ich głównym celem nie jest osiągnięcie dodatkowego dochodu przez podatnika przez konkurencyjne wykonywanie tych czynności w stosunku do podatników niekorzystających z takiego zwolnienia.

Rozporządzenie weszło w życie z dniem ogłoszenia (tj. z dniem 1 marca 2011 r.), z tym że organizatorzy turnusów rehabilitacyjnych mogą stosować zwolnienie (na zasadzie prawa wyboru) od 1 stycznia 2011 r.

Przedstawiając powyższe, należy podkreślić, że nie było intencją ministra finansów zlikwidowanie zwolnienia z VAT turnusów rehabilitacyjnych świadczonych przez inne podmioty niż zakłady opieki zdrowotnej. Należy podkreślić, że w trakcie prac nad projektem ww. ustawy z dnia 29 października 2010 r. nie zgłaszano uwag co do pominięcia w projektowanych zapisach zwolnienia dla ww. usług (projekt tej ustawy był poddany konsultacjom społecznym oraz był zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Ministerstwa Finansów).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 11 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Ożoga**

**w sprawie zaniechań rządu na polu
kształcenia zawodowego młodzieży (20892)**

Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Stanisława Ożoga (SPS-023-20892/11) w sprawie zaniechań rządu na polu kształcenia zawodowego młodzieży, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) nauka jest obowiązkowa do ukończenia 18. roku życia, natomiast art. 16 ust. 5b ww. ustawy stanowi, że obowiązek szkolny i obowiązek nauki może być spełniany przez uczęszczanie do szkoły za granicą, w tym na podstawie umów międzynarodowych lub porozumień o współpracy bezpośredniej zawieranych przez szkoły, jednostki samorządu terytorialnego i organy administracji rządowej lub w ramach programów edukacyjnych Unii Europejskiej. Ponadto ogólne przepisy prawa pierwotnego Unii Europejskiej, będące gwarancjami prawnymi o charakterze nadrzędnym w stosunku do przepisów krajowych, regulują zarówno prawo do swobodnego przemieszczania się obywateli Unii Europejskiej, jak i dostępu do kształcenia zawodowego na jej terytorium. Prawo do swobodnego przemieszczania się i przebywania przez obywateli Unii Europejskiej na terytorium państw członkowskich gwarantują art. 20 ust. 2 lit. a i art. 21 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Również art. 166 ust. 2 tiret trzecie, umiejscowiony w tytule XII „Edukacja, kształcenie zawodowe, młodzież i sport” ww. traktatu, w sposób wyraźny wskazuje, że działanie Unii zmierza do ułatwienia dostępu do kształcenia zawodowego i sprzyjania mobilności instruktorów i kształcących się, a zwłaszcza młodzieży. Z powyższych przepisów w sposób jednoznaczny wynika prawo do zdobywania umiejętności zawodowych przez obywateli polskich na terytorium całej Unii Europejskiej, a nie tylko kraju macierzystego. Ponadto absolwenci gimnazjów jako osoby niepełnoletnie zgodnie z art. 92 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. Nr 9, poz. 59, z późn. zm.) aż do osiągnięcia pełnoletności pozostają pod władzą rodzicielską i tylko rodzice mogą podjąć w tym przypadku decyzję o wyjeździe dziecka do szkoły w Niemczech. Przy tym należy zauważyć, że art. 70 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej gwarantuje rodzicom wolność wyboru dla ich dzieci szkoły innej niż szkoła publiczna. Nie istnieje zatem możliwość prawnego zakazu nauki absolwentów polskich gimnazjów w niemieckich szkołach zawodowych.

Nie oznacza to jednak, że Ministerstwo Edukacji Narodowej nie podejmuje działań mających na celu

zachęcenie absolwentów gimnazjów do podejmowania nauki w polskich szkołach prowadzących kształcenie zawodowe. 9 marca br. został przekazany do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych projekt nowelizacji ustawy o systemie oświaty, którego istotną część stanowią zmiany w systemie kształcenia zawodowego, które służyć będą przede wszystkim zbliżeniu kształcenia zawodowego do potrzeb rynku pracy i oczekiwań pracodawców. Dzięki nim objęte systemem oświaty kształcenie i szkolenie zawodowe szybciej i elastyczniej będzie reagowało na zachodzące na rynku pracy zmiany, a tym samym stanie się bardziej atrakcyjne dla uczniów.

Istotną nowością będzie zdefiniowanie zawodu jako zbioru kwalifikacji zawodowych. Każda z kwalifikacji umożliwiająca samodzielne wykonywanie określonych zadań zawodowych będzie oddzielnie potwierdzana w procesie kształcenia w systemie egzaminów zewnętrznych. Podział zawodów na kwalifikacje umożliwi także udrożnienie systemu zdobywania kwalifikacji zawodowych w taki sposób, że absolwenci zasadniczych szkół zawodowych, którzy zechcą podwyższyć posiadane kwalifikacje zawodowe do poziomu technika, będą mieli możliwość uzupełnienia „brakujących” kwalifikacji bez konieczności powtórzenia całego zakresu kształcenia odbytego w zasadniczej szkole zawodowej. Umożliwienie odrębnego potwierdzania każdej z kwalifikacji wyodrębnionych w danym zawodzie w trakcie nauki w szkole ułatwi uczniom osiągnięcie efektów określonych w podstawach programowych. Tym samym przyczyni się do podniesienia skuteczności kształcenia oraz poprawy zdawalności egzaminów zawodowych. Uelastyczni także system zewnętrznych egzaminów potwierdzających kwalifikacje zawodowe. Obecnie odbywają się one w trybie sesyjnym. Absolwenci młodzieżowych szkół prowadzących kształcenie zawodowe mogą je zdawać raz w roku, a sesja egzaminacyjna trwa od końca czerwca do początku sierpnia. Wyodrębnienie kwalifikacji w zawodach z klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego i fakt, że każda kwalifikacja potwierdzana będzie z osobna, sprawi, że instytucje przeprowadzające egzaminy zawodowe będą pracowały w trybie całorocznym, a egzaminy będą organizowane w miarę napływania zgłoszeń ze szkół. Ułatwi to uczniom, którzy nie zdadzą egzaminu, ponowne jego zdawanie, bez konieczności oczekiwania rok na następną sesję egzaminacyjną. Co istotne, obecnie absolwent szkoły prowadzącej kształcenie zawodowe przystępuje do egzaminu z całego zawodu. W przypadku jego niezdania rozpoczyna życie zawodowe bez pełnych kwalifikacji. W nowym systemie będzie miał możliwość ponownego przystąpienia do egzaminu jeszcze w trakcie nauki, a tym samym kończąc szkołę, będzie mógł wejść na rynek pracy, posiadając pełne kwalifikacje zawodowe.

Wsparciem zmian w kształceniu zawodowym są projekty realizowane ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego. Przy czym należy podkreślić, że celem tych projektów nie jest analizowanie czy dia-

gnozowanie, ale przygotowanie konkretnych rozwiązań, które przyczynią się do poprawy jakości kształcenia zawodowego – m.in. nowej podstawy programowej kształcenia w zawodach uwzględniającej nie tylko podział zawodu na kwalifikacje, ale także zmiany, które dokonały się w zakresie technologii i urządzeń, oraz banku zadań egzaminacyjnych, które przyczynią się do upracticznienia egzaminów potwierdzających kwalifikacje w zawodzie. Istotne jest również, że z efektów uzyskanych w projektach dotyczących kształcenia zawodowego korzystać będą przede wszystkim absolwenci gimnazjów, którzy zdecydują się na podjęcie nauki w technikum lub zasadniczej szkole zawodowej. A jak wynika z danych gromadzonych w systemie informacji oświatowej, od kilku lat sukcesywnie wzrasta liczba gimnazjalistów wybierających szkoły prowadzące kształcenie zawodowe. W roku szkolnym 2002/2003 spośród absolwentów gimnazjów naukę w technikum wybierało 22%, natomiast w zasadniczej szkole zawodowej 16%. W roku szkolnym 2010/2011 naukę w technikum podjęło około 33% absolwentów gimnazjów, natomiast naukę w zasadniczej szkole zawodowej około 20%.

Informuję także, że rząd nigdy nie wstrzymał finansowania kształcenia zawodowego młodzieży. Wręcz przeciwnie – każdego roku na ten cel przeznaczane są coraz większe środki. Przede wszystkim wzrosła waga P8 na kształcenie zawodowe stosowana przy obliczaniu części oświatowej subwencji ogólnej – 0,15 do 0,19. Oznacza to, że każdego roku do budżetu powiatów trafiło 100 mln zł więcej na kształcenie zawodowe. Ponadto wzrasta także co roku kwota przeznaczona na dofinansowanie pracodawcom kosztów kształcenia młodocianych pracowników, z którymi zostały zawarte umowy w celu przygotowania zawodowego. W roku 2009 wyniosła ona 210 mln zł, w roku 2011 – 303 930 tys.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Ożoga**

**w sprawie zmian zasad udzielania dotacji
do posiłków w barach mlecznych (20894)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Stanisława Ożoga, zgłoszoną w piśmie z dnia 3 marca 2011 r., znak: SPS-023-20894/11, w sprawie zmian zasad udzielania dotacji

do posiłków sprzedawanych w barach mlecznych uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Od dnia 1 stycznia 2011 r. obowiązuje rozporządzenie ministra finansów z dnia 20 grudnia 2010 r. w sprawie stawek, szczegółowego sposobu i trybu udzielania i rozliczania dotacji przedmiotowych do posiłków sprzedawanych w barach mlecznych (Dz. U. Nr 254, poz. 1705), które nie wprowadza znaczących zmian w stosunku do poprzednio obowiązującego stanu prawnego, a w szczególności nie uległy zmianie zasady dofinansowania do posiłków sprzedawanych w barach mlecznych.

Wskazać także należy, iż mając na uwadze pomoc państwa w trudnych sytuacjach życiowych jednostki i rodziny, umożliwiono dostęp do posiłków przygotowanych ze świeżych składników, zapewniających konsumentowi właściwe i niezbędne wartości pokarmowe. Było to możliwe dzięki zmianie załącznika nr 1 do ww. rozporządzenia, który obecnie obejmuje ponad 70 surowców, podczas gdy poprzednio obowiązujący stan prawny (tj. do 31 grudnia 2010 r.) określał jedynie 19 pozycji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Dominik Radziwiłł

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację
posła Wojciecha Szczęsnego Zarzyckiego**

**w sprawie wzrostu kosztów eksploatacji
kotłowni olejowych (20895)**

Odpowiadając na pismo pana marszałka Marka Kuchcińskiego z dnia 3 marca br. (znak: SPS-023-20895/11), przy którym przekazano interpelację pana Wojciecha Szczęsnego Zarzyckiego – posła na Sejm RP, w sprawie wzrostu kosztów eksploatacji kotłowni olejowych, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Pragnę podkreślić, iż popieram wszelkie działania mające na celu zmniejszenie wielkości emisji zanieczyszczeń do środowiska, w tym przypadku do powietrza. Niewątpliwie do takich działań należy zaliczyć wykorzystanie do celów grzewczych paliw niskoemisyjnych, takich jak gaz ziemny i olej opałowy.

Resort środowiska, promując takie rozwiązania, dołożył wszelkich starań, aby cena oleju opałowego była preferencyjna, zachęcała użytkowników do korzystania z tzw. czystszych paliw i instalowania urządzeń grzewczych opalanych gazem lub olejem.

Niestety, ustalenie wysokości ceny ww. paliw w naszym kraju pozostaje poza właściwością ministra środowiska.

W ostatnim dziesięcioleciu w całym kraju zostało zrealizowanych szereg inwestycji mających na celu zamianę węgla na paliwo „czystsze”, bardziej ekologiczne, w szczególności lekki olej opałowy. Należy zauważyć, iż inwestycje te były bardzo często dofinansowywane ze środków funduszy ekologicznych.

Niestety, jak pan poseł słusznie zauważył, zbyt wysoka cena oleju opałowego może doprowadzić do zaniechania eksploatacji ww. instalacji wykorzystujących jako nośnik energii ww. paliwo i spowodować w efekcie powrót do wykorzystywania przestarzałych technicznie i technologicznie urządzeń opalanych węglem. Sytuacja taka może mieć bardzo niekorzystny wpływ na stan jakości powietrza, w szczególności w dużych aglomeracjach. Utrudniać może ponadto realizację podjętych przez Polskę zobowiązań międzynarodowych wynikających m.in. z konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu czy protokołów do konwencji w sprawie transgranicznego przemieszczania się zanieczyszczeń na dalekie odległości.

O problemie tym Ministerstwo Środowiska wielokrotnie informowało resort finansów odpowiedzialny za kreowanie polityki fiskalnej państwa. W świetle powyższego należy rozważyć zasadność stworzenia przez rząd RP systemu wspierania bardziej powszechnego wykorzystania oleju opałowego oraz gazu do celów grzewczych, w szczególności poprzez zastosowanie preferencyjnych taryf oraz systemu bonifikat dla osób i instytucji, które zdecydowały się na zastosowanie ekologicznych sposobów ogrzewania.

Należy jednak stwierdzić, że opracowanie i wdrożenie takiego dobrze umocowanego i sprawnie funkcjonującego systemu wspierającego stosowanie czystych paliw do celów grzewczych będzie wymagało długotrwałych badań i analiz. System taki może powstać jedynie we współpracy z ministrem gospodarki odpowiedzialnym za realizację polityki energetycznej kraju (bezpieczeństwo energetyczne, strategia paliwowa) oraz ministrem finansów odpowiedzialnym za politykę fiskalną państwa (akcyza na paliwa).

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczuk

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wiesława Rygla**

**w sprawie propozycji zmiany art. 22 ust. 1
ustawy o szczególnych zasadach przygotowania
i realizacji inwestycji w zakresie
dróg publicznych (20896)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na piśmie z dnia 2 marca 2011 r., znak: SPS-023-20896/11, przekazujące interpelację poselską pana posła Wiesława Rygla dotyczącą propozycji dokonania zmiany w przepisach ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 193, poz. 1194, z późn. zm.), zwanej dalej „specustawą”, uprzejmie przekazuję następujące stanowisko.

Zgodnie z art. 22 ust. 1 specustawy „Koszty nabycia nieruchomości pod drogi, w tym odszkodowania, finansowane są na podstawie przepisów o finansowaniu infrastruktury transportu lądowego, przepisów o drogach publicznych oraz przepisów o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym”.

Natomiast w interpelacji pan poseł wskazał, iż zasadne byłoby dokonanie w ww. przepisie specustawy takiej zmiany, aby wśród wymienionych w tym artykule kosztów nabycia nieruchomości pod drogi wymienić również koszty ustalenia odszkodowań, obejmujące sporządzanie operatów szacunkowych, dzięki czemu koszty te byłyby ponoszone przez zarządców dróg, a nie, jak do tej pory, przez organ wydający decyzje ustalające wysokość odszkodowania.

Należy zatem zauważyć, że zgodnie z przepisem art. 12 ust. 5 specustawy do ustalenia wysokości i wypłacenia odszkodowania stosuje się odpowiednio przepisy o gospodarce nieruchomościami, a zatem również przepis art. 132 ust. 8 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603, z późn. zm.). Zgodnie z tym przepisem podmiot, który będzie realizował cel publiczny, może (a zatem nie musi) pokryć koszty ustalenia odszkodowania za przejęte nieruchomości. Powołany przepis jest przepisem szczególnym w stosunku do ogólnej normy zawartej w przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego i w mojej ocenie stanowi jedyną podstawę do ewentualnego obciążenia inwestora kosztami ustalania odszkodowania za przejęte pod drogi publiczne nieruchomości. Należy bowiem zauważyć, że zgodnie z przepisem art. 262 § 1 K.p.a. stronę można obciążyć jedynie kosztami postępowania, które:

- 1) wynikły z winy strony;
- 2) zostały poniesione w interesie lub na żądanie strony, a nie wynikają z ustawowego obowiązku organów prowadzących postępowanie.

W przedmiotowej sprawie koszty postępowania nie wynikają z winy zarządcy drogi, natomiast wynikają z ustawowego obowiązku organów prowadzących postępowanie.

Reasumując, należy wskazać, iż ponoszenie kosztów związanych z prowadzeniem postępowania administracyjnego, w tym również zlecenia wykonania operatów niezbędnych do ustalenia odszkodowania za nieruchomości, należy do obowiązków organu prowadzącego postępowanie odszkodowawcze. Ewentualne obciążenie zarządców dróg kosztami ustalania odszkodowania za nieruchomości przejmowane pod drogi publiczne uzależnione jest od każdorazowego wyrażenia zgody na ich pokrycie przez zarządcę drogi.

Należy również podkreślić, iż wyżej powoływana ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603, z późn. zm.), zawierająca rozwiązania dotyczące zasad wyłączenia nieruchomości funkcjonujące od wielu lat, nie nakłada na podmiot, który będzie realizował cel publiczny (w tym przypadku zarządcę drogi), obowiązku ponoszenia kosztów postępowania prowadzonego przez organ administracji.

Niezależnie od powyższego należy również zauważyć, iż uwzględnienie przedłożonej propozycji oznaczałoby konieczność zapewnienia zarządcom dróg, a więc GDDKiA oraz jednostkom samorządu terytorialnego, dodatkowych środków na ten cel. Nawet jeśli przyjmniemy, iż środki przeznaczone na koszty sporządzenia operatów szacunkowych nie wpływają znacząco na zwiększenie kosztów całości inwestycji, należy pamiętać, iż są to środki dodatkowe, które musiałyby być zabezpieczone w części 39 budżetu państwa.

Niezależnie od tego, czy koszty sporządzenia operatów szacunkowych będą ponoszone przez organ administracji prowadzący postępowanie administracyjne, czy też przez organ składający wniosek o wszczęcie postępowania, kwoty na ich pokrycie muszą zostać zabezpieczone we właściwej części budżetu. Istotne natomiast jest to, iż operat stanowi element niezbędny do wydania stosownej decyzji i zasadą jest, iż zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania administracyjnego jest sporządzany na zlecenie organu prowadzącego postępowanie.

Reasumując, pragnę podkreślić, iż rozumiem intencje pana posła zmierzające do polepszenia sytuacji właścicieli nieruchomości objętych stosowaniem specustawy poprzez przyspieszenie wypłat należnych im odszkodowań, jednak mając na uwadze przedstawione powyżej wątpliwości pojawiające się podczas rozważań nad ujęciem omawianej propozycji w treści specustawy, uprzejmie informuję, iż nie zostanie ona uwzględniona przez resort infrastruktury.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra – członka Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie ofensywy legislacyjnej (20906)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani posłanki Anny Elżbiety Sobeckiej (znak: AS/1/60/11) dotyczącej rządowej ofensywy legislacyjnej uprzejmie informuję, co następuje.

Decyzją Rady Ministrów program prac legislacyjnych rządu do końca kadencji w części ustawowej obejmuje 96 projektów ustaw. Zgodnie z wymogami ustawy z dnia 1 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) program został przedstawiony Sejmowi RP.

Dokonując wyboru projektów ustaw do programu (spośród rozlicznych propozycji ministerialnych), które wymagają pilnego podjęcia bądź kontynuowania prac, Rada Ministrów kierowała się:

— rekomendacjami Zespołu do spraw Programowania Prac Rządu, któremu przewodniczą minister – członek RM Michał Boni oraz prezes Rządowego Centrum Legislacji Maciej Berek,

— wskazaniem Ministerstwa Spraw Zagranicznych w zakresie terminów implementacji prawa UE,

— potrzebą wykonania wyroków Trybunału Konstytucyjnego,

— stanem zaawansowania prac nad dokumentami, tj. te z nich, które przeszły procedurę uzgodnień/konsultacji bądź znajdowały się na etapie prac jednego z komitetów, zostały wpisane do programu,

— przyjęciem przez Radę Ministrów do części projektów założeń projektów ustaw,

— wskazaniem ministrów w zakresie tematów/obszarów szczególnie istotnych do realizacji w kierowanych przez nich działach administracji.

Zważywszy na skomplikowaną materię większości projektów z programu, których opracowanie i uzgodnienie wymaga dużego wysiłku służb prawnych i merytorycznych poszczególnych ministerstw, komitetów oraz Rządowego Centrum Legislacji, rząd podjął decyzję, iż absolutnym priorytetem jest procedowanie dokumentów ujętych w programie.

Z uwagi na powyższe przedkładanie do prac legislacyjnych jakiegokolwiek dokumentu spoza programu wymaga zgody prezesa Rady Ministrów, którą z upoważnienia premiera wydaje przewodniczący Zespołu do spraw Programowania Prac Rządu.

Ww. zespół ocenia, czy dodatkowy, tj. nieujęty w programie projekt ustawy, faktycznie wymaga pilnych prac i czy nie będą one prowadzone kosztem realizacji dokumentów umieszczonych w programie.

Taki tryb pozwala uniknąć zbędnych działań legislacyjnych i skupić się na projektach pilnych i potrzebnych w ocenie rządu w systemie prawa.

Z wyrazami szacunku

Minister – członek Rady Ministrów
Michał Boni

Warszawa, dnia 11 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
na interpelację poseł Ireny Tomaszak-Zesiuk**

**w sprawie pozbawienia wierzyciela uprawnień
do wyboru innego komornika niż właściwy
miejscowo w sprawach dotyczących egzekucji
z nieruchomości (20945)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Ireny Tomaszak-Zesiuk z dnia 21 lutego 2011 r. w sprawie pozbawienia wierzyciela uprawnień do wyboru innego komornika niż właściwy miejscowo w sprawach dotyczących egzekucji z nieruchomości, nadesłaną wraz z pismem z dnia 3 marca 2011 r. nr SPS-023 -20945/11, uprzejmie przedstawiam następującą informację.

Interpelacja pani poseł Ireny Tomaszak-Zesiuk zawiera krytyczną ocenę obecnie obowiązujących regulacji prawnych pozbawiających wierzycieli kierujących egzekucję do nieruchomości dłużnika możliwości wyboru komornika, przewidzianej w art. 8 ust. 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 167, poz. 1191, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą o komornikach sądowych i egzekucji.

W związku z powyższym stwierdzić należy, że w pierwotnie obowiązującej wersji ustawy o komornikach sądowych i egzekucji prawo wyboru komornika przez wierzyciela obejmowało wszystkie sposoby egzekucji, a więc także egzekucję z nieruchomości. Dopiero ustawa z dnia 24 września 2004 r. o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji oraz o zmianie ustawy Kodeksu postępowania cywilnego (Dz. U. z 2004 r. Nr 236, poz. 2356) wyłączyła z prawa wyboru komornika egzekucję z nieruchomości. Uznano bowiem, że regulacja umożliwiająca wierzycielowi wybór komornika w trybie przepisów ustawy o komornikach sądowych i egzekucji w sprawach o egzekucję z nieruchomości jest niecelowa z punktu widzenia efektywności nadzoru nad komornikami i niespójna z regulacjami dotyczącymi właściwości sądu w postępowaniu rozpoznawczym.

Przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeksu postępowania cywilnego (Dz. U. z 1964 r. Nr 43,

poz. 298, z późn. zm.), zwanej dalej K.p.c., regulujące właściwość sądu w postępowaniu rozpoznawczym wyodrębniają trzy podstawowe rodzaje właściwości miejscowej sądu, a mianowicie właściwość ogólną, przemienną i wyłączną. Właściwość przemienna unormowana jest w przepisach art. 31–37¹ K.p.c. Z art. 31 K.p.c. wynika, że powództwo w sprawach określonych w art. 32–37¹ K.p.c. wytoczyć można bądź według przepisów o właściwości ogólnej, bądź przed sąd wskazany w tych właśnie przepisach. Właściwość wyłączną regulują przepisy art. 38–42 K.p.c., przewidując możliwość wytoczenia powództwa wyłącznie przed sąd wskazany w tych przepisach. W myśl art. 38 § 1 K.p.c. powództwo o własność lub o inne prawa rzeczowe na nieruchomości, jak również powództwo o posiadanie nieruchomości można wytoczyć wyłącznie przed sąd miejsca jej położenia.

Ustawodawca, uchwalając wyżej wymienioną nowelizację z dnia 24 września 2004 r., uznał, że te same racje, które przemawiają za przyjęciem rozwiązania, w myśl którego w postępowaniu rozpoznawczym, w wymienionych sprawach dotyczących nieruchomości, sądem właściwym jest wyłącznie sąd miejsca jej położenia, uzasadniają również wybór konstrukcji prawnej, zgodnie z którą w sprawach o egzekucję z nieruchomości komornikiem właściwym do jej prowadzenia jest komornik, w którego rewirze nieruchomość jest położona.

Egzekucja z nieruchomości dotyczy szczególnie istotnego składnika majątku dłużnika, którego utrata bardzo często godzi w podstawy jego egzystencji, w szczególności wówczas, gdy nieruchomość zbywana jest za cenę poniżej wartości rynkowej. Egzekucja z nieruchomości stanowi skomplikowany, wielofazowy sposób egzekucji, na który składa się wiele czasochłonnych, pracochłonnych i kosztownych czynności egzekucyjnych, dokonywanych zarówno przez komornika, jak i nadzorujący go sąd rejonowy. Przepisy K.p.c. regulujące prowadzenie egzekucji z nieruchomości ukierunkowane są na możliwie jak najpełniejsze zaspokojenie wierzyciela, przy jednoczesnym zapewnieniu dłużnikowi możliwości obrony jego praw.

Z wyżej wymienionych względów za w pełni uzasadnione uznać należy rozwiązanie, w myśl którego w sprawach o egzekucję z nieruchomości właściwy jest komornik, w którego rewirze nieruchomość jest położona. W konsekwencji zasadne jest również wyłączenie egzekucji z nieruchomości z zakresu sposobów egzekucji objętych prawem wyboru komornika przez wierzyciela.

Zwrócić należy uwagę, że wskutek kolejnej nowelizacji ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, dokonanej ustawą z dnia 24 maja 2007 r. o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2007 r. Nr 112, poz. 769), z zakresu sposobów egzekucji objętych prawem wyboru komornika przez wierzyciela wyłączone zostały ponadto sprawy, w których przepisy o egzekucji z nieruchomości stosuje się odpowiednio. Trzeba mieć przy tym na względzie, że celem nowelizacji z dnia 24 maja 2007 r. było daleko idące wzmocnienie

prawa wyboru komornika oraz wprowadzenie do działalności komorników sądowych elementów konkurencyjności. Wśród licznych zmian mających realizować ten cel wymienić należy rozszerzenie prawa wyboru komornika na terytorium całego kraju (wcześniej prawo wyboru mogło być realizowane tylko w granicach właściwości sądu apelacyjnego), przyjęcie rozwiązań, w myśl których rewirem komorniczym jest obszar właściwości sądu rejonowego, zaś w rewirze może działać więcej niż jeden komornik, wprowadzenie regulacji, zgodnie z którą komornik wybrany przez wierzyciela nie może odmówić przyjęcia wniosku o wszczęcie egzekucji (wcześniej komornik miał taką możliwość).

W myśl art. 8 ust. 11 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji w razie podejmowania przez komornika wybranego przez wierzyciela czynności poza swoim rewirem komorniczym wydatki obejmujące diety przysługujące osobom zatrudnionym w kancelarii komornika i uczestniczącym w tych czynnościach, koszty przejazdów i noclegów komornika i tych osób oraz koszty transportu specjalistycznego obciążają wierzyciela niezależnie od przysługującego mu zwolnienia od kosztów sądowych, przy czym wydatków tych nie wlicza się do kosztów egzekucji obciążających dłużnika. Jak już wspomniano, w przypadku prowadzenia egzekucji z nieruchomości zachodzi potrzeba podejmowania szeregu czynności egzekucyjnych w miejscu położenia nieruchomości. Gdyby więc prawo wyboru komornika przez wierzyciela obejmowało również sprawy o egzekucję z nieruchomości, wierzyciel w każdym przypadku definitywnie ponosiłby wydatki, o których mowa w art. 8 ust. 11 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji.

Zwrócić też należy uwagę na regulację z art. 767 § 1 K.p.c., w myśl której, jeżeli do prowadzenia egzekucji został wybrany komornik poza właściwością ogólną, a więc na podstawie art. 8 ust. 5 o komornikach sądowych i egzekucji, skargę na czynności tego komornika rozpoznaje sąd, który byłby właściwy według ogólnych zasad kodeksowych. Oznacza to, że gdyby prawo wyboru komornika przez wierzyciela obejmowało również sprawy o egzekucję z nieruchomości, to sądem właściwym do rozpoznania skargi na czynność komornika wybranego przez wierzyciela byłby sąd miejsca położenia nieruchomości. Mając na względzie wagę i znaczenie czynności egzekucyjnych podejmowanych w toku egzekucji z nieruchomości, stwierdzić należy, że nadzór judykacyjny sądu nad komornikiem, którego siedziba położona jest w znacznym oddaleniu od miejsca położenia nieruchomości i siedziby tego sądu, byłby znacznie utrudniony.

W świetle powyższych uwag przytoczonych na kanwie regulacji z art. 8 ust. 11 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji oraz art. 767 § 1 K.p.c. oczekiwanie, że umożliwienie wierzycielom prawa wyboru komornika także w odniesieniu do spraw o egzekucję z nieruchomości doprowadzi do usprawnienia postępowania w tych sprawach, nie wydaje się uzasadnione.

Konkludując, stwierdzić należy, że wciąż aktualne pozostają argumenty przemawiające za pozostawieniem spraw o egzekucję z nieruchomości poza zakresem sposobów egzekucji objętych prawem wyboru komornika przez wierzyciela.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Bożeny Szydłowskiej**

**w sprawie wysokości
świadczenia pielęgnacyjnego (20963)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 3 marca 2011 r. dotyczące interpelacji poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie wysokości świadczenia pielęgnacyjnego, uprzejmie informuję.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.), świadczenie pielęgnacyjne może otrzymywać rodzic osoby niepełnosprawnej lub inny członek rodziny zobowiązany do alimentacji wobec danej osoby niepełnosprawnej, który rezygnuje bądź nie podejmuje zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w związku z koniecznością sprawowania opieki nad tą osobą niepełnosprawną.

Istotą świadczenia pielęgnacyjnego jest częściowe zrekompensowanie opiekunowi osoby niepełnosprawnej faktu rezygnacji z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w celu sprawowania opieki nad niepełnosprawnym członkiem rodziny. To określa podstawowy warunek, który musi spełnić osoba ubiegająca się o świadczenie pielęgnacyjne – brak aktywności zawodowej spowodowany koniecznością sprawowania opieki nad osobą niepełnosprawną. Świadczenie pielęgnacyjne nie jest więc przeznaczone dla osoby niepełnosprawnej, lecz dla jej opiekuna spełniającego powyższy warunek. Istotne jest również, że w świetle zniesienia od 1 stycznia 2010 r. kryterium dochodowego przy przyznawaniu świadczenia pielęgnacyjnego dopuszczenie możliwości podejmowania zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej przez osobę otrzymującą świadczenie pielęgnacyjne oznaczałoby, że

świadczenie pielęgnacyjne byłoby wypłacane w związku z opieką nad każdą osobą legitymującą się odpowiednim orzeczeniem o niepełnosprawności. W każdej bowiem z rodzin, których członkiem jest osoba legitymująca się odpowiednim orzeczeniem o niepełnosprawności, znalazłaby się osoba zobowiązana do alimentacji na jej rzecz, która, niezależnie od sytuacji faktycznej, jedynie w celu uzyskania dodatkowego źródła dochodu w postaci świadczenia pielęgnacyjnego, zadeklarowałaby fakt sprawowania opieki nad osobą niepełnosprawną. Spowodowałoby to lawinowy wzrost wydatków budżetu państwa na świadczenia pielęgnacyjne, które niejednokrotnie otrzymywałyby osoby, które nie sprawują opieki nad niepełnosprawnym członkiem rodziny.

Biorąc pod uwagę wysokie tempo wzrostu liczby osób korzystających ze świadczenia pielęgnacyjnego w 2010 r., w oparciu o najnowsze dane szacuje się, iż w 2011 r. przeciętna miesięczna liczba wypłacanych świadczeń pielęgnacyjnych wyniesie ok. 143 tys. W porównaniu do stanu na koniec 2009 r. jest to wzrost liczby osób otrzymujących świadczenie pielęgnacyjne o ponad 100%.

Uwzględniając powyższe wielkości, przyznanie prawa do świadczenia pielęgnacyjnego także osobom aktywnym zawodowo (choćby aktywnym zawodowo w ograniczonym zakresie) spowodowałoby kolejny lawinowy wzrost liczby osób otrzymujących świadczenie pielęgnacyjne, co oznaczałoby kolejny wzrost wydatków na ten cel.

W związku z powyższym nie planuje się zmian zasad przyznawania świadczenia pielęgnacyjnego przyznawanego w związku z obiektywnymi przyczynami niewykonywania pracy zarobkowej, które stwarzałyby możliwość otrzymywania tego świadczenia przez osoby aktywne zawodowo.

Z uwagi na trudną sytuację budżetową nie planuje się również uzależnienia wysokości świadczenia pielęgnacyjnego od liczby niepełnosprawnych osób w rodzinie.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej ma świadomość, że dostępne wsparcie dla osób niepełnosprawnych i ich rodzin nie jest wystarczające. Jego aktualny wymiar jest jednak uzależniony od sytuacji budżetowej państwa. Aktualny stan finansów publicznych nie pozwala na zwiększenie wysokości świadczeń adresowanych do osób niepełnosprawnych i ich rodzin.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

ZAPYTANIA

Zapytanie
(nr 8964)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie likwidacji szkół

Kolejny rok to nowa fala likwidacji szkół, a w szczególności szkół wiejskich. Przyjęty algorytm zmusza samorządy do radykalnych cięć budżetowych, co w praktyce oznacza ich likwidację. Tym bardziej że wytypowane do likwidacji placówki oświatowe mają wyremontowane budynki, dobre zaplecze, a ich uczniowie osiągają dobre wyniki w nauce. Kierowanie się tylko wynikiem ekonomicznym wypacza sens istnienia samorządności i aktywności obywatelskiej. Funkcjonowanie szkoły w małej miejscowości należy również rozpatrywać w aspekcie społecznym, tj. bliskość placówki wpływa na bezpieczeństwo uczniów i komfort nauczania. Niejednokrotnie również takie placówki są jedynymi ośrodkami kulturalnymi w tych miejscowościach.

Przytoczę Pani Minister wypowiedzi rodziców uczniów jednej z likwidowanych szkół: „Nie wyobrażam sobie, żeby moje dzieci spędzały dziesięć godzin poza domem”, „Jak mój czteroletni syn ma samodzielnie dojeżdżać kilka kilometrów?”, „Czy likwidacja szkoły jest jednoznaczna z likwidacją innych zajęć w placówce?”, „Dlaczego szuka się oszczędności na dzieciach?”.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy resort finansów zamierza wesprzeć gminy, których sytuacja finansowa zmusza je do likwidacji szkół?

2. Czy przykładowo części kosztów utrzymania budynków nie powinno przejąć ministerstwo kultury?

3. Wobec lawinowej likwidacji szkół, ktokolwiek wyliczył, ile będzie kosztowało odtworzenie całej infrastruktury za kilka lat?

Pozdrawiam i liczę na rzetelną analizę istniejącej sytuacji.

Z poważaniem

Poseł Jan Kochanowski

Gorzów Wielkopolski, dnia 8 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8965)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie automatycznego odrolnienia działek w granicach miast

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zgłaszają się osoby, które złożyły w Urzędzie Miasta Zgierza i Urzędzie Miasta Łodzi pisma z prośbą o odrolnienie działki znajdującej się w granicach miasta. Z dniem 1 stycznia 2009 r. w życie weszła nowelizacja ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych z dnia 10 października 2008 r. zakładająca odrolnienie z mocy prawa gruntów znajdujących się na obszarze miast. Jak się okazuje, nie jest to takie oczywiste, ponieważ zainteresowani otrzymują mimo wszystko decyzję odmowną.

W związku z tym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o wyjaśnienie, jaka procedura obowiązuje pracowników urzędu miasta w przypadku złożonego wniosku o odrolnienie działki rolnej znajdującej się w granicach miasta oraz jakie wiążą się z tym opłaty.

Z poważaniem

Poseł Artur Dunin

Zgierz, dnia 7 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8966)

do ministra środowiska

w sprawie utworzenia strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie Poleskiego Parku Narodowego

Szanowny Panie Ministrze! Jak informują mnie od jakiegoś czasu różne środowiska z woj. lubelskiego, a w szczególności przedstawiciele Lubelskiej Izby Rolniczej, coraz większa grupa rolników, w tym z terenu gminy Urszulin w powiecie włodawskim, wyraża zaniepokojenie z powodu planów dyrekcji Poleskiego Parku Narodowego. Konkretnie chodzi o zamiar utworzenia specjalnej strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie tego parku. Prawie połowa, bo 12 z 28 obszarów proponowanych w projekcie rozporządzenia, znajduje się właśnie na terenie gminy Urszulin. Rozumiejąc intencje i plany dyrekcji Poleskiego Parku Narodowego, z uwagą i troską należy się pochylić jednocześnie nad opiniami wyrażanymi przez środowiska rolników. Zwracają oni m.in. uwagę, że

planowana do tego tak rozległa strefa ochronna w otulinie parku spowoduje powstawanie dużej ilości szkód łowieckich w uprawach położonych na tym obszarze. Oczywistym następstwem tego zjawiska będzie – jak można przypuszczać – pojawienie się różnego rodzaju konfliktów na tym tle. Towarzyszyć im może – jak sądzę – pogorszenie relacji między rolnikami a kołami łowieckimi. Jednocześnie plany utworzenia strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie parku są rozbieżne z publikowanymi na stronach PPN planami ochrony parku, w których pojawiają się stwierdzenia o potrzebie redukcji populacji żyjących obecnie na jego terenie.

W związku z powyższym chciałbym zapytać o przesłanki przemawiające za utworzeniem w chwili obecnej strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie Poleskiego Parku Narodowego. Czy na ten temat były prowadzone konsultacje z lokalnymi samorządami, przedstawicielami środowisk rolniczych i mieszkańcami? Czy ministerstwo uwzględnia obawy rolników i w jaki sposób planuje rozwiązać pojawiające się zagadnienia i problemy? Proszę o wyczerpującą informację i stanowisko w wyżej opisanej sprawie.

Z poważaniem

Poseł Włodzimierz Karpiński

Warszawa, dnia 7 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8967)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie Wojskowych Zakładów
Inżynierskich SA w Dęblinie
w kontekście realizacji przez rząd
„Strategii konsolidacji i wspierania
rozwoju polskiego przemysłu obronnego
w latach 2007-2012”**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie zwrócili się do mnie przedstawiciele Wojskowych Zakładów Inżynierskich SA w Dęblinie w związku z realizacją przez rząd „Strategii konsolidacji i wspierania polskiego przemysłu obronnego w latach 2007–2012” i planami wniesienia do Grupy Bumar udziałów skomercjalizowanych spółek wojskowych przedsiębiorstw remontowo-produkcyjnych, których organem założycielskim był minister obrony narodowej. Nie tylko w ocenie związkowców planowana realizacja strategii może doprowadzić do upadku i likwidacji tychże zakładów z powodu pojawiającej się opinii odnośnie do Grupy Bumar i nienależytej formy zarządzania.

Przypomnę, że zakłady w Dęblinie to firma o ponad 40-letniej tradycji. Zajmuje się remontami sprzętu sapersko-inżynierskiego, jak i produkcją nowych

wyrobów. Sprzęt typu PTS, BAT, PTL czy kontenerowe stacje uzdatniania wody doskonale sprawdziły się podczas zeszłorocznych powodzi. Niestety mimo planów i obietnic nie pojawiły się zamówienia w tym obszarze, co rzutuje na zatrudnienie załogi. Z niepokojem o miejscach pracy w Dęblinie w związku z wyżej wspomnianymi planami wyrażają się nie tylko pracownicy i związkowcy z zakładów, ale również inne środowiska. Obawy o połączenie z Grupą Bumar wydają się być uzasadnione, dlatego z uwagą przyjmowane są innego rodzaju możliwe rozwiązania. Jest nim m.in. koncepcja utworzenia grupy alternatywnej z firm o podobnym profilu jak WZInż w Dęblinie.

W związku z powyższym chciałbym zapytać: Czy ministerstwo przewiduje możliwość przychylenia się do propozycji utworzenia niezależnego od Grupy Bumar podmiotu? Jakie są konkretne plany ministerstwa wobec ww. zakładu z Dębina? Jak wyglądają konsultacje w tym obszarze i jakie wnioski z nich wynikają? Ponadto prosiłbym o informację na temat planów zamówień na sprzęt z Wojskowych Zakładów Inżynierskich SA w Dęblinie.

Poseł Włodzimierz Karpiński

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8968)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie pozbawienia 78-letniej mieszkanki
Sarbinowa prawa do mieszkania, jak
i ustawowego prawa pierwszeństwa do jego
nabycia, wraz z krzywdzącym i sprzecznym
z zasadami współżycia społecznego
wypowiedzeniem jej umowy najmu
tego mieszkania**

Uzasadnienie: ustawa z 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241, ze zm.) określiła, że z końcem 31 grudnia 2010 r. zakończeniu ulega likwidacja państwowych zakładów budżetowych i gospodarstw pomocniczych państwowych jednostek budżetowych oraz gospodarstw pomocniczych gminnych, powiatowych i wojewódzkich jednostek budżetowych.

Takim gospodarstwem pomocniczym państwowej jednostki budżetowej będącej w trwałym zarządzie Sądu Okręgowego w Koszalinie i stanowiącej własność Skarbu Państwa była zabudowana nieruchomości położona w Sarbinowie Morskim przy ul. Leśnej 8.

W dniu 2 października 1995 r. w części tej nieruchomości została zawarta na czas nieokreślony umowa najmu na lokal mieszkalny położony na pięttrze budynku mieszkalnego „Stanisławówka” pomiędzy

Sądem Okręgowym w Koszalinie a panią K. P., pracownicą tego gospodarstwa od lat 60.

Zgodnie z art. 47 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami jednostka organizacyjna sprawująca trwały zarząd może zgłosić wniosek o wydanie decyzji o wygaszenie tego zarządu co do całej nieruchomości lub jej części, jeżeli stała się dla niej zbędna. Ponieważ Sąd Okręgowy wykazał, że ta nieruchomość jest dla niego zbędna, wystąpił zatem do organu nadzorującego, tj. starosty koszalińskiego, o wygaszenie trwałego zarządu.

Z kolei, zgodnie z art. 46 ust. 3 te same ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r., wygaśnięcie trwałego zarządu jest równoznaczne z wypowiedzeniem umów najmu, dzierżawy lub użyczenia, z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia.

Tak też się stało. W dniu 28 lipca 2010 r. dyrektor Sądu Okręgowego w Koszalinie, wykazując, że ww. cała zabudowana nieruchomość jest zbędna, wystąpił w imieniu jednostki organizacyjnej Sądu Okręgowego do starosty koszalińskiego o stwierdzenie wygaśnięcia trwałego zarządu.

Starosta koszaliński w decyzji z dnia 14 grudnia 2010 r. orzekł o wygaśnięciu prawa trwałego zarządu przysługującego Sądowi Okręgowemu w Koszalinie.

Zatem z dniem uprawomocnienia się tej decyzji automatycznie rozpoczął się bieg trzymiesięcznego wypowiedzenia umowy najmu zawartej w dniu 2 października 1995 r. pomiędzy Sądem Okręgowym w Koszalinie a panią K. P., dotyczącej lokalu mieszkalnego.

Tak więc wydaje się, że wszystko odbyło się zgodnie z przepisami prawa, aczkolwiek z wielką i bolesną krzywdą dla pani K. P. i wbrew zasadom współżycia społecznego. Albowiem pani K. P., która przepracowała ponad 45 lat w tym gospodarstwie pomocniczym będącym w trwałym zarządzie Sądu Okręgowego w Koszalinie i mająca na czas nieokreślony umowę najmu w części tej nieruchomości, nawet w czarnych scenariuszach nie przewidziała, iż zostanie na emeryturze po prostu „wyrzucona na bruk”.

Jednocześnie pojawia się problem natury prawnej. Otóż pani K. P., po bezskutecznych wielokrotnych próbach nabycia tego lokalu z jednej strony, z drugiej zaś wiedząc już o ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. określającej likwidację do 31 grudnia 2010 r. gospodarstw pomocniczych, oficjalnie złożyła do prezesa Sądu Okręgowego w Koszalinie podanie o wykup najmowanego lokalu mieszkalnego, w stosunku do którego była najemcą. Powołała się na prawo dysponowania pierwszeństwem nabycia lokalu jako długoletni najemca w oparciu o art. 34 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami oraz ustawę z dnia 15 grudnia 2000 r. o zasadach zbywania mieszkań będących własnością przedsiębiorstw państwowych, niektórych spółek handlowych z udziałem Skarbu Państwa, państwowych osób prawnych oraz niektórych mieszkań będących własnością Skarbu Państwa.

Wniosek na piśmie o sprzedaż lokalu do prezesa Sądu Okręgowego w Koszalinie pani K. P. złożyła w dniu 22 lipca 2010 r., a dopiero w dniu 28 lipca 2010 r., a więc w 5 dni po wpłynięciu wniosku pani K. P., Sąd Okręgowy wystąpił do starosty koszalińskiego o wygaszenie trwałego zarządu, o czym poinformował wnioskodawcę.

Wobec powyższego pani K. P. w dniu 5 sierpnia 2010 r. pisemnie poinformowała starostę koszalińskiego o wcześniejszym wniosku w sprawie nabycia lokalu mieszkalnego. Jednakże ani prezes Sądu Okręgowego, ani starosta koszaliński nie rozpatrzyli wniosku pani K. P. w trybie postępowania administracyjnego.

W mojej opinii doszło do naruszenia prawa, albowiem rozpatrzenie wniosku pani K. P. powinno poprzedzić wydanie decyzji o wygaszeniu trwałego zarządu nieruchomością. Wydanie decyzji w powyższym trybie w sposób rażący przekreśliło wszelkie prawa do mieszkania tak z tytułu najmu, jak i jednocześnie pozbawiło panią K. P. ustawowego prawa pierwszeństwa do nabycia tego mieszkania.

Zatem pani K. P. zaskarżyła ową decyzję starosty koszalińskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. do organu II instancji – wojewody zachodniopomorskiego, który jednakże utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję. W uzasadnieniu podano: „Organ I instancji nie skorzystał z uprawnienia określonego w art. 132 K.p.a. (...) Odwołanie pani K. P. nie zasługuje na uwzględnienie, choć organ I instancji popełnił błąd w taki sposób, że w zaskarżonej decyzji nie powinien wypowiedzieć umowy najmu zawartej w dniu 2 października 1995 r. pomiędzy Sądem Okręgowym w Koszalinie a panią K. P., dotyczącej części przedmiotowej nieruchomości. (...) Nie jest to jednak błąd, który powinien skutkować uchYLENIEM przedmiotowej decyzji.”

Pozostała zatem skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie, co też pani K. P. uczyniła.

Jednakże już na tym etapie nasuwają się pytania:

1. Czy w powyższej sprawie zarówno prezes Sądu Okręgowego w Koszalinie, jak i starosta koszaliński postąpili zgodnie z przepisami prawa w sytuacji, gdy już po wpłynięciu wniosku (kilka dni) o wykup lokalu mieszkalnego przez panią K. P. będącej jego najemcą na czas nieokreślony odmówiono tej sprzedaży, nie poddając owego wniosku rozpatrzeniu w trybie prawem przewidzianym i tym samym zamykając drogę wnioskodawczyni do obrony swoich interesów o znaczeniu życiowym?

Czy także organ II instancji – wojewoda zachodniopomorski postąpił zgodnie z prawem, utrzymując w mocy zaskarżoną przez panią K. P. decyzję starosty koszalińskiego w sytuacji, gdy organ I instancji popełnił błąd, który to – wbrew opinii organu II instancji - de facto (i de iure) spowodował dramatyczne konsekwencje dla pani K. P. w postaci wypowiedzenia umowy najmu i utraty prawa do mieszkania, jak i pierwszeństwa do jego nabycia?

2. Jeśli doszło do naruszenia prawa, to czy istnieje możliwość prawna wzruszenia tego postępowania (np. wznowienia postępowania, przywrócenia terminu środka odwoławczego itp.)?

3. Czy w związku z wypowiedzeniem umowy najmu lokalu służbowego przydzielonego pani K. P. w 1960 r. jako pracownikowi Sądu Wojewódzkiego (obecnie Sądu Okręgowego) w Koszalinie Sąd Okręgowy powinien przydzielić lokal zastępczy, chociażby na terenie tegoż Sarbinowa, w nieruchomościach, które należą do Sądu Okręgowego w Koszalinie?

4. Czy poza działaniami noszącymi znamiona naruszenia przepisów prawa nie została również naruszona zasada współżycia społecznego rozumiana jako podstawowa zasada etycznego i uczciwego postępowania? W art. 5 Kodeksu cywilnego zapisana została generalna zasada: nie można czynić ze swego prawa (w tym oczywiście prawa własności) użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub zasadami współżycia społecznego (godziwego postępowania). Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. W bezpośrednim związku z tymi zapisami pozostaje art. 58 Kodeksu cywilnego. W myśl tego przepisu czynność prawna sprzeczna z ustawą lub mająca na celu obejście ustawy jest co do zasady nieważna (chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek). Nieważna jest też czynność prawna sprzeczna z zasadami współżycia społecznego.

Czyż pozostawienie 78-letniej kobiety bez „dachu nad głową”, od młodości związanej z jednym zakładem pracy, wywiązującej się wzorowo ze swoich obowiązków, zawsze cenionej i lubianej, która jeszcze do 2009 r. pracowała na 1/2 etatu w tejże instytucji, nie jest naruszeniem zasady współżycia społecznego w demokratycznym państwie prawa?

Z poważaniem

Posel Czesław Hoc
Kołobrzeg – Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8969)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie funkcjonowania i działalności
Wałbrzyskich Zakładów Koksowniczych
„Victoria” SA**

W związku z niepokojącymi sygnałami docierającymi do mojego biura poselskiego w sprawie nieprawidłowości i nadużyć finansowych w Wałbrzyskich Zakładach Koksowniczych „Victoria” SA, wskazującymi na wysokie prawdopodobieństwo, że zarząd działa na szkodę Skarbu Państwa, jak również dopuszcza się naruszeń przepisów ustawy o związkach

zawodowych oraz przepisów ustawy o informowaniu pracowników i przeprowadzaniu z nimi konsultacji – Zarząd Wałbrzyskich Zakładów Koksowniczych „Victoria” SA – zwracam się o natychmiastowe zajęcie stanowiska i ustosunkowanie się do otrzymanych przeze mnie informacji.

Zarząd w 2008 r. zawierał bardzo niekorzystne dla spółki tzw. opcje walutowe – spółka w 80% swoje transakcje przeprowadzała w walutach obcych, a nie w złotych. Efektem działań członka zarządu ds. finansowych – według otrzymanych przeze mnie informacji – za zgodą prezesa było powstanie straty finansowej z uszkodzeniem spółki, a tym samym Skarbu Państwa, w wysokości około 38 mln zł. Według uzyskanych przeze mnie informacji pomimo takich nieprawidłowości walne zgromadzenie udzieliło członkom zarządu absolutorium za realizację obowiązków w 2009 r. Warto nadmienić, że wygenerowana w powyższy sposób strata miała rzutować na sytuację finansową spółki jeszcze w I kwartale 2010 r.

Ponadto uzyskałam informację, iż niepokój zarłogi i części organizacji związkowych działających w spółce budzą decyzje zarządu co do prowadzonych prac, w szczególności remontowych, ponieważ w większości wykonawcami są przedsiębiorcy z zewnątrz pomimo tego, że tzw. spółki córki koksowni posiadają dostateczny kapitał wiedzy, umiejętności, a co najważniejsze chcą uczestniczyć w procesie modernizacji zakładu. Sytuacja taka – stosownie do uzyskanych przeze mnie informacji – jest tym bardziej niezrozumiała, ponieważ doszło do fuzji trzech spółek córek pod nazwą epeKoks sp. z o.o., które są własnością koksowni „Victoria”. Wspomniany epeKoks jest – zgodnie z uzyskanymi informacjami – w trudnej sytuacji finansowej, co skutkuje redukcją zatrudnienia oraz wyprzedażą parku maszynowego. Zarząd, zamiast prowadzić politykę spójności finansowej, z racji swej współzależności wyprowadza kapitał na zewnątrz. Takie działanie może potwierdzać możliwość generowania strat z uszkodzeniem Skarbu Państwa.

Ponadto spółka w sposób bezsporny dofinansowywała kampanię samorządową pana P. K. w 2010 r. Dokumentację w przedmiotowej sprawie przekazałam w obecności mediów panu premierowi Donaldowi Tuszkowi.

Z uzyskanych informacji wynika również, że od 2007 r. pan prezes oraz członek zarządu ds. produkcji korzystają nagminnie z samochodów służbowych w celach prywatnych.

Wynika z nich również, iż zarząd w 2009 r. nie wykonał planu funduszu płac uzgodnionego ze stroną związkową ze względu na ogólnoświatowy kryzys gospodarczy, a płace uległy zmniejszeniu o około 400 zł na jednego zatrudnionego przy jednoczesnej stracie na rozliczeniach walutowych spółki sięgających około 30 mln zł za 2009 r. Zarząd zgodnie z ustawą kominową uzyskał wzrost wynagrodzenia o 6,5% od stycznia 2009 r. pomimo wygenerowania

wskazanych strat na wspomnianych wyżej tzw. opcjach walutowych.

Z uzyskanych przeze mnie informacji wynika ponadto, że sprawy pracownicze – w tym wynagrodzenia oraz sposób traktowania członków organizacji związkowych oraz samych pracowników, zarządzanie powierzonymi kapitałami spółki – zaprzeczają zasadom ładu korporacyjnego. W spółce faktycznie nie funkcjonuje żaden program planowania i zabezpieczenia kadrowego, natomiast środki finansowe na ten cel są przeznaczane każdego roku. W „Victorii” SA zatrudnionych jest kilku młodych inżynierów na 475 osób ogółu zatrudnienia, pozostali to pracownicy przed emeryturą lub po pięćdziesiątym roku życia. Zamiar wypowiedzenia umowy o pracę wiceprzewodniczącemu największego związku zawodowego Victorii SA to w opinii grupy pracowniczej swoista nagonka i łamanie prawa, szczególnie w okolicznościach, kiedy rada związkowa nie wyraża na to zgody. W uzasadnieniu tłumaczy się tę sprawę likwidacją etatu. Redukcji miałyby ulec stanowisko mistrza opalania pieców. Stanowisko to zajmuje, jak już wspominałam, wiceprzewodniczący związku zawodowego. W ponad 200-osobowym oddziale piecowni jest to etat kluczowy i strategiczny, a etatyżacja sięga powstawania koksownictwa w Polsce i jest zawarta w „Technicznej eksploatacji koksowni”, którą opracował Instytut Chemicznej Przeróbki Węgla w Zabrze. Z uzyskanych przeze mnie informacji wynika, że w spółce występuje zjawisko wywierania presji na pracowników i związkowców, co ma niekorzystny wpływ na atmosferę pracy w całej załodze tego przedsiębiorstwa. Okoliczność ta znajduje potwierdzenie w treści dokumentów przesłanych w dniu 24.01.2011 r. do ministra skarbu państwa. Wobec powyższego budzi uzasadnione wątpliwości brak reakcji na tak oczywiste podejrzenie naruszania właściwych, obowiązujących przepisów prawa.

Z uzyskanych przeze mnie informacji wynika, iż pracownicy zakładu skarżą się ponadto na członka zarządu ds. produkcji. Kilkudziesięciu pracowników miało podnosić zarzut, że jego zachowanie jednoznacznie wskazuje na działania mobbingujące i dyskryminujące załogę.

Zaskakujący jest również fakt udziału członków zarządu Victorii w wycieczkach na koszt jednego z kontrahentów. Przedsiębiorstwo Thyssen Krupp opłaciło wspomnianym osobom wyjazdy do Chin i USA. Sprawa jest o tyle interesująca, że wspomnianego kontrahenta wymienia się wśród głównych pretendentów do przejęcia spółki w przyszłości.

Według uzyskanych przeze mnie informacji dnia 28 lutego 2011 r. Rada Nadzorcza Wałbrzyskich Zakładów Koksowniczych „Victoria” SA ogłosiła wszczęcie postępowania kwalifikacyjnego na stanowiska: prezesa zarządu, członka zarządu ds. produkcji, członka zarządu ds. handlu i logistyki, członka zarządu ds. finansowych. Przedmiotowe ogłoszenie ukazało się 28.02.2011 r. w „Gazecie Wrocławskiej”. Do 5 marca 2011 r. ogłoszenia oraz uchwały Rady

Nadzorczej o wszczęciu postępowania kwalifikacyjnego nie zamieszczono w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej spółki, co w sposób istotny utrudnia możliwość zapoznania się z treścią ogłoszenia osobom chętnym do uczestniczenia w postępowaniu konkursowym. Taki sposób postępowania jest sprzeczny z zasadą jawności i przejrzystości postępowania, jakie winne prowadzić spółki z udziałem Skarbu Państwa. W ogłoszeniu o wszczęciu postępowania kwalifikacyjnego niektóre z zamieszczonych warunków, jakie powinni spełniać kandydaci na członka zarządu spółki, są niezgodne z warunkami, jakie określono w rozporządzeniu Rady Ministrów z 18 marca 2003 r. w sprawie przeprowadzania postępowania kwalifikacyjnego na stanowisko członka zarządu w niektórych spółkach handlowych (Dz. U. z 2003 r. Nr 55, poz. 476). Do warunków ograniczających możliwość zgłoszenia się do postępowania kwalifikacyjnego zaliczyć należy „doświadczenie niezbędne do wykonywania funkcji prezesa zarządu spółki – co najmniej dziesięcioletni staż pracy, w tym trzyletni okres pełnienia członka zarządu w spółkach kapitałowych o łącznych rocznych przychodach 100 mln zł i średniorocznym zatrudnieniu co najmniej 200 osób” oraz „doświadczenie w procesach restrukturyzacji i prywatyzacji”. Przedstawione powyżej warunki, jako konieczne do spełnienia przez kandydata na prezesa zarządu oraz kandydatów na pozostałych trzech członków zarządu, w sposób jednoznaczny stawiają w pozycji uprzywilejowanej osoby aktualnie będące członkami zarządu w Wałbrzyskich Zakładach Koksowniczych „Victoria” SA. Społeczność lokalna domaga się, by opisane powyżej postępowanie kwalifikacyjne na wymienione stanowiska zostało przez Skarb Państwa odpowiednio zbadane.

W związku z uzyskanymi, przedstawionymi powyżej informacjami proszę o odpowiedź na pytanie: Czy istnieje możliwość zbadania i wyjaśnienia kwestii poruszonych w zapytaniu oraz wyciągnięcia ewentualnych konsekwencji wobec osób, które według mojej opinii mogą przyczyniać się do działania na szkodę spółki Skarbu Państwa?

Z poważaniem

Poseł Anna Zalewska

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8970)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zwiększenia środków
na realizację zadań mających na celu
ochronę, zachowanie i rozwój tożsamości
kulturowej mniejszości narodowych
i etnicznych oraz zachowanie
i rozwój języka regionalnego**

Szanowny Panie Ministrze! Społeczność kaszubska z ubolewaniem przyjmuje fakt zmniejszania z roku na rok środków przeznaczonych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji na realizację zadań mających na celu ochronę, zachowanie i rozwój tożsamości kulturowej mniejszości narodowych i etnicznych oraz zachowanie i rozwój języka regionalnego.

Przykładem jest Muzeum Piśmiennictwa i Muzyki Kaszubsko-Pomorskiej w Wejherowie, które po raz drugi nie otrzymało środków na XIV Ogólnopolski Konkurs Prozatorski im. Jana Drzeżdżona, mimo iż jego celem jest m.in. zachowanie i pielęgnowanie języka kaszubskiego. Z powodu braku dotacji ministerialnej konkurs ten od dwóch lat jest zawieszony, a zawsze cieszył się dużym zainteresowaniem, nie tylko wśród społeczności kaszubskiej.

W związku z powyższym zapytuję Pana Ministra: Czy jest szansa na przyszłościowe zwiększenie środków w resorcie na dofinansowanie tego rodzaju wniosków?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Budnik

Wejherowo, dnia 10 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8971)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wątpliwości związanych
z likwidacją urzędów pocztowych
w miejscowościach Tropie,
Rożnów i Gródek nad Dunajcem**

W skład gminy Gródek n. Dunajcem wchodzi 12 miejscowości. Do niedawna na jej terenie były trzy urzędy pocztowe: w Tropiu, Rożnowie i Gródku n. Dunajcem. Dwa z nich, tj. w Tropiu i Rożnowie, już zostały zlikwidowane i pozostał tylko Urząd Pocztowy w Gródku n. Dunajcem.

Już teraz mieszkańcy gminy odczuwają duże niedogodności związane z dostępem do jedyne go urzędu, gdyż muszą pokonywać kilkanaście kilometrów, aby

tam dotrzeć. W przypadku likwidacji także tego oddziału Poczty Polskiej najbliższy będzie w Nowym Sączu, co oznaczałoby konieczność przebycia następnych kilkudziesięciu kilometrów.

Fakt ten niepokoi mieszkańców gminy od lat korzystających z usług Poczty Polskiej, gdyż w przypadku likwidacji urzędu pocztowego będą oni pozbawieni możliwości swobodnego korzystania z usług placówki.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jaki jest powód planowanej likwidacji placówki, urzędu pocztowego w miejscowości Gródek n. Dunajcem (pow. nowosądecki, woj. małopolskie)?

2. Dlaczego planuje się zamknięcie ww. placówki Poczty Polskiej, skoro wiadomo, iż nie pozostanie ono bez wpływu na możliwość skorzystania z jej usług przez mieszkańców, a tym samym na wizerunek Poczty Polskiej SA?

3. Dlaczego, zapowiadając likwidację poczty, nie skonsultowano sprawy z władzami gminy Gródek n. Dunajcem?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Janczyk

Limanowa, dnia 10 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8972)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wątpliwości związanych
z likwidacją urzędu pocztowego
w miejscowości Muszyna
w pow. nowosądeckim w woj. małopolskim**

Niepokój budzi fakt likwidacji urzędów pocztowych w małych miejscowościach, do jakich należy Muszyna, w której funkcjonuje tylko jedna placówka pocztowa, świadcząca pełny zakres usług dla mieszkańców gminy (11 500 mieszkańców), podmiotów gospodarczych oraz kuracjuszy i turystów.

Rozległy obszar gminy, górzyste ukształtowanie powierzchni i trudności komunikacyjne mogą pozbawić mieszkańców gminy i działające na jej terenie firmy dostępu do usług pocztowych. Likwidacja ww. usług to także regres w rozwoju gospodarczym gminy, deprecjacja rangi uzdrowiska, a także dodatkowe koszty dla obywateli, jak i firm.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jaki jest powód planowanej likwidacji placówki urzędu pocztowego w miejscowości Muszyna (pow. nowosądecki, woj. małopolskie)?

2. Dlaczego planuje się zamknięcie ww. placówki Poczty Polskiej, skoro wiadomo, iż nie pozostanie to

bez wpływu na możliwość skorzystania z jej usług przez mieszkańców, a tym samym na wizerunek Poczty Polskiej SA?

3. Dlaczego, zapowiadając likwidację poczty, nie skonsultowano sprawy z władzami gminy Muszyna?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Janczyk

Limanowa, dnia 14 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8973)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie przyszłości
Szczecińskiej Stoczni Remontowej Gryfia**

Szanowny Panie Ministrze! Właścicielem Stoczni Remontowej Gryfia jest MS TFI będące własnością Agencji Rozwoju Przemysłu. Jest to jedna z największych stoczni remontowych w Polsce, zatrudniająca ok. 850 osób. W ostatnim czasie zarząd Gryfia deklaruje chęć dokonania zmian mających na celu optymalizację struktury zatrudnienia. W następstwie tych działań – jak deklaruje zarząd – będą podejmowane decyzje dotyczące wielkości i struktury zatrudnienia. Związki zawodowe działające w przedsiębiorstwie wyrażają obawy przed zwolnieniami. Obawiają się, że w Gryfii może powtórzyć się scenariusz Stoczni Szczecińskiej Nowa. W ostatnim czasie zakładowe związki zawodowe otrzymały informację od zarządu stoczni o konieczności zwolnienia ok. 300 osób zajmujących się produkcją w przedsiębiorstwie.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy zwolnienie tak licznej grupy nie jest pierwszym krokiem do zamknięcia stoczni?

2. Czy rozważane są inne możliwości poprawienia kondycji przedsiębiorstwa – bez zwalniania tak dużej części załogi?

3. Czy zwolnienie blisko 300 osób nie osłabi możliwości operacyjnych stoczni, nie będzie powodem braku możliwości przyjmowania części zleceń i osłabienia potencjału firmy?

4. Czym kierują się władze spółki, skupiając się na osłabieniu kapitału ludzkiego stoczni, zamiast podejmować aktywność na polu pozyskiwania większej liczby kontraktów?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Napieralski

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8974)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie procesu prywatyzacji
PPKS Zgorzelec sp. z o.o.**

Szanowny Panie Ministrze! Departament Nadzoru Właścicielskiego i Prywatyzacji MSP w dniu 19 sierpnia 2009 r. podjął decyzję o rozpoczęciu procesu prywatyzacji PPKS Zgorzelec sp. z o.o. W dniu 3 września 2009 r. o tym fakcie poinformowano zarząd spółki oraz działające w nim związki zawodowe. Z uzyskanych przeze mnie informacji wynika, że pracownicy PPKS Zgorzelec oczekują nieodpłatnego zbycia ich spółki na rzecz powiatu zgorzeleckiego. Wolę taką wyraziła także Rada Powiatu Zgorzeleckiego w stosownej swojej uchwale podjętej w II połowie 2010 r.

Mając powyższe na względzie proszę o informacje:

1. Dlaczego pomimo znacznego upływu czasu PPKS Zgorzelec nie został nieodpłatnie zbyty na rzecz samorządu powiatowego w Zgorzelcu?

2. Czy MSP przewidziało inną ścieżkę prywatyzacji dla PPKS Zgorzelec? Jeśli tak, to jaką? Czy ewentualny nowy właściciel zobowiązany zostanie do zawarcia pakietu pracowniczego z reprezentującymi pracowników związkami zawodowymi?

Z poważaniem

Poseł Ryszard Zbrzyzny

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8975)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zmiany zasad dotyczących
udzielania nocnej pomocy medycznej
i likwidacji takich placówek
w woj. podlaskim**

Szanowny Panie Premierze! Od 1 marca 2011 r. zmianie uległy zasady dotyczące udzielania nocnej i świadczonej opieki medycznej. Przede wszystkim zlikwidowano obowiązek rejonizacji, co w praktyce oznacza, że pacjent będzie mógł wybrać punkt, w którym będzie chciał skorzystać z pomocy medycznej. Wedle założeń Narodowego Funduszu Zdrowia ma to doprowadzić do zmniejszenia odległości od miejsca zamieszkania pacjenta do lecznicy, w której otrzyma poradę lekarską.

W ramach przedmiotowych zmian ulegnie również zmniejszeniu ilość placówek, które będą świadczyć pomoc medyczną w nocy. Tym samym likwidacja

rejonizacji w praktyce wcale nie musi oznaczać zwiększenia dostępności dla pacjentów. Powyższe zmiany obejmą również województwo podlaskie.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Prezesa Rady Ministrów z następującymi pytaniami:

1. Czym się kierowano przy podpisywaniu kontraktów z placówkami?
2. Ile placówek udzielających pomocy medycznej w województwie podlaskim w nocy zostało zlikwidowanych?
3. Czy nie doprowadzi to do ograniczeń w dostępie do pomocy medycznej w województwie podlaskim?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 16 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8976)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie likwidacji placówki pocztowej
w miejscowości Płaska w woj. podlaskim**

Szanowny Panie Premierze! W ostatnim czasie Zarząd Poczty Polskiej podjął decyzję o likwidacji placówki pocztowej w miejscowości Płaska w woj. podlaskim. Jako powód przedmiotowej decyzji wskazano brak dochodowości w ostatnim czasie oraz konieczność restrukturyzacji. Z przedmiotową decyzją nie zgadzają się zarówno władze gminy oraz sami mieszkańcy, którzy w znaczącej większości są ludźmi starszymi, którzy przywiązali się do obecnej sytuacji oraz darzą zaufaniem listonoszy dostarczających im przesyłki czy też emerytury. Dodatkowo ci ostatni po likwidacji placówki w Płaskiej będą musieli pokonywać trasę nie 90 km dziennie, jak to było dotychczas, ale o 50% większą.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Prezesa Rady Ministrów z następującymi pytaniami:

1. Jakiego kroki zostaną podjęte w celu zmiany istniejącej sytuacji?
2. Jaka jest skala likwidacji placówek pocztowych w skali woj. podlaskiego?
3. Jakie kryteria stosowano przy podejmowaniu decyzji o likwidacji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 16 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8977)

do ministra zdrowia

**w sprawie ograniczania zatrudnienia
w resorcie oraz jednostkach podległych
i nadzorowanych**

Szanowna Pani Minister! Jednym z priorytetów rządu pana Donalda Tuska było ograniczenie zatrudnienia w administracji publicznej. W ciągu ostatnich 20 lat zatrudnienie w administracji wzrosło o około 300 tys. osób i osiągnęło poziom około 460 tys. osób.

W zeszłym roku w ministerstwach zatrudnienie wzrosło średnio o 4,5%, natomiast w urzędach wojewódzkich aż o 10%. Obecnie pomimo deklaracji rządu o potrzebie ograniczenia zatrudnienia w administracji rządowej zwiększa się systematycznie zatrudnienie w resortach oraz instytucjach podległych i nadzorowanych.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jak kształtowało się roczne średnie zatrudnienie w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych w latach 2007–2010?
2. Jakie zatrudnienie planuje się w resorcie i jednostkach podległych w 2011 r.?
3. Jaki był koszt wynagrodzeń i pochodnych osób zatrudnionych w resorcie i jednostkach podległych i nadzorowanych w latach 2008, 2009, 2010, a jaki planuje się na rok 2011?
4. Jakie planuje się średnie wynagrodzenie, łącznie z dodatkowym wynagrodzeniem pracowników resortu w 2011 r.?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8978)

do ministra finansów

**w sprawie ograniczania zatrudnienia
w resorcie oraz jednostkach podległych
i nadzorowanych**

Szanowny Panie Ministrze! Jednym z priorytetów rządu pana Donalda Tuska było ograniczenie zatrudnienia w administracji publicznej. W ciągu ostatnich 20 lat zatrudnienie w administracji wzrosło o około 300 tys. osób i osiągnęło poziom około 460 tys. osób.

W zeszłym roku w ministerstwach zatrudnienie wzrosło średnio o 4,5%, natomiast w urzędach wojewódzkich aż o 10%. Obecnie pomimo deklaracji rządu o potrzebie ograniczenia zatrudnienia w administracji rządowej zwiększa się systematycznie zatrudnienie w resortach oraz instytucjach podległych i nadzorowanych.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jak kształtowało się roczne średnie zatrudnienie w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych w latach 2007–2010?

2. Jakie zatrudnienie planuje się w resorcie i jednostkach podległych w 2011 r.?

3. Jaki był koszt wynagrodzeń i pochodnych osób zatrudnionych w resorcie i jednostkach podległych i nadzorowanych w latach 2008, 2009, 2010, a jaki planuje się na rok 2011?

4. Jakie planuje się średnie wynagrodzenie, łącznie z dodatkowym wynagrodzeniem pracowników resortu w 2011 r.?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8979)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie ograniczania zatrudnienia
w resorcie oraz jednostkach podległych
i nadzorowanych**

Patrz zapytanie nr 8978, str. 238.

Zapytanie
(nr 8980)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie ograniczania zatrudnienia
w resorcie oraz jednostkach podległych
i nadzorowanych**

Patrz zapytanie nr 8977, str. 238.

Zapytanie
(nr 8981)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie ograniczania zatrudnienia
w resorcie oraz jednostkach podległych
i nadzorowanych**

Patrz zapytanie nr 8978, str. 238.

Zapytanie
(nr 8982)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie ograniczania zatrudnienia
w resorcie oraz jednostkach podległych
i nadzorowanych**

Patrz zapytanie nr 8978, str. 238.

Zapytanie
(nr 8983)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie ograniczania zatrudnienia
w resorcie oraz jednostkach podległych
i nadzorowanych**

Patrz zapytanie nr 8977, str. 238.

Zapytanie
(nr 8984)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie ograniczania zatrudnienia
w resorcie oraz jednostkach podległych
i nadzorowanych**

Patrz zapytanie nr 8978, str. 238.

Zapytanie
(nr 8985)

do ministra infrastruktury

**w sprawie ograniczania zatrudnienia
w resorcie oraz jednostkach podległych
i nadzorowanych**

Patrz zapytanie nr 8978, str. 238.

Zapytanie
(nr 8986)

do ministra gospodarki

**w sprawie ograniczania zatrudnienia
w resorcie oraz jednostkach podległych
i nadzorowanych**

Patrz zapytanie nr 8978, str. 238.

Zapytanie
(nr 8987)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie ograniczania zatrudnienia
w resorcie oraz jednostkach podległych
i nadzorowanych**

Patrz zapytanie nr 8977, str. 238.

Zapytanie
(nr 8988)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie ograniczania zatrudnienia
w resorcie oraz jednostkach podległych
i nadzorowanych**

Patrz zapytanie nr 8978, str. 238.

Zapytanie
(nr 8989)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie ograniczania zatrudnienia
w resorcie oraz jednostkach podległych
i nadzorowanych**

Patrz zapytanie nr 8978, str. 238.

Zapytanie
(nr 8990)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie ograniczania zatrudnienia
w resorcie oraz jednostkach podległych
i nadzorowanych**

Patrz zapytanie nr 8978, str. 238.

Zapytanie
(nr 8991)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie ograniczania zatrudnienia
w resorcie oraz jednostkach podległych
i nadzorowanych**

Patrz zapytanie nr 8978, str. 238.

Zapytanie
(nr 8992)

do ministra środowiska

**w sprawie ograniczania zatrudnienia
w resorcie oraz jednostkach podległych
i nadzorowanych**

Patrz zapytanie nr 8978, str. 238.

Zapytanie
(nr 8993)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie ograniczania zatrudnienia
w resorcie oraz jednostkach podległych
i nadzorowanych**

Patrz zapytanie nr 8977, str. 238.

Zapytanie
(nr 8994)

do ministra infrastruktury

**w sprawie realizacji porozumienia
na szczeblu ministrów infrastruktury
Polski i Niemiec dotyczącego uruchomienia
szybkiego bezpośredniego połączenia
kolejowego Szczecin – Berlin**

Szanowny Panie Ministrze! Jednym z istotnych problemów warunkujących rozwój Szczecina i regionu jest uruchomienie szybkiego bezpośredniego połączenia kolejowego tego miasta z Berlinem. W aktualnym stanie pasażerowie korzystający z pociągów tej relacji zmuszeni są do dokonywania przesiadki. Wynika to przede wszystkim z braku pełnej elektryfikacji linii – 30 km po stronie niemieckiej i 10 km po stronie polskiej. W związku z powyższym podróż między tymi miastami wydłuża się do blisko 2,5 godz. Dokonanie niezbędnych prac modernizacyjnych pozwoliłoby skrócić czas podróży do 1 godz.

Kwestie te były przedmiotem rozmów na szczeblu ministerstw infrastruktury obu państw, w wyniku których uzgodniono, iż zawarte zostanie odpowiednie porozumienie określające zakres i terminarz prac modernizacyjnych ww. linii kolejowej, efektem których będzie uruchomienie szybkiego bezpośredniego połączenia kolejowego między Szczecinem i Berlinem. Mimo upływu blisko 1,5 roku porozumienie takie nie zostało sfinalizowane, a jak wynika z przebiegu odbytego na ten temat w dniu 9 marca br. w Berlinie spotkania przedstawicieli samorządu województwa zachodniopomorskiego ze stroną niemiecką, opóźnienia w tym względzie spowodowane są niedostateczną aktywnością polskiego ministerstwa infrastruktury.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jakim etapie zaawansowania znajdują się w resorcie infrastruktury prace nad przygotowaniem i zawarciem ze stroną niemiecką porozumienia w sprawie uruchomienia szybkiego, bezpośredniego połączenia kolejowego Szczecin – Berlin?

2. Jakie są przyczyny opóźnień w sfinalizowaniu tak ważnego dla Szczecina projektu infrastrukturalnego, który w znaczący sposób poprawiłby warunki podróżowania między tymi miastami, zwłaszcza w kontekście coraz szerszego korzystania przez mieszkańców regionu z usług międzynarodowego portu lotniczego w Berlinie?

3. W jakim horyzoncie czasowym można spodziewać się zawarcia ostatecznego porozumienia w tej sprawie i jaki będzie harmonogram oraz termin zakończenia tej inwestycji?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Napieralski

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8995)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zbiornika odpadów
niebezpiecznych i szkodliwych
po Zakładzie Surowców Ogniotrwałych
Górka w Trzebini**

Stan faktyczny. W dniu 23 lutego 2001 r. likwidator Zakładu Surowców Ogniotrwałych Górka SA w likwidacji zrzekł się na rzecz Skarbu Państwa prawa wieczystego użytkowania działek, na których znajdował się zbiornik pomargłowy Górka, w którym zgromadzono ok. 1 mln Mg odpadów poprodukcyjnych, w tym niebezpiecznych, oraz ok. 500 tys. m³ zanieczyszczonej cieczy.

Ze względu na istniejące realne zagrożenia katastrofą ekologiczną oraz brak jakichkolwiek działań właściwych organów ochrony środowiska gmina Trzebinia, kierując się odpowiedzialnością za stan środowiska naturalnego oraz bezpieczeństwem publicznym, zmuszona została do podjęcia natychmiastowych działań mających na celu likwidację istniejącego zagrożenia, w tym w pierwszej kolejności do awaryjnego pompowania cieczy.

W latach 2005–2008 gmina Trzebinia w porozumieniu z wojewodą małopolskim prowadziła I etap rekultywacji zbiornika Górka polegający na neutralizacji i odpompowaniu cieczy zgromadzonej w zbiorniku. Osiągnięty efekt ekologiczny to odpompowanie ponad 533 tys. m³ silnie zanieczyszczonej cieczy i obniżenie lustra cieczy o ponad 12 m. Poniesione nakłady finansowe wyniosły 26 mln zł i pochodziły z budżetu państwa oraz NFOŚiGW.

Równolegle prowadzone były przez gminę działania w celu przygotowania realizacji II etapu rekultywacji.

Przy współpracy z Ministerstwem Środowiska, Ministerstwem Rozwoju Regionalnego oraz NFOŚiGW w grudniu 2010 r. została wykonana i zatwierdzona pełna dokumentacja niezbędna do złożenia wniosku o przyznanie dotacji ze środków Funduszu Spójności w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, II priorytet: Gospodarka odpadami i ochrona powierzchni ziemi, działanie 2.2: Przywracanie terenom zdegradowanym wartości przyrodniczych i ochrona brzegów morskich.

W chwili obecnej gmina Trzebinia chce się wycofać z zarządzania zbiornikiem.

Uchwałą z dnia 25 lutego 2011 r. Rada Miasta Trzebini zobowiązała burmistrza do podjęcia działań zmierzających do rozwiązania umowy użyczenia gminie terenu zawartej w dniu 23 marca 2001 r. pomiędzy Skarbem Państwa a gminą Trzebinia i do zwrotu przedmiotu użyczenia na rzecz Skarbu Państwa. Okres wypowiedzenia umowy użyczenia minie we wrześniu br. Według kosztorysów środki niezbędne do zakończenia procesu likwidacji zagrożenia eko-

logicznego i rekultywacji tego terenu wynoszą ok. 36 mln zł. Zbiornik w Górcie jest zaliczany do kategorii tzw. bomb ekologicznych. Od momentu wygaśnięcia umowy użyczenia Skarb Państwa będzie ponosił pełną odpowiedzialność za likwidację tego zagrożenia. Niezbędne działania należy podzielić na dwie fazy:

1) niedopuszczenie do podniesienia się poziomu wód w zbiorniku – działanie bieżące,

2) ostateczna rekultywacja zgodna z wykonanym projektem – ok. 36 mln zł.

Pytanie. Mając na uwadze zagrożenie ekologiczne, jakie wciąż niesie ze sobą istnienie tego zbiornika, proszę o odpowiedź, jakie zostaną podjęte działania przez przedstawicieli administracji rządowej w celu ostatecznej likwidacji zagrożenia i rekultywacji terenu zbiornika.

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Arkit

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8996)

do ministra infrastruktury

**w sprawie rozporządzeń do nowelizacji
ustawy Prawo o ruchu drogowym**

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 31 grudnia 2010 r. weszła w życie nowelizacja ustawy Prawo o ruchu drogowym, która to ustawa zwiększa limity prędkości na autostradach i drogach ekspresowych, a także porządkuje przepisy dotyczące stosowania fotoradarów. Jest to nowelizacja długo oczekiwana przez wszystkie służby zajmujące się tą problematyką.

Do mojego biura dochodzą jednak uwagi tychże służb, że nie w pełni mogą wykorzystać tę ustawę, ponieważ nie ma do tej ustawy rozporządzeń. Stąd moje pytanie: Kiedy zostaną wprowadzone rozporządzenia do wyżej wymienionej ustawy?

Z poważaniem

Poseł Bogdan Bojko

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8997)

do ministra środowiska

**w sprawie odpowiedzialności organów
administracyjnych za stan i modernizację
wałów przeciwpowodziowych
po ubiegłorocznej powodzi
oraz wiążącego się z tym problemu
kompetencyjno-decyzyjnego**

Szanowny Panie Ministrze! Podczas powodzi w roku 2010 zostało zniszczonych lub uszkodzonych 8927 km wałów przeciwpowodziowych, koryt rzek i cieków wodnych w całej Polsce. Podczas powodzi okazało się, że po raz kolejny nie unormowano sprawy odpowiedzialnych za stan wałów przeciwpowodziowych.

Fatalny podział kompetencji powoduje, że za część wałów odpowiadają regionalne zarządy gospodarki wodnej przy Krajowym Zarządzie Gospodarki Wodnej, który odpowiada również za zbiorniki retencyjne i niektóre tamy. Następnym podmiotem odpowiedzialnym za wały jest dyrektor zarządu melioracji, który podlega marszałkowi województwa.

W sytuacji wymagającej podjęcia natychmiastowej decyzji pojawia się ogromny problem z uzgodnieniem stanowisk.

Jako reprezentant obywateli pragnę zapytać:

1. Ile kilometrów wałów przeciwpowodziowych zostało odbudowanych po zeszłorocznej powodzi?

2. Czy istnieje system stałego monitoringu stanu wałów powodziowych?

3. Czy Pan Minister przewiduje możliwość uregulowania spraw kompetencyjnych poszczególnych instytucji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Edward Siarka

Nowy Targ, dnia 14 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8998)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie kryteriów przyznawania
dofinansowania w ramach programów
koordynowanych przez PFRON**

Szanowana Pani Minister! W dniu 21 stycznia 2011 r. zwróciłem się do pełnomocnika rządu ds. osób niepełnosprawnych z prośbą o dofinansowanie zakupu samochodu do transportu chorych dla Domu Opieki w Porębie prowadzonego przez Zgromadzenie Sióstr Służebniczek Najświętszej Marii Panny. Spra-

wa została przekierowana do prezesa Zarządu PFRON. Moje wystąpienie nie przyniosło żadnego efektu, tzn. nie przyznano siostrom dofinansowania, uzasadniając, iż ewentualne dofinansowanie mieściłoby się w ramach „Programu wyrównywania różnic między regionami II”, ale wniosek według oceny prezesa PFRON nie zasługiwał na uwzględnienie z powodu tego, „że podregion opolski charakteryzował się produktem krajowym brutto na jednego mieszkańca 94,7%, a powiat strzelecki niską stopą bezrobocia na poziomie 10,9% przy średniej stopie bezrobocia w kraju na poziomie 11,7%”.

Mając powyższe na uwadze, różnica między wyżej cytowanymi wskaźnikami na terenie kraju i powiatu strzeleckiego wynosi 0,8% (w liczbach bezwzględnych może to wynosić kilka osób).

Z tych to względów zwracam się do Pani Minister z pytaniami:

1. Jakie kryteria oprócz powyższych, budzących naszym zdaniem wątpliwości, może wziąć pod uwagę kierownictwo PFRON?

2. Czy kryteria zastosowane w wyżej opisanej sytuacji są adekwatne w stosunku do potrzeb podmiotów zajmujących się osobami niepełnosprawnymi?

3. Czy istnieją jakieś środki nadzwyczajne, które mają istotne znaczenie w działalności Domu Opieki w Porębie?

Z poważaniem

Poseł Jan Religa

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8999)

do ministra infrastruktury
oraz
ministra środowiska

**w sprawie wydania decyzji środowiskowej
dotyczącej budowy drogi S17 na odcinku
węzeł Lubelska – Garwolin – granica
woj. mazowieckiego**

Szanowny Panie Ministrze! Z uzyskanych przeze mnie informacji wynika, że głównym powodem braku realizacji drogi S17 na odcinku węzeł Lubelska – Garwolin – granica województwa mazowieckiego w pierwotnym terminie określonym w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” jest brak decyzji środowiskowej. W kontekście odpowiedzi Pana Ministra na moje wcześniejsze wystąpienia dotyczące tej sprawy (interpelacje poselskie i pytania w sprawach bieżących) powyższa sytuacja musi wzbudzać zdziwienie i zaniepokojenie. Pragnę bowiem przypomnieć, iż z otrzymanych odpowiedzi resortu wynikało:

1. Odpowiedź z dnia 1 kwietnia 2008 r.:

— węzeł Zakręt – węzeł Lubelska, decyzja środowiskowa została już wydana; III kwartał 2009 r. zakończenie prac nad dokumentacją techniczną,

— węzeł Lubelska – Garwolin, planowane jest złożenie wniosku o decyzję środowiskową w II kwartale 2008 r.

2. Odpowiedź z dnia 29 maja 2009 r.:

— węzeł Lubelska – Garwolin, powtórne rozpatrywanie raportu o oddziaływaniu na środowisko.

3. Odpowiedź z 16 lipca 2009 r.:

— węzeł Lubelska – Garwolin, planowany termin uzyskania decyzji środowiskowej IV kwartał 2009 r.

4. odpowiedź z dnia 19 kwietnia 2010 r.:

— węzeł Lubelska – Garwolin, rozpatrzono raport o oddziaływaniu na środowisko, złożono wniosek o decyzję środowiskową,

— Garwolin – granica województwa mazowieckiego, złożono wniosek o wydanie decyzji środowiskowej.

Powyższe informacje nie znajdują potwierdzenia w dokumentach Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, według których (stan na dzień 22 czerwca 2010 r.), ograniczając się do najbardziej jaskrawego przykładu, w odniesieniu do węzła Lubelska – Zakręt, brak jest decyzji środowiskowej, a oczekiwany termin jej wydania to październik 2010 r. W tym miejscu, powołując się na odpowiedź resortu z dnia 1 kwietnia 2008 r., pozwolę sobie przypomnieć, iż już wówczas decyzja środowiskowa dotycząca tego odcinka drogi S17 miała zostać podjęta.

W związku z tak rozbieżnymi informacjami nieodparcie nasuwają się następujące pytania, o odpowiedź na które proszę Pana Ministra:

1. W której odpowiedzi Pan Minister napisał prawdę, oddając stan faktyczny dotyczący realizacji przedmiotowej inwestycji drogowej?

2. Jakie są przyczyny opóźnień w wydaniu decyzji środowiskowych dotyczących przywołanego odcinka S17? Kto personalnie ponosi odpowiedzialność za tę sytuację?

3. Kiedy stosowne decyzje w tej sprawie zostaną ostatecznie podjęte?

Z wyrazami szacunku

Poseł Stanisława Prządka

Garwolin, dnia 7 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9000)

do ministra infrastruktury

**w sprawie postępującego ograniczania
działalności spółek kolejowych
na terenie woj. świętokrzyskiego**

Szanowny Panie Ministrze! W latach dziewięćdziesiątych XX w. w województwie świętokrzyskim funkcjonowały następujące jednostki organizacyjne grupy kapitałowej PKP SA:

- Zakład Przewozów Osobowych w Kielcach,
- Zakład Przewozów Towarowych w Kielcach,
- Zakład Przewozów Towarowych w Skarżysku-Kamiennej,
- Zakład Taboru w Kielcach,
- Zakład Taboru w Skarżysku-Kamiennej,
- Zakład Linii Kolejowych w Kielcach,
- Zakład Linii Kolejowych w Skarżysku-Kamiennej,
- Zakład Energetyki Kolejowej w Kielcach.

Od tego czasu poprzez kolejne reorganizacje następował proces postępującej likwidacji jednostek organizacyjnych PKP na terenie województwa świętokrzyskiego i wszystko wskazuje na to, że proces ten będzie postępował, a województwo świętokrzyskie stanie się komunikacyjną pustynią.

Najpierw w końcówce lat dziewięćdziesiątych połączono Zakład Taboru w Kielcach i Zakład Taboru w Skarżysku-Kamiennej. W to miejsce powołano Zakład Taboru w Skarżysku-Kamiennej. Potem Zakład Taboru w Skarżysku-Kamiennej połączono z Zakładami Przewozów Towarowych z Kielc i ze Skarżyska-Kamiennej w PKP Cargo Zakład Świętokrzyski z siedzibą w Skarżysku-Kamiennej. Decyzja ta była niezwykle kontrowersyjna, ponieważ zarówno wielkość przewozów, jak i bliskość firm obsługiwanych przez PKP przemawiały za umiejscowieniem siedziby zakładu w Kielcach. Jak wynika jednak z odpowiedzi ministra infrastruktury na moje zapytanie poselskie z października 2008 r., za umiejscowieniem siedziby zakładu w Skarżysku-Kamiennej przemawiać miały optymalizacja organizacji z jednoczesnym dostosowaniem do uwarunkowań rynkowych oraz poprawa efektywności procesu przewozowego. W wyniku reorganizacji miało powstać 16 zakładów w taki sposób, aby połączyć i uporządkować funkcje handlowe, eksploatacyjne i utrzymaniowe w nowych obszarach działania, z jednoczesnym przekazaniem tym zakładom większych kompetencji.

Decyzja ta, jak się okazało, była całkowicie chybiona, ponieważ nowa struktura organizacyjna nie przetrwała nawet roku i od 1 stycznia 2011 r. Zakład ze Skarżyska-Kamiennej został wchłonięty przez PKP Cargo Zakład w Lublinie. Mimo że za pozostawieniem siedziby zakładu na terenie województwa świętokrzyskiego przemawiały względy lokalowe (budynki stanowiący własność PKP Cargo), jak również

fakt zatrudniania większości pracowników na terenie województwa świętokrzyskiego. W nowej jednostce rozpoczęto zwalnianie pracowników. W 90% dotyczy mają one pracowników z województwa świętokrzyskiego.

Zakład Przewozów Osobowych w Kielcach funkcjonuje obecnie jako Przewozy Regionalne sp. z o.o. – Świętokrzyski Zakład Przewozów Regionalnych. Podlega on Urzędowi Marszałkowskiemu Województwa Świętokrzyskiego. W miarę dobrze działa PKP Energetyka Zakład Świętokrzyski w Kielcach.

Okazuje się, że to nie koniec degradacji struktur organizacyjnych grupy kapitałowej PKP w województwie świętokrzyskim. Aktualnie działają 23 zakłady linii kolejowych należące do PKP Polskie Linie Kolejowe SA, w tym na terenie województwa świętokrzyskiego 2 – w Kielcach i Skarżysku-Kamiennej. Podporządkowane jest im 127 sekcji eksploatacji.

Jak wynika z posiadanych przeze mnie informacji, ma ich pozostać jedynie 10 i 88 sekcji eksploatacji, a zakłady linii kolejowych funkcjonujące na terenie województwa świętokrzyskiego mają ulec likwidacji. Zakład w Skarżysku-Kamiennej prawie w całości wcielony zostanie do Zakładu Linii Kolejowych w Lublinie, a Zakład Linii Kolejowych w Kielcach będzie podzielony w taki sposób, że jego ewentualne odtworzenie będzie niemożliwe. Sekcja Włoszczowa ma zostać włączona do Zakładu Centralnego z siedzibą w Łodzi, Sekcja Sędziszów do Zakładu Południowo-Wschodniego z siedzibą w Krakowie, a Sekcje z Kielc i Sitkówki do Zakładu Wschodniego z siedzibą w Lublinie.

Jednocześnie sieć kolejowa w Polsce ma według najbardziej radykalnego wariantu ulec skróceniu z 19,4 tys. km do 11,3 tys. km. Część linii kolejowych w województwie świętokrzyskim ma ulec likwidacji.

W ten sposób z kilkunastu zakładów zatrudniających tysiące pracowników został jeden, a dwa pozostałe mają ulec likwidacji. Sieć linii kolejowych ma zostać ograniczona tylko do linii zapewniających obecnie rentowność. Dla szeregu miejscowości jest to równoznaczne z cywilizacyjną zapaścią. Wyżej wymienione decyzje wydają się potwierdzać zarzut marginalizacji województwa świętokrzyskiego.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy firma konsultingowa Mc Kinsey&Company przygotowała dla PKP PLK SA projekt restrukturyzacji firmy zakładający oparcie struktury organizacyjnej firmy na 10 zakładach linii kolejowych i 88 sekcjach?

2. Czy w PKP PLK SA działa już grupa mająca za zadanie przygotowanie restrukturyzacji, zgodnie z koncepcją opracowaną przez firmę konsultingową Mc Kinsey&Company?

3. Czy prawdą jest, że decyzja o restrukturyzacji PKP PLK SA ma zostać ogłoszona dopiero po wyborach parlamentarnych?

4. Ilu pracowników PKP PLK SA ma zostać zwolnionych w wyniku restrukturyzacji zgodnie z koncepcją firmy konsultingowej Mc Kinsey&Company?

5. Ilu pracowników PKP PLK SA z województwa świętokrzyskiego ma zostać zwolnionych w wyniku likwidacji Zakładów Linii Kolejowych w Kielcach i Skarżysku-Kamiennej?

6. Czy i który z proponowanych przez firmę konsultingową Mc Kinsey&Company wariantów ograniczenia sieci linii kolejowych został zaakceptowany przez zarząd spółki PKP PLK SA?

7. Jakie odcinki linii kolejowych mają zostać zlikwidowane, zgodnie z propozycjami firmy Mc Kinsey&Company, w województwie świętokrzyskim?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Kopyciński

Kielce, dnia 10 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9001)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie likwidacji ambulatorium
opieki zdrowotnej w Świdniku
funkcjonującego w strukturach
Zakładu Opieki Zdrowotnej MSWiA
w Lublinie**

Szanowny Panie Ministrze! Zwrócili się do mnie przedstawiciele emerytów i rencistów służb mundurowych z prośbą o interwencję w sprawie likwidacji ambulatorium podstawowej opieki zdrowotnej w Świdniku funkcjonującego w strukturach Zakładu Opieki Zdrowotnej MSWiA w Lublinie.

Pacjentom korzystającym z podstawowej opieki zdrowotnej w ramach szpitala MSWiA w Lublinie trudno pogodzić się z zaistniałą sytuacją, zwłaszcza że w utrzymanie ambulatorium od wielu lat bardzo mocno się angażowały stowarzyszenia służb mundurowych, które zobowiązały się do znalezienia lokalu spełniającego wymogi co do prowadzenia tego typu działalności, jak również do zwiększenia liczby pacjentów zapewniającego rentowność utrzymania tej placówki. W chwili obecnej ok. 30% pacjentów stanowią emeryci, najwyżej opłacani pacjenci przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Jak podkreślają zainteresowani, liczba pacjentów mogłaby być większa, gdyby oprócz lekarza rodzinnego dyżur w placówce pełnił lekarz pediatra i pielęgniarka mogąca szczepić dzieci do lat 7.

Z informacji uzyskanych od przedstawicieli stowarzyszeń służb mundurowych wynika, że aktualnie podstawowa opieka zdrowotna funkcjonująca w ramach szpitala MSWiA w Lublinie posiada 1200 kart pacjentów, którzy systematycznie korzystają z usług

tej placówki. Likwidacja ambulatorium w Świdniku oznacza dla pacjentów konieczność korzystania z usług medycznych w innych ośrodkach, jak chociażby w proponowanej przez dyrektora ZOZ MSWiA w Lublinie placówce przy ul. Spokojnej 3. Wiele osób jednak, zwłaszcza rencistów i emerytów, ze względu na utrudniony dojazd do ww. przychodni w Lublinie i brak możliwości zaparkowania zostanie zmuszonych do rezygnacji z resortowej służby zdrowia, a tym samym ze szpitala MSWiA, który, jak podkreślają, wybudowali z własnych składek i własnymi rękami.

Szanowny Panie Ministrze! Na terenie Świdnika znajduje się Komenda Powiatowa Policji, powiatowa straż pożarna, powstaje sąd i prokuratura oraz mieszka duża liczba pracowników resortu MSW zatrudnionych na terenie woj. lubelskiego. Stąd, kierując się troską o zapewnienie dostępności podstawowej opieki zdrowotnej dla tej grupy mieszkańców Świdnika, zwracam się z prośbą o informację: Czy możliwe jest wyjście naprzeciw postulatowi emerytów oraz rencistów i kontynuowanie prowadzonej dotychczas w Świdniku podstawowej opieki zdrowotnej MSWiA funkcjonującej w ramach szpitala MSWiA w Lublinie?

Poseł Włodzimierz Karpiński

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 9002)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zamiaru sprzedaży sanatoriów
podlegających Ministerstwu Spraw
Wewnętrznych i Administracji, w tym
sanatorium MSWiA w Kołobrzegu**

Szanowny Panie Ministrze! Z nieoficjalnych doniesień zarówno związku zawodowe, jak i załoga sanatorium MSWiA w Kołobrzegu, a także mieszkańcy Kołobrzegu z wielkim zaskoczeniem, ale też ogromnym niepokojem dowiedzieli się o zamiarze sprzedaży sanatoriów podlegających Ministerstwu Spraw Wewnętrznych i Administracji, a w szczególności naszego sanatorium MSWiA w Kołobrzegu.

Zdumienie i obawy załogi oraz związków zawodowych są tym większe, im więcej napływa zewsząd informacji nieoficjalnych o ew. sprzedaży sanatorium MSWiA w Kołobrzegu i tym bardziej niezrozumiałych w aspekcie zamiaru sprzedaży sanatorium w Kołobrzegu, które wzorowo i w oparciu o wysokie standardy świadczonych usług medycznych i rekreacyjnych wypełnia swoją misję.

Należy szczególnie podkreślić, że sanatorium MSWiA w Kołobrzegu jest jednostką podlegająca militaryzacji, doskonale i wysoce profesjonalnie przygotowanej

do pełnienia swoich zadań świadczenia usług medycznych dla poszkodowanych w przypadku zdarzeń militarnych, jak i masowych katastrof.

Ponadto godnym podkreślenia jest fakt organizowania szlachetnych i jakże potrzebnych dwutygodniowych turnusów dla rodzin po poległych w czasie pełnienia obowiązków służbowych funkcjonariuszach.

Sanatorium MSWiA w Kołobrzegu, wykorzystując doskonale wyposażoną bazę leczniczą oraz rekreacyjną, m.in. zabiegi lecznicze z zakresu: balneo- i fizykokinezy oraz lasero- i krioterapii oraz nowoczesny basen solankowy, profesjonalną siłownię, saunę, solarium, mini golf, a także salę gimnastyczną w połączeniu z całą gamą imprez kulturalno-oświatowych oraz unikatowym mikroklimatem w Kołobrzegu, zorganizowało również turnusy antystresowe dla funkcjonariuszy Policji.

Powyższe informacje z jednoczesną wiedzą, że sanatorium MSWiA w Kołobrzegu jest jednostką samofinansującą się, czyni doniesienia o zamiarze sprzedaży sanatoriów podlegających MSWiA, w tym sanatorium w Kołobrzegu wielce zaskakującymi oraz budzącymi sprzeciw związków zawodowych i załogi oraz mieszkańców Kołobrzegu, którzy dowiadują się o tym zamyśle.

Nie trzeba nikogo też przekonywać, że po ew. zakupieniu naszego sanatorium MSWiA w Kołobrzegu, jak i innych tego typu sanatoriów, zarówno jednostki cywilne, a tym bardziej podmiot prywatny nie zapewni tak bogatej oferty usług medycznych, rehabilitacyjnych oraz wypoczynkowych na poziomie zabezpieczających wysokie standardy, a tym bardziej ofert specjalnych, jakże aktualnie ujmujących i potrzebnych, takich jak turnusy dla rodzin po poległych funkcjonariuszach na służbie czy też turnusy antystresowe.

Nadto należy zauważyć i podkreślić wymiar etyczny w stosunku do tych funkcjonariuszy i żołnierzy, z których składek budowano i organizowano to wspaniałe sanatorium, a którzy po sprzedaży tego sanatorium poniekąd z beneficjentów staną się tylko ich klientami.

Pytanie. Czy prawdą jest, że sanatorium Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Kołobrzegu oraz inne sanatoria podlegające MSWiA zostaną poddane procedurze sprzedaży?

Z poważaniem

Poseł Czesław Hoc

Kołobrzeg – Warszawa, dnia 11 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9003)

do ministra infrastruktury

**w sprawie możliwości zakończenia w 2011 r.
modernizacji drogi krajowej nr 15
na odcinku Gniezno – Września**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie do mojego biura poselskiego wpłynęły pisma z różnych instytucji państwowych powiatu gnieźnieńskiego w sprawie konieczności jak najszybszego ukończenia modernizacji ww. odcinka drogi.

Na odcinku Gniezno – Września droga krajowa nr 15, jak podkreślają przedstawiciele władz samorządowych, stanowi ważny ciąg komunikacyjny oraz tranzytowy z północy na południe Polski, jak również zapewnia dojazd do autostrady A2 (tranzyt do Warszawy i na zachód kraju/Europy). Ponadto argumentem przemawiającym za modernizacją trasy jest zbliżające się Euro 2012. Gniezno oraz Września stanowiąc będą w tym czasie ważne zaplecze logistyczne (m.in. baza noclegowa) dla Poznania – miasta rozgrywek mistrzostw Europy w piłce nożnej. Modernizacja ww. odcinka drogi krajowej nr 15 jest nieodzowna, bez niej bowiem trasa będzie antyreklamą regionu i kraju podczas tak ważnego dla promocji Polski wydarzenia.

Na uwagę zasługuje fakt, iż pierwszy etap modernizacji (od Wrześni do Czełuszcina – ok. 10,5 km) zmierza ku końcowi. Niestety, drugi odcinek (od Czełuszcina do Gniezna – ok. 12,7 km) jest w bardzo złym stanie i wymaga jak najszybszej modernizacji. Potwierdza to raport SOSN (system oceny stanu nawierzchni) sporządzony przez GDDKiA o. Poznań. Mamy tu do czynienia z realnym zagrożeniem bezpieczeństwa użytkowników drogi.

Coraz częściej spotykam się z opiniami wyrażającymi poczucie złamanych obietnic politycznych oraz z głosami protestu (zarówno ze strony grup społecznych, jak również osób indywidualnych) z powodu warunków istniejących na trasie.

Pragnę zwrócić uwagę na aspekt ekonomiczny problemu. Dotyczy on bieżących remontów nawierzchni odcinka Gniezno – Czełuszcina, które pochłaniają miliony złotych (tylko w ubiegłym roku pochłonięty ok. półtora miliona złotych), zaś efekty są niewymierne do poniesionych kosztów. Zdecydowanie bardziej korzystne byłoby przeznaczenie tych kwot na generalną modernizację, której wymaga omawiana trasa. Katastrofalny stan nawierzchni kwalifikuje ten szlak komunikacyjny do miana najgorszych w kraju.

Panie Ministrze, Gniezno oraz Września to miasta, które rozwijają się na wielu płaszczyznach. Mając na uwadze zbliżającą się prezydenturę Polski w Radzie Unii Europejskiej, chciałbym zauważyć, że pierwsza stolica Polski będzie stanowić w tym półrocznym okresie bardzo ważną rolę polityczną i kulturalną. Zatem droga krajowa nr 15 (a w szczególności oma-

wiany odcinek) automatycznie stanie się istotnym węzłem komunikacyjnym na mapie Polski.

Czy dostrzega Pan Minister możliwość jak najszybszego zakończenia modernizacji drogi krajowej nr 15 na odcinku Gniezno – Września?

Z poważaniem

Poseł Paweł Arndt

Gniezno, dnia 10 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9004)

do ministra infrastruktury

**w sprawie dofinansowania przebudowy
miejskiego odcinka drogi nr 73 w Kielcach**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się z kwestią dofinansowania drogi nr 73 w Kielcach. Od kilku lat miasto Kielce boryka się z problemem znalezienia pieniędzy na przebudowę odcinka miejskiego drogi nr 73. Projekt znalazł się na liście rezerwowej, ponieważ kiedy układano w resorcie infrastruktury listę inwestycji priorytetowych, Kielce nie zdobyły punktów za przygotowanie swojego zadania do realizacji.

Były duże szanse na dofinansowanie przebudowy miejskiego odcinka drogi nr 73, czyli ul. Ściegiennego w Kielcach, z unijnego programu „Rozwój Polski Wschodniej”. Jednak mimo deklaracji pani minister Elżbiety Bieńkowskiej o zabieganiu w Komisji Europejskiej o rozszerzenie katalogu inwestycji, jakie można realizować w ramach programu, projekt modernizacji ul. Ściegiennego przepadł z przyczyn formalnych.

Obecnie istnieje już dokumentacja budowlana kieleckiej inwestycji, a nawet przystąpiono do wyburzeń obiektów, które znalazły się na terenie wyznaczonym pod rozbudowę drogi. Kielecki odcinek drogi nr 73 liczy 4,7 km. Kosztorys jego przebudowy na trasę dwujezdniową opiewa na 150 mln zł; miasto zabiega o 85-procentowe dofinansowanie tego przedsięwzięcia. Kieleccy radni zmienili nawet budżet i zabezpieczyli kwoty na wkład własny.

Rozbudowa ul. Ściegiennego w ciągu drogi krajowej w Kielcach stanowi element docelowego układu drogowego drogi krajowej nr 73 w granicach administracyjnych miasta Kielc. Droga stanowi wylot w kierunku Buska-Zdroju i Tarnowa i dalej w stronę południowej granicy państwa. Rozbudowa ul. Ściegiennego w sposób docelowy rozwiązuje układ komunikacyjny miasta Kielce i wyprowadza ruch samochodowy w kierunku południowo-wschodnim, zapewniając tym samym lepsze skomunikowanie z sąsiednimi regionami kraju, tj. województwami małopolskim i podkarpackim.

Szanowny Panie Ministrze, czy istnieje możliwość, iż resort infrastruktury przekaże pieniądze zaoszczędzone w programie „Infrastruktura i środowisko” na modernizację miejskiego odcinka drogi nr 73?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Pałys

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 9005)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie przyszłości przedsiębiorstwa
Stomil Poznań SA**

Szanowny Panie Ministrze! Pracownicy przedsiębiorstwa Stomil Poznań SA wyrażają swoje zaniepokojenie informacjami o planowanym przejęciu poznańskiej spółki przez Grupę Bumar. Działanie takie byłoby tym bardziej zaskakujące, że Stomil Poznań posiada, zdaniem zainteresowanych, aktualny portfel zamówień, dodatni wynik finansowy oraz zatwierdzone perspektywy rozwoju.

Bardzo proszę Pana Ministra o odpowiedź, czy planowane jest przejęcie Spółki Akcyjnej Stomil Poznań przez Grupę Bumar, a jeśli tak, to jakie przesłanki uzasadniają podjęcie takiej decyzji.

Z poważaniem

Poseł Krystyna Łybacka

Poznań, dnia 10 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9006)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie przypadku znęcania się
nad dzieckiem**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra w związku z bulwersującą sprawą nagłośnioną przez jedną z ogólnopolskich gazet oraz przez serwis internetowy. Sprawa dotyczy sytuacji znęcania się nad dzieckiem przez kobietę, pod której opieką ono się znajduje. Materiał w postaci nagrań zebrany i przedstawiony przez ojca dziecka jednoznacznie wskazuje, że matka maltretuje pięcioletniego syna fizycznie i psychicznie w sposób, który wyczerpuje znamiona czynu zabronionego.

Jak wynika z relacji ojca, pomimo dysponowania obszernym materiałem dowodowym, zarówno Policja, jak i prokuratura nie podjęły właściwych działań. W szczególności nie znaleziono podstaw do działań interwencyjnych w postaci odseparowania kobiety od dziecka. Wszczęte w tej sprawie dochodzenie zostało umorzono ze względu na brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa. Jest to szczególnie bulwersujące wobec jednoznaczności nagrań przedstawionych przez ojca dziecka w Internecie (<http://www.youtube.com/user/RatujcieSzymona#p/u/2/-88CnJ1GskA>).

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy istnieje możliwość wydania przez Pana Ministra w trybie nadzoru polecenia wznowienia śledztwa?

2. Czy w świetle przedstawionego przez ojca dziecka materiału dowodowego umorzenie postępowania można uznać za dopuszczalne?

3. Czy zdaniem ministra gminny ośrodek pomocy społecznej mógł pominąć podejrzenie maltretowania dziecka, ograniczając się do badania zapewnionych mu warunków materialnych?

4. Czy ministerstwo dysponuje środkami pozwalającymi na pociągnięcie osób, które zlekceważyły sprawę, do odpowiedzialności służbowej lub dyscyplinarnej?

5. Czy w powyższej sytuacji organy zaangażowane w sprawę nie powinny były powiadomić sądu rodzinnego?

6. Czy ministerstwo może rozważyć podjęcie inicjatywy legislacyjnej mającej na celu poprawę regulacji dotyczących znęcania się nad dziećmi, tak aby prokuratorzy mieli obowiązek niezwłocznego powiadomienia o sytuacji innych organów, w szczególności przełożonych i sądu rodzinnego?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Brejza

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9007)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie przesunięć środków finansowych
z paragrafów płacowych na inne cele
w budżetach komend PSP
w woj. wielkopolskim**

Szanowny Panie Ministrze! Jednostki Państwowej Straży Pożarnej w Wielkopolsce zmagają się z dużymi trudnościami finansowymi. Niewystarczające okazują się środki zapisane w budżecie państwa.

W latach 2010 i 2011 nie zaplanowano podwyżek dla funkcjonariuszy. Co więcej, w pierwszym półroczu 2010 r. z paragrafów płacowych jednostek organizacyjnych PSP w woj. wielkopolskim na inne cele przesunięto 810,5 tys. zł. Decyzje zapadły bez uzgodnienia z przedstawicielami organizacji związkowych. Nie podano ani ich uzasadnienia, ani celu, na który wspomniane środki zostaną wykorzystane. Podobne przesunięcia miały miejsce również w drugim półroczu 2010 r.

Reprezentujące funkcjonariuszy związki zawodowe nie godzą się z praktyką ratowania budżetów komend środkami przeznaczonymi na wynagrodzenia. Duże niezadowolenie budzi tryb podejmowania decyzji bez konsultacji ze związkami zawodowymi. Wielkopolski komendant wojewódzki państwowej straży w Poznaniu nie uwzględnił wniosków związków zawodowych w tej sprawie.

Według naszych informacji sytuacja w Państwowej Straży Pożarnej nie jest odosobniona, a z podobnymi problemami spotykają się również funkcjonariusze innych służb mundurowych.

Dlatego zwracamy się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Czy przewiduje Pan Minister zwiększenie środków finansowych na Państwową Straż Pożarną do poziomu gwarantującego wypełnianie wszystkich jej zadań?

2. Jakie działania zamierza podjąć Pan Minister, aby zapewnić respektowanie uprawnień związków zawodowych funkcjonujących w służbach mundurowych?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Dolata
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9008)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie niektórych aspektów zarządzania
bezpieczeństwem pasażerów na przykładzie
decyzji personalnych podjętych
przez Zarząd PLL LOT SA**

Szanowny Panie Premierze! Pogłębiający się proces złego stanu i kondycji Polskich Linii Lotniczych LOT SA stał się stanem krytycznym po powołaniu w drugiej połowie 2010 r. nowego zarządu tejże spółki będącej narodowym przewoźnikiem lotniczym.

Niektóre decyzje, jakie zostały podjęte w sferze szeroko rozumianego zarządzania bezpieczeństwem lotniczym w PLL LOT SA, budzą najwyższe zanie-

pokojenie pracowników i personelu lotniczego. Przykładem, który nie ma precedensu w ponad 80-letniej historii LOT-u, jest mianowanie z dniem 1 marca br. na stanowisko dyrektora pionu lotniczego (Flight Operations Postholder) pilota spoza firmy. Do tej pory funkcję tę pełnił pilot samolotu Boeing 767 PLL LOT SA – pan K. L. Obecny od dnia 1 marca nowy dyrektor pionu lotniczego pan M. Z. nie ma uprawnień na żaden typ spośród samolotów, które eksploatują PLL LOT SA (Boeing 767, 737, EMB 170/175, EMB 145).

Sytuacja ta nie ma prawdopodobnie precedensu w jakiegokolwiek cywilnej linii lotniczej w Europie i na świecie. Zasadą pilnie przestrzeganą przez wszystkie linie lotnicze jest powierzanie tego kluczowego stanowiska pilotom (instruktorom) wywodzącym się z danej linii lotniczej i mającym w niej długi staż zawodowy. Chcę przypomnieć, iż Instrukcja Operacyjna PLL LOT SA zawiera szereg niezmiernie doniosłych zadań, jakie nakładane są na szefa pionu lotniczego linii lotniczych, m.in.:

— ustalanie zasad i standardów bezpieczeństwa operacji lotniczych zgodnie z obowiązującą polityką jakości i bezpieczeństwa w PLL LOT SA, a także nadzór nad ich realizacją,

— ustalanie zadań i określanie odpowiedzialności personelu pionu lotniczego w sposób zapewniający wdrożenie i zachowanie ustalonych standardów planowania i wykonywania lotów,

— określanie potrzeb szkoleniowych personelu w podległym mu obszarze działalności,

— zapewnienie odpowiedniej jakości przewozu lotniczego zgodnie z przyjętymi standardami produktu,

— zapewnienie wykrywania i przeciwdziałanie tendencjom zagrażającym bezpieczeństwu operacji lotniczych.

Szanowny Panie Premierze! Od ubiegłego roku na podstawie umowy pomiędzy ministrem obrony narodowej a spółką Eurolot SA (spółka córka PLL LOT SA) wykonywane są zadania związane z przewozem najwyższych przedstawicieli władz Rzeczypospolitej Polskiej. Obsługę tego zadania wykonują piloci i personel pokładowy PLL LOT SA.

Pragnę również wskazać na wyżej opisanym przede mnie przykładzie, iż w 36. Specjalnym Pułku Lotnictwa Transportowego, wykonującym zadania związane z transportem przedstawicieli rządu od 2008 r., dowódca tej jednostki nie posiadał uprawnień do pilotowania największego samolotu, jakim dysponuje ta jednostka (TU-154M). Powołany w drugiej połowie 2010 r. nowy szef tej jednostki również nie posiada tych uprawnień, a dodatkowo nie posiada ich w zakresie pilotowania odrzutowych samolotów pasażerskich (wojskowych i cywilnych).

Przykłady te stanowią „dorobek” kierowanego przez Pana rządu w zakresie praktyki lotniczej, która nie jest znana w Europie i na świecie. W związku z powyższym, mając na uwadze potrzebę zachowa-

nia i przestrzegania procedur bezpieczeństwa lotniczego, którymi zainteresowanych jest ponad 4 mln pasażerów rocznie PLL LOT SA, a sędzę, że również osobiście Pan Premier jako pasażer korzystający z usług wykonywanych przez pilotów Polskich Linii Lotniczych LOT, zwracam się z następującymi pytaniami:

1. Czy aprobuje Pan Premier decyzję Zarządu PLL LOT SA powierzającą z dniem 1 marca kluczowe stanowisko – dyrektora pionu lotniczego – osobie, która nie jest związana z tą firmą, a także nie posiada uprawnień na żaden typ spośród samolotów, które eksploatują PLL LOT SA?

2. Czy decyzja Zarządu PLL LOT SA, powołująca z dniem 1 marca br. pana M. Z. na szefa pionu lotniczego tej firmy, wpisuje się w program zwiększenia bezpieczeństwa ponad 4 mln klientów korzystających z oferty naszego narodowego przewoźnika?

3. Czy powołanie w PLL LOT SA dyrektora pionu lotniczego (bez uprawnień na żaden typ spośród samolotów, które eksploatują PLL LOT SA) jest realizacją uzgodnień Pańskiego rządu we współpracy z Biurem Bezpieczeństwa Narodowego w zakresie zwiększenia bezpieczeństwa najważniejszych osób w państwie podczas wykonywania przelotów statkami powietrznymi PLL LOT SA, które wykonują zadania na rzecz rządu?

4. Proszę o przedstawienie sylwetki oraz drogi zawodowej nowego szefa Pionu Lotniczego PLL LOT SA w zakresie:

a) jego pracy w PLL LOT SA przed dniem 1 marca 2011 r.,

b) posiadanego wykształcenia cywilnego i lotniczego,

c) uprawnień do pilotowania odrzutowych statków powietrznych (w tym ilości godzin wylatanych jako nawigator, drugi pilot i dowódca),

d) informacji, czy osoba ta była jako pilot w przeszłości uczestnikiem wypadku lub incydentu lotniczego.

Z poważaniem

Poseł Jerzy Polaczek

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9009)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie sytuacji szkół i przedszkoli,
które ucierpiały w wyniku powodzi w 2010 r.**

Szanowna Pani Minister! Wskutek zeszłorocznej powodzi wiele szkół i przedszkoli na terenach 14 województw, m.in. woj. śląskiego, małopolskie-

go, podkarpackiego, świętokrzyskiego i mazowieckiego, zostało zalanych i nie mogły funkcjonować prawidłowo.

Najbardziej uszkodzone zostały według raportów placówki na terenie:

- województwa śląskiego – 170,
- województwa małopolskiego – 107,
- województwa podkarpackiego – 15,
- województwa świętokrzyskiego – 13,
- województwa opolskiego – 45.

Jako reprezentant obywateli pragnę zapytać:

1. Ile szkół zostało do tej pory wyremontowanych?
2. Jaki był koszt dotychczas wykonanych prac remontowych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Edward Siarka

Nowy Targ, dnia 14 marca 2011 r.

ODPOWIEDZI NA ZAPYTANIA

Od powied ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła
Witolda Gintowt-Dziewałtowskiego**

**w sprawie umieszczenia przejścia granicznego
w Grzechotkach w woj. warmińsko-mazurskim
w wykazie przejść granicznych właściwych
do przeprowadzania granicznej kontroli
sanitarnej środków spożywczych
oraz materiałów i wyrobów przeznaczonych
do kontaktu z żywnością (8677)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Witolda Gintowt-Dziewałtowskiego, posła na Sejm RP, przekazane przy piśmie z dnia 11 lutego 2011 r., znak SPS-024-8677/11, w sprawie umieszczenia przejścia granicznego w Grzechotkach w woj. warmińsko-mazurskim w wykazie przejść granicznych właściwych do przeprowadzania granicznej kontroli sanitarnej środków spożywczych oraz materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością, z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przekazuję stanowisko w tej sprawie.

Uprzejmie informuję, że w Głównym Inspektoracie Sanitarnym w grudniu 2010 r. rozpoczęły się prace legislacyjne nad projektem rozporządzenia ministra zdrowia zmieniającego rozporządzenie w sprawie wykazu przejść granicznych właściwych dla przeprowadzania granicznej kontroli sanitarnej.

Powodem zainicjowania nowelizacji obowiązującego rozporządzenia był wniosek Zarządu Portu Morskiego Elbląg sp. z o.o. z dnia 7 września 2010 r. o uwzględnienie portu w wykazie przejść granicznych właściwych dla przeprowadzania granicznej kontroli sanitarnej środków spożywczych oraz materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością.

W dniach od 24 stycznia do 7 lutego 2011 r. projekt ww. rozporządzenia poddany był konsultacjom zewnątrzresortowym, w tym również konsultacjom społecznym.

Wniosek prezydenta miasta Elbląg w sprawie rozszerzenia wykazu przejść granicznych o przejście graniczne w Grzechotkach wpłynął do Głównego Inspektoratu Sanitarnego w dniu 28 stycznia 2011 r., w czasie kiedy projekt rozporządzenia znajdował się w ww. uzgodnieniach.

W ramach uzgodnień zewnątrzresortowych minister spraw wewnętrznych i administracji zgłosił do projektu ww. rozporządzenia uwagi o charakterze formalnoprawnym oraz odnoszące się do kwestii finansowych.

Biorąc pod uwagę wątpliwości zgłoszone przez ministra spraw wewnętrznych i administracji, główny inspektor sanitarny w dniu 18 lutego 2011 r. wystąpił do wnioskodawców – prezydenta miasta Elbląg oraz Zarządu Portu Morskiego sp. z o.o. – o przeprowadzenie stosownych rozmów z Warmińsko-Mazurskim Urzędem Wojewódzkim i uzupełnienie złożonych wniosków o:

— pisemną deklarację wojewody warmińsko-mazurskiego odnośnie do możliwości utrzymania przejścia granicznego w stanie umożliwiającym przeprowadzanie sprawnej i skutecznej kontroli, w tym kwestii infrastrukturalnych i technicznych możliwości kontroli na tym przejściu

— informacje o zakresie i stopniu wpływu regulacji zawartych w projekcie rozporządzenia na wojewodę warmińsko-mazurskiego. Informacje te są niezbędne do uzupełnienia Oceny Skutków Regulacji w punkcie: Podmioty, na które oddziałuje projekt rozporządzenia;

— analizę efektów finansowych rozszerzenia zakresu kontroli na przejściu granicznym Port Morski Elbląg, w tym również co do zakresu i stopnia wpływu regulacji zawartych w projekcie rozporządzenia na wojewodę warmińsko-mazurskiego. Informacje te są niezbędne do uzupełnienia Oceny Skutków Regulacji w punkcie: Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego;

— informacje odnośnie do wpływu projektowanych zmian na sytuację i rozwój regionalny, rynek pracy oraz konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, co również jest niezbędne do uzupełnienia oceny skutków regulacji.

Złożenie przez wnioskodawców dodatkowych informacji i danych jest warunkiem dalszego prowadzenia procesu legislacyjnego związanego z projektem rozporządzenia ministra zdrowia zmieniającego rozporządzenie w sprawie wykazu przejść granicznych właściwych dla przeprowadzania granicznej kontroli sanitarnej. Do czasu przekazania stosownych danych prace nad projektem rozporządzenia zostają wstrzymane.

Do dnia 3 marca 2011 r. wnioskodawcy nie przekazali głównemu inspektorowi sanitarnemu dodatkowych danych ani informacji.

Uprzejmie proszę Pana Marszałka o przyjęcie powyższych informacji.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Andrzeja Sztorca**

**w sprawie ograniczenia i utrudnienia
przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ
dostępu mieszkańców Tarnowa i powiatu
do świadczeń zdrowotnych finansowanych
ze środków publicznych (8683)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Andrzeja Sztorca, przekazane przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, znak: SPS-024-8683/11, w sprawie ograniczenia i utrudnienia przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ dostępu mieszkańców Tarnowa i powiatu do świadczeń zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zasady i tryb finansowania ze środków publicznych świadczeń opieki zdrowotnej zostały określone w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.), aktach wykonawczych do ww. ustawy oraz zarządzeniach prezesa NFZ, dotyczących szczegółowych warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach.

Zgodnie z art. 97 ww. ustawy, do zakresu działania Narodowego Funduszu Zdrowia należy m.in. określanie jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Odnosząc się do pytań zawartych w zapytaniu, uprzejmie informuję, że zgodnie z wyjaśnieniami przedłożonymi przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ wszystkie umowy w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna, obowiązujące w 2010 r. i latach wcześniejszych, utraciły ważność z dniem 31 grudnia 2010 r., tj. z upływem okresu, na jaki zostały podpisane. W związku z powyższym Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ przystąpił do kontraktowania świadczeń opieki zdrowotnej na 2011 r., zgodnie z przyjętym planem zakupu i w trybie określonym ww. ustawą, poprzez przeprowadzenie konkursu ofert.

Do konkursu ofert ogłoszonego przez fundusz mogły przystąpić na równych prawach wszystkie podmioty z obszaru zdefiniowanego w ogłoszeniu konkursowym, spełniające wymagania określone w przepisach szczegółowych, w tym w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie

świadczeń gwarantowanych z zakresu ambulatoryjnej opieki specjalistycznej (Dz. U. Nr 139, poz. 1142, ze zm.) oraz zarządzeniu nr 62/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 2 listopada 2009 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna. Każda prawidłowo złożona oferta podlegała ocenie według jednolitych i jawnych kryteriów (jakości, dostępności, ciągłości, kompleksowości, ceny), a ostatecznie wyborowi podlegały oferty uszeregowane według tzw. rankingu końcowego, począwszy od najwyższej ocenionej, aż do wyczerpania kwoty danego postępowania. Powyższa procedura nie dopuszcza elementu uznaniowości, subiektywizmu lub stosowania kryteriów oceny innych niż wynikające z obowiązującego prawa – zarządzenie nr 73/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, ze zmianami.

Zgodnie z wyjaśnieniami Małopolskiego OW NFZ, postępowania konkursowe w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna zostały rozstrzygnięte w dniu 16 grudnia 2010 r. Po dokonaniu pokonkursowej analizy poziomu zabezpieczenia świadczeń przeprowadzone zostały postępowania uzupełniające w trybie rokowań (dla poradni przyszpitalnych) oraz dodatkowych konkursów ofert.

W kwestii niezakontraktowania świadczeń w niektórych placówkach, które realizowały w 2010 r. świadczenia w ramach umów zawartych z NFZ, uprzejmie informuję, że o wyborze świadczeniodawców do realizacji umów w 2011 r. zadecydowała procedura konkursowa, która nie gwarantuje kontynuacji umowy z dotychczasowym świadczeniodawcą, jeżeli jego oferta została oceniona niżej niż oferty pozostałych podmiotów, w tym nowych oferentów. Tym samym bezpośrednią przyczyną niepodpisania umowy z niektórymi dotychczasowymi świadczeniodawcami było zadziałanie mechanizmu konkurencyjnego, jaki następuje co kilka lat, gdy wygasają dotychczasowe umowy i NFZ ogłasza konkursy ofert. Nakłady finansowe dedykowane na ambulatoryjne świadczenia specjalistyczne, mimo iż wyższe niż w 2010 r., nie pozwoliły na zakontraktowanie wszystkich placówek przystępujących do konkursu, zarówno dotychczasowych świadczeniodawców, jak i nowych oferentów. Natomiast obowiązujące szczegółowe kryteria oceny ofert, jak również zapisy ustawowe (art. 134 ust. 1 ww. ustawy) oraz praktyka orzecznictwa (decyzja UOKiK nr RWA 9/2009 z dnia 10 lipca 2009 r.) nie pozwalają na stosowanie preferencji wobec dotychczasowych świadczeniodawców – takie bowiem praktyki byłyby uznawane za przejaw nierównego traktowania.

Jednocześnie, mając na uwadze omawiane zagadnienie, uprzejmie informuję, że w związku z zastrze-

żeniami dotyczącymi wyników konkursu ofert w województwie małopolskim Centrala NFZ, na wniosek dyrektora Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ, przeprowadziła kontrolę ogłoszonych i rozstrzygniętych przez Małopolski OW NFZ postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Zespół kontrolujący stwierdził, że dla rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna postępowania prowadzone przez komisję konkursową zostały przeprowadzone zgodnie z obowiązującą procedurą konkursową. W przypadku rodzaju leczenie szpitalne stwierdzono uchybienia polegające na braku w dokumentacji czterech postępowań podpisów kilku spośród 21 członków komisji, brak podpisania z jednym świadczeniodawcą protokołu końcowego negocjacji. Uchybienia te nie miały wpływu na końcowy rezultat postępowania konkursowego. Stwierdzono jedną błędną decyzję komisji konkursowej, w wyniku której doszło do niekorzystnego rozstrzygnięcia dla oferenta (NZOZ Szpitala Miejskiego w Rabce-Zdroju). Dyrektor oddziału funduszu uwzględnił odwołanie oferenta.

Po zakończeniu postępowań głównych w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ przeprowadził analizę pod kątem realizacji planu zabezpieczenia świadczeń. Na tej podstawie podjęto decyzje o ogłoszeniu postępowań uzupełniających – 80 rokowań i 132 konkursy.

Reasumując, uprzejmie informuję, że małopolski oddział wojewódzki funduszu z uwagi na powstałe po konkursach zmiany w strukturze umów zawartych na 2011 r. zamierza szczególnie dokładnie monitorować dostęp pacjentów do świadczeń opieki zdrowotnej, reagując odpowiednio do sytuacji w przypadkach jego ograniczenia, poprzez ogłaszanie postępowań uzupełniających, aneksowanie umów, mające na celu ich zwiększenie lub zmniejszenie, oraz poprzez działania kontrolne w przypadku powzięcia informacji o nieprawidłowościach w realizacji umów.

Minister zdrowia natomiast nie posiada kompetencji do ingerowania w postępowanie w sprawie zawarcia umów ze świadczeniodawcami, gdyż prowadziłoby to do kolizji z podstawową zasadą tego postępowania, jaką jest równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Świadczeniodawcom, których interes prawny doznał uszczerbku w wyniku naruszenia przez fundusz zasad przeprowadzania postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń, przysługują środki odwoławcze na zasadach określonych w cytowanej na wstępie ustawie.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że właściwy oddział wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia zobowiązany jest do udzielania świadczeniobiorcom wszelkich niezbędnych informacji o możliwości udzielenia świadczenia przez świadczeniodawców posiada-

jących umowę o udzielenie świadczeń opieki zdrowotnej, o prowadzonych przez poszczególnych świadczeniodawców listach oczekujących, liczbie osób oczekujących i średnim czasie oczekiwania na udzielenie poszczególnych świadczeń opieki zdrowotnej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Stanisława Kalemby**

**w sprawie zmiany przepisów
w zakresie terminu pozyskiwania ślimaków
winniczek na terenie całego kraju (8687)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Stanisława Kalemby z dnia 31 stycznia 2011 r., dotyczące zmiany przepisów w zakresie terminu pozyskania ślimaka winniczka (*Helix pomatia*), przekazane przez Pana Marszałka pismem z dnia 11 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8687/11, przekazuję poniższą informację.

Ślimak winniczek (*Helix pomatia*) wymieniony jest w załączniku V dyrektywy Rady 92/43/EWG w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (tzw. dyrektywa siedliskowa) jako gatunek zwierzęcia będącego przedmiotem zainteresowania wspólnoty, którego pozyskanie ze stanu dzikiego i eksploatacja może podlegać działaniom w zakresie zarządzania. W polskim prawie ślimak winniczek (*Helix pomatia*) objęty jest ochroną gatunkową częściową na podstawie rozporządzenia ministra środowiska z dnia 28 września 2004 r. w sprawie gatunków dziko występujących zwierząt objętych ochroną (Dz. U. Nr 220, poz. 2237). Pozyskanie osobników tego gatunku o średnicy muszli większej niż 30 mm możliwe jest w okresie od 1 do 31 maja. Zezwolenie na pozyskanie może zostać wydane przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska, właściwego ze względu na miejsce wykonania czynności, lub generalnego dyrektora ochrony środowiska, gdy zezwolenie dotyczy obszaru wykraczającego poza granice jednego województwa.

W roku 2009 zostały podjęte prace nad nowym rozporządzeniem ministra środowiska w sprawie ochrony gatunkowej zwierząt, w którym proponuje się, aby termin zbioru ślimaka winniczka trwał przez 30 dni łącznie w danym roku, w okresie od dnia 20 kwietnia do dnia 31 maja. Prace nad projektem zostały rozpoczęte z uwagi na fakt, że dotychczas obowiązujące rozporządzenie należało zmodyfikować

w związku z zarzutami Komisji Europejskiej odnośnie do nieprawidłowej transpozycji przepisów dyrektywy Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (tzw. dyrektywa ptasia) oraz dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (tzw. dyrektywa siedliskowa).

Prawdą jest, że resort środowiska planował wprowadzić w życie rozporządzenie w sprawie ochrony gatunkowej zwierząt w terminie do końca 2010 r. Jednak z uwagi na fakt, że projekt tego dokumentu musi być konsultowany i uzgodniony z innymi resortami oraz musi podlegać konsultacjom społecznym, niemożliwe stało się dotrzymanie planowanego terminu. Pragnę zauważyć, że w piśmie z dnia 2 lipca 2010 r. wskazano termin wejścia w życie przedmiotowego rozporządzenia na koniec 2010 r. z zastrzeżeniem, że termin ten będzie uzależniony od ilości uwag zgłoszonych podczas konsultacji wewnątrzresortowych i społecznych. Rodzaj i liczba uwag, zgłoszonych przez inne resorty, znacznie opóźnił proces legislacyjny.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że ww. rozporządzenie wydawane jest na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 49 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.). Zgodnie z zapisami ww. przepisu przedmiotowe rozporządzenie ministra właściwego do spraw środowiska musi zostać przygotowane w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa. Do dnia dzisiejszego rozporządzenie to nie zostało uzgodnione przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi. Zaproponowane przez resort rolnictwa rozwiązania prawne zawarte w przedmiotowym rozporządzeniu, dotyczące ochrony gatunków problemowych, tj. kormorana czarnego, czapli siwej i wydry, są niezgodne z postanowieniami dyrektywy ptasiej i dyrektywy siedliskowej, zatem nie mogą ich zaakceptować. Rozporządzenie to musi zostać zaakceptowane w całości przez oba resorty, dlatego jego wejście w życie znacznie się przedłuża.

Z uwagi na fakt, że ostateczny termin wejścia w życie przedmiotowego aktu prawnego zależy również od uzgodnień z innymi resortami nie jestem w stanie określić ostatecznej daty jego wejścia. Jednocześnie pragnę zapewnić pana posła, że trwają intensywne prace nad rozporządzeniem, tak aby skrócić czas wejścia jego w życie do niezbędnego minimum.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 11 marca 2011 r.

Odpowiedź

**prezesa Urzędu Zamówień Publicznych
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie poseł
Elżbiety Streker-Dembińskiej**

**w sprawie finansowania i procedur związanych
z realizacją inwestycji w ramach programu
„Moje boisko – Orlik 2012” (8692)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej z dnia 4 lutego 2011 r. w sprawie finansowania i procedur związanych z realizacją inwestycji w ramach programu „Moje Boisko – Orlik 2012”, przekazane przy piśmie z dnia 17 lutego 2011 r. (znak: SPS-024-8692), uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

I. Przepisy ustawy Prawo zamówień publicznych, zwanej dalej „ustawą P.z.p.”, mają zastosowanie przy udzielaniu zamówień publicznych przez podmioty wymienione w art. 3 ust. 1 ustawy P.z.p., w tym przez jednostki sektora finansów publicznych, do których na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy P.z.p. zaliczamy m.in. jednostki samorządu terytorialnego. Zamówienia publiczne stanowią umowy odpłatnie zawierane między zamawiającym a wykonawcą, których przedmiotem są usługi, dostawy lub roboty budowlane.

Obowiązek stosowania ustawy Prawo zamówień publicznych powstaje zatem w przypadku łącznego spełnienia następujących przesłanek:

- zamówienie udzielane jest przez podmiot określony w art. 3 ust. 1 ustawy;
- przedmiotem zamówienia są usługi, dostawy lub roboty budowlane;
- zamówienie ma charakter umowy odpłatnej.

Zawarcie przez gminę z wykonawcą umowy obejmującej roboty budowlane polegające na przebudowie linii energetycznej w celu usunięcia kolizji projektowanej inwestycji z istniejącą siecią elektroenergetyczną, stanowi zatem udzielenie zamówienia publicznego w rozumieniu art. 2 pkt 10 ustawy P.z.p. i powinno być poprzedzone stosowną procedurą przewidzianą przepisami ustawy P.z.p., o ile wartość zamówienia przekracza wyrażoną w złotych równowartość kwoty 14 tys. euro.

II. Zasadniczo zamówienia publiczne powinny być udzielane w trybach umożliwiających ubieganie się o nie przez wszystkich zainteresowanych oraz spełniających wymagania podmiotowe i przedmiotowe wykonawców. Wyjątkiem od tej zasady jest dopuszczalność udzielenia zamówienia po przeprowadzeniu negocjacji z jednym wykonawcą w trybie zamówienia z wolnej ręki. Z możliwości tej powinno się jednak korzystać w szczególnie uzasadnionych przypadkach, gdy rzeczywiście wyłącznie jeden wykonawca jest zdolny i uprawniony wykonać dane zamówienie.

Okoliczność, iż przedsiębiorstwo energetyczne jest właścicielem urządzeń elektroenergetycznych (np. linii napowietrznych, podziemnych), które mają podlegać przebudowie, może uzasadniać wszczęcie postępowania o udzielenie zamówienia w trybie zamówienia z wolnej ręki na roboty budowlane obejmujące prace zmierzające do zmiany przebiegu kolidującego z zamierzoną przez zamawiającego inwestycją fragmentu sieci energetycznej. Udzielenie zamówienia przedsiębiorstwu energetycznemu we wskazanych wyżej warunkach może nastąpić, jeżeli przedsiębiorstwo to nie wyrazi zgody na podejmowanie działań na jego własności przez podmioty trzecie. Przy ocenie skutków niewyrażenia ww. zgody przez przedsiębiorstwo energetyczne należy mieć jednak na uwadze negatywną z punktu widzenia zasad Prawa zamówień publicznych konsekwencję w postaci wyeliminowania konkurencji przy ubieganiu się o zamówienie na roboty budowlane, przy wykonaniu których można zapewnić ochronę praw właścicielskich przedsiębiorstwa energetycznego.

W tych okolicznościach wydaje się, że istnieje możliwość udzielenia zamówienia w oparciu o dyspozycję przepisu art. 67 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy P.z.p., na podstawie którego zamawiający może udzielić zamówienia z wolnej ręki, jeżeli dostawy, usługi lub roboty budowlane mogą być świadczone tylko przez jednego wykonawcę z przyczyn związanych z ochroną praw wyłącznych, wynikających z odrębnych przepisów, tj. gdy przedsiębiorstwo energetyczne z powołaniem na przysługujące mu prawo własności zastrzega sobie wykonywanie jakichkolwiek prac w odniesieniu do należących do niego instalacji elektroenergetycznych.

Podkreślić należy, iż przywołany powyżej przepis zezwala na udzielanie zamówienia z wolnej ręki, gdy przedmiot zamówienia służy tylko jednemu podmiotowi, a jego wyłączność podlega ochronie z mocy norm ustawowych. Zgodnie z definicją legalną prawa własności zawartą w art. 140 Kodeksu cywilnego do podstawowych uprawnień właścicielskich należy uprawnienie do korzystania z rzeczy i rozporządzania nią z wyłączeniem innych osób. Prawo własności rzeczy ze swojej istoty jest prawem o charakterze wyłącznym. W konsekwencji jego ochrona może uzasadniać udzielenie zamówienia publicznego w trybie zamówienia z wolnej ręki na podstawie wskazanego wyżej przepisu art. 67 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy P.z.p.

Wydaje się jednak, iż powołanie się na prawo własności w celu uzasadnienia zastosowania trybu zamówienia z wolnej ręki powinno być oparte na zastrzeżeniu przez przedsiębiorstwo energetyczne niedopuszczalności wykonania tych prac przez podmioty trzecie. Nie jest więc spełniona omawiana przesłanka dopuszczalności zastosowania trybu zamówienia z wolnej ręki w przypadku, gdy roboty te są zlecane innym przedsiębiorstwom, które są zdolne do ich wykonania zgodnie z warunkami określonymi przez właściciela instalacji elektroenergetycznych,

w takim bowiem przypadku przedsiębiorstwo energetyczne nie jest jedynym podmiotem zdolnym do realizacji zleczonych robót z uwagi na przysługujące mu prawa własności do sieci i urządzeń elektroenergetycznych.

Natomiast brak jest uzasadnienia dla zastosowania trybu zamówienia z wolnej ręki, jeżeli przedsiębiorstwo elektroenergetyczne wyraża zgodę na wykonanie robót budowlanych na koszt i siłami zamawiającego wnioskującego o usunięcie tzw. kolizji elektroenergetycznej. W tej sytuacji brak jest przeszkód natury prawnej do przeprowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego na realizację tych robót w trybie konkurencyjnym, o ile wartość zamówienia przekracza wyrażoną w złotych równowartość kwoty 14 tys. euro. Nie zachodzi bowiem konieczność zlecenia wykonania tych robót właścicielowi linii elektroenergetycznej, która ma podlegać przebudowie, a przedmiotowe roboty budowlane mogą być zrealizowane przez każdy inny podmiot dający rękojmię należytego wykonania tego typu specjalistycznych robót.

Przeprowadzenie procedury wyboru wykonawcy usunięcia kolizji elektroenergetycznej w oparciu o przepisy ustawy P.z.p. nie wyłącza przy tym w żadnym razie możliwości kontroli i nadzorowania robót przez przedsiębiorstwo elektroenergetyczne. W każdym bowiem przypadku przebudowane elementy sieci będą własnością przedsiębiorstwa energetycznego i muszą odpowiadać pod względem technicznym i użytkowym wymaganym przez przedsiębiorstwo energetyczne standardom. Przedsiębiorstwo elektroenergetyczne jako właściciel sieci jest w takiej sytuacji uprawnione do wiążącej oceny (odbioru) przekazanych protokolarnie wykonanych robót budowlanych pod kątem prawidłowości dokonanej przebudowy linii lub innego urządzenia elektroenergetycznego.

III. W odniesieniu do drugiego z poruszonych w piśmie pani poseł zagadnień, wskazać należy, że zgodnie z treścią art.151a ust. 3 ustawy P.z.p. zamawiający będący jednostkami sektora finansów publicznych, w tym jednostkami samorządu terytorialnego, nie mogą udzielać zaliczek na poczet wykonania zamówienia, jeżeli wykonawca został wybrany w trybie negocjacji bez ogłoszenia lub z wolnej ręki. Jeżeli zatem zamawiający zamierza udzielić wykonawcy zamówienia w trybie z wolnej ręki, niedopuszczalne jest wprowadzenie w umowie zapisu umożliwiającego zaliczkowanie wybranego wykonawcy. Wskazane wyżej rozwiązanie prawne nie stoi jednak na przeszkodzie ujęciu w umowie częściowego wykonania prac objętych przedmiotem zamówienia.

Z wyrazami szacunku

Prezes Urzędu Zamówień Publicznych
Jacek Sadowy

Warszawa, dnia 11 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Sławeckiego**

**w sprawie ograniczenia stanów osobowych
pododdziałów Wojska Polskiego
w garnizonie w Chełmie (8694)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Tadeusza Sławeckiego w sprawie ograniczenia stanów osobowych pododdziałów Wojska Polskiego w garnizonie w Chełmie (SPS-024-8694/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Planowane zmiany organizacyjne dotyczące 3. brygady zmechanizowanej sprowadzają się do utworzenia części polskiej dowództwa wielonarodowej brygady litewsko-polsko-ukraińskiej i batalionu dowodzenia tej brygady, dyslokowanych w Lublinie. W stosunku do pododdziałów z garnizonu Chełm planowane jest włączenie batalionu zmechanizowanego i dywizjonu artylerii samobieżnej w skład organizacyjny 1. Brygady Pancernej w Wesolej, bez zmiany rozmieszczenia tych jednostek. Jednocześnie likwidacji ulegną kompania rozpoznawcza i kompania saperów. Oznacza to, że w Chełmie w dalszym ciągu stacjonować będą jednostki wojskowe.

Mając świadomość, że likwidacja każdej jednostki wojskowej niesie ze sobą określone, negatywne skutki dla społeczności lokalnej, chciałbym zapewnić Pana Marszałka, że wszelkie decyzje dotyczące przyszłej obecności wojska w Chełmie będą poprzedzone wnikliwą i rzetelną analizą, z uwzględnieniem interesów miasta i regionu.

Pragnę także podkreślić, że działania reorganizacyjne w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej są determinowane zmieniającymi się uwarunkowaniami i potrzebami obronnymi Polski. Każdorazowo są one poddawane wszechstronnym analizom w kontekście potrzeb obronnych, a także efektywnego wydatkowania środków finansowych z budżetu państwa. Mają na celu zmniejszenie kosztów realizacji zadań niezbędnych dla obronności i rozwoju Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej przez ich usprawnienie oraz integrację jednostek wojskowych. Potrzeba ta musi być respektowana w szczególności w obecnej sytuacji gospodarczej, która wymusza podejmowanie działań racjonalizacyjnych w sferze finansowania Sił Zbrojnych.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Krystyny Łybackiej**

**w sprawie ograniczenia zakresu świadczeń
opieki paliatywnej wykonywanych
przez poznańskie Hospicjum Palium (8701)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Krystyny Łybackiej, przesłane przy piśmie z dnia 17 lutego 2011 r. (znak: SPS-024-8701/11) w sprawie ograniczenia zakresu świadczeń opieki paliatywnej wykonywanych przez poznańskie Hospicjum Palium, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zakres świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych został uregulowany w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.) oraz w aktach wykonawczych do ww. ustawy, w tym w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu opieki paliatywnej i hospicyjnej (Dz. U. z 2009 r. Nr 139 poz. 1138, ze zm.).

W odniesieniu do zawartej w zapytaniu pani poseł Krystyny Łybackiej informacji o stosowanej wobec świadczeniobiorców selekcji pod względem dopasowania choroby do katalogu świadczeń refundowanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia należy wskazać, że możliwość objęcia opieką paliatywną i hospicyjną wyłącznie osób z określonymi jednostkami chorobowymi wynika z warunków realizacji świadczeń gwarantowanych z zakresu opieki paliatywnej i hospicyjnej, określonych w ww. rozporządzeniu kosztowym. Zgodnie z § 3 ust. 2 tego rozporządzenia świadczenia gwarantowane z zakresu opieki paliatywnej i hospicyjnej przysługują świadczeniobiorcom chorującym na jednostki chorobowe, których wykaz określa załącznik nr 1 do rozporządzenia. Również przepis § 9 ww. rozporządzenia wskazuje, że warunkiem realizacji świadczeń gwarantowanych oprócz posiadania skierowania wystawionego przez lekarza ubezpieczenia zdrowotnego jest wskazanie medyczne, a w szczególności fakt występowania u świadczeniobiorcy jednostki chorobowej, o której mowa w załączniku nr 1 do rozporządzenia, nierokującej nadziei na wyleczenie.

W odniesieniu do pytań o sytuację poznańskiego hospicjum Palium, uprzejmie informuję, że zgodnie z informacjami przekazanymi przez Wielkopolski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia wartość umowy zawartej ze świadczeniodawcą Szpitalem Klinicznym Przemienienia Pańskiego Uniwersytetu Medycznego im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu na świadczenia w oddziale medycyny paliatywnej/hospicjum stacjonarnym w 2010 r. określona została na kwotę 1 995 774 zł, natomiast wartość

umowy na rok 2011 wynosi 1 995 048 zł. Jednocześnie Wielkopolski OW NFZ poinformował, że na terenie Wielkopolski świadczenia w oddziale medycyny paliatywnej/hospicjum stacjonarnym realizuje 19 podmiotów. Celem poprawy sytuacji w zakresie dostępności do świadczeń oddziału medycyny paliatywnej/hospicjum stacjonarnego oddział wielkopolski funduszu przeznaczył na rok 2011 środki finansowe w kwocie 19 349 154 zł, doprowadzając tym samym do wzrostu o ok. 5,9% w stosunku do wartości umów z roku 2010 (18 270 022,20 zł).

Odnosząc się do informacji o zmniejszeniu, na skutek ograniczeń nałożonych przez NFZ, zakresu świadczeń oferowanych przez hospicjum Palium w Poznaniu, likwidacji poradni leczenia ran przewlekłych i zaniechaniu refundacji leczenia obrzęku limfatycznego, należy wskazać, że wykaz i warunki realizacji świadczeń gwarantowanych z zakresu opieki paliatywnej i hospicyjnej określa przywołane na wstępie rozporządzenie w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu opieki paliatywnej i hospicyjnej. Świadczenia na rzecz osób cierpiących na obrzęk limfatyczny i rany przewlekłe są finansowane przez NFZ i dostępne dla świadczeniobiorców, w szczególności w ramach ambulatoryjnej opieki specjalistycznej i rehabilitacji leczniczej, jak również w ramach leczenia szpitalnego.

Nadmieniam, iż zgodnie z wyjaśnieniami złożonymi przez Wielkopolski OW NFZ Szpital Kliniczny Przemienienia Pańskiego Uniwersytetu Medycznego im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu poza umową na świadczenia w oddziale medycyny paliatywnej/hospicjum stacjonarnym (udzielane przez hospicjum Palium) realizuje również umowy na świadczenia w rodzaju: ambulatoryjna opieka specjalistyczna i w zakresie fizjoterapii ambulatoryjnej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -**

**na zapytanie posła
Wiesława Andrzeja Szczepańskiego**

**w sprawie likwidacji pociągu EIC „Słowacki”
(8704)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Wiesława Szczepańskiego w sprawie likwidacji pociągu EIC „Słowacki”, przesłane przy

piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 17 lutego 2011 r., nr SPS-024-8704/11, przekazuję poniższe informacje.

Według informacji przekazanych przez spółkę PKP InterCity SA przyczyną likwidacji od dnia 1 marca 2011 r. pociągu EIC „Słowacki” był brak odpowiedniego taboru do obsługi połączenia. W celu zapewnienia odpowiedniej rezerwy taborowej oraz w związku z modernizacją linii kolejowych spółka podjęła decyzję o odwołaniu czterech par pociągów kategorii EIC. Minister infrastruktury nie jest organizatorem tych połączeń, ponieważ funkcjonują one na zasadach komercyjnych i w związku z tym nie są obejmowane dotacją.

Minister infrastruktury nie przewiduje uruchamiania i finansowania dodatkowego połączenia kategorii TLK w miejsce odwołanego pociągu, ze względu na stały poziom dotacji budżetowej przewidzianej na ten cel. Ponadto uruchomienie takiego połączenia uniemożliwione jest trudną sytuacją taborową przewoźnika.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Henryka Milcarza**

**w sprawie uznania wykonywanej pracy
za pracę w warunkach szczególnych (8708)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na wystąpienie z dnia 25.02.2011 r. w sprawie uprawnień do emerytury pana M. B., uprzejmie informuję. Jednym z warunków wymaganych do przyznania emerytury wcześniejszej, określonych w art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, ze zm.), jest udokumentowanie wymaganego okresu pracy w szczególnych warunkach. Do wniosku o przyznanie emerytury zainteresowany przedłożył świadectwo pracy z dnia 31.10.1995 r. Przedsiębiorstwa Instalacji Przemysłowych INSTAL stwierdzające, że wnioskodawca wykonywał prace montera spawacza oraz izolera, wymienione w wykazie C dział III, poz. 1 oraz wykazie A dział V, poz. 1 pkt 5 i 6, stanowiącym załącznik do zarządzenia nr 9 ministra budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych z dnia 1.08.1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w budownictwie. Wykonywanie prac wymienionych w wykazie C nie uprawnia do obniżenia

nia wieku emerytalnego. Oddział w Kielcach decyzją z dnia 29.06.2004 r. odmówił zatem przyznania panu M. B. emerytury wcześniejszej.

Odwołanie zainteresowanego od tej decyzji Sąd Okręgowy w Kielcach oddalił wyrokiem z dnia 9.11.2009 r. W uzasadnieniu sąd stwierdził, że wnioskodawca nie pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych przez okres co najmniej 15 lat oraz że w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie można uznać, że stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace jako monter instalacji grzewczych i sanitarnych oraz izolacji przy rurociągach w głębokich wykopach.

W dniu 14.12.2009 r. została wniesiona przez zainteresowanego apelacja, którą Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił wyrokiem z dnia 29.04.2010 r. W uzasadnieniu sąd stwierdził, że pan M. B. nie spełnia wszystkich przesłanek, od których zależy prawo do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych ze względu na fakt pozostawiania w stosunku pracy oraz że dla rozstrzygnięcia tej sprawy kwestia, czy praca wykonywana w okresie od 03.06.1974 r. do 31.10.1993 r. była pracą w warunkach szczególnych, w tej sytuacji nie ma znaczenia.

W tym stanie faktycznym sprawy nie znajduję podstaw prawnych do dokonania odmiennej oceny dowodów i uznania, że zainteresowany wykonywał pracę w szczególnych warunkach przez wymagany okres, a tym samym, że spełnia warunki do emerytury po ukończeniu 60 lat.

Informuję, że zgodnie z § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do zarządzenia resortowego lub w świadectwie pracy. W postępowaniu przed organem rentowym wymagany jest zatem taki dokument.

Natomiast w postępowaniu odwoławczym przed sądami na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach dopuszczone jest przeprowadzanie dowodów z zeznań świadków.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tomasza Garbowskiego**

**w sprawie planów inwestycyjnych
w zakresie modernizacji i remontów
sieci kolejowej na terenie woj. opolskiego (8714)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Tomasza Garbowskiego posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej skierowaną do pana Cezarego Grabarczyka ministra infrastruktury, pismem nr SPS-024-8714/11 z dnia 23 lutego 2011 r., przedkładam informacje w sprawie modernizacji i remontów sieci kolejowej na terenie woj. opolskiego w roku 2011.

Według posiadanych informacji zarządca infrastruktury kolejowej, tj. PKP Polskie Linie Kolejowe SA, na modernizację linii kolejowych w woj. opolskim w 2011 r. zaplanował kwotę 24 954 200 zł, która umożliwi realizację następujących zadań inwestycyjnych:

— odbudowa i modernizacja linii kolejowej E30 i CE30 na odcinku Legnica – Wrocław – Opole. Zaplanowana wartość zadania w roku 2011 – 113 546 300 zł (w tym w woj. opolskim 14 456 200 zł),

— rewitalizacja linii kolejowej nr 132/135 na odcinku Gliwice-Łabędy – Strzelce Opolskie – Opole Proszowice. Zaplanowana wartość zadania w roku 2011 – 10 098 000 zł,

— modernizacja linii kolejowej E30, etap II. Pilotażowe wdrożenie ERTMS/ETCS i ERTMS/GSM – R w Polsce na odcinku Legnica – Wrocław – Opole w ramach zadania POIiŚ 7.1–14 (dokumentacja). Zaplanowana wartość zadania w roku 2011 – 400 000 zł.

Jednocześnie PKP PLK SA przewiduje, iż w roku 2011 na utrzymanie i remonty linii kolejowych na terenie woj. opolskiego wydatkowane zostaną kwoty w wysokości 23 518 800 zł, pochodzące ze środków operacyjnych oraz Funduszu Kolejowego.

Jednakże na dzień dzisiejszy nie można sprecyzować nr linii, na których będą prowadzone roboty utrzymaniowe. Według informacji uzyskanych od PKP PLK SA szczegółowy plan robót utrzymaniowo-naprawczych jest na etapie opracowywania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Suchowiejko**

**w sprawie opóźnień w realizacji budowy
nowej siedziby Komendy Powiatowej Policji
w Szczecinku (8719)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 23 lutego 2011 r. (sygn. SPS-024-8719/11), przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Wiesława Suchowiejko w sprawie opóźnień w realizacji budowy nowej siedziby Komendy Powiatowej Policji w Szczecinku, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Z wyjaśnień przekazanych przez Komendę Główną Policji wynika, iż w 2008 r. Komenda Wojewódzka Policji w Szczecinie opracowała program inwestycyjny o wartości kosztorysowej 23 385 tys. zł, a następnie ww. zadanie wprowadzono do planu inwestycyjnego Policji na 2008 r. Ponadto w 2008 r. wykonano dokumentację techniczną, uzyskano pozwolenie na budowę oraz dokonano demontażu istniejących budynków na terenie planowanej budowy.

Zaznaczyć należy, iż na przedmiotowe zadanie Komenda Wojewódzka Policji w Szczecinie wydatkowała środki pochodzące z ustanowionej ustawą z dnia 12 stycznia 2007 roku „Programu modernizacji Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej i Biura Ochrony Rządu w latach 2007–2011” (Dz. U. Nr 35, poz. 213, z późn. zm.) w wysokości 553 tys. zł, natomiast celem finalizacji przedsięwzięcia inwestorowi pozostają do poniesienia nakłady w wysokości 22 832 tys. zł.

Uwarunkowania budżetowe spowodowały, iż jednostki Policji finansowały zobowiązania z wcześniej ustalonego na 2009 r. limitu.

Zobowiązania Komendy Wojewódzkiej Policji w Szczecinie z 2008 r. wyniosły ponad 4,2 mln zł przy łącznym limicie na działalność inwestycyjną na poziomie około 10 mln zł. W związku z czym w 2009 r. inwestor skoncentrował środki na zamierzeniach kontynuowanych, możliwych do zakończenia w danym roku, co w konsekwencji skutkowało decyzją o wstrzymaniu realizacji przedmiotowego zadania.

Podkreślić należy, iż w ramach ustawy budżetowej na 2010 r. (Dz. U. Nr 19, poz. 102) przewidziano środki na inwestycje związane przede wszystkim z zabezpieczeniem Euro 2012, natomiast środki z ww. programu, pochodzące ze spowolnień roku ubiegłego z docelowym przeznaczeniem na budownictwo służbowe, analogicznie jak w 2009 r. przeznaczono na przedsięwzięcia dające możliwość uzyskania jak najszybszych efektów rzeczowych. Tym samym inwestor nie przystąpił do kontynuacji ww. procesu inwestycyjnego.

W ramach ustawy budżetowej na 2011 r. (Dz. U. Nr 29, poz. 150) przy uwzględnieniu budżetu Policji dla Komendy Wojewódzkiej Policji w Szczecinie przewidziano zabezpieczenie około 1,4 mln zł, które inwestor planuje przeznaczyć na poprawę bazy lokalowej na obszarze garnizonu zachodniopomorskiego, zgodnie z wewnątrznie ustaloną hierarchią priorytetów.

W świetle powyższego ewentualne rozpoczęcie budowy nowej siedziby Komendy Powiatowej Policji w Szczecinku uzależnione jest nie tylko od wysokości przyznanych limitów, ale także od pozyskania znaczącego dofinansowania ze źródeł pozabudżetowych, w tym w wyniku konstruktywnej współpracy z samorządem, co pozwoli na płynne finansowanie procesu inwestycyjnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Barbary Bartuś**

**w sprawie uzasadnienia rozstrzygnięć
konkursowych w zakresie poradni
kardiologicznej dla pow. gorlickiego (8722)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Barbary Bartuś, przekazane przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, z dnia 23 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8722/11, w sprawie uzasadnienia rozstrzygnięć konkursowych w zakresie poradni kardiologicznej dla powiatu gorlickiego uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Zasady i tryb postępowania w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej reguluje w szczególności ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 132 ust. 1 ww. ustawy podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych przez Narodowy Fundusz Zdrowia jest umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawarta pomiędzy świadczeniodawcą a dyrektorem oddziału wojewódzkiego funduszu. Stosownie do przepisu art. 132 ust. 2 ww. ustawy umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej może być zawarta wyłącznie ze świadczeniodawcą, który został wybrany do udzielania świadczeń opieki zdrowotnej na zasadach określonych w ustawie, a zatem w trybie konkursu ofert albo rokowań, o czym stanowi art. 139 ust. 1 ustawy. Przepisów dotyczą-

cych konkursu ofert i rokowań nie stosuje się do zawierania umów ze świadczeniodawcami udzielającymi świadczeń w zakresie podstawowej opieki zdrowotnej oraz wykonującymi czynności w zakresie zaopatrzenia w środki pomocnicze i wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi.

Przeprowadzanie postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej należy do zadań dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu, zgodnie z przepisem art. 107 ust. 5 pkt 8 i 10 ww. ustawy. W celu przeprowadzenia postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej dyrektor oddziału wojewódzkiego funduszu powołuje komisję. Tryb pracy komisji określa regulamin uchwalony przez radę funduszu. Zgodnie z art. 134 ww. ustawy fundusz jest obowiązany zapewnić równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzić postępowanie w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji. Wszelkie wymagania, wyjaśnienia i informacje, a także dokumenty związane z postępowaniem w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej udostępniane są świadczeniodawcom na takich samych zasadach. Zasada równego traktowania świadczeniodawców przejawia się w stosowaniu takich samych kryteriów do wszystkich świadczeniodawców biorących udział w danym postępowaniu.

W trakcie trwania procedury konkursowej komisja konkursowa porównuje złożone przez świadczeniodawców oferty, a następnie, zgodnie z przepisem art. 142 ust. 5 pkt 1 ww. ustawy, może wybrać ofertę lub większą liczbę ofert, które zapewniają ciągłość udzielania świadczeń opieki zdrowotnej, ich kompleksowość i dostępność oraz przedstawiają najkorzystniejszy bilans ceny w odniesieniu do przedmiotu zamówienia.

Porównanie ofert w toku postępowania w sprawie zawarcia umowy obejmuje w szczególności: ciągłość, kompleksowość, dostępność, jakość udzielanych świadczeń, kwalifikacje personelu, wyposażenie w sprzęt i aparaturę medyczną, na podstawie wewnętrznej i zewnętrznej oceny, która może być potwierdzona certyfikatem jakości lub akredytacją, ceny i liczby oferowanych świadczeń opieki zdrowotnej oraz kalkulacje kosztów, zgodnie z przepisem art. 148 ww. ustawy.

Prezes NFZ, uwzględniając ww. elementy, określa kryteria oceny ofert w formie zarządzenia wydanego na podstawie art. 102 ust. 5 pkt 25 i art. 146 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy. Zarządzenie nr 73/2009/DSOZ prezesa NFZ z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, ze zm., mające zastosowanie do kontraktowania świadczeń na 2011 r., zawiera ponadto szczegółowe parametry kryteriów oceny oraz wagę poszczególnych kryteriów w ocenie łącznej, w podziale na poszczególne rodzaje lub zakresy świadczeń opie-

ki zdrowotnej, jak również sposób oceny ofert pod względem kryterium ceny dla wszystkich rodzajów i zakresów świadczeń opieki zdrowotnej.

Odnosząc się do zawartych w zapytaniu informacji o niekorzystnym dla dotychczasowych świadczeniodawców rozstrzygnięciu postępowania konkursowego, uprzejmie informuję, że fakt, iż oferent świadczy usługi zdrowotne od kilku lat, nie oznacza, że wygra konkurs ofert bez względu na ostateczną ocenę punktową złożonej przez niego oferty, na którą składają się punkty za poszczególne kryteria określone w ww. zarządzeniu nr 73/2009/DSOZ ze zm. Każda prawidłowo złożona oferta podlega ocenie według jednolitych i jawnych kryteriów, a ostatecznie wyborowi podlegają oferty uszeregowane według tzw. rankingu końcowego, poczynawszy od najwyższej ocenionej, aż do wyczerpania kwoty danego postępowania.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że zgodnie ze stanowiskiem Małopolskiego OW NFZ w sprawie zabezpieczenia świadczeń w zakresie kardiologii w 2011 r. na terenie powiatu gorlickiego bezpośrednią przyczyną niepodpisania umowy z niektórymi dotychczasowymi świadczeniodawcami było zadziałanie mechanizmu konkurencyjnego przy otwarciu się rynku usług medycznych, jakie następuje co kilka lat, gdy wygasają dotychczasowe umowy i fundusz ogłasza konkursy. Nakłady finansowe dedykowane na przedmiotowe świadczenia, mimo iż wyższe niż w 2010 r., nie pozwoliły na zakontraktowanie wszystkich placówek przystępujących do konkursu, zarówno dotychczasowych świadczeniodawców, jak i nowych oferentów. Natomiast obowiązujące szczegółowe kryteria oceny ofert, jak również zapisy ustawowe (art. 134 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy) oraz praktyka orzecznictwa (decyzja prezesa UOKiK nr RWA-9/2009 z dnia 10 lipca 2009 r.) nie pozwalają na stosowanie jakichkolwiek preferencji wobec dotychczasowych świadczeniodawców. Tego typu praktyki byłyby uznane za przejaw nierównego traktowania.

W związku z pytaniem pani poseł dotyczącym uzasadnienia wyboru nowych oferentów uprzejmie informuję, że zgodnie z wyjaśnieniami Małopolskiego OW NFZ w postępowaniu ogłoszonym 15 września 2010 r. w zakresie kardiologii na terenie powiatu gorlickiego złożono 5 ofert. Wszystkie oferty spełniały wymagane warunki formalne i wzięły udział w postępowaniu konkursowym. Trzech spośród oferentów nie posiadało w 2010 r. umowy z NFZ w zakresie kardiologii i placówki te były dodatkowo kontrolowane przez członków komisji konkursowej. Każda ze złożonych ofert uzyskała określoną liczbę punktów w wyniku oceny kryteriów, co pozwoliło na ich uszeregowanie w rankingu końcowym. Wskazany w zapytaniu pani poseł świadczeniodawca – SP ZOZ w Moszczenicy – zajmował w rankingu końcowym 3. pozycję, a Szpital Specjalistyczny im. Klimontowicza w Gorlicach 4. pozycję, co wobec wyczerpania przez ofertę zajmującą pierwszą lokatę 89,61% wartości postępowania uniemożliwiło ich wybór. Małopolski OW NFZ poinformował również, że po doko-

naniu pokonkursowej analizy poziomu zabezpieczenia świadczeń przeprowadzone zostały postępowania uzupełniające w trybie rokowań oraz dodatkowych konkursów ofert, w przypadkach gdy dostępność świadczeń uzyskana w wyniku konkursów głównych nie była satysfakcjonująca. W dniu 21 grudnia 2010 r. ogłoszono rokowania w zakresie kardiologii, do których został zaproszony Szpital Specjalistyczny im. H. Klimontowicza w Gorlicach, jako kluczowy świadczeniodawca w powiecie gorlickim, zabezpieczający również leczenie szpitalne w zakresie kardiologii. W trybie rokowań z ww. świadczeniodawcą została zawarta umowa o udzielania świadczeń opieki zdrowotnej od 1 stycznia 2011 r.

Odnosząc się do pytania pani poseł o interwencję w Małopolskim OW NFZ w celu zapobieżenia sytuacji braku opieki kardiologicznej dla pacjentów, uprzejmie informuję, że w świetle wyjaśnień Małopolskiego OW NFZ, na terenie powiatu gorlickiego świadczenia w zakresie kardiologii zostały zabezpieczone. Od 1 stycznia 2011 r. są one realizowane przez dwóch świadczeniodawców: Szpital Specjalistyczny im. H. Klimontowicza oraz Zakład Opieki Zdrowotnej Medicor II Zespół Lekarzy Specjalistów i Rodzinnych w Gorlicach. Łączna wartość umów w zakresie kardiologii z ww. świadczeniodawcami, w okresie rozliczeniowym od 1 stycznia 2011 r. do 30 czerwca 2011 r., wynosi 262 994,80 zł, podczas gdy kwota umów w analogicznym okresie roku 2010 wynosiła 149 322,60 zł. Ponadto Małopolski OW NFZ poinformował, że od początku obowiązywania umów podjął działania sprawdzające celem zweryfikowania działalności nowych świadczeniodawców, co do których wpływają skargi. Na podstawie wyników przeprowadzanych kontroli w stosunku do świadczeniodawców, u których stwierdzono niewłaściwe wywiązywanie się z warunków umowy, są podejmowane czynności przewidziane w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 6 maja 2008 r. w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 81, poz. 484).

Odpowiadając na pytanie pani poseł dotyczące możliwości ogłoszenia nowego konkursu w zakresie poradni kardiologicznej na terenie powiatu gorlickiego, uprzejmie informuję, że Małopolski OW NFZ zapewnił, iż monitoruje na bieżąco stan zabezpieczenia i realizacji świadczeń w ramach zawartych umów na terenie całego województwa małopolskiego. Wszystkie wpływające wnioski w sprawie ogłoszenia konkursów uzupełniających lub zwiększenia wartości zawartych umów są rejestrowane, analizowane pod kątem zasadności i rozpatrywane w miarę stwierdzonych potrzeb oraz posiadanych przez fundusz środków finansowych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbysława Owczarskiego**

**w sprawie zakupu na potrzeby realizacji
zadań statutowych niepublicznej placówki
oświatowej środka trwałego, od którego należy
dokonywać odpisów amortyzacyjnych (8726)**

Szanowny panie Marszałku! Opowiadając na piśmie z dnia 23 lutego 2011 r., nr SPS-024-8726/11, przy którym przekazano interpelację pana posła Zbysława Owczarskiego zawierającą zapytanie, czy zakup środka trwałego na potrzeby realizacji zadań statutowych niepublicznej placówki oświatowej, od którego należy dokonywać odpisów amortyzacyjnych, może być finansowany z wydatków bieżących, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W odniesieniu do finansowania z budżetu państwa informację, co należy rozumieć pod pojęciem wydatku inwestycyjnego, zawiera przepis § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 2010 r. w sprawie szczegółowego sposobu i trybu finansowania inwestycji z budżetu państwa (Dz. U. Nr 238, poz.1579).

Zgodnie z ww. przepisem § 3 ze środków budżetu państwa są finansowane inwestycje państwowych jednostek budżetowych oraz mogą być udzielane dotacje celowe na finansowanie lub dofinansowanie kosztów realizacji inwestycji, o których mowa w art. 132 ust. 2 ustawy o finansach publicznych, o ile środki te zostaną przeznaczone na pokrycie kosztów:

1) przygotowania do realizacji inwestycji, o których mowa w pkt 2 i 3, w tym w szczególności kosztów opracowania dokumentacji projektowej, zakupu i przygotowania gruntu pod budowę oraz ekspertyz, świadectw, operatów, studiów, pomiarów geodezyjnych i prac geologicznych oraz prac archeologicznych dotyczących tych inwestycji;

2) realizacji inwestycji budowlanych oraz innych zmian w obiektach budowlanych, o których mowa w art. 3 pkt 1 Prawa budowlanego, wraz z usługami towarzyszącymi, w tym obsługą inwestorską;

3) zakupu obiektów budowlanych;

4) zakupu lub wytworzenia we własnym zakresie środków trwałych, z wyjątkiem tych, których wartość początkowa nie przekracza kwoty uprawniającej do dokonania jednorazowo odpisu amortyzacyjnego, określonej w art. 16f ust. 3 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000 r. Nr 54, poz. 654, z późn. zm.), z zastrzeżeniem pkt 5;

5) zakupu lub wytworzenia we własnym zakresie środków trwałych bez względu na ich wartość oraz innych przedmiotów, jeżeli są pierwszym wyposażeniem obiektów budowlanych;

6) transportu i montażu oraz innych kosztów ponoszonych w celu przekazania środków trwałych do używania;

7) zmiany w środkach trwałych, powodującej ich ulepszenie w rozumieniu przepisów o rachunkowości;

8) zakupu wartości niematerialnych i prawnych, jeżeli:

a) ich wartość początkowa jest wyższa od kwoty określonej w art. 16f ust. 3 ustawy wymienionej w pkt 4,

b) są pierwszym wyposażeniem obiektów budowlanych, bez względu na ich wartość;

9) innych, jeżeli na podstawie odrębnych przepisów podlegają finansowaniu lub dofinansowaniu ze środków budżetu państwa przeznaczonych na inwestycje.

Jak wynika z powyższego, zakup środka trwałego niezaliczanego do pierwszego wyposażenia, którego wartość początkowa jest wyższa od kwoty określonej w art. 16f ust. 3 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, finansowany jest z wydatków majątkowych.

Jednocześnie pragnę poinformować, iż na podstawie art. 90 ust. 3 d ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) szkoły i placówki niepubliczne, które otrzymały z budżetu państwa dotację, mogą ją przeznaczyć wyłącznie na pokrycie wydatków bieżących.

Powyższe oznacza, iż środki te nie mogą być przeznaczone na zakup środka trwałego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie prywatyzacji jeleniogórskiego
przedsiębiorstwa Dolfamex sp. z o.o. (8731)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie pani poseł Marzeny Machałek, nr SPS-024-8731/11, w sprawie procesu prywatyzacji spółki Dolfamex sp. z o.o., uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Procedura prywatyzacji spółki Dolfamex sp. z o.o. z siedzibą w Jeleniej Górze prowadzona jest zgodnie z ustawą z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (t.j. Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.) oraz rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 17 lutego 2009 r. w sprawie szczegółowego trybu zbywania akcji Skarbu Państwa (Dz. U. z 2009 r. Nr 34, poz. 264).

Udziały przedmiotowej spółki zostały wycenione zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 17 lutego 2009 r. w sprawie analizy spółki, przeprowadzonej przed zaferowaniem do zbycia akcji nale-

żących do Skarbu Państwa (Dz. U. z 2009 r. Nr 37, poz. 288). W dniu 30 sierpnia 2010 r. minister skarbu państwa zaakceptował zmianę trybu prywatyzacji spółki Dolfamex sp. z o.o. z siedzibą w Jeleniej Górze z negocjacji podjętych na podstawie publicznego zaproszenia na przetarg ogłoszony publicznie. Na podstawie powyższej decyzji w dniu 13 września 2010 r. zostało opublikowane zaproszenie do wzięcia udziału w przetargu ogłoszonym publicznie w sprawie nabycia udziałów Skarbu Państwa w spółce Dolfamex sp. z o.o. z siedzibą w Jeleniej Górze. Z powodu braku ofert w dniu 25 października 2010 r. przetarg publiczny został unieważniony.

Jednocześnie informuję, że Skarb Państwa dysponuje pakietem 100% udziałów spółki do dnia 24 maja 2011 r., w związku z czym jedynie relatywnie krótki proces prywatyzacji (w przypadku przetargu ten okres wynosi średnio 5–6 tygodni) daje Skarbowi Państwa możliwość wyjścia ze spółki.

Mając na względzie decyzję o ponowieniu procesu prywatyzacji, w chwili obecnej Ministerstwo Skarbu Państwa przygotowuje się do ogłoszenia zaproszenia do kolejnego przetargu publicznego na nabycie udziałów spółki.

Co do zarzutu dotyczącego złamania deklaracji dotyczącej negocjowania przez załogę pakietu społecznego pragnę poinformować, że niezależnie od wybranego trybu prywatyzacji zgodnie z obowiązującym prawem decydującym kryterium wyboru oferenta musi być cena, jaka zostanie zaproponowana za udziały spółki. W przeciwnym razie w transakcji prywatyzacyjnej mogą pojawić się przesłanki udzielenia nieodzwolonej pomocy publicznej, co z zasady oznaczałoby naruszenie obowiązujących przepisów Unii Europejskiej w tym zakresie.

Należy również podkreślić, iż nawet zastosowanie preferowanego przez pracowników trybu negocjacji podjętych na podstawie publicznego zaproszenia nie oznacza dla inwestora obowiązku do wykonania dodatkowych zobowiązań związanych. Uzgodnienie tego typu zobowiązań, pomimo przedstawienia oczekiwań Skarbu Państwa w ww. zakresie, jest uzależnione od ostatecznego stanowiska potencjalnego inwestora, który nie jest w tym względzie ograniczony przepisami prawa.

Chciałbym jednocześnie podkreślić, iż Ministerstwo Skarbu Państwa oczekuje, iż otrzyma ofertę od wiarygodnego i odpowiedzialnego inwestora, który przeprowadzi konieczne inwestycje modernizacyjne i zapewni rozwój spółce, jak również zaspokoi oczekiwania pracowników spółki.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłów
Leszka Cieślaka i Roberta Tyszkiewicza**

w sprawie możliwości przeznaczenia środków finansowych na budowę drogi krajowej S8 na odcinku Wyszaków – Białystok (8739)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 28 lutego 2011 r. (sygn. akt: SPS-024-8739/11) przekazujące zapytanie posłów Leszka Cieślaka i Roberta Tyszkiewicza dotyczące budowy drogi ekspresowej S8 Wyszaków – Białystok w ramach „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, uprzejmie przekazuję informacje w przedmiotowej sprawie.

W dniu 25 stycznia br. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–015”, który zastąpił dotychczas obowiązujący „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony w 2007 r.

Odnosząc się do kwestii realizacji drogi ekspresowej S8 na terenie woj. podlaskiego, należy wskazać, że w ramach załącznika nr 1 programu (lista zadań, których realizacja rozpocznie się do 2013 r.) ujęte zostały następujące zadania: budowa S8 Wyszaków – Białystok: odc. obwodnicy Zambrowa i Wiśniewa oraz od Jeżewa do Choroszcy (Białystok) o długości 35,6 km.

Jednocześnie na liście zadań priorytetowych, których realizacja może rozpocząć się do 2013 r. (załącznik nr 1a), umieszczona została inwestycja polegająca na budowie drogi ekspresowej S8 Wyszaków – Białystok o długości 83 km na pozostałych odcinkach.

Należy wskazać, że zakres rzeczowy zawarty w programie jest wynikiem aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W przypadku przyznania dodatkowych limitów powyżej kwoty 82,8 mld zł na realizację zadań inwestycyjnych odpowiedniej zmianie ulegnie też zakres rzeczowy programu.

W kwestii przeznaczenia środków finansowych uzyskanych z tytułu oszczędności z prowadzonych postępowań przetargowych należy wskazać, że zgodnie z nowym mechanizmem finansowania wprowadzonym poprzez nowelizację ustawy z dnia 27 paź-

dziernika 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym budowa i przebudowa dróg krajowych finansowana jest ze środków Krajowego Funduszu Drogowego na podstawie opracowywanego co roku planu finansowego. Drugim źródłem finansowania są środki pochodzące z budżetu państwa ustalane corocznie w ustawie budżetowej. W związku z powyższym środki rezerwowane są na dany rok w zależności od stanu zaawansowania prac przygotowawczych danej inwestycji.

Przyznane limity finansowe na realizację zadań nie są przypisane do konkretnych regionów. O zasadności przyznawania środków finansowych decydują potrzeby sieci drogowej oraz wspomniane powyżej plany finansowe opracowane w uzgodnieniu z Ministerstwem Finansów i Ministerstwem Rozwoju Regionalnego.

Realizacja interesującego panów posłów zadania będzie możliwa w sytuacji uzyskania wszystkich decyzji wymaganych przepisami prawa oraz zabezpieczenia odpowiednich środków finansowych w okresie nie tylko jednego roku, ale w okresie wieloletnim.

Jednocześnie informuję, że Ministerstwo Infrastruktury będzie kontynuować starania w celu jak najszybszego zapewnienia środków finansowych dla wszystkich inwestycji ujętych w programie na lata 2011–2015, szczególnie dla zadań priorytetowych ujętych w załączniku 1a.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Gabrieli Masłowskiej**

w sprawie działań rządu w celu modyfikacji limitów produkcji cukru w związku z brakiem cukru na światowych rynkach oraz wstrzymania demontażu polskich cukrowni (8741)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do przesłanego przy piśmie z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8741/11, zapytania pani poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie działań rządu w celu modyfikacji limitów produkcji cukru w związku z brakiem cukru na światowych rynkach oraz wstrzymania demontażu polskich cukrowni uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Zgodnie z przyjętą w 2007 r. w Unii Europejskiej reformą rynku cukru producenci cukru mogli skorzystać ze środków finansowych z funduszu restrukturyzacji w przypadku zrzeczenia się całości lub czę-

ści kwoty cukru oraz przeprowadzenia demontażu urządzeń produkcyjnych do produkcji cukru w latach gospodarczych 2006/2007–2009/2010. Zgodnie z przepisami UE producenci cukru, którzy zdecydowali się na skorzystanie z funduszu restrukturyzacji, składali wnioski o przyznanie pomocy restrukturyzacyjnej w I etapie do dnia 31 stycznia 2008 r. i w II etapie do dnia 31 marca 2008 r. Po złożeniu stosownych wniosków Agencja Rynku Rolnego dokonywała ich kwalifikacji zgodnie z obiektywnymi kryteriami ustanowionymi w prawodawstwie UE. Następnie informacje o kwalifikacji wniosków były przesłane do Komisji Europejskiej.

Decyzję dotyczącą skorzystania z funduszu restrukturyzacji poprzez zakończenie produkcji cukru i zrzeczenie się przysługującej kwoty cukru podejmowały zgodnie z obowiązującymi zasadami wyłącznie organy statutowe producenta cukru. Państwa członkowskie nie miały wpływu na ww. decyzje.

Mając na względzie trudną sytuację na rynku cukru oraz toczącą się dyskusję w sprawie stabilizacji tego rynku, Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi wystąpiło w dniach 28 stycznia 2011 r. oraz 17 lutego 2011 r. do Komisji Europejskiej z wnioskami m.in. o:

— zwiększenie kwoty produkcji cukru i izoglukozy w roku gospodarczym 2011/2012 o 15% lub umożliwienie sprzedaży na rynek unijny bez ponoszenia konsekwencji finansowych cukru pozakwotowego i izoglukozy pozakwotowej w ilości do 15% przyznanej producentowi kwoty; takie rozwiązanie pozwoli wykorzystać potencjał sektora cukrowniczego w Unii Europejskiej i przyczyni się do stabilizacji sytuacji rynkowej;

— umożliwienie sprzedaży na rynku unijnym bez konsekwencji finansowych (obecnie 500 euro/t) cukru pozakwotowego wyprodukowanego w UE w okresie od 1.10.2010 r. do 30.09.2011 r. w ilości nieprzekraczającej 15% kwoty krajowej z zaliczeniem tej produkcji do roku gospodarczego 2010/2011.

W dniu 3 marca 2011 r. Komisja Europejska przyjęła rozporządzenie Komisji (UE) nr 222/2011 z dnia 3 marca 2011 r. ustanawiające nadzwyczajne środki w odniesieniu do udostępnienia pozakwotowego cukru i izoglukozy na rynku Unii z zastosowaniem obniżonej opłaty za przekroczenie kwoty krajowej w roku gospodarczym 2010/2011. Rozporządzenie to umożliwia sprzedaż na rynku Unii Europejskiej 500 tys. t cukru pozakwotowego i 26 tys. t izoglukozy bez konsekwencji finansowych (obecnie producenci płacą karę w wysokości 500 euro/t wprowadzonego na rynek cukru pozakwotowego). Realizacja przepisów zawartych w ww. rozporządzeniu przyczyni się do zwiększenia podaży cukru na rynku UE, a tym samym wpłynie na stabilizację cen cukru.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Grzegorza Pisalskiego**

**w sprawie propozycji wydłużenia strefy wolnej
od opłat na autostradzie A1 w woj. śląskim**
(8746)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8746/11, przekazujące zapytanie poselskie pana posła Grzegorza Pisalskiego, dotyczące kwestii odpłatności za korzystanie z obwodnic autostradowych, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Pan poseł zwrócił się z pytaniem, czy ministerstwo popiera propozycję działań zmierzających do zmiany projektu rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych dotyczącego zwolnienia z opłat za przejazdu fragmentami obwodnic miast, poprzez uzupełnienie go o dodatkowy odcinek autostrady A1 przebiegający przez obszar metropolii śląskiej.

Uprzejmie informuję, iż, ustalając listę autostradowych obwodnic miast objętych zwolnieniem z opłat, resort kierował się następującymi kryteriami: 1) odcinek pozostaje w zarządzie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad; 2) odcinek zlokalizowany jest w okolicach najbardziej zurbanizowanych miast o największym natężeniu ruchu, mających powyżej 600 tys. ludności. Zatem projekt obejmuje obwodnice stanowiące odcinki autostrad spełniające powyższe kryteria.

Aktualnie opracowywane są wyniki konsultacji społecznych, w trakcie których zgłaszano postulaty analogiczne do kwestii podniesionych w zapytaniu, dlatego też uprzejmie informuję, iż projekt rozporządzenia wraz z informacją dotyczącą stanowiska społeczności lokalnych zostanie przedstawiony Radzie Ministrów, która podejmie decyzję co do ostatecznego kształtu omawianego aktu prawnego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Rygła**

**w sprawie dużych dysproporcji w cenach
biletów lotniczych sprzedawanych
przez PLL LOT SA na przeloty relacji
Rzeszów – Warszawa i Kraków – Warszawa
(8749)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8749/11, w związku z zapytaniem poselskim z dnia 23 lutego 2011 r., złożonym przez pana posła Wiesława Rygła, w sprawie dysproporcji w cenach biletów lotniczych ustalanych przez PLL LOT SA za usługę przewozu pasażerów na trasie Rzeszów – Warszawa uprzejmie informuję, co następuje.

Minister infrastruktury nie dysponuje wiedzą na temat przyczyn dysproporcji w cenach biletów sprzedawanych przez PLL LOT SA za wykonywaną usługę przewozu osób, ponieważ obowiązujące przepisy prawa nie przewidują takiej kompetencji dla żadnego z organów państwa polskiego. Informacje te stanowią z pewnością tajemnicę przedsiębiorstwa i jako takie nie mają charakteru powszechnego. Wyłącznie Zarząd PLL LOT SA może ustosunkować się do pytań pana posła zawartych w interpelacji z dnia 23 lutego 2011 r.

Pragnę przypomnieć, że PLL LOT SA jest spółką prawa handlowego. Minister infrastruktury, w zakresie posiadanych kompetencji, nie został upoważniony do sprawowania czynności nadzorczych nad tą spółką. PLL LOT SA, będąc spółką kapitałową prawa handlowego, jako osoba prawna jest reprezentowana przez jej organy statutowe. Wyłącznie uprawnione organy tej spółki podejmują decyzje, w tym o charakterze ekonomicznym, a ich podstawą są zapisy statutu spółki oraz obowiązujące przepisy prawa, a także rachunek zysków i strat.

W polskim porządku prawnym nie istnieją przepisy prawa sankcjonujące uprawnienie organów administracji państwa do ingerowania m.in. w politykę finansową nie tylko PLL LOT SA, ale i każdego innego przedsiębiorstwa prowadzącego działalność gospodarczą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Takie działanie stanowiłoby przejaw interwencjonizmu państwowego, który jest sprzeczny z zasadą konkurencji realizowaną na rynku wewnętrznym Unii Europejskiej i modelem gospodarki wolnorynkowej obowiązującym w każdym demokratycznym państwie prawa.

Ze względu na przedstawione powyżej argumenty natury prawnej, ale i faktycznej minister infrastruktury nie ma możliwości udzielenia merytorycznej od-

powiedzi na pytania zadane w przedmiotowej interpelacji pana posła Wiesława Rygła jako ich niewłaściwy adresat.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie budowy obwodnicy Łęczycy
w woj. małopolskim (8774)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 28 lutego 2011 r., sygn. akt: SPS-024-8774/11, przekazujące zapytanie posła Józefa Rojka dotyczące budowy obwodnicy Łęczycy na drodze krajowej nr 4 w ramach „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, uprzejmie przekazuję informacje w przedmiotowej sprawie.

W dniu 25 stycznia br. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczas obowiązujący „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony w 2007 r.

Niestety zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Z uwagi na powyższe zadanie polegające na budowie obwodnicy Łęczycy na drodze krajowej nr 4 nie zostało ujęte w ramach przedmiotowego programu. Mimo to Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad jako inwestor przedmiotowego zadania podjęła działania w celu przygotowania jej do realizacji. Dla ww. zadania uzyskano w czerwcu 2010 r. decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach zgodną z realizacją inwestycji.

Jednocześnie należy wskazać, że resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przy-

gotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji będzie kontynuowany tak, aby w sytuacji pojawienia się dodatkowych środków płynnie przejść w fazę realizacji.

Ponadto informuję, że program zgodnie z przyjętymi założeniami zostanie zaktualizowany w 2012 r. Wskazany zostanie wówczas zakres rzeczowy oraz niezbędne środki finansowe na lata 2014–2015. Podstawę rzeczową aktualizacji programu będzie stanowiła lista zadań wskazanych w załączniku nr 2 oraz kryteria wyboru do realizacji zadań polegających na obejściach miejscowości wskazane w załączniku nr 3. Jedną z podstaw aktualizacji finansowej będzie wielkość wsparcia projektów drogowych przez UE w ramach perspektywy finansowej 2014–2020.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie usterek na drodze ekspresowej S8
(8775)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 28 lutego 2011 r., sygn. akt SPS-024-8775/11, przekazujące zapytanie posła Józefa Rojka dotyczące budowy drogi ekspresowej S8 Konotopa – Powązkowska w Warszawie, uprzejmie przekazuję informacje w przedmiotowej sprawie.

Zadanie polegające na budowie drogi ekspresowej S8 w Warszawie na odcinku Konotopa – Powązkowska o długości 10,5 km obejmowało m.in. budowę dwujezdniowej drogi ekspresowej (po 3 pasy ruchu), przebudowę istniejących ulic, budowę nowych odcinków dróg dojazdowych, budowę sieci dróg dojazdowych równoległych do trasy, budowę bezkolizyjnych przekroczeń linii kolejowych, budowę wiaduktu nad linią kolejową Warszawa – Poznań.

Wykonawcą prac było konsorcjum firm: Budimex Dromex SA, Strabag sp. z o.o., Mostostal Warszawa SA i Warbud SA, które realizowało projekt na podstawie umowy zawartej w dniu 22 stycznia 2008 r. Wartość inwestycji wyniosła 2,27 mld zł. Przedmiotowy odcinek drogi został oddany do użytkowania w dniu 19 stycznia br. Podkreślenia wymaga fakt, że wykonawca zadania został wyłoniony w drodze po-

stępowania prowadzonego zgodnie z przepisami ustawy Prawo zamówień publicznych.

Odnosząc się do kwestii wartości kontraktu, należy wskazać, że na jego wysokość wpływ miało wiele czynników, w szczególności lokalizacja na terenie m.st. Warszawy, obszaru bardzo wysoko zurbanizowanego i objętego liczną zabudową, co miało bezpośrednie odzwierciedlenie w zakresie rzeczowym prac. Dodatkowym czynnikiem mającym wpływ na wysokość kontraktu były uwarunkowania makro- i mikroekonomiczne towarzyszące jego podpisaniu, czyli okres tzw. hossy na rynku robót budowlanych (wysoka cena materiałów budowlanych oraz robocizny).

Należy jednoznacznie podkreślić, że pomimo zidentyfikowanych uchybień wykonawcy robót, przedmiotowa droga jest bezpieczna i mogła zostać dopuszczona do ruchu. Potwierdzeniem tego jest fakt, że wojewódzki inspektor nadzoru budowlanego wydał pozwolenie na użytkowanie inwestycji.

Przedmiotowa droga została oddana kierowcom do użytku z uwagi na potrzeby komunikacyjne m.st. Warszawy. Wykonawca jest zobowiązany usunąć wszystkie uchybienia, do jakich doszło z jego winy. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad, jako inwestor zadania, w trakcie procesu odbioru przedmiotowej inwestycji od wykonawcy zastrzegła sobie roczne prawo zgłaszania wykonawcy ewentualnych nowych usterek (poza już zidentyfikowanymi i ujawnionymi w protokole odbioru), które mogą pojawiać się już po otwarciu drogi. Wszystkie błędy i uchybienia będą musiały być usunięte przez wykonawcę na jego koszt – zarówno te, które zostały już wykryte, jak również te, które zostaną ewentualnie ujawnione w najbliższych miesiącach w trakcie użytkowania drogi. Po usunięciu przez wykonawcę wszystkich uchybień inwestycja będzie zgodna z dokumentacją projektową i wymogami w niej postawionymi.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Izabelli Sierakowskiej**

**w sprawie dofinansowania działalności
gospodarczej w zakresie hodowli ryb (8779)**

Szanowny Panie Marszałku! Na podstawie art. 193 regulaminu Sejmu przedkładam Panu Marszałkowi

odpowiedź na interpelację pani Izabelli Sierakowskiej w sprawie dofinansowania działalności gospodarczej w zakresie hodowli ryb, przesłaną przy piśmie (znak: SPS-024-8779/11) z dnia 28 lutego 2011 r.

Odnosząc się do zapytania: „W jakiej wielkości zostały wyznaczone środki na realizację przez ARiMR Programu Operacyjnego „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013” dofinansowanie w ramach środka 2.2: Działania wodno-środowiskowe oraz w jakiej wielkości przeznaczono te środki dla województwa lubelskiego?”, uprzejmie informuję.

Wysokość środków finansowych przewidzianych na środek 2.2: Działania wodno-środowiskowe określa rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 7 września 2009 r. w sprawie podziału środków finansowych na realizację Programu Operacyjnego „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013” na lata 2007–2013 (Dz. U. Nr 147, poz. 1192 i z 2010 r. Nr 230, poz. 1518). Zgodnie z ww. rozporządzeniem środki finansowe alokowane na środek 2.2 w ramach Programu Operacyjnego „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013” (PO „Ryby” 2007–2013) to kwota 34 619 140 euro.

Mając na względzie fakt, iż wystąpił niedobór środków finansowych na działania wodno-środowiskowe oraz na skutek wniosku środowiska rybackiego odnośnie do zwiększenia środków finansowych na realizację środka 2.2 nastąpiło przesunięcie środków finansowych ze środka 2.3 środki na rzecz zdrowia zwierząt w kwocie 7,5 mln pln oraz środka 2.4: Rybołówstwo śródlądowe w kwocie 2,4 mln PLN na środek 2.2: Działania wodno-środowiskowe. W dniu 26.11.2010 r. minister rolnictwa i rozwoju wsi podpisał nowelizację rozporządzenia w sprawie podziału środków finansowych, w wyniku czego kwota na przedmiotowy środek została zwiększona i wynosi 37 116 642,49 euro.

Wyżej wymienione rozporządzenie nie zawiera podziału środków finansowych na województwa. Z informacji przekazanych przez ARiMR wynika, że wykorzystanie środków w województwie lubelskim kształtuje się na poziomie ok. 32 mln zł (zwarło 38 umów o dofinansowanie). Powyższa kwota stanowi 22% środków finansowych zakontraktowanych na środek 2.2 i jest najwyższa na tle pozostałych województw w kraju (ogółem 143 mln zł).

Odnosząc się do zapytania: „Zgodnie z rozporządzeniem ARiMR miała obowiązek przyjmowania wniosków do 30.09.2010 r., to dlaczego już w kwietniu informowała hodowców o odmowie przyznania pomocy ze względu na brak środków?”, uprzejmie informuję.

Zgodnie z ustawą z dnia 3 kwietnia 2009 r. o wspieraniu zrównoważonego rozwoju sektora rybackiego z udziałem Europejskiego Funduszu Rybackiego (Dz. U. Nr 72, poz. 619 i Nr 157, poz. 1241) wyróżnia się następujące etapy ubiegania się o pomoc finansową:

art. 10 ust. 2 – złożenie wniosku o dofinansowanie, art. 10 ust. 3 – ocena wniosku o dofinansowanie oraz art. 9 ust. 4 – przyznanie pomocy na podstawie umowy lub decyzji.

Przyznanie pomocy (podpisanie umowy) następuje niezwłocznie po pozytywnej ocenie wniosku o dofinansowanie przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa pod warunkiem dostępności środków finansowych zgodnie z przepisem art. 8 ust. 2 ustawy wskazującym, iż pomoc w ramach programu operacyjnego jest przyznawana do wysokości limitu stanowiącego równowartość w złotych kwoty w euro określonej w przepisach wydanych na podstawie ust. 1 tego artykułu, tj. wspomnianego już wcześniej rozporządzenia w sprawie podziału środków.

Powyższa zasada znalazła uszczegółowienie w § 51 rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 7 września 2009 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania, wypłaty i zwracania pomocy finansowej na realizację środków objętych osią priorytetową 2: Akwakultura, rybołówstwo śródlądowe, przetwórstwo i obrót produktami rybołówstwa i akwakultury, zawartą w Programie Operacyjnym „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013” (Dz. U. Nr 147, poz. 1193 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem do osi priorytetowej 2”, który stanowi, że pomoc w ramach środków objętych osią priorytetową 2 jest przyznawana do wyczerpania środków finansowych zgodnie z kolejnością złożenia prawidłowo wypełnionego i udokumentowanego wniosku o dofinansowanie. W sytuacji wyczerpania limitu, stosownie do art. 14 ust. 4 ustawy, wnioskodawcę informuje się, w formie pisemnej, o odmowie przyznania pomocy.

Na dzień 16 kwietnia 2010 r. zostało podpisanych 195 umów o dofinansowanie na całą dostępną alokację środków przeznaczonych na środek 2.2. Biorąc powyższe pod uwagę oraz brzmienie art. 14 ust. 4 ustawy, pozostali wnioskodawcy środka 2.2 otrzymali informacje o odmowie przyznania pomocy.

Odnosząc się do zapytania: „Czy i kiedy w 2011 r. zostaną przyznane środki na działania wodno-środowiskowe?”, uprzejmie informuję.

Mając na względzie fakt, iż wystąpił niedobór środków finansowych na działania wodno-środowiskowe Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi podjęło szereg działań zaradczych.

W dniu 09.02.2010 r. odbyło się w siedzibie MRiRW spotkanie z przedstawicielami środowiska rybackiego w sprawie przesunięcia środków finansowych w ramach osi priorytetowej 2. Wszyscy obecni zadeklarowali zgodę, aby w planowanym wówczas projekcie nowelizacji rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 7 września 2009 r. w sprawie podziału środków finansowych na realizację Programu Operacyjnego „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013” na lata 2007–2013 (Dz. U. Nr 147, poz. 1192) przesunąć środki finansowe jedynie ze środka 2.3

środki na rzecz zdrowia zwierząt w wysokości 1 902 792, 68 euro na rzecz środka 2.2: Działania wodno-środowiskowe. Środowisko nie zgodziło się natomiast, aby przesunąć środki finansowe z innych środków. W MRiRW w dalszym ciągu trwały działania mające na celu wygospodarowanie środków finansowych na potrzeby środka 2.2.

W dniu 20.05.2010 r. odbyło się kolejne spotkanie z przedstawicielami środowiska, na którym MRiRW przedstawiło propozycję rozdysponowania na ten cel kwoty 80 mln zł z pomocy de minimis. Idea ta spotkała się z poparciem środowiska rybackiego za wyjątkiem Związku Producentów Ryb, który wysunął szereg dodatkowych warunków, m.in. pomoc ta miała być jedynie zaliczką na poczet wszystkich złożonych wniosków o dofinansowanie w ramach przedmiotowego środka. Z uwagi na ograniczone środki finansowe do maksymalnej kwoty 80 mln zł oraz w związku z brakiem jednomyślności środowiska rybackiego koncepcja wypłaty środków finansowych większej liczbie wnioskodawców w ramach pomocy de minimis upadła.

W dniu 11 sierpnia 2010 r. odbyło się kolejne spotkanie z przedstawicielami środowiska rybackiego. Na spotkaniu ustalono, iż MRiRW wystąpi do Komisji Europejskiej z prośbą o akceptację zamierzenia polegającego na zmianie Programu Operacyjnego „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013” w zakresie przesunięcia środków finansowych w związku z ich niedoborem w ramach środka 2.2: Działania wodno-środowiskowe.

MRiRW zrealizowało ww. ustalenie. W odpowiedzi na ww. pismo Komisja Europejska wskazała formalne wymogi zmiany PO „Ryby” 2007–2013, w tym w szczególności konieczność aprobaty powyższych działań przez Komitet Monitorujący PO „Ryby” 2007–2013.

Kwestia zmiany PO „Ryby” 2007–2013 została wstępnie przedyskutowana na grudniowym posiedzeniu tego komitetu.

Ponadto informuję, iż w miesiącu marcu br. odbędzie się kolejne posiedzenie Komitetu Monitorującego PO „Ryby” 2007–2013, na którym zostanie przedłożona pod głosowanie uchwała dotycząca zmiany PO „Ryby” 2007–2013. Po przyjęciu przez komitet monitorujący ww. uchwały MRiRW wystąpi do Komisji Europejskiej z prośbą o zmianę programu operacyjnego.

Po wydaniu przez KE decyzji o zmianie PO „Ryby” 2007–2013, a w następstwie tego po dokonaniu związanych z nią przesunięć środków finansowych poprzez nowelizację rozporządzenia w sprawie podziału środków finansowych oraz podaniu przez prezesa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa do publicznej wiadomości informacji o możliwości składania wniosków o dofinansowanie w ramach środka 2.2: Działania wodno-środowiskowe będzie możliwe wznowienie naboru ww. wniosków.

Odnosząc się do zapytania: „Czy wnioskodawcom, którzy w 2010 r. złożyli wnioski pozytywnie zweryfikowane przez ARiMR, będzie przyznana pomoc finansowa, czy będą oni musieli ponownie je składać?”, uprzejmie informuję.

Stosownie do art. 14 ust. 4 ustawy z dnia 3 kwietnia 2009 r. o wspieraniu zrównoważonego rozwoju sektora rybackiego z udziałem Europejskiego Funduszu Rybackiego (Dz. U. Nr 72, poz. 619 i Nr 157, poz. 1241), w sytuacji wyczerpania limitu środków finansowych na dany środek (co w przypadku środka 2.2 miało miejsce 16 kwietnia 2010 r.) wnioskodawcę informuję się, w formie pisemnej, o odmowie przyznania pomocy.

W przypadku wygospodarowania przez MRiRW dodatkowej puli środków finansowych na potrzeby środka 2.2: Działania wodno-środowiskowe nowy nabór wniosków o dofinansowanie będzie możliwy pod warunkiem określonym w § 40 a ust 1 znowelizowanego rozporządzenia do osi priorytetowej 2, który stanowi, iż „Prezes Agencji najpóźniej 14 dni przed rozpoczęciem terminu składania wniosków o dofinansowanie podaje do publicznej wiadomości, na stronie internetowej administrowanej przez agencję oraz co najmniej w jednym dzienniku o zasięgu ogólnokrajowym, informację o możliwości składania wniosków o dofinansowanie”.

Biorąc powyższe pod uwagę, w przypadku podania przez prezesa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa do publicznej wiadomości informacji o możliwości składania wniosków o dofinansowanie w ramach środka 2.2: Działania wodno-środowiskowe wszyscy zainteresowani będą musieli złożyć ww. wnioski w ARiMR.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Kuriaty**

**w sprawie dokształcania nauczycieli
języków obcych (8798)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Jana Kuriaty przekazane pismem (SPS-024-8798/11) w sprawie dokształcania nauczycieli języków obcych, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Dośkonalenie nauczycieli, w tym nauczycieli języków obcych, zgodnie z obowiązującym stanem praw-

nym jest prowadzone przez różne jednostki systemu oświaty i szkolnictwa wyższego, tj.:

1) publiczne i niepubliczne szkoły wyższe, które prowadzą doskonalenie nauczycieli głównie w formie studiów podyplomowych;

2) publiczne i niepubliczne zakłady kształcenia nauczycieli (kolegia nauczycielskie i nauczycielskie kolegia języków obcych), które prowadzą między innymi kursy kwalifikacyjne dla nauczycieli oraz organizują inne formy doksztalcenia i doskonalenia, w szczególności w zakresie języków obcych,

3) publiczne i niepubliczne placówki doskonalenia nauczycieli, tj.:

— 2 publiczne placówki doskonalenia nauczycieli prowadzone przez ministra edukacji narodowej,

— 68 wojewódzkich placówek doskonalenia nauczycieli (w tym filii),

— 63 powiatowe placówki doskonalenia nauczycieli,

— 8 gminnych placówek doskonalenia nauczycieli,

— 404 niepubliczne placówki doskonalenia nauczycieli.

Wyżej wymienione jednostki powinny prowadzić doskonalenie w zakresie odpowiadającym istniejącym potrzebom.

Potrzeby te określają dyrektorzy szkół i placówek w wieloletnich planach doskonalenia zawodowego nauczycieli, przy opracowywaniu których uwzględniają:

1) program rozwoju szkoły lub placówki i związane z tym potrzeby kadrowe;

2) plany rozwoju zawodowego poszczególnych nauczycieli;

3) wnioski nauczycieli o dofinansowanie form doskonalenia zawodowego.

Jednocześnie należy zauważyć, iż w przypadku wojewódzkich placówek doskonalenia nauczycieli do ich zadań należy m.in.:

1) opracowywanie we współpracy z organami sprawującymi nadzór pedagogiczny priorytetów doskonalenia zawodowego nauczycieli w województwie,

2) diagnozowanie potrzeb w zakresie kształcenia ustawicznego nauczycieli,

3) opracowywanie na podstawie powyższych diagnoz programów i form doskonalenia w oparciu o najnowszą wiedzę metodyczną i dydaktyczną,

4) prowadzenie odpowiednich form doskonalenia zawodowego,

5) prowadzenie ewaluacji poszczególnych form doskonalenia.

Pomimo tak sformułowanych wymogów rynek szkoleń kształtowany jest obecnie poprzez dostępną ofertę, a nie poprzez rzeczywiste potrzeby systemu oświaty. Funkcjonujący sposób pozyskiwania informacji o potrzebach szkoleniowych nie pozwala na osiągnięcie w pełni zadowalających rezultatów.

Wadą obecnego systemu doskonalenia nauczycieli jest:

— funkcjonowanie placówek doskonalenia nauczycieli w oderwaniu od potrzeb szkół, tworzenie oferty doskonalenia w zależności od kompetencji zatrudnionej kadry i samodzielnie ocenianych potrzeb,

— kierowanie przez placówki doskonalenia nauczycieli oferty do pojedynczych nauczycieli, niedostateczne uwzględnianie potrzeb szkół, w tym rad pedagogicznych jako całości i szkół jako instytucji, doskonalenie nauczycieli wyłącznie w zakresie przez nich wybranym nie powoduje potrzebnych zmian w szkołach.

W Ministerstwie Edukacji Narodowej prowadzone są prace nad stworzeniem systemu kompleksowego wspomaganie szkół i placówek, w którym doskonalenie nauczycieli jest traktowane jako element wspomaganie służącego szkole lub placówce.

Będzie ono podporządkowane potrzebom szkoły lub placówki i prowadzone w obszarach pracy szkoły lub placówki wymagających szczególnego wsparcia, w tym m.in. w zakresie organizowania współpracy, wymiany doświadczeń, doskonalenia nauczycieli i dyrektorów. System, w którym każda szkoła i placówka zostanie objęta kompleksowym wspomaganie realizowanym przez centrum rozwoju edukacji, grupy złożonej z poradni psychologiczno-pedagogicznej i co najmniej jednej placówki doskonalenia nauczycieli lub co najmniej jednej biblioteki pedagogicznej, gwarantuje, iż doskonalenie nauczycieli, w tym nauczycieli języków obcych, będzie realizowane zgodnie z ich potrzebami.

Centra rozwoju edukacji będą współpracować na swoim terenie z nauczycielami specjalistami w określonej dziedzinie, którzy na zlecenie centrum będą doskonalić nauczycieli oraz organizować współpracę szkół i placówek.

Projektowane zmiany przewidują, iż z dniem 1 września 2012 r. Ośrodek Rozwoju Edukacji w Warszawie, będący placówką doskonalenia nauczycieli o zasięgu ogólnokrajowym prowadzoną przez ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania, stanie się Krajowym Ośrodkiem Rozwoju Edukacji – państwową jednostką budżetową podległą ministrowi właściwemu do spraw oświaty i wychowania.

Do zadań Krajowego Ośrodka Rozwoju Edukacji będzie należało m.in.:

— podejmowanie działań na rzecz podnoszenia jakości edukacji, w obszarach wskazanych przez naczelnego inspektora jakości edukacji;

— wspieranie zmian wprowadzanych w systemie oświaty w zakresie ustalonym przez naczelnego inspektora jakości edukacji;

— wskazywanie zadań do realizacji centrum rozwoju edukacji w zakresie wspomaganie szkół lub placówek, w tym w obszarze doskonalenia nauczycieli, wynikających z kierunków polityki oświatowej państwa;

— prowadzenie spraw związanych z akredytacją centrów rozwoju edukacji.

Tak zorganizowany system stworzy korzystne warunki dla rozwoju szkół i placówek, w tym również doskonalenia zatrudnionych tam nauczycieli języków obcych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie przygotowań resortu do udziału
w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej
(8804)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pytanie pana posła Tadeusza Tomaszewskiego, przesłane przez Pana Marszałka w piśmie z dnia 28 lutego br., znak: SPS-024-8804/11, pragnę poinformować, że priorytety prezydencji polskiej w zakresie Ministerstwa Infrastruktury obejmują dwa obszary: transport i telekomunikację.

Jeśli chodzi o transport w ujęciu horyzontalnym, głównym priorytetem prezydencji będzie rewizja wytycznych w sprawie transeuropejskich sieci transportowych (TEN-T). Ponadto prezydencja planuje zainicjowanie prac nad tzw. pakietem w sprawie morskiej agendy socjalnej. Obejmie on takie zagadnienia, jak: konkurencyjność w żegludze, warunki pracy, kwalifikacje i szkolenie marynarzy. Prezydencja zamierza rozpocząć prace nad wybranymi dokumentami legislacyjnymi z tego pakietu, które zostaną przedłożone przez Komisję Europejską. W zakresie transportu lotniczego prezydencja podejmie prace w ramach tzw. pakietu lotniskowego. Szczególną uwagę prezydencja zamierza poświęcić rewizji dyrektywy w sprawie rynku obsługi naziemnej w portach lotniczych UE.

W obszarze telekomunikacji polska prezydencja będzie kontynuować prace nad Programem Polityki Widma Radiowego (RSPP). Istotnym przedsięwzięciem, wynikającym z potrzeby ograniczania tzw. wykluczenia cyfrowego w UE, będzie także przegląd usługi powszechnej w sektorze łączności elektronicznej. Prezydencja polska przeprowadzi również debatę nad rozporządzeniem w sprawie roamingu w sieciach telefonii komórkowej.

Odnosząc się do drugiego pytania pana posła Tomaszewskiego, informuję, że zgodnie z programem wieloletnim pn.: „Przygotowanie, obsługa i sprawo-

wanie przewodnictwa Polski w Radzie Unii Europejskiej w II połowie 2011 r.”, przyjętym przez Radę Ministrów uchwałą nr 113/2009 z dnia 23 czerwca 2009 r., w budżecie Ministerstwa Infrastruktury na wydatki związane z prezydencją polską na lata 2010 i 2011 przewidziano, odpowiednio, kwoty 631 000 zł oraz 2 303 000 zł.

Informuję też, że w ramach przewodnictwa w Radzie UE w II połowie 2011 r. zaplanowane jest nieformalne spotkanie ministrów transportu UE. Odbędzie się ono w Sopocie w dniach 5–6 września 2011 r. Spotkania formalne odbędą się w Luksemburgu (6–7 października 2011 r.) oraz w Brukseli (12–13 grudnia 2011 r.).

Pozostaję z szacunkiem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłów
Kazimierza Gwiazdowskiego
i Zbigniewa Chmielowca**

**w sprawie zmiany przepisów dotyczących
parków narodowych (8864)**

Odpowiadając na zapytanie poselskie posłów Kazimierza Gwiazdowskiego i Zbigniewa Chmielowca z dnia 2 marca 2011 r. (znak: SPS-024-8864/11) w sprawie zmiany przepisów dotyczących parków narodowych, informuję, co następuje.

Ochrona przyrody jest priorytetem dla ministra środowiska. Jednym ze sposobów realizacji zadań w tym zakresie jest tworzenie i powiększanie parków narodowych. Zgodnie z obowiązującą ustawą o ochronie przyrody utworzenie lub powiększenie parku narodowego może nastąpić po uzgodnieniu z właściwymi miejscowo organami uchwałodawczymi jednostek samorządu terytorialnego, na których obszarze planuje się powyższe zmiany. Zapewnia to lokalnym samorządom możliwość decydowania o poddaniu danego obszaru ochronie w postaci parku narodowego.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody w zakresie nowelizacji art. 10 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody jest inicjatywą obywatelską, pod którą podpisało się 250 tys. obywateli Rzeczypospolitej Polskiej. Wnioskodawca zmian za właściwe uznaje zapewnienie samorządom i prywatnym właścicielom nieruchomości możliwość decydowania o należących do nich nieruchomościach. Prawo to, zagwarantowane w art. 7

ust. 2 ustawy o ochronie przyrody, nie zostało objęte propozycją jakichkolwiek zmian. Przepis ten stanowi, że utworzenie lub powiększenie obszaru parku narodowego lub rezerwatu przyrody obejmujące obszary, które stanowią nieruchomości niebędące własnością Skarbu Państwa, następuje za zgodą właściciela, a w razie braku jego zgody – w trybie wywłaszczenia określonym w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Tym samym samorządy zachowują pełne prawo do decydowania o nieruchomościach będących ich własnością. Do wyjątków należy możliwość dokonania wywłaszczenia, należy jednak zauważyć, że jest ono możliwe wyłącznie w ściśle określonych przypadkach (m.in. ze względu na istnienie celu publicznego) oraz za słusznym odszkodowaniem. Działanie takie jest w pełni zgodne z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej.

W procesie tworzenia parków narodowych niezwykle ważna jest współpraca jednostek samorządu terytorialnego z administracją rządową. Decyzje o utworzeniu lub powiększeniu parku narodowego muszą uwzględniać zarówno potrzeby ochrony przyrody, jak i potrzeby lokalnych społeczności. Tym samym mieszkańcy powinni mieć wpływ na decyzje ich dotyczące. W przypadku utworzenia parku narodowego lub zmiany jego granic w odniesieniu do nieruchomości będących własnością Skarbu Państwa organy uchwałodawcze jednostek samorządu terytorialnego zachowują możliwość wyrażenia swojego stanowiska poprzez zaopiniowanie odpowiedniego projektu aktu prawnego.

Taka forma współdziałania umożliwi skuteczny dialog pomiędzy organami, bowiem opinia będzie musiała zawierać merytoryczne uzasadnienie ewentualnych zmian dotyczących utworzenia, zmiany granic lub likwidacji parku narodowego. Dzięki temu możliwy będzie dialog prowadzący do wypracowania konsensusu pomiędzy potrzebami ochrony przyrody a potrzebami społeczności zamieszkujących teren, gdzie przewiduje się utworzenie, zmianę granic lub likwidację parku narodowego. Wyrażone w przedkładanych opiniach uwagi będą szczegółowo analizowane z udziałem wszystkich zainteresowanych stron, gdyż proces tworzenia bądź powiększania parków narodowych powinien być prowadzony przy udziale społeczeństwa.

W związku z zakończeniem realizacji „Białowieckiego programu rozwoju”, minister środowiska postanowił w ramach ochrony Puszczy Białowieckiej o przeznaczeniu dla gmin Narewka, Hajnówka i Białowieża kwoty 6 mln zł, w podziale po 2 mln zł na każdą z gmin, na realizację przedsięwzięć z zakresu ochrony środowiska (instalacja kolektorów słonecznych i przydomowych oczyszczalni ścieków dla gospodarstw domowych). Środki te będą uruchamiane w zależności od wpływających wniosków o dofinansowanie przedsięwzięć.

Jednocześnie informuję, że aktualnie nie są prowadzone działania zmierzające do zmiany granic Białowieckiego Parku Narodowego.

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jerzego Polaczka**

**w sprawie nowelizacji rozporządzenia
dotyczącego opłat za badania techniczne
pojazdów (8888)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 4 marca 2011 r., nr SPS-024-8888/11, przekazujące zapytanie pana posła Jerzego Polaczka w sprawie nowelizacji przepisów w sprawie opłat związanych z prowadzeniem stacji kontroli pojazdów oraz przeprowadzaniem badań technicznych pojazdów, uprzejmie informuję, iż w dniu 31 stycznia 2011 r. wpłynęło do Ministerstwa Infrastruktury pismo z Polskiej Izby Stacji Kontroli Pojazdów z propozycją zmian w cenniku opłat za badania techniczne pojazdów.

Proponowane przez PISKP nowe stawki za badania są argumentowane zaistniałymi zmianami w zakresie: kosztów przeprowadzania badań, opłat związanych z eksploatacją i użytkowaniem lokali, wzrostu podatków (m.in. wspomnianego w zapytaniu podatku VAT) oraz innych czynników mających wpływ na prowadzenie tego typu działalności gospodarczej. Obecnie trwają prace nad analizą przedmiotowego wystąpienia.

Jednocześnie Ministerstwo Infrastruktury prowadzi prace nad nową ustawą o dopuszczeniu pojazdu do ruchu drogowego. W kontekście tych prac będzie wydane nowe rozporządzenie o opłatach za badania techniczne pojazdów w kształcie i na zasadach wynikających z nowej ustawy. Planujemy, aby ustawa była przyjęta przez Wysoką Izbę w pierwszym półroczu bieżącego roku. Wydając rozporządzenie, weźmiemy pod uwagę także wniosek Polskiej Izby Stacji Kontroli Pojazdów, która ponadto będzie jednym z podmiotów, do których adresowany będzie projekt w trakcie konsultacji społecznych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.